Alexandre Dumas
De tre musketerer

Bibliotek 1800

Alexandre Dumas

De tre musketerer

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Generelt forbehold *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en over 100 år gammel tekst. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal derfor, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

Brev fra Alexander Dumas den yngre

Kære fader!

Erindrer man endnu, i den verden, hvor du er, de ting, der hører denne verden til, eller eksisterer det andet, det evige liv kun i vor indbildning, skabt af frygten for at gå til grunde? Tilintetgør døden fuldstændig den, som den rammer, og er det kun os, der bliver tilbage på Jorden, der har erindringens privilegium? Eller brister båndet aldrig mellem de sjæle, der har elsket hinanden, selv når den ene af dem går bort?

Vi er altid tilbøjelige til at stille dette spørgsmål, når vi står ved en af deres grave, som vi har fået kær, og religioner og filosofiske systemer vil endnu i tusinder af år tilbyde deres forklaringer til menneskeheden, uden at vi dog finder svaret.

Men hvad skal denne filosofering til i anledning af "De tre Musketerer", der endnu mindre end du og jeg beskæftigede sig med de store problemer, og som holdt sig til den regel, der gjorde alt så lidt indviklet: Kongens religion! Og hvorfor skriver jeg dette brev til dig, når jeg ikke ved, hvor du er?

Fordi, når vi har mistet dem, som vi elsker, og de ikke længere er der, hvor de var, så er de overalt, hvor vi er. Det er til det, der stadig findes indeni mig af den mand, der var min fader, at jeg henvender dette minde. For hvad der er sikkert, det er dette, at der ikke er gået en dag i de fem og tyve år, vi har været skilt, uden at jeg har tænkt på denne store ven, og jeg vil i

dag benytte denne lejlighed til at sætte ham det eftermæle, som jeg har lovet ham i et af livets højtideligste øjeblikke.

Det var i december 1870. Vi var sammen hos mig i Puits nær ved Dieppe. Min fader havde opholdt sig der siden august måned. Han var opslidt af arbejde, ligesom sin store forgænger Walter Scott, som han havde næret en så høj beundring for, og som havde vist ham vejen til følge og møde. Han tilbragte dagen med tavs at se ud over oceanet, som vintersolens blege stråler lod glide i et med den tågede grå himmel, og hvis dybe, regelmæssige åndedrag overdøvede lyden af det menneskehav, der larmede mod vest. Hvilke tanker gik der mellem ham og denne farveløse himmel? Han smilede kun til alle sine omgivelser, og når jeg spurgte ham, hvorledes det gik, svarede han stadig: Rigtig godt. Havde han måske, uden at ville sige det til os og uden at ville gøre os ængstelige, en forudfølelse af sin nær forestående død, eller var det blot en trang til hvile ovenpå det fuldendte arbejde, og følte denne kæmpeorganisme, der nu var afslappet, sig tilfreds ved den følelse af velvære, som hvilen lagde over den? Han led ikke, hans sind var faldet til hvile, han følte, at han var elsket, og han forlangte ikke mere. Efter en lang sædedag havde han nu sat sig i kakkelovnskrogen og lod lidt efter lidt den velfortjente hvile falde på sig.

En dag, da jeg som sædvanlig opmuntrede ham til at stå op, det eneste, der var ham imod, men som var nødvendigt for at modarbejde kræfternes aftagen, altså en dag, det var den 4. december, fæstede han sine store, milde øjne på mig, og som et barn, der græder for sin moder, sagde han: Du må ikke tvinge mig til at stå op, jeg beder dig så mindeligt, jeg har det så godt her. Jeg sagde ikke mere, og jeg satte mig ved siden af sengen.

Pludselig blev han tankefuld, og hans ansigt fik et udtryk af dyb ro og melankoli. I hans øjne, der nylig havde lyst så milde, så jeg to tårer glimre. Jeg spurgte, hvad det var, der gjorde ham så bedrøvet. Han tog min hånd, så mig lige ind i ansigtet og sagde med fast stemme: Jeg skal fortælle dig det, hvis du vil love mig at svare mig på et spørgsmål, ikke med en søns hengivenhed eller en vens overbærenhed, men med en gammel våbenbroders og upartisk dommers åbenhjertighed.

– Det lover jeg dig.

– Vil du give mig dit ord på det?

– Det vil jeg.

– Nå …

Han betænkte sig endnu et øjeblik, så tog han sin beslutning:

– Nu vel, tror du, at der vil blive noget tilbage af mig?

Hans øjne blev ved at hvile i mine.

– Hvis du ikke har anden bekymring, sagde jeg muntert, mens jeg betragtede ham, ligesom han mig, så kan du være rolig. Der vil blive meget tilbage af dig.

– Tror du virkelig?

– Ja, bestemt.

– På din ære?

– På min ære.

Og da jeg nu så så meget mere smilende ud, som det var nødvendigt for mig at skjule min bevægelse, blev han rolig. Med hånden, som lå i min, trak han mig til sig, og vi gav hinanden et langt kys. Han talte ikke mere til mig, det var, som om der ikke var mere, der interesserede ham. Af og til betragtede han mig med et udtryk af taknemmelighed i blikket, mens han trykkede min hånd fastere. Han sov mere og mere hen. Den næste dag,

den 5. december, greb feberen ham, og om aftenen klokken ti døde han uden krampe, uden kamp, uden selv at vide det.

Der er gået fire og tyve år siden den dag, da du spurgte mig om min mening, og hver dag har bekræftet den forsikring, jeg gav dig af min fulde overbevisning i dit livs sidste stund. Det er, fordi tankens verden styres efter lige så absolutte og uafviselige love, som de, der behersker universet, hvis ligevægt og harmoni vi beundrer.

Mennesket hengiver sig kun fuldstændig til det, der passionerer ham, henriver ham, hidser ham eller højner ham, til det, som erindrer ham om eget værd og egen værdighed, til alt det, som han føler stående højere end sig selv, og som det er den virkelige forfatters opgave at kalde frem til liv og vækst. Han vil aldrig have en reel fornøjelse ved at høre fortælle om sin egen lavhed og usselhed. Måske kan han i sin første ungdom, mens han endnu sidder på skolebænken og nærer potenseret interesse for alt, føle en vis usund og ensomhedssøgende tiltrækning i enkelte lavere psykologiske tilstande, men han vil snart blive led og ækel ved sådanne billeder, og han vil bestandig vende tilbage til det sunde og styrkende. I det spejl, der holdes op for ham af digtere, dramaturger, romanskrivere og forfattere i alle genrer, bryder han sig ikke om at se sig selv, sådan som han er. Han kender godt sig selv på bunden, men han søger et andet jeg, det jeg, som han tror at være, eller som han i alle tilfælde aldrig tvivler om at kunne blive. Han ved meget godt, at selv om det gode og det smukke er sjældent, så er det fuldt så sandt som det stygge og det hæslige, og det er ikke lasten, der har patent på sandheden. Overalt, hvor hans ånd og hans hjerte mødes – og når undtages i religion og i

kærlighed, hvor er det så i højere grad tilfældet end under læsning? – Der vil han finde håb, trøst, støtte – et ideal.

Se på en mands eller en kvindes øjne, mens de er fæstede på bogens sider, som hænderne febrilsk vender. Hvor går de ikke op i den, der snakker ganske sagte til dem! Her kan man tale om suggestion, om tankeoverførsel, om underkastelse af den ene vilje under den anden. Tror de, at der ikke er andet end nysgerrighed i denne optagethed, i denne forglemmelse af sig selv og alt udenom dem, som ikke angår helten eller heltinden i fortællingen? Nej, der er bagved alt dette en samvittighed, der ikke altid er bevidst med, men som uophørlig er på vagt, hvis længsel og krav varer ved så længe hjertet slår, og som forlanger sin andel i den opnåede sjælsbevægelse. Værst for den, der ikke kan give den det, for vi trænger alle til at lette sindet.

Se derfor, kære fader, hvorfor jeg havde lov til at sige til dig, at der ville blive meget tilbage af dit arbejde, og hvorfor den tid, der er svundet siden da, har givet mig ret i mit udsagn. Det er grunden til at du i et halvt århundrede mere og mere har henrevet det store publikum med dine raske, muntre, vittige, ærlige, slagfærdige, ædelmodige helte, der altid sætter livet ind på en god sag, det er grunden til, at du trods alle skoler, alle æstetiske systemer, alle mere eller mindre ærlige debatter og al den moderne litteraturs partistrid og kævl dog er vedblevet og vil blive ved at være den mest spændende forfatter, den mest populære romanskriver i ordets bedste forstand, og det ikke blot i Frankrig, men i hele Verden. Du er nu blandt dem, der lindrer og stiller de menneskelige lidelser. En stor kirurg har nylig sagt til mig: Alle de syge på hospitalet bliver raske eller dør med en bog af Deres fader under hovedpuden. Hvis vi vil have,

at de skal glemme frygten for den forestående operation, rekonvalescensens langvarighed eller forudfølelsen af dødens komme, så ordinerer vi læsning af Deres faders romaner, og de glemmer alt. Du er ikke blot beundret, du er elsket, hvad der gælder meget mere, og under visse omstændigheder er du velsignet af dem, der lider, og som du har hjulpet med at bære og udholde smerterne. Fordi du har interesseret, henrevet, begejstret, fremkaldt latter og gråd hos disse store børn, som man kalder mennesker, så betragter de dig nu næsten, som om du hørte til familien, og de kalder dig: Den gamle Dumas. Du er den smilende bedstefader, der, mens natten glider, fortæller fortidens skønne historier.

Siden den dag, jeg lovede dig dit ry, er der i Frankrig blevet offentliggjort og solgt to millioner otte hundrede og fyrretyve tusinde bind af dig, firsindstyve millioner illustrerede hæfter og seks hundrede af dine arbejder er blevet optrykt i blade i Paris og provinserne. Nu er turen kommet til en pragtudgave af "De tre musketerer" hvis ry stadig vokser. Da den glimrende illustrator Maurice Leloir skrev til mig, at han havde fuldført den to hundrede og halvtredsindstyvende tegning, tilføjede han: Nu har jeg i to år levet sammen med d'Artagnan, Athos, Porthos, Aramis og alle denne store digtnings øvrige helte. De kan ikke tro, med hvilken sorg jeg skilles fra dem.

Dette brev minder mig om en dag, da jeg kom ud for at besøge dig, mens du afsluttede din romanrække.

Du sad nedslået i din brede lænestol og var faldet lidt til ro med røde øjne: Du har grædt. Hvad er der i vejen? Jeg kan endnu høre dig sige: Jeg har haft en stor sorg. Porthos er død.

Jeg har lige slået ham ihjel. Jeg har ikke kunnet lade være at græde over ham. Stakkels Porthos!

Det er med en sådan overbevisning og en sådan solidaritetsfølelse overfor sine helte, at man skriver mesterværker.

Og når vi fra den dag vender tilbage til dem, da du begyndte på denne smukke bog, hvilken fart, hvilken glæde, hvilken sundhed var der ikke i arbejdet. Jeg ser dig endnu i dette lille logis, som du havde lejet i samme sted, hvor du havde din lejlighed. Det vendte ud til gården, og der fandtes i det kun et stort, høvlet bord, en sofa, to stole, nogle bind bøger på kaminen og en jernseng, hvor du hvilede dig nogle timer, når aftenens arbejde trak ud på natten. Der havde du dit tilflugtssted for at undgå alle de besværlige og påtrængende hængetræer, der uophørligt plagede dig, og som du endnu ikke havde fået lukket rigtig udenfor. Altid i bekvem arbejdsfrakke, med ærmerne smøgede op helt til albuerne og med kraven åben, sådan satte du dig til arbejdet klokken syv om morgenen, og du blev ved det til klokken syv om aftenen, når jeg kom og hentede dig til middag. Undertiden så jeg, at frokosten stod urørt på det lille bord, som tjeneren satte ved siden af din arbejdsplads. Du havde rent glemt den, og alt mens vi spiste til middag og spiste godt, undertiden retter, du selv havde komponeret, så fortalte du os for at hvile dig, hvad dine personer havde foretaget sig i løbet af dagen, og du glædede dig ved tanken om, hvad de skulle gøre i morgen. Hvilket herligt arbejde, og altid var du oplagt. Og det varede måneder igennem. Det var en skøn tid. Vi var lige gamle: Du var to og fyrretyve år, jeg var tyve. Hvor mødtes vi dog glade, hvor

betroede vi os trygt til hinanden; hjertets og mindets luftspejlinger! Jeg synes, det var i går.

Og nu sover du. I et kvart århundrede har du ligget på kirkegården Villiers-Cotterêts under de store træer, midt imellem din moder, der altid var dit forbillede for de hæderlige kvinder, som du har fremstillet, og din fader, der har været mønstret for dig for alle de modige, raske og djærve helte, du har skænket livet. Og jeg, som du bestandig betragtede, og som også betragtede mig selv som et barn ved siden af dig, jeg har nu hår hvidere, end du nogen sinde har haft dem, og jeg er snart ældre end du, da du forlod os. Kloden går hurtigt. På snarligt gensyn.

Alexandre Dumas.

Fortale af forfatteren

Det fastslås heri, at heltene i den historie, som vi nu skal have den ære at fortælle vore læsere, ikke har noget mytologisk ved sig til trods for, at deres navne ende på os og is.

For omtrent et år siden anstillede jeg undersøgelser i det store kongelige bibliotek i anledning af min historie om Louis den Fjortende, da jeg en dag tilfældigvis faldt over "Hr. d'Artagnans Memoirer" trykt i Amsterdam hos Pierre Rouge som størstedelen af arbejderne fra den tid, hvor forfatterne ikke kunne sige sandheden uden at risikere et kortere eller længere besøg i Bastillen. Titlen interesserede mig. Jeg tog memoirerne med hjem, selvfølgelig med bibliotekarens tilladelse, og jeg skyndte mig at gøre mig bekendt med dem.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på dette interessante arbejde, men indskrænke mig til at henvise til det for dem af mine læsere, der sætter pris på skildringer fra den tidsalder. De ville der finde portrætter ridset op med mesterhånd, og skønt skitserne i reglen er henkastet på kasernedøre eller værtshusvægge, vil de ikke desto mindre finde portrætter af Louis den Trettende, Anna af Østrig, Richelieu, Mazarin og størsteparten af den periodes hofmænd skildret lige så pålideligt som i hr. Anquetils historie.

Men som bekendt er det ikke altid det, som fængsler digterens gemyt, der gør indtryk på det store publikum. Alt mens vi imidlertid beundrede disse enkeltheder, sådan som også andre ville have beundret dem, var der imidlertid en ting,

som særligt lagde beslag på vor opmærksomhed, og som sikkert ingen før os havde skænket den ringeste opmærksomhed.

D'Artagnan fortæller, at han ved sit første besøg hos kaptajnen ved kongens musketerer, hr. de Tréville, traf tre unge mænd i forværelset. De gjorde tjeneste i det berømte korps, hvori han ansøgte om den ære at blive optaget. De hed: Athos, Porthos og Aramis.

Vi må tilstå, at disse tre mærkelige navne tiltrak sig vor opmærksomhed, og det slog os straks, at de ikke var andet end pseudonymer, under hvilke d'Artagnan havde skjult måske berømte navne, hvis da ikke bærerne af disse fingerede navne selv havde valgt dem en skønne dag, da de trak i musketerens menige uniform af lyst, af utilfredshed eller af nødvendighed.

Fra det øjeblik undte vi os ikke mere nogen hvile, før vi i samtidige skrifter havde fundet et eller andet spor af disse mærkelige navne, som i så høj grad havde pirret vor nysgerrighed.

Men det katalog, som vi i den anledning gennembladede, ville fylde et helt kapitel. Det ville sikkert være meget belærende men mindre underholdende for vore læsere. Vi indskrænker os altså til at meddele, at just i det øjeblik, hvor vi, trætte af talrige frugtesløse efterforskninger, var lige ved at opgive undersøgelsen, fandt vi endelig et foliomanuskript med følgende titel:

"Grev de la Fères beretning om nogle begivenheder, der tildrog sig i Frankrig i slutningen af kong Louis den Trettendes og begyndelsen af Louis den Fjortendes regering."

Man kan tænke sig vor glæde, da vi ved at gennemblade dette manuskript, der var vort sidste håb, på side tyve fandt navnet

Athos, side syv og tyve Porthos og side en og tredive Aramis.

Opdagelsen af et fuldstændig ukendt manuskript forekom os næsten som et mirakel på en tid, da den historiske videnskab er nået til en så høj udvikling. Vi skyndte os følgelig at anmode om tilladelse til at lade det trykke, for en dag at kunne fremstille os med en andens arbejde, hvis vi ikke, hvad der er højst sandsynligt, skulle opnå at komme ind i Det franske Akademi ved hjælp af vore egne værker. Denne tilladelse blev beredvilligt givet os, hvad vi fremhæver her for offentligt at dementere de skumlere, der påstår, at vi lever under en regering, der tager temmelig lidt hensyn til forfatterne.

Det er altså første del af det værdifulde manuskript, vi i dag byder vore læsere med en passende titel, og vi forpligter os til, hvis denne første del gør den lykke, den fortjener, hvad vi i øvrigt ikke tvivler om, straks at offentliggøre den næste.

Og da den, der har stået fadder, er som en anden fader, så anmoder vi vore læsere om at holde sig til os og ikke til grev la Fère, enten han så bliver god eller vred.

Efter dette går vi så over til vor fortælling.

1. Hr. d'Artagnan den ældres tre foræringer

Den første mandag i april 1625 herskede der et sådant røre i landsbyen Meung, at man skulle tro, huguenotterne havde gjort den til et andet Rochelle. Flere borgere, der så kvinderne flygte gennem hovedgaden og hørte børnene skrige på dørtærsklerne, skyndte sig at få kyrasserne på, og mens de stivede deres lidt usikre holdning af ved en musket eller en hellebard, tog de vejen hen imod gæstgiverstedet "Franc-Meunier", udenfor hvilket der havde samlet sig en tæt, larmende, nysgerrig mængde, der stadig voksede.

På den tid var det almindeligt, at befolkningen blev opskræmt, og der gik sjældent en dag, uden at en eller anden by havde et sådant optrin at indføre i sine annaler. De store herrer lå i krig med hinanden, kongen lå i krig med kardinalen, og Spanien lå i krig med kongen. Men foruden disse underjordiske eller offentlige, hemmelige eller åbenlyse kampe, så var der også gavtyve, vagabonder, huguenotter og lakajer, der lå i krig med alle. Borgerne væbnede sig stadig mod gavtyvene, ulvene og lakajerne, ofte også mod de store herrer og huguenotterne, undertiden mod kongen selv – men aldrig mod kardinalen og Spanien. Heraf kom det, at borgerne straks den omtalte første mandag i april 1625 skyndte sig hen til gæstgiverstedet "Franc-Meunier", da de hørte larmen, men hverken kunne opdage spor af den gule og røde stander eller af kardinal Richelieus liberi.

Da de var kommet derhen, kunne enhver let se, hvad grunden var til tumulten.

En ung mand … lad os først med et par pennestrøg give hans billede. Tænk Dem en Don Quixote på atten år, en Don Quixote uden panser og plade, en Don Quixote klædt i en ulden vams, hvis oprindelige blå farve havde forandret sig til en ubestemmelig nuance mellem vingrumset og himmelblå. Han havde et langt, solbrændt ansigt, fremstående kindben, der tydede på fiffighed, og ualmindelig stærkt udviklede kæber, der tydeligt nok røbede gascogneren, selv om han så ikke havde båret den røde hue, men han bar netop en sådan, prydet med en slags fjerbusk. Øjet var åbent og intelligent, næsen var kroget, men fint tegnet, han var for stor af et ungt menneske at være og for lille til at være en fuldvoksen mand. Hvis man ikke var vant til at se på folk, ville man have taget ham for en landmandssøn, der var ude på rejse, hvis ikke en lang slire i lædergehæng uafbrudt havde dasket ham om benene, når han gik, og basket mod hestesiden, når han red.

Vor unge mand havde nemlig også en hest, der var så ejendommelig, at den måtte vække opsigt. Det var en krikke på en tolv-fjorten år, gul af lød, uden hår på halen, men med bylder på benene og hovedet ludende helt nede mellem knæene, hvad der dog ikke forhindrede den i mageligt at løbe sine otte mil om dagen. Uheldigvis var hestens gode egenskaber så godt skjulte under dens ejendommelige ydre, at dens tilsynekomst i Meung, hvor den for omtrent et kvarters tid siden var travet ind ad Beaugency-porten, vakte en opsigt, der gik ud over rytteren på en tid, hvor man dømte herren efter hans hest.

Denne opsigt havde været så meget mere pinlig for den unge d'Artagnan – således hed Don Quixoten på Rosinanten – som han ikke var blind for, hvor latterlig han måtte tage sig ud på sådan et dyr, om han end var aldrig så god en rytter. Det var da også med et suk, han havde taget mod den gamle d'Artagnans foræring. Han vidste godt, at en sådan krikke knap var sine tyve livres værd, men de ord, der ledsagede gaven, kunne ikke vurderes højt nok.

Min søn! havde den gascogniske adelsmand sagt i den ægte bearniske dialekt, som Henrik den Fjerde aldrig kunne blive kvit, min søn, denne hest er født i din faders hus for nu omtrent tretten år siden, og i al den tid har den været her, hvorfor du også må holde af den. Sælg den aldrig, lad den dø i fred og ære af alderdom, og hvis du drager i felten med den, så far lempeligt med den som med en gammel tro tjener.

Hvis du opnår den ære at blive indført ved hoffet, en ære som din gamle adel i øvrigt giver dig adkomst til, så må du med værdighed hævde vort adelsnavn, der er blevet båret med værdighed af vore forfædre i over fem hundrede år, og det både for din egen og for dine pårørendes skyld. Med dine pårørende mener jeg din slægt og dine venner. Tål aldrig noget af nogen undtagen af kardinalen og kongen. Det er ved sit mod, forstår du vel, alene ved sit mod, at en adelsmand nu til dags gør sin lykke. Den, der blot skælver et øjeblik, lader måske netop i det øjeblik den madding slippe fra sig, som lykken har hængt ud til ham. Du er ung, du må være tapper af to grunde. Den første er, fordi du er gascogner, den anden, fordi du er min søn. Benyt lejligheden og søg eventyret. Jeg har ladet dig lære at føre en kårde, du har en arm af jern og en hånd af stål, slå til ved hver

lejlighed, der tilbyder sig, slå til så meget mere, som dueller er forbudte, og der derfor hører dobbelt mod til at slås. Jeg kan kun give dig femten daler, min hest og de råd, du nu har hørt. Din moder føjer hertil recepten på en salve, som hun har fået af en sigøjnerske, og som har en vidunderlig evne til at læge et hvert sår, der blot ikke har ramt hjertet. Drag den størst mulige nytte af alt og lev lykkeligt og længe. Jeg har endnu kun et ord at tilføje, det er et eksempel, som jeg vil holde dig for øje, ikke mit eget, for jeg har aldrig været ved hoffet og har kun som frivillig deltaget i religionskampene, nej, jeg vil tale om hr. de Tréville, der i sin tid var min nabo, og som har nydt den ære at være legekammerat med vor konge Louis den Trettende, hvem Gud bevare! Undertiden udartede deres leg til slagsmål, og deri var kongen ikke altid den stærkeste. Men de prygl, han fik, indgød ham endnu mere agtelse og venskab for hr. de Tréville. Senere sloges hr. de Tréville fem gange med andre, da han var på rejse til Paris, syv gange siden den højsalige konges død indtil den unge konges myndighedsalder, uden at jeg regner slag og belejringer med, og måske hundrede gange siden kongen blev myndig og indtil den dag i dag. Derfor er han nu også trods edikter, ordinanser og arrestdekreter kaptajn i musketererne, det vil sige chef for en legion cæsarer, som kongen sætter pris på, og som kardinalen er bange for, skønt han ellers ikke er bange for meget i denne verden. Desuden har hr. de Tréville en årlig gage på to tusinde daler, det er altså en meget fin og fornem herre. Han er begyndt ligesom du. Gå nu til ham og tag dette brev med, ret dig efter ham for at blive som han.

Derefter spændte den gamle d'Artagnan sin egen kårde om sin søns liv, kyssede ham ømt på begge kinder og gav ham sin

velsignelse.

Da han gik ud af faderens værelse, mødte den unge mand sin moder, der ventede på ham med den berømte recept, som de råd, han nylig havde fået, sikkert ville lade ham få hyppig brug for. Afskeden med hende blev endnu mere lang og øm end med faderen, ikke fordi hr. d'Artagnan ikke elskede sin søn, der var hans eneste arving, men fordi hr. d'Artagnan var en mand, og han ville have betragtet det som uværdigt for en mand at lade sig overvælde af sin bevægelse, mens fru d'Artagnan var en kvinde, og hvad mere var – en moder. Hun græd heftigt, og til den unge d'Artagnans ros skal det være sagt, at skønt han stod tappert imod for at holde sig fast, sådan som det sømmer sig for en vordende musketer, så overvældede naturen ham dog, og han græd stride tårer, af hvilke han kun med stor møje fik skjult halvdelen.

Samme dag begav den unge mand sig afsted, forsynet med de tre faderlige foræringer, der, som vi allerede har sagt, bestod af femten daler, en hest, og et brev til hr. de Tréville. Som man kan tænke sig, var de gode råd givet i tilgift.

Med et sådant *vade mecum* var d'Artagnan både moralsk og fysisk en tro kopi af Cervantes' helt, med hvem vi så træffende sammenlignede ham, da vor pligt som historieskriver nødte os til at udkaste et portræt af ham. Don Quixote antog vejrmøller for kæmper og fåreflokke for hære, d'Artagnan optog ethvert smil som en fornærmelse og et hvert blik som en udfordring. Følgelig havde han næven knyttet lige fra Tarbes til Meung, og mindst to gange om dagen førte han hånden til kårdehæftet, men næven slog aldrig til, og kården kom ikke ud af skeden. Ganske vist fremkaldte synet af den sølle, gule krikke mangt et

smil på de forbipasserendes ansigter, men da der ved siden af krikken dinglede en antagelig kårde og over denne lynede et par øjne, der var mere hvasse end stolte, lagde de en dæmper på deres munterhed, eller også nøjedes de med ligesom de gamle meduser at le med den ene halvdel af ansigtet, hvis munterheden løb af med klogskaben. D'Artagnan blev således ikke i al sin pirrelighed stødt eller såret, før han nåede denne ulyksalige by Meung.

Men da han steg af hesten udenfor "Franc-Meunier"s dør, uden at hverken værten, opvarteren eller staldkarlen gjorde sig den ulejlighed at tage imod hans hest, opdagede han i et vindue i stueetagen en flot riddersmand, der så kritisk ud, og som talte med to personer, der andægtigt hørte på ham. D'Artagnan troede selvfølgelig straks, at det var ham, samtalen gjaldt, og lyttede efter. Denne gang havde han kun delvis taget fejl, de talte ikke om ham, men om hans hest. Herren syntes at forklare sine tilhørere alle dens egenskaber, og da de som sagt syntes at have stor respekt for ham, brød de hvert øjeblik ud i latter. Da nu et lille smil var nok til at gøre den unge mand hidsig, så forstår man nok, hvad indtryk en sådan munterhed måtte gøre på ham.

Først ville d'Artagnan dog se, hvordan den så ud, der gjorde nar af ham. Han rettede sit spejdende blik på den fremmede og så, at det var en mand på mellem fyrre og halvtreds, han havde mørke, gennemtrængende øjne, bleg teint, stærkt fremtrædende næse og sorte, velplejede knebelsbarter, han var klædt i jakke og benklæder af violet stof med bånd af samme farve og uden anden besætning end de sædvanlige udskæringer, gennem hvilke linnedet stak frem. Skønt tøjet var nyt, var det

krøllet som klæder, man har med på rejse, og som har ligget længe i vadsækken. D'Artagnan gjorde ved første øjekast alle disse iagttagelser, og sandsynligvis med en instinktmæssig forudfølelse af, at denne ukendte ville få en betydelig indflydelse på hans fremtidige liv.

I samme øjeblik som d'Artagnan rettede blikket på riddersmanden i den violette dragt, gjorde denne imidlertid en af sine vittigste og bedste bemærkninger om den bearniske krikke. Hans to tilhørere lo af fuld hals, og selv lod han mod sædvane et blegt smil gå over ansigtet. Denne gang var der ikke tvivl mere. D'Artagnan var virkelig blevet fornærmet. Fyldt af denne overbevisning trykkede han den flade hue ned over øjnene og trådte nærmere med den ene hånd på kårdehæftet, mens han forsøgte at påtage sig en fornem mine, som han havde studeret i Gascogne efter nogle herrer, der havde været på gennemrejse. Alt som han kom nærmere, gjorde vreden ham imidlertid blind, og i stedet for at holde den stolte og værdige tale, hvori han i tankerne havde iklædt sin udfordring, fandt han kun et almindeligt skældsord, ledsaget af en rasende bevægelse.

"Hov, De der bag vinduet, ja, det er Dem, jeg mener, kunne De ikke sige mig, hvad De ler af, så kunne jeg måske le med."

Riddersmanden lod langsomt blikket glide fra hesten til rytteren, som om det varede noget, inden han kunne forstå, at det var ham, der blev talt til på en så uvant måde. Efter en lang pause blev han klar over, at det virkelig var ham, han rynkede øjenbrynene let og sagde i en tone, hvis ironi og uforskammethed var ubeskrivelig:

"Jeg talte ikke til Dem, min herre."

"Ja, men jeg talte til Dem," råbte den unge mand ude af sig selv af raseri over denne blanding af arrogance og dannelse, af høflighed og ringeagt.

Den ukendte betragtede ham atter et øjeblik med et let smil, så trak han sig tilbage fra vinduet, kom langsomt ud af gæstgiverstedet og stillede sig op et par skridt fra d'Artagnan lige overfor hesten.

Hans rolige holdning og spottende udtryk havde forhøjet munterheden hos hans to tilhørere, der var blevet stående i vinduet.

Da d'Artagnan så ham komme, trak han sin kårde et stykke ud af skeden.

"Den hest er vist eller har i sin ungdom været en gyldenlak," begyndte den ukendte atter, mens han fortsatte sin afbrudte undersøgelse og stadig henvendte sig til sine tilhørere i vinduet. Han syntes slet ikke at tage notits af den rasende d'Artagnan, der havde stillet sig mellem ham og dem. "Det er en meget almindelig farve i botanikken, men hos heste har den hidtil været meget sjælden."

"Den, der ler af hesten, skulle bare vove på at le af herren," råbte d'Artagnan rasende.

"Jeg ler ikke ofte," svarede den ukendte, "det kan De vist se på mit ansigt, men jeg hævder mit privilegium: at le, når jeg har lyst."

"Men jeg vil ikke have, at nogen ler, når jeg ikke synes om det."

"Virkelig," sagde den ukendte med endnu større ro. "Det har De fuldstændig ret i."

Han drejede sig omkring, som om han ville gå ind i gæstgivergården gennem hovedporten, hvor d'Artagnan straks havde opdaget en fuldt opsadlet hest.

Men d'Artagnan var ikke til sinds at lade en mand, der havde gjort sig lystig over ham, slippe så let. Han trak kården helt ud af skeden og satte efter ham, mens han råbte:

"Vend Dem om, vend Dem om, hr. spottefugl, at jeg ikke skal støde Dem bagfra."

"Støde mig," sagde den anden, idet han vendte sig om og betragtede den unge mand med lige så megen forbavselse som ringeagt. "Nej, nej, min ven, De er nok ikke rigtig klog."

Han tilføjede sagte, som om han talte til sig selv:

"Det er skade, han ville være et godt fund for Hans Majestæt, der søger tapre folk alle vegne fra for at rekruttere sine musketerer."

Han fik ikke talt ud, førend d'Artagnan bibragte ham et så voldsomt stød, at han sikkert aldrig mere i sit liv var kommet til at sige en vittighed, hvis han ikke havde gjort et rask spring tilbage. Den ukendte mærkede nu, at det blev alvor, trak sin kårde, hilste på sin modstander og stillede sig i dækstilling. Men i samme øjeblik faldt hans to tilhørere sammen med værten over d'Artagnan og overdængede ham med slag af kasseroller, skuffer og ildragere. Det gav kampen en fuldstændig vending. Mens d'Artagnan vendte sig om for at værge sig mod denne regn af slag, gik hans modstander roligt tilbage og blev nu tilskuer til kampen i stedet for deltager i den. Han udførte denne rolle med sin sædvanlige uforstyrrelige ro, mens han dog sagde halvhøjt:

"Det er pokker til gascogner! Sæt ham op på hans orangegule hest og lad ham komme afsted."

"Ikke før jeg har dræbt dig, din usling," råbte d'Artagnan, mens han værgede sig, så godt han kunne, og ikke veg et skridt for sine tre modstandere, der fortsatte med at tærske løs på ham.

"Det er igen en gascognade," sagde riddersmanden. "De folk er uforbederlige. Lad ham få en omgang til, når han endelig vil have det. Når han er mør, vil han nok sige stop."

Men den ukendte vidste ikke, hvilken stivnakke han havde fået at bestille med; d'Artagnan var ikke den mands søn, der skulle give sig og takke for nådig straf. Bataljen varede altså endnu nogle øjeblikke. Endelig lod d'Artagnan udmattet sin kårde falde, der af et stokkeslag var splintret i to stykker. Endnu et slag, der traf ham midt i panden, kastede ham blødende, næsten afmægtig til jorden.

Det var i dette øjeblik, man kom løbende til fra alle sider. Værten, der frygtede en skandale, bragte med sine folks bistand den sårede ind i køkkenet, hvor man ydede ham foreløbig hjælp.

Hvad riddersmanden angik, så havde han atter indtaget sin plads ved vinduet og betragtede med en vis utålmodighed det fremkaldte opløb, der syntes at være ham højst ubehageligt.

"Nå, hvordan går det med det gale menneske," spurgte han, mens han vendte sig om ved lyden af døren, der åbnedes af værten, som kom for at høre til hans befindende.

"Deres Excellence, er De rask og uskadt?" svarede værten.

"Ja, fuldstændig, min gode vært, det er mig, der må spørge Dem, hvad der blev af den unge mand."

"Det går bedre," svarede værten, "han besvimede fuldstændig."

"Virkelig," sagde riddersmanden.

"Ja, men før han besvimede, samlede han alle sine kræfter for at kalde på Dem og skælde Dem ud på det frygteligste."

"Men den fyr må jo være Djævelen i egen person," sagde den ukendte.

"Åh nej, Deres Excellence," fortsatte værten med en foragtelig grimasse, "han er ingen djævel, for mens han lå besvimet, undersøgte vi ham. Han havde kun en skjorte i sin vadsæk og elleve daler i sin pung, men det forhindrede ham ikke i, ligesom han besvimede, at sige, at hvis det var sket i Paris, skulle De hurtigt være kommet til at fortryde det, nu ville det først senere komme til at svie til Dem."

"Så er det måske en forklædt prins," sagde den ukendte koldt.

"Jeg siger Dem det blot, for at De kan tage Deres forholdsregler," blev værten ved.

"Nævnte han intet navn i sin hidsighed?"

"Det gjorde han rigtig nok. Han slog sig på lommen og sagde: Vi skal dog få at se, hvad hr. de Tréville siger til, at den, han protegerer, er blevet fornærmet på den måde."

"Hr. de Tréville," sagde den ukendte, der pludselig blev opmærksom. "Han slog sig på lommen og nævnede hr. de Trévilles navn, da han var besvimet, så skulle jeg tage meget fejl, min gode vært, om De ikke også havde kigget i lommen. Hvad var der så i den?"

"Der var et brev, adresseret til musketerkaptajn de Tréville."

"Virkelig."

"Som jeg siger, Deres Excellence."

Værten, der ikke var nogen stor menneskekender, havde ikke lagt mærke til det udtryk, som hans ord havde fremkaldt på den ukendtes ansigt. Denne forlod vindueskarmen, til hvilken han havde støttet albuen, og han rynkede øjenbrynene, som om han pludselig blev urolig.

"For fanden," sagde han halvhøjt mellem tænderne, "skulle Tréville have sendt mig denne gascogner på halsen? Han er rigtig nok meget ung, men et kårdestød er et kårdestød, hvor gammel eller ung den er, der giver en det, og han har mindre mistillid til et barn end til andre. Liden tue kan undertiden vælte stort læs."

Den ukendte vedblev at spekulere flere minutter.

"Hør vært," sagde han, "kan De ikke skaffe mig dette rasende menneske fra halsen? Jeg kan dog ikke med rolig samvittighed støde ham ned, og dog –" tilføjede han i en kold, irriteret tone: "Han generer mig. Hvor er han?"

"Han er oppe i min kones værelse. Det er oppe på første sal. De er i færd med at forbinde ham."

"Har han sin bagage hos sig? Ligger hans vams oppe på værelset?"

"Nej, det ligger alt sammen nede i køkkenet. Men hvis den unge galning generer Dem ..."

"Vist gør han det. Han laver jo en sådan skandale i Deres værtshus, at ordentlige folk ikke kan være her. Lad mig få min regning og giv min rideknægt besked."

"Herren vil da ikke forlade os?"

"Det kan De vel nok forstå, når jeg har givet ordre til at lade min hest sadle. Er det ikke sket?"

"Selvfølgelig, som Deres Excellence vil se, står hesten allerede fuldt opsadlet inde i den store port."

"Det er godt, gør så, hvad jeg har sagt."

"De skulle da ikke være bange for den lille fyr?"

Et skarpt blik fra den ukendte standsede pludselig værten, der fjernede sig med en ærbødig hilsen.

"Det er ikke værd, at denne knægt får Mylady at se," fortsatte den fremmede. "Hun må ikke blive opholdt, hun er allerede forsinket. Det vil sikkert være bedst, at jeg stiger til hest og rider i forvejen … hvis jeg bare kunne få at vide, hvad der står i det brev til Tréville."

Mens han stadig snakkede halvhøjt med sig selv, gik den fremmede hen imod køkkenet.

Værten, der intet øjeblik var i tvivl om, at det var den unge mands nærværelse, der fik den fremmede til at bryde op fra hans hotel, var imidlertid gået op til sin kone og havde truffet d'Artagnan, der nu var ved sin fulde bevidsthed. Værten lod ham forstå, at han let kunne komme i kollision med politiet, fordi han havde yppet klammeri med en fornem herre – for det måtte den fremmede efter værtens skøn absolut være, og han fik endelig d'Artagnan til trods sin svaghed at bestemme sig til at rejse videre. D'Artagnan rejste sig altså endnu halvt bedøvet uden sin vams og med hovedet helt indbundet i linnedklude. Mens værten skyndede på ham, begyndte han at gå ned ad trapperne. Det første, han opdagede, da han kom ned i køkkenet, var imidlertid sin modstander fra før, der roligt stod og talte ved trinnet af en tung karosse, der var forspændt med to svære normandiske heste.

Den, han talte med, var en dame på et par og tyve år. Man så hovedet af hende indrammet af vognvinduet.

Vi har allerede fremhævet, med hvilken hurtighed d'Artagnan trængte ind i et ansigts udtryk. Han så da også ved første øjekast, at damen var ung og smuk. Denne skønhed gjorde desuden et så meget stærkere indtryk på ham, som den var fuldstændig forskellig fra den, der findes i de sydlige lande, hvor d'Artagnan hidtil udelukkende havde levet. Det var en bleg, blond kvinde, hvis lange lokker faldt hende ned over skuldrene. Hendes store, blå øjne havde et smægtende udtryk, læberne var rosenrøde og hænderne hvide som alabast. Hun talte meget interesseret med den ukendte.

"Hans Eminence giver mig altså befaling til ..."

"Til øjeblikkelig at vende tilbage til England og derfra straks at give ham underretning, såfremt hertugen skulle forlade London."

"Og mine andre instrukser?" spurgte den smukke rejsende.

"De findes i dette lille skrin, som De ikke må åbne før på den anden side af kanalen."

"Godt, men hvad gør De selv?"

"Jeg vender tilbage til Paris."

"Uden at tugte denne lille uforskammede knægt?" spurgte damen. Den ukendte ville netop til at svare, men lige som han åbnede munden, fo'r d'Artagnan, der havde hørt alt, frem mod vognen.

"Nej, det er den lille uforskammede knægt, der skal tugte de andre," råbte han, "og denne gang skal den, der skal tugtes, ikke slippe fra mig som før."

"Ikke slippe fra ham," gentog den ukendte og rynkede brynene.

"Nej, når der er en kvinde til stede, tænker jeg ikke, De vover at flygte."

Damen så, at adelsmanden førte hånden til kårdehæftet og udbrød:

"Husk på, at den mindste forsinkelse kan forspilde os alt."

"De har ret. Fortsæt De Deres rejse, jeg fortsætter min."

Han hilste damen med et nik og sprang op på sin hest, mens kusken på karossen piskede på dyrene. I galop fjernede begge sig, hver i sin retning.

"Deres regning," råbte værten, hvis ærbødighed for gæsten forvandlede sig til den dybeste ringeagt, da han så ham tage bort uden at klare sit mellemværende.

"Betal den slubbert," råbte den rejsende, mens han galopperede videre, til sin rideknægt, der smed et par sølvmønter for værtens fødder og skyndte sig efter sin herre.

"Feje usling! Forlorne adelsmand!" råbte d'Artagnan og satte efter rideknægten.

Men den sårede var endnu alt for svag til at kunne tåle en sådan overanstrengelse. Han havde næppe gjort et par skridt, før det svimlede for ham, det var, som om en blodsky fo'r forbi øjnene, han tabte bevidstheden og faldt midt på gaden, mens han stadig gentog:

"Kujon! Kujon! Kujon!"

"Vist var det en kujon," sagde værten halvhøjt og gik hen til d'Artagnan, som han forsøgte at forsone ved at smigre ham.

"Ja, en rigtig kujon," fortsatte d'Artagnan, "men hun, hun var meget smuk."

"Hvilken hun?" spurgte værten.

"Mylady," svarede d'Artagnan hen for sig og besvimede for anden gang.

"Nå, blæse være med det," sagde værten, "jeg mister to gæster, men jeg har en tilbage, og ham er jeg sikker på i nogle dage. Det er altid elleve daler tjent."

Elleve daler var, som man ved, netop alt, hvad der fandtes i d'Artagnans pung.

Værten havde regnet på elleve dages sygdom à en daler pr. dag, men han havde gjort regning – uden gæst. Den næste morgen tidlig klokken fem stod d'Artagnan op, gik selv ind i køkkenet og foruden andre ingredienser, som vi ikke er kommet til kundskab om, forlangte han vin, olie og rosmarin. Med sin moders recept i hånden lavede han derefter en salve, med hvilken han smurte sine talrige sår, anlagde selv ny forbinding og ville ikke høre tale om lægehjælp. Takket være sigøjnersalvens helbredelsesevne og måske også lægens fraværelse befandt d'Artagnan sig endnu samme aften oven senge og var næste dag omtrent helt rask.

Da d'Artagnan imidlertid skulle til at betale rosmarinen, olien og vinen, det eneste han havde bestilt, eftersom han selv havde holdt streng diæt, mens den gule i hvert fald efter staldkarlens opgør havde foræret tre gange så meget, som man efter dens ydre kunne tiltro den, fandt han i lommen kun sin lille luvslidte fløjlspung med de elleve daler, men brevet til hr. de Tréville var forsvundet.

Med stor tålmodighed begyndte den unge mand at søge efter brevet. Mindst tyve gange rodede han frem og tilbage i sine lommer og sin vadsæk, mens han blev ved at åbne og lukke

pungen. Da han endelig kom til det resultat, at brevet var forsvundet, fik han et tredje anfald af raseri, der nær havde kostet ham en ny omgang vin og aromatiseret olie, for ved synet af dette unge brushoved, der kogte op på ny og truede med at slå alting i stykker i hele huset, hvis man ikke fandt hans brev igen, havde værten allerede grebet et spid, konen en kost og opvarterne de samme kæppe, som de havde brugt to dage i forvejen.

"Hvor er mit anbefalingsbrev," råbte d'Artagnan, "hvor er mit anbefalingsbrev! Kom med det, eller jeg skal spidde jer som en flok fuglevildt."

Uheldigvis var der en omstændighed, der vanskeliggjorde udførelsen af den unge mands trussel; det var, hvad vi har fortalt, men hvad han havde glemt, at hans kårde allerede i den første kamp var knækket midt over. Følgen var, at da d'Artagnan virkelig ville til at trække blank, viste det sig, at hans hele værge bestod i en klingestump på omtrent en halv snes tommer, som værten omhyggeligt havde stukket i skeden. Spidsen af klingen havde fyren behændigt stukket til side for at benytte den som spækkenål.

En sådan bagatel ville imidlertid næppe have standset vor unge mand, når han var i det humør, hvis ikke værten havde indrømmet, at hans gæsts fordring var fuldstændig berettiget.

"Ja, det må jeg også spørge om," sagde han og sænkede spiddet, "hvor er brevet?"

"Ja, hvor er brevet?" råbte d'Artagnan. "Først og fremmest må jeg gøre Dem opmærksom på, at dette brev var til hr. de Tréville, og at det må findes, og hvis det ikke bliver fundet, så skal han nok være mand for at finde det."

Denne trussel drev værtens forskrækkelse til højdepunktet. Næst efter kongen og kardinalen var hr. de Tréville den mand, hvis navn måske oftest nævnedes af soldaterne, ja selv af borgerne. Der var jo rigtig nok også pater Joseph, det er sandt, men hans navn nævnte man kun ganske sagte, så stor var den rædsel, man følte overfor kardinalens fortrolige, der gik under navnet: Den grå eminence.

Værten kastede altså spiddet fra sig, befalede sin kone og sine opvartere at gøre det samme med fejekostene og kæppene og var selv den ivrigste til at søge efter det bortkomne brev.

"Indeholdt brevet noget af værdi?" spurgte værten efter nogen forgæves søgen.

"Død og pine, det skulle jeg mene!" udbrød gascogneren, der havde bygget hele sin fremtid på dette brev, "det indeholdt alt, hvad jeg ejede og havde."

"Det var da vel ikke en anvisning på Spanien?" spurgte værten urolig.

"Nej, det var en anvisning på kongens egen kasse," svarede d'Artagnan, som havde regnet på, at han ved hjælp af dette anbefalingsbrev skulle komme i kongens private tjeneste, og som derfor også mente, at han uden at lyve kunne give dette temmelig hårtrukne svar.

"Det var som pokker," sagde værten ude af sig selv af fortvivlelse.

"Men blæse være med det," sagde d'Artagnan med sine landsmænds sædvanlige stortalenhed, "pengene er det mindste, det er brevet selv, der for mig spiller hovedrollen, jeg ville hellere have mistet tusind pistoler, end at det skulle være gået tabt."

Han kunne godt have sagt tyve tusinde, men hæmmedes endnu af en vis ungdommelig beskedenhed.

Værten bandede, mens han forgæves ledte, men pludselig gik der et lys op for ham.

"Brevet er ikke tabt," udbrød han.

"Hvad for noget," spurgte d'Artagnan.

"Nej, det er blevet stjålet."

"Stjålet, af hvem skulle det være?"

"Af adelsmanden, der var her i går. Han var nede i køkkenet, hvor Deres vams lå. Han var alene dernede. Jeg tør vædde på, at det er ham, der har stjålet det."

"Tror De virkelig," spurgte d'Artagnan tvivlende, for han vidste bedre end nogen, at dette brev kun havde betydning for ham personlig, og han kunne ikke begribe, hvad det skulle kunne interessere andre. I virkeligheden kunne ingen af gæsterne eller betjeningen have nogen som helst fordel af dette brev.

"De har altså virkelig den uforskammede adelsmand mistænkt?" begyndte d'Artagnan igen.

"Som jeg siger Dem, jeg er sikker i min sag," fortsatte værten. "Aldrig så snart havde jeg fortalt ham, at Deres Højvelbårenhed var en protegé af hr. de Tréville og endog havde et anbefalingsbrev med til denne berømte adelsmand, før han blev meget urolig. Han spurgte mig, hvor brevet var, og gik straks ned i køkkenet, hvor han vidste, at Deres vams lå."

"Så er det altså ham, der er tyven," sagde d'Artagnan, "det skal jeg klage over til hr. de Tréville, og hr. de Tréville skal lade klagen gå videre til kongen."

Med disse ord tog han flot to daler op af lommen og gav dem til værten, der med hatten i hånden fulgte ham lige til døren, så steg han igen op på sin gule hest, der uden yderligere eventyr bragte ham lige til Saint Antoine-porten i Paris, hvor dens ejermand solgte den for tre daler, hvad der var meget godt betalt, eftersom d'Artagnan havde anstrengt den temmelig stærkt i opløbet. Prangeren, til hvem d'Artagnan afhændede den, lagde da heller ikke skjul på, at han kun betalte en så svimlende pris på grund af hestens originale farve.

D'Artagnan holdt altså sit indtog i Paris til fods med sin lille bylt under armen. Han blev ved at gå, indtil han fandt et logi, der passede for hans små midler. Det var et kvistværelse i Rue des Fossoyeurs lige ved Luxembourg.

D'Artagnan tog straks sit nye logi i besiddelse og tilbragte resten af dagen med at sy de snore, som hans moder hemmeligt havde stukket til ham, efter at have sprættet dem af en af den gamle d'Artagnans nye klædninger, på sin egen dragt. Da han var færdig med det, gik han ned til Ferraille-kajen for at få en ny klinge på sin kårde. Så gik han tilbage til Louvre for at spørge den første musketer, han mødte, hvor hr. de Tréville boede. Det var i Rue du Vieux Colombier eller med andre ord lige tæt ved det logi, som d'Artagnan havde valgt. Det forekom ham at være et godt varsel om et heldigt udfald af rejsen. Tilfreds med sin egen opførsel i Meung, uden bebrejdelser over fortiden, tryg ved nutiden og fuld af forhåbninger for fremtiden, lagde han sig sluttelig til ro og sov de retfærdiges søvn.

Denne søvn, der endnu var fuldkommen provinsiel, varede lige til klokken ni om morgenen, da han stod op for at begive

sig til den berømte hr. de Tréville, der efter hans faders mening var den tredjemægtigste mand i kongeriget.

2. Hr. de Trévilles forværelse

Hr. de Troisville, som familien endnu kaldte sig i Gascogne, eller hr. de Tréville, som han nu selv kaldte sig i Paris, var virkelig begyndt akkurat som d'Artagnan, det vil sige uden en skilling i lommen, men med det fond af mod, dristighed og snilde, der ofte gør den gascogneske landjunker til en mere formuende arving end den rigeste sydfranske godsbesidder. Hans fremstormende mod og endnu mere hans fremstormende held havde på en tid, da kårdestødene faldt tæt som hagl, bragte ham op på det øverste trin af den vanskelig tilgængelige stige, som man kalder hofgunst, og som han havde entret fire trin ad gangen.

Han var en ven af kongen, der som bekendt satte sin fader Henrik den Fjerdes minde meget højt. Hr. de Trévilles fader havde tjent denne tro i hans krige mod ligaen. Kong Henrik havde hele sit liv igennem manglet penge, derfor betalte han med det, som han aldrig havde brug for at låne: Gode indfald. I stedet for kontanter havde han derfor efter Paris' indtagelse givet ham tilladelse til at føre i sit våben en springende guldløve med devisen: *Fidelis et Fortis* – dvs.: Tro og Tapper. Udmærkelsen var stor nok, men indtægten ved den ringe nok. Da den store Henriks våbenfælle døde, efterlod han da også kun sin søn sin kårde og sin devise. Men takket være denne dobbelte arv og det uplettede navn, der fulgte med den, fik hr. de Tréville adgang til den unge fyrstes hus, hvor han gjorde så god brug af sin kårde og var sin devise så tro, at Louis den Trettende, der selv var en

af de bedste klinger i hele kongeriget, plejede at sige at hvis han havde en ven, der skulle duellere, så ville han råde ham til først at tage ham selv til sekundant og derefter Tréville, ja måske endda denne først.

Louis den Trettende nærede derfor en virkelig hengivenhed for Tréville, en hengivenhed, der ganske sikkert var ham til nytte som konge og menneske, for i de ulykkelige tider søgte man at omgive sig med mænd af Trévilles slags. Mange kunne sætte den sidste halvdel af hans devise: *Tapper* i sit våben, men få adelsmænd turde rose sig af det første prædikat: *Tro*. Til dem hørte Tréville. Han var en af disse sjældne naturer, der var blind i lydighed, hurtig i opfattelse, rask på hånden, og som kun havde fået synet for at se, om der var nogen, der mishagede kongen, og hånden for så at ramme ham, ligegyldigt hvem han end var. Hidtil havde Tréville kun manglet anledningen, men han lurede på den, og han havde lovet sig selv at gribe den ved vingebenet, hvis den nogen sinde skulle tilbyde sig. Louis den Trettende havde da også gjort ham til kaptajn for sine musketerer, der ved deres hengivenhed eller rettere deres fanatisme spillede samme rolle for ham som de såkaldte *Ordinaire* for Henri den Tredje og den skotske garde for Louis den Ellevte.

Under disse omstændigheder ville kardinalen ikke stå tilbage for kongen. Da han havde set det frygtelige elitekorps, som Louis den Trettende omgav sig med, ville Frankrigs anden eller rettere første konge også have sin garde. Han anskaffede sig altså sine musketerer ligesom kongen, og disse to rivaliserende magter hvervede de bedste fægtemestre rundt omkring fra hele Frankrig, ja selv fra udlandet. Når de om aftenen spillede deres

parti skak, diskuterede Richelieu og Louis den Trettende da også ofte om deres soldaters fortræffelighed. Enhver af dem roste sines holdning og mod, og mens de udtalte sig højt mod dueller og slagsmål, hidsede de dem ganske sagte i totterne på hinanden og følte virkelig sorg eller ubændig glæde ved deres folks nederlag eller sejr. Således berettes det i hvert fald i memoirerne efter en mand, der var med i nogle af nederlagene og i mange af sejrene.

Tréville havde forstået at finde sin herres svage side, og det var grunden til, at han kunne bevare sin gunst usvækket hos en konge, der ikke just har efterladt sig ry for at være særlig trofast i venskab. Overfor kardinal Armand Duplessis pukkede han på sine grenaderer med en så drilagtig mine, at det kunne få Hs. Eminences grå knebelsbart til at strutte af ærgrelse. Tréville havde et udmærket greb på at føre krig, som den skulle føres, i en tid, hvor man enten måtte leve på fjendens eller på sine landsmænds bekostning: hans soldater dannede en legion rene djævle, der var umulig at tumle for nogen anden end ham selv. Kongens eller snarere Trévilles forsorne, ligeglade musketerer sværmede rundt på offentlige steder, promenader og forlystelsesetablissementer, mens de højrøstet snoede deres knebelsbarter, raslede med sablerne og hånede kardinalens gardister, mod hvem de under lydelig munterhed trak blank midt på gaden. Undertiden blev de dræbt, og var da sikre på hverken at blive begrædte eller hævnede, oftere var det dem, der dræbte de andre, og de var da lige så sikre på ikke at komme til at samle skimmel i et eller andet fængsel, idet hr. de Tréville altid kom til stede for at forlange dem udleveret. Derfor rostes hr. de Tréville da også i høje toner af sine folk, der, skønt de

ellers hverken frygtede Gud eller Djævelen, dog rystede for ham som skoledrenge for deres lærer, adlød hans mindste vink og hellere lod sig dræbe end udsatte sig for den lempeligste irettesættelse.

Hr. de Tréville havde benyttet sig af denne stærke løftestang først til fordel for kongen og kongens venner – derefter til fordel for sig selv og sine venner. I øvrigt ses det ikke i nogen af memoirerne fra den tid, der dog var så rig på memoirer, at denne værdige adelsmand selv af sine fjender er blevet beskyldt for at have ladet sig betale for de tjenester, han ydede, og det til trods for at han havde fjender både blandt dem, der kunne føre en kårde, og dem, der kunne føre en pen. Skønt han havde et sandt geni for intriger, der stillede ham i første række på dette område, var han dog vedblevet at være en retskaffen mand. Trods det anstrengende liv, han havde ført, var han blevet ved at være en af de flotteste nattesværmere, eleganteste damejægere og mest slagfærdige vittighedsmagere; man talte om den lykke, Tréville gjorde hos damerne, lige som man tyve år tidligere havde talt om Bassompierres meriter, og det ville ikke sige så lidt. Musketerernes kaptajn var altså beundret, frygtet og elsket, hvad der vel er den menneskelige lykkes kulminationspunkt.

Louis den Fjortende overstrålede med sin umådelige glans alle sit hofs små stjerner, men hans fader var en sol mellem flere, der lånte sin personlige glans og sin personlige værdighed til enhver af sine yndlinge. Foruden kongens og kardinalens hof, regnede man i Paris på den tid med hen imod to hundrede personer, der førte stort hus, og mellem disse var hr. de Tréville en af de fornemste.

Gården i hans palæ, der lå i Rue du Vieux Colombier, lignede om sommeren fra klokken seks om morgenen og om vinteren fra klokken otte en fuldstændig lejr. Halvtreds til tres musketerer holdt stadig vagt bevæbnede som i krig og parate til alt, mens de afløste hinanden, så at der altid var en imponerende styrke. Op og ned ad en af disse store trapper, der tog lige så megen plads op som et moderne hus, færdedes uafbrudt ansøgere fra Paris, der bad om en eller anden gunstbevisning, provinsadelsmænd, der brændte efter at blive optaget mellem musketererne, og lakajer udstafferede i alle mulige farver med beskeder og breve fra deres herrer til de Tréville. De udvalgte, det vil sige dem, der var tilsagt, sad ventende i forværelset på lange bænke. Fra morgen til aften herskede her en uafbrudt summen, mens hr. de Tréville i sit arbejdsværelse, der stødte umiddelbart op til forgemakket, modtog besøg, hørte på klager og udstedte sine ordrer, og han behøvede blot at gå hen til vinduet, hvis han ville mønstre tropperne lige som kongen fra sin balkon på Louvre.

Den dag, d'Artagnan meldte sig, var forsamlingen særlig imponerende, især for en mand, der kom lige fra provinsen. Ganske vist var denne provinsbeboer en gascogner, og navnlig på den tid havde d'Artagnans landsmænd ord for ikke så let at lade sig gå på.

Når man havde passeret den svære, sømbeslåede dør, faldt man lige ind mellem en flok bevæbnede mænd, der snakkende, skældende eller spøgende færdedes mellem hinanden. For at bane sig vej gennem denne hurlumhej måtte man enten være officer, en fornem herre eller en smuk dame.

Med bankende hjerte, med slæbende kårde og med hånden ved skyggen af sin hat skred den unge mand gennem denne forvirrede, larmende skare, mens han med en provinsbeboers forlegne smil forsøgte at holde kontenancen. Når han var kommet forbi en klynge, trak han vejret lettere, men han kunne godt begribe, at man vendte sig om for at se efter ham, og for første gang i sit liv fandt d'Artagnan sig selv latterlig, skønt han indtil dato havde haft den bedste mening om sig selv.

Da han var kommet hen til trappen, blev det værre endnu.

På de første trin stod der fire musketerer, der, mens en halv snes af deres kammerater stod på afsatsen og ventede på, at turen skulle komme til dem, forslog tiden med følgende morskab:

En af dem tog plads på det øverste trin med en draget kårde i hånden og forhindrede eller søgte i hvert fald at forhindre de tre andre i at komme op. Disse tre andre fægtede mod ham med deres smidige klinger. D'Artagnan antog dem først for fægtefleuretter med dup på enden, men han så snart af forskellige skrammer, at våbnene var spidse og skarpe, og hver gang en af de kæmpende blev såret, lo ikke blot tilskuerne, men også de selv indbyrdes som besatte.

Den, der i øjeblikket forsvarede trappen, holdt sine modstandere forbavsende godt fra livet. Alle slog kreds omkring dem. Betingelsen var, at den, der blev truffet, straks skulle træde tilbage og vige pladsen for sejrherren i rækken af de audienssøgende. I løbet af fem minutter blev tre ramte: en i hånden, en i hagen og en i øreflippen, men den, der forsvarede trappen, blev ikke selv truffet, og han vandt altså ifølge aftalen tre gange retten til at være den første ved audiensen.

Skønt den unge rejsende i og for sig ikke var så vanskelig at imponere, havde han sat sig for, at det ikke skulle ske. Alligevel forbavsede denne tidsfordriv ham. I hans hjemstavn, hvor man dog var så rask til at blive ivrig, havde han været vant til lidt flere forberedelser til en duel, og den gascognade, som han her blev vidne til, forekom ham derfor være den dristigste, han til dato havde oplevet endog i selve Gascogne. Han troede, at han var flyttet hen i det berømmelige kæmpeland, som Gulliver kom til, og hvor han følte sig helt forfærdet. Og dog var det ikke nok med det, han havde endnu trappeafsatsen og forgemakket tilbage.

På trappeafsatsen sloges man ikke mere, der fortalte man kvindehistorier og i forværelset hofhistorier. På trappeafsatsen rødmede d'Artagnan, men i forværelset skælvede han. Hans livlige, letvakte indbildningskraft, der i Gascogne havde gjort ham farlig for de små kammerjomfruer og undertiden endda for de unge fruer, havde aldrig selv i sine vildeste drømme forestillet sig halvdelen af disse vidunderlige kærlighedseventyr eller fjerdeparten af disse galante erobringer, udpenslede med detaljer og med de mest kendte navne som deltagere. Men hvis hans anstændighedsfølelse blev såret ude på trappeafsatsen, blev hans ærbødighed for kardinalen ligefrem brutaliseret i forværelset. Til sin store forbavselse hørte d'Artagnan, at man der ganske højt kritiserede den politik, der fik hele Europa til at skælve, lige som man heller ikke skånede kardinalens privatliv, som ellers så mange store og mægtige herrer var blevet straffede for at have prøvet på at udforske. Den store mand, der indgød den gamle d'Artagnan så megen ærefrygt, tjente her til skive for hr. de Trévilles musketerer, der gjorde sig lystige over

hans hjulben og hans skrutryg, nogle sang smædeviser om hans maitresse fru d'Aiguillon og hans niece fru de Combalet, mens de andre rottede sig sammen mod kardinalhertugens pager og gardister. Alt dette forekom d'Artagnan at gå over alle grænser.

Men så snart kongens navn en gang imellem blev nævnt midt mellem kardinalvittighederne, blev der pludselig tavshed mellem alle disse kådmunde, man så sig et øjeblik betænkeligt omkring, og man syntes at være bange for, at døren ind til hr. de Tréville skulle gøre sig skyldig i en indiskretion, men snart bragte en ny allusion hurtigt Hs. Eminence på tapetet, latteren lød stærkere end før, og man dækkede ikke over nogen af hans meriter.

"De mennesker ville da alle sammen blive kastet i Bastillen og hængt," tænkte d'Artagnan med forfærdelse, "og jeg får rimeligvis lov at gøre dem følgeskab, for efter at have hørt roligt på alt dette, er jeg jo deres medskyldige. Hvad ville fader sige, der har pålagt mig så stor ærbødighed for kardinalen, hvis han vidste, at jeg var i selskab med sådanne hedninge?"

Som man nok kan tænke, uden at jeg behøver at sige det, vovede d'Artagnan ikke at blande sig i en sådan konversation, men han brugte sine øjne og øren så godt som muligt og anstrengte alle sine sanser for ikke at gå glip af noget, og skønt han havde en urokkelig tillid til de faderlige formaninger, så følte hans tilbøjelighed og instinkt sig dog snarere tiltalt end frastødt af, hvad der passerede omkring ham.

Da han imidlertid var fuldstændig fremmed mellem hr. de Trévilles hoffolk, og da det var første gang, man så ham her, blev han spurgt om, hvad han ønskede. Meget beskedent nævnte d'Artagnan sit navn, og idet han særlig lagde vægt på

landsmandskabet, bad han kammertjeneren om at anmode hr. de Tréville om et øjebliks audiens. I en beskyttende tone fik han tilsagn om, at det nok skulle ske efter tid og lejlighed.

D'Artagnan, der var kommet sig lidt af sin første forbavselse, havde nu lejlighed til at iagttage de enkeltes påklædning og ydre. Midtpunktet i den livligste gruppe dannedes af en høj, firskåren musketer, der havde en ejendommelig påklædning, som tiltrak sig almindelig opmærksomhed. I øjeblikket bar han ikke uniform, der i øvrigt ikke var absolut påbudt i disse mindre reglementerede tider, hvor friheden var mindre, men uafhængigheden så meget desto større. Han havde derimod en himmelblå, temmelig falmet og slidt underfrakke og over den et pragtfuldt, guldbroderet kårdegehæng, der strålede som småstene i strandkanten, når solen falder på dem. Over hans skuldre var flot kastet en lang karmoisinrød fløjlskappe, der foran lod det prægtige gehæng komme til syne, i hvilket der hang en vældig kårde.

Han var lige kommet fra sin post og klagede over forkølelse, mens han af og til nødte sig til at hoste. Derfor havde han da også efter sit eget udsagn taget kappe på, og mens han knejsende snoede sin knebelsbart, overdøvede han alle de andre, der med beundring betragtede hans gehæng, og d'Artagnan mere end nogen af de andre.

"Hvad skal man gøre," sagde musketeren, "det er nu blevet mode igen. Det er dumt, det ved jeg nok, men det er mode. Desuden må man jo bruge sine penge til noget."

"Nej, Porthos!" udbrød en af de andre, "det må du ikke forlange, at vi skal tro, at det kårdegehæng stammer fra den

faderlige ædelmodighed: du har fået det af den tilslørede dame, med hvem jeg så dig sidste søndag ved Saint Honoré-porten."

"På min ære, jeg har selv købt det for mine sidste skillinger," svarede den, som netop var blevet kaldt Porthos.

"Ja, ligesom jeg har købt denne nye pung for de penge, som jeg dagen i forvejen havde fået af min elskerinde."

Forbavselsen blev almindelig, men tvivlen forsvandt ikke.

"Er det ikke sandt, Aramis?" spurgte Porthos og vendte sig mod en anden musketer.

Den anden musketer var en fuldstændig modsætning til den, der spurgte, og som havde tiltalt ham med navnet Aramis. Det var en ung mand på knap to og tyve til tre og tyve år, han havde et næsten naivt, behageligt ansigt med sorte, milde øjne og med kinder, der var så røde og fløjlsbløde som en fersken, den tynde moustache tegnede en fuldstændig ret linje hen over overlæben, han syntes at være bange for at lade hænderne hænge ned, for at ikke årerne skulle svulme op, og af og til kneb han sig i øreflipperne for at vedligeholde en fin, gennemsigtig rødme. Han talte i reglen kun lidt og langsomt, hilste meget, lo stille, mens han viste sine smukke tænder, for hvilke han syntes at være meget omhyggelig ligesom i øvrigt for hele sin person. Han besvarede sin vens forespørgsel med en bekræftende hovedbevægelse.

Denne bekræftelse syntes at have bestyrket tvivlen angående kårdegehænget, man vedblev at beundre det, men man talte ikke mere om det, og ved et pludseligt tankespring gled talen ind på andre ting.

"Hvad siger De til den historie, som Chalais' staldmester fortæller?" spurgte en af de andre musketerer uden at rette

spørgsmålet til nogen bestemt, men henvendende sig til dem alle i almindelighed.

"Hvad fortæller han?" spurgte Porthos i en selvsikker tone.

"Han fortæller, at han har mødt kardinalens fordømte sjæl, Rochefort i London forklædt som kapucinermunk. Takket være denne forklædning havde denne forbandede Rochefort givet sig ud for hr. de Laignes og spillet ham lige så dum, som han er."

"Ja, ærkedum er han," sagde Porthos, "men er historien virkelig pålidelig?"

"Jeg har den fra Aramis, ham holder jeg mig til," svarede musketeren.

"Virkelig?"

"Det ved De jo godt Porthos," sagde Aramis, "jeg har jo selv fortalt Dem den i går. Lad os så ikke snakke mere om det."

"Ikke snakke mere om det! Ja, det er nu Deres mening. Ikke snakke mere om det! Død og pine, hvor De er hurtigt færdig med den sag. Hvad skal det sige! Kardinalen lader altså en adelsmand udspionere, og han lader altså en forræder, en bandit, en stratenrøver stjæle hans breve, og ved hjælp af denne spion og disse breve lader han halsen skære over på Chalais under det meningsløse påskud, at han har villet dræbe kongen og gifte monsieur med dronningen. Ingen af os kendte det mindste til dette mysterium, da De i går til almindelig tilfredsstillelse betroede os det, og mens vi endnu er helt fortumlede af denne efterretning, så kommer De dog i dag og siger: lad os ikke snakke mere om det."

"Nå lad os snakke om det, når De endelig vil," sagde Aramis tålmodigt.

"Hvis jeg var den stakkels Chalais' staldmester, så skulle denne Rochefort få med mig at bestille."

"Og så ville De til gengæld få med den røde hertug at bestille," svarede Aramis.

"Den røde hertug! Bravo! Bravo! Den røde hertug!" gentog Porthos og klappede i hænderne, mens han nikkede billigende med hovedet. "Den røde hertug, det er udmærket. Jeg skal udsprede det navn, min ven, det kan De være sikker på. Det er pokker til hoved, der sidder på den Aramis. Det er virkelig kedeligt, at De ikke har kunnet følge Deres mission. De ville være blevet en fortræffelig abbed."

"Det er kun en midlertidig udsættelse," svarede Aramis, "en gang skal jeg nok blive det. De ved jo godt, Porthos, at jeg netop af den grund stadig fortsætter mine teologiske studier."

"Han vil nok blive det sent eller tidligt," sagde Porthos.

"Tidligt," sagde Aramis.

"Han venter kun på en ting for rigtig at bestemme sig og tage kutten, som han bærer under uniformen," tilføjede en af musketererne.

"Hvad er det, han venter på?" spurgte en anden.

"Han venter på, at dronningen skal skænke Frankrigs krone en arving."

"Den slags ting må De ikke spøge med, mine herrer," sagde Porthos, "Gud være lovet er dronningen endnu ikke ældre, end at det kan ske."

"Man fortæller, at hr. de Buckingham er i Frankrig," sagde Aramis med et tvetydigt smil, der gav den i og for sig uskyldige bemærkning en temmelig skandaløs betydning.

"Aramis," afbrød Porthos ham, "denne gang tager De fejl, min ven, Deres hang til at være morsom lader Dem gå over stregen. Hvis hr. de Tréville hørte, hvad De her siger, så ville De komme galt afsted."

"Lad blot være at holde forelæsninger for mig, Porthos!" udbrød Aramis, i hvis blide øjne man så et flygtigt lyn.

"Kære ven, vær musketer eller abbed, vær det ene eller det andet, men ikke begge dele på en gang," begyndte Porthos igen. "Athos sagde det allerede til Dem forleden dag: De gaber over mere, end De kan magte. Ja, nu skal De ikke blive fornærmet, det er ingen nytte til. De husker jo nok aftalen imellem os. De besøger fru d'Aiguillon og gør kur til hende, De kommer også hos fru de Chevreuses kusine fru de Bois-Tracy, og man siger, at De skal være meget vel anskrevet i hendes gunst. De skal ikke tilstå Deres lykke, der er ingen, der vil tage Deres hemmelighed, og vi kender Deres diskretion. Men da De nu har denne dyd, så benyt Dem også af den overfor Hendes Majestæt. Lad hvem, der vil, beskæftige sig med kongen og kardinalen, hvordan han vil, men lad dronningen være hellig, og hvis man vil tale om hende, lad det så udelukkende være godt."

"Hr. Porthos, De er meget fordringsfuld," svarede Aramis, "De ved, at jeg hader at høre moralprædiken undtagen af Athos. Hvad Dem angår, min kære ven, så er Deres kårdegehæng alt for pragtfuldt til, at De har lov at sætte Dem på den høje hest. Jeg vil være abbed, når det passer mig, indtil da er jeg musketer, og i den egenskab siger jeg, hvad jeg har lyst til, og i øjeblikket har jeg lyst til at sige, at De keder mig."

"Aramis!"

"Porthos!"

"Nå, mine herrer, mine herrer," lød det fra alle sider.

"Hr. de Tréville ønsker at tale med hr. d'Artagnan," sagde lakajen og åbnede døren til arbejdsværelset.

Mens døren stod åben, tav alle stille, og midt i den almindelige tavshed gik den unge gascogner tværs igennem forgemakket og trådte ind til musketerkaptajnen, glad over at være sluppet i rette tid ud af denne ejendommelige ordstrid.

3. Audiensen

Hr. de Tréville var i øjeblikket i meget dårligt humør; han hilste alligevel høfligt på den unge mand, der bukkede helt ned til gulvet, og han smilede, da han hørte hans hilsen i den bearniske dialekt, der samtidig mindede ham om hans ungdom og hjemstavn, et dobbelt minde, der får folk i alle aldre til at smile. Men han gik næsten med det samme hen til forværelset og gjorde en bevægelse hen imod d'Artagnan, som om han ville bede ham undskylde, at han tog de andre først. Derpå råbte han med en stemme, der svingede fra befalende til irriteret tonefald:

"Athos! Porthos! Aramis!"

De to musketerer, som vi allerede har set, og som bar de to sidstnævnte navne, forlod straks den klynge, de stod i, og gik hen mod arbejdsværelset, hvis dør straks lukkede sig bagved dem. Skønt deres holdning var lidt usikker, vakte de dog d'Artagnans beundring på grund af deres blanding af værdighed og disciplin. Den unge mand betragtede disse mænd som halvguder og deres chef som en Jupiter. Da de to musketerer var kommet indenfor, døren lukket efter dem og støjen fra forværelset, der en tid var forstummet, ved denne begivenhed atter var blevet højlydende, begyndte hr. de Tréville at gå frem og tilbage i værelset, tavs med rynkede øjenbryn. Hver gang passerede han tæt forbi Porthos og Aramis, der stod stumme og stramme som ved en parade. Endelig standsede han

lige foran dem, og idet han målte dem fra isse til fod, sagde han med edderspændt blik:

"Ved De, hvad kongen sagde til mig i går, endnu i går aftes? Ved De det, mine herrer?"

"Nej," svarede begge musketerer efter en pause, "nej, hr. kaptajn, det ved vi ikke."

"Men jeg håber, at De vil gøre os den ære at meddele os det," sagde Aramis i den høfligste tone og med en ærbødig bøjning.

"Han sagde, at han fremtidig ville rekruttere sine musketerer blandt hr. kardinalens gardister."

"Mellem kardinalens gardister, hvorfor det," spurgte Porthos ivrigt.

"Fordi han nok så, at hans gamle vin trængte til at blive spædet op med en bedre sort."

De to musketerer rødmede lige til hårrødderne; d'Artagnan vidste ikke, hvad han skulle gøre af sig selv, og ønskede sig hundrede alen under jorden.

"Ja vist så," fortsatte hr. de Tréville, der atter blev ivrig, "og Hs. Majestæt havde ret, for musketererne spille virkelig en stor rolle her ved hoffet. Hr. kardinalen fortalte i går, mens han spillede med kongen, at disse forbandede musketerer, disse himmelhunde – han brugte disse udtryk med en indbildsk mine, som jeg slet ikke syntes om – disse kæmpekarle tilføjede han med sit katteblik, var blevet hængende i et værtshus, og at en afdeling af hans gardister havde måttet arrestere rolighedsforstyrrerne. Han var lige ved at le mig op i ansigtet, mens han fortalte det. Død og pine, det må I da vide. Man arresterer ikke sådan musketerer. I var med, lad bare være med at komme med udflugter. I er blevet set, og kardinalen nævnede

jeres navne. Nå, det er jo min skyld, siden jeg ikke forstår at vælge mine folk. Hvorfor fanden vil De have uniform, Aramis, når De passer langt bedre i kutten, og hvad skal De have så fint et gehæng, Porthos, for at have en legetøjssabel i det? Og Athos, jeg ser ikke Athos, hvor er han?"

"Han er syg," svarede Aramis nedslået, "meget syg."

"Syg, meget syg, hvad pokker er det for en sygdom?"

"Vi er bange for, at det er småkopper," sagde Porthos, der også ville give sit besyv med, "og det ville jo være kedeligt, da det ganske sikkert vil sætte ar i ansigtet."

"Småkopper! Hvad er nu det for en historie, Porthos, De der vil lade mig løbe med. Tror De, man får småkopper i hans alder? Nej ... men han er naturligvis såret, måske dræbt. Men død og pine, jeg vil ikke have, at musketererne søger dårlige steder, gør klammeri og trækker blank midt på gaden. Jeg vil ikke have, at man gør grin med kardinalens gardister, der er tapre, rolige og skikkelige folk, der aldrig udsætter sig for at blive arresteret, og som for resten heller ikke ville finde sig i at blive arresteret, det er jeg vis på. De ville hellere dø på stedet end vige et skridt. Det er kun kongens musketerer, der løber deres vej, der hytter skindet og smører haser."

Porthos og Aramis skummede af raseri. De kunne gerne have lynchet hr. de Tréville, hvis de ikke havde følt, at det i virkeligheden var hans store kærlighed til dem, der fik ham til at tale sådan. De stampede i gulvet, bed læberne til blods og knugede af al magt hånden om kårdehæftet. Udenfor havde man hørt, at der blev kaldt Athos, Porthos og Aramis, og på hr. de Trévilles stemme havde man mærket, at han var vred. Ti nysgerrige hoveder pressedes op mod døren og blegnede af

raseri, for ikke en stavelse gik tabt for dem, mens de af og til gentog kaptajnens fornærmelige ord højt for alle de andre i forværelset. På et øjeblik var hele huset i oprør lige fra døren til arbejdsværelset ned til porten ud mod gaden.

"Så kongens musketerer lader sig arrestere af kardinalens gardister," fortsatte hr. de Tréville, der indvendig var lige så rasende som sine soldater, og som klippede ordene i stykker og borede dem et for et som slebne dolke i sine tilhøreres bryst, "seks af Hs. Eminences gardister arresterer seks af Hs. Majestæt Kongens musketerer! Men jeg ved, hvad jeg har at gøre. Jeg går øjeblikkelig til Louvre, jeg indgiver min demission som kaptajn for kongens musketerer og søger om en stilling som løjtnant hos kardinalen, og hvis han nægter mig det – så går jeg i kloster."

Ved disse ord eksploderede stemningen udenfor, man hørte kun eder og forbandelser. D'Artagnan prøvede på at skjule sig op ad væggen, og han havde den mest brændende lyst til at krybe under bordet.

"Nu vel, hr. kaptajn," sagde Porthos ude af sig selv af raseri, "sandheden er, at vi var seks mod seks, men vi blev overmandede ved forræderi, og før vi havde tid til at trække blank, var to af os allerede døde, og Athos, der var hårdt såret, var ikke meget værd. De kender Athos, hr. kaptajn, han prøvede to gange på at rejse sig og faldt hver gang tilbage. Men vi overgav os dog ikke, vi blev slæbt bort med magt, men undervejs slap vi fra dem. Athos anså de for død og lod ham ligge på valpladsen, da de ikke mente, at det var umagen værd at slæbe ham med. Sådan hænger sagen sammen, hr. kaptajn. For pokker, hr. kaptajn, man kan ikke vinde alle slag, den store

Pompejus tabte slaget ved Pharsalus, og Frants den Første, der, så vidt jeg ved, var så tapper som nogen, tabte slaget ved Paria."

"Og jeg skal have den ære at tilføje, at jeg dræbte en mand med hans egen kårde," sagde Aramis, "for min sprang ved den første parade. Dræbte eller spiddede ham, ligesom De vil."

"Men," fortsatte Aramis, der så, at hans kaptajn var blevet gunstigere stemt, og som derfor vovede en bøn, "De vil vel lade være at fortælle, at Athos er såret. Han ville være fortvivlet, hvis det kom for kongens øren, og da såret er meget farligt, idet det er gået gennem skulderen og trængt ind i brystet, så kunne man let frygte for ..."

I det samme gik døren op, og et fint, smukt hoved, der var forfærdelig blegt, viste sig i døråbningen.

"Athos," udbrød begge musketerer på en gang.

"Athos," gentog hr. de Tréville selv.

"De har ladet mig kalde," sagde Athos med svag og rolig stemme. "Mine kammerater har fortalt mig det, og jeg har skyndt mig at efterkomme ordren. Her er jeg, hvis De vil tale med mig."

Med disse ord trådte musketeren som sædvanlig med ulastelig holdning og med faste skridt ind i arbejdsværelset, og hr. de Tréville, der var dybt rørt over dette bevis på mod, skyndte sig hen til ham.

"Jeg var netop i færd med at indprente disse herrer, at jeg forbyder Dem at udsætte Deres liv for fare uden tvingende nødvendighed, for kongen sætter stor pris på disse tapre folk, og kongen ved, at musketererne er de tapreste folk, der findes. Giv mig Deres hånd, Athos."

Uden at vente på, at den nyankomne af sig selv skulle efterkomme denne opfordring til at modtage et sådant bevis på hengivenhed, greb hr. de Tréville hans højre hånd og trykkede den af al magt. Han mærkede ikke, at Athos, skønt han gjorde alt for at lægge vold på sig selv, uvilkårligt gjorde en smertelig bevægelse og blev om muligt endnu blegere, hvad man skulle have antaget for umuligt.

Døren var blevet stående på klem, for skønt det skulle være en hemmelighed, at Athos var såret, havde hans ankomst der vakt sensation. Et sandt hyl af begejstring hilste kaptajnens sidste ord, og to, tre hoveder viste sig i døråbningen. Hr. de Tréville ville uden tvivl lige til at tilbagevise dette brud på etiketten med et par skarpe ord, da han pludseligt mærkede Athos' hånd skælve i sin, og da han så op på ham, opdagede han, at han var en besvimelse nær. Athos, der havde opbudt hele sin styrke for at kæmpe mod smerten, som dog havde fået bugt med ham, faldt i det samme om på gulvet som død.

"En læge!" råbte hr. de Tréville. "Send bud efter min egen, eller kongens, den bedste, der findes. En læge! Eller Guds død, min brave Athos går hen og himler for os."

Ved hr. de Trévilles råb styrtede alle ind i arbejdsværelset, uden at nogen tænkte på at lukke døren. Man trængte sig tæt omkring den sårede. Men al denne hurlumhej ville kun have nyttet lidt, hvis lægen ikke netop havde været i huset. Han trængte sig gennem mængden og gik hen til den besvimede Athos, og da al denne støj og alarm kun generede ham, ordinerede han som den første og vigtigste forholdsregel, at musketeren skulle bringes ind i værelset ved siden af. Hr. de Tréville åbnede straks en af dørene og viste Porthos og Aramis

vejen. Bagved dette optog gik lægen, og bagved lægen blev døren lukket i.

Hr. de Trévilles arbejdsværelse, der ellers var et helligt sted, forvandlede sig pludselig til en art forværelse. Alle snakkede i munden på hinanden, råbte op, svor og bandede, mens de gav kardinalen og hans gardister døden og djævelen.

Et øjeblik efter kom Porthos og Aramis tilbage. Lægen og hr. de Tréville var blevet alene tilbage hos den sårede.

Endelig kom hr. de Tréville også tilbage. Den sårede var atter kommet til sig selv, lægen erklærede, at musketerens tilstand ikke havde noget foruroligende ved sig, da hans svaghed udelukkende havde sin årsag i det store blodtab.

Hr. de Tréville gjorde et tegn med hånden, og alle trak sig tilbage med undtagelse af d'Artagnan, der ikke et øjeblik havde glemt, at han havde audiens, og som med en gascogners udholdenhed var blevet stående ubevægelig på samme plet.

Da alle var borte, og døren igen var lukket, vendte hr. de Tréville sig om og stod ansigt til ansigt med den unge mand. Hvad der nylig var sket havde et øjeblik distraheret ham. Han forhørte sig om, hvad den udholdende audienssøgende ville. D'Artagnan nævnte sit navn, og hr. de Tréville, der nu erindrede alt, hvad der var passeret, var atter inde i situationen.

"Ja, undskyld min kære landsmand," svarede han smilende, "jeg havde oprigtig talt helt glemt Dem. Hvad skal man sige til det! En kaptajn er som en fader, og han har endnu større ansvar end et almindeligt familieoverhoved. Soldaterne er store børn, men da jeg holder strengt på, at kongens ordrer og først og fremmest kardinalens bliver strengt efterkommet ..."

D'Artagnan kunne ikke undertrykke et smil, og af dette smil forstod hr. de Tréville straks, at han ikke havde med nogen tosse at bestille, og idet han gik lige til sagen, forandrede han pludselig stemme:

"Jeg har holdt meget af Deres fader," sagde han. "Hvad kan jeg gøre for hans søn? De må skynde Dem lidt, da min tid er meget optaget."

"Hr. kaptajn," sagde d'Artagnan, "da jeg forlod Tarbes og kom hertil, havde jeg, i tillid til det venskab, som De endnu har bevaret i erindringen, tænkt på at bede Dem om at måtte træde ind i musketererne, men efter alt, hvad jeg har set i de to sidste timer, forstår jeg nok, at det ville være en alt for stor gunst, og jeg frygter for, at jeg ikke ville gøre mig fortjent til den."

"Ja, det er visselig en gunstbevisning, min unge mand," svarede hr. de Tréville, "men den kan ikke være så uopnåelig for Dem, som De tror, eller som De i alle tilfælde lader, som om De tror. Imidlertid har en bestemmelse, som Hs. Majestæt har truffet, umuliggjort et sådant arrangement, og jeg må med beklagelse meddele Dem, at man ikke optager nogen mand i musketerkorpset uden et fuldgyldigt bevis for deltagelse i felttog, udøvelse af en eller anden våbendåd eller to års tjeneste ved et mindre begunstiget regiment end vort."

D'Artagnan bukkede uden at svare. Han var nu så meget ivrigere efter at komme i musketeruniform, nu han mærkede, hvor svært det var at opnå det.

"Imidlertid," fortsatte Tréville og fæstede sit blik så fast på sin landsmand, at man skulle tro, at han ville læse helt ind i hjertet på ham, "vil jeg for Deres faders skyld gøre noget for Dem, unge mand. De yngre sønner hjemme hos os er i reglen ikke rige på

gods og guld, og jeg tror ikke, at det er blevet meget anderledes, siden jeg forlod provinsen. De har derfor sikkert ikke ret mange penge til at slå Dem igennem med."

D'Artagnan rettede sig med en stolt mine, som om han ville sige: jeg forlanger ingen almisse.

"Ja det er godt, min unge ven, det er godt," fortsatte hr. de Tréville, "jeg kender denne mine. Jeg er selv kommet til Paris med fire daler i lommen, og jeg ville straks have taget en tørn med enhver, der ville have påstået, at jeg ikke kunne købe Louvre."

D'Artagnan rettede sig endnu mere; takket være salget af hesten havde han altså fire daler mere, end hr. de Tréville havde haft, da han begyndte sin løbebane.

"Som jeg sagde, kan De nok have brug for det, De har, enten nu beløbet er stort eller lille, men De kan også trænge til at uddanne Dem i de færdigheder, der sømmer sig for en adelsmand. Jeg skal endnu i dag skrive et brev til direktøren for Det kongelige Akademi, og endnu i morgen vil De blive optaget uden noget som helst vederlag. De skal ikke afslå denne gunstbevisning, vore fornemste og rigeste unge adelsmænd søger ofte om den uden at opnå den. De vil komme til at lære at ride, fægte og danse, De vil kunne knytte gode forbindelser, og fra tid til anden kan De besøge mig og fortælle mig, hvordan det går, og om jeg ellers kan gøre noget for Dem."

Skønt d'Artagnan ikke havde meget begreb om, hvordan det gik til ved hoffet, mærkede han dog, at denne modtagelse var temmelig kølig.

"Jeg mærker desværre nok, hr. kaptajn, hvor god brug jeg kunne have haft for det anbefalingsbrev, som min fader gav mig

med til Dem."

"Det forbavser mig rigtig nok også," sagde hr. de Tréville, "at De gør en så lang rejse uden den nødvendige følgesvend, der er den eneste, vi gascognere har at stole på."

"Jeg har også haft et anbefalingsbrev, og det var så godt som noget, men det er lumskeligt blevet taget fra mig."

Han fortalte nu om optrinnet i Meung, skildrende den ukendte adelsmand til de mindste detaljer, alt med en varme og et præg af sandhed, der fuldstændig indtog hr. de Tréville for ham.

"Det er en meget mærkelig historie," sagde denne eftertænksomt, "De har altså nævnet mit navn?"

"Ja, jeg har rigtig nok begået denne uforsigtighed. Men hvad skulle jeg gøre. Et navn som Deres kunne være mig til god beskyttelse på rejsen, De må ikke tage mig fortrydeligt op, at jeg har benyttet mig af det."

Dette smigreri var meget vel anbragt. hr. de Tréville elskede virak som en konge eller en kardinal. Han kunne ikke lade være med at smile veltilfreds, men smilet forsvandt straks, da han atter kom til at tænke på eventyret i Meung.

"Sig mig, havde adelsmanden ikke et lille ar på den ene kind?"

"Jo, ligesom af et strejfskud."

"Var det ikke en køn mand?"

"Jo."

"Høj?"

"Ja."

"Med bleg teint og mørkt hår?"

"Ja, ja, det er rigtigt. Hvorfra kender De den mand? Åh, hvis jeg nogen sinde træffer ham, og jeg skal nok træffe ham, det

sværger jeg Dem, selv om det bliver i helvede ..."

"Han ventede på en dame?"

"Han rejste i alle tilfælde efter at have talt nogle øjeblikke med den, han ventede på."

"De ved ikke, hvad de talte om?"

"Han gav hende et skrin og sagde, at det indeholdt hendes instrukser, og at hun ikke måtte åbne det før i London."

"Var hun englænderinde?"

"Han kaldte hende Mylady."

"Det er ham," sagde Tréville halvhøjt, "det er ham. Jeg troede, han var i Brüssel."

"Hvis De ved, hvem det er," udbrød d'Artagnan, "så må De sige mig, hvem han er, og hvad han er, så vil jeg renoncere på alt, selv på Deres løfte om at måtte komme ind i musketererne. For jeg vil først og fremmest hævne mig."

"Tag Dem vel i agt, unge mand," sagde hr. de Tréville, "hvis De skulle møde ham, så skal De tvært imod hellere gå om på den anden side af gaden. Han knuser Dem som glas."

"Det skal ikke forhindre mig i, hvis jeg nogen sinde træffer ham ..."

"Hvis De vil have et godt råd," sagde Tréville, "skal De i alle tilfælde ikke søge ham."

Pludselig standsede Tréville slået af en mistanke. Var dette ustyrlige had mod en mand, der næppe kunne have frastjålet det unge menneske hans anbefalingsbrev, ikke en løgn? Var han ikke sendt af Hs. Eminence? Var denne såkaldte d'Artagnan ikke sendt fra kardinalen for at tilsnige sig hans fortrolighed og bagefter forråde den, som det tusinde gange var forsøgt! Han så endnu mere gennemtrængende på d'Artagnan end første

gang. Ved at betragte dette fiffige ansigt, der både udtrykte forslagenhed og forstilt beskedenhed, blev han kun lidet beroliget.

"Jeg ved nok, at han er gascogner, men han kan lige så godt være det i kardinalens som i min interesse. Lad os engang prøve ham – nu, min ven," fortsatte han, "jeg går altså ud fra, at denne historie med det tabte brev er sand, og for at bøde lidt på den kølighed, som jeg straks viste min gamle vens søn, vil jeg indvie Dem i vor politiks hemmeligheder. Kongen og kardinalen er de bedste venner af verden, deres tilsyneladende uoverensstemmelse er kun beregnet på de uindviede. Jeg vil imidlertid ikke have, at en af mine landsmænd, en køn, rask fyr, der har fremtiden for sig, skal blive vildledt af disse fiksfakserier og gå i fælden som så mange andre. Betænk vel, at jeg er begge disse almægtige herrer hengiven, og at alt, hvad jeg for alvor foretager mig, aldrig har andet mål end at tjene til bedste for kongen og for kardinalen, et af de mest fremragende genier, Frankrig har fostret. Indret Dem altså herefter, min unge ven, og hvis De altså på grund af familieforbindelser, pårørende eller egen tilbøjelighed skulle nære uvilje mod kardinalen, sådan som det så ofte er tilfældet hos adelsmænd, så sig hellere farvel til mig og lad os skilles. Jeg vil hjælpe Dem på alle måder uden at knytte Dem til mig personlig. Jeg håber i alle tilfælde, at De vil nære venskab over for mig, fordi jeg giver Dem ren besked, for De er til dato den første unge mand, til hvem jeg har talt sådan."

Indvendig ræsonnerede Tréville således:

"Hvis kardinalen virkelig har sendt mig denne rævepels på halsen, så har han vist nok sikkert ikke undladt at sige til sin

spion, at den bedste måde at indsmigre sig hos mig på er at rive kardinalen ned så meget som muligt, fyren vil da sikkert trods mine forsikringer påstå, at han afskyr eminencen."

Svaret kom imidlertid helt anderledes, end Tréville havde ventet. D'Artagnan svarede med den største ligefremhed:

"Hr. kaptajn, det var også min anskuelse, da jeg kom til Paris. Min fader har pålagt mig ikke at tåle noget af nogen, med undtagelse af kongen, kardinalen og Dem, som han anser for de tre mægtigste mænd i Frankrig."

Som man ser, føjede d'Artagnan hr. de Tréville til de to andre, men han tænkte, at denne tilføjelse i alle tilfælde ikke kunne gøre nogen skade.

"Jeg nærer altså den største ærbødighed for kardinalen," fortsatte han, "og den største respekt for alle hans handlinger. Hvis De, som De siger, har talt rent ud til mig, er det altså så meget bedre for mig, for så vil De sætte pris på denne overensstemmelse i anskuelsen. Hvis De i øvrigt ganske naturligt har haft nogen mistillid til mig, så føler jeg godt, at jeg har skinnet imod mig, når jeg siger sandheden, i alle tilfælde vil jeg dog have erhvervet Deres agtelse, og det er det, jeg sætter mest pris på her i verden."

Hr. de Tréville blev yderst forbavset. Denne skarpsindighed og frejdighed vakte hans beundring, men fjernede dog ikke ganske hans tvivl. Netop jo mere denne unge mand var forud for sin alder, desto farligere var han, hvis man tog fejl af ham. Dog trykkede han d'Artagnans hånd og sagde:

"De er en brav fyr, men for øjeblikket kan jeg ikke gøre andet for Dem, end hvad jeg har sagt. Mit hus skal altid stå Dem åbent. Da De kan få mig i tale, når De vil, og da De således selv

kan gribe lejligheden, når den tilbyder sig, vil De sikkert til sidst opnå, hvad De ønsker."

"De tror altså, at jeg vil gøre mig værdig til det," sagde d'Artagnan. "De kan være ganske rolig," tilføjede han med gascognerens familiaritet, "De skal ikke komme til at vente længe."

Han hilste til afsked, som om han nok selv skulle klare resten.

"Vent lidt," sagde de Tréville og holdt ham tilbage. "Jeg har lovet Dem et anbefalingsbrev til direktøren for Akademiet. De er vel ikke for stolt til at ville modtage det?"

"Nej, hr. kaptajn, og jeg lover Dem, at det ikke skal gå med det som med det forrige. Jeg skal nok passe så godt på det, at det skal komme adressaten i hænde, og ve den, der vil prøve på at tage det fra mig."

Hr. de Tréville smilede af dette praleri. Han lod sin unge landsmand blive stående i vinduesfordybningen, hvor de havde ført deres samtale, og satte sig til at skrive det lovede anbefalingsbrev. D'Artagnan, der ikke havde andet at gøre, gav sig til at tromme en march på ruden, mens han så ned på musketererne, der efterhånden forsvandt, og han fulgte dem med øjnene, indtil de drejede om gadehjørnet.

Efter at have skrevet brevet forseglede Tréville det og gik hen til den unge mand for at give ham det, men i samme øjeblik som d'Artagnan rakte hånden ud for at tage det, blev hr. de Tréville meget forbavset ved at se sin protegé fare i vejret som en top og ildrød i hovedet styrte ud af arbejdsværelset, mens han råbte:

"Død og pine, denne gang skal han ikke slippe fra mig."

"Hvem?" spurgte hr. de Tréville.

"Ham, tyven, forræderen," råbte d'Artagnan.

I det samme var han væk.

"Det er en gal rad," sagde hr. de Tréville halvhøjt. "Med mindre det skulle være et fif for at slippe bort, da han mærkede, at hans list ikke lykkedes."

4. Athos' skulder, Porthos' kårdegehæng, Aramis' lommetørklæde

I tre spring fo'r den rasende d'Artagnan gennem forværelset og ned ad trappen for at tage den flere trin ad gangen. I skyndingen løb han med sænket hoved bus på en musketer, der kom ud fra hr. de Tréville gennem en privat indgang, og som udstødte et skrig eller snarere et hyl af smerte.

"Undskyld," sagde d'Artagnan, der ville til at løbe videre, "undskyld, jeg har meget travlt."

Men han havde ikke nået den første afsats, før en jernnæve greb fat i armen på ham og standsede ham.

"Nå, så De har travlt," udbrød musketeren, bleg som et lig, "og derfor løber De lige på mig og siger blot: undskyld, og det tror De er nok. Nej, ikke så ganske, min unge ven. Tror De, at alle kan tiltale os sådan, fordi De i dag har hørt hr. de Tréville tiltale os mindre kavalermæssigt. Nej, De tager fejl, De er ingen hr. de Tréville, De."

"Jeg forsikrer Dem for," sagde d'Artagnan, der genkendte Athos, som nu gik hjem efter at være forbundet af lægen, "jeg forsikrer Dem for, at jeg ikke har gjort det med vilje, og da jeg ikke har gjort det med vilje, sagde jeg blot: undskyld. Det forekommer mig egentlig, at det er nok. Men jeg gentager, og denne gang er det måske næsten at gøre for megen stads af

Dem, jeg har på mit æresord travlt, meget travlt. Jeg beder Dem derfor slippe mig og lade mig få besørget, hvad jeg skal."

"Hør," sagde Athos og slap ham, "De er egentlig ikke meget høflig. Man mærker, De kommer langvejs fra."

D'Artagnan var allerede et par trin nede ad trappen, men ved Athos bemærkning standsede han pludselig.

"Død og pine, hvor langt jeg så end kommer fra, så er det ikke Dem, der skal lære mig, hvordan jeg skal opføre mig, det vil jeg dog sige Dem."

"Måske dog," sagde Athos.

"Hvis jeg ikke havde så travlt, og hvis jeg ikke løb efter en ..."

"Selv om De har nok så travlt, så vil De altid kunne træffe mig uden at løbe. Mærk Dem det."

"Og hvor da?"

"Ved Carmes Deschaux."

"Hvad tid?"

"Ved middagstid."

"Ved middagstid, godt, jeg skal være der."

"Pas på, at De ikke lader mig vente. Et kvarter over tolv skal jeg nok få fat i Dem og klippe ørene af Dem."

"Godt," råbte d'Artagnan, "ti minutter i tolv skal jeg være på pletten."

Han løb videre, som pokker var i hælene på ham, idet han endnu håbede at kunne indhente sin ukendte, der med sin langsomme gang ikke kunne være kommet ret langt bort.

Men i porten stod Porthos og talte med en af de menige gardister. Der var lige tilstrækkelig plads imellem dem til at slippe igennem. D'Artagnan troede i alle tilfælde, at der var plads nok, og han styrtede imod dem for at fare som en pil midt

imellem dem. Men d'Artagnan havde ikke gjort regning på, at det blæste. Lige som han var ved at slippe igennem, tog vinden fat i Porthos kappe, og d'Artagnan løb lige i den. Porthos havde uden tvivl sine grunde til ikke at slippe dette klædningsstykke, for i stedet for at fire i snoren, som han holdt i den ene hånd, trak han den strammere, så at d'Artagnan filtredes ind i kappen, mens han drejede Porthos rundt trods dennes modstand.

D'Artagnan, der hørte musketeren bande, ville smutte neden om kappen og løbe videre. Han var dog bange for at komme til at rive det flunkende nye kårdegehæng i stykker, han ville se sig for, men da han forsigtigt åbnede øjnene, havde han næsen lige midt mellem Porthos skulderblade, det vil sige lige på kårdegehænget.

Men som de fleste ting her i verden kun har den ydre glans, sådan var det også med det gyldne kårdegehæng, der bagtil var en ganske simpel læderrem. Nu forstod man grunden til forkølelsen og til, at musketeren holdt så fast på kappen.

"For pokker," udbrød Porthos, der gjorde sig anstrengelser for at blive d'Artagnan kvit, der kildede ham på ryggen, "er De gal at rende sådan på folk."

"Undskyld," sagde d'Artagnan, der dukkede frem under Porthos' skulder, "men De må undskylde, jeg har meget travlt, jeg løber efter en og ..."

"Har De glemt øjnene hjemme, når De løber?" spurgte Porthos.

"Nej," svarede d'Artagnan fornærmet, "nej, tværtimod, takket være Dem ser jeg det, som de andre måske ikke ser."

Om Porthos forstod det eller ikke, er vanskeligt at afgøre, men han lod hidsigheden løbe af med sig og svarede:

"Jeg vil forberede Dem på, at De får en ordentlig dragt klø, hvis De i fremtiden vælter Dem således ind på musketererne."

"En dragt klø! Det er et hårdt ord."

"Det passer nu en mand, der er vant til at se fjenden lige i ansigtet."

"Ja, De vender vist ikke ryggen til Deres."

Den unge mand var selv henrykt over denne vits og skyndte sig afsted.

Porthos skummede af raseri og skulle lige til at kaste sig over d'Artagnan.

"Senere," råbte denne til ham, "senere, når De ikke mere har kappe på."

"Klokken et bagved Luxembourg."

"Godt, klokken et," svarede d'Artagnan og fo'r om gadehjørnet.

Men hverken i denne gade eller den næste, som han kunne se ned ad, opdagede han den, han søgte. Hvor langsomt end den ukendte var gået, havde han dog fået forspringet, eller måske var han gået op i et af husene i gaden. D'Artagnan spurgte alle dem han mødte, om de ikke havde set ham, men han var og blev forsvundet. Men løbeturen havde en heldig indflydelse på ham for så vidt, som hans sind blev roligere, efterhånden som sveden sprang frem af panden på ham.

Han begyndte nu at tænke over, hvad der var gået for sig, det var ikke så lidt og ikke særlig behageligt: Klokken var ikke engang elleve, og i løbet af formiddagen var han allerede faldet i unåde hos hr. de Tréville, der absolut måtte have fundet den måde, hvorpå han havde forladt ham, højst stødende, dernæst havde han fået to udfordringer af to mænd, der hver for sig var i

stand til at dræbe tre som d'Artagnan, og som til med var musketerer, det vil sige væsener, som i d'Artagnans tanker stod over alle andre mennesker.

Udsigterne var altså kun sørgelige. Da den unge mand var sikker på at blive dræbt af Athos, kan man forstå, at han ikke skænkede Porthos mange tanker. Men da håbet altid dæmrer i menneskets hjerte, selv om det ser aldrig så sort ud, så nåede d'Artagnan endelig til den mulighed, at han måske kunne overleve begge dueller om end med skrækkelige sår. I tanken om at overleve affæren gjorde han sig derefter følgende bebrejdelse:

"Hvor jeg dog opfører mig dumt og klodset. Den tapre, stakkels Athos er såret i skuldrene, og så løber jeg lige imod den med hovedet som en stødvædder. Det eneste, der forbavser mig, er, at han ikke dræbte mig på stedet. – Han havde været i sin gode ret, for den smerte, han må have følt, har været forfærdelig. Hvad Porthos angår – ja, det er egentlig mere pudsigt."

Og uvilkårligt kom den unge mand til at le, idet han dog passede på, at denne umotiverede latter lige op i øjnene på de forbipasserende ikke skulle støde nogen af dem.

"Ja, hvad Porthos angår, så er det mere pudsigt, men jeg er alligevel en fusentast. Ligner det noget, at vælte sig sådan ind på folk uden at varsko dem! Nej! Og kigger man dem ind under kappen for at se, om toilettet er i orden! Han ville dog sikkert have ladet som ingenting, hvis jeg blot ikke havde begyndt at tale om dette skæbnesvangre kårdegehæng. Ja, det var en net opdagelse! Jeg braser også på som en rigtig dum gascogner. Ja, ja, min ven, d'Artagnan," fortsatte han i den fortrolige tone, som

han syntes, at han skyldte sig selv, "hvis du slipper fra dette her, hvad der ikke er stor sandsynlighed for, så må du i fremtiden være høfligheden selv. Fremtidig må man ligefrem beundre dig som et mønster. At være forekommende og høflig, det er ikke det samme som at være fej. Se blot på Aramis: Aramis han er blidheden og elskværdigheden i egen person. Og der er dog ingen, der tør sige, at Aramis er fej. Nej, fremtidig vil jeg tage ham til forbillede. Nå, der er han jo."

Mens d'Artagnan gik og talte med sig selv, var han nået hen i nærheden af Hotel d'Aiguillon, foran hvilket han opdagede Aramis, der stod og talte fornøjet med tre kammerater af den kongelige garde. Musketeren huskede imidlertid godt, at det var i overværelse af denne unge mand, at hr. de Tréville om formiddagen havde givet ondt at sig, og da synet af et vidne til den røffel, musketererne havde fået, slet ikke var ham behageligt, lod han, som om han ikke bemærkede ham. D'Artagnan, der var bestemt på at realisere sit forsæt om at vise sig forsonlig og opmærksom, gik nærmere hen til de fire unge mennesker og hilste dybt på dem, mens han smilede huldsaligt. Aramis gav ham et let nik, men han smilede ikke. Alle fire afbrød i øvrigt øjeblikkelig deres samtale.

D'Artagnan kunne godt mærke, at han var til overs, men han havde endnu ikke bevæget sig tilstrækkeligt mellem folk til med anstand at kunne trække sig ud af en falsk situation som den, man kommer i ved at blande sig mellem folk, som man næppe kender, og i en samtale, der er en aldeles uvedkommende. Han søgte altså et middel til at trække sig ud af situationen på den mindst kejtede måde. I det samme opdagede han, at Aramis havde tabt sit lommetørklæde, og af en fejltagelse havde trådt

på det. Han mente nu, at øjeblikket var kommet til at gøre sin klodsethed god igen. Han bukkede sig ned, og med den mest elskværdige mine trak han lommetørklædet ud under foden på musketeren, skønt denne gjorde sig al mulig anstrengelse for at holde det fast. Han rakte ham det derefter med disse ord:

"Værsgo', her er et lommetørklæde, som De vist nok nødig ville miste."

Lommetørklædet var virkelig meget fint broderet og bar krone og våben i det ene hjørne. Aramis rødmede kendeligt og rev lommetørklædet til sig i stedet for at tage det af gascognerens hånd.

"Nå, sådan," udbrød en af gardisterne, diskrete Aramis, "vil du endnu benægte, at du står dig godt med fru de Bois-Tracy, når denne elskværdige dame endda er så venlig at låne dig sit lommetørklæde?"

Aramis lånte d'Artagnan et af disse blikke, der lader sin mand forstå, at han har skaffet sig en dødsfjende. Så genoptog han sin sædvanlige elskværdige tone og sagde:

"De tager fejl, mine herrer, det er ikke mit lommetørklæde, og jeg forstår ikke, hvorfor den herre netop har haft den idé at give det til mig i stedet for til en af jer andre. Det bedste bevis er, at jeg har mit eget i lommen."

Med disse ord trak han et for øvrigt meget elegant lommetørklæde op af lommen. Det var af batist, og dette stof var meget dyrt på den tid, men der var hverken broderi eller våben på det, kun et simpelt navnetræk. Denne gang sagde d'Artagnan ikke et ord, han havde forstået, at han havde gjort en dumhed, men Aramis' venner lod sig ikke overbevise af hans forsikringer, og en af dem sagde med forstilt alvor:

"Hvis det er, som du siger, min ven, så må jeg bede dig om det, for som du ved, er Bois-Tracy en af mine gode bekendte, og jeg vil ikke have, at man skal gøre hans hustrus ejendele til kærlighedstrofæer."

"Det er en underlig måde, du kommer med dit forslag på. Og skønt jeg i og for sig indrømmer det berettigede i din fordring, så afslår jeg den på grund af formen, hvor under den er fremsat."

"Sagen er," vovede d'Artagnan frygtsomt at indskyde, "at jeg slet ikke har set lommetørklædet falde ud af hr. Aramis' lomme. Han trådte kun på det, og så troede jeg, at det var hans."

"Men De har taget fejl," svarede Aramis koldt uden at tage hensyn til den andens anstrengelser for at klare situationen.

Han vendte sig derefter til den musketer, der havde sagt, at han var ven med Bois-Tracy:

"Når jeg tænker over det, så tror jeg for resten, at jeg er en lige så intim ven af Bois-Tracy som du. Lommetørklædet kan derfor lige så godt være faldet ud af din som af min lomme."

"Nej, på min ære, om det er."

"Nå, du sværger ved din ære, og jeg har givet mit ord, og på den måde må en af os have løjet. Jeg tror, Montaran, at vi gør bedst i at tage halvdelen hver."

"Af lommetørklædet?"

"Ja."

"Det er rigtigt," udbrød de to andre. "Det er en fuldstændig Salomons dom. Du har udmærkede indfald, Aramis."

De unge mennesker gav sig til at le, og som man kan tænke, affødte dette lille optrin ikke videre følger. Et øjeblik efter gik konversationen i stå, og de tre gardister og musketeren

trykkede hjerteligt hinandens hænder og gik hver sin vej, som d'Artagnan gik sin.

"Nu er tidspunktet kommet til at slutte fred med den galante mand," tænkte d'Artagnan, der havde holdt sig lidt tilbage under den sidste del af konversationen.

Opfyldt af denne følelse gik han lige hen til Aramis, der var i færd med at gå uden at lægge videre mærke til ham:

"Jeg håber ikke, De er vred på mig?"

"Jeg vil gøre Dem opmærksom på, at De aldeles ikke har opført Dem som en gentleman."

"Hvad mener De med det?" busede det ud af d'Artagnan.

"Jeg mener, at jeg ikke anser Dem for noget fæ, og at De, selv om De kommer fra Gascogne, må vide, at man ikke uden grund træder på et lommetørklæde. Paris er da for pokker ikke brolagt med batist."

"Det er ikke rigtigt af Dem at ville ydmyge mig," sagde d'Artagnan, hvis medfødte trættelyst allerede lod ham blive mere højrøstet, end det var foreneligt med hans fredelige forsætter. "Jeg er gascogner, det er meget rigtigt, og når De ved det, så behøver jeg heller ikke at sige Dem, at gascognerne ikke er bange af sig, og når de en gang har bedt om forladelse for en kejtethed, så er de nær ved at mene, at det er en halv gang for meget."

"Jeg vil ikke yppe klammeri med Dem. Jeg er, Gud være lovet, ingen professionel slagsbroder, og jeg er kun rent midlertidigt musketer. Jeg slås kun, når jeg er tvunget til det, og altid med en vis ulyst, men denne gang er sagen alvorlig, for De har kompromitteret en dame."

"Har jeg, hvordan det," udbrød d'Artagnan.

"Hvorfor var De så ubehændig at række mig det lommetørklæde?"

"Hvorfor lod De det falde ud af Deres lomme?"

"Jeg har jo en gang sagt Dem det, og jeg gentager det. Lommetørklædet faldt ikke ud af min lomme."

"Så har De løjet to gange, for jeg har set det med mine egne øjne."

"Nå, De taler i den tone, hr. gascogner. Men jeg skal lære Dem levemåde."

"Og jeg skal sende Dem tilbage til Deres messe, om De vil med det samme."

"Nej, min smukke ven, i alle tilfælde ikke her. Ser De ikke, at vi er lige ud for Hotel d'Aiguillon, der er fuld af kardinalens kreaturer? Hvem garanterer mig for, at det ikke er Hs. Eminence selv, der har overdraget Dem at skaffe ham mit hoved. Jeg har nu en latterlig forkærlighed for mit hoved, forudsat at det bliver siddende midt mellem begge skuldre. De kan være ganske rolig, jeg skal nok dræbe Dem, men ganske ubemærket på et afsides, sikkert sted, hvor Deres lig ikke kan røbe os."

"Godt, men vær dog ikke for sikker i Deres sag og tag Deres lommetørklæde med, det kunne dog være, at De fik brug for det."

"Herren er jo fra Gascogne?" spurgte Aramis.

"Ja, og han afslår ikke en duel af forsigtighed."

"Forsigtighed er overflødig for en musketer, men meget nødvendig for en kirkens mand, og da jeg nu midlertidigt er musketer, så holder jeg af forsigtighed. Klokken to skal jeg have

den ære at vente Dem ved hr. de Trévilles palæ. Der skal jeg nærmere angive Dem tid og sted."

De to unge mennesker hilste på hinanden, og d'Artagnan, der så, at han var blevet opholdt, skyndte sig til Carmes-Deschaux, mens han sagde ved sig selv:

"Efter al rimelighed slipper jeg ikke fra dette, men hvordan det end går, bliver jeg dog dræbt af en musketer."

5. Kongens musketerer og kardinalens gardister

D'Artagnan kendte ikke et menneske i Paris. Han gik altså til duellen med Athos uden sekundanter, på forhånd tilfreds med dem, som hans modstander måtte vælge. For øvrigt var han fast bestemt på at give den tapre musketer så mange undskyldninger, som han kunne forsvare uden at få skinnet af fejhed, for han var bange for, at det skulle gå i denne affære som i en lignende, hvor en ung, kraftig mand slås med en såret, svag modstander. Bliver han besejret, fordobler han sin modstanders ry, sejrer han selv, får han ord for billigkøbt mod.

Hvis vi imidlertid ikke har været uheldige med at fremstille vor helts karakter, vil læseren allerede have bemærket, at d'Artagnan ikke var noget almindeligt menneske. Mens han derfor stadig gentog for sig selv, at hans død var uundgåelig, foresatte han sig ikke at lade sig dræbe uden videre, sådan som en mindre modig og mindre fremfusende mand end han ville gøre. Han undersøgte nu modstandernes forskelligartede karakter og begyndte at se mere klart på situationen. Ved loyale undskyldninger håbede han at gøre Athos til sin ven, for hans fornemme udseende og distingverede ydre tiltalte ham i høj grad. Han mente at kunne skræmme Porthos med historien om kårdegehænget, som han kunne fortælle til alle de andre, hvis han da ikke blev dræbt på stedet, og denne fortælling ville, når den blev ordentlig gengivet, kunne gøre Porthos latterlig. Hvad

endelig den mere snu Aramis angik, så var han ikke så bange for ham, og forudsat at han nåede til ham, skulle han nok gøre det af med ham eller i alle tilfælde få skamferet den skønhed, han var så stolt af, ved at ramme ham i ansigtet, sådan som Cæsar i sin tid havde anbefalet sine folk overfor Pompejus' soldater.

Endelig havde d'Artagnans mod den sikre grundvold, som var lagt af hans faders råd:

"Tål ikke noget af nogen med undtagelse af kongen, kardinalen og hr. de Tréville."

Derfor fløj han da også snarere end han gik til karmeliterklosteret, der var en stor kasse uden vinduer tæt op til et øde vænge, som tilhørte munkene, og som i reglen blev brugt til at afgøre trætter mellem folk, der ikke havde andet at tage sig for.

Da d'Artagnan var nået hen i nærheden af den lille åbne plads ved klostret, havde Athos kun været der i omtrent fem minutter, og klokken var præcis tolv. Han var altså på pletten så punktligt, at selv den, der holdt strengt på tidspunktet, ikke havde noget at hænge sig i.

Athos, der stadig led frygteligt af sit sår, skønt han havde fået en ny forbinding anlagt af hr. de Trévilles læge, havde sat sig på en afvisersten. Han ventede nu på sin modstander med det forekommende udtryk og den værdige mine, som han altid bevarede. Så snart han så d'Artagnan, rejste han sig og gik høfligt et par skridt hen imod ham, der tog hatten så dybt af, at fjerene slæbte på jorden.

"Jeg har sendt bud efter to af mine venner, der vil fungere som sekundanter," sagde Athos, "men De er endnu ikke

kommet. Det forbavser mig, at de lader vente på sig, det plejer de ellers ikke."

"Jeg har desværre ingen sekundanter," svarede d'Artagnan, "jeg er nemlig først kommet til Paris i går, og jeg kender foreløbig ikke andre end hr. de Tréville, til hvem jeg er blevet anbefalet af min fader, der har den ære at stå i løst venskabsforhold til ham."

Athos betænkte sig et øjeblik.

"Kender De ikke andre end hr. de Tréville?"

"Nej, jeg kender kun ham."

"Nå, sådan," sagde Athos halvt for sig selv, halvt henvendt til d'Artagnan. "Men når jeg så dræber Dem, vil jeg vel få ord for at være en ren børneæder."

"Nej, vist ikke," svarede d'Artagnan med en hilsen, der ikke var uden en vis værdighed. "Det kan der ikke være tale om, da De jo gør mig den ære at krydse klinge med mig til trods for, at De har et sår, der i høj grad må genere Dem."

"Genere mig! Ja, det skal De skam have ret i, og De har min sandten ladet mig få det at føle, men jeg vil slås med venstre hånd, det plejer jeg under sådanne omstændigheder. De skal ikke opfatte det som en særlig gunstbevisning, jeg fægter lige godt med begge hænder, og når man ikke er vant til det, er det ikke særlig behageligt at slås med en modstander, der fører kården med venstre hånd. Det er kedeligt, at jeg ikke før har kunnet gøre Dem opmærksom på dette."

D'Artagnan bukkede atter.

"De er virkelig alt for forekommende overfor mig, jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke Dem."

"De gør mig helt flov," sagde Athos med sin fornemme mine, "lad os hellere tale om noget andet, hvis det da ikke er Dem imod. Død og pine, sikken smerte De har forvoldt mig, det er, som der var ild i min skulder."

"De vil vel ikke tillade ..." begyndte d'Artagnan frygtsomt.

"Hvilket?"

"Jeg har en vidundersalve til sår. Jeg har fået den af min moder og prøvet den på mig selv."

"Nå, og hvad den?"

"Ja, jeg er sikker på, at den salve ville gøre Dem rask i løbet af tre dage, og når De så er rask, vil det altid være mig en fornøjelse at stå til Deres disposition."

D'Artagnan sagde dette med en troskyldighed, der gjorde hans gode opdragelse ære, og som ikke lod nogen tvivl tilbage om hans mod.

"Det er virkelig et forslag, som lader sig høre. Selvfølgelig vil jeg ikke tage imod det, men det røber på afstand, at De er en adelsmand. Sådan var det, at man talte og handlede i Charlemagnes gode, gamle tider, der bør være idealet for enhver riddersmand. Desværre lever vi ikke mere i den store kejsers tid. Nu lever vi på kardinalens tid, og hvor godt vi end passede på vor hemmelighed, så ville det inden tre dage være kendt, at vi ville slås her, og så ville det blive forpurret. Men kommer de smølehoveder da aldrig?"

"Hvis De skal skynde Dem," sagde d'Artagnan med den samme ligegyldighed, med hvilken han et øjeblik før havde foreslået Athos at udsætte duellen i tre dage, "og hvis De helst vil gøre det af med mig straks, så må De endelig ikke genere Dem."

"Det forslag synes jeg også godt om," sagde Athos med et formelt nik til d'Artagnan, "det tyder på, at De ikke mangler hoved og i hvert fald ikke mangler mod. Jeg kan godt lide folk af Deres slags, og jeg ser nok, at hvis vi ikke slår hinanden ihjel, så vil jeg senere have stor fornøjelse af at tale med Dem. Men lad os hellere vente på de herrer, jeg har tiden for mig, og det er mere efter reglerne. Nå, der tror jeg, vi har en af dem."

For enden af gaden så man ganske rigtig Porthos' kæmpemæssige skikkelse dukke frem.

"Hvad for noget," udbrød d'Artagnan. "Er hr. Porthos den ene af Deres sekundanter?"

"Ja, har De noget imod det?"

"Nej, på ingen måde."

"Nå, der kommer den anden."

D'Artagnan vendte sig om i den antydede retning og så Aramis.

"Nej hør," udbrød han endnu mere forbavset end før, "er hr. Aramis Deres anden sekundant?"

"Ja, naturligvis. Ved De ikke, at De altid ser os sammen, og at Athos, Porthos og Aramis mellem musketererne og gardisterne ved hoffet og ude i byen, ja, overalt går under betegnelsen: De tre uadskillelige. De, som lige kommer fra provinsen, har naturligvis lov til at være uvidende om dette."

Porthos var imidlertid kommet helt hen til dem og hilste med en håndbevægelse på Athos, men idet han vendte sig om mod d'Artagnan, blev han forbavset stående.

I forbigående må vi bemærke, at han havde taget et andet kårdegehæng på og lagt kappen.

"Hvad skal nu det betyde?"

"Det er mig, der skal slås med den herre," sagde Athos, idet han gjorde en håndbevægelse hen mod d'Artagnan.

"Men ham skal jeg jo også slås med," sagde Porthos.

"Men det er først klokken et," svarede d'Artagnan.

"Og jeg skal også slås med den herre," sagde Aramis, der nu også var kommet til.

"Men det er først klokken tre," svarede d'Artagnan med samme ro som før.

"Men hvad skal du slås med ham for, Athos," spurgte Aramis.

"Ja, hvad ved jeg, han har fået det til at gøre så forbandet ondt i min skulder, og du, Porthos?"

"Jeg slås, fordi jeg nu vil slås," svarede Porthos og blev helt rød i hovedet.

Athos, der var opmærksom på alt, så et lille smil gå over gascognerens læber.

"Vi har haft en lille disput om et toilettespørgsmål," sagde den unge mand.

"Og du, Aramis?" spurgte Athos.

"Jeg? – det er et teologisk anliggende," svarede Aramis og gjorde tegn til d'Artagnan at holde ren mund med årsagen til duellen.

Athos så atter et smil på d'Artagnans læber.

"Er det virkelig sandt?" sagde Athos.

"Ja, der var et sted hos Augustinus, som vi ikke kunne blive enige om."

"Da vi nu er samlede, mine herrer," sagde d'Artagnan, "vil De måske tillade mig at give Dem en undskyldning."

Ved ordet undskyldning gik der en sky over Athos' pande, et hovent smil gik over Porthos' læber, og Aramis gjorde en

afværgende bevægelse.

"De misforstår mig, mine herrer," sagde d'Artagnan og knejsede med hovedet, på hvilket en solstråle i dette øjeblik spillede og gød gylden glans over de fine, kække træk. "Jeg beder Dem om undskyldning, såfremt jeg ikke skulle kunne betale min gæld til Dem alle tre. Hr. Athos har nemlig første ret til at dræbe mig, hvad der meget forringer Deres fordring på mig, hr. Porthos, og næsten gør hr. Aramis' værdiløs. Jeg gentager altså for så vidt min undskyldning, mine herrer, men ikke videre. Og nu: *En garde!*"

Med disse ord trak d'Artagnan sin kårde med den mest ridderlige anstand, man kunne tænke sig.

Blodet var steget ham til hovedet, og i dette øjeblik ville han have taget kampen op mod alle kongeriget Frankrigs musketerer, som han nu gjorde det med Athos, Porthos og Aramis.

Klokken var et kvarter over tolv. Solen stod lige i zenith, og det sted, der var udset til duellen, lå netop badet i de mest brændende stråler.

"Det er varmt," sagde Athos, der ligeledes trak blank, "men jeg tør dog ikke tage vamsen af. Jeg mærkede for et øjeblik siden, at mit sår blødte, og jeg er bange for, at det vil være den unge mand ubehageligt at se blod, han ikke selv har fået til at flyde."

"De har fuldstændig ret," sagde d'Artagnan, "det gør mig altid ondt at se en så tapper mands blod flyde, enten det er mig eller en anden, der er skyld deri. Så beholder jeg også min vams på."

"Lad det nu være nok med komplimenterne, vi andre skal også til," sagde Porthos.

"Det må stå for din egen regning, Porthos, når du kommer med den slags bemærkninger," sagde Aramis. "Det forekommer mig, at de herrers samtale netop har været, som det sømmer sig for adelsmænd."

"Jeg er parat," sagde Athos og satte sig i dækstilling.

"Jeg venter kun på Dem," sagde d'Artagnan og krydsede sin klinge.

Men næppe havde de to kårder klirrende berørt hinanden, før en afdeling af Hs. Eminences gardister viste sig ved hjørnet af klostret under hr. de Jussacs befaling.

"Kardinalens gardister," udbrød Porthos og Aramis på en gang. "Kården i skeden, mine herrer, kården i skeden!"

Men det var allerede for sent. De to modstandere var blevet set i en situation, der ikke kunne misforstås.

"Halløj," råbte Jussac, mens han gik hen imod dem og gjorde tegn til sine folk, at de skulle følge ham. "Musketererne slås altså her uden at bryde sig om forordningen?"

"De er meget fine i Deres optræden, mine herrer gardister," sagde Athos forbitret, for Jussac var en af dem, der havde været med to dage i forvejen. "Hvis vi så, at De sloges, så kan jeg forsikre Dem om, at vi vel skulle vogte os for at blande os i det. Lad os så gøre, hvad vi vil, og tag De den gratis fornøjelse med."

"Mine herrer," sagde Jussac, "det gør mig meget ondt, at jeg må erklære det for umuligt. Vor pligt går frem for alt. Stik sværdet i skeden og følg med os."

"Mine herrer," sagde Aramis med en eftervrængning af Jussacs stemme, "det skulle være os en stor fornøjelse at modtage Deres elskværdige invitation, hvis det kun kom an på

os, men hr. de Tréville har forbudt os det. De må derfor hellere forsvinde, det er det bedste, De kan gøre."

Denne hån gjorde Jussac yderligere opbragt.

"Hvis De ikke adlyder, må vi bruge magt," sagde han.

"De er fem," sagde Athos halvhøjt, "og vi er kun tre, vi vil blive overvundet en gang til, og så må vi dø, for det siger jeg, jeg vil ikke igen præsentere mig som overvundet for kaptajnen."

Athos, Porthos og Aramis stillede sig tættere sammen, mens Jussac mønstrede sine soldater.

Dette øjeblik var nok for d'Artagnan til at tage sin beslutning. Det var en af disse situationer, der griber bestemmende ind i et menneskes hele liv. Han havde valget mellem kongen og kardinalen. Når det valg en gang var truffet, kunne det ikke gøres om. At slås, det var at handle mod loven, det vil sige det samme som at risikere sit hoved og med et eneste sværdslag at skabe sig en modstander i den minister, der var mægtigere end kongen selv. Alt det indså den unge mand godt, men lad os sige til hans ros, han betænkte sig ikke et sekund. Han vendte sig om mod Athos og hans venner:

"Mine herrer, jeg må have lov til at gøre en indsigelse. De siger, at vi kun er tre, men det forekommer mig, at vi er fire."

"Men De hører ikke til vore," sagde Porthos.

"Nej, jeg har rigtig nok ikke uniformen, men hjertelaget har jeg, her inde er jeg musketer, det føler jeg, og det driver mig frem."

"Kom bare af sted, unge mand," råbte Jussac, der sikkert havde gættet d'Artagnans hensigt på hans gestikulation og på udtrykket i hans ansigt. "De kan gerne løbe, jeg har ikke noget imod det. Hyt Deres skind, men gør det hurtigt."

D'Artagnan rørte sig ikke af pletten.

"De er en rask fyr," sagde Athos og trykkede den unge mands hånd.

"Nå, bliver det til noget?" spurgte Jussac.

"Nu må der handles," sagde Porthos og Aramis.

"De er en nobel ung mand," sagde Athos.

Alle tre tænkte de dog på d'Artagnans ungdom og var ængstelige for hans mangel på erfaring.

"Vi er kun tre, hvoraf en er såret, og så et barn, men alligevel vil det blive sagt, at vi har været fire mand," sagde Athos.

"Men kan vi trække os tilbage," spurgte Porthos.

"Det bliver vanskeligt," sagde Athos. D'Artagnan forstod deres ubeslutsomhed.

"Mine herrer, De kan dog altid prøve mig. Jeg sværger Dem, at jeg ikke skal gå herfra, hvis vi bliver overvundet."

"Hvad hedder De, unge raske ven?" spurgte Athos.

"d'Artagnan."

"Godt, Athos, Porthos, Aramis og d'Artagnan, fremad!"

"Nå, mine herrer, har De nu snart bestemt Dem?" spurgte Jussac for tredje gang.

"Ja," svarede Athos.

"Og hvortil?" spurgte Jussac.

"Nu skal vi straks have den ære at være hos Dem," svarede Aramis og løftede hatten med den ene hånd, mens han trak kården med den anden.

"Nå, så De sætter Dem til modværge," udbrød Jussac.

"Død og pine, kan det forbavse Dem?"

De ni kæmper kastede sig over hinanden med et blindt raseri, i hvilket der dog var en vis metode.

Athos udvalgte sig en vis Cahusac, der var kardinalens yndling, Porthos tog sig af Bicarat, og Aramis engagerede sig med to modstandere.

D'Artagnan kastede sig mod Jussac i egen person.

Den unge gascogners hjerte bankede, som om det ville sprænge hans bryst, ikke af frygt, den kendte han heldigvis ikke en gang af navn, men af spænding og bevægelse. Han sloges som en rasende tiger, fo'r en halv snes gange rundt om sin modstander og skiftede mindst en snes gange stilling og plads. Jussac var en dreven fægter med stor øvelse, men han havde den største møje med at forsvare sig overfor sin behændige, springende modstander, der hvert øjeblik krænkede alle gængse regler, angreb fra alle sider og dog dækkede sig som en mand, der har den største respekt for sit eget skind. Endelig fik denne kampmåde Jussac til at tabe tålmodigheden. Rasende over at blive holdt i skak af dette barn, blev han ilter og begyndte at blotte sig. D'Artagnan, hvis mangel på øvelse opvejedes af en fortrinlig skole, udfoldede dobbelt færdighed. Jussac ville gøre ende på kampen, han førte et frygteligt stød mod sin modstander og stødte helt til bunds. Men d'Artagnan parerede i prim, og idet hans modstander gik tilbage fra udfaldet, snoede han sig som en slange under hans klinge og stødte den tværs igennem ham. Jussac faldt sammen som en livløs masse.

D'Artagnan kastede uroligt et hurtigt blik rundt på valpladsen.

Aramis havde allerede dræbt den ene af sine modstandere, men den anden trængte ham hårdt. Aramis fejlede imidlertid intet og kunne forsvare sig selv.

Bicarat og Porthos var faldet ud samtidigt. Porthos havde fået et stød i armen, og Bicarat et i låret, men da intet af sårene var farligt, kæmpede de kun med så meget desto større ivrighed.

Athos, der for anden gang var blevet såret af Cahusac, var kendeligt bleg, men veg ikke en tomme. Han havde kun taget kården i den anden hånd og fægtede nu med kejten.

Efter datidens duellove havde d'Artagnan lov til at komme en af dem til undsætning. Mens han med øjet søgte at opfange, hvem af kammeraterne der trængte mest til hans hjælp, mødte han Athos' blik. Der var en nobel veltalenhed i dette blik. Athos ville hellere være død end kalde på hjælp, men sit blik havde han, og med dette blik kunne han bede om en håndsrækning.

D'Artagnan opfattede det straks, han gjorde et vældigt spring og faldt Cahusac i flanken, mens han råbte:

"Herhen, hr. gardist, det er mig, der angriber Dem."

Cahusac vendte sig imod ham. Det var på høje tid. Athos, der kun havde holdt sig oppe ved den yderste kraftanstrengelse, sank i knæ.

"Guds død," råbte han til d'Artagnan, "dræb ham endelig ikke, unge mand, jeg har en gammel affære at afgøre med ham, når jeg atter er blevet rask og kampdygtig. Afvæbn ham blot. Slå kården ud af hånden på ham. Sådan, det var godt, det var udmærket."

Dette udbrud fremkaldtes ved, at Cahusacs kårde fløj langt bort fra ham. D'Artagnan og Cahusac styrtede sig samtidig over den, den ene for at få fat i den igen, den anden for at forhindre modstanderen i det, men d'Artagnan, der var den mest adrætte, kom først og satte foden på kården.

Cahusac løb hen til den gardist, som Aramis havde dræbt, greb hans kårde og ville springe tilbage til d'Artagnan, men på vejen mødte han Athos, der atter havde fået vejret efter det pusterum, som d'Artagnan havde skaffet ham, og som nu tog kampen op af frygt for, at d'Artagnan skulle dræbe hans fjende for ham.

D'Artagnan forstod, at det ville være Athos imod, om han ikke fik lov at afgøre sagen selv. Et øjeblik senere lå Cahusac da også på gaden med et kårdestød gennem struben.

I samme øjeblik satte Aramis kården for brystet af den faldne modstander og tvang ham til at bede om nåde.

Nu var der kun Porthos og Bicarat tilbage. Porthos gjorde alle slags hokuspokus med sin modstander, han spurgte ham, hvad klokken vel kunne være, og lykønskede ham til det kompagni, som hans broder nylig havde fået i regimentet Navarra, men hvor meget han end gjorde nar, vandt han ikke frem. Bicarat var en af disse jernnaturer, der ikke giver sig, før de falder.

Men en ende måtte der gøres på det. Patruljen kunne komme, hvad øjeblik det skulle være, og arrestere alle de kæmpende, enten de var sårede eller ikke, enten de var kongens eller kardinalens folk. Athos, Aramis og d'Artagnan omringede Bicarat og opfordrede ham til at overgive sig. Skønt han var alene mod alle de andre og var såret i låret, ville Bicarat dog holde stand, men Jussac, der havde rejst sig halvt op og støttede sig på albuen, råbte til ham, at han skulle overgive sig. Bicarat var gascogner ligesom d'Artagnan. Han lod, som om han ikke hørte opfordringen og lo blot. Midt mellem to parader hørte han Jussacs stemme:

"Men De er fire mod dig alene, hold nu op, jeg befaler dig det."

"Når du befaler det, så er det noget andet, du er min overordnede, og jeg må adlyde."

Han gjorde et spring tilbage og knækkede sin kårde over knæet for ikke at skulle give den fra sig. Derefter kastede han stumperne over klostermuren, lagde armene over kors på brystet og fløjtede en af de viser, der var populære mellem kardinalens tilhængere.

Tapperhed indgyder altid respekt selv hos en modstander. Musketererne hilste Bicarat med deres kårder og stak dem i skeden. D'Artagnan gjorde ligeså, og sammen med Bicarat, der var den eneste, som endnu kunne stå på benene, bar han Jussac, Cahusac og den af Aramis' modstandere, der kun var såret, hen under klostrets portal. Som allerede sagt var den fjerde død. De gav sig til at ringe på klokken, og efter at have båret sejren hjem med fire klinger mod fem begav de sig glædesdrukne på vej til hr. de Trévilles palæ.

De gik arm i arm, spærrende gaden i hele dens bredde, antastede enhver musketer, de mødte, så at det til sidst blev et formeligt triumftog.

D'Artagnans hjerte svulmede af glæde, han gik midt mellem Athos og Porthos og støttede sig tillidsfuldt til dem.

"Selv om jeg endnu ikke er musketer," sagde han til sine nye venner, da han skiltes fra dem ved indgangen til hr. de Trévilles palæ, "så har jeg dog i alle tilfælde gjort mit svendestykke, ikke sandt?"

6. Hans majestæt kong Louis den Trettende

Sagen vakte stor opsigt. Hr. de Tréville skældte højt ud på sine musketerer og ønskede dem sagte til lykke. Men da der ikke var nogen tid at spilde for at underrette kongen, så skyndte hr. de Tréville sig af sted til Louvre. Det var allerede for sent. Kongen havde lukket sig inde med kardinalen, og hr. de Tréville fik den besked, at kongen arbejdede og ikke kunne modtage ham for øjeblikket. Om aftenen kom hr. de Tréville tilbage, mens kongen spillede. Kongen vandt, og da Hans Majestæt var meget påholdende, var han i udmærket humør. Derfor sagde han også, da han opdagede Tréville langt borte:

"Kom herhen, kaptajn, at jeg kan skænde på Dem. Ved De, at Hans Eminence har klaget til mig over Deres musketerer, og det med så stor grund, at Hans Eminence endnu i aften er helt syg af det. Det er nogle farlige folk, Deres musketerer."

"Nej, Deres Majestæt," sagde hr. de Tréville, der ved første øjekast så, hvordan sagen stillede sig. "Nej, lige det modsatte, det er de skikkeligste folk, blide som lam, der kun har et ønske, det tør jeg garantere for: Aldrig at trække kården uden i Deres Majestæts tjeneste. Men hvad skal man sige, når kardinalens gardister stadig ypper strid med dem, så at de stakkels unge mennesker er nødt til at forsvare sig blot for at hævde korpsets ære."

"Hør nu blot til hr. de Tréville," sagde kongen. "Vil De bare høre, skulle man ikke tro, at han talte om kirkens anliggender. Jeg tror virkelig, min kære kaptajn, at jeg fratager Dem Deres bestalling og giver den til frøken de Chemerault, hvem jeg har lovet et abbedi. Men bild Dem ikke ind, at jeg uden videre tror Dem på Deres ord. Jeg har jo fået tilnavnet Louis den Retfærdige, og nu skal De straks få at se, min gode hr. de Tréville, at det ikke er med urette."

"Netop fordi jeg har en så ubetinget tillid til Deres Majestæts retfærdighed, venter jeg så trygt og roligt på afgørelsen."

"Vent blot, vent blot," sagde kongen, "det skal ikke vare længe."

Imidlertid vendte lykken sig, og da kongen begyndte at tabe det, han havde vundet, var han glad ved at kunne finde et påskud til at afbryde spillet. Et øjeblik efter rejste han sig derfor og strøg den pengedynge, der lå foran ham, og som næsten var lutter gevinst, ned i sin lomme.

"La Vieuville kan tage min plads, jeg må tale med hr. de Tréville om en meget vigtig sag. Jeg havde firsindstyve guldstykker liggende, sæt lige så mange ud, for at De, der har tabt, ikke skal have noget at beklage sig over. Retfærdigheden frem for alt."

Han vendte sig derefter til hr. de Tréville og gik med ham hen i en vinduesfordybning:

"De siger altså, at det er Hans Eminences gardister, der har begyndt?"

"Ja, Deres Majestæt, denne gang som altid."

"Og lad mig så høre, hvordan sagen har udviklet sig. De ved jo nok, min kære kaptajn, at en dommer må høre begge parter."

"Det er sket på den simpleste, på den mest naturlige måde af verden. Tre af mine bedste folk, som Deres Majestæt kender af navn og mere end en gang har tilkendegivet Deres bevågenhed, og som, det kan jeg forsikre Deres Majestæt, er meget ivrige i at tjene Dem, altså tre af mine bedste folk, Athos, Porthos og Aramis, havde arrangeret en lille udflugt med en ung gascogner, som jeg netop havde anbefalet til Dem i morges. Jeg tror, de ville tage ud til St. Germain, og de havde sat hinanden stævne ved karmeliterklosteret. Så blev de pludselig forulempede af de Jussac og de herrer Cahusac, Bicarat og to andre gardister, der næppe ville være kommet sammen i så stort antal, hvis det ikke havde været deres hensigt at handle imod det udstedte forbud."

"Ja, De siger noget," udbrød kongen, "de er naturligvis kommet for at duellere."

"Jeg skal ikke anklage dem, men jeg henstiller kun til Deres Majestæt at afgøre, hvad fem bevæbnede mænd skulle have at gøre på et så afsides liggende sted som pladsen omkring karmeliterklostret."

"Ja, De har ret, Tréville, De har absolut ret."

"Så snart de har fået øje på mine musketerer, er de kommet på andre tanker, og af had til korpset har de glemt deres indbyrdes splid, for Deres Majestæt ved jo nok, at musketererne, der kun tjener kongen og ingen anden end kongen, er svorne fjender af gardisterne, der er kardinalens folk."

"Ja, Tréville, ja," sagde kongen melankolsk, "og tro mig, det er meget sørgeligt således at se Frankrig delt i to lejre med to hoveder i spidsen for riget. Men det skal få en ende, det skal få

en ende alt sammen. De siger altså, at gardisterne har yppet kiv med musketererne."

"Jeg siger, at det er sandsynligt, at det er gået sådan til, men jeg tør ikke sværge på det. De ved, hvor vanskeligt det er at komme til bunds i sandheden, og hvis man ikke er udrustet med det vidunderlige instinkt, der har skaffet Louis den Trettende tilnavnet "den retfærdige" ..."

"Ja, De har ret, Tréville. Men Deres musketerer var ikke alene, der var et barn med dem."

"Ja, Deres Majestæt, og den ene af dem var såret. Tre af kongens musketerer, af hvilke en var såret, i forening med et barn har ikke alene holdt fem af kardinalens mest frygtede folk stangen, men de har endda fældet fire af dem."

"Men det er jo en sejr," udbrød kongen strålende, "det er jo en fuldstændig sejr."

"Ja, Deres Majestæt, lige så fuldstændig som den ved Cé-broen."

"Fire mand, hvoraf en såret og en et barn, ikke sandt?"

"Han kunne endnu ikke kaldes mand, men han har ved denne lejlighed udmærket sig således, at jeg tager mig den frihed at anbefale ham til Deres Majestæt."

"Hvad hedder han?"

"d'Artagnan, Deres Majestæt. Det er en søn af en af mine ældste venner, søn af en mand, der har tjent Deres høje fader, glorværdig ihukommelse."

"Og De siger, at den unge mand har opført sig godt. Fortæl mig det, Tréville. De ved, at jeg holder af at høre beretninger om den slags affærer."

Louis den Trettende snoede stolt sit overskæg, mens han brystede sig.

"Som jeg har sagt Deres Majestæt," fortsatte de Tréville, "er d'Artagnan næsten et barn, og da han ikke har den ære at være musketer, var han civil. Kardinalens gardister, der så, at han var ganske ung, og at han tilmed ikke hørte med til korpset, opfordrede ham til at trække sig tilbage, inden angrebet skete."

"Der har De jo det bedste bevis for," afbrød kongen, "at det har været dem, der angreb."

"Ja, det er rigtigt, Deres Majestæt, der er altså ikke mere nogen tvivl. Nå, de opfordrede ham til at trække sig tilbage, men han svarede, at han i hjertet var musketer og ville ofre alt for Deres Majestæt, følgelig ville han også blive sammen med musketererne."

"En rask ung mand!" sagde kongen halvhøjt.

"Han blev altså sammen med dem, og Deres Majestæt har i ham en mand af første sort, eftersom det var ham, der gav Jussac det frygtelige stød, der har gjort kardinalen så vred."

"Er det ham, der har ramt Jussac?" udbrød kongen, "han, et barn! Det, De der siger, Tréville, er umuligt."

"Det forholder sig fuldstændig, som jeg har haft den ære at fremstille det for Deres Majestæt."

"Men Jussac er jo en af de bedste klinger i hele landet."

"Ja, men han har fundet sin overmand."

"Den unge mand må jeg se, Tréville, jeg vil se ham. Måske kan man gøre noget for ham. Vi skal tænke over det."

"Hvornår behager det Deres Majestæt at modtage ham?"

"I morgen klokken tolv, Tréville."

"Skal jeg lade ham komme alene?"

"Nej, lad dem komme alle fire. Jeg vil takke dem alle sammen på en gang, hengivne folk er sjældne, Tréville, man må belønne hengivenheden."

"Klokken tolv skal vi være i Louvre."

"Kom ad den lille trappe, Tréville, ad den lille trappe, det er ingen nytte til, at kardinalen ved noget om det."

"Ja vel, Deres Majestæt."

"De forstår jo nok, Tréville, et forbud er jo dog et forbud. Når det kommer til stykket, er det dog forbudt at slås."

"Men dette sammenstød var jo ikke nogen almindelig duel, det var en kamp. Det bedste bevis er dog, at der var fem af kardinalens gardister mod mine tre musketerer og hr. d'Artagnan."

"Det er rigtigt nok," sagde kongen, "men kom alligevel ad den lille trappe, Tréville."

Tréville smilede. Men da det allerede var meget at opnå, at dette barn satte sig op mod sin herre, hilste han ærbødigt på kongen og forlod ham.

Endnu samme aften fik musketererne underretning om den ære, der var forbeholdt dem. Da de havde kendt kongen i lang tid, steg det ikke dem til hovedet, men d'Artagnan så i sin gascognerfantasi allerede sin tilkommende lykke og tilbragte natten i gyldne drømme. Allerede klokken otte var han hos Athos.

D'Artagnan traf musketeren fuldstændig påklædt og parat til at gå ud. Da de først skulle møde hos kongen klokken tolv, havde han aftalt med Porthos og Aramis at spille et parti bold i en værtshushave nede ved Luxembourg-staldene. Athos inviterede d'Artagnan med, og skønt han ikke kendte noget til

spillet, som han aldrig før havde været med til, tog han dog mod indbydelsen, da han ikke vidste, hvad han skulle forslå tiden med fra klokken ni til tolv.

De to musketerer var allerede kommet og havde taget fat. Athos, der var meget dygtig i al slags sport, spillede på parti sammen med d'Artagnan, men skønt han spillede med venstre arm, mærkede han straks ved den første bevægelse, han gjorde, at såret var alt for frisk til at tillade ham en sådan anstrengelse. D'Artagnan var altså alene på partiet, men da han erklærede, at han var alt for uøvet til at kunne spille et regulært parti, blev man blot ved at slå boldene frem og tilbage uden at tælle pointene op. En af boldene, der var slynget ud af Porthos' kraftige næve, fo'r så tæt forbi d'Artagnans ansigt, at han tænkte, at hvis den i stedet for havde ramt ham, så var der ikke blevet noget af audiensen for hans vedkommende, da han umuligt kunne vise sig for kongen i en sådan tilstand. Da hans hele fremtid nu i hans gascogniske fantasi afhang af denne audiens, hilste han høfligt på Porthos og Aramis og sagde, at han ikke ville spille mere, før han kunne hamle op med dem. Derpå satte han sig hen i boldskuret udenfor snoren.

Til d'Artagnans uheld var en af kardinalens gardister mellem tilskuerne. Han var endnu helt ophidset over det nederlag, hans kammerater havde lidt den foregående dag, og han havde svoret at gribe den første den bedste lejlighed til hævn. Han mente nu, at denne lejlighed var kommet, og sagde til sin sidemand:

"Det er ikke så underligt, at den unge mand er bange for at blive ramt, det er ganske sikkert en musketeraspirant."

D'Artagnan vendte sig, som om en slange havde stukket ham, og betragtede stift den uforskammede gardist.

"Værs'go," sagde den anden, mens han med udfordrende mine snoede sit overskæg. "Se kun på mig, så meget De lyster. Det, jeg har sagt, står jeg ved, min lille ven."

"Og da det, De har sagt, er alt for tydeligt til, at det behøver nærmere forklaring, så beder jeg Dem følge med," sagde d'Artagnan med sagte stemme.

"Hvornår?" spurgte gardisten i den samme hånlige tone.

"Lige straks, hvis De har lyst."

"De ved naturligvis, hvem jeg er?"

"Nej, det har jeg ingen anelse om, og det er mig også aldeles ligegyldigt."

"Det er en fejl af Dem. Hvis De vidste mit navn, ville De måske have mindre hastværk."

"Hvad hedder De da?"

"Bernajoux, hvis De ikke har noget imod det."

"Godt, hr. Bernajoux," sagde d'Artagnan roligt, "jeg venter Dem udenfor porten."

"Gå kun, jeg skal komme."

"Skynd Dem ikke for meget, det er ikke værd, at der bliver lagt mærke til, at vi går ud sammen. De forstår nok, at alt for mange tilskuere er generende til det, vi har for."

"Ja vel," svarede gardisten forbavset over, at hans navn ikke havde gjort større indtryk på den unge mand.

Navnet Bernajoux var virkelig kendt af alle, måske med undtagelse netop af d'Artagnan, for det var et af dem, der oftest figurerede i de daglige rivninger, som hverken kongens eller kardinalens forordninger kunne undertrykke.

Porthos og Aramis var så optaget af deres parti, og Athos så til med så stor opmærksomhed, at de slet ikke lagde mærke til, at deres unge ledsager forsvandt. Han standsede udenfor porten, sådan som han havde sagt til kardinalens gardist. Et øjeblik senere kom denne ud. D'Artagnan havde ingen tid at spilde på grund af audiensen hos kongen, der var fastsat til klokken tolv. Han så sig omkring, og da han ingen opdagede i gaden, sagde han til sin modstander:

"Selv om De også hedder Bernajoux, kan De være glad ved, at det kun er en musketeraspirant, De har at gøre med. Men De kan være ganske rolig, jeg skal gøre mit bedste. En garde!"

Bernajoux var ikke den mand, der lod sig sige en sådan kompliment to gange. I samme nu lynede kården i hans hånd, og han styrtede sig over modstanderen, som han håbede at kunne imponere på grund af hans ungdom.

Men d'Artagnan havde tjent sine sporer den foregående dag, og i frisk begejstring over sin sejr og helt optaget af den gunst, der om lidt skulle vises ham, var han fast bestemt på ikke at vige et skridt. De to klinger engagerede da også hinanden helt op til skæftet, og da d'Artagnan stod ubevægelig på sin plads, blev det hans modstander, der måtte gøre et skridt tilbage. Men d'Artagnan benyttede det øjeblik, da klingen løsnede sig fra engagementet, til at falde ud og såre sin modstander i skulderen.

D'Artagnan gjorde straks et skridt tilbage og trak sin kårde til sig, men Bernajoux råbte til ham, at det havde ikke noget at betyde, og idet han blindt kastede sig ind imod ham, løb han selv hans klinge gennem livet på sig. Da han imidlertid ikke faldt og heller ikke erklærede sig for overvundet, men kun trak

sig tilbage hen imod hr. de la Trémouilles palæ, hvor en slægtning af ham var ansat, trængte d'Artagnan stærkt ind på ham. Han vidste nemlig ikke, hvor alvorligt det sidste sår var, som hans modstander havde fået, og ville sikkert med et tredje stød have gjort det af med ham. Støjen fra gaden var imidlertid trængt helt ind på boldpladsen, og to af gardistens kammerater, der havde set ham veksle nogle ord med d'Artagnan, og så havde set ham forlade pladsen umiddelbart efter, styrtede med kården i hånden ud af værtshuset og kastede sig over sejrherren. Men samtidig viste også Athos, Porthos og Aramis sig, og i samme øjeblik som de to gardister angreb deres unge kammerat, tvang de dem til at vende sig om. I det samme faldt Bernajoux, og da gardisterne nu kun var to mod fire, gav de sig til at råbe: "til hjælp!" Ved dette råb styrtede alle folkene fra la Trémouilles palæ ud på gaden og kastede sig over de fire kammerater, der nu også gav sig til at råbe: "til hjælp, musketerer!"

Det var i reglen et råb, som alle forstod, for man vidste, at musketererne var kardinalens modstandere, og man kunne godt lide dem for det had, de nærede til Hans Eminence. I reglen tog da også gardisterne fra de andre kompagnier med undtagelse af dem, der stod under den røde hertugs kommando, i sådanne stridigheder parti for musketererne. Tre gardister af hr. des Essarts kompagni passerede forbi, og to af dem kom da også de fire kammerater til hjælp, mens den tredje løb hen til hr. de Trévilles palæ og råbte: "til hjælp, musketerer, til hjælp!" Hr. de Trévilles palæ var som sædvanlig fuldt af soldater, der straks ilede deres kammerater til hjælp. Håndgemænget blev almindeligt, men musketererne havde

overtaget. Følgen blev, at kardinalens gardister og hr. de la Trémouilles folk trak sig tilbage til palæet, hvis porte de akkurat fik lukket så betids, at de forhindrede deres modstandere fra at trænge ind samtidig med dem. Den sårede var straks blevet bragt derind, og hans tilstand var, som vi allerede har sagt, meget betænkelig.

Ophidselsen var på sit højeste mellem musketererne og deres allierede. Man talte allerede om at stikke ild på hr. de la Trémouilles palæ for at straffe den uforskammethed, hans folk havde udvist ved at angribe kongens musketerer. Forslaget var blevet fremsat og modtaget med begejstring. Så slog klokken heldigvis elleve. D'Artagnan og hans kammerater kom i tanker om audiensen, og da de nødig ville have, at man skulle gøre et sådant kup, uden at de var med, fik de beroliget gemytterne. Man nøjedes derefter med at kaste nogle opbrækkede brosten mod porten, der dog holdt. Så stillede man sig tilfreds. De, der måtte betragtes som hovedlederne, havde desuden også trukket sig tilbage og skyndte sig til hr. de Tréville, der ventede på dem, og som allerede havde fået underretning om optrinnene.

"Vi må hurtigt til Louvre," sagde han. "Der er ikke et øjeblik at spilde. Vi må prøve på at få fat i kongen, før kardinalen får givet ham meddelelse om, hvad der er passeret. Vi må fremstille sagen som en følge af gårsdagens optrin, og så må begge affærer gå under et."

Hr. de Tréville begav sig altså af sted, ledsaget af de fire unge mennesker. Til musketerkaptajnens store forbavselse meddelte man ham imidlertid, at kongen var på hjortejagt i Saint Germain-skoven. Hr. de Tréville lod beskeden gentage to gange

for sig, og hver gang så hans ledsagere, at hans ansigt formørkedes.

"Havde Hans Majestæt allerede i går foresat sig at gå på jagt?"

"Nej, Deres Excellence," svarede kammertjeneren, "overjægeren kom i morges og meddelte, at en hjort i nat var blevet opsporet. Majestæten svarede først, at han ikke kunne tage med, men senere kunne han alligevel ikke modstå fristelsen, og efter frokost tog han af sted."

"Har kongen talt med kardinalen?" spurgte hr. de Tréville.

"Ja, efter al rimelighed," svarede kammertjeneren, "for jeg så, at Hans Eminence i morges lod spænde for sin vogn, og da jeg spurgte, hvor den skulle hen, blev der svaret: Til Saint Germain."

"Han er kommet os i forkøbet," sagde hr. de Tréville, "mine herrer, jeg skal tale med kongen i aften, men jeg fraråder Dem til at vove forsøget."

Rådet var så fornuftigt, at de fire unge mænd ikke forsøgte at modsige det, så meget mere som det kom fra en mand, der kendte kongen til bunds. Hr. de Tréville opfordrede dem altså til at gå hjem og afvente nærmere besked.

Da hr. de Tréville kom hjem, blev han enig med sig selv om, at det var nødvendigt, at han kom først med sin klage. Han sendte en af sine tjenere hen til hr. de la Trémouille med et brev, i hvilket han anmodede ham om at sende kardinalens gardist ud af huset og give sine folk en reprimande, fordi de havde haft den dristighed at angribe musketererne. Hr. de la Trémouille havde imidlertid allerede fået underretning af sin væbner, der, som man ved, var en slægtning af Bernajoux. Han svarede derfor, at det hverken var hr. de Trévilles eller hans musketerers

sag at beklage sig, at det tvært imod var ham selv, der havde god grund til det, fordi musketererne havde overfaldet hans folk og villet stikke hans palæ i brand. Da forhandlingerne mellem de to fornemme herrer let kunne trække i langdrag, idet hver af dem selvfølgelig ville holde fast ved sin opfattelse, fandt hr. de Tréville på en udvej til at gøre en ende på sagen. Han ville selv gå hen til hr. de la Trémouille.

Han gik altså straks hen til hans palæ og lod sig melde.

De to fornemme herrer hilste høfligt på hinanden, for selv om de ikke nærede venskab for hinanden, så nærede de i det mindste agtelse. De var begge modige og ærlige mænd, og da hr. de la Trémouille var protestant og sjældent kom ved hoffet, tilhørte han ikke noget bestemt parti og havde ingen forudfattet mening om de folk, han kom i berøring med. Denne gang var modtagelsen vel også høflig, men dog mere afmålt end sædvanlig.

"Vi mener altså at have årsag til at klage over hinanden, og jeg er kommet, for at vi i forening kan få denne sag opklaret."

"Meget gerne," svarede hr. de la Trémouille, "men jeg vil på forhånd gøre Dem opmærksom på, at jeg er fuldkommen underrettet, og at hele skylden er på Deres musketerers side."

"De er en alt for retsindig og fornuftig mand," sagde hr. de Tréville, "til at De ikke skulle ville modtage det forslag, som jeg vil stille Dem."

"Må jeg høre?"

"Hvorledes befinder Deres væbners slægtning, hr. Bernajoux, sig?"

"Det er virkelig meget dårligt. Foruden det sår, som han har fået i skulderen, og som ikke er videre farligt, har han fået et

andet, der er gået ind i lungen, så at lægen kun giver ringe håb."

"Men den sårede er dog ved bevidsthed?"

"Ja, fuldstændig."

"Kan han tale?"

"Med vanskelighed, men det går."

"Godt, lad os så gå sammen hen til ham, lad os i den herres navn, for hvilken han måske snart skal stedes, besværge ham at sige sandheden. Jeg tager ham til dommer i hans egen sag, og jeg vil tro det, han siger."

Hr. de la Trémouille betænkte sig et øjeblik, men da det var vanskeligt at finde på et mere fornuftigt forslag, gik han ind på det.

De gik altså begge ned til den sårede. Da denne så de to fornemme herrer træde ind i værelset, forsøgte han at rejse sig op i sengen, men han var for svag, og udmattet af denne anstrengelse faldt han næsten bevidstløs tilbage.

Hr. de Tréville gik hen til ham og lod ham indånde noget flygtigt salt, der atter opfriskede livsånderne. Derefter opfordrede hr. de Tréville, der ikke ville udsætte sig for den bebrejdelse, at han havde påvirket den syge, hr. de la Trémouille til selv at udspørge ham.

Det gik, som hr. de Tréville havde forudset. Svævende mellem liv og død faldt det ikke med en tanke Bernajoux ind at fortie sandheden, og han fortalte nøjagtigt de to fornemme herrer, hvordan sagerne havde udviklet sig.

Det var alt, hvad hr. de Tréville ville have. Han ønskede Bernajoux god bedring, tog afsked med hr. de la Trémouille, gik atter hjem og lod straks de fire venner vide, at han ventede dem til middag.

Det var et udsøgt selskab, der kom hos hr. de Tréville. Det bestod i øvrigt udelukkende af kardinalens modstandere. Man kan da let forstå, at samtalen under hele middagen ene og alene drejede sig om de to nederlag, som Hans Eminences gardister havde lidt. Da d'Artagnan havde været de to sidste dages helt, rettedes alle lykønskninger til ham, og Athos, Porthos og Aramis undte ham dem ikke blot som gode kammerater, men også som mænd, der selv så ofte havde fået deres anerkendelse, at de også kunne lade ham få sin part.

Ved sekstiden meddelte hr. de Tréville, at han ville gå til Louvre, men da Hans Majestæts audienstid var forbi, tog han plads sammen med de fire unge mennesker i forværelset i stedet for at gå op ad den lille trappe. Kongen var endnu ikke kommet tilbage fra jagten. De unge mennesker ventede en lille halv time midt mellem hoffolkene. Pludselig åbnedes døren, og kongens ankomst blev meldt.

Det rislede d'Artagnan koldt ned ad ryggen, da han hørte meldingen. Det næste øjeblik ville efter al sandsynlighed blive bestemmende for hele resten af hans liv. I yderste spænding stirrede han derfor på den dør, kongen skulle komme ind ad.

Louis den Trettende trådte først ind. Han var i jagtkostume, helt tilsmudset, med lange støvler og pisk i hånden. D'Artagnan så ved første øjekast, at kongen var i stærkt sindsoprør.

Skønt det ikke var vanskeligt at se det dårlige humør på kongens ansigt, stillede hoffolkene sig dog i række og geled. I de kongelige forgemakker er det bedre at få et gnavent blik end slet ikke at blive set. De tre musketerer holdt sig da heller ikke tilbage, men gjorde et skridt fremad, mens d'Artagnan derimod blev stående skjult bagved dem. Skønt kongen personligt

kendte Athos, Porthos og Aramis, gik han dog forbi dem uden at lægge mærke til dem, ganske som om han aldrig havde set dem. Da kongens blik et sekund hvilede på hr. de Tréville, mødte han det med en sådan fasthed, at det blev kongen, der tog øjnene til sig. Brummende gik kongen derfor ind i sit gemak.

"Det går dårligt," sagde Athos smilende. "Vi får ikke nogen dekoration denne gang."

"Vent her i ti minutter," sagde hr. de Tréville. "Hvis jeg ikke er kommet tilbage til den tid, så gå tilbage til mit palæ, for så vil det være unyttigt at vente længere."

De fire unge mennesker ventede i ti minutter, et kvarter, tyve minutter, men da de ikke så hr. de Tréville komme tilbage, gik de hjem, urolige over, hvad der ville ske.

Hr. de Tréville var frejdigt trådt ind i kongens gemak og havde fundet majestæten i meget dårligt humør siddende i en lænestol, mens han slog sig på støvleskafterne med sin pisk. Dette forhindrede dog ikke hr. de Tréville i med den største koldblodighed at spørge til majestætens befindende.

"Det går dårligt, meget dårligt," svarede kongen. "Jeg keder mig."

Det var i virkeligheden Louis den Trettendes værste sygdom. Undertiden tog han da også en af sine hoffolk afsides, trak ham ind i en vinduesfordybning og sagde: "kom her, min ven, lad os kede os sammen."

"Keder Deres Majestæt sig virkelig," sagde hr. de Tréville. "Har De ikke moret Dem på jagten?"

"Det er en rar morskab! Alting degenererer, min salighed. Jeg ved ikke, om det er vildtet, der ikke har nogen lugt ved sig, eller

hundene, der ikke har nogen sporsans. Vi klapper en titakket hjort op og jager den i seks timer. Da den er lige ved at give sig, og St. Simon allerede har hornet for munden for at blæse signal, får hele koblet en ny fært og styrter vildt efter den. Enden bliver, at jeg må opgive parforcejagten, ligesom jeg har opgivet jagten med fugle. Jeg er en ulykkelig konge, hr. de Tréville! Jeg havde ikke mere end én ædelfalk tilbage, og den døde i forgårs."

"Jeg forstår så godt Deres Majestæts fortvivlelse, og det er også et stort uheld, men har De dog ikke en hel mængde andre falke og høge tilbage?"

"Jo, men jeg har ikke en eneste mand, der forstår sig på at afrette dem. Falkonererne forsvinder også, der er snart ikke andre end mig, der forstår sig på jagtkunsten. Når jeg er gået bort, er det helt forbi med den, så vil man ikke bruge andet end sakse, fælder og gruber. Hvis jeg endda havde tid til at uddanne elever, men det bliver der ikke noget af. Kardinalen lader mig ikke have et øjebliks fred og ro med sin evige tale om Spanien, Østrig og England. Men à propos kardinalen, hr. de Tréville. Jeg er ikke tilfreds med Dem."

Hr. de Tréville var forberedt på dette udbrud. Han havde kendt kongen igennem lange tider, og han havde forstået, at alle hans beklagelser kun var indledningen, en slags trænering af sig selv for at nå at få sagt det, han nu endelig var ved.

"Og hvormed har jeg været så ulykkelig at mishage Deres Majestæt?" spurgte hr. de Tréville, der lod i højeste grad overrasket.

"Er det sådan, De røgter Deres hverv," fortsatte kongen uden at svare direkte på hr. de Trévilles spørgsmål, "er det derfor, jeg

har udnævnt Dem til musketerkaptajn, for at Deres soldater skal myrde folk, bringe et helt kvarter i oprør og prøve på at brænde Paris af, uden at De siger et ord. Men det er selvfølgelig overilet af mig at anklage Dem, urostifterne er naturligvis fængslede, og De kommer for at melde mig, at retfærdigheden er sket fyldest?"

"Deres Majestæt," svarede hr. de Tréville roligt, "jeg kommer tvært imod for at kræve den af Dem."

"Over hvem?" udbrød kongen.

"Over bagvaskerne," svarede hr. de Tréville.

"Se, se, det er noget nyt," begyndte kongen igen. "De vil da vel ikke komme og fortælle mig, at Deres tre fordømte musketerer Athos, Porthos og Aramis og Deres lille gascogner ikke har kastet sig som rasende over Bernajoux og ikke har handlet så ilde med ham at det er rimeligt, at han i dette øjeblik er ved at opgive ånden. De vil vel heller ikke fortælle mig, at De ikke har belejret hertugen af la Trémouilles palæ og har villet brænde det af. Nå, i krigstid havde det måske ikke været så stor en ulykke, da det er en rigtig huguenotrede, men i fredstid giver det et meget dårligt eksempel. Nå, vil De benægte alt det?"

"Hvem har givet Deres Majestæt det smukke referat?" spurgte hr. de Tréville roligt.

"Hvem der har givet mig det smukke referat! Hvem anden skulle det være end den, der våger, mens jeg sover, der arbejder, mens jeg morer mig, der leder og styrer alt i og udenfor kongeriget, i Frankrig og i hele Europa?"

"Deres Majestæt mener vel sagtens Vorherre," sagde hr. de Tréville. "For jeg kender ingen anden end Gud, der er hævet så højt over Deres Majestæt."

"Nej, jeg mener statens bedste støtte, min eneste tro tjener og ven! Kardinalen."

"Men Hs. Eminence er dog ikke Hans Herlighed."

"Hvad mener De med det?"

"At det kun er paven, der er ufejlbarlig, og at denne ufejlbarlighed ikke strækker sig til kardinalerne."

"Vil De dermed sige, at han vil føre mig bag lyset, vil De sige, at han skjuler sandheden for mig? De fører altså klage over ham. Sig det bare rent ud, at De anklager ham."

"Nej, Deres Majestæt, men jeg siger, at han selv er fejl underrettet, at han har fået sine oplysninger fra dårlig side, jeg siger, at han har haft alt for travlt med uretfærdigt at anklage Deres Majestæts musketerer uden at øse sine oplysninger af tilstrækkelig gode kilder."

"Anklagen stammer fra hr. de la Trémouille, fra hertugen selv. Hvad siger De så?"

"Jeg kunne svare, at han er alt for interesseret i sagen til at være et uvildigt vidne, men det er så langt fra rigtigt. Jeg kender hertugen som en loyal embedsmand, og jeg vil støtte mig på hans udsagn, Deres Majestæt, men på en betingelse."

"Og det er?"

"Det er, at Deres Majestæt selv vil lade ham komme og personlig udspørge ham under fire øjne uden vidner, og at jeg må få audiens hos Deres Majestæt umiddelbart efter hertugen."

"Godt," sagde kongen, "så vil De lade det have sit forblivende ved den fremstilling, hr. de la Trémouille giver?"

"Ja, Deres Majestæt."

"De vil underkaste Dem hans udsagn?"

"Selvfølgelig."

"Og De vil yde ham al den oprejsning, han forlanger?"

"I et og alt."

"La Chesnaye," råbte kongen. "La Chesnaye!"

Ind trådte Louis den Trettendes betroede kammertjener, der altid stod udenfor døren.

"La Chesnaye," sagde kongen, "gå straks selv personligt hen til hr. de la Trémouille; jeg vil tale med ham endnu i aften."

"Deres Majestæt giver mig altså ordet på, at ingen skal blive modtaget mellem hr. de la Trémouille og mig?"

"Ingen, det giver jeg Dem mit æresord på."

"Så farvel til i morgen, Deres Majestæt."

"Farvel."

"Hvad tid passer det Deres Majestæt?"

"Hvornår De vil."

"Men hvis jeg kommer alt for tidligt, er jeg bange for at vække Deres Majestæt."

"Vække mig! Som om jeg sov! Nej, jeg sover ikke mere, jeg drømmer undertiden, det er det hele. Kom så tidligt, De vil, klokken syv, men tag Dem i agt, hvis Deres musketerer virkelig er skyldige."

"Hvis mine musketerer er skyldige, skal de blive overantvordede i Deres majestæts hænder, og De må så handle med dem, som De lyster. Er der mere, Deres Majestæt forlanger, så koster det kun et ord, og jeg skal adlyde."

"Nej, nej, vist ikke, men i morgen altså, i morgen."

Hvor dårligt kongen end sov, så sov hr. de Tréville værre.

Han havde endnu samme aften givet de tre musketerer og deres ledsagere ordre til at indfinde sig hos ham klokken halv syv om morgenen. Han tog dem med sig uden at give dem

noget håb og uden at skjule for dem, at deres, ja, hans egen gunst hos kongen afhang af et lykketræf.

Da de var kommet til foden af den lille trappe, lod han dem vente. Hvis kongen endnu var vred på dem, skulle de gå uden at blive set. Hvis kongen samtykkede i at modtage dem, var de lige ved hånden.

Da hr. de Tréville kom ind i kongens private forværelse, traf han la Chesnaye, der meddelte ham, at han ikke havde truffet hertugen den foregående aften i hans palæ, og at han var kommet alt for sent hjem til at kunne begive sig til Louvre. Han var nu lige kommet og var i øjeblikket inde hos kongen.

Hr. de Tréville var meget tilfreds med denne besked. Nu var det i hvert fald udelukket, at der kunne komme nogen fremmed indflydelse ind mellem hertugens og hans eget udsagn.

Der var da næppe heller gået ti minutter, før døren til Hans Majestæts arbejdsværelse gik op, og hr. de Tréville så hertugen komme ud og gå lige hen til sig:

"Hr. de Tréville, Hans Majestæt har ladet sende bud efter mig for at få en fremstilling af, hvordan det gik til med optøjerne i går morges foran mit palæ. Jeg har sagt sandheden, som den er, det vil sige, at skylden lå hos mine folk, og jeg er rede til at gøre Dem min undskyldning. Da jeg nu netop møder Dem, beder jeg Dem modtage den med det samme og stadig at regne mig mellem Deres venner."

"Hr. hertug," svarede hr. de Tréville, "jeg havde en sådan tillid til Deres loyalitet, at jeg ikke har forlangt nogen anden defensor overfor Hans Majestæt end Dem. Jeg ser, at jeg ikke har taget fejl, og jeg takker Dem, fordi der endnu i Frankrig findes en

mand, om hvem man med rolig samvittighed kan sige det, som jeg har sagt om Dem."

"Det er godt, det er godt," sagde kongen, der havde hørt på alle disse komplimenter i den halvåbne dør, "sig også til ham, Tréville, da han jo vil være en af Deres venner, at jeg også gerne vil være hans ven, men han forsømmer vort venskab, at det snart er tre år siden, jeg har set ham, og at jeg aldrig ser ham, undtagen jeg sender bud efter ham. Sig alt det til ham fra mig, for den slags ting kan en konge ikke sige selv."

"Tak, Deres Majestæt, tak," sagde hertugen, "men Deres Majestæt må tro, at når jeg undtager hr. de Tréville, så er det ikke absolut dem, som De ser på enhver tid af døgnet, der er Dem mest hengivne."

"Nå, De har hørt, hvad jeg sagde, så meget desto bedre, hertug, så meget desto bedre," sagde kongen og trådte helt ud af døren. "Nå, er De der, Tréville! Hvor er Deres musketerer? Jeg sagde jo til Dem i forgårs, at De skulle tage dem med. Hvorfor har De ikke gjort det?"

"De venter her nedenfor, og med Deres tilladelse kan la Chesnaye kalde dem op."

"Ja vel, lad dem bare komme straks. Klokken er snart otte, og jeg venter en visit klokken ni. Farvel, hr. hertug, og kom snart igen. Kom indenfor, Tréville."

Hertugen hilste og gik. I det øjeblik, han lukkede døren op, viste de tre musketerer og d'Artagnan sig på det øverste af trappen førte af la Chesnaye.

"Kom her, mine tapre venner," sagde kongen, "jeg har en høne at plukke med jer."

Musketererne nærmede sig bukkende. D'Artagnan fulgte tæt bagefter dem.

"Død og pine," fortsatte kongen, "I fire har altså i to dage gjort syv af Hans Eminences gardister ukampdygtige. Det er for meget, det er alt for meget. På den måde bliver Hans Eminence jo nødt til i løbet af tre uger at forny sit kompagni, og jeg må håndhæve forordningen i al dens strenghed. En i ny og næ, det siger jeg ikke noget til, men syv på to dage, det gentager jeg for Dem, det er alt for meget."

"Men De ser jo også, Deres Majestæt, at de kommer helt bodfærdige og sønderknuste for at bede om tilgivelse."

"Bodfærdige og sønderknuste! Hm! Jeg stoler ikke rigtig på deres forslagne ansigter, især ikke den gascognerfysiognomi der bagved. Kom herhen, De der."

D'Artagnan, der forstod, at komplimenten gjaldt ham, nærmede sig med det mest fortvivlede udtryk.

"De sagde til mig, at det var en ung mand. Det er jo et barn, Tréville, et rent barn. Og det er ham, der har givet Jussac sådan et kårdestød?"

"Og Bernajoux de to kårdestød."

"Er det muligt?"

"Uden at tale om," sagde Athos, "at hvis han ikke havde reddet mig ud af Bicarats klør, så ville jeg næppe have haft den ære at kunne gøre min allerærbødigste reverents for Deres Majestæt. Men guds død og pine, det må jo være en ren djævel, den gascogner. Med det arbejde må man slide mange vamse og knække adskillige klinger. Og gascognerne er jo næsten altid fattige, ikke sandt?"

"Jeg kan forsikre Deres Majestæt om, at der endnu ikke er fundet guldminer i deres bjerge, skønt Vorherre egentlig skylder dem at gøre et sådant mirakel til tak for den måde, på hvilken de har hævdet Deres højsalige faders rettigheder."

"Det vil altså sige, at det også er gascognerne, der har gjort mig til konge, efter som jeg er min faders søn. Nå, æres den, der æres bør, jeg siger intet imod det. La Chesnaye, gå ind og se, om du ved at lede i mine lommer kan finde fyrretyve guldstykker, og hvis du finder dem, så kom med dem. Og nu, min unge mand, hånden på hjertet, hvordan gik det så til?"

D'Artagnan fortalte med alle detaljer gårsdagens eventyr: Hvordan han ikke havde kunnet sove af glæde over at skulle stedes for Hans Majestæt og derfor var kommet til sine venner tre timer, før audiensen skulle finde sted. Hvordan de var gået sammen til boldpladsen, og hvordan han af frygt for at få en bold i ansigtet havde trukket sig ud af spillet og var blevet stiklet til af Bernajoux, der nær havde måttet betale dette stikleri med livet, mens det kunne have kostet den ganske udenforstående hr. de la Trémouille hans palæ.

"Det er godt," sagde kongen halvhøjt, "det er den samme forklaring, jeg har fået af hertugen. Den stakkels kardinal! Syv af hans bedste folk på to dage! Men nu er det også tilstrækkeligt. De har taget revanche for affæren i Rue Férou, og det rigeligt, nu må De slå Dem til tåls."

"Når Deres Majestæt er tilfreds, er vi det også," sagde hr. de Tréville.

"Ja, det er jeg," sagde kongen og tog en håndfuld guldstykker af la Chesnayes hånd og lagde dem i d'Artagnans, "her er et bevis på min tilfredshed."

På den tid havde man ikke de begreber om stolthed, der nu er moderne.

En adelsmand tog mod penge direkte af kongens hånd og følte sig ikke i mindste måde såret. D'Artagnan puttede altså uden videre de fyrretyve guldstykker i lommen og takkede oven i købet Hans Majestæt mange gange.

"Se så," sagde kongen og pegede på uret. "Klokken er halv ni, nu må I trække jer tilbage, for som jeg allerede har sagt jer, venter jeg en klokken ni. Tak for jeres hengivenhed, den kan jeg jo altid regne på, ikke sandt?"

"For Deres Majestæts skyld vil vi gerne lade os hugge i stykker," svarede de fire kammerater som med en mund.

"Det er godt, men I må hellere forblive hele, det er meget bedre, og så har jeg mere nytte af jer. Hør, Tréville," fortsatte kongen med sagte stemme, mens de andre trak sig tilbage, "da De ikke har plads til den unge mand i musketererne, og da vi selv har bestemt, at der skal gå en prøvetid forud for indtrædelsen i korpset, så stik ham ind i Deres svogers, hr. des Essarts garderkompagni. Død og pine, Tréville, hvor jeg glæder mig til at se det ansigt, kardinalen vil sætte op. Han vil blive rasende. Men jeg er lige glad, for det er mig, der har ret."

Kongen hilste med hånden på Tréville, der gik ud til sine musketerer, som var i færd med at dele de fyrretyve guldstykker med d'Artagnan.

Som majestæten havde sagt, blev kardinalen ganske rigtigt fuldstændig rasende, så rasende, at han i otte dage blev borte fra kongens spilleparti, hvad der ikke forhindrede majestæten i stadig at vise ham sit elskværdigste ansigt og i at spørge ham i den mest forekommende tone, hver gang han mødte ham:

"Hvordan går det med den stakkels Bernajoux og den stakkels Jussac, det er jo Deres folk?"

7. Hjemme hos musketererne

Da d'Artagnan var kommet udenfor Louvre, rådførte han sig med sine tre venner om, hvad han skulle gøre med sin andel af de fyrretyve guldstykker. Athos rådede ham til at spise en god middag i "Pinjekoglen", Porthos til at fæste sig en tjener og Aramis tik at få sig en net kæreste. Middagen blev serveret samme dag, og tjeneren vartede op ved bordet. Det var Athos, der havde bestilt maden, og Porthos, der havde fæstet tjeneren. Det var en picarder, som den berømmelige musketer havde opsøgt samme dag og i samme anledning på La Tournelle-broen, hvor han stod og lavede ringe, mens han spyttede i vandet.

Porthos havde ment, at denne adspredelse tydede på et eftertænksomt og spekulativt gemyt, og han havde fæstet ham uden yderligere anbefaling. Picarderen hed Planchet, og han havde ladet, sig imponere af riddersmandens brøsige mine, for han troede, det var ham, han skulle tjene hos. Han følte sig lidt skuffet, da han opdagede, at hans plads allerede var optaget af en anden kollega, der hed Mousqueton, og da Porthos meddelte ham, at han måtte træde ind i d'Artagnans tjeneste, da hans egen husstand, skønt den nok var stor, ikke tillod ham at holde to tjenere. Efter at have vartet op ved middagen og set sin herre tage en håndfuld guldstykker op, da han skulle betale, troede han, at han havde gjort sin lykke, og takkede sin gud for, at han var kommet til at tjene hos en sådan Krøsus. Han blev i denne tro til efter middagen, hvis levninger stillede en længe opsparet

sult. Men da han om aftenen skulle rede sin herres seng, bristede alle Planchets illusioner. Sengen var det eneste bohave i lejligheden, der bestod af en entre og et soveværelse. Planchet lå i entréen på et tæppe, som var trukket ud af d'Artagnans seng, og som hans herre fremtidig renoncerede på.

Athos havde en tjener, der hed Grimaud. Han var afrettet på en ganske ejendommelig måde. Den gode herre var meget indesluttet – det er selvfølgelig Athos, vi mener. I løbet af de fem-seks år, i hvilke han havde levet i det mest intime venskabsforhold til Porthos og Aramis, erindrede hans kammerater ofte at have set ham smile, men aldrig at have hørt ham le. Hans ord faldt korte og fyndige og udtrykte altid, hvad de ville sige, men heller ikke mere. Der var ingen kruseduller, broderier eller arabesker. Hans konversation bestod af fakta uden detaljer.

Skønt Athos knap var fyldt tredive år og var ualmindelig legemlig smuk og åndelig begavet, vidste ingen noget om, at han havde haft en kæreste. Han talte aldrig om kvinder. Han havde ikke noget imod, at man berørte dette tema i hans nærværelse, men det var let at se, at dette konversationsemne var ham ubehageligt, og han blandede sig kun i samtalen med bitre hentydninger og fjendske bemærkninger. Med sin tilbageholdenhed, bryskhed og indesluttethed kom han næsten til at ligne en gammel mand. For ikke at blive forstyrret i sine vaner havde han dresseret Grimaud til at lystre blot ved et vink eller en bevægelse med læberne. Det var kun ved højtidelige lejligheder, at han talte til ham.

Grimaud, der var sin herre meget hengiven, og som i høj grad beundrede hans begavelse, var alligevel så bange for ham

som for pesten, og undertiden kunne det ske, at han troede, at han havde forstået fuldstændig, hvad han ønskede; han skyndte sig så at udrette sit ærinde og gjorde lige det stik modsatte. Athos trak på skuldrene, og uden i nogen måde at blive hidsig gennembankede han Grimaud. På de dage talte han i reglen lidt.

Som man ser, havde Porthos en helt anden karakter end Athos. Han talte ikke blot meget, men også højt. I øvrigt må man lade ham, at det var ham ligegyldigt, om nogen hørte efter eller ej, han talte for at have den fornøjelse at tale og høre sig selv tale. Han snakkede om alt undtagen videnskabelige spørgsmål. Dem ville han ikke have noget at bestille med, fordi han efter sit eget udsagn havde næret et sandt had til videnskabsmænd, lige fra han var ganske lille. Han så ikke så fornem ud som Athos, og følelsen heraf havde i deres bekendtskabs første dage ofte gjort ham uretfærdig overfor ham, som han søgte at overbyde i flotte toiletter. Men i sin simple musketeruniform hævdede Athos alligevel straks den plads, der tilkom ham, og trykkede alene ved den måde, hvorpå han førte sig, og på hvilken han gik, den brovtende Porthos tilbage i anden række. Porthos tog revanche ved at fylde hr. de Trévilles forværelse og kammeraternes øren med krøniker om sine galante eventyr. Athos talte aldrig om sine. Efter at hele den civile og militære adel lige op til baronesserne havde måttet holde for, var der nu tale om intet mindre end en udenlandsk fyrstinde, der gjorde umådelig stads af ham.

Et gammelt ordsprog siger: "Som herren er, så følger ham hans tjenere." Lad os altså gå fra Athos' til Porthos', fra Grimaud til Mousqueton.

Mousqueton var fra Normandiet, og hans herre havde forandret hans oprindelig så fredsæle navn: Boniface til det mere raskklingende Mousqueton. Han var trådt i Porthos' tjeneste på den betingelse, at han kun skulle have klæder og husly, men begge dele skulle være flot, til gengæld forlangte han at være fri to timer om dagen, for at han på anden måde kunne tjene til livets øvrige fornødenheder. Det var Porthos gået ind på, og det gik udmærket. Han lod sine gamle klæder sy om til Mousqueton, der altid gjorde en meget statelig figur, når han gik bagefter sin herre, takket være en højst sindrig skrædder, der vendte tøjet, så det blev så godt som nyt, og hvis kone mistænktes for at friste Porthos til at stige ned fra sine aristokratiske tilbøjeligheder.

Hvad Aramis angår, så har vi givet en tilstrækkelig detaljeret skildring af hans karakter, som vi i øvrigt vil få lejlighed til at følge i dens udvikling så vel som hans kammeraters. Hans tjener hed Bazin. Takket være hans herres håb om en gang at træde ind i den gejstlige stand var han altid sortklædt, som det sømmer sig for en tjener hos en kirkens mand. Det var en rolig, stille, fredsommelig fyr fra Berry på mellem tredive og fyrre. Han tilbragte sin fritid med at læse i de gudelige bøger, som hans herre overlod ham. Når det endelig skulle være, kunne han servere en lille, men udsøgt middag til to personer. For resten var han stum, blind og døv og tro som guld.

Da vi nu i hvert fald overfladisk kender herrerne og deres tjenere, vil vi gå over til at se lidt på, hvordan der så ud hjemme hos musketererne.

Athos boede i Rue Férou lige ved siden af Luxembourg. Hans lejlighed bestod af to små værelser. De var meget net

møblerede, og hans værtinde, der endnu var ung og endnu virkelig køn, gjorde sig forgæves lækker for ham. Hist og her sporede man på væggene i dette tarvelige logis rester af fordums glans. Der var således en kårde, der var rigt damasceret, og som efter formen at dømme stammede fra Frans den Førstes tid. Hæftet, der var indlagt med kostbare stene, repræsenterede alene en værdi af et par hundrede guldstykker, men hvor hårdt Athos end havde trængt til penge, havde han dog aldrig kunnet bekvemme sig til at sætte denne værdigenstand ud eller sælge den. Denne kårde havde Porthos for længe siden forelsket sig i. Han ville give ti år af sit liv for at eje den.

En dag, da han havde et stævnemøde med en hertuginde, havde han endda prøvet på at få den til låns af Athos. Uden at sige et ord tømte Athos sine lommer, lagde sine juveler, punge, guldaiguilletter og kæder i en bunke og tilbød Porthos dem, men kården, den var naglet fast, og den skulle aldrig tages ned, før han selv forlod lejligheden. Foruden kården havde han også et portræt, der forestillede en adelsmand fra Henrik den Tredjes tid. Han var klædt med stor elegance og bar den hellige ånds orden. Der var mellem Athos og dette portræt en vis familielighed, der antydede, at denne kongens stormand var en af hans aner. Endelig stod der midt på kamingesimsen et pragtfuldt juvelskrin, der i guldsmedearbejde bar de samme våben som kården og portrættet, og som stak underligt af mod den øvrige garniture. Athos havde altid nøglen til dette skrin hos sig. En dag havde han åbnet det i Porthos' nærværelse, og Porthos havde selv kunnet overbevise sig om, at det ikke

indeholdt andet end breve og papirer, uden tvivl kærlighedsbreve og familiedokumenter.

Porthos havde en meget stor og tilsyneladende herskabelig lejlighed i Rue du Vieux Colombier. Hver gang han med en eller anden ven gik forbi sine vinduer, stod Mousqueton altid i fuldt livre i et af dem. Porthos slog med nakken og pegede op, idet han sagde: *Dér bor jeg.* Men han var aldrig hjemme, og han bad aldrig nogen om at gå med op, og ingen havde noget begreb om, hvilke skatte der var indelukkede bag dette pragtfulde ydre.

Aramis boede i en lille lejlighed, der bestod af et boudoir, en spisestue og et sovekammer, der ligesom de øvrige værelser lå i stueetagen, og som vendte ud til en lille kølig, grøn, skyggefuld have, der var uigennemtrængelig for naboernes blik.

Nu har vi kun d'Artagnan tilbage, men vi ved, hvordan han boede, og vi har allerede stiftet bekendtskab med hans tjener Planchet.

D'Artagnan, der som alle intrigante folk var meget nysgerrig, anstrengte sig af yderste evne for at få rede på, hvem Athos, Porthos og Aramis egentlig var, for under disse påtagede navne skjulte hver af dem sit adelsnavn. På Athos mærkede man hans fornemme byrd på lang afstand. D'Artagnan frittede altså Porthos ud for at få noget at vide om Athos og Aramis, og Aramis for at få nærmere besked om Porthos.

Porthos vidste desværre ikke selv andet om sin tavse kammerat, end hvad der var sivet ud. Man fortalte, at han havde haft megen ulykke i kærlighed, og at et nedrigt forræderi for bestandig havde forgiftet denne noble mands liv. Hvad var det for et forræderi? Ja, det var der ingen, der vidste.

Porthos' liv lå fuldstændig åbent, kun hans rigtige navn vidste ingen så lidt som hans kammeraters. Det var kun kendt af hr. de Tréville. Hans forfængelige, åbenmundede karakter var så let gennemskuelig som glas; dog skulle man vogte sig for at tro alt det fortræffelige, han fortalte om sig selv.

Hvad endelig Aramis angik, så var det en mand, der tilsyneladende ikke havde nogen som helst hemmelighed, men som i virkeligheden var et fuldstændigt mysterium. Han svarede kun lidt på de spørgsmål, der blev stillet ham om de andre, og slet ikke på dem, der angik ham selv. En dag havde d'Artagnan udspurgt ham længe og fået færten af det rygte, der gik om den lykke, som Porthos gjorde hos en fyrstinde, og ville nu også have at vide, hvordan det gik med hans egne galante eventyr.

"Men nu De selv, der taler om andres baronesser, grevinder og fyrstinder?"

"Ja, undskyld, jeg har talt om det, fordi Porthos selv ikke lægger noget skjul derpå, men har brovtet med sine bedrifter i min nærværelse. Men De kan være sikker på, min kære d'Artagnan, at hvis jeg havde fået mine oplysninger fra anden kilde, eller hvis de var blevet betroet mig, så ville ingen have været mere diskret end jeg."

"Det tvivler jeg ikke om," sagde d'Artagnan, "men det forekommer mig, at De selv er i temmelig intim forbindelse med adelige våben. Derpå tyder et vist broderet lommetørklæde, som jeg skylder æren af Deres bekendtskab."

Denne gang blev Aramis ikke fornærmet, men han sagde med sin beskedne mine i en forekommende tone:

"Glem ikke, min kære, at jeg agter at indtræde i den gejstlige stand, og at jeg skyr alle denne verdens fristelser. Det lommetørklæde, som De så, var ikke betroet til min varetægt, det var glemt hos mig af en af mine venner. Jeg har måttet stikke det til mig for ikke at kompromittere ham og den dame, han elsker. Hvad mig selv angår, så har jeg ingen elskerinde og vil heller ikke have nogen. I den henseende følger jeg Athos' korrekte eksempel, for han har lige så lidt som jeg nogen."

"Men De er da for pokker ikke abbed, men musketer."

"Foreløbig er jeg musketer, men *ad interim*, som kardinalen siger, og mod min vilje, men tro mig, i hjertet er jeg en kirkens mand. Det er Athos og Porthos, der har bragt mig ind på det for at få mig beskæftiget. Ligesom jeg skulle ordineres, havde jeg en lille affære med ... det kan nu ikke interessere Dem, og jeg vil ikke spilde Deres kostbare tid."

"Det interesserer mig netop meget," sagde d'Artagnan ivrigt, og jeg har ikke det mindste at gøre i øjeblikket.

"Men jeg skal læse i min bønnebog," svarede Aramis, "og så skal jeg skrive nogle vers, som fru d'Aiguillon har bedt mig om, derefter skal jeg hen i Rue Saint Honoré for at købe noget rød sminke til fru de Chevreuse. De ser altså, min kære ven, at selv om De ikke har noget at gøre, så har jeg meget travlt."

Aramis rakte venligt sin unge ven hånden og tog afsked med ham.

Hvor megen umage d'Artagnan end gjorde sig, kunne han ikke få mere at vide om sine tre nye venner. Han valgte altså foreløbig at tro alt, hvad man fortalte om deres fortid, og håbede at få mere fyldestgørende og detaljerede oplysninger i

fremtiden. Indtil da betragtede han Athos som en Achilles, Porthos som en Ajax og Aramis – som en Joseph.

I øvrigt førte de fire unge mennesker et muntert liv. Athos spillede og havde altid uheld. Ikke desto mindre lånte han aldrig en skilling af sine venner, skønt hans egen pung stadig stod til tjeneste. Når han havde tabt på æresord, vækkede han altid sin kreditor klokken seks om morgenen og betalte ham den foregående aftens gæld.

Porthos havde det i perioder. Undertiden vandt han. Han var da temmelig stor og flot på det. Hvis han tabte, var han usynlig i nogle dage, så dukkede han frem igen, lidt trykket og flov, men penge på lommen havde han.

Aramis spillede aldrig. Det var den ynkeligste musketer og den kedeligste fyr, man kunne tænke sig. Han skulle altid arbejde. Midt under måltidet, når alle var blevet muntre af vinen og oprømte af samtalen og troede, at man skulle sidde til bords endnu et par timer sammen, kunne Aramis se på sit ur, rejse sig med et elskværdigt smil og tage afsked med selskabet. Han sagde, at han skulle hen at tale med en teolog, som han havde sat stævne. Til andre tider skulle han hjem for at skrive på en disputats og bad da sine venner om ikke at forstyrre ham.

Så satte Athos det fine, melankolske smil op, der klædte hans smukke ansigt så henrivende, og Porthos drak, mens han bandede på, at Aramis aldrig ville blive andet end landsbypræst.

D'Artagnans tjener Planchet bar sin gode lykke med anstand, han fik tredive sous om dagen, og i en hel måned i træk kom han hver morgen tjenstvillig og så væver som en bogfinke til sin herres logis. Men da vinden begyndte at blæse fra en anden kant i den lille husholdning hos d'Artagnan, det vil sige, da kong

Louis den Trettendes guldstykker omtrent var spist op, begyndte han at komme med beklagelser, som Athos fandt næsvise, Porthos upassende og Aramis ligegyldige.

Athos rådede altså d'Artagnan til at kaste fyren på porten, Porthos mente, at han først skulle have en dragt prygl, og Aramis hævdede, at en herre aldrig skal høre efter andet end de behageligheder, der bliver sagt ham.

"Det har I nemt ved at sige," sagde d'Artagnan. "Athos er tavs overfor Grimaud, som han har forbudt at tale, og som følgelig aldrig kan komme til at bruge mund, Porthos fører sig stateligt og betragtes som en gud af Mousqueton, og Aramis, der altid er optaget af sine teologiske studier, indgyder den stilfærdige, religiøse Bazin en dyb respekt, men jeg, som er en ganske ubetydelig størrelse uden hjælpekilder, som ikke er musketer, ja, ikke engang gardist, hvad kan jeg gøre for at indgyde Planchet hengivenhed, frygt og respekt?"

"Det er en alvorlig sag," sagde de tre venner. "Det er et husligt anliggende. Det er med tjenerne som med kvinderne, man må straks stille dem der, hvor man vil have dem. Tænk nøje over sagen."

D'Artagnan tænkte over sagen og besluttede sig foreløbig til at gennemprygle Planchet, hvad han også udførte med den grundighed, hvormed han altid gik til værks. Efter at have høvlet ham godt igennem forbød han ham at forlade sin tjeneste uden at have spurgt ham om forlov. Han tilføjede:

"Det er umuligt, at det ikke skulle gå mig godt i fremtiden, jeg er sikker på, at der kommer bedre tider. Din lykke er altså gjort, hvis du bliver hos mig, og jeg er alt for god en herre til at

ville forspilde den for dig ved at give dig din afsked, således som du forlanger."

D'Artagnans optræden indgød musketererne stor respekt for hans forstand. Planchet blev også grebet af beundring, og han talte ikke mere om at gå sin vej.

De fire unge mennesker gik efterhånden op i hinandens levevis. D'Artagnan, der kom lige fra provinsen, havde ingen vaner, og da han faldt ind i en helt ny omgangskreds, tog han straks eksempel efter sine venner. De stod op henad otte om vinteren, ved sekstiden om sommeren og gik straks til hr. de Tréville for at få parolen og besked for dagen. Skønt d'Artagnan ikke var musketer, deltog han i tjenesten med en rørende punktlighed. Han var næsten altid på vagt, for han holdt stadig den af sine tre venner, der havde tur, med selskab. Han var kendt i musketerernes kvarter, og de kunne alle godt lide ham som en god kammerat.

Hr. de Tréville, der havde kigget ham ud ved første øjekast, havde en virkelig interesse for ham og fortsatte at anbefale ham til kongen.

På den anden side holdt de tre musketerer meget af den unge kammerat. Det venskab, der knyttede dem sammen, og nødvendigheden af at træffe hinanden en tre-fire gange om dagen enten på grund af en duel eller i forretningsanliggender eller for fornøjelsens skyld fik dem uophørligt til at løbe efter hinanden som skygger, og man traf stadig de uadskillelige i færd med at søge efter hinanden.

Imidlertid begyndte hr. de Trévilles løfter at blive indfriede. En skønne dag befalede kongen hr. des Essarts at optage d'Artagnan som aspirant i hans garderkompagni. Med et suk

trak d'Artagnan i den uniform, som han gerne ville have givet to år af sit liv for at have kunnet ombytte med musketerernes. Men hr. de Tréville lovede ham, at han skulle opnå denne gunst efter to års prøvetid, der i øvrigt kunne blive forkortet, hvis han kunne finde lejlighed til at vise kongen en tjeneste eller udføre en eller anden våbendåd. Med dette løfte trak d'Artagnan sig tilbage, og den næste dag tiltrådte han sin tjeneste.

Nu blev det Athos', Porthos' og Aramis' tur at trække på vagt med d'Artagnan. Hr. des Essarts kompagni fik altså fire mand i stedet for en den dag, det optog d'Artagnan.

8. En hofintrige

Som alt i denne verden, der har en begyndelse, fik Louis den Trettendes guldstykker også en ende, og da den kom, var vore fire venner i forlegenhed. Først holdt hver det i nogen tid gående for sine penge, så måtte Porthos holde for, og takket være en af de sædvanlige forsvindinger, som man nu var vant til, kunne han de næste fjorten dage klare for dem alle sammen. Endelig blev det Aramis' tur, der med stor beredvillighed stillede sig til disposition, da han efter eget sigende havde fået et par guldstykker ved at sælge nogle teologiske bøger.

Så måtte man som sædvanlig tage sin tilflugt til hr. de Tréville, der gav forskud på lønningen, men med det kom musketererne ikke langt, da de allerede var kommet meget tilbage og nu tilmed skulle sørge for en gardist, der ingen lønning fik.

Da de så, at alt stoppede op, samlede de sig til en sidste kraftanstrengelse og rejste en halv snes guldstykker, som Porthos skulle spille med. Desværre havde han en af sine uheldige dage: han tabte det hele, og oven i købet femogtyve guldstykker på æresord.

Nu blev forlegenheden ligefrem til armod. Forsultne drev de om med deres tjenere på kajerne og i soldaterkvartererne og opsøgte deres løsere bekendtskaber for at få dem til at give så meget ud som muligt. For, som Aramis sagde, når man var ved muffen, måtte man sprede middagsindbydelser til højre og venstre for senere at kunne høste dem ind igen i den magre tid.

Athos blev inviteret fire gange og tog hver gang sine venner og deres tjenere med. Porthos fik seks indbydelser og lod ligeledes sine kammerater nyde godt af dem. Aramis fik otte. Som man allerede har kunnet mærke, var det en mand, der ikke gjorde stort spræl, men som udrettede meget.

Hvad d'Artagnan angik, så kendte han ingen i hovedstaden. Han drev det kun til en formiddagsindbydelse til chokolade hos en præst fra samme egn som han og en middagsindbydelse hos en spillemand i garden. Han tog hele styrken med til præsten, hvor de spiste alt, hvad han skulle have levet af i to måneder, og til spillemanden, der præsterede det utrolige, men som Planchet sagde: Selv om man spiser meget, spiser man dog kun en gang.

D'Artagnan følte sig temmelig trykket ved kun at have præsteret halvandet måltid, for frokosten hos præsten kunne kun gælde for en halv, til gengæld for de fester, som Athos, Porthos og Aramis havde kunnet skaffe indbydelser til.

Han mente, at han stod i gæld til de andre, og glemte i sin ungdommelige enfold helt, at han havde fodret dem i en hel måned. Imidlertid gav han sig til at tænke nøje efter. Det forekom ham, at denne forening af fire unge, tapre, virksomme og foretagsomme mænd måtte kunne stile mod noget mere nyttigt end unyttig driven om, fægteøvelser og mere eller mindre geniale narrestreger.

Fire mænd som de, der var hinanden så hengivne og beredte til at ofre pungen så vel som livet for hinanden, fire mænd, der altid støttede hinanden, som ikke veg tilbage for noget, og som enkeltvis eller sammen udførte de beslutninger, de havde taget i forening, fire arme, der var rettede mod alt eller mod et enkelt

punkt, måtte nødvendigvis kunne bane sig vej til det mål, de havde sat sig, hvor vanskeligt og hvor fjernt det end var, enten det så skulle ske skjult eller åbenlyst, ved mine eller ved gave, ved list eller ved magt. Det eneste, der forbavsede d'Artagnan, var, at hans kammerater ikke selv havde tænkt på det tidligere.

Han sad netop og grundede på dette og brød sin hjerne med at finde ud af, hvordan han skulle anvende denne enestående firedobbelte kraft, som han var sikker på kunne rokke hele verden ligesom Archimedes' løftestang. I det samme bankede det sagte på døren. D'Artagnan vækkede Planchet og gav ham ordre til at lukke op.

Når vi siger, at d'Artagnan vækkede Planchet, må læseren ikke deraf lade sig forlede til den tro, at det var nat, eller at det endnu ikke var blevet dag. Nej, klokken var lige fire om eftermiddagen. Planchet havde for to timer siden bedt sin herre om middagsmad, men denne havde svaret ham med det kendte ord: "Den, der sover, spiser," og nu spiste Planchet til middag, mens han sov.

Tjeneren lukkede en mand ind. Han havde et temmelig indskrænket udtryk og så ud til at være en jævn borgermand.

Planchet ville gerne som dessert have hørt på samtalen, men borgermanden erklærede til d'Artagnan, at det, han havde at sige ham, var af vigtig og fortrolig beskaffenhed, og at han ønskede at være under fire øjne med ham.

D'Artagnan lod Planchet gå og bad den besøgende tage plads.

Der indtrådte en lille pause, mens de to mænd betragtede hinanden som for at gøre sig gensidigt fortrolige, så bukkede d'Artagnan til tegn på, at han var til tjeneste.

"Jeg har hørt hr. d'Artagnan omtale som en ung mand, der skal være meget tapper," sagde borgermanden, "og det er dette velfortjente, gode skudsmål, der har bestemt mig til at betro Dem en hemmelighed."

"Tal bare rent ud," sagde d'Artagnan, der allerede havde en instinktmæssig fornemmelse af, at der var noget fordelagtigt i vente.

Borgermanden gjorde atter en pause og fortsatte:

"Jeg er gift, og min kone er linnedjomfru hos dronningen, og hun er både klog og køn. De fik giftet mig med hende for omtrent tre år siden, skønt hun ikke havde videre til fælles bedste, men dronningens garderobeforvalter hr. de la Porte er hendes gudfader og beskytter ..."

"Nå, videre," sagde d'Artagnan.

"Ja," begyndte borgermanden igen, "Herren må vide, at min kone nu er blevet bortført i går morges, ligesom hun kom ud fra sit arbejde."

"Hvem har bortført hende?"

"Ja, se det ved jeg ikke med sikkerhed, men der er en, som jeg har mistanke til."

"Og hvem er det?"

"Det er en mand, der i lang tid har forfulgt hende."

"Død og pine!"

"Men hvad siger De nu," fortsatte borgermanden, "når jeg fortæller Dem, at det ikke er kærlighed så meget som politik, der er med i spillet."

"Ikke så meget kærlighed som politik," gentog d'Artagnan såre eftertænksomt, "og hvad tror De da?"

"Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal sige Dem, hvad jeg tror ..."

"Jeg vil gøre Dem opmærksom på, at jeg aldeles ikke har spurgt Dem om noget. Det er Dem, der er kommet til mig. Det er Dem, der har sagt, at De havde en hemmelighed at betro mig. De kan gøre ganske, som De vil, De har jo tid endnu til at trække Dem tilbage."

"Nej, nej, De ser ud til at være en retskaffen ung mand, og jeg vil have tillid til Dem. Jeg tror altså, at det ikke er på grund af sine egne kærlighedseventyr, at min kone er blevet taget, men på grund af en fornem dames, der er meget højere på strå end hun."

"Skulle det være på grund af fru Bois-Tracys kærlighedshistorier?" sagde d'Artagnan med en mine, der skulle give indtrykket af, at han var inde i hoffets affærer.

"Højere op, højere op."

"Fru d'Aiguillon?"

"Endnu højere op."

"Fru de Chevreuse?"

"Endnu højere op, meget højere op."

"Hendes Ma ..." D'Artagnan stoppede midt i ordet.

"Ja," sagde den forfærdede borgermand så sagte, at det næsten ikke kunne høres.

"Og med hvem?"

"Med hvem andre skulle det vel være end med hertugen af ..."

"Hertugen af ..."

"Ja," sagde borgermanden med endnu mere tonløs stemme.

"Men hvordan ved De alt det?"

"Hvordan jeg ved det?"

"Ja, hvordan kan De komme til at vide det. Ingen halv fortrolighed eller også ... De forstår mig vel."

"Jeg ved det fra min kone, hun har selv fortalt mig det."

"Men hvor har hun det fra?"

"Hr. de la Porte! Har jeg ikke fortalt Dem, at hun er en guddatter af dronningens betroede mand, hr. de la Porte? Nå, hr. de la Porte havde anbragt hende i majestætens nærhed, for at vor stakkels dronning, der jo er forsømt af kongen, udspioneret af kardinalen og forrådt af alle, i det mindste kunne have en, som hun kunne have fortrolighed til."

"Nu begynder det at klare," sagde d'Artagnan.

"Så for fire dage siden kom min kone til mig – en af hendes betingelser var nemlig, at hun to gange om ugen skulle have tilladelse til at besøge mig, for, som jeg skal have den ære at sige Dem, min kone holder nemlig meget af mig. Min kone hun kom altså – og hun fortalte mig, at dronningen for øjeblikket var meget ængstelig."

"Virkelig?"

"Ja, efter det, man kan få ud af det, forfølger og efterstræber kardinalen hende mere end nogen sinde, han kan ikke glemme hende denne sarabandehistorie. Ja, for De kender vel historien om sarabanden?"

"Ja, selvfølgelig kender jeg den," sagde d'Artagnan, der ikke vidste det mindste, men som ville give sig mine af at være med.

"Det er altså ikke længere had, det er hævn."

"Virkelig."

"Ja, dronningen tror ..."

"Hvad tror dronningen?"

"Hun tror, at der er skrevet til hertugen af Buckingham i hendes navn."

"I dronningens navn?"

"Ja, for at få ham til at komme til Paris, og når han så er kommet til Paris, få ham i et eller andet baghold."

"Død og pine, men hvad har Deres kone at gøre med alt det, min gode mand?"

"Hendes hengivenhed for dronningen er kendt, og man vil fjerne hende fra majestæten eller true hende til at røbe dronningens hemmeligheder eller bruge hende som spion."

"Det lader sig høre," sagde d'Artagnan. "Men kender De den mand, der har bortført hende?"

"Jeg har jo sagt Dem, at jeg tror, jeg kender ham."

"Hvad hedder han?"

"Det ved jeg ikke, det eneste, jeg ved, er, at det er et af kardinalens kreaturer, hans onde ånd."

"De har altså set ham?"

"Ja, min kone har en dag vist mig ham."

"Har De et signalement, så at man kan kende ham?"

"Ja, det har jeg rigtig nok. Han er hoven at se til med sort hår, mørk teint, gennemtrængende øjne, hvide tænder og et ar i tindingen."

"Et ar i tindingen," sagde d'Artagnan ivrigt. "Han har hvide tænder, gennemtrængende blik, mørk teint, sort hår og hoven mine, det er min mand fra Meung."

"Deres mand, siger De?"

"Ja, ja, ja, men det kommer ikke historien ved. Jo, vist så, det gør det netop, det gør den nemlig meget simplere. Hvis Deres mand er min mand, så kan jeg med et slag hævne både Dem og mig selv. Men hvor får jeg fat i den mand?"

"Ja, det ved jeg ikke."

"De har slet ingen anelse om, hvor han bor?"

"Ikke den mindste. En dag, da jeg fulgte min kone til Louvre, gik han netop ud, som hun gik ind, og så viste hun mig ham."

"Død og pine," sagde d'Artagnan. "Det er temmelig løst alt sammen. Hvem har fortalt Dem, at Deres kone er blevet bortført?"

"Hr. de la Porte."

"Har han givet Dem nogle detaljer?"

"Nej, ikke en eneste."

"Og De har ikke hørt noget fra anden side?"

"Jo, jeg har modtaget ..."

"Hvad har De modtaget?"

"Men jeg ved ikke, om jeg ikke begår en stor uforsigtighed."

"Nå, er De nu der igen, ja, denne gang vil jeg dog lade Dem vide, at det er temmelig sent at trække Dem ud af det."

"Nej, det vil jeg jo heller ikke," sagde borgermanden og satte en ed på for at stramme sig selv op. "For resten, så sandt jeg hedder Bonacieux ..."

"Hedder De Bonacieux?" afbrød d'Artagnan ham.

"Ja, det gør jeg rigtig nok."

"De siger altså, så sandt jeg hedder Bonacieux ... Undskyld, jeg afbryder Dem, men det forekommer mig, at jeg kender det navn."

"Det er muligt, det er mig, der er ejer af stedet her."

"Så," sagde d'Artagnan og rejste sig halvt op, idet han hilste, "De er altså min vært."

"Ja, det er jeg, og da De i de tre måneder, De har boet hos mig, og i hvilke De uden tvivl har været optaget af Deres vigtige beskæftigelse, helt har glemt at betale mig leje, og da jeg ikke et

øjeblik har plaget Dem, så tænkte jeg, at De måske ville tage lidt hensyn til mine følelser."

"Tro mig, min bedste hr. Bonacieux, jeg er fuld af taknemlighed over Deres opførsel imod mig, og hvis jeg kan være Dem til nogen nytte ..."

"Jeg tror Dem, jeg tror Dem, og som jeg sagde før, så sandt jeg hedder Bonacieux, jeg har tillid til Dem."

"Men fortæl så det færdig, De begyndte på." Borgermanden trak et papir op af lommen og rakte det til d'Artagnan.

"Er brev," sagde den unge mand.

"Det fik jeg i morges."

D'Artagnan åbnede det. Dagen begyndte at skumre, og han gik hen til vinduet. Borgermanden fulgte ham.

"Søg ikke efter deres kone," læste d'Artagnan, "hun vil blive givet Dem tilbage, når der ikke mere er brug for hende. Hvis De gør et eneste skridt for at finde hende, er De fortabt."

"Se, det er noget, man kan blive klog på, men når alt kommer til alt, er det dog kun en trussel."

"Jo, men denne trussel gør mig meget urolig, jeg kan ikke føre en kårde, og jeg er bange for at komme i Bastillen."

"Ja," sagde d'Artagnan, "jeg holder ikke mere af Bastillen end De. Hvis det endda kun drejede sig om et kårdestød, så kunne det nok gå."

"Jeg havde regnet så sikkert på Dem ved denne lejlighed."

"Så?"

"Jeg har lagt mærke til, at De stadig omgås med meget fine musketerer, og da jeg så, at De hørte til hr. de Trévilles kompagni og følgelig er kardinalens modstandere, så tænkte jeg, at De og Deres venner ville være glade ved på den ene side

at øve retfærdighed mod vor stakkels dronning og på den anden spille Hans Eminence et slemt puds."

"Ja, vist så."

"Og dernæst havde jeg tænkt, at da De ikke i tre måneder havde betalt mig leje, og jeg ikke havde berørt det overfor Dem ..."

"Ja, den grund har De allerede givet mig, og jeg finder den udmærket."

"Endvidere havde jeg tænkt, at jeg heller aldrig i fremtiden ville tale om det, hvis De vil gøre mig den ære at blive boende."

"Det er meget godt."

"Og så vil jeg tilføje, at hvis De skulle have brug for det, ville jeg tilbyde Dem et halvt hundrede guldstykker, hvis De mod al sandsynlighed skulle være i bekneb i øjeblikket."

"Det er jo storartet, men er De da rig, min gode hr. Bonacieux?"

"Jeg er vel situeret, som man siger. Som hosekræmmer har jeg skrabet mig så meget sammen, at jeg har to-tre tusinde daler om året, og jeg har navnlig haft en god fortjeneste ved at anbringe nogle penge i en heldig skibsspekulation. – Men hvad er det?" udbrød borgermanden.

"Hvad?" spurgte d'Artagnan.

"Se dernede."

"Hvor?"

"Nede på gaden, lige for vinduerne, inde i gadedøren. Det er en mand, der er indhyllet i en kappe."

"Det er ham," udbrød d'Artagnan og borgermanden samtidigt.

"Denne gang skal han ikke slippe fra mig," råbte d'Artagnan og langede ud efter sin kårde.

Han trak den ud af skeden og styrtede ud af værelset.

På trappen mødte han Athos og Porthos, der kom for at besøge ham. De trådte til side, og d'Artagnan fo'r som en pil midt imellem dem.

"Hvor pokker skal De hen i den fart," råbte begge musketerer på en gang.

"Det er ham fra Meung," svarede d'Artagnan og forsvandt. Mere end en gang havde d'Artagnan fortalt sine venner om eventyret med den ukendte og om den smukke dame, som han havde betroet en så vigtig mission.

Athos havde ment, at d'Artagnan måtte have mistet sit brev i hurlumhejet. Efter det portræt, som d'Artagnan havde udkastet af den ukendte, måtte det absolut være en adelsmand, der ville være ude af stand til at begå en sådan lavhed som at stjæle et brev.

Porthos havde ikke opfattet det hele som andet end et stævnemøde, som en kavaler havde tilstået sin dame eller en dame sin kavaler, og som var blevet forstyrret af d'Artagnan med samt hans gule krikke.

Aramis havde sagt, at det var bedst ikke at fordybe sig yderligere i den slags mysteriøse ting.

De forstod altså straks af det par ord, d'Artagnan havde sagt, hvad det drejede sig om, og da de tænkte, at d'Artagnan nok ville vende tilbage, når han havde fået fat i manden eller tabt ham af syne, fortsatte de deres vej.

Da de trådte ind i d'Artagnans værelse, var det tomt. Værten, der frygtede følgerne af det sammenstød, som utvivlsomt ville

finde sted mellem den unge mand og den ukendte, havde i god overensstemmelse med det billede, han havde givet af sin egen karakter, anset det for fornuftigst at forsvinde.

9. D'Artagnan viser, hvem han er

Som Athos og Porthos havde forudset, kom d'Artagnan tilbage efter en halv times tids forløb. Heller ikke denne gang havde han truffet sin mand, der var forsvundet som ved et trylleslag.

Med kården i hånden var d'Artagnan løbet gennem alle de omkringliggende gader uden at finde spor af den, han søgte. Endelig havde han bestemt sig til, hvad han måske burde være begyndt med: han havde banket på en gadedør, mod hvilken den ukendte havde lænet sig, men nu var det til ingen nytte, at han en halv snes gange dundrede med dørhammeren. Ingen svarede, og naboerne, der var lokket ud af støjen eller trykkede næsen mod vinduerne, havde forsikret ham om, at dette hus, hvor der i øvrigt var sat skodder for overalt, havde stået fuldstændig tomt i over et halvt år.

Mens d'Artagnan løb omkring og bankede på gadedørene, var Aramis imidlertid kommet op til sine to venner, så at d'Artagnan, da han vendte tilbage, fandt kredsen fuldtallig.

"Nå," sagde de tre musketerer i munden på hinanden, da de så d'Artagnan komme styrtende ind med svedig pande og ude af sig selv af vrede.

"Ja, nå!" udbrød den unge mand og kastede kården på sengen. "Han må være en djævel i egen person. Han forsvandt ligesom et spøgelse, en skygge, en ånd."

"Tror De på åbenbaringer?" spurgte Athos og Porthos.

"Jeg tror kun på det, jeg har set, og da jeg aldrig har haft åbenbaringer, så tror jeg heller ikke på dem."

"Bibelen påbyder os at tro på dem," sagde Aramis. "Samuels ånd viste sig for Saul, og jeg ville være meget ked af, om du tvivlede på den trosartikel, Porthos."

"Lige meget, om han er menneske eller djævel, kød eller skygge, indbildning eller virkelighed, så er denne mand skabt til mit fordærv, for hans flugt har ladet en glimrende lejlighed slippe mig af hænde til at tjene hundrede guldstykker, ja, måske mere."

"Hvordan det?" udbrød Porthos og Aramis.

Athos, der blev sit tavshedssystem tro, nøjedes med at spørge med et blik.

"Planchet," sagde d'Artagnan til sin tjener, der i det samme stak hovedet ind af døren for at opsnappe nogle brudstykker af samtalen, "gå ned hos værten, hr. Bonacieux, og bed ham sende seks flasker Beaugency op, det er den, jeg holder mest af."

"Har De åben kredit hos Deres vært?" spurgte Porthos.

"Ja, fra i dag af," svarede d'Artagnan. "Og I kan være ganske rolige, hvis vinen ikke er god, får han den tilbage igen og må købe en anden."

"Man skal bruge, men ikke misbruge," sagde Aramis med værdighed.

"Jeg har altid sagt, at d'Artagnan var det bedste hoved af os fire," sagde Athos. Efter at have udtalt denne mening, for hvilken d'Artagnan takkede med en kompliment, henfaldt han atter i sin sædvanlige tavshed.

"Men hvad er der da sket?" spurgte Porthos.

"Ja," sagde Aramis, "betro os det, min kære ven, med mindre nogen dame skulle blive kompromitteret ved denne fortrolighed, for så må De hellere beholde det for Dem selv."

"Vær ganske rolig. Det, jeg har at fortælle, kan ikke krænke nogens ære."

Nu fortalte han ord til andet, hvad der var passeret mellem ham og hans vært, og hvordan den mand, der havde bortført hans værdige værts kone, var den samme, med hvem han havde været på kant i gæstgivergården "Franc-Meunier".

"Det er ingen gal affære," sagde Athos, efter med kendermine at have smagt på vinen og med en hovedbevægelse tilkendegivet, at den var god, "og man vil nok kunne få et halvt hundrede guldstykker ud af den brave mand. Nu gælder det at regne ud, om det er værd at sætte fire hoveder på spil for den pris."

"Men husk på, at der er en dame med i spillet, en dame, der er bortført, som uden tvivl bliver kuet, måske pint, og alt det, fordi hun er sin frue hengiven."

"Tag Dem i agt, d'Artagnan, tag Dem i agt," sagde Aramis. "De er efter min mening alt for ivrig for Bonacieux' kones skæbne. Kvinden er skabt til vor ulykke, og det er fra hende, al vor elendighed stammer."

Ved disse ord rynkede Athos panden og bed sig i læberne.

"Det er ikke Bonacieux' kone, jeg interesserer mig for," sagde d'Artagnan, "men for dronningen, der er prisgivet af kongen, forfulgt af kardinalen, og som ser sine venners hoveder falde et for et."

"Men hvorfor holder hun af dem, som vi afskyr mest: spanierne og englænderne?"

"Spanien er hendes fædreland," svarede d'Artagnan, "og det er ganske naturligt, at hun holder af spanierne, der er børn af det samme land som hun. Hvad den anden anke angår, så har jeg hørt sige, ikke at hun holder af englænderne, men af en englænder."

"Og man må tilstå," sagde Athos, "at den englænder nok er værd at holde af. Jeg har aldrig set en mere stolt mand end han."

"Ikke at tale om, at han klæder sig som ingen anden," sagde Porthos. "Jeg var i Louvre den dag, han strøede sine perler ud, og jeg samlede min salighed et par af dem op og solgte dem for ti guldstykker hver. Kender De ham ikke også, Aramis?"

"Lige så godt som I, for jeg var med til at arrestere ham i Amiens. Det var dronningens staldmester, hr. de Putange, der havde ført mig ind. Jeg var dengang på seminariet, og det forekom mig at være en højst ubehagelig historie for kongen."

"Hvis jeg vidste, hvor hertugen af Buckingham opholdt sig, skulle det aldrig forhindre mig i at tage hans hånd og føre ham til dronningen," sagde d'Artagnan, "om det så kun var for at gøre kardinalen gal i hovedet, for vor virkelige, eneste uforsonlige fjende det er kardinalen, og hvis vi kunne finde en lejlighed til at spille ham et rigtig alvorligt puds, så tilstår jeg, at jeg gerne ville vove knappen."

"Sagde hosekræmmeren ikke, d'Artagnan, at det var dronningens tanke, at man under et falsk foregivende ville lokke Buckingham hertil?" spurgte Athos.

"Hun var bange for det."

"Vent nu lidt," sagde Aramis.

"Hvad er der nu?" spurgte Porthos.

"Gå blot videre, jeg vil blot samle alle enkeltheder."

"Nu er jeg overbevist om," sagde d'Artagnan, "at konens fjernelse fra dronningens omgivelser står i forbindelse med de begivenheder, vi taler om, og måske med hr. Buckinghams nærværelse i Paris."

"Gascogneren har altid gode ideer," sagde Porthos beundrende.

"Jeg kan godt lidt at høre ham tale," sagde Athos. "Hans dialekt morer mig."

"Hør nu her en gang," sagde Aramis.

"Hys, lad os høre," sagde de tre venner.

"I går var jeg henne hos en lærd teologisk doktor, som jeg undertiden konfererer med ..."

Athos smilede.

"Han bor i et temmelig afsides kvarter," fortsatte Aramis, "hans tilbøjelighed og stilling fører det med sig. Altså, i det øjeblik jeg forlod ham ..."

Her standsede Aramis.

"Nå? Hvad så?"

Aramis gjorde vold på sig selv som en mand, der er i gang med en løgn, og som pludselig standses af en uforudset hindring, men de tre kammeraters øjne hvilede på ham, de lyttede spændt til, og det var ham umuligt at knibe om hjørnet.

"Doktoren har en niece," fortsatte Aramis.

"Nå, han har en niece," afbrød Porthos.

"Hun er virkelig fuldt ud ærbar," sagde Aramis. De tre venner brast i latter.

"Ja, hvis I ler eller ikke vil tro mig, så får I slet ikke noget at vide."

"Vi er troende som muselmænd og tavse som grave," sagde Athos.

"Så skal jeg fortsætte," fortsatte Aramis. "Niecen kommer undertiden og besøger sin onkel, i går var hun der nu rent tilfældigt på samme tid som jeg, og jeg blev nødt til at tilbyde hende at følge hende til vogns."

"Nå, doktorens niece holder vogn?" afbrød Porthos, blandt hvis værste fejl den var, ikke at kunne holde styr på sin tunge. "Det er et udmærket bekendtskab, min ven."

"Hør, Porthos, jeg har allerede oftere sagt Dem, at De er meget indiskret, og at det skader Dem i damernes omdømme."

"Nå, mine herrer," sagde d'Artagnan, der anede enden på historien, "sagen er alvorlig, lad os nu prøve på, om det ikke var muligt at lade være med at mundhugges. Videre, Aramis, videre."

"Så kom der pludselig en høj, mørk mand, der så ud til at være adelsmand ... netop sådan en som Deres, d'Artagnan."

"Det var måske den samme."

"Det er muligt," forsatte Aramis, "han kom hen til mig ledsaget af en fem, seks mand, der fulgte ham i ti skridts afstand, og sagde i den høfligste tone: "Hr. hertug ... og De, frue," fortsatte han henvendt til den dame, som jeg havde under armen."

"Doktorens niece?"

"Ti nu stille, Porthos," sagde Athos. "De er utålelig."

"Vil De stige op i denne karet, men uden at forsøge på at gøre mindste modstand eller vække den ringeste opsigt?"

"Han har taget Dem for Buckingham," udbrød d'Artagnan.

"Det tror jeg også," svarede Aramis.

"Men damen?" sagde Porthos.

"Hende har han antaget for dronningen," sagde d'Artagnan.

"Akkurat," svarede Aramis.

"Det er dog en satan, den gascogner," udbrød Athos. "Der er ikke noget, der undgår hans opmærksomhed."

"Et faktum er det, at Aramis' figur og til dels også hans holdning ligner den smukke hertugs. Men jeg synes, at musketeruniformen ..."

"Jeg havde en vældig kappe på," sagde Aramis.

"I juli måned!" sagde Porthos. "Er doktoren bange for, at du skal blive genkendt?"

"Jeg kan til nød forstå," sagde Athos, "at spionen har ladet sig skuffe af holdningen, men ansigtet ..."

"Jeg havde en stor hat på," sagde Aramis.

"Sikke mange forholdsregler for at studere teologi."

"Mine herrer, lad os ikke spilde tiden med snak, lad hver nu arbejde på egen hånd og lad os se at finde hosekræmmerens hustru, der er nøglen til intrigen."

"Tillægger De virkelig en kone i så ringe en stilling den betydning?" sagde Porthos og smilede foragteligt.

"Hun er guddatter af dronningens højtbetroede kammertjener de la Porte. Har jeg ikke tidligere fortalt Dem det, mine herrer? Og måske har Hendes Majestæt netop af beregning denne gang søgt støtte så langt nede. De, der søger i vejret, kan ses på afstand, og kardinalen har gode øjne."

"Lad os så først få aftalt prisen, og det en ordentlig pris, med hosekræmmeren."

"Det behøves ikke," sagde d'Artagnan, "for jeg tror sikkert, at hvis han ikke vil betale os, så skal vi nok få vor betaling fra

anden side."

I dette øjeblik lød der ilsomme trin på trappegangen, døren åbnedes med et brag, og den ulykkelige hosekræmmer styrtede ind i værelset, hvor der blev holdt råd.

"Åh, frels mig i Himlens navn, frels mig. Der er fire mand for at arrestere mig, frels mig, frels mig."

Porthos og Aramis rejste sig.

"Vent et øjeblik," sagde d'Artagnan og gjorde tegn til dem, at de skulle stikke kården, der allerede var trukket halvt ud, i skeden igen. "Det er ikke mod, men forstand, der nu trænges til."

"Ja, men vi vil ikke ..." begyndte Porthos.

"I skal lade d'Artagnan råde," sagde Athos, "han er, som jeg allerede har sagt, det bedste hoved af os fire, og jeg erklærer mig parat til at adlyde ham. Gør, hvad De vil, d'Artagnan."

I dette øjeblik viste fire gardister sig i døren. Da de så fire musketerer stående med kården ved siden, betænkte de sig på at gå ind.

"Kom her indenfor," sagde d'Artagnan. "De er her hos mig, og vi er alle kongens og kardinalens tro tjenere."

"Så har De herrer ikke noget imod, at vi udfører den ordre, vi har fået?" spurgte den, der syntes at være fører.

"Nej, tværtimod, og vi skal gerne give Dem en håndsrækning, om det er nødvendigt."

"Hvad er det, han siger," brummede Porthos.

"Jeg har ingen som helst grund til at forsvare denne mand. Jeg har set ham første gang i dag, og han kan selv fortælle Dem, at han oven i købet er kommet for at rykke mig for min leje. Er det ikke sandt, hr. Bonacieux? Nå, så svar."

"Jo, det er den rene sandhed," sagde hosekræmmeren, "men De glemmer ..."

"Ikke et ord om mig, ikke et ord om mine venner, men først og fremmest ikke et ord om dronningen, eller De styrter os alle i ulykke uden at frelse Dem selv. Værs'go, mine herrer, tag kun den mand."

D'Artagnan skød den forfærdede hosekræmmer over til gardisterne og sagde:

"De er en net herre, De kommer og rykker mig for penge, mig, en musketer! Jeg siger Dem endnu engang, mine herrer, put ham blot i fængsel og behold ham så længe som muligt, så bliver jeg da fri for at betale så længe."

Gardisterne strømmede over af taksigelser og førte byttet bort. I det øjeblik, de gik ned ad trapperne, slog d'Artagnan føreren på skulderen.

"Skal vi ikke drikke på hinandens velgående," sagde han og skænkede to glas af den Beaugency, som han havde hr. Bonacieux at takke for.

"Det skal være mig en stor ære," sagde føreren, "og jeg siger tak ..."

"Skål ... og hvad hedder De?"

"Boisrenard."

"Skål, hr. Boisrenard."

"Skål ... og hvad hedder De?"

"d'Artagnan."

"Skål."

"Og hele selskabets skål," råbte d'Artagnan, som om han var henrevet af begejstring, "og kongens og kardinalens med."

Føreren ville måske have tvivlet om d'Artagnans oprigtighed, hvis vinen havde været dårlig, men den var god, og han følte sig overbevist.

"Men hvad var dog det for noget, De der gjorde," udbrød Porthos, da føreren var nået ned til sine kammerater, og de fire venner var alene. "Fy for pokker! Skal fire musketerer roligt lade en stakkels fyr, der råber om hjælp, arrestere midt iblandt sig. En adelsmand, der drikker med en politispion!"

"Porthos," sagde Aramis, "Athos har allerede sagt dig, at du er et fæ, og jeg slutter mig ganske til hans mening. D'Artagnan, De er en stor mand, og når De engang afløser hr. de Tréville, vil jeg søge Deres protektion for at skaffe mig et abbedi."

"Det kan jeg ikke begribe," sagde Porthos, "billiger I virkelig, hvad d'Artagnan har gjort?"

"Ja, det skulle jeg tro," sagde Athos, "jeg billiger det ikke blot, men jeg ønsker ham også til lykke med det."

"Og nu, mine venner," sagde d'Artagnan, uden at gøre sig den ulejlighed at forklare sagen nærmere for Porthos: "En for alle og alle for en, det må være vort valgsprog, ikke sandt?"

Porthos, der nu følte sig betrygget, men som blev ved at brumme hen for sig, løftede hånden, og de fire venner gentog enstemmigt d'Artagnans edsformular:

"En for alle og alle for en."

"Det er godt. Gå så hjem enhver til sit," sagde d'Artagnan i en tone, som om han hele sit liv ikke havde bestilt andet end at kommandere. "Pas nu på, for fra dette øjeblik er vi i åben kamp med kardinalen."

10. En musefælde i det syttende århundrede

Opfindelsen af musefælder er ikke fra vore dage. Så snart samfundene efter at have dannet sig havde opfundet politiinstitutionen, ligegyldig hvordan denne end ellers var, så opfandt politiinstitutionen musefælderne.

Da vore læsere måske ikke er fortrolige med den hertilhørende jargon, og da, det er første gang i den tid, vi har skrevet – og det er nogle snese år – at vi har brugt dette ord, så skal vi forklare, hvad en musefælde er.

Når man i et eller andet hus har arresteret en person for en eller anden forbrydelse, så holdes arrestationen hemmelig, en fire-fem mand lægges i baghold i det forreste værelse, døren bliver lukket op for enhver, der banker, den lukkes efter dem, og de bliver arresterede. Efter en to-tre dages forløb har man på denne måde næsten fået fat i alle, der har deres gang i huset.

Det er det, man kalder en musefælde. Hr. Bonacieux' lejlighed blev gjort til en musefælde, og enhver, der viste sig i den, blev nappet og forhørt af kardinalens folk. Det følger af sig selv, at da der var en særlig opgang til første sal, hvor d'Artagnan boede, så blev de, der kom hos ham, ikke forulempede.

I øvrigt kom der ikke andre end de tre musketerer. De havde hver især begyndt at indlede undersøgelser, men de havde ikke fundet noget og intet opdaget. Athos var endda gået så vidt, at

han havde udspurgt hr. de Tréville, hvad der i betragtning af hans vanlige indesluttethed i høj grad havde forbavset hans kaptajn. Men hr. de Tréville vidste ikke noget. Den sidste gang, han havde set kardinalen, kongen og dronningen, havde kardinalen været meget tankefuld, kongen urolig og dronningen rødøjet, så man kunne se, at hun havde våget og grædt. Den sidste omstændighed havde han imidlertid lagt mindre vægt på, for siden sin formæling havde dronningen våget og grædt meget.

Hr. de Tréville pålagde i alle tilfælde Athos at varetage kongens interesser og i særdeleshed dronningens, og bad ham pålægge sine kammerater det samme.

D'Artagnan veg imidlertid ikke fra sit værelse, som han havde indrettet til observationsplads. Fra sit vindue kunne han se dem, der kom for at lade sig nappe. Han havde taget en firkant ud af det indlagte flisegulv og havde hulet lermellemlaget ud, så at kun et tyndt loftsdække var mellem ham og værelset nedenunder, hvor forhørene fandt sted. Han kunne altså høre alt, hvad der foregik mellem musefængerne og de indfangede.

Efter at man havde underkastet den indfangede en meget nøjagtig undersøgelse, faldt spørgsmålene næsten altid således:

"Har hr. Bonacieux' kone givet Dem noget til sin mand eller til nogen anden?"

"Har hr. Bonacieux givet Dem noget til sin kone eller til nogen anden?"

"Har nogen af dem givet Dem nogen mundtlig fortrolig meddelelse?"

Hvis de vidste noget, spurgte de ikke på den måde, sagde d'Artagnan til sig selv. Hvad er det nu, de vil have at vide? Om

hertugen af Buckingham ikke skulle opholde sig i Paris, og om han ikke har haft eller skal have en sammenkomst med dronningen.

D'Artagnan holdt fast ved denne opfattelse, der, efter alt, hvad han havde hørt, ikke syntes at være helt urimelig.

Imidlertid var musefældens virksomhed blevet permanent, og det samme var tilfældet med d'Artagnans observation.

Det var om aftenen dagen efter den stakkels Bonacieux' arrestation. Athos havde lige forladt d'Artagnan for at begive sig til hr. de Tréville. Lige da klokken havde slået ni, og Planchet, der endnu ikke havde gjort sengen i stand, var gået i gang med det, bankede det på gadedøren. Den blev straks åbnet og lukket igen. Der var en, der var gået i musefælden.

D'Artagnan skyndte sig hen til sin observationspost, lagde sig plat ned på maven og lyttede.

Lidt efter lød der skrig og suk, som man prøvede på at undertrykke. Der blev afholdt forhør, det var tydeligt nok.

Død og pine, sagde d'Artagnan til sig selv, jeg tror, det er en kvinde. De visiterer hende, hun gør modstand, de tager hende med magt, de uslinge.

Hvor fornuftig d'Artagnan end var, måtte han dog tvinge sig selv for ikke at blande sig i den scene, der foregik nedenunder.

"Men jeg siger Dem jo, at jeg er i mit eget hus, jeg er Bonacieux' kone, jeg siger Dem jo, at jeg er i dronningens tjeneste," råbte den ulykkelige kvinde.

"Bonacieux' kone," udbrød d'Artagnan halvhøjt. "Skulle jeg virkelig være så heldig at have fundet den, som alle søger efter?"

"Det er netop Dem, vi skal have fat i," begyndte de andre igen.

Stemmen blev mere og mere kvalt. Der lød et stærkt spektakel gennem den tynde væg. Ofret satte sig til modværge, så meget som det er muligt for en kvinde overfor fire mænd.

"Nåde, nå..." lød stemmen, der nu var blevet til uartikulerede lyde.

"De knebler hende, de vil slæbe hende bort," udbrød d'Artagnan og sprang op som en fjeder. "Min kårde, nå, jeg har den ved siden. Planchet!!"

"Ja vel, herre."

"Løb hen og hent Athos, Porthos og Aramis. En af dem må sikkert være hjemme, måske er de alle tre kommet tilbage. Sig til dem, at de skal tage deres våben med, at de skal komme herhen, og det så hurtigt som muligt. Det er sandt, Athos er hos hr. de Tréville."

"Men hvor vil De hen, hvor vil De dog hen, herre?"

"Jeg springer ud af vinduet for at komme hurtigere afsted. Du må lægge flisen på plads, fej gulvet, gå ud af døren og skynd dig derhen, hvor jeg har sagt."

"Å, herre, herre, de vil slå Dem ihjel," udbrød Planchet.

"Hold mund, dit fæ!" sagde d'Artagnan.

Han klamrede sig fast med hånden i den ydre vindueskarm og lod sig falde ned fra første sal, der heldigvis ikke var videre høj. Han kom ikke noget til. Så gik han hen og bankede på døren, mens han sagde til sig selv:

"Nu vil jeg også lade mig fange i musefælden, og det bliver værst for de katte, der vil slå klo i sådan en mus."

Næppe havde dørhammeren lydt, førend støjen holdt op, skridt nærmede sig, døren gik op, og med dragen kårde styrtede d'Artagnan sig ind i Bonacieux' lejlighed, mens porten,

der uden tvivl kunne trykke sig selv til med en fjeder, lukkede sig bag ham.

De, der endnu var tilbage i Bonacieux' ulyksalige hus, og de nærmeste naboer hørte nu høje skrig, trampen og våbenklirren og lyden af møbler, der knustes.

Et øjeblik senere så de, der var opskræmt ved støjen, og som var gået hen til vinduet for at se, hvad grunden var, døren åbne sig og fire sortklædte mandfolk – ikke gå, men flyve ud som opskræmte krager, der over alt dryssede deres fjer, det vil sige stumper af deres klæder og laser af deres kapper.

D'Artagnan havde ærlig talt ikke haft vanskeligt ved at blive sejrherre, for kun en af spionerne var bevæbnet, og han forsvarede sig endda kun for et syns skyld. De tre andre havde ganske vist forsøgt at overdænge den unge mand med stole, taburetter og husgeråd, men et par rifter med gascognerens dyrendal havde taget lysten fra dem. Ti minutter var nok til at gøre det af med dem, og d'Artagnan var kamppladsens herre.

Naboerne, der havde åbnet deres vinduer med den koldblodighed, der var karakteristisk for pariserne i hine spektaklernes og tvistighedernes dage, lukkede dem atter, da de så de fire mænd flygte. Deres instinkt sagde dem, at i øjeblikket var alt forbi.

Det var også sent, og den gang som endnu den dag i dag går man tidligt i seng i Luxembourgkvarteret.

D'Artagnan var nu alene med fru Bonacieux. Han vendte sig om mod hende. Den stakkels kone var faldet halvt besvimet om i en lænestol. D'Artagnan mønstrede hende med et øjekast.

Det var en prægtig kone på fem- til seksogtyve år. Hun var mørk med blå øjne, ansats til opstoppernæse, dejlige tænder og

en teint som en blanding af roser og opaler. Men hermed hørte også alt op, der kunne fremkalde en forveksling med en fornem dame. Hænderne var hvide, men ikke fintbyggede, og fødderne ikke, som man finder dem hos adelsdamer. Heldigvis var d'Artagnan endnu ikke nået til at beskæftige sig med detaljer.

Mens d'Artagnan undersøgte fru Bonacieux og som sagt var nået til fødderne, så han et fint batistes lommetørklæde ligge på gulvet. Han tog det op, som han plejede, og i hjørnet opdagede han det samme navnetræk, der havde været lige på nippet til at få ham og Aramis til at slås på liv og død.

Siden den tid havde d'Artagnan en indgroet mistillid til lommetørklæder med våben. Uden at sige noget stak han derfor det, som han havde taget op, ned i fru Bonacieux' lomme.

I dette øjeblik kom fruen til sig selv, hun åbnede øjnene, så sig forskrækket om og opdagede, at værelset var tomt, og at hun var alene med sin befrier. Hun rakte ham straks smilende hånden. Fru Bonacieux havde det mest henrivende smil, man kunne tænke sig.

"Det er Dem, der har frelst mig, tillad mig at takke Dem."

"Frue," sagde d'Artagnan, "jeg har kun gjort, hvad enhver adelsmand ville have gjort i mit sted, så De behøver ikke at takke mig."

"Vist så, vist så, og jeg håber at få lejlighed til at bevise Dem, at De ikke har vist Dem tjenstvillig mod en utaknemmelig. Men hvad ville disse mænd mig dog? Jeg antog dem først for tyve. Hvorfor er hr. Bonacieux her ikke?"

"Frue, de mænd var langt farligere, end tyve nogen sinde kunne være, det var kardinalens politispioner. Deres mand er

ikke mere her. I går hentede de ham for at sætte ham i Bastillen."

"Er min mand i Bastillen?" udbrød fru Bonacieux. "Men hvad har han dog gjort, den stakkels, kære mand, han er jo skikkeligheden selv?"

Der gik noget, der lignede et smil, over den unge kones ansigt.

"Hvad han har gjort," sagde d'Artagnan. "Jeg tror, at hans eneste brøde har været, at han samtidig har haft den lykke og den ulykke at være gift med Dem."

"De ved altså ...?"

"Jeg ved, at De er blevet bortført."

"Men af hvem? Hvis De ved det, så må De sige mig det."

"Af en mand på fyrre til femogfyrretyve år med sort hår, mørkladen teint og med et ar i højre tinding."

"Det passer, det passer, men hans navn?"

"Hans navn, ja, det kender jeg ikke."

"Og vidste min mand, at jeg var blevet bortført?"

"Han havde fået det at vide gennem et brev, som bortføreren selv havde skrevet."

"Og havde han nogen mistanke om grunden til min bortførelse?" spurgte fru Bonacieux forvirret.

"Han antog, tror jeg nok, at det var af politiske grunde."

"I begyndelsen tvivlede jeg om det, men nu tænker jeg ligesom han. Den gode Bonacieux har altså ikke mistænkt mig et øjeblik?"

"Nej, det var så langt fra. Han var alt for stolt af Deres sunde fornuft og især af Deres kærlighed."

Et næsten umærkeligt smil spillede atter om den smukke unge kones rosenlæber.

"Men," fortsatte d'Artagnan, "hvordan har De kunnet flygte?"

"Jeg har benyttet mig af et øjeblik, da jeg var alene. Da jeg fra i morges var klar over, hvorfor de havde bortført mig, firede jeg mig ud af vinduet i mine lagener. Da jeg troede, min mand var her, løb jeg herhen."

"For at stille Dem under hans beskyttelse?"

"Åh, nej, jeg vidste nok, at den stakkels kære mand var ude af stand til at forsvare mig, men da han kunne være os til nytte på anden måde, ville jeg give ham et vink."

"Om hvad?"

"Det er ikke min hemmelighed, så det kan jeg ikke sige Dem."

"I øvrigt tror jeg ikke, frue, at det her er det heldigste sted til at betro hinanden hemmeligheder. De mænd, jeg har jaget på flugt, vil vende tilbage med væbnet magt. Hvis de træffer os her, er vi fortabte. Jeg har ganske vist sendt bud efter tre af mine venner, men hvem ved, om buddet har truffet dem hjemme."

"Ja, De har ret," udbrød fru Bonacieux forskrækket. "Lad os flygte, lad os se at komme i sikkerhed."

Med disse ord stak hun hånden ind under d'Artagnans arm og trak ham med sig.

"Men hvor skal vi flygte hen," sagde d'Artagnan, "hvor skal vi komme i sikkerhed?"

"Lad os først komme ud af dette hus, så må vi se tiden an."

Uden at gøre sig den ulejlighed at lukke døren gik den unge mand og den unge kone hurtigt ned på gaden og skyndte sig af sted på må og få. Endelig standsede de.

"Hvor vil De nu have, at jeg skal følge Dem hen?" spurgte d'Artagnan.

"Ja, jeg er noget i forlegenhed med svaret," sagde fru Bonacieux. "Min hensigt var at sende bud gennem min mand til hr. de la Porte, for at han kunne sige os, hvad der er foregået i Louvre i de tre sidste dage, og om der var fare for mig ved at komme tilbage."

"Men jeg kan jo gå til hr. de la Porte," sagde d'Artagnan.

"Ja, vist så, men der er en kedelig omstændighed. I Louvre kender de Bonacieux og lader ham passere frit, men Dem kender man ikke og vil slå porten i for næsen af Dem."

"Nåh," sagde d'Artagnan, "ved en af Louvres bagdøre er der nok en eller anden portner, der er Dem hengiven, og som lukker mig op, når De giver mig et aftalt ord ..."

Fru Bonacieux betragtede den unge mand stift.

"Og hvis jeg nu gav Dem det ord," sagde hun, "ville De så straks glemme, at De havde benyttet det?"

"På æresord som adelsmand," sagde d'Artagnan med et sådant udtryk af oprigtighed i stemmen, at det ikke var til at tage fejl af.

"Godt, jeg tror Dem, De ser ud til at være en brav ung mand, og måske er De lige ved at gøre Deres lykke, hvis De er os hengiven."

"Uden løfter er jeg parat til at gøre alt, hvad der kan tjene kongen og være dronningen til behag," sagde d'Artagnan. "De kan altså råde over mig som over en ven."

"Men hvad vil De gøre af mig i mellemtiden?"

"Kender De ingen, hos hvem hr. de la Porte kan komme og hente Dem?"

"Nej, jeg tør ikke betro mig til nogen."

"Vent lidt," sagde d'Artagnan, "vi er lige ved Athos' port. Ja, det er godt."

"Hvem er Athos?"

"Det er en af mine venner."

"Men hvis han nu er hjemme og ser mig?"

"Det er han ikke. Jeg tager nøglen af efter at have lukket Dem ind."

"Men hvis han nu kommer hjem?"

"Det gør han ikke, men i øvrigt så kan han få den besked, at jeg har taget en dame med, og at hun er hos ham."

"Men det vil kompromittere mig endnu mere, det kan De nok forstå."

"Det kan jo være Dem ligegyldigt, når ingen kender Dem. For resten er vi nu i en sådan situation, at vi må sætte os ud over alle hensyn."

"Lad os da gå hen til Deres ven. Hvor bor han?"

"I Rue Férou, det er kun et par skridt herfra."

"Lad os så komme af sted."

De skyndte sig begge videre. Som d'Artagnan havde tænkt, var Athos ganske rigtig ude. Han fik nøglen, der altid blev udleveret ham som ven af huset, og gik op ad trappen. Han lukkede fru Bonacieux ind i den lille lejlighed, som vi allerede har beskrevet.

"Lad nu, som De var hjemme. Vent her, lås døren indefra og luk ikke op for nogen, uden at De hører tre slag, sådan –" og d'Artagnan bankede tre gange: To temmelig hårde slag tæt efter hinanden og lidt efter et svagere.

"Det er godt," sagde fru Bonacieux. "Nu skal jeg give Dem mine instrukser."

"Lad mig høre."

"Henvend Dem ved den port i Louvre, der vender ud til Rue l'Echelle, og spørg efter Germain."

"Ja vel, og så?"

"Når han spørger Dem, hvad De vil, skal De blot svare: 'Tours og Brüssel'. Så vil han straks være til Deres disposition."

"Hvad skal jeg så forlange af ham?"

"At hente dronningens garderobeforvalter de la Porte."

"Og når han så har fået fat i ham, og hr. de la Porte er kommet?"

"Så skal De sende ham herhen til mig."

"Vel, men hvor og hvordan skal jeg få Dem at se igen?"

"Vil De meget gerne se mig igen?"

"Ja, det vil jeg rigtig nok."

"Nå, ja, ja, det kan De roligt overlade til mig."

"Så stoler jeg på det."

"Det kan De trygt."

D'Artagnan hilste på fru Bonacieux og sendte hende samtidig et så forelsket blik, som det var ham muligt at omfatte hendes lille fortryllende person med. Mens han gik ned ad trapperne, hørte han døren blive lukket bagved sig og nøglen drejet to gange rundt i låsen. I to spring var han ovre ved Louvre, og da han gik ind ad l'Echelle-porten, slog klokken ti. Hvad vi her har fortalt, var alt sammen gået for sig i løbet af en halv time.

Alt gik, som fru Bonacieux havde sagt. Så snart Germain hørte det aftalte løsen, bukkede han, og ti minutter efter kom han tilbage med la Porte. D'Artagnan satte med få ord denne

ind i sagen og opgav ham, hvor fru Bonacieux var skjult. La Porte spurgte for en sikkerheds skyld to gange om adressen og skyndte sig af sted, men vendte næsten øjeblikkelig tilbage.

"Unge mand," sagde han, "jeg vil give Dem et godt råd."

"Hvad er det?"

"Det, der her er sket, kan bringe Dem i forlegenhed."

"Tror De?"

"Ja. Har De ikke en ven, hvis ur går for sagte?"

"Hvorfor?"

"Så skulle De besøge ham, for at han kunne bevidne, at De var hos ham klokken halv ti. I retssproget kalder man det for et alibi."

D'Artagnan fandt rådet fornuftigt. Han tog benene på nakken og skyndte sig hen til hr. de Tréville, men i stedet for at gå ind i salonen, hvor der var gæster, bad han om at måtte blive lukket ind i hans arbejdsværelse. Da d'Artagnan kom daglig, var der intet i vejen for det, og det blev meldt til hr. de Tréville, at hans unge landsmand havde noget vigtigt at sige ham og anmodede ham om en privat samtale. Fem minutter efter kom hr. de Tréville og spurgte d'Artagnan, hvad han kunne gøre for ham, og hvad han skyldte hans besøg på et så sent tidspunkt.

"Undskyld," sagde d'Artagnan, der havde benyttet sig af det øjeblik, han var alene, til at stille uret tre kvarter tilbage, "jeg tænkte, at da klokken ikke var mere end fem minutter i halv ti, kunne det endnu gå an, at jeg ulejligede Dem."

"Fem minutter i halv ti," udbrød hr. de Tréville og så hen på uret. "Det er jo umuligt."

"Man må dog tro det, når man ser det," sagde d'Artagnan.

"Ja, det er rigtigt," sagde hr. de Tréville, "jeg ville have troet, at den var meget mere. Men hvad vil De mig så?"

D'Artagnan begyndte nu på en lang historie om dronningen. Han forklarede ham, hvad han var bange for med hensyn til Hendes Majestæt, han fortalte, hvad han havde hørt om kardinalens planer overfor Buckingham, og der var en sådan ro og sikkerhed over hans fremstilling, at hr. de Tréville blev helt duperet af den, så meget mere som han allerede selv, hvad vi tidligere har fremhævet, havde mærket, at der var noget i gære mellem kardinalen, kongen og dronningen.

Da klokken slog ti, forlod d'Artagnan hr. de Tréville, der takkede ham for hans oplysninger og pålagde ham stadig at have kongens og dronningens vel for øje, hvorpå han gik ind til gæsterne. Da d'Artagnan var kommet ned ad trappen, opdagede han, at han havde glemt sin stok.

Han skyndte sig tilbage, gik ind i værelset og drejede med fingeren viseren frem i dens rigtige stilling, for at det ikke skulle blive opdaget næste dag. Sikker på nu at have et vidne til at bevise sit alibi, gik han ned ad trapperne og var hurtigt ude på gaden.

11. Knuden strammes

Efter at have gjort visit hos hr. de Tréville gik d'Artagnan tankefuld den længst mulige vej hjem.

Hvad tænkte d'Artagnan på, siden han sådan gik ud af sin vej og snart sukkende, snart smilende stirrede op mod himlens stjerner?

Han tænkte på fru Bonacieux. For den unge musketeraspirant var hun næsten blevet hans kærlighedsideal. Hun var smuk, hemmelighedsfuld, indviet i alle hoffets mysterier, hvad der gav hendes fine træk et så henrivende skær af alvorsfuldhed, og tilsyneladende ikke ufølsom overfor tilnærmelser, hvad der øver en uimodståelig tiltrækning på debuterende kurmagere. Desuden havde d'Artagnan jo friet hende ud af hænderne på de djævle, der ville visitere og mishandle hende, og denne værdifulde tjeneste havde mellem hende og ham fremkaldt den slags taknemlighed, der let antager en ømmere karakter.

Så hurtigt flyver drømmene på fantasiens vinger, at d'Artagnan allerede udmalede sig billedet af en udsending fra den unge kone, der bragte ham en anmodning om et stævnemøde, en gylden kæde eller en diamant. Vi har fremhævet, at de unge adelsmænd uden at blues modtog gaver af deres konge. Vi tilføjer, at moralen i de tider var så let, at de heller ikke havde skrupler overfor deres elskerinder, og at disse næsten altid lod dem beholde kostbare gaver af varigt værd,

som om de søgte at bøde på deres følelsers lethed ved deres forætingers vægt.

Man benyttede den gang uden at rødme kvinden til at skaffe sig selv frem i verden. De, der var smukke, gav deres skønhed, og deraf kommer uden tvivl ordsproget, at selv den smukkeste pige ikke kan give mere, end hun har. De, der var rige, gav en god del af deres formue i tilgift, og man kunne nævne et betydeligt antal af denne galante tidsalders berømtheder, der aldrig ville have vundet først deres sporer og så deres slag, havde elskerinderne ikke hængt dem mere eller mindre velfyldte pengepunge ved deres sadelknap.

D'Artagnan ejede ikke noget. Provinsboerens tilbageholdenhed, der havde ligget over hans karakter som en tynd fernis, en flygtig blomsterduft, en dunet ferskenkind, var som blæst bort af de lidet moralske råd, som de tre musketerer havde givet deres ven. I overensstemmelse med tidens besynderlige opfattelse betragtede d'Artagnan det at være i Paris som ensbetydende med at være i felten og det hverken mere eller mindre end i Flandern. Der gjaldt det spanierne, her kvinden. Begge steder var der en fjende at besejre og brandskat at udskrive.

Men lad os sige til d'Artagnans ros, at han i øjeblikket var opfyldt af en mere nobel og uinteresseret følelse. Hosekræmmeren havde fortalt ham, at han var velhavende, den unge mand måtte kunne regne ud, at i et ægteskab, hvor manden var en sådan Per Tot som hr. Bonacieux, var det konen, der havde nøglen til pengekassen. Men dette havde i ingen henseende været medbestemmende ved den følelse, som synet

af fru Bonacieux havde fremkaldt hos ham, og der var ingen egennytte med i denne fremspirende kærlighed.

Velstanden råder over en mængde aristokratiske finesser og indfald, der kan højne skønheden. En fin, hvid strømpe, en silkekjole, en kniplingskrave, smukt fodtøj, et nyt hårbånd, den slags ting kan ikke gøre en grim kvinde smuk, men de kan gøre en smuk kvinde indtagende, særlig vinder hænderne ved det, for hænderne, især hos kvinderne, må ikke overanstrenges, hvis de skal holdes smukke.

Som læseren vel ved, da vi ikke har lagt noget skjul på d'Artagnans formuesomstændigheder, var han ikke millionær. Han håbede en gang at blive det, men den dag, han ventede at blive det, lå selv i hans egne tanker temmelig fjernt. Hvilken fortvivlelse ville det indtil da ikke være at se en kvinde, som man elsker, attrå disse tusinde bagateller, der udgør deres lykke, og ikke kunne give hende disse tusinde bagateller! Når kvinden er rig, og elskeren ikke er det, så kan hun i det mindste selv skaffe sig det, som han ikke kan tilbyde hende, og selv om det i reglen er med ægtemandens penge, at hun afholder udgifterne, så er det sjældent, at det er ham, der får takken.

D'Artagnan, der var parat til at blive den ømmeste elsker, var foreløbig en hengiven ven. Men midt i sine erotiske fremtidsplaner med hosekræmmerkonen glemte han dog ikke kammeraterne. Den smukke fru Bonacieux var en dame, det var værd at spadsere med på Saint Denis-sletten eller på markedspladsen ved Saint Germain i selskab med Athos, Porthos og Aramis. D'Artagnan ville være stolt ved at vise dem en sådan erobring. Når man så har spadseret længe, bliver man sulten, det havde d'Artagnan mærket i længere tid. Så skulle der

arrangeres disse små fortryllende middage, hvor man til den ene side rører ved en vens hånd, til den anden ved en elskerindes fod. Og når der endelig kom vanskelige tider og prekære situationer, så ville d'Artagnan være den, der frelste kammeraterne ud af dem.

Men nu hr. Bonacieux, som d'Artagnan havde ladet falde i politispionens kløer, mens han højlydt fornægtede ham og sagte lovede at frelse ham? Vi må tilstå overfor læserne, at d'Artagnan slet ikke tænkte på ham, og hvis han tænkte på ham, så sagde han i hvert fald til sig selv, at han var vel forvaret, hvor han var, hvor det så end var. Kærligheden er den mest egoistiske af alle følelser.

Vore læsere kan imidlertid være ganske rolige. Hvis d'Artagnan har glemt sin vært eller lader, som om han har glemt ham, under påskud af, at han ikke ved, hvor de har ført ham hen, så skal vi ikke glemme ham, og vi ved, hvor han er. Men i øjeblikket gør vi ligesom den forelskede gascogner. Hvad den brave hosekræmmer angår, så skal vi nok senere komme tilbage til ham.

Mens d'Artagnan tænkte på sine fremtidige kærlighedseventyr, talte med nattehimlen og smilede til stjernerne, kom han hen i nærheden af Aramis' bopæl. Han fik den ide at gå op til ham kor at forklare ham grunden til, at han havde sendt bud til ham om straks at komme hen til musefælden.

Hvis nemlig Aramis havde været hjemme, da Planchet kom, så var musketeren efter al rimelighed styrtet hen, hvor d'Artagnan boede. Når han så måske ikke havde truffet andre

end sine to kammerater, havde ingen af dem kunnet begribe, hvad det skulle betyde.

Han tænkte også ved sig selv, at det netop var en god lejlighed for ham til at komme til at tale om den smukke fru Bonacieux, der allerede havde opfyldt hans tanker og hans hjerte. Overfor den første kærlighed må man ikke forlange diskretion. Den er ledsaget af en så overstrømmende glæde, at den må ud, om den så skal ud af sidebenene.

I to timer havde Paris ligget mørk og begyndte at blive mennesketom. Klokken slog elleve på alle urene i forstaden Faubourg Saint Germain. Vejret var mildt. D'Artagnan gik ned ad en af smågaderne, hvor der stod en duft af blomster ud fra de af aftenduggen og nattekøligheden forfriskede haver. Langt borte hørte man bag solide skodder en del svirebrødres sang i nogle knejper, der lå helt ude i det ubeboede kvarter. D'Artagnan kunne allerede skimte døren til det sted, hvor Aramis boede, og som var dækket af et tæt løvværk af morbærtræer og ranunkel. I det samme opdagede han noget, der lignede en skygge, og som kom ud fra en af sidegaderne. Dette noget var indhyllet i en kappe, og d'Artagnan troede først, at det var en mand, men snart skønnede han af den lille figur, den smukke holdning og forsigtige gang, at det måtte være en kvinde. Det syntes til med, som om hun ikke rigtig var på det rene med, hvor det hus lå, som hun søgte, for hun så ofte op som for at kende det igen, standsede, vendte om og kom tilbage igen. D'Artagnans nysgerrighed blev vakt.

Skulle jeg ikke gå hen og tilbyde hende min tjeneste? tænkte han. Efter holdningen at dømme ser man, at hun er ung, måske er hun også smuk. Det er hun ganske sikkert, men en dame, der

færdes på gaderne på denne tid af natten, er næppe ude for andet end for at træffe sin kæreste. Død og al landsens ulykker, hvis jeg nu kom til at forstyrre et stævnemøde, det ville være en dårlig måde at indlede et forhold på.

Den unge kvinde blev imidlertid ved at gå videre, mens hun talte huse og vinduer. Det var i øvrigt hverken noget stort eller besværligt arbejde. Der var i denne del af gaden kun tre større huse, der med et par fag vendte ud til den. Et i en pavillon, der lå parallelt med det, Aramis boede i, og et andet i dette.

D'Artagnan kom i tanker om teologens niece og sagde til sig selv:

Død og pine, det ville være interessant, hvis den lille forsinkede due søgte min ven. Det ser virkelig ud til det. Denne gang skal jeg nok få ren besked.

D'Artagnan gjorde sig så lille som muligt og krøb over i den mørkeste del af gaden. Han stillede sig op ad en stenbænk, der var anbragt i en niche.

Den unge kvinde blev ved at gå videre. Det var nu ikke blot hendes holdning, der røbede hende, hun rømmede sig nu også med en stemme, der lød så frisk som nogens. D'Artagnan tænkte, at denne rømmen var et signal.

Enten nu denne rømmen blev besvaret med en tilsvarende, der havde gjort den natlige søgen sikker, eller hun uden fremmed hjælp var blevet klar på, at hun havde nået sit mål, nok er det, at hun resolut gik hen til Aramis' vinduesskodde og bankede tre gange med knoen med lige lange mellemrum.

Det er ganske rigtigt hos Aramis, den hykler. Jeg skal overraske dig i din teologi!

Næppe havde de tre slag lydt på skodden, førend den blev lukket op, og der viste sig lys inde bag vinduerne.

Nå sådan, tænkte d'Artagnan. Hun går ikke til døren, men til vinduet. Visitten er altså ventet. Nu bliver vinduet nok også lukket op, og så går damen ind gennem det. Det er fortræffeligt.

Men til d'Artagnans store forbavselse blev vinduet ikke lukket op. Lyset, der havde været tændt derinde, blev endda slukket, og alt var atter indhyllet i mørke.

D'Artagnan tænkte, at sådan kunne det ikke blive ved længe, han vedblev at spejde og lytte af al magt.

Han havde ret. Efter et par sekunders forløb hørtes to dumpe slag indefra.

Den unge kvinde svarede med et slag, og skodden blev åbnet på klem.

Nu kan man tænke sig, med hvilken begærlighed d'Artagnan spejdede og lyttede.

Uheldigvis blev lyset bragt ind i et andet værelse, men den unge mands øjne havde vænnet sig til mørket. Men for resten havde gascognerens øjne, efter hvad man siger, den samme egenskab som kattenes, at kunne se i mørke.

D'Artagnan så altså, at den unge kvinde tog en hvid genstand op af sin lomme. Hun foldede den hurtigt ud. Den havde form af et lommetørklæde. Efter at have foldet det ud gjorde hun opmærksom på et af hjørnerne.

D'Artagnan kom i tanker om det lommetørklæde, han havde fundet ved fru Bonacieux' fødder, og som igen havde erindret ham om det, han havde fundet ved Aramis' fødder.

Hvad pokker kunne dette lommetørklæde dog betyde?

D'Artagnan kunne ikke derfra, hvor han stod, se Aramis' ansigt, men han var intet øjeblik i tvivl om, at det var hans ven, der indefra talte med kvinden udenfor. Nysgerrigheden fik bugt med hans forsigtighed, og idet han benyttede sig af den optagethed, som synet af lommetørklædet havde fremkaldt hos de to optrædende personer, gik han frem af sit skjulested. Hurtigt som lynet sprang han, mens han dæmpede lyden af sine skridt, hen bag et af husenes fremspringende hjørner. Herfra kunne han se helt ind i Aramis' lejlighed.

Da han var nået derhen, var han lige ved at udstøde et forbavselsens udbrud. Det var ikke Aramis, der talte med den natlige gæst, det var en kvinde. D'Artagnan så imidlertid kun så meget, at han kunne skelne klædernes form, men ikke kende de enkelte træk.

I samme øjeblik trak damen indenfor et andet lommetørklæde op af lommen og byttede det med det, hun nylig havde set. Så blev der vekslet et par ord mellem de to kvinder. Endelig lukkede vinduet sig igen. Kvinden, der havde stået udenfor vinduet, gik tilbage. Hun gik forbi d'Artagnan fire skridt fra ham, mens hun slog hætten på sin kappe ned over øjnene. Men hun havde taget denne forsigtighedsregel for sent. D'Artagnan havde genkendt fru Bonacieux.

Fru Bonacieux! Mistanken om, at det var hende, var allerede gået gennem hans tanker, da hun havde taget lommetørklædet op af sin lomme, men hvor var det ikke usandsynligt, at fru Bonacieux, der havde sendt bud efter hr. de la Porte, for at han skulle ledsage hende til Louvre, skulle strejfe alene omkring i Paris' gader klokken halv tolv om natten med fare for at lade sig indfange endnu en gang.

Det måtte altså være en meget vigtig sag, og hvad består en vigtig sag i for en kvinde på femogtyve år? I kærlighed. Men var det for sin egen eller en andens skyld, at hun udsatte sig for sådanne eventyr? Ja, det spurgte den unge mand allerede sig selv om, for skinsygens dæmon gnavede allerede hans hjerte, så som han hverken var mere eller mindre end en virkelig elsker.

I øvrigt var der jo et meget simpelt middel til at få at vide, hvor fru Bonacieux gik hen: at følge efter hende. Det middel lå så lige ved hånden, at d'Artagnan ganske naturligt og instinktmæssigt benyttede sig af det.

Ved synet af den unge mand, der trådte ud af murens niche som en statue, og ved lyden af skridt bagved sig udstødte fru Bonacieux et lille skrig og flygtede.

D'Artagnan løb efter hende. Det var en let sag for ham at indhente en kvinde, der var hyllet i sin kappe. Han nåede hende et stykke nede i den gade, som hun var løbet om ad. Den ulykkelige havde mistet al sin kraft, ikke af anstrengelse, men af rædsel, og da d'Artagnan lagde hånden på hendes skulder, sank hun på knæ og udbrød med kvalt røst:

"Dræb mig, om De vil, men De får intet at vide."

D'Artagnan rejste hende op og lagde armen om hendes liv, men da han på legemets tyngde kunne mærke, at hun var ved at få ondt, skyndte han sig at berolige hende med de ømmeste forsikringer. Disse forsikringer spillede ikke nogen rolle for fru Bonacieux, for den slags forsikringer kunne godt skjule de værste hensigter. For hende var stemmen alt. Den unge kvinde troede at genkende dens klang. Hun åbnede øjnene, kastede et blik op på manden, der havde gjort hende så forskrækket, og da hun genkendte d'Artagnan, udstødte hun et glædesskrig.

"Er det Dem, er det Dem!" sagde hun.

"Ja, det er mig," sagde d'Artagnan, "mig, som Himlen har sendt for at våge over Dem."

"Var det derfor, De fulgte efter mig?" spurgte den unge kone med et koket smil, for hendes lidt spottende karakter kom frem nu, da al hendes frygt var forbi, og hun havde fundet en ven i den, som hun havde antaget for en fjende.

"Nej," sagde d'Artagnan, "nej, jeg forsikrer Dem for, det er tilfældet, der igen har ladet mig træffe Dem. Jeg så en dame banke på en af mine venners vinduer."

"En af Deres venner?" sagde fru Bonacieux.

"Ja vel, Aramis er en af mine bedste venner."

"Aramis! Hvem er det?"

"De vil vel ikke fortælle mig, at De ikke kender Aramis?"

"Det er første gang, jeg hører hans navn nævne."

"Det er altså første gang, De har været ved det hus?"

"Absolut."

"Og De vidste ikke, at der boede en ung mand der?"

"Nej."

"En musketer?"

"Nej."

"Det var altså ikke ham, De nylig søgte?"

"Det har jeg aldrig tænkt på. For resten må De jo også have set, at det var en dame, jeg talte med."

"Det er sandt, men den dame er en bekendt af Aramis."

"Det ved jeg ikke noget om."

"Det må hun jo være, når hun bor hos ham."

"Det kommer ikke mig ved."

"Men hvem er hun da?"

"Ja, det er ikke min hemmelighed."

"Kære fru Bonacieux, De er fortryllende, men samtidig er De den mest gådefulde ..."

"Taber jeg ved det?"

"Nej, De er tvært imod tilbedelsesværdig."

"Så giv mig Deres arm."

"Hellere end gerne. Og så?"

"Så må De følge mig."

"Hvorhen?"

"Hvor jeg skal hen."

"Men hvor er det?"

"Det vil De få at se, når De sætter mig af ved gadedøren."

"Må jeg vente på Dem?"

"Det vil ikke være til nogen nytte."

"De kommer vel alene tilbage?"

"Måske og måske ikke."

"Men den, der skal ledsage Dem, bliver det en mand eller en kvinde?"

"Det ved jeg endnu ikke noget om."

"Men jeg skal nok få det at vide."

"Hvordan det?"

"Jeg vil vente, til jeg ser Dem komme ud igen."

"Ja, i så fald farvel."

"Hvorfor det?"

"Jeg har ingen brug for Dem."

"Men De har jo selv anmodet ..."

"Om en adelsmands beskyttelse, ikke om en spions udspejden."

"Det er hårde ord."

"Hvad kalder man dem, der følger efter folk mod deres ønske?"

"Nyfigne."

"Det er alt for svagt et udtryk."

"Godt, frue, jeg indser nok, at jeg må gøre alt, hvad De forlanger."

"Men hvorfor har De nu afskåret Dem fra den fortjeneste at gøre det straks?"

"Så havde jeg jo ikke haft noget, som jeg kunne angre."

"Angrer De virkelig oprigtigt?"

"Jeg ved snart ikke, men hvad jeg ved, er, at jeg lover Dem at gøre alt, hvad De forlanger, hvis De vil tillade mig at ledsage Dem lige til Deres bestemmelsessted."

"Og så vil De gå straks?"

"Ja."

"Uden at udspejde mig, når jeg kommer ud igen?"

"Ja."

"Giver De mig Deres æresord?"

"Jeg giver Dem mit ord som adelsmand."

"Giv mig så Deres arm og lad os komme af sted."

D'Artagnan bød fru Bonacieux armen. Hun klyngede sig til den halvt leende, halvt skælvende, og begge to skyndte sig af sted. Da de var kommet hen til den såkaldte Rue de la Harpe, syntes den unge kone atter at betænke sig, ligesom hun havde gjort forrige gang. Imidlertid syntes hun at lede en gadedør ud efter bestemte kendetegn. Endelig standsede hun:

"Her er det," sagde hun. "Tusind tak for Deres galante ledsagelse, der har friet mig for alle de farer, for hvilke jeg

kunne have været udsat, hvis jeg havde været alene. Jeg har nu nået mit bestemmelsessted."

"Men har De nu ikke noget at frygte, når De skal tilbage?"

"Ikke andre end tyve."

"Regner De ikke dem for noget?"

"Hvad skulle de tage fra mig? Jeg har ikke en skilling hos mig."

"De glemmer det smukke med våben broderede lommetørklæde."

"Hvad for et lommetørklæde?"

"Det, som jeg fandt liggende ved Deres fødder, og som jeg stak i Deres lomme."

"Ti dog stille, ti dog stille, for Guds skyld," udbrød den unge kone, "vil De da styrte mig i ulykke?"

"Kan De ikke se, at De endnu er udsat for farer, siden et eneste ord kan få Dem til at skælve, og De selv tilstår, at De ville have været fortabt, hvis nogen havde hørt det ord. – Frue," udbrød d'Artagnan og greb hendes hånd, mens han lod sit brændende blik hvile på hende, "tag skridtet fuldt ud og betro Dem til mig. Har De da ikke læst i mine øjne, at der kun er hengivenhed og sympati i mit hjerte?"

"Jo," svarede fru Bonacieux, "og hvis De spurgte mig ud om mine egne hemmeligheder, ville jeg også svare Dem, men her drejer det sig om andres hemmeligheder, og det er en anden sag."

"Godt," sagde d'Artagnan, "jeg skal nok få Dem opklarede. Når disse hemmeligheder kan få indflydelse på Deres liv, så må disse hemmeligheder også blive mine."

"Tag Dem vel i vare," sagde den unge kone med en alvor, der uvilkårligt fik d'Artagnan til at skælve. "Bland Dem ikke i det, der angår mig, prøv ikke på at hjælpe mig med det, jeg har for. Jeg anmoder Dem om dette i betragtning af den interesse, som jeg indgyder Dem, og af den tjeneste, som De nylig har vist mig, og som jeg aldrig skal glemme, så længe jeg lever. Stol trygt på det, jeg siger Dem. De skal ikke beskæftige Dem med mig. Jeg eksisterer ikke mere for Dem, lad det være, som om De aldrig havde set mig."

"Må Aramis gøre det samme, frue?" spurgte d'Artagnan stødt.

"Det er nu allerede anden eller tredje gang, De har nævnet det navn, og jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke kender det."

"De skulle ikke kende den mand, på hvis vinduesskodder De har banket? Nej, nu anser De mig for alt for lettroende."

"Tilstå kun, at det er for at få mig til at tale, at De har opfundet den historie, og at det menneske kun eksisterer i Deres egen fantasi."

"Jeg har ikke fundet på noget, jeg siger kun den rene sandhed."

"Bor en af Deres venner i det hus?"

"Jeg gentager for tredje gang, i det hus bor en ven af mig, og hans navn er Aramis."

"Det vil senere blive opklaret," sagde den unge kone halvhøjt, "men nu må De tie stille."

"Hvis De kunne se mig helt ned i sjælen," sagde d'Artagnan, "så ville De der læse en sådan videbegærlighed, at De ville forbarme Dem over mig, og en sådan kærlighed, at De straks ville tilfredsstille min videbegærlighed. Den, der elsker Dem, behøver De ikke at frygte."

"De er hurtig til at tale om kærlighed," sagde den unge kone og rystede på hovedet.

"Det er, fordi kærlighed hurtigt er kommet over mig og kommet for første gang, og jeg er kun tyve år gammel."

Den unge kone sendte ham et stjålent øjekast.

"Nu er jeg allerede på sporet," sagde d'Artagnan. "For tre måneder siden var jeg lige på nippet til at få en duel med Aramis på grund af et lommetørklæde, der fuldstændig lignede det, som De viste til den kvinde, der var hos ham. Jeg er sikker på, at det var et lommetørklæde, der bar samme navnetræk."

"Nu trætter De mig virkelig," sagde den unge kone, "med Deres spørgsmål."

"Men De, frue, der er så forsigtig, tænker De ikke på, at hvis De blev grebet med det lommetørklæde, og de fik fat i det, så ville De blive kompromitteret?"

"Hvorfor det? Passer forbogstaverne ikke: C. B.: Constance Bonacieux?"

"Eller Camille de Bois-Tracy."

"Endnu en gang, ti dog stille! Når De farer, jeg er udsat for, ikke kan standse Dem, så tænk dog på de farer, som De udsætter Dem selv for."

"Mig selv?"

"Ja, Dem selv. At kende mig betyder fare for at blive kastet i fængsel, fare for at dø."

"Så forlader jeg Dem ikke mere."

"Men i Himlens navn," sagde den unge kone og slog bønfaldende hænderne sammen, "jeg beder Dem ved Deres ære som soldat, ved Deres ridderlighed som adelsmand, gå Deres

vej. Hører De, nu slår klokken tolv, det er den tid, jeg bliver ventet."

"Frue," sagde den unge mand og bukkede. "Jeg kan ikke afslå Dem noget, når De beder mig sådan. Jeg skal gå min vej, De kan være tryg i så henseende."

"Men De må ikke følge efter mig, og De må ikke udspionere mig."

"Jeg skal nok gå lige hjem."

"Jeg vidste nok, at De var en flink ung mand," sagde fru Bonacieux og rakte ham den ene hånd, mens hun lagde den anden på dørhammeren på den lille port i muren.

D'Artagnan greb den hånd, hun rakte ham, og kyssede den heftigt.

"Gid jeg blot aldrig havde set Dem," udbrød han med den brutale naivitet, som kvinderne ofte foretrækker frem for den slebne høflighed, fordi den åbenbarer tankens dyb og viser, at følelsen har taget magten fra forstanden.

"Nå," sagde fru Bonacieux med næsten kærtegnende stemme, mens hun trykkede d'Artagnans hånd, der ikke havde sluppet hendes. "Jeg går ikke så vidt som De. Hvad der er spildt i dag, er måske ikke spildt i fremtiden. Hvem ved, om jeg ikke en dag, når jeg atter er løst fra mine forpligtelser, dog kan tilfredsstille Deres videbegærlighed."

"Og siger De det samme om min kærlighed?" udbrød d'Artagnan ude af sig selv af henrykkelse.

"Hvad det angår, så vil jeg ikke give noget bindende løfte, det kommer an på, hvilke følelser De kan indgyde mig."

"Hvad har De da været i dag, frue ...?"

"I dag er det endnu kun taknemlighed."

"De er alt for fortryllende," sagde d'Artagnan nedslået, "og De viser min kærlighed tilbage."

"Nej, jeg gør brug af Deres ridderlighed. Men tro mig, der er enkelte folk, for hvem alt lykkes."

"Åh, De gør mig til et af de lykkeligste mennesker. Glem ikke denne aften og glem ikke dette løfte."

"Vær kun rolig, jeg skal erindre det alt sammen til rette tid og sted. Gå nu, gå nu i Himlens navn, jeg bliver ventet klokken tolv, og jeg er allerede forsinket."

"Fem minutter."

"Ja, men under visse omstændigheder er fem minutter som fem århundreder."

"Ja, når man elsker."

"Og hvem garanterer Dem for, at jeg ikke har at bestille med en forelsket?"

"Det er en mand, der venter på Dem," udbrød d'Artagnan, "det er en mand."

"Nå, skal vi nu til at begynde forfra," sagde fru Bonacieux med et lille smil, der ikke var frit for et vist anstrøg af utålmodighed.

"Nej, nej, nu går jeg, nu forlader jeg Dem, jeg tror på Dem. Hvad jeg har gjort, skal være gjort af uegennytte, selv om det er en dumhed. Farvel, frue, farvel."

Han stak i løb bort fra hende, som om han ikke følte kraft til at slippe den hånd, han holdt i sin, uden ved en kraftanstrengelse. Fru Bonacieux bankede på døren, ligesom hun før havde banket på skodden, tre dvælende, regelmæssige slag. Da d'Artagnan var nået hen til gadehjørnet, vendte han sig

om. Døren havde været åbnet og havde lukket sig igen. Den smukke hosekræmmerske var forsvundet.

D'Artagnan gik videre. Han havde givet sit ord på ikke at udspionere fru Bonacieux, og selv om hans liv havde været afhængigt af, hvor hun gik hen, og hvem der ledsagede hende, så ville han være gået hjem, fordi han havde sagt, at han gik hjem. Fem minutter senere var han i Rue des Fossoyeurs.

"Stakkels Athos," sagde han til sig selv, "han kan nok ikke begribe, hvad det skal betyde. Han er vel faldet i søvn, mens han ventede på mig, eller også er han gået hjem til sig selv og har fået at vide, at der har været en dame hos ham. En dame hos Athos! I alle tilfælde," fortsatte d'Artagnan, "så var der sikkert en hos Aramis. Det hele er højst besynderligt, og jeg er meget nysgerrig efter at vide, hvordan det vil ende."

"Det ender galt," sagde en stemme, og den unge mand hørte straks, at det var Planchets. D'Artagnan havde nemlig talt ganske højt med sig selv, som folk, der er stærkt optaget af deres egne tanker, og var alt imens kommet ind i gangen, for enden af hvilken trappen førte op til hans værelse.

"Hvad for noget? Ender det galt? Hvad mener du med det, dit fæ?" sagde d'Artagnan. "Hvad er der da sket?"

"Alle mulige ulykker."

"Hvad er det for nogle?"

"For det første er hr. Athos blevet arresteret."

"Arresteret! Er Athos? Hvorfor det?"

"Han er blevet truffet her og er blevet taget for Dem."

"Hvem har arresteret ham?"

"Politiet, der var blevet hentet af de sorte mænd, De jagede ud."

"Hvorfor har han ikke nævnt sit navn? Hvorfor har han ikke sagt, at han ikke kendte noget til hele den sag?"

"Det skulle han vel vogte sig for. Han kom tvært imod hen mod mig og sagde, det er din herre, der for tiden har brug for at være på fri fod og ikke mig, for han ved alt, og jeg ved ingenting. Nu tror de, at han er arresteret, og det vil lade ham vinde tid. Om tre dage siger jeg, hvem jeg er, og så er man vel nødt til at lade mig gå."

"Bravo, Athos," sagde d'Artagnan halvhøjt, "der kender jeg ham igen. Hvad gjorde så politispionerne?"

"Fire af dem trak af med ham, jeg ved ikke hvorhen, til Bastillen eller bisperetten. To af dem blev her tilbage med de sorte mænd, der har snuset alt igennem, og som har taget alle papirer. Mens det stod på, holdt endelig de to sidste vagt ved døren. Da så alt var forbi, gik de deres vej og lod huset stå tomt og alle døre åbne."

"Og Porthos og Aramis?"

"Dem traf jeg ikke, de har ikke været her."

"Men de kan komme, hvad øjeblik det skal være, for du har vel sagt, at jeg ventede dem?"

"Ja vel, herre."

"Godt, så rører du dig ikke af pletten. Hvis de skulle komme, så fortæl dem, hvad der er hændt, og sig til dem, at de skal vente mig i "Pinjekoglen". Det kan være farligt at opholde sig her, da huset måske blive udspioneret. Jeg løber hen til hr. de Tréville for at sætte ham ind i det hele og kommer så senere hen til dem."

"Ja vel, herre," sagde Planchet.

"Du må blive her og ikke lade dig skræmme," sagde d'Artagnan, idet han vendte om for at sætte mod i sin tjener.

"De kan være ganske rolig," sagde Planchet. "De kender mig endnu ikke. Jeg er ikke bange, når jeg bare vil, det er kun det, det kommer an på, og for resten er jeg fra Picardiet."

"Så er det altså en aftale, at du hellere lader dig slå ihjel, end du forlader din post."

"Der er intet, som jeg ikke vil gøre for at bevise Dem, at jeg er Dem hengiven."

Det er godt, tænkte d'Artagnan ved sig selv, det lader til, at den metode, jeg har anvendt overfor den fyr, netop er probat. Jeg skal benytte den igen ved lejlighed.

D'Artagnan skyndte sig nu hen i Rue du Vieux Colombier, så hurtigt som hans ben kunne bære ham, skønt de allerede var lidt trætte af dagens meget renderi.

Hr. de Tréville var ikke hjemme, hans kompagni gjorde vagttjeneste i Louvre, og han selv var i Louvre med kompagniet.

D'Artagnan måtte tale med hr. de Tréville personlig, det var nødvendigt, at han fik at vide, hvad der var sket. Han bestemte sig derfor til at prøve på at komme ind til Louvre. Hans uniform som gardist i hr. des Essarts' kompagni kunne nok gælde som passertegn.

Han gik derfor ned ad Rue des Petits-Augustins og over kajen for at nå op til Pont Neuf-broen. Han tænkte først på at lade sig sætte over Seinen med færgen, men da han kom ned til vandet, stak han uvilkårligt hånden i lommen og opdagede, at han ikke havde en skilling at betale færgemanden med.

Da han var nået hen i nærheden af broen, bemærkede han to personer, hvis ydre tiltrak sig hans opmærksomhed.

Af de to personer var den ene herre, den anden en dame. Damen mindede om fru Bonacieux, og herren havde en forbavsende lighed med Aramis. Damen var tilmed iført den sorte kåbe, som d'Artagnan endnu i tankerne så tegne sig mod vinduesskodden i Rue Vaugirard.

Men end yderligere var herren i musketeruniform.

Damen havde trukket kåbens hætte over hovedet, og herren holdt et lommetørklæde for ansigtet. De havde altså begge interesse i ikke at blive kendte.

De gik ud over broen, d'Artagnan skulle samme vej, når han ville til Louvre, og han fulgte efter dem.

D'Artagnan var ikke gået mere end en halv snes skridt, før han havde fået vished for, at damen var fru Bonacieux, og at herren var Aramis.

I samme øjeblik følte han sit hjerte opfyldt af jalousiens mistanke.

Han var forrådt i dobbelt forstand, både af sin ven og af den, som han allerede betragtede som sin elskerinde. Fru Bonacieux havde svoret højt og helligt, at hun ikke kendte Aramis, og et kvarter efter, at hun havde svoret denne ed, mødte han hende ved Aramis' arm.

D'Artagnan tænkte slet ikke på, at han kun havde kendt den smukke hosekræmmerske i tre timer, at hun ikke skyldte ham andet end lidt taknemmelighed, fordi han havde befriet hende for de sorte mænd, der ville føre hende bort, og at hun ikke havde lovet ham noget. Han betragtede sig som en sveget, forrådt og narret elsker, blodet og vreden steg ham til hovedet, og han besluttede, at han ville have lys i sagen.

Den unge dame og den unge mand havde lagt mærke til, at nogen fulgte efter dem, og de påskyndede deres gang. D'Artagnan gik hurtigt til, passerede forbi dem, vendte så om og stod for dem, lige som de var ud for en stor gadelygte, der oplyste hele denne del af broen ud for den lille *Samaritaine*-kirke.

D'Artagnan blev stående foran dem, og de blev stående foran ham.

"Hvad vil De?" spurgte musketeren og gik et skridt tilbage, men han havde en fremmed accent, der overbeviste d'Artagnan om, at han havde taget fejl i sin formodning.

"Det er ikke Aramis," udbrød han.

"Nej, det er det ikke. Jeg kan forstå på Deres udbrud, at De har taget mig for en anden, og jeg tilgiver Dem."

"Tilgiver mig?" fo'r det ud af d'Artagnan.

"Ja," svarede den ukendte, "lad mig så komme forbi, da det ikke er mig, De søger."

"De har ret," sagde d'Artagnan, "det er ikke Dem. Det er fruen, jeg har et ord at tale med."

"Fruen kender De ikke," sagde den fremmede.

"De tager fejl, jeg kender hende."

"Jeg har fået Deres ord som soldat og adelsmand," sagde fru Bonacieux i en bebrejdende tone, "og det antager jeg, at jeg kan stole på."

"Og jeg, frue," sagde d'Artagnan forvirret, "De havde lovet mig ..."

"Tag min arm, frue," sagde den fremmede, "og lad os komme videre."

D'Artagnan, der var forfjamsket, nedslået og ydmyget over det, der var sket, blev imidlertid stående med korslagte arme foran musketeren og fru Bonacieux.

Musketeren gik to skridt frem og fejede d'Artagnan til side med hånden.

D'Artagnan gjorde et spring tilbage og trak sin kårde.

Den ukendte trak samtidig sin med lynets hurtighed.

"I Himlens navn, mylord," udbrød fru Bonacieux og kastede sig mellem de kæmpende, mens hun greb om kårderne med hænderne.

"Mylord!" udbrød d'Artagnan, idet der pludselig gik et lys op for ham. "Mylord! Ja, undskyld, men skulle De virkelig være ...?"

"Hertugen af Buckingham," sagde fru Bonacieux halvhøjt. "Nu har De styrtet os alle i ulykke."

"Undskyld hundrede gange, mylord, men jeg elsker hende, og jeg var jaloux. De ved, hvad det er at elske, mylord, tilgiv mig og sig mig, hvordan jeg skal bære mig ad med at blive slået ihjel for Deres Nådes skyld."

"De er en rask ung mand," sagde Buckingham og rakte d'Artagnan hånden, som han ærbødigt trykkede. "De tilbyder mig Deres tjeneste, og jeg modtager den. Følg bag os til Louvre i tyve skridts afstand, og hvis nogen udspionerer os, så stød ham ned."

D'Artagnan tog sin dragne klinge under armen, lod fru Bonacieux og hertugen få tyve skridts forspring, og fulgte så bagefter dem, parat til at udføre den ordre, han havde fået af Charles den Førstes ridderlige og elegante minister.

Heldigvis fik den unge, tjenstivrige mand ingen lejlighed til at give hertugen dette bevis på sin hengivenhed. Den unge

dame og den smukke musketer kom ind på Louvre gennem den tidligere omtalte port, uden at de var blevet forulempede.

D'Artagnan gik straks hen til "Pinjekoglen", hvor han traf Porthos og Aramis, der ventede på ham.

Uden at give dem nærmere forklaring på den ulejlighed, han havde forvoldt dem, meddelte han dem, at han alene havde klaret den sag, til hvilken han havde ment at have brug for deres hjælp.

Og nu, da vi er i fuld gang med vor fortælling, lader vi de tre venner gå hver til sit og følger hertugen af Buckingham og hans ledsagerinde ind i Louvres indviklede gange.

12. Hertugen af Buckingham, George Villiers

Fru Bonacieux og hertugen kom uden vanskelighed ind på Louvre. Man vidste, at fru Bonacieux var i dronningens tjeneste, og hertugen bar samme uniform som hr. de Trévilles musketerer, der, som vi havde sagt, havde vagt den aften. I øvrigt stod Germain på dronningens parti, og hvis der skulle ske noget, ville fru Bonacieux blot komme i ulejlighed for at have taget sin kæreste med ind på slottet. Det var det hele, der kunne ske. Hun tog det alt sammen på sig. Hendes gode navn og rygte ville ganske vist være ødelagt, men hvad værdi har en lille hosekræmmerskes dyd i verdens øjne?

Efter at hertugen og den unge kone var kommet ind i gården, fulgte de et lille stykke langs med muren, derefter åbnede fru Bonacieux en lille bagdør, der som oftest stod åben om dagen, men i reglen var lukket om natten. Døren gik op, begge trådte ind og befandt sig i mørke, men fru Bonacieux kendte alle kroge og gange i denne del af Louvre, der var forbeholdt tjenerskabet. Hun lukkede døren i bag sig, tog hertugen ved hånden, famlede sig et par skridt fremad og fik fat i gelænderet. Hun satte foden på et af trinnene og begyndte at gå op ad trappen. Hertugen mærkede, at de var nået to etager op. Så gik hun til højre gennem en lang korridor og steg atter en etage ned. Hun tog endnu et par skridt, stak en nøgle i en lås,

åbnede en dør og førte hertugen ind i et værelse, der kun var oplyst af en natlampe.

"Bliv her, mylord," sagde hun, "det varer kun et øjeblik."

Så gik hun atter ud af døren og låsede den, så at hertugen bogstavelig talt var fanget.

Men hvor ensomt han end befandt sig, følte hertugen af Buckingham dog ikke et eneste øjeblik frygt. Det var netop en af hans karakters tilbøjeligheder, at søge eventyr og elske det romantiske. Modig, dristig og rask til at handle, som han var af sig, var det ikke første gang, han udsatte sit liv for farer i sådanne affærer. Han havde fået at vide, at det foregivne budskab fra Anna af Østrig, i tillid til hvilket han var kommet til Paris, var en fælde, men i stedet for at vende tilbage til England havde han draget fordel af den lejlighed, der var tilbudt ham, og havde erklæret overfor dronningen, at han ikke ville rejse, førend han havde talt med hende. Dronningen havde først sat sig absolut imod det, men så var hun blevet bange for, at hertugen skulle blive så ude af sig selv, at han skulle gøre en eller anden dumhed. Hun havde allerede bestemt sig til at modtage ham og bede ham om at rejse ufortøvet, men samme aften blev fru Bonacieux, der havde fået det hverv at opsøge hertugen og føre ham til Louvre, bortført. I to dage anede man ikke, hvad der var blevet af hende, og det hele stod hen. Men da hun først var kommet på fri fod igen og havde fået sat sig i forbindelse med la Porte, var der atter kommet gang i tingene, og nu havde hun udført det farefulde hverv, som hun allerede for tre dage siden ville have røgtet, hvis hun ikke var blevet arresteret.

Da Buckingham var blevet alene, gik han hen til et spejl, der hang på væggen. Musketeruniformen klædte ham fortræffeligt.

Med sine femogtredive år gik han på det tidspunkt med rette for den smukkeste adelsmand og eleganteste kavaler i Frankrig og England. George Villiers, hertug af Buckingham, var to kongers yndling, mange gange millionær og almægtig i et kongerige, som han vendte op og ned på, når det passede ham, og så atter bragte til ro, alt efter sit lune. Han var en af disse eventyrlige eksistenser, der mindes gennem århundreder som uforståelige for efterverdenen.

Sikker på sig selv og overbevist om, at de love, der var bestemmende for andre, ikke gjaldt for ham, gik han derfor lige løs på det mål, han havde sat sig, selv om det var så højt og blændende, at det for enhver anden ville have syntes dårskab blot at tænke på det. Sådan var det også gået til, at han flere gange havde nærmet sig den stolte, skønne dronning Anna af Østrig og ved at blænde hende havde fået hende til at elske sig.

George Villiers stillede sig altså foran spejlet og gav atter sine smukke, blonde lokker det fald, som hatten havde bragt ud af lave, han snoede sin knebelsbart, og mens hjertet svulmede af glæde, smilede han – lykkelig og stolt over at have nået det øjeblik, han så længe havde attrået – til sit eget billede.

I det samme gik en løndør op i tapetet, og en kvinde trådte ind. Buckingham så det i spejlet. Et udbrud undslap ham, det var dronningen.

Anna af Østrig var på det tidspunkt seks-syvogtyve år, hun befandt sig med andre ord i sin skønheds fulde flor.

Hun førte sig som en dronning, eller snarere som en gudinde. Hendes øjne, der funklede som smaragder, var

fuldendt dejlige og fyldte af mildhed og majestæt i udtrykket.

Munden var lille og purpurrød, og skønt underlæben var lidt fremstående som altid hos prinsesser af det habsburgske hus, var udtrykket dog fuldendt yndefuldt, når hun smilede, men også yderst hånligt i sin foragt.

Hendes teint var berømt for sin finhed og fløjlsblødhed, hænderne og armene var vidunderligt smukke, og alle datidens digtere besynger dem som uforlignelige.

Håret, der i hendes pure ungdom var blondt, var nu kastanjebrunt. Det var opstrøget og stærkt pudret og dannede en pragtfuld ramme om ansigtet, mod hvilket selv den strengeste kritiker kun kunne indvende, at det var lidt for rødt, og den mest fordringsfulde billedhugger, at næsen kunne være lidt finere formet.

Buckingham blev et øjeblik stående som blændet. Aldrig havde Anna af Østrig midt i baller, fester og turneringer forekommet ham så skøn som i dette øjeblik i den simple hvide atlaskkjole, kun ledsaget af donna Estefania, der var den eneste af hendes spanske hofdamer, der ikke var blevet fordrevet af kongens skinsyge og Richelieus forfølgelser.

Anna af Østrig gjorde et par skridt frem, Buckingham kastede sig på knæ, og før dronningen kunne forhindre det, kyssede han sømmen af hendes kjole.

"Hertug, De ved allerede, at det ikke er mig, der har ladet skrive til Dem."

"Ja, Deres Majestæt," udbrød hertugen, "jeg ved, at jeg har været forrykt, vanvittig, da jeg troede, at sneen kunne få liv og marmoret stå i glød, men hvordan kan det være anderledes. Når

man elsker, håber man så let på kærlighed, men min rejse har dog ikke været helt forgæves, eftersom jeg har set Dem."

"Ja," svarede dronning Anna, "men De ved, hvorfor og på hvilke vilkår jeg har tilladt Dem et besøg. Fordi De trods alle mine anstrengelser har stået fast på at blive i en by, hvor De ved Deres tilstedeværelse løber fare for Deres liv og lader mig løbe fare for tabet af min ære. Jeg har ladet Dem komme for at sige Dem, at alt skiller os ad: det dybe hav, rigernes fjendskab og edens hellighed. Det er helligbrøde at kæmpe mod så meget, mylord. Jeg har endelig ladet Dem komme for at sige Dem, at vi to ikke mere kan ses."

"Tal, tal, Deres Majestæt," sagde Buckingham. "Deres stemmes sødme dækker ordenes hårdhed. De taler om helligbrøde! Men helligbrøde findes kun i adskillelse af hjerter, som Gud har skabt for hinanden."

"Mylord, De glemmer, at jeg aldrig har sagt, at jeg elsker Dem," udbrød dronningen.

"Men De har heller aldrig sagt, at De ikke elsker mig, og det ville også være alt for utaknemmeligt, hvis Deres Majestæt sagde sligt til mig. For sig mig, hvor finder De en kærlighed som min, en kærlighed, som hverken tid, adskillelse eller tvivl kan udslukke, en kærlighed, der lader sig nøje med et fundet bånd, et stjålent blik og et flygtigt ord."

"Det er tre år siden, Deres Majestæt, jeg så Dem første gang, og i tre år har jeg elsket Dem sådan. Skal jeg fortælle Dem, hvordan De var klædt første gang, jeg så Dem? Skal jeg nævne Dem hver enkelt del af Deres toilette? Åh, jeg ser Dem endnu for mig. De sad på disse firkantede pudesofaer, der er mode i Spanien, De bar en grøn atlaskkjole med guld- og sølvbroderier,

med hængeærmer, der med store diamantnåle var fæstede om Deres skønne arme, Deres vidunderlige dejlige arme. De bar en lukket pibekrave, en lille baret af samme farve som kjolen og i baretten en sort hejrefjer.

Jeg lukker øjnene, og jeg ser Dem for mig, sådan som De den gang så ud, og når jeg åbner dem, ser jeg Dem foran mig, som De ser ud nu, det vil sige hundrede gange skønnere."

"Det er vanvid," sagde Anna af Østrig, der ikke havde magt over sig selv til at fortørnes over, at hertugen havde bevaret hendes billede så godt i sit hjerte, "det er vanvid at nære en håbløs lidenskab med sådanne minder."

"Og hvorved skal jeg da leve? Jeg har jo kun minderne. De er min lykke, min skat, mit håb. Hver gang jeg ser Dem, er det en diamant til, som jeg lukker ind i mit hjertes juvelskrin. Dette er den fjerde, som De lader falde, og som jeg tager op, for i løbet af tre år har jeg kun set Dem fire gange: første gang har jeg allerede nævnt for Dem, anden gang var hos fru de Chevreuse, tredje gang i haven i Amiens."

"Tal ikke om den aften," sagde dronningen og rødmede.

"Jo, lad os netop tale om den, Deres Majestæt, lad os tale om den aften, der står som den lykkeligste, den mest strålende i mit liv. Husker De, hvor natten var skøn, hvor luften var mild og fyldt af vellugt, hvor himlen var blå og overbroderet med stjerner! Den gang havde jeg kunnet blive alene med Dem et øjeblik, den gang var De lige ved at betro mig alt: Deres livs ensomhed og Deres hjertes sorger. De støttede Dem til min arm – det var denne. Når jeg bøjede hovedet ned mod Dem, følte jeg Deres skønne hår strejfe mit ansigt, og hver gang det skete, skælvede jeg over hele legemet. Åh, Deres Majestæt, Deres

Majestæt, De aner ikke, hvilken himmelsk lyksalighed, hvilken paradisisk glæde et sådant øjeblik rummer. Jeg ville give hele min lykke, hele min formue, min ære, hele resten af mit liv for et sådant øjeblik, for en sådan nat. For den nat, ja, den nat, Deres Majestæt, da elskede De mig, det sværger jeg Dem til."

"Ja, mylord, det er muligt, at stedets indflydelse, den skønne nats trylleri, Deres betagende blik, kort sagt, alle de tusinde småomstændigheder, der undertiden sammensværger sig for at styrte en kvinde i ulykke, også havde grebet mig den skæbnesvangre aften, men De så selv, mylord, at dronningen kom kvinden til hjælp, da hun var ved at bukke under. Ved det første ord, De vovede at sige, ved den første tilnærmelse, som jeg måtte afvise, kaldte jeg."

"Ja, ja, det er sandt, og en anden kærlighed end min ville ikke have bestået denne prøve, men min kærlighed, sådan som den brænder i mit bryst, den gik endnu mere brændende, endnu mere uudslukkelig ud af den. De mente at fly mig, da De vendte tilbage til Paris, De troede ikke, at jeg turde forlade den skat, som min konge havde sat mig til at vogte på. Men hvad bryder jeg mig om alle verdens skatte og alle Jordens konger! Otte dage senere var jeg atter tilbage. Den gang havde De intet at bebrejde mig. Min herskers gunst, mit liv havde jeg sat i vove for at se Dem endnu en gang. Jeg ikke så meget som berørte Deres hånd, og De tilgav mig, da De så mig angrende og bodfærdig."

"Jo, det er rigtigt, men bagvaskelsen har fået fat i alle disse tåbeligheder, som jeg, det ved De bedst, mylord, ikke har nogen lod eller del i. Kongen, der er blevet ægget af kardinalen, har gjort et stort nummer af det. Fru de Vernet er blevet fjernet, Putange er blevet landsforvist, fru de Chevreuse er faldet i

unåde, og da De ville vende tilbage til Frankrig som gesandt, var det kongen selv, mærk Dem vel det, mylord, kongen selv, der satte sig imod det."

"Ja, og Frankrig skal komme til at betale sin konges vægring med en krig. Jeg kan ikke se Dem, Deres Majestæt. Godt! Så vil jeg, at De i hvert fald hver dag skal høre tale om mig."

"Hvad tror De, denne ekspedition til øen Ré og dette forbund med huguenotterne i La Rochelle har til hensigt? Fornøjelsen af at se Dem!"

"Jeg tør ikke gøre mig håb om at trænge ind til Paris med væbnet magt, det ved jeg godt, men denne krig må hidføre en fred, denne fred vil nødvendiggøre en underhandler, og denne underhandler, det bliver mig. Så vil man ikke vove at give mig et afslag, jeg vil komme tilbage til Paris, jeg vil atter se Dem, og jeg vil et øjeblik føle mig lykkelig. Tusinder vil have betalt min lykke med Deres liv, det er sandt, men hvad bryder jeg mig om det, når jeg blot får Dem at se. Det er måske det rene vanvid, men indrøm mig, er der nogen kvinde, der ejer en mere lidenskabelig elsker, er der nogen dronning, der har en mere opofrende tjener?"

"Mylord, mylord! Ved at forsvare Dem sådan fremkalder De en endnu alvorligere anklage mod Dem selv. Alle disse kærlighedsbeviser, som De vil yde mig, er næsten lige så mange forbrydelser."

"Det er, fordi De ikke elsker mig, Deres Majestæt. Hvis De elskede mig, så ville De se helt anderledes på alt dette. Hvis De elskede mig! Men hvis De elskede mig, det ville være en alt for overvældende lykke, jeg ville blive vanvittig."

"Fru de Chevreuse, som De nylig talte om, fru de Chevreuse var mindre grusom end De. Holland elskede hende, og hun gengældte hans kærlighed."

"Fru de Chevreuse var ikke dronning," sagde Anna af Østrig halvhøjt, uvilkårligt overvundet af et sådant udbrud af dyb kærlighed.

"De ville altså dog elske mig, hvis De ikke var dronning! Jeg tør altså tro, at det udelukkende er Deres rangs værdighed, der gør Dem så grusom imod mig, jeg tør altså tro, at hvis De var i fru de Chevreuses sted, turde den stakkels Buckingham håbe? Tak for de søde ord, min skønne dronning, hundrede fold tak."

"Mylord, De har misforstået mig, De har ikke opfattet mine ord rigtigt, det var ikke min hensigt at sige ..."

"Ti, ti," sagde hertugen, "når jeg er lykkelig ved en sådan misforståelse, så vær ikke så grusom at berøve mig den. De har selv sagt, at jeg er blevet lokket i en snare, måske mister jeg livet i den, for det er besynderligt, men i den sidste tid har jeg haft en forudfølelse af, at jeg snart skal dø."

Hertugen smilede. Det var et sørgmodigt og dog bedårende smil.

"Åh, Gud!" udbrød Anna af Østrig med et udtryk af skræk, der beviste, at den interesse, hun nærede for hertugen, var større, end hun ville indrømme.

"Jeg siger det ikke for at forskrække Dem, Deres Majestæt, på ingen måde, det er jo endda latterligt, og tro mig, jeg lægger ingen vægt på sådanne drømme. Men det ord, som De nylig har udtalt, det håb, De næsten har givet mig, det opvejer alt, skulle det end være mit liv."

"Og dog," sagde Anna af Østrig, "også jeg har forudanelser, også jeg har onde drømme. Det forekom mig, at jeg så Dem ligge blodig med et dybt sår."

"I den venstre side bibragt med en kniv, er det ikke så?" afbrød Buckingham hende.

"Jo, netop, netop, et knivstik i den venstre side. Men hvem har kunnet åbenbare Dem mine drømme? Jeg har kun betroet Dem til min gud gennem mine bønner."

"Jeg bryder mig ikke om mere, De elsker mig, Deres Majestæt, så er alt godt."

"Elsker jeg Dem?"

"Ja, De gør. Skulle Gud have sendt Dem de samme drømme som mig, hvis De ikke elskede mig? Skulle vi have de samme forudanelser, hvis vore eksistenser ikke var knyttede til hinanden med hjertets bånd? Jo, Deres Majestæt, De elsker mig, og De vil begræde min død."

"Min Gud, min Gud, det er mere, end jeg kan bære," udbrød Anna af Østrig. "I Himlens navn, gå, hr. hertug, jeg ved ikke, om jeg elsker Dem eller ikke, men hvad jeg ved, er, at jeg aldrig vil svigte min ed. Hav derfor medlidenhed med mig og gå Deres vej. Aldrig ville jeg kunne finde trøst, hvis De blev dræbt her i Frankrig, hvis De døde her i Frankrig, hvis jeg måtte formode, at Deres kærlighed til mig var grunden til Deres død; jeg ville blive vanvittig. Rejs derfor, rejs, jeg bønfalder Dem."

"Hvor er De skøn sådan, hvor jeg elsker Dem," udbrød Buckingham.

"Rejs, rejs, jeg beder Dem, og kom senere tilbage, kom som gesandt, minister, kom tilbage omgivet af mænd, der kan forsvare Dem, af folk, der vil vogte over Deres sikkerhed, så vil

jeg ikke længere svæve i angst for Deres liv, og så vil det være en lykke for mig at se Dem igen."

"Er det sandt, hvad De der siger?"

"Ja."

"Så giv mig et pant på, at De tilgiver mig, en ting, der kommer fra Dem, og som minder mig om, at det ikke har været en drøm. Noget, som De selv har båret, og som jeg nu kan bære – en ring, et smykke eller en kæde."

"Og hvis jeg nu gav Dem, hvad De forlanger, ville De så rejse, ville De så virkelig rejse?"

"Ja."

"Lige med det samme?"

"Ja."

"De ville forlade Frankrig og vende tilbage til England?"

"Ja, det sværger jeg Dem til."

"Godt, vent så."

Anna af Østrig gik ind i gemakket ved siden af og kom næsten øjeblikkelig tilbage med et lille rosentræs skrin, der bar hendes navnetræk i guld.

"Værsågod, mylord, gem dette til minde om mig."

Buckingham tog skrinet og bøjede atter knæ.

"De har lovet mig at rejse," sagde dronningen.

"Og jeg holder mit ord. Deres hånd, Majestæt, Deres hånd, så skal jeg rejse."

Anna af Østrig rakte ham hånden og lukkede øjnene. Hun støttede sig til Estefania, for hun mærkede, at kræfterne var ved at svigte hende.

Buckingham trykkede lidenskabeligt læberne mod den smukke hånd. Så rejste han sig.

"Om et halvt år skal jeg se Dem igen, hvis jeg ikke er død forinden, om jeg så skal sætte verden på den anden ende af den grund."

Og sit løfte tro skyndte han sig ud af gemakket.

Ude i gangen mødte han fru Bonacieux, der ventede på ham, og som atter uden uheld førte ham ud af Louvre under iagttagelse af de samme forsigtighedsregler som før.

13. Hr. Bonacieux

Som læseren har bemærket, var der under alt dette en person, som der kun er blevet tænkt meget lidt på til trods for hans farlige stilling. Det var hr. Bonacieux, den skikkelige martyr for de politik- og kærlighedsintriger, der så udmærket gik hånd i hånd på en tid, der forenede ridderlighed med galanteri.

Men enten nu læseren husker ham eller ikke, så har vi heldigvis lovet ikke at tabe ham af syne.

Politispionerne, der havde arresteret ham, førte ham lige til Bastillen, hvor man førte ham gennem en peloton soldater med musketter, mens han rystede og bævede.

Der blev han ført ind i et halvt underjordisk galleri, hvor han var genstand for de mest grove injurier og den mest hensynsløse behandling fra sine bevogteres side. Fyrene så straks, at de ikke havde med en adelsmand at bestille, og de behandlede ham som et sølle skrog.

Efter omtrent en halv times forløb kom en protokolsekretær og gjorde ende på hans lidelser, men ikke på hans uro. Han gav nemlig ordre til at føre Bonacieux ind i forhørskontoret. I almindelighed forhørte man fangerne, hvor de sad, men med hr. Bonacieux gjorde man ikke så mange anstalter.

To opsynsbetjente greb fat i hosekræmmeren og førte ham over en gård. Derefter trak de ham gennem en gang, hvor der stod skildvagter. De åbnede en dør og stødte ham ind i et lavt værelse, hvis hele bohave kun bestod af et bord, en stol og – en

politifuldmægtig. Politifuldmægtigen sad på stolen ved bordet og var helt optaget af at skrive.

De to opsynsmænd førte fangen hen foran bordet, og på et vink af politifuldmægtigen fjernede de sig så langt, at de ikke kunne høre noget.

Politifuldmægtigen, der lige til nu havde siddet med hovedet bøjet over sine papirer, så endelig op for at undersøge, med hvem han havde at bestille. Det var en mand med et bistert udseende, spids næse, gustne, fremspringende kindben, små, stikkende, livlige øjne; han lignede på en gang en ilder og en ræv. Hovedet sad på en lang, leddeløs hals og stak ud af den vide, sorte frakke, mens det vuggede ligesom skildpaddens, når det kommer frem af skallen.

Han begyndte med at spørge Bonacieux ud om hans fulde navn, alder, stilling og adresse.

Den tiltalte svarede, at han hed Jacques Michel Bonacieux, enoghalvtreds år gammel, forhenværende hosekræmmer og boede Rue des Fossoyeurs nr. 11.

I stedet for at fortsætte med spørgsmålene begyndte politifuldmægtigen vidt og bredt at forestille ham, hvor farligt det var for en jævn borgermand at blande sig i statens anliggender.

Til denne forklaring knyttede han en begejstret lovtale over hr. kardinalens magt og handlinger. Ingen satte sig ustraffet op mod denne uforlignelige minister, der overgik alle sine forgængere og ville være et mønster for alle sine efterfølgere. Ingen satte sig ustraffet op mod den mands magt og handlinger.

Efter at have sluttet den sidste del af sin tale gennemborede han den stakkels Bonacieux med sit falkeblik og opfordrede ham til ret at betænke situationens alvor.

Dette havde hosekræmmeren gjort for længst. Han forbandede det øjeblik, da la Porte havde fået den idé at gifte ham med sin guddatter, men først og fremmest det øjeblik, da den lille guddatter var blevet ansat som linnedjomfru hos dronningen.

Bonacieux' karakter var på bunden udpræget egoistisk, blandet med smudsig havesyge og helt gennemsyret af den frygteligste fejhed. Den kærlighed, som hans unge kone havde indgydt ham, havde for hans vedkommende været ganske underordnet og kunne ikke måle sig med hans oprindelige følelser, som vi allerede har nævnt.

Bonacieux spekulerede derfor virkelig over det, der var blevet sagt ham.

"De kan være overbevist om, hr. politifuldmægtig," sagde han frygtsomt, "at jeg mere end nogen anden kender den uforlignelige eminences fortjenester og forstår at skatte dem hos den mand, af hvem vi har den ære at blive regerede."

"Virkelig?" spurgte politifuldmægtigen tvivlende. "Men når det virkelig er tilfældet, hvordan kommer De så i Bastillen?"

"Hvordan jeg er kommet her, eller rettere hvorfor jeg er kommet her," svarede Bonacieux, "ja, det er det mig umuligt at sige Dem, eftersom jeg ikke selv ved det, men i alle tilfælde er det ikke, fordi jeg, i det mindste med min gode vilje, har gjort kardinalen imod."

"De må jo dog have begået en forbrydelse, eftersom De er anklaget for højforræderi."

"For højforræderi," udbrød hr. Bonacieux forfærdet, "for højforræderi! Men hvordan i alverden skulle en sølle hosekræmmer, der hader huguenotterne og afskyr spanierne, blive anklaget for højforræderi. Tænk dog rigtig over det, hr. politifuldmægtig, det er jo en fysisk umulighed."

"Hr. Bonacieux," sagde politifuldmægtigen og gennemborede den anklagede med sine små øjne, der syntes at kunne læse ham helt ind i sjælen, "hr. Bonacieux, har De ikke en hustru?"

"Jo," svarede hosekræmmeren, skælvende over hele legemet, da han mærkede at det var der, tampen brændte, "det vil sige, jeg *havde* en hustru."

"Hvad mener De med det. De *havde* én! Hvor har De da gjort af hende, når De ikke har hende mere?"

"Hun er blevet bortført, hr. politifuldmægtig."

"Er hun blevet bortført? Nå, sådan."

Bonacieux mærkede på dette "nå sådan", at knuden strammedes mere og mere.

"Så hun er blevet bortført," begyndte politifuldmægtigen atter, "ved De måske, hvem der har gjort det?"

"Jeg tror nok, jeg kender ham."

"Hvem er han da?"

"De må endelig erindre, hr. politifuldmægtig, at jeg ikke siger noget bestemt, jeg har kun en mistanke."

"Og hvem har De mistanke til? Tal kun rent ud af posen."

Hr. Bonacieux var i en forfærdelig kattepine. Skulle han nægte alt eller tilstå alt. Hvis han nægtede alt, kunne man få den tro, at han vidste mere, end han turde stå ved. Hvis han derimod sagde alt, så ville det være tegn på hans gode vilje. Han bestemte sig altså til at sige alt.

"Jeg har mistanke til en høj, mørk mand med fornemt udseende, og som i det hele gør indtrykket af at være højt på strå. Han har, hvis jeg ikke tager fejl, flere gange fulgt efter os, når jeg har ventet på min kone foran porten til Louvre for at følge hende hjem."

Politifuldmægtigen syntes at blive urolig.

"Hvad hedder han?" spurgte han.

"Hvad han hedder, det ved jeg ikke, men hvis jeg nogen sinde skulle møde ham, så kan jeg forsikre Dem, at jeg lige straks skal kende ham mellem tusinder."

Politifuldmægtigen rynkede panden.

"De vil kende ham mellem tusinder?" spurgte han.

"Ja, det vil da sige," sagde Bonacieux, der mærkede, at han var gået galt i byen, "det vil da sige ..."

"De har sagt, at De vil kunne kende ham igen, det er godt, og det er nok for i dag. Førend vi går videre, er der en, som må have at vide, at De ved, hvem der har bortført Deres kone."

"Men jeg har jo ikke sagt, at jeg kender ham," udbrød Bonacieux ude af sig selv af fortvivlelse. "Jeg har jo tværtimod sagt ..."

"Før den anklagede ud," sagde politifuldmægtigen til de to fangevogtere.

"Hvor skal vi føre ham hen?" spurgte den, der først havde optaget rapporten.

"Sæt ham ind i en af kachotterne."

"I hvilken?"

"Herregud, i den første den bedste, når I blot lukker ordentligt for ham," sagde politifuldmægtigen med en

ligegyldighed, der fik den stakkels Bonacieux til at stivne af rædsel.

"Åh Gud, åh Gud," sagde han til sig selv, "nu er ulykken kommet over mit hoved, min kone må have begået en eller anden forfærdelig misgerning, og nu tror De, at jeg er medskyldig, og vil straffe mig sammen med hende. Hun har snakket over sig, hun har tilstået, at hun har sagt mig det hele. Kvinden er så svag. En kachot, og det den første den bedste. Sådan er det! En nat går hurtigt, og i morgen kommer jeg på hjul og stejle. Åh, min Gud, min Gud, hav dog medlidenhed med mig!"

De to fangevogtere tog ikke mindste hensyn til Bonacieux' klager, de var vel i øvrigt også vant til den slags, og mens politifuldmægtigen i en fart skrev et brev, som protokolkøreren fik, slæbte de af med hosekræmmeren.

Bonacieux lukkede ikke et øje, ikke fordi hans celle var så særlig slem, men fordi hans egen uro var så stor. Han blev siddende hele natten på sin briks, mens han skælvede ved den mindste lyd. Da det første dagslys kiggede ind til ham, syntes morgenrødens stråler ham formelig at være uhyggelige.

Pludselig hørte han slåen blive trukket til side. Det gav et frygteligt sæt i ham. Han troede, at de kom for at føre ham til skafottet. Da han i stedet for den ventede bøddel ganske simpelt atter så politifuldmægtigen og hans protokolfører, var han lige ved at springe dem om halsen.

"Deres sag er blevet meget indviklet siden i går, min gode mand," sagde politifuldmægtigen, "og jeg vil råde Dem til at sige sandheden fuldt ud, for kun når De af hjertet angrer, vil De kunne besværge kardinalens vrede."

"Men jeg er jo rede til at sige alt," udbrød Bonacieux, "i hvert fald alt, hvad jeg ved. Spørg mig dog blot."

"For det første, hvor er Deres hustru?"

"Men jeg har jo sagt Dem, at hun er blevet bortført."

"Ja, men takket være Dem er hun i går eftermiddags klokken fem sluppet bort igen."

"Er min kone sluppet bort!" udbrød Bonacieux. "Den ulyksalige! Men hvis hun er sluppet bort, så er det ikke min skyld, det sværger jeg Dem til."

"Hvad havde De da at gøre hos Deres nabo, d'Artagnan, som De har haft en lang konference med i går?"

"Ja, det er rigtigt, hr. politifuldmægtig, og jeg indrømmer, at det var forkert af mig. Jeg har været hos d'Artagnan."

"Hvad ville De der?"

"Jeg ville bede ham hjælpe mig at finde min kone. Jeg troede, at jeg havde ret til at forlange hende tilbage, men nu kan jeg nok forstå, at jeg har taget fejl, og jeg beder mange gange om forladelse."

"Og hvad svarede så hr. d'Artagnan?"

"Hr. d'Artagnan lovede at hjælpe mig, men jeg opdagede snart, at han kun bedrog mig."

"Nu vil De bringe retten på vildspor. Hr. d'Artagnan er i forståelse med Dem, og derfor har han jaget rettens folk på flugt, da de havde arresteret Deres hustru, og han har bragt hende i sikkerhed, så at hun ikke er til at finde."

"Du gode Gud, hvad er det, De siger, har hr. d'Artagnan bortkørt min kone?"

"Heldigvis er hr. d'Artagnan i vor magt, og De vil nu blive konfronteret med ham."

"Jeg forlanger skam ikke bedre," udbrød Bonacieux. "Jeg længes ligefrem efter at se et bekendt ansigt."

"Lad hr. d'Artagnan komme ind," sagde politifuldmægtigen til de to fangevogtere.

De lod Athos træde ind.

"Hr. d'Artagnan," sagde politifuldmægtigen og henvendte sig til Athos, "vil De forklare, hvad der er foregået mellem Dem og denne mand."

"Men han der er jo ikke d'Artagnan," udbrød Bonacieux.

"Hvad for noget, er det ikke hr. d'Artagnan?" spurgte politifuldmægtigen.

"Nej, det har det aldrig været," svarede Bonacieux.

"Men hvad hedder den herre da?" spurgte politifuldmægtigen.

"Det kan jeg ikke svare Dem på, da jeg ikke kender ham."

"Hvad for noget, kender De ham ikke?"

"Nej."

"Har De aldrig set ham?"

"Jo, det har jeg, men jeg ved ikke, hvad han hedder."

"Hvad er Deres navn?"

"Athos," svarede musketeren.

"Det er jo ikke noget menneskenavn, det er navnet på et bjerg," sagde den stakkels politifuldmægtig, der begyndte at tabe hovedet.

"Men det er nu mit navn alligevel," svarede Athos roligt.

"Men De har jo sagt, at De hed d'Artagnan."

"Har jeg?"

"Ja, De har."

"Det vil sige, de andre sagde til mig: De er hr. d'Artagnan? Og jeg svarede: Tror De? Så råbte de, at det vidste de godt. Jeg ville ikke sige dem imod. Det kunne jo også være, at det var mig, der tog fejl."

"De krænker rettens værdighed."

"På ingen måde," svarede Athos roligt.

"De er hr. d'Artagnan."

"Nu siger De det jo selv til mig endnu en gang."

"Men jeg forsikrer Dem, hr. politifuldmægtig, der er ikke et øjebliks tvivl om den ting. Hr. d'Artagnan er min logerende, og skønt han ikke betaler sin leje, eller måske netop af den grund, så må jeg da kende ham. Hr. d'Artagnan er en ung mand på knap nitten-tyve år, og den herre der er jo mindst tredive. Desuden tjener hr. d'Artagnan mellem hr. des Essarts' gardister, mens den herre er i hr. de Trévilles musketerkorps. Se blot på uniformen, hr. politifuldmægtig, se på uniformen."

"Ja, det er rigtigt," sagde politifuldmægtigen halvhøjt, "det er min sandten rigtigt."

I dette øjeblik åbnedes døren hurtigt, et bud blev ført ind af en af Bastillens sluttere og rakte et brev til politifuldmægtigen.

"Den ulyksalige," udbrød politifuldmægtigen.

"Hvad for noget! Hvad er det, De siger? Hvem taler De om? Jeg håber da ikke, at det er om min kone!"

"Jo, det er det netop, det bliver bedre og bedre."

"Men, hr. politifuldmægtig," udbrød hosekræmmeren fortvivlet. "De må dog sige mig, hvordan min sag kan blive forværret på grund af det, som min hustru foretager sig, mens jeg sidder i fængsel."

"Fordi hun handler efter en plan, som hun har lagt sammen med Dem, en sand djævelsk plan."

"Men jeg forsikrer Dem for, hr. politifuldmægtig, at De er fuldstændig på vildspor, jeg aner ikke det mindste om, hvad min kone vil foretage sig, og jeg har ikke begreb om, hvad hun har foretaget sig. Hvis hun har gjort dumheder, så vil jeg ikke kendes ved hende, så protesterer jeg imod det, så forbander jeg hende."

"Ja, ja," sagde Athos til politifuldmægtigen, "hvis De ikke mere har brug for mig, så lad mig komme bort. Han er ikke morsom, den hr. Bonacieux."

"Før fangerne tilbage til deres celler," sagde politifuldmægtigen og pegede samtidig på Athos og Bonacieux, "men pas endnu skrappere på dem end før."

"Hør nu," sagde Athos med sin sædvanlige ro, "hvis det er hr. d'Artagnan, De skal have fat i, så ser jeg ikke rigtig, hvordan De kan bruge mig i hans sted."

"Gør, som jeg har sagt!" sagde politifuldmægtigen, "og hold ren mund, forstår I!"

Athos trak på skuldrene og fulgte med fangevogterne. Hr. Bonacieux jamrede sig, så at det kunne have rørt en tigers hjerte.

Hosekræmmeren blev sat ind i den samme celle, i hvilken han havde tilbragt natten, der fik han lov til at sidde hele dagen, og der græd han hele dagen som en rigtig hosekræmmer, for som han selv havde sagt, var der slet ikke noget krigersk ved ham.

Henad klokken ni om aftenen, da han lige var i færd med at gå til sengs, hørte han skridt ude på gangen. De nærmede sig

cellen, døren åbnede sig, og fangevogterne viste sig.

"Følg med," sagde en fængselspræst, der var sammen med fangevogterne.

"Skal jeg følge med," udbrød Bonacieux, "skal jeg følge med på den tid af natten? Du gode Gud, hvor skal jeg følge Dem hen?"

"Hvor vi har ordre til."

"Men det er jo ikke noget svar."

"Det er det eneste, som vi kan give Dem."

"Min Gud, min Gud," sukkede den stakkels hosekræmmer, "nu er jeg da uigenkaldeligt fortabt."

Uden at gøre modstand fulgte han mekanisk med fangevogterne, der havde hentet ham.

De gik gennem den samme gang som før, passerede en gård og kom så atter ind i en bygning. Foran porten til forgården mødte de endelig en vogn, der var omgivet af fire beredne betjente. Hosekræmmeren måtte stige ind, fængselspræsten tog plads ved siden af ham, vogndøren blev låset med en nøgle, og begge befandt sig i et rullende fængsel.

Langsomt som en ligvogn satte køretøjet sig i bevægelse. Gennem gittervinduet kunne fangen kun se huse og stenbro, det var det hele, men som god pariser kunne Bonacieux kende hver gade på navneplakaterne, skiltene og gadelygterne. Da de var lige ved Saint Paul, det sted, hvor de dødsdømte fra Bastillen blev henrettede, var han en besvimelse nær og slog to gange korsets tegn for sig. Han havde troet, at vognen ville standse der, men den rullede forbi.

Da han var kommet lidt længere hen, blev han endnu mere forskrækket, det var, da de passerede kirkegården Saint Jean,

hvor de politiske forbrydere plejede at blive begravet. Det eneste, der beroligede ham lidt, var, at man i reglen plejede at hugge hovedet af dem, inden man begravede dem, men hans hoved sad endnu mellem hans skuldre. Men da han endelig så, at vognen kørte om ad Place de Grève, da han skelnede rådhusets spidse tage og mærkede, at vognen kørte ind under buegangen, så troede han, at alt var forbi. Han ville skrifte for præsten, men da denne intet hensyn tog til det, udstødte han sådanne jammerskrig, at præsten truede ham, at hvis han blev ved at hyle sådan op, ville han blive kneblet.

Denne trussel beroligede ham lidt. Hvis han skulle henrettes på Place de Grève, var det ikke umagen værd at kneble ham, da de omtrent var lige ved retterstedet. Vognen kørte da også over den skæbnesvangre plads uden at standse. Nu var der kun Croix du Trahoir at frygte. Vognen kørte netop i den retning.

Denne gang var der ingen tvivl mere. Ved Croix du Trahoir blev de gemene forbrydere henrettet. Bonacieux havde overvurderet sig selv, når han troede sig værdig til at blive henrettet på Saint Paul eller Place de Grève. Nej, Croix du Trahoir var hans rejses og skæbnes mål.

Endnu kunne han ikke se det ulyksalige kors, efter hvilket stedet var opkaldt, men han følte det ligefrem komme sig nær.

Da han knap var tyve skridt derfra, hørte han larm, og vognen standsede. Det var for meget for den stakkels Bonacieux, der allerede var oprevet af al den sindsbevægelse, han efterhånden havde gennemgået. Han udstødte et svagt suk, som man gerne kunne have taget for en døendes udånden, og besvimede.

14. Manden fra Meung

Det opløb, der havde samlet sig, var ikke fremkaldt af en, der skulle hænges, men af en, der var hængt.

Vognen, der havde måttet standse et øjeblik, satte sig derfor atter i bevægelse, arbejdede sig gennem mængden og fortsatte sin vej, indtil den standsede foran en lav port.

Porten åbnede sig, og to gardister tog Bonacieux under armen, mens præsten måtte støtte ham. Han blev trukket ind i en gang, op ad en trappe og ført ind i et forgemak.

Alt dette foregik for hosekræmmerens vedkommende fuldstændig mekanisk. Han gik, som når man går i drømme, han havde set alt som gennem en tåge, hans øre havde opfattet de forskellige lyde uden at skelne dem. I dette øjeblik kunne man have henrettet ham, uden at han havde rørt sig til forsvar eller så meget som udstødt et skrig for at vække medlidenhed.

Han blev derfor siddende ubevægelig på den bænk, hvor gardisterne havde sat ham, med ryggen mod muren og armene hængende slapt ned.

Da han imidlertid slog øjnene op og så sig om, opdagede han intet, der havde nogen truende karakter. Intet antydede, at han her var udsat for en virkelig fare, bænken, han sad på, var godt stoppet, væggen var tapetseret med smukt corduan, og for vinduerne hang svære gardiner af rødt damask forsynet med guldbøjler. Han begyndte lidt efter lidt at forstå, at hans frygt havde været overdrevet, og han prøvede atter på at dreje hovedet frem og tilbage og op og ned.

Ingen sagde noget til ham i den anledning. Han fik atter lidt mod, og han vovede sig til først at trække det ene ben til sig og derefter det andet. Endelig støttede han begge ben mod gulvet og rejste sig, indtil han stod op på sine egne ben.

I samme øjeblik slog en officer, der så meget elskværdig ud, en portiere til side, og efter endnu at have vekslet nogle ord med en person i værelset ved siden af, vendte han sig mod fangen og sagde:

"Er det Dem, der hedder Bonacieux?"

"Ja," stammede hosekræmmeren mere død end levende. "Jeg er ganske til Deres tjeneste."

"Kom så indenfor!"

Han trådte til siden, så at hosekræmmeren kunne komme forbi. Denne adlød uden at sige et ord og trådte ind i værelset, hvor han øjensynlig blev ventet.

Det var et stort gemak. Væggene var behængt med alle slags våben, der var indelukket og kvalmt, og der var allerede lagt i kaminen, skønt man endnu ikke var ude af september. Midt på gulvet stod et firkantet bord dækket med bøger og papirer, og over det hele var udbredt et vældigt kort over byen La Rochelle.

Foran kaminen stod en mand af middelhøjde, hans udtryk var stolt og hovmodigt, øjnene gennemtrængende, panden bred og ansigtet magert, hvad der yderligere fremhævedes af et langt fipskæg under knebelsbarterne. Skønt denne mand næppe var mere end seks-syvogtredive år, var dog både hans hår, moustache og fipskæg begyndt at gråne. Han manglede kun sværdet for fuldstændig at se ud som en krigsmand, og hans bøffellædersstøvler var endnu let støvede, så at man kunne se, at han havde været ude at ride samme dag.

Denne mand var Armand-Jean Duplessis, kardinal af Richelieu, men ikke sådan, som man nu plejer at forestille sig ham, affældig som en olding, lidende som en martyr med nedbrudt helbred, slukt stemme, nedsunket i en dyb lænestol som i en grav, kun levende ved sit genis styrke, mens han dog opretholdt kampen med hele Europa ved en evig tankeudfoldelse. Nej, han så ud, som han faktisk var på dette tidspunkt: en rask og elegant kavaler, hvis legeme vel var svagt, men holdtes oppe af den moralske kraft, der har gjort ham til et af de mærkværdigste mennesker, der nogen sinde har eksisteret, en mand, der efter at have sikret hertugen af Nevers hans besiddelse af hertugdømmet Mantua og efter at have indtaget Nimes, Castres og Uzes, nu forberedte sig til at fordrive englænderne fra øen Ré og belejre byen La Rochelle.

Ved første øjekast var der intet, der røbede kardinalen i ham, og det var umuligt for den, der ikke kendte ham af udseende, at vide, for hvem han stod.

Den stakkels hosekræmmer blev stående henne ved døren, mens den mand, som vi har beskrevet, lod sine øjne hvile på ham, som om han ville læse hele hans fortid ud af ham.

"Nå, det er denne Bonacieux?" spurgte han efter et øjebliks tavshed.

"Ja, Deres Højhed," svarede officeren.

"Det er godt, giv mig de papirer og lad os være alene."

Officeren tog nogle papirer på bordet, rakte dem til kardinalen, bukkede dybt og gik.

Bonacieux så, at det var hans forhør i Bastillen. Fra tid til anden hævede manden ved kaminen øjnene over papiret og

borede dem som to dolke lige ned i bunden af den stakkels hosekræmmers hjerte.

Efter ti minutters læsning og efter i ti sekunder at have stirret på hosekræmmeren havde kardinalen dannet sig sin mening.

"Det hoved har aldrig konspireret," sagde han halvhøjt, "men lad os alligevel prøve."

"De er anklaget for højforræderi," sagde han langsomt.

"Det har man allerede sagt til mig, Deres Højhed," sagde Bonacieux med samme titular, som han havde hørt officeren bruge. "Men jeg sværger Dem til, at jeg ikke selv ved det mindste om det."

Kardinalen undertrykte et smil.

"De har lagt råd op sammen med Deres hustru, med fru de Chevreuse og med hertugen af Buckingham."

"Ja, Deres Højhed," svarede hosekræmmeren, "jeg har virkelig hørt alle de navne nævne."

"Ved hvilken lejlighed?"

"Hun sagde, at kardinalen af Richelieu havde lokket hertugen af Buckingham til Paris for at styrte ham i ulykke og dronningen sammen med ham."

"Sagde hun det?" udbrød kardinalen heftigt.

"Ja, Deres Højhed. Men jeg sagde til hende, at det ikke var rigtigt at komme med den slags ting, sådan noget kunne Hans Eminence ..."

"Ti stille, De er en klodrian," sagde kardinalen.

"Det var det samme, min kone sagde, Deres Højhed."

"Ved De, hvem der har bortført Deres hustru?"

"Nej, Deres Højhed."

"Men De har dog en mistanke?"

"Ja, Deres Højhed, men den mistanke lod det til, hr. politifuldmægtigen ikke syntes om, og nu har jeg den ikke mere."

"Deres hustru er undveget, ved De det?"

"Nej, Deres Højhed, jeg har først fået det at vide, da jeg sad i fængsel. Det var hr. politifuldmægtigen, der fortalte mig det. Han var overordentlig forekommende."

Kardinalen undertrykte atter et smil.

"Så ved De altså ikke, hvad Deres hustru har taget sig for, efter at hun er undveget?"

"Nej, det ved jeg absolut ikke, Deres Højhed, men hun er vel vendt tilbage til Louvre."

"Klokken et i nat havde hun endnu ikke været der."

"Men du gode Gud, hvad er der da blevet af hende?"

"Det skal vi nok få opklaret, vær De kun rolig, for kardinalen bliver intet skjult. Kardinalen ved alt."

"Men tror De, Deres Højhed, at kardinalen vil nedlade sig til at fortælle mig, hvad der er blevet af min kone?"

"Måske, men først må De fortælle mig rent ud af posen, hvad De ved angående Deres hustrus forbindelse med fru de Chevreuse."

"Men, Deres Højhed, jeg ved ikke noget, jeg har aldrig set hende."

"Når De hentede Deres hustru ved Louvre, gik hun så lige hjem?"

"Næsten aldrig, hun skulle altid ordne noget hos lærredskræmmerne, og så fulgte jeg hende derhen."

"Hvor mange lærredskræmmere var der?"

"To, Deres Højhed."

"Hvor boede De?"

"Den ene boede i Rue Vaugirard, den anden i Rue de la Harpe."

"Gik De med ind?"

"Nej, aldrig, Deres Højhed. Jeg ventede udenfor."

"Og hvad påskud gav hun, fordi hun gik alene?"

"Hun gav mig ikke noget, hun sagde, jeg skulle vente, og så ventede jeg."

"De er en føjelig ægtemand, min kære Bonacieux," sagde kardinalen.

"Han kalder mig *min kære!*" sagde hosekræmmeren ved sig selv. "Det går jo fortræffeligt."

"Kender De de steder igen?"

"Ja."

"Kan De huske husnumrene?"

"Ja."

"Hvad numre var det da?"

"Det ene var nummer 25 i Rue Vaugirard, og det andet var nummer 75 i Rue de la Harpe."

"Det er godt," sagde kardinalen og ringede med en lille sølvklokke. Officeren trådte ind.

"Se at få fat i Rochefort," sagde han sagte. "Sig til ham, at han skal komme så hurtigt som muligt."

"Greven er herude og ønsker indtrængende at tale med Deres Eminence."

"Lad ham komme, lad ham komme," sagde Richelieu ivrigt.

Officeren skyndte sig ud af værelset med den hurtighed, hvormed alle omgivelserne hastede med at udføre kardinalens

befalinger.

"Med Deres Eminence!" gentog Bonacieux og rullede forvildet med øjnene.

Der var ikke gået mere end et par sekunder, siden officeren var forsvundet, førend døren gik op, og en ny person trådte ind.

"Det er ham," udbrød Bonacieux.

"Hvad for en ham?" spurgte kardinalen.

"Ham, der har bortført min kone."

Kardinalen ringede endnu en gang. Officeren trådte atter ind.

"Før den mand ud til vagten og lad ham vente, til jeg kalder."

"Nej, Deres Højhed, nej, det er ikke ham," udbrød Bonacieux, "nej, jeg har taget fejl, det var en anden, der slet ikke lignede ham. Den herre er en hæderlig mand."

"Før det fæ ud," sagde kardinalen.

Officeren tog Bonacieux ved armen og førte ham ud i forgemakket, hvor de to gardister ventede.

Den nysankomne fulgte utålmodigt Bonacieux med øjnene, indtil han var forsvundet, og døren havde lukket sig efter ham.

"De har set hinanden," sagde han, idet han hurtigt gik hen mod kardinalen.

"Hvem?" spurgte Hans Eminence.

"Hun og han."

"Dronningen og hertugen?" udbrød Richelieu.

"Ja."

"Og hvor da?"

"I Louvre."

"Er De sikker på det?"

"Absolut sikker."

"Hvem har sagt Dem det?"

"Fru de Lannoy, der, som De ved, er Deres Eminence fuldt ud hengiven."

"Hvorfor har hun ikke sagt det noget før?"

"Enten det nu var et tilfælde, eller dronningen havde fattet mistanke, nok er det, hun har ladet fru de Surgis sove hos sig i sit gemak og har beholdt hende hos sig hele dagen."

"Godt, vi har lidt nederlag, nu må vi forsøge at tage revanche."

"De kan stole på, Deres Højhed, at jeg skal hjælpe Dem af hele min sjæl."

"Hvordan er det så gået til?"

"Klokken halv et var dronningen alene med sine damer."

"Hvor?"

"I sit sovegemak."

"Godt."

"Så kom en og gav hende et lommetørklæde fra hendes linnedjomfru."

"Og så?"

"Dronningen blev straks stærkt bevæget, og hun blegnede til trods for den stærke, røde sminke."

"Videre, videre."

"Hun rejste sig alligevel og sagde med bevæget stemme: 'Mine damer, vent her i ti minutter, til jeg kommer tilbage.' Så åbnede hun døren til sin alkove og gik ud gennem den."

"Men hvorfor gav fru de Lannoy os ikke straks underretning?"

"Der forelå jo intet sikkert endnu, og desuden havde dronningen sagt: 'Mine damer, vent her!', og hun turde ikke overtræde dronningens befaling."

"Hvor længe var dronningen borte?"

"Tre kvarter."

"Og ingen af hofdamerne var med hende?"

"Kun donna Estefania."

"Så kom hun til sidst tilbage?"

"Ja, men kun for at hente et lille rosentræsskrin med navnetræk. Så gik hun straks tilbage igen."

"Havde hun skrinet med, da hun kom tilbage?"

"Nej."

"Vidste fru de Lannoy, hvad der var i skrinet?"

"Ja, det tørklæde besat med diamanter, som Hans Majestæt har givet dronningen."

"Og hun kom tilbage uden skrinet?"

"Ja."

"Det er altså fru de Lannoys mening, at hun har givet det til Buckingham?"

"Det er hun sikker på."

"Hvordan det?"

"I løbet af dagen ledte fru de Lannoy i sin egenskab af ordensdame efter skrinet, og da hun ikke fandt det, lod hun, som om hun blev urolig, og spurgte til sidst dronningen."

"Nå, og dronningen?"

"Dronningen blev ildrød og svarede, at en af diamanterne havde revet sig løs, og at hun havde sendt smykket til guldsmeden."

"Det må undersøges, om det er sandt eller ikke."

"Jeg har været der."

"Nå, og guldsmeden?"

"Han kendte ikke noget til det."

"Godt, godt, Rochefort. Alt er endnu ikke tabt, og måske … måske er det bedst som det er."

"Jeg tvivler ikke om, at Deres Eminences geni kan …"

"Gøre de dumheder gode, som hans agent begår. Var det ikke meningen?"

"Det var netop det, jeg ville have sagt, hvis Deres Eminence havde ladet mig tale ud."

"Ved De, hvor hertuginden af Chevreuse og hertugen af Buckingham holdt sig skjulte?"

"Nej, Deres Højhed, mine folk har ikke kunnet få opsporet noget positivt."

"Men jeg ved det."

"De, Deres Højhed?"

"Ja, jeg har i hvert fald en mistanke om det. Den ene var i Rue Vaugirard nr. 25, den anden i Rue de la Harpe nr. 75."

"Vil Deres Eminence have, at jeg skal lade dem begge arrestere?"

"Det er for sent, de er allerede rejst."

"Man kan dog i alle tilfælde undersøge det."

"Tag to af mine gardister og undersøg begge steder."

"Ja vel, Deres højhed."

Da kardinalen var blevet alene, gennemtænkte han sagen et øjeblik og ringede for tredje gang.

Den samme officer som før trådte ind.

"Før fangen herind," sagde kardinalen.

Bonacieux blev atter ført ind, og på et vink af kardinalen trak officeren sig tilbage.

"De har jo ført mig bag lyset," sagde kardinalen strengt.

"Jeg," udbrød Bonacieux, "har jeg ført Deres Eminence bag lyset?"

"Når Deres hustru gik hen i Rue Vaugirard og Rue de la Harpe, så skulle hun jo slet ikke til lærredskræmmerne."

"Du gode Gud, hvor skulle hun da hen?"

"Hun skulle til hertuginden af Chevreuse og hertugen af Buckingham."

"Ja," sagde Bonacieux, der anstrengte sig for at samle alt, hvad han kunne huske, "ja, det er rigtigt. Deres Eminence har ret. Jeg har mange gange sagt til min kone, at det var underligt, lærredskræmmerne boede i huse, hvor der ikke engang var skilt udenfor, men min kone lo blot af det. Ja, Deres Højhed," udbrød Bonacieux og kastede sig for eminencens fødder. "De må være kardinalen, den store kardinal, det mægtige geni, som alle beundrer."

Hvor tarvelig end den triumf var, som kardinalen havde fejret over et sådant sølle skrog som Bonacieux, så nød han den alligevel et øjeblik, men næsten i samme sekund krusede et smil hans læber, en ny tanke gled gennem hans hoved, og idet han rakte hosekræmmeren hånden, sagde han:

"Rejs Dem, min ven, De er en brav mand."

"Kardinalen har berørt min hånd! Jeg har berørt den store mands hånd," udbrød Bonacieux, "den store mand har kaldt mig sin ven!"

"Ja, min ven, ja!" sagde kardinalen i den faderlige tone, som han undertiden forstod at anlægge, men som kun duperede dem, der ikke kendte ham, "og da De nu er blevet uretfærdigt mistænkt, så må De også have oprejsning. Vær så god! Tag denne pung med hundrede pistoler og tilgiv mig."

"Skal jeg tilgive Dem, Deres Højhed!" sagde Bonacieux, der betænkte sig på at tage pungen, idet han uden tvivl frygtede for, at den foregivne gave kun var spøg. "Men De har jo lov til at lade mig hænge. De er herre, og jeg har ikke et muk at sige dertil. Tilgive Dem, Deres Højhed! Men hvad tænker De på."

"De er ædelmodig, hr. Bonacieux, det forstår jeg nok, og det takker jeg Dem for. Men tag nu denne pung og gå Deres vej, og så må De ikke være alt for ked af det."

"Jeg er henrykt, Deres Højhed."

"Så farvel eller rettere på gensyn, for jeg håber, at vi ses."

"Så ofte Deres Højhed ønsker det, er jeg ganske til Deres tjeneste, Deres Eminence."

"Det vil blive ofte, stol trygt på det, for jeg har fundet overordentligt behag i Deres selskab."

"Det er alt for meget, Deres Højhed."

"På gensyn, hr. Bonacieux, på gensyn!"

Kardinalen slog ud med hånden, og Bonacieux svarede med at bukke helt ned til gulvet. Så gik han baglæns ud, og da han var nået ud i forgemakket, hørte kardinalen ham råbe af fuld hals:

"Leve Hans Højhed! Leve Hans Eminence! Leve den store kardinal!"

Kardinalen hørte smilende på dette overstrømmende udbrud af Bonacieux' begejstrede følelser. Da Bonacieux' råb havde tabt sig, sagde han:

"Nå, det er en mand, der i fremtiden vil gå i døden for mig."

Og derpå gav kardinalen sig til med den største opmærksomhed at undersøge det kort over La Rochelle, der, som vi har sagt, lå udbredt på bordet, og med en blyant trak

han en linje der, hvor den berømte dæmning skulle ligge, der halvandet år senere lukkede den belejrede bys havn.

Ligesom han var mest fordybet i sine strategiske beregninger, gik døren op, og Rochefort trådte ind.

"Nå," sagde kardinalen hurtigt og rejste sig med en fart, der bedst beviste, hvilken betydning han tillagde den kommission, som han havde overdraget greven.

"Ja," sagde Rochefort, "det er rigtigt, en ung kvinde på seksogtyve til otteogtyve år og en mand på femogtredive til fyrretyve år har virkelig boet på de af Deres Eminence nævnte steder, den ene fire dage, den anden fem, men kvinden er rejst i nat og manden i morges."

"Det har været dem," udbrød kardinalen og så på stueuret. "Nu er det for sent at sætte efter dem. Hertuginden er i Tours og hertugen i Boulogne. Så må vi indhente dem i London."

"Hvad befaler Deres Eminence?"

"Ikke et ord om, hvad der er sket. Lad dronningen være fuldstændig tryg. Lad hende ikke få at vide, at vi kender hendes hemmelighed. Lad hende være i den tro, at vi er på sporet af en eller anden sammensværgelse. Lad justitsminister Séguier komme."

"Og manden, hvad har Deres Eminence gjort med ham?"

"Hvad for en mand?"

"Denne Bonacieux."

"Jeg har gjort ham til det eneste, man kunne gøre ham til. Jeg har gjort ham til spion overfor sin kone."

Greven af Rochefort bukkede for kardinalen som en mand, der erkender sin herre og mesters store overlegenhed, og trak sig tilbage.

Da Rochefort var gået, satte kardinalen sig atter og skrev et brev, som han lukkede med et særligt segl. Så ringede han. Officeren trådte ind for fjerde gang.

"Lad Vitray komme og sig til ham, at han skal gøre sig parat til at rejse."

Et øjeblik efter stod den pågældende fuldstændig rejseklædt fra top til tå overfor kardinalen.

"Vitray," sagde han, "De må tage til England, så hurtigt De kan. De må ikke gøre noget ophold undervejs. Giv Mylady dette brev. Her er en anvisning på to hundrede guldstykker, som De kan hæve hos min privatkasserer. Gør Dem betalt af dem. Hvis De er her tilbage inden seks dage og har forrettet Deres ærinde efter ønske, skal De få lige så meget til."

Ilbuddet bukkede uden at sige et ord, tog brevet sammen med anvisningen på de to hundrede guldstykker og gik. Brevet indeholdt følgende:

> *Mylady!* Indfind Dem på det første bal, hvor hertugen af Buckingham kommer til stede. Han bærer på sin dragt et tørklæde besat med diamanter. Prøv at komme i nærheden af ham og skær to af dem af. Lad mig vide, så snart diamanterne er i Deres besiddelse.

15. Civile og militære

Da Athos dagen efter disse begivenheder ikke viste sig, blev hr. de Tréville underrettet om hans forsvinden af d'Artagnan og Porthos.

Hvad Aramis angik, så havde han bedt om orlov i fem dage. Det hed sig, at han var i Rouen i et familieanliggende.

Hr. de Tréville var en fader for sine soldater. Selv den ringeste og mest ukendte iblandt dem var, så snart han bar musketerernes uniform, sikker på hans hjælp og bistand, som var det hans egen broder.

Han gik straks til undersøgelsesdommeren, der blev anstillet en efterforskning, og det viste sig, at Athos sad i den arrest, der henhørte under bisperetten.

Athos havde gennemgået alle de samme lidelser som Bonacieux.

Vi har overværet de to fangers konfrontation. Athos, der frygtede for, at d'Artagnan, der selv var i fare, ikke skulle have tilstrækkelig tid, havde indtil da ikke sagt et ord. Nu erklærede han, at han hed Athos og ikke d'Artagnan.

Han tilføjede, at han hverken kendte hr. eller fru Bonacieux; at han aldrig havde talt hverken med den ene eller den anden af dem; at han ved titiden om aftenen var gået hen til sin ven d'Artagnan for at besøge ham, men at han indtil da havde opholdt sig hos hr. de Tréville, hvor han havde spist til middag. Han tilføjede, at mindst tyve vidner kunne bekræfte dette, og

han nævnede flere ansete adelsmænd, der iblandt hr. de Tréville og hertug de la Trémouille.

Den anden politifuldmægtig blev lige så forvirret som den første over musketerens rene og klare vidnesbyrd. Han havde nok haft lyst til at tage den revanche, som de civile så gerne vil tage overfor de militære, men navne som hr. de Tréville og hertug de la Trémouille gav ham nok at tænke på.

Athos blev derfor sendt til kardinalen, men uheldigvis var kardinalen hos kongen i Louvre.

Netop i samme øjeblik indfandt hr. de Tréville sig hos majestæten, efter at han havde været hos kriminalretsdommeren og direktøren for bispefængslet, uden at have kunnet finde Athos.

Som chef for musketererne havde hr. de Tréville til enhver tid adgang til kongen.

Vi kender kongens mistanke til dronningen, en mistanke, som behændigt var blevet støttet af kardinalen, der, når det angik intriger, havde uendelig meget mere mistillid til kvinder end til mænd. En af de fornemste grunde til mistanken var Anna af Østrigs venskab for fru de Chevreuse. Disse to kvinder foruroligede ham mere end krigene med Spanien, forviklingerne med England og de finansielle vanskeligheder. Efter hans fulde og faste overbevisning hjalp fru de Chevreuse ikke blot dronningen med hendes politiske intriger, men også – og det pinte ham endnu mere – med hendes kærlighedsintriger.

Allerede ved kardinalens første ord om, at fru de Chevreuse, der var forvist til Tours, og som man troede opholdt sig der, var kommet til Paris og i de fire dage, hun havde opholdt sig der,

havde ført politiet på vildspor, var kongen blevet rasende af vrede. Skønt han var lunefuld og upålidelig, ville kongen dog gerne kaldes *Louis den Retfærdige* og *Louis den Kyske*. Efterverdenen har vanskeligt ved at forstå denne karakter, som historien kun belyser gennem kendsgerninger, aldrig gennem ræsonnementer.

Men da kardinalen tilføjede, at fru de Chevreuse ikke blot var kommet til Paris, men at hun også havde hjulpet dronningen med at knytte en af disse hemmelighedsfulde forbindelser, som man den gang kaldte kabaler. Da han forsikrede, at han, kardinalen, var lige ved at udrede denne intriges mest indfiltrede tråde, da en musketer, netop som han havde alle beviser og stod i begreb med at gribe dronningens udsending på fersk gerning sammen med den forviste, havde vovet voldeligt at hindre rettens gang ved med kårde i hånd at kaste sig over lovens fredelige håndhævere, der upartisk skulle undersøge hele sagen for at forelægge Hans Majestæt den fuldt belyst – ja, da kunne Louis den Trettende ikke holde sig længere, gjorde et skridt hen imod dronningens værelse, bleg og stum af det raseri, som, når det brød løs, kunne drive ham til den koldeste grusomhed.

Og dog havde kardinalen endnu ikke med et ord nævnt Buckinghams navn.

I dette øjeblik var det, hr. de Tréville trådte ind, koldblodig, høflig og med ulastelig holdning.

Hr. de Tréville, der af kardinalens tilstedeværelse og kongens forstyrrede ansigtsudtryk kunne slutte sig til, hvad der lige var passeret, følte sig omtrent som Samson mellem filistrene.

Louis den Trettende havde allerede hånden på dørknappen, da han vendte sig om ved lyden af hr. de Trévilles indtræden.

"De kommer lige i rette tid," sagde kongen, der, når hans lidenskab var steget til et vist punkt, ikke længere formåede at forstille sig. "Det er smukke ting, jeg må høre om Deres musketerer."

"Og jeg," sagde hr. de Tréville roligt, "har nydelige historier at fortælle Deres Majestæt om civilisterne."

"Hvad behager?" sagde kongen stolt.

"Jeg har den ære at meddele Deres Majestæt," fortsatte hr. de Tréville i den samme tone, "at en flok skrivere, agenter og politimænd, der vist nok er meget respektable folk, men som, efter hvad det synes, har forset sig på uniformen, har tilladt sig at arrestere en af mine musketerer eller rettere en af Deres, inde i et hus, at trække ham midt ud på gaden og kaste ham i bispefængslet, og alt det ifølge en ordre, som det er blevet mig nægtet at se. Og dog var det en mand, der næsten havde gjort sig berømt, og som Deres Majestæt kender fra den mest fordelagtige side. Hans navn er Athos."

"Athos," gentog kongen mekanisk, "ja, jeg kender virkelig det navn."

"Deres Majestæt husker måske," sagde hr. de Tréville, "at Athos var den musketer, som i den kedelige duel, De ved nok, var så uheldig at såre hr. de Cahusac temmelig alvorligt."

"Det er sandt, Deres Højhed," sagde hr. de Tréville og henvendte sig til kardinalen. "Han er jo helt rask nu, ikke sandt?"

"Jo tak," sagde kardinalen og bed sig i læberne af vrede.

"Hr. Athos var altså gået hen for at besøge en af sine venner, der ikke var hjemme," blev hr. de Tréville ved, "det er en ung gascogner, der er aspirant i Deres Majestæts garderkorps i des Essarts' kompagni. Næppe var hr. Athos kommet indenfor og havde taget en bog for at forslå ventetiden, førend en flok politibetjente og soldater i forening omringede huset og slog dørene ind ..."

Kardinalen gjorde et tegn til kongen, der betød så meget som, "det var i anledning af den affære, som jeg har omtalt."

"Det ved vi alt sammen," sagde kongen, "for det er sket for at tjene os."

"Så er det måske også for at tjene Deres Majestæt, at en af mine musketerer, der er ganske uskyldig, er blevet grebet og anbragt mellem et par gardister som en anden misdæder. Den udmærkede mand, som ti gange har udgydt sit blod for at tjene Deres majestæt, og som er rede til også at gøre det i fremtiden, er blevet slæbt gennem en måbende hob."

"Hvad for noget," sagde kongen usikkert, "er det gået sådan til?"

"Hr. de Tréville glemmer at sige," sagde kardinalen med den mest uforstyrrelige ro, "at den uskyldige musketer, den fortræffelige mand, en time i forvejen med draget kårde havde jaget fire politiopdagere ud, skønt de havde ordre fra mig til at undersøge en sag af yderste vigtighed."

"Det kunne jeg nok ønske at se Deres Eminence bevise," udbrød hr. de Tréville med hele sin gascogneske fripostighed og sin militære bryskhed. "Hr. Athos, der er en fortræffelig mand, det tør jeg garantere Deres Majestæt, gjorde en time før sin arrestation mig den ære at sidde i mit hjem sammen med

hertug de la Trémouille og grev de Châlus, der alle havde spist til middag hos mig."

Kongen så hen på kardinalen.

"Man må jo tro en rapport," sagde kardinalen som svar på kongens tavse spørgsmål, "og de pågældende opdagere har angivet denne indberetning, som jeg har den ære at forelægge Deres Majestæt."

"Skal civilisters rapport gælde overfor militære æresord?" spurgte Tréville stolt.

"Nå, nå, Tréville, ti nu stille," sagde kongen.

"Hvis Hans Eminence har mistanke til en af mine musketerer," sagde Tréville, "så er hr. kardinalens retsind så anerkendt, at jeg selv vil forlange en undersøgelse indledet."

"Der, hvor denne husundersøgelse har fundet sted," fortsatte kardinalen uforstyrret, "bor, så vidt jeg ved, en gascogner, der er musketerens ven."

"Deres Eminence mener hr. d'Artagnan?"

"Jeg mener en ung mand, der er Deres protegé, hr. de Tréville."

"Ja, det er ham, Deres Eminence."

"Tror De ikke, denne unge mand har givet temmelig dårlige råd ..."

"Til hr. Athos! Et menneske, der omtrent er dobbelt så gammel som han," udbrød hr. de Tréville, "nej, Deres Højhed. Men for resten har hr. d'Artagnan tilbragt aftenen hos mig."

"Nå sådan," sagde kardinalen. "Alle folk er nok hos Dem om aftenen."

"Tvivler Deres Eminence på mit ord?" spurgte hr. de Tréville, ildrød helt op i panden af vrede.

"Nej, Gud fri mig vel," sagde kardinalen, "men jeg ville gerne vide hvad tid."

"Det kan jeg sige Dem ganske nøjagtigt, Deres Eminence, for lige i samme øjeblik han kom, så jeg på stueuret, at klokken var halv ti, skønt jeg selv troede, at den var mere."

"Og hvad tid gik han fra Dem?"

"klokken halv elleve. En time efter den omtalte begivenhed."

"Så meget står dog fast," sagde kardinalen, der intet øjeblik drog Trévilles sandhedskærlighed i tvivl, men som følte, at sejren var ved at slippe ham af hænde, "at Athos er blevet grebet i huset i Rue des Fossoyeurs."

"Må den ene ven ikke besøge den anden? Må en musketer af mit kompagni ikke være kammerat med en af hr. des Essarts' gardister?"

"Ikke, når det hus, hvor han træffer denne ven, er mistænkeligt."

"Det hus er nemlig mistænkeligt, Tréville," sagde kongen, "men det vidste De måske ikke."

"Nej, Deres Majestæt, det vidste jeg rigtig nok ikke, men i hvert fald, selv om det er mistænkeligt alle andre steder, så nægter jeg bestemt, at det er mistænkeligt der, hvor hr. d'Artagnan bor, for efter det foreliggende kan jeg forsikre Deres Majestæt om, at Deres Majestæt ikke har nogen mere trofast tjener og hr. kardinalen ikke nogen større beundrer."

"Var det ikke den d'Artagnan, der sårede Jussac under det ulykkelige sammenstød, der fandt sted nede ved klostret?" spurgte kongen og så på kardinalen, der blev blussende rød af raseri.

"Og næste dag Bernajoux. Jo, Deres Majestæt, jo, det er ganske rigtigt. Deres Majestæt har en udmærket hukommelse."

"Ja, hvilken bestemmelse skal vi så tage," sagde kongen.

"Sagen angår Deres Majestæt mere end mig," sagde kardinalen. "Jeg konstaterer kun skyldigheden."

"Og jeg benægter den," sagde hr. de Tréville, "men Deres Majestæt har jo dommere, lad disse dommere afgøre det."

"Ja, det er rigtigt," sagde kongen, "henvis sagen til retten. Det er dommernes sag at dømme, lad dem så dømme."

"Men i alle tilfælde," sagde Tréville, "er det meget trist, at selv det mest pletfrie liv, den mest uomtvistelige hæderlighed i disse sørgelige tider ikke kan fri en mand fra bagvaskelse og forfølgelse. Derfor vil hæren være lidet tilfreds med, det tør jeg garantere for, at være udsat for en sådan behandling på grund af en politiaffære."

Det var et uforsigtigt ord, men hr. de Tréville havde slynget det ud med velberåd hu. Han ønskede at fremkalde en eksplosion, fordi en mine altid giver ild fra sig, når den springer, og ilden lyser op.

"En politiaffære," udbrød kongen, idet han gentog hr. de Trévilles ord, "en politiaffære! Hvad ved De om det? Når man hører Dem, skulle man næsten tro, at Frankrig var i fare, fordi en musketer uheldigvis er blevet arresteret. Hvad er det for ophævelser for en musketers skyld! Guds død, jeg lader ti arrestere, hundrede, om det skal være, hele kompagniet, og jeg vil ikke høre et kny."

"Når musketererne forekommer Deres Majestæt mistænkelige, så er de med det samme skyldige," sagde hr. de Tréville. "Derfor er jeg også rede til at nedlægge min kårde, for

jeg tvivler ikke om, at kardinalen efter først at have anklaget mine soldater vil ende med at anklage mig. Derfor vil jeg hellere lade mig arrestere sammen med Athos, der allerede er sat i brummen, og hr. d'Artagnan, der uden tvivl snart vil komme der."

"Er De snart færdig, gascogner-brushoved?" spurgte kongen.

"Deres Majestæt," svarede Tréville uden at sænke stemmen, "giv befaling til, at jeg får min musketer tilbage, eller at han bliver stillet for en domstol."

"Han skal komme for retten."

"Godt, så meget desto bedre, for i så tilfælde vil jeg bede Deres Majestæt om tilladelse til at forsvare ham."

Kongen frygtede en eksplosion.

"Hvis Hans Eminence ikke har noget personligt imod det, så ..."

Kardinalen, der forstod kongen, kom ham i møde.

"Ja, undskyld," sagde han, "men såfremt Deres Majestæt ikke anser mig for en uvildig dommer, trækker jeg mig tilbage."

"Vil De," sagde kongen, "sværge mig til ved min fader, at hr. Athos var hos Dem, mens den omtalte begivenhed fandt sted, og at han ikke har været delagtig i den?"

"Jeg sværger ved Deres berømmelige fader og ved Dem selv, som jeg elsker og ærer højst her i verden."

"Betænk, Deres Majestæt," sagde kardinalen, "at hvis vi nu lader fangen slippe, så får vi aldrig sandheden at vide."

"Hr. Athos vil altid," svarede hr. de Tréville, "være parat til at svare, når de herrer civilister skulle ønske at spørge. Han løber ikke sin vej, hr. kardinal, det kan De være rolig for. Jeg svarer for ham."

"Nej, han løber sikkert ikke," sagde kongen, "ham vil vi altid kunne få fat i, det har hr. de Tréville ret i. Og desuden," tilføjede han, idet han sænkede stemmen og så bønligt på kardinalen, "lad os gøre dem trygge, det er god politik."

Louis den Trettendes politik fik kardinalen til at smile.

"Deres Majestæt har jo ret til at benåde. Gør, som De vil."

"Benådning er kun for skyldige," sagde de Tréville, der ville beholde det sidste ord, "og min musketer er uskyldig. Det er altså ingen nådesbevisning, Deres Majestæt, men en retfærdighedsakt."

"Sidder han i bispefængslet?" spurgte kongen.

"Ja, Deres Majestæt, og han sidder i en hemmelig celle som en af de usleste forbrydere."

"Det var som pokker," sagde kongen halvhøjt. "Hvad skal vi gøre ved det?"

"Underskrive ordren til at sætte ham i frihed, så er den historie forbi. Jeg tror ligesom Deres majestæt, at hr. de Trévilles garanti er mere end tilstrækkelig."

Tréville bukkede ærbødigt med en følelse af glæde, der dog ikke var fri for at være blandet med frygt. Han ville have foretrukket, at kardinalen havde gjort hårdnakket modstand, frem for at han pludselig blev så indladende.

Kongen underskrev løsladelsesordren, og Tréville gik straks med den.

I det øjeblik, han gik, smilede kardinalen elskværdigt til ham og sagde til kongen:

"Der hersker skøn enighed mellem overordnede og underordnede i Deres musketerkorps, Deres Majestæt, det er godt for tjenesten og taler til alles ros."

"Han spiller mig sikkert en eller anden streg," sagde Tréville til sig selv. "Overfor en sådan mand får man aldrig det sidste ord. Men jeg må hellere komme af sted, for kongen kan skifte sind, når det skal være, og det er altid vanskeligere at sætte en mand ind i Bastillen eller bispefængslet, når han først er sluppet ud, end at beholde ham, når man engang har ham."

Hr. de Tréville holdt triumferende sit indtog i bispefængslet, hvor han fik Athos udleveret. Den urokkelige sindsro havde ikke forladt musketeren.

Første gang, han så d'Artagnan, sagde han:

"Det slap De godt fra. Nu er Jussacs sår betalt. De har jo rigtig nok Bernajoux' tilbage, men det skal De ikke stole alt for absolut på."

I øvrigt havde hr. de Tréville god grund til at have mistillid til kardinalen og til at tænke, at historien ikke var forbi med det, for næppe havde musketerkaptajnen lukket døren efter sig, før Hans Eminence sagde til kongen:

"Nu, da vi er alene, Deres Majestæt, lad os så tale alvorligt. Hertugen af Buckingham har været her i Paris i fem dage og er først rejst i morges."

16. Justitsministeren vil mere end en gang til at ringe, som han har gjort det før

Det er umuligt at gøre sig en forestilling om det indtryk, som disse få ord gjorde på Louis den Trettende. Han blev skiftevis rød og bleg, og kardinalen så straks, at han med et slag havde generobret alt det tabte terræn.

"Så hertugen af Buckingham har været i Paris! Hvad har han haft at gøre her?"

"Han har uden tvivl konspireret med Deres fjender, huguenotterne og spanierne."

"Nej, Guds død, nej, han har konspireret mod min ære sammen med fru de Chevreuse, fru de Longueville og Condé'erne."

"Hvor kan det falde Deres Majestæt ind. Dertil er dronningen alt for fornuftig, og hun elsker til med Deres Majestæt alt for højt."

"Kvinden er svag, hr. kardinal," sagde kongen, "og hvad det angår med den store kærlighed, så har jeg mine egne tanker om den."

"Jeg hævder ikke desto mindre," sagde kardinalen, "at hertugen af Buckingham er kommet til Paris i et politisk anliggende."

"Og jeg, hr. kardinal, er sikker på, at han er kommet af andre grunde. Men hvis dronningen er skyldig, så lad hende tage sig i vare."

"Hvor meget jeg end vægrer mig, Deres Majestæt, ved at gå ind på tanken om et sådant forræderi, så falder det mig dog ind, at fru de Lannoy, som jeg efter Deres Majestæts ordre oftere har udspurgt, i morges sagde til mig, at Hendes Majestæt den foregående nat havde været meget længe oppe, at hun havde grædt meget i morges, og at hun havde skrevet hele dagen igennem."

"Det har naturligvis været til ham," udbrød kongen. "Kardinal, jeg må have fat i dronningens breve."

"Men hvordan skulle vi få fat i dem, Deres Majestæt? Jeg synes, hverken Deres Majestæt eller jeg kan nedlade os til et sådant hverv."

"Hvordan gik det til overfor marechalinde d'Ancre," udbrød kongen ude af sig selv af raseri. "Først undersøgtes hendes gemmer og bagefter hendes person."

"Marechalinde d'Ancre var kun marechalinde d'Ancre, en florentisk eventyrerske, mens Deres Majestæts ophøjede gemalinde er Anna af Østrig, Frankrigs dronning, det vil sige en af de mægtigste fyrstinder i verden. Note 1)"

"Så er hun kun så meget desto mere skyldig, hr. hertug. I jo højere grad hun har glemt den ophøjede stilling, hun indtager, desto dybere er hun faldet. Jeg har i øvrigt længe været bestemt på at gøre en ende på alle disse små intriger i politik og kærlighed. Der er også i hendes omgivelser en vis la Porte ..."

"Ja, jeg tilstår, at jeg tror, det er ham, der er anstifter af det hele," sagde kardinalen.

"De tror altså ligesom jeg, at hun bedrager mig," sagde kongen.

"Jeg tror, og det gentager jeg, Deres Majestæt, at dronningen konspirerer mod sin konges magt, men ikke, og det har jeg heller ikke sagt, mod hans ære."

"Og jeg siger Dem, at det er mod begge dele, jeg siger Dem, at dronningen ikke elsker mig, jeg siger Dem, at hun elsker en anden, at hun elsker denne infame Buckingham! Hvorfor har De ikke ladet ham arrestere, mens han var i Paris?"

"Arrestere hertugen! Arrestere kong Charles den Førstes premierminister, hvad tænker De på, Deres Majestæt? Det ville jo blive en komplet skandale, og hvis Deres Majestæts mistanke, som jeg stadig betvivler, skulle vise sig at være grundløs, så ville skandalen være endnu frygteligere, ja, rent ud hårrejsende."

"Men når han optræder som en vagabond, som en landstryger, så må ..."

Louis den Trettende afbrød sig selv, forskrækket over det, han stod i begreb med at sige, mens Richelieu spidsede øren og forgæves ventede på det ord, der var døet på kongens læber.

"Hvad må vi ..."

"Ikke noget," sagde kongen. "Men i al den tid, han har været i Paris, har De vel ikke tabt ham af syne?"

"Nej, Deres Majestæt."

"Hvor boede han?"

"I Rue de la Harpe nummer 75."

"Hvor ligger den?"

"I nærheden af Luxembourg."

"Og De er sikker på, at dronningen og han ikke har set hinanden?"

"Jeg tror, at dronningen kender sine pligter alt for vel, Deres Majestæt."

"Men De har skrevet til hinanden. Det er til ham, dronningen har skrevet hele dagen. Hr. hertug, jeg må have de breve."

"Men Deres Majestæt ..."

"Hr. hertug, jeg må have dem for enhver pris."

"Jeg må dog gøre Deres Majestæt opmærksom på ..."

"Vil De da også forråde mig, hr. kardinal, siden De stadig sætter Dem op imod min vilje? Er De også i forståelse med Spanien og England, med fru de Chevreuse og med dronningen?"

"Deres Majestæt," svarede kardinalen med et suk, "jeg troede, at jeg måtte være sikret mod en sådan mistanke."

"Kr. kardinal, De har hørt min vilje. Jeg vil have brevene."

"Så er der kun et middel."

"Hvilket?"

"At overlade denne mission til justitsminister Séquier. Den hører ind under hans embedsfunktioner."

"Lad der så straks blive sendt bud efter ham."

"Deres Majestæts ordre skal blive udført, men ..."

"Men hvad?"

"Men måske vil dronningen vægre sig ved at adlyde."

"Min ordre?"

"Men hvis hun nu ikke ved, at ordren kommer fra Deres Majestæt."

"Godt, så skal jeg selv forberede hende på det, for at hun ikke skal være i tvivl."

"Deres Majestæt må vel erindre, at jeg har gjort alt for at forhindre et brud."

"Ja, hr. hertug, jeg ved, at De er meget overbærende mod dronningen, alt for overbærende måske, og jeg vil sige Dem, at vi en anden gang skal tale videre om den ting."

"Når som helst det behager Deres Majestæt, men jeg vil altid være lykkelig og stolt over at kunne ofre mig for den gode forståelse, som jeg ønsker at se herske mellem Dem og dronningen af Frankrig."

"Godt, hr. kardinal, godt, men send nu foreløbig bud til justitsministeren. Jeg går ind til dronningen."

Louis den Trettende åbnede døren og gik gennem korridoren, der førte fra hans gemakker til Anna af Østrigs.

Dronningen sad midt imellem sine damer, fru de Guitaut, fru de Sablé, fru de Montbazon og fru de Guéménée. I en krog sad den spanske kammerjomfru donna Estefania, der var fulgt med hende fra Madrid. Fru de Guéménée læste højt. Alle hørte opmærksomt på hende med undtagelse af dronningen, der netop havde fået oplæsningen i stand, for at hun kunne følge sine egne tanker, mens hun lod, som om hun hørte efter.

Disse tanker var temmelig triste, om end et sidste kærlighedens genskin gød gylden glans over dem. Anna af Østrig havde mistet sin ægteherres fortrolighed, hun forfulgtes med had af kardinalen, der ikke kunne tilgive hende, at hun havde afvist hans ømme følelser, skønt enkedronningen, Marie af Medici, måtte stå som et advarende eksempel for hende, idet hun hele sit liv igennem blev pint og plaget af dette had, skønt hun, hvis man kan tro datidens beretninger, var begyndt med at indrømme kardinalen, hvad Anna af Østrig stadig havde afslået ham. Anna af Østrig havde set sine mest trofaste tjenere, sine mest intime fortrolige og sine mest dyrebare yndlinge falde

rundt omkring sig. Hun lignede de ulykkelige, der har fået den gave, at de bringer vanheld over alt, hvad de rører ved.

Hendes venskab var et skæbnesvangert tegn til forfølgelse. Fru de Chevreuse og fru de Vernet var blevet forvist, og la Porte lagde intet skjul på overfor hende, at han kunne vente at blive arresteret, hvad øjeblik det skulle være.

Ligesom hun var mest optaget af disse mørke tanker, gik døren op, og kongen trådte ind.

Oplæsningen standsede straks, alle damer rejste sig, og der indtrådte en dyb stilhed.

Kongen gjorde ingen særlige komplimenter, men gik lige hen til dronningen:

"Frue," sagde han med skælvende stemme, "om lidt vil De få besøg af kansleren, der vil give Dem en besked fra mig."

Den ulykkelige dronning, der uophørligt blev truet med skilsmisse, forvisning, ja, selv med dom, blegnede under den røde sminke og kunne ikke bare sig for at sige:

"Hvorfor kommer han? Hvad kan kansleren have at sige mig, som Deres Majestæt ikke lige så godt selv kan meddele mig?"

Kongen drejede sig om uden at svare, og næsten i samme øjeblik meddelte vagtkaptajnen, hr. de Guitaut, kanslerens ankomst.

Da kansleren trådte ind, var kongen allerede gået ud af den anden dør.

Kansleren trådte ind halvt smilende, halvt rødmende. Da vi rimeligvis senere vil træffe på ham under fortællingens gang, er det måske ikke af vejen, at læseren straks stifter nærmere bekendtskab med ham.

Kansleren var en forekommende mand. Det var des Roches le Masle, kannik ved Notre Dame kirken, tidligere kammertjener hos kardinalen, der havde anbefalet ham til Hans Majestæt som en mand, man kunne stole på. Kardinalen forlod sig på ham og fortrød det ikke. Man fortalte forskellige historier om ham. Her er en af dem: Efter en stormende ungdom havde han trukket sig tilbage til et kloster for i det mindste i nogen tid at sone sin fortids dårskaber.

Da han trådte ind på dette hellige sted, havde den stakkels bodfærdige imidlertid ikke fået slået porten tilstrækkelig hurtigt i, til at de lidenskaber, han flygtede for, ikke slap med ind. De fristede ham uophørligt, og prioren, til hvem han havde betroet sig i sin nød, ville gerne stå ham bi så meget som muligt og rådede ham til at trække i klokkestrengen og kime af al magt for at besværge den djævelske frister. Så snart klokken lød, vidste munkene, at fristeren var over en broder, og så ville de alle bede for ham.

Den vordende kansler syntes, at rådet var godt. Han besvor i vid udstrækning den onde ånd ved munkenes bønner, men Djævelen lader sig ikke så let drive ud fra et sted, hvor han har sat sig fast. Mens de fordoblede deres besværgelser, fordoblede han sine fristelser. Dag og nat stod klokken ikke stille og forkyndte, hvor magtpåliggende det var den bodfærdige at få ham drevet ud.

Munkene havde aldrig mere et øjebliks ro. Om dagen kunne de ikke bestille andet end at piske op og ned ad trapperne til kapellet, og om natten måtte de foruden at forrette aften- og morgenbøn springe op af sengen utallige gange og kaste sig næsegrus på stengulvet i deres celle.

Det er ikke oplyst, om det var Djævelen, der slap sit bytte, eller munkene, der gav tabt, men nok er det, at efter tre måneders forløb viste den bodfærdige sig atter ude mellem folk med ry for at være en af de mest besatte, man nogen sinde havde kendt.

Da han forlod klostret, trådte han ind i embedsstanden, fik sin onkels plads som retspræsident, sluttede sig ivrigt til kardinalens parti, hvad der viste, at han ikke var så tosset, blev kansler og var med iver kardinalen behjælpelig i tilfredsstillelsen af hans had overfor enkedronningen og i hans hævnplaner overfor Anna af Østrig. Efter at have vundet kardinalens fulde tillid, som han også helt vel havde fortjent, kom han endelig til at modtage det ejendommelige hverv, for hvis skyld han nu mødte hos dronningen.

Dronningen stod op endnu, da han trådte ind, men i samme nu, hun fik øje på ham, satte hun sig ned i lænestolen og gjorde tegn til sine damer, at de skulle tage plads på deres hynder og taburetter. Hun sagde derefter med værdighed:

"Hvad ønsker De, og i hvilken hensigt kommer De her?"

"For i kongens navn og med al den respekt, som jeg har den ære at skylde Deres Majestæt, at foretage en nøjagtig undersøgelse af Deres Majestæts papirer."

"Hvad siger De! En undersøgelse af mine papirer! Det er jo uforskammet."

"Tilgiv, Deres Majestæt, jeg er kun et redskab i Hans Majestæts hånd. Har Hans Majestæt ikke selv været her for lidt siden, og har han ikke selv anmodet Deres Majestæt om at være forberedt på denne visit?"

"Søg så efter. Det lader til, at jeg er mistænkt som en forbryderske. Estefania, giv den herre nøglerne til borde og sekretærer."

Kansleren undersøgte for en forms skyld bohavet, men han vidste meget godt, at det ikke var der, dronningen gemte det vigtige brev, hun havde skrevet i dagens løb.

Efter at kansleren mindst tyve gange havde åbnet og lukket skufferne, så måtte han til sagen, hvor betænkelig han end var ved det. Han måtte til sagen, siger vi, det vil sige, han måtte få en ende på historien ved at undersøge dronningens person. Kansleren gik altså hen mod Anna af Østrig og sagde med skælvende stemme og et meget forlegent udtryk i ansigtet:

"Ja, nu kommer jeg til hovedundersøgelsen."

"Hvori består den?" spurgte dronningen, der ikke forstod meningen eller snarere ikke ville forstå den.

"Hans Majestæt er sikker på, at De i dag har skrevet et brev. Han ved, at det endnu ikke er blevet afsendt. Dette brev findes hverken i borde eller sekretærer, og dog må det være et sted."

"Vil De vove at lægge hånd på Deres dronning?" sagde Anna af Østrig, idet hun rettede sig i sin fulde højde og fæstede blikket på kansleren med et næsten truende udtryk.

"Jeg er Hans Majestæts tro undersåt, Deres Majestæt, og jeg udfører alt, hvad Hans Majestæt befaler mig."

"Ja, De har ret," sagde Anna af Østrig, "og kardinalens spioner har givet ham god besked. Jeg har i dag skrevet et brev, og det er ikke afsendt. Brevet er her."

Dronningen lagde sin smukke hånd på brystet.

"Giv mig så det brev, Deres Majestæt," sagde kansleren.

"Det giver jeg kun til kongen," sagde Anna.

"Hvis kongen havde villet have det brev selv, Deres Majestæt, så havde han selv bedt Dem om det. Men jeg må gentage for Dem, at det er mig, han har overdraget at forlange det af Dem, og hvis De ikke udleverer det ..."

"Hvad så?"

"Så har han overdraget mig at tage det."

"Hvad mener De med det?"

"At mine ordrer er meget vidtgående, Deres Majestæt, og at jeg er bemyndiget til at søge det mistænkelige papir, om det så var på Deres Majestæts person."

"Det er forfærdeligt," udbrød dronningen.

"Så må Deres Majestæt hellere rette Dem efter mig."

"De må dog forstå, at det er en skændig voldsdåd."

"Ja, undskyld, men det er kongens befaling."

"Det kan jeg ikke udholde, nej, nej, så hellere dø," udbrød dronningen, hvis spanske og østrigske herskerblod oprørtes.

Kansleren gjorde et dybt buk. Så gik han hen imod Anna af Østrig. Det var tydeligt, at han ikke ville vige en tomme i fuldbyrdelsen af den opgave, han havde fået. Han var som en bøddelknægt i torturkammeret. I dronningens øjne blinkede forbitrelsens tårer.

Som vi allerede har fremhævet, var dronningen meget smuk.

Det kunne altså nok betragtes som en delikat sag, men kongen var i sin skinsyge overfor Buckingham nået så vidt, at han ikke kunne være skinsyg over for nogen anden.

Der er ingen tvivl om, at kansleren i dette øjeblik så sig om efter den famøse klokkestreng, men da han ikke havde den ved hånden, tog han hurtigt sin beslutning og langede ud imod det sted, hvor brevet befandt sig.

Anna af Østrig gjorde et skridt tilbage. Hun var bleg som et lig. Hun støttede sig for ikke at falde med venstre hånd til et bord, der stod bagved hende, med den højre trak hun et brev frem fra sin barm og rakte det til justitsministeren.

"Der er brevet," udbrød dronningen med brudt og skælvende stemme, "tag det og lad mig blive fri for Deres modbydelige nærværelse."

Kansleren, der også skælvede af en letforståelig sindsbevægelse, tog brevet, bukkede helt ned i støvet og gik.

Næppe var dronningen blevet alene, før hun halvt besvimet faldt om i sine damers arme.

Kansleren bragte straks brevet til kongen uden at have læst et ord i det. Kongen tog det med skælvende hånd og så, at der ingen udskrift var. Han blev meget bleg og åbnede det langsomt. Da han af de første ord så, at det var til kongen af Spanien, læste han det meget hurtigt.

Det var en fuldstændig angrebsplan overfor kardinalen. Dronningen opfordrede sin broder og kejseren af Østrig til at gøre fælles sag, da de begge var truede af Richelieus politik, hvis stadige plan var at ydmyge det habsburgske hus, og at erklære Frankrig krig. Kardinalens afskedigelse skulle sættes som fredsbetingelse. Men om kærlighed var der ikke et ord i brevet.

Kongen, der formelig var henrykt, forhørte sig om, hvor vidt kardinalen endnu var i Louvre, han fik den besked, at kardinalen afventede hans ordre i sit arbejdsværelse.

Kongen gik straks over til ham.

"De har haft ret, og det er mig, der har haft uret. Det hele er en politisk intrige. Der er ikke spor af tale om kærlighed i

brevet, som De selv kan se, men til gengæld er der megen tale om Dem."

Kardinalen tog brevet og læste det med den største opmærksomhed, og da han var færdig, læste han det endnu en gang.

"De ser, Deres Majestæt, hvor vidt mine fjender driver det. De bliver truet med to krige, hvis De ikke afskediger mig. I Deres sted, Deres Majestæt, ville jeg give efter for et så mægtigt tryk, og for mit eget vedkommende ville jeg betragte det som en sand lykke, hvis jeg kunne trække mig tilbage til privatlivet."

"Hvad er det, De siger, hertug!"

"Jeg siger, Deres Majestæt, at jeg sætter mit helbred til i disse opslidende kampe og dette evige arbejde. Jeg siger, at efter al sandsynlighed vil jeg ikke kunne udholde strabadserne ved La Rochelles belejring, og at det er bedre, at De udnævner hr. de Condé eller hr. de Bassompierre eller en anden tapper mand, der er kriger af profession, i stedet for mig, der er en kirkens mand, og som uophørlig drages bort fra mit kald for at beskæftige mig med ting, som jeg ikke har noget kendskab til. Deres Majestæt vil indad til kunne gøre landet lykkeligere og udadtil uden tvivl langt større."

"Jeg forstår, hr. hertug," sagde kongen. "Vær De kun rolig. Alle de, der er nævnt i dette brev, skal blive straffet efter fortjeneste, dronningen selv iberegnet."

"Hvad siger De, Deres Majestæt! Gud fri mig fra at være årsag i, at dronningen på nogen måde forulempes. Hun har altid anset mig for sin fjende, skønt Deres Majestæt kan bevidne, at jeg altid har taget hende varmt i forsvar selv overfor Dem. Hvis det var Deres Majestæts ære, hun forrådte, så ville jeg være den

første til at sige: ingen nåde, Deres Majestæt, ingen barmhjertighed med den skyldige. Heldigvis er der ikke noget om den slags, og Deres Majestæt har jo nu fået et nyt bevis derpå."

"Det er sandt, hr. kardinal," sagde kongen, "og De havde ret som altid, men dronningen fortjener ikke desto mindre min fulde vrede."

"Det er Dem, Deres Majestæt, der har pådraget Dem hendes, og hvis hun virkelig var alvorlig opbragt på Deres Majestæt, så kunne jeg godt forstå det. Deres Majestæt har behandlet hende med en hårdhed ..."

"Således vil jeg altid behandle mine og Deres fjender, hr. hertug, hvor højt de end er stillede, og hvor stor fare jeg end løber ved at behandle dem så strengt."

"Dronningen er min fjende, men ikke Deres, tvært imod, Deres Majestæt, hun er Deres trofaste, hengivne og ulastelige hustru. Tillad mig derfor at gå i forbøn for hende hos Deres Majestæt."

"Så må hun ydmyge sig og komme først til mig."

"Nej, det er tvært imod Deres Majestæt, der må give det gode eksempel, det er Dem, der først har haft uret, da det er Dem, der har mistænkt dronningen."

"Skulle jeg gøre det første skridt, aldrig!"

"Deres Majestæt, jeg beder Dem."

"Hvorledes skulle jeg i øvrigt bære mig ad med at foretage dette skridt?"

"Ved at gøre noget, som De ved er dronningen behageligt."

"Hvad skulle det være?"

"Giv et bal. De ved, hvor meget dronningen holder af at danse, og jeg svarer Dem for, at hendes vrede ikke vil holde stand overfor en sådan opmærksomhed."

"Hr. kardinal, De ved, at jeg ikke er nogen ynder af den slags verdslige forlystelser."

"Dronningen vil netop af den grund være Dem så meget mere taknemmelig, fordi hun kender Deres antipati mod den slags adspredelser. I øvrigt vil det jo også være en lejlighed for hende til at tage det smukke tørklæde med diamanter på, som De gav hende til hendes fødselsdag, og som hun endnu ikke har haft lejlighed til at bære."

"Lad os se tiden an, lad os se tiden an, hr. kardinal," sagde kongen, der var fuldstændig rede til at udsone sig med dronningen, glad som han var over at finde hende skyldig i en brøde, der bekymrede ham så lidt, men uskyldig i en fejl, som han anså for meget farlig. "Lad os se tiden an, men De er på min ære alt for overbærende."

"Deres Majestæt," sagde kardinalen, "overlad strengheden til ministrene. Overbærenhed er en kongelig dyd. Gør brug af den, og De skal se, at De vil befinde Dem vel derved."

Kardinalen, der hørte klokken slå elleve, bukkede med disse ord dybt for kongen og bad om tilladelse til at trække sig tilbage, idet han anmodede majestæten om at udsone sig med dronningen.

Anna af Østrig, der havde forberedt sig på at få bebrejdelser i anledning af det brev, der var blevet fundet hos hende, blev meget forbavset ved næste dag at se kongen gøre forsøg på en tilnærmelse. Hendes første indtryk var uvilje, hendes følelse som kvinde og hendes værdighed som dronning var blevet

krænket så dybt, at hun ikke straks ved det første venlige ord kunne glemme det. Da hendes damer trængte ind på hende, lod hun endelig, som om hun havde glemt optrinnet. Kongen benyttede sig straks af dette gunstige øjeblik til at meddele hende, at han agtede at give en fest.

En fest var for den stakkels Anna af Østrig noget så sjældent, at det gik, som kardinalen havde tænkt. Ved kongens ord forsvandt det sidste spor af vrede i hvert fald fra dronningens ansigt om end ikke fra hendes hjerte. Hun spurgte, hvornår denne fest skulle finde sted, men kongen svarede, at han måtte konferere med kardinalen om dette punkt.

Hver dag spurgte kongen da også kardinalen, når denne fest skulle finde sted, og hver gang fandt kardinalen et påskud til at udskyde dagen.

Således forløb en halv snes dage.

En uge efter den ovenfor beskrevne scene modtog kardinalen imidlertid et brev fra London. Det indeholdt kun disse ord:

"Jeg har dem, men jeg kan ikke forlade London, da jeg ingen penge har. Send mig fem hundrede guldstykker, og fire eller fem dage efter, at jeg har modtaget dem, skal jeg være i Paris."

Samme dag, som kardinalen havde fået dette brev, rettede kongen det sædvanlige spørgsmål til ham.

Richelieu talte på fingrene og sagde ved sig selv:

"Hun vil komme, skrev hun, fire eller fem dage efter, at hun har modtaget pengene. Der går fire eller fem dage med at få pengene over og fire eller fem dage for hende med at nå hertil. Det giver i alt ti dage. Lad os imidlertid tage modvind, uforudsete hindringer, kvindelig mangel på udholdenhed med i betragtning og lad os regne tolv dage."

"Nå, hr. hertug," sagde kongen, "har De fået regnet det ud?"

"Ja, Deres Majestæt. I dag skriver vi den 20. september. Den 3. oktober fejrer byens fædre en fest. Det vil passe udmærket, for det vil da ikke få udseende af, at det er Dem, der imødekommer dronningen."

Kardinalen tilføjede:

"Apropos, glem ikke, Deres Majestæt, at sige dronningen, at De i anledning af denne fest gerne vil se, hvorledes hendes tørklæde med diamanterne klæder hende."

Note 1: **Marechalinde d'Ancre** var enke efter italieneren d'Ancre, der var steget til stor gunst under dronningens formynderregering, men som faldt i unåde under Louis den Trettende, der lod ham skyde. Hans hustru blev anklaget for trolddom og henrettet. *Overs.anm.*

17. Bonacieux i sit hjem

Det var anden gang, kardinalen havde berørt denne diamantdug i samtale med kongen. Louis den Trettende blev slået af det og fik den tanke, at der under denne opfordring skjulte sig et mysterium.

Mere end en gang havde kongen med en vis ydmygelse følt, at kardinalens politi, som vel ikke havde nået vor tids udvikling, var fortrinligt og bedre underrettet end han selv om, hvad der foregik i majestætens eget hus.

Han håbede derfor, at en samtale med Anna af Østrig skulle bringe ham noget lys i sagen, så at han kunne komme tilbage til kardinalen med en eller anden hemmelighed, som Hans Eminence enten vidste eller ikke vidste, men som i begge tilfælde ville hæve ham umådeligt i hans ministers øjne.

Han opsøgte altså dronningen og begyndte som sædvanlig at udslynge nye trusler mod alle hendes omgivelser.

Anna af Østrig sænkede hovedet og lod uvejret drive over uden at svare. Hun håbede, at kongen til sidst skulle holde op. Det var imidlertid ikke Louis den Trettendes mening. Kongen ville have en samtale, der kunne sprede noget lys, for han var overbevist om, at kardinalen havde en bagtanke og forberedte en af de forfærdelige overraskelser, som Hans Eminence var en mester i. Han nåede sit mål ved at vedblive at udslynge beskyldninger.

Anna af Østrig blev træt af disse hensigtsløse angreb og udbrød:

"Deres Majestæt siger mig ikke alt, hvad der ligger Dem på hjerte. Hvad er det, jeg har gjort? Hvad er det for en forbrydelse, jeg har begået? Det er umuligt, at Deres Majestæt kan gøre så mange ophævelser over et brev, som jeg har skrevet til min broder."

Kongen, der nu selv blev direkte angrebet, vidste ikke, hvad han skulle svare. Han mente, at det nu var øjeblikket til at fremkomme med den anmodning, som han helst skulle have ventet med til dagen før festen.

"Deres Majestæt," sagde han med værdighed, "der vil i den nærmeste tid blive afholdt et bal på rådhuset. Jeg venter, at De, for at hædre vore brave rådsherrer, vil møde i fuld gallatoilette og først og fremmest bære den diamantdug, som jeg forærede Dem til Deres fødselsdag. Der har I mit svar."

Det var et frygteligt svar. Anna af Østrig troede, at Louis den Trettende vidste alt, og at kardinalen havde fået ham til at forstille sig i disse syv, otte dage, fordi forstillelse netop lå for hans karakter.

Hun blev dødeligt bleg, støttede hånden mod en konsol, og idet hun forfærdet betragtede kongen, sagde hun ikke et ord.

"Forstår De det," sagde kongen, der nød denne forvirring i hele dens udstrækning uden dog at kunne forstå bevæggrunden. "Forstår De det?"

"Ja, Deres Majestæt, jeg forstår det," sagde dronningen stammende.

"De kommer altså på ballet?"

"Ja."

Dronningen blev om mulig endnu blegere. Kongen lagde mærke til det og nød det med den kolde grusomhed, der var en

af de sletteste sider i hans karakter.

"Så er vi altså enige om det," sagde kongen. "Det var alt, hvad jeg havde at sige Dem."

"Hvornår skal det bal finde sted?" spurgte Anna af Østrig.

Louis den Trettende følte instinktmæssigt, at han ikke burde svare på dette spørgsmål, som dronningen havde fremsat med næsten uhørlig stemme.

"I den allernærmeste tid, Deres Majestæt, men jeg husker ikke bestemt datoen. Jeg skal spørge kardinalen."

"Det er altså kardinalen, der har talt til Dem om festen," udbrød dronningen.

"Ja, Deres Majestæt," svarede kongen forbavset. "Men hvorfor det?"

"Det er ham, der har sagt til Dem, at De skulle anmode mig om at vise mig med tørklædet på."

"Ja, det vil sige ..."

"Jo, det er ham, det er ham, Deres Majestæt."

"Nå, det kan jo være ligegyldigt, om det er ham eller mig. Er der nogen forbrydelse i den anmodning?"

"Nej, Deres Majestæt."

"Så kommer De altså?"

"Ja, Deres Majestæt."

"Det er godt," sagde kongen og trak sig tilbage, "det er godt, så stoler jeg altså på det."

Dronningen nejede, mindre for at opfylde etiketten, end fordi hendes knæ vaklede under hende. Kongen gik bort i strålende humør.

"Jeg er fortabt," sagde dronningen ved sig selv. "Jeg er fortabt. Kardinalen ved alt, og det er ham, der driver kongen frem,

skønt han endnu intet ved. Men snart vil han få alt at vide. Jeg er fortabt. Min Gud, min Gud!"

Situationen var virkelig forfærdelig. Buckingham var vendt tilbage til London, fru de Chevreuse var i Tours. Dronningen, som der blev passet skarpere på end nogen sinde tidligere, følte, at en af hendes damer forrådte hende, uden at hun kunne sige hvem; la Porte kunne ikke forlade Louvre; hun havde ikke en eneste, som hun kunne betro sig til.

Så brast hun i heftig gråd ved tanken om den ulykke, der truede hende, og den forladte stilling, hun var i.

"Kan jeg da slet ikke være Deres Majestæt til nogen nytte," sagde pludselig en stemme fuld af mildhed og medlidenhed ved siden af hende.

Dronningen vendte sig hurtigt om, for udtrykket i denne stemme var ikke til at tage fejl af. Det var en veninde, der talte således.

I en af dørene, som vendte ind til dronningens gemak, viste den smukke fru Bonacieux sig. Hun havde været i færd med at ordne kjolerne og linnedet i et af sideværelserne, da kongen trådte ind, hun havde ikke kunnet komme ud og havde hørt alt.

Dronningen udstødte et skrig, da hun så, at hun var blevet overrasket, for i sin vånde kendte hun ikke straks den unge kone, som la Porte havde skaffet hende.

"Vær ikke bange, Deres Majestæt," sagde den unge kone og foldede hænderne, mens hun selv kom til at græde ved dronningens fortvivlelse, "jeg tilhører Deres Majestæt med liv og sjæl, og hvor langt jeg end står under Dem, hvor ubetydelig min stilling end er, så tror jeg at have fundet et middel til at bringe Deres Majestæt ud af forlegenheden."

"De, gode Gud, De!" udbrød dronningen. "Se mig lige i øjnene. Jeg bliver forrådt fra alle sider. Kan jeg stole på Dem?"

"Ja, Deres Majestæt," udbrød den unge kom og faldt på knæ. "Ved min sjæl, jeg er rede til at dø for Deres Majestæt."

Dette udbrud kom dybt fra hjertet, og det var lige som det første ikke til at tage fejl af.

"Ja," fortsatte fru Bonacieux, "der er forrædere her, men jeg sværger Dem ved den hellige jomfru, at ingen er Deres Majestæt mere hengiven end jeg. Den diamantdug, som kongen forlanger, den har De givet til hertugen af Buckingham, ikke sandt? Den lå i et lille rosentræsskrin, som han havde under armen, tager jeg fejl? Er det ikke rigtigt?"

"Jo."

"Godt," fortsatte fru Bonacieux, "denne diamantdug må vi altså have tilbage."

"Ja, det må vi," udbrød dronningen. "Men hvordan skal vi bære os ad, hvordan skal vi opnå det?"

"Vi må sende bud til hertugen."

"Men hvem? ... hvem! Hvem tør jeg stole på?"

"Hav tillid til mig, Deres Majestæt. Vis mig den ære, min dronning, og jeg skal finde et bud."

"Men jeg må jo skrive."

"Ja, det er absolut nødvendigt. Men blot to ord med Deres Majestæts hånd og Deres privatsegl under."

"Men disse to ord er min egen dom, de betyder skilsmisse og forvisning."

"Ja, hvis de falder i smudsige hænder! Men jeg skal svare Deres Majestæt for, at disse to ord skal blive besørgede efter adressen."

"Du gode Gud. Skal jeg da betro mit liv, min ære, mit rygte i Deres hænder?"

"Ja, det må De, Deres Majestæt, og jeg skal frelse det alt sammen."

"Men sig mig i det mindste hvordan."

"Min mand er blevet løsladt for et par dage siden, jeg har endnu ikke haft tid til at tale med ham. Det er en brav og hæderlig mand, der hverken nærer had eller forkærlighed for nogen. Han vil gøre alt, hvad jeg forlanger af ham. Når jeg siger det til ham, så vil han rejse uden at kende, hvad det er, han overbringer, og han vil aflevere Deres Majestæts brev efter adressen uden engang at vide, at det kommer fra Deres Majestæt."

Dronningen tog den unge kones hænder med et lidenskabeligt udbrud og så hende i øjnene, som for at læse hende ind i hjertet. Da hun kun så hengivenhed lyse ud af hendes smukke blik, kyssede hun hende ømt.

"Gør det," udbrød hun, "og du har frelst mit liv, og du har frelst min ære."

"De må ikke overdrive den tjeneste, som jeg har den lykke at kunne vise Dem. Jeg har intet at frelse for Deres Majestæt, der kun er genstand for et skændigt komplot."

"Det er sandt, det er sandt, mit barn," sagde dronningen. "Du har ret."

"Giv mig så brevet, Deres Majestæt, vi må tage tiden i agt."

Dronningen gik hen til et lille bord, på hvilket der var papir, blæk og pen. Hun skrev et par linjer, forseglede brevet med sit signet og gav det til fru Bonacieux.

"Men vi glemmer noget, som er højst nødvendigt," sagde dronningen.

"Hvad er det?"

"Penge."

Fru Bonacieux rødmede.

"Ja, det er sandt," sagde hun, "og jeg må tilstå overfor Deres Majestæt, at min mand ..."

"At din mand ingen har, var det ikke det, du ville sige?"

"Jo, han har nok, men han er meget påholdende. Det er nu hans fejl. Deres Majestæt skal imidlertid ikke være urolig af den grund, vi skal nok finde på en udvej ..."

"Nå, jeg har heller ingen," sagde dronningen – når man har læst fru de Mottevilles memoirer, vil man ikke undre sig over dette svar – "men vent lidt."

Anna af Østrig gik hen til sin sekretær.

"Se, der er en ring, der skal være meget kostbar. Jeg har fået den af min broder, kongen af Spanien, den tilhører mig, og jeg kan disponere over den. Tag den ring og gør den i penge og lad din mand rejse."

"Inden en time skal det være besørget."

"Du ser nok adressen," sagde dronningen så sagte, at det næsten var umuligt at høre, hvad hun sagde: "Hertugen af Buckingham, London."

"Brevet skal blive bragt til ham personlig."

"Du er et prægtigt barn," udbrød Anna af Østrig.

Fru Bonacieux kyssede dronningens hænder, gemte brevet ved sit bryst og forsvandt så let som en fugl.

Ti minutter efter var hun hjemme. Det var rigtigt, som hun havde sagt til dronningen, at hun ikke havde set sin mand,

siden han var løsladt. Hun kendte ikke den forandring, der var foregået med ham i hans sindsstemning overfor kardinalen, som yderligere var blevet bestyrket ved, at greven af Rochefort havde aflagt ham et par visitter og var blevet hans bedste ven. Han havde uden stor vanskelighed fået ham overbevist om, at hans kones bortførelse ikke var sket i nogen ond hensigt, men udelukkende havde været en politisk forholdsregel.

Hun traf hr. Bonacieux alene. Den stakkels mand havde svært bryderi med at få gjort i stand i huset, hvor han havde fundet møblerne ituslåede og alle skuffer næsten tomme, for retfærdigheden hører ikke til de tre ting, kong Salomon nævner som dem, der ikke efterlader noget spor på deres vej. Hvad pigen angik, så havde hun taget flugten, da hendes herre blev arresteret. Skrækken havde i den grad fået bugt med det stakkels pigebarn, at hun var løbet fra Paris og ikke var standset, før hun var nået hjem til sin fødestavn Bourgogne.

Så snart han var kommet hjem igen, havde den gode hosekræmmer ladet sin hustru vide, at han var sluppet lykkelig og vel tilbage, og hun havde svaret ham med at ønske ham til lykke og fortælle ham, at det skulle være hendes kæreste pligt at besøge ham, så snart det på nogen måde var hende muligt uden at forsømme noget.

Dette "så snart" havde nu varet i fem dage, hvad der under andre omstændigheder ville have forekommet Bonacieux at være en meget lang tid. Men den samtale, som han havde haft med kardinalen, og de besøg, som Rochefort aflagde ham, gav ham nok at spekulere på, og som man ved, er der intet, der bedre får tiden til at gå, end spekulation. Og det så meget mere, som Bonacieux' spekulationer viste sig i et rosenrødt skær.

Rochefort kaldte ham sin ven, sin kære Bonacieux, og holdt ikke op med at fortælle ham, at kardinalen satte den største pris på ham. Hosekræmmeren så sig allerede på vejen til hæder og lykke.

Fru Bonacieux havde også haft nok at tænke på, men hendes tanker havde rigtig nok drejet sig om helt andre ting end ærgerrighed. Hendes tanker havde uvilkårligt bestandig kredset om den smukke, raske unge mand, der syntes at være så forelsket i hende. Fru Bonacieux var blevet gift i en alder af atten år med sin mand og havde bestandig levet sammen med hans venner, der ikke var særlig egnede til at vække ømmere følelser hos en ung kone, hvis hjerte var renere, end hendes stilling var høj. Hun havde derfor været utilgængelig for almindeligt kurmageri. Men i særdeleshed i denne tidsperiode øvede adelsmandstitlen en umådelig indflydelse på borgerlauget, og d'Artagnan var adelsmand og bar tilmed garderuniform, der næst efter musketeruniformen var den, som damerne sværmede mest for. Han var som sagt smuk, ung og med lyst til eventyr, han talte om kærlighed som en mand, der elsker, og som har trang til at blive elsket. Der var altså nok til at gøre et lille treogtyveårigt hoved kruset, og fru Bonacieux var netop i denne skønne alder.

Skønt de to ægtefæller ikke havde set hinanden i over otte dage, og skønt der i den forløbne uge var foregået vigtige begivenheder for dem begge, mødtes de dog med en vis forbeholdenhed. Ikke desto mindre viste Bonacieux virkelig glæde ved gensynet og modtog sin hustru med åbne arme. Fru Bonacieux gav ham panden til kys.

"Vi må tale lidt sammen," sagde hun.

"Hvorfor det?" sagde Bonacieux forundret.

"Jo, vist så, jeg har en ting af den største vigtighed at betro dig."

"Det har jeg også. Jeg har nogle meget vigtige spørgsmål at stille dig. Fortæl mig lidt om din bortførelse, hvis du vil."

"Det er slet ikke det, det i øjeblikket drejer sig om," sagde fru Bonacieux.

"Hvad drejer det sig da om? Om min fængsling?"

"Den fik jeg at vide samme dag, den havde fundet sted, men da du ikke havde gjort dig skyldig i nogen forbrydelse, og da du ikke havde været med i nogen intrige, og da du ikke vidste noget, der kunne være kompromitterende hverken for dig eller for nogen anden, lagde jeg ikke mere vægt på den sag end nødvendigt."

"Du tager dig det noget let," sagde Bonacieux lidt krænket over den ringe interesse, som hans hustru lagde for dagen. "Ved du, at jeg har siddet indemuret en dag og en nat i en af kachotterne i Bastillen?"

"En dag og en nat går hurtigt. Lad os derfor ikke tale mere om dit fangenskab, men komme tilbage til mit ærinde."

"Hvad for noget, dit ærinde! Kommer du ikke for at se til din mand, som du har været skilt fra i otte dage?" spurgte hosekræmmeren i højeste grad fornærmet.

"Først og fremmest det, naturligvis, men så er der også noget andet."

"Hvad er det?"

"Det er en ting af den største interesse, og som måske vor fremtidige lykke afhænger af."

"Vor lykke ser helt anderledes ud, end da vi sidst var sammen, og jeg skulle ikke forbavses, hvis den i løbet af nogle måneder skulle gøre adskillige misundelige."

"Ja, hvis du vil følge de råd, jeg giver dig."

"Som du giver mig?"

"Ja, du kan gøre en god og fortjenstfuld handling, og du kan samtidig tjene penge."

Fru Bonacieux vidste, at når hun talte til sin mand om penge, så tog hun ham på hans ømme punkt.

Men en mand, selv om han kun er hosekræmmer, er ikke længere den samme, når han har talt ti minutter med en kardinal Richelieu.

"Er der mange penge at tjene?" sagde han og spidsede munden.

"Ja, mange."

"Hvor mange omtrent?"

"Måske tusinde guldstykker."

"Er det noget alvorligt, du har at bede mig om?"

"Ja."

"Hvad skal jeg gøre?"

"Du skal rejse lige med det samme. Jeg skal give dig et papir, som du ikke under nogen som helst omstændighed må lade falde i fremmede hænder."

"Og hvor skal jeg rejse hen?"

"Til London."

"Skal jeg til London! Det er din spøg, jeg har ikke noget at gøre i London."

"Men der er andre, for hvem du skal gøre noget."

"Hvad skulle det være for andre? Jeg vil sige dig på forhånd, at jeg ikke mere vil gøre noget ubeset, og at jeg vil vide, ikke blot, hvad jeg udsætter mig for, men også, for hvis skyld jeg udsætter mig for fare."

"Det er en højtstående person, der sender dig, og det er en højtstående person, der venter dig. Summen vil langt overstige din forventning, det er alt, hvad jeg kan sige dig."

"Altså igen intriger, igen intriger, nej, mange tak, dem har jeg fået nok af. Kardinalen har åbnet øjnene på mig."

"Kardinalen," udbrød fru Bonacieux, "har du talt med kardinalen?"

"Han har ladet mig kalde," sagde hosekræmmeren stolt.

"Og du har været uforsigtig nok til at gå til ham?"

"Jeg må indrømme, at jeg ikke havde noget valg, om jeg ville gå til ham eller ej, da jeg var anbragt mellem to gardister. Jeg vil også tilstå, at da jeg den gang endnu ikke kendte Hans Eminence, så ville jeg have været meget glad ved at kunne afslå den visit."

"Han har altså ladet dig mishandle, han har truet dig."

"Han har rakt mig hånden og kaldt mig sin ven, hører du, sin ven. Jeg er den store kardinals ven."

"Den store kardinal!"

"Vil du måske bestride den titels berettigelse?"

"Jeg vil ikke bestride noget, men jeg vil kun erindre dig om, at en ministers gunst er flygtig som skum, og at man måtte være godt gal, hvis man bandt sig til en minister. Der er magter, som står over ham, og som ikke hviler på en enkelt mands lune eller på udfaldet af en enkelt begivenhed. Nej, det er magten, man må støtte sig til."

"Det gør mig ondt, men jeg kender ikke anden magt end den store mands, som jeg har den ære at tjene."

"Du tjener kardinalen?"

"Ja, og som hans tjener tillader jeg ikke, at du medvirker til komplotter mod statens sikkerhed, og at du intrigerer med en kvinde, der ikke er fransk, men som i hjertet er spanierinde. Men heldigvis har vi den store kardinal, hans årvågne blik vogter på os og trænger helt ned i sjælens dyb."

Bonacieux gentog ord til andet en udtalelse, som han havde hørt af grev Rochefort. Den stakkels kone, som havde regnet med sin mand, og som i tillid til det havde givet dronningen sit løfte, blev lige så forfærdet over den fare, hun nær havde styrtet sig i, som over umuligheden af at bringe sit forsæt til udførelse.

Da hun imidlertid kendte sin mands karakterløshed, men især hans griskhed, opgav hun ikke at bringe ham over på sit parti.

"Nå, så du er kardinalist," udbrød hun. "Du tjener dem, der handler ilde med din hustru og fornærmer dronningen."

"Den enkeltes interesser har intet at betyde i sammenligning med det almene. Jeg er på deres parti, der vil frelse staten," sagde Bonacieux med eftertryk.

Det var atter en af grev Rocheforts fraser, som han kunne huske, og som han fandt anledning til at anbringe her.

"Og ved du, hvad den stat, du taler om, er for noget?" spurgte fru Bonacieux og trak på skuldrene. "Nej, vær du tilfreds med at være en jævn borgermand og hold dig på den side, hvor fordelen er størst."

"Nå, ja, ja," sagde Bonacieux og raslede med en velspækket pung, der gav en lyd af penge. "Når du endelig vil prædike for

mig, hvad siger du så til den?"

"Hvor kommer de penge fra?"

"Kan du ikke gætte det?"

"Fra kardinalen?"

"Fra ham og min ven, grev de Rochefort."

"Grev de Rochefort! Men det er jo ham, der har bortført mig."

"Det kan gerne være."

"Og af den mand modtager du penge?"

"Har du ikke selv sagt, at det var en fuldstændig politisk affære?"

"Ja, men den gik ud på at få mig til at forråde dronningen og ved tortur at fravriste mig tilståelser, der kunne berøve min ophøjede herskerinde hendes ære, ja, måske hendes liv."

"Din ophøjede herskerinde er en troløs spanierinde, og hvad kardinalen gør, er vel gjort."

"Jeg vidste nok," sagde den unge kone, "at du var fej, gerrig og indskrænket, men jeg vidste ikke, at du var en slubbert."

"Hvad siger du," udbrød Bonacieux, der aldrig havde set sin hustru vred, og som veg tilbage for dette ægteskabelige indignationsudbrud. "Men hvad er det dog, du siger."

"Jeg siger, at du er en usling," fortsatte fru Bonacieux, der mærkede, at hun atter havde fået nogen magt over sin mand. "Nå, så du laver politik, og oven i købet kardinalpolitik! Du sælger dig med hud og hår til Djævelen for penge."

"Nej, men til kardinalen."

"Det kommer ud på et," udbrød den unge kone, "enten man nævner Richelieu eller Djævelen."

"Men ti dog stille, sæt nogen hørte os."

"Ja, det har du ret i, så måtte jeg skamme mig over din lumpne fejhed."

"Men hvad vil du have, at jeg skal gøre? Sig mig det."

"Jeg har jo sagt dig det. Du skal øjeblikkelig rejse og ærlig og redeligt udføre det hverv, jeg værdiger dig at udrette. På den betingelse vil jeg glemme alt og tilgive dig. Jeg vil oven i købet," tilføjede hun og rakte ham hånden, "skænke dig mit venskab igen."

Bonacieux var en kryster og en gnier, men han holdt af sin kone. Han blev blød om hjertet. En mand på halvtreds holder ikke længe stand overfor en kvinde på treogtyve. Fru Bonacieux så, at han blev usikker.

"Nå, har du så bestemt dig?"

"Men du må dog betænke, hvad det er, du forlanger af mig. London ligger langt, meget langt fra Paris, og måske er den kommission, du vil overdrage mig, ikke engang uden fare."

"Hvad gør det, når du blot slipper fra det."

"Godt," sagde hosekræmmeren, "så giver jeg et bestemt afslag. Jeg er bange for disse intriger. Jeg har selv været i Bastillen. Huha! Der er forfærdeligt i den Bastille. Jeg kommer formelig til at ryste, blot jeg tænker på den. De truede mig med tortur! Ved du, hvad tortur vil sige? De driver trækiler ind i benene på en, indtil de bare piber kommer frem. Nej, jeg gør det bestemt ikke. Men død og pine, hvorfor rejser du ikke selv? Jeg tror virkelig, at jeg indtil nu har taget fejl af dig. Du er vist et mandfolk og endda et af de mest desperate."

"Og du, du er en kælling, et sølle indskrænket, sløvt fruentimmer. Nå, så du er bange. Godt, hvis du ikke rejser

øjeblikkelig, så skal jeg lade dig arrestere efter dronningens ordre og sætte dig i den Bastille, som du er så bange for."

Bonacieux faldt i dybe tanker. Han vejede i tankerne dronningens vrede mod kardinalens og kom til det resultat, at kardinalens absolut havde overvægten.

"Du kan godt lade mig arrestere i dronningens navn, så forlanger jeg at blive løsladt i kardinalens."

Fru Bonacieux mærkede, at hun var gået alt for vidt, og blev forskrækket over at have vovet sig så langt ud. Hun stirrede et øjeblik forfærdet på dette indskrænkede ansigt, der var præget af den urokkelige beslutning, som dumme mennesker fatter, når de bliver bange.

"Nå, ja, lad så være. Når det kommer til stykket, har du måske ret. En mand har altid mere forstand på politik end en kvinde, og du især, der har talt med kardinalen. Men det er alligevel hårdt nok," tilføjede hun, "at min egen mand, på hvis hengivenhed jeg troede at kunne stole, behandler mig så utaknemmeligt og ikke svarer bedre til de tanker, jeg havde om ham."

"Det er, fordi dine tanker kan føre os alt for vidt," sagde Bonacieux triumferende. "Det vil jeg ikke vide noget af."

"Så opgiver jeg det," sagde den unge kone med et suk.

"Du kunne da i det mindste fortælle mig, hvad jeg skal gøre i London," sagde Bonacieux, der lidt for sent kom i tanker om, at Rochefort havde pålagt ham at prøve på at udfritte sin hustrus hemmeligheder.

"Det er ingen nytte til, at du ved noget om det," sagde den unge kone, der nu blev stødt tilbage af en instinktmæssig mistillid. "Det drejer sig om en bagatel af den slags, som

kvinder kan være så opsatte på, det var et indkøb, som der kunne være tjent store penge på."

Men jo mere den unge kone forsvarede sig, desto mere fik Bonacieux netop den idé, at det var en vigtig hemmelighed, som hun ikke ville betro ham. Han besluttede derfor straks at løbe hen til grev de Rochefort og fortælle ham, at dronningen søgte efter et bud til London.

"Undskyld, at jeg går lidt fra dig, kære kone," sagde han. "Men da jeg ikke vidste, at du ville komme, har jeg sat en af mine venner stævne. Jeg kommer tilbage om lidt. Hvis du blot vil vente et halvt minut på mig, så skal jeg straks være færdig med ham og komme tilbage og hente dig. Da klokken er blevet mange, kan jeg jo følge dig over til Louvre."

"Tak skal du have," sagde fru Bonacieux. "Du har ikke mod nok til at kunne være mig til nogen nytte, jeg kan godt gå til Louvre alene."

"Som du vil, lille kone," sagde hosekræmmeren. "Ser jeg dig snart igen?"

"Rimeligvis i næste uge. Jeg tænker, jeg får lidt fri fra tjeneste, og skal benytte tiden til at komme hjem og bringe en smule orden i dine sager, de er jo kommet helt i ulave."

"Godt, så venter jeg dig. Du er vel ikke vred på mig?"

"Jeg! Ikke det mindste."

"Så på snarligt gensyn."

"På gensyn."

Bonacieux kyssede sin hustru på hånden og forsvandt hurtigt.

"Nå," sagde fru Bonacieux til sig selv, da hun var blevet alene, og hendes mand havde lukket døren efter sig, "det manglede

blot, at det fæhoved skulle gå over til kardinalen. Men hvad skal jeg gøre, som har indestået for ham hos dronningen, og som har lovet min stakkels herskerinde … gode Gud, hun vil tro, at jeg også er en af disse uslinge, det vrimler med på slottet, og som er blevet anbragt omkring hende for at udspionere hende. Min gode hr. Bonacieux, jeg har aldrig holdt overmåde meget af dig, men nu hader jeg dig, og jeg svarer dig for, at du skal komme til at bøde for dette."

I det samme hørte hun et bank oppe i loftet og så op. En stemme, der lød ned gennem det tynde dække, sagde:

"Kære fru Bonacieux, luk den lille dør ud til gangen op, så skal jeg komme ned til Dem."

18. Elsker og ægtemand

"Må det være mig tilladt at sige Dem," sagde d'Artagnan, idet han trådte ind ad den lille dør, som den unge kone havde lukket op, "det er en kedelig herre, De har til mand."

"De har altså hørt vor samtale?" spurgte den unge kone hurtigt og så ængsteligt på d'Artagnan.

"Jeg har hørt det hele."

"Men, gode Gud, hvordan er det muligt?"

"På en måde, som kun jeg kender, og på hvilken jeg også har hørt den langt livligere samtale, som De havde med kardinalens snushaner."

"Og hvor meget har De forstået af det, som vi talte om?"

"Mange forskellige ting. Først og fremmest, at Deres mand heldigvis er en ignorant og en klodrian. Dernæst, at De er i forlegenhed, hvad der glæder mig, fordi det giver mig lejlighed til at stille mig til Deres disposition, for Himlen skal vide, at jeg er rede til at gå i ilden for Dem. Endelig, at dronningen trænger til en behjertet, intelligent og hengiven mand til at rejse til London. Jeg har i det mindste to af de egenskaber, som udfordres, og jeg står til tjeneste."

Fru Bonacieux svarede ikke, men hendes hjerte bankede af glæde, og en hemmelig ild flammede i hendes øjne.

"Og hvad garanti byder De mig, hvis jeg indvilliger i at betro Dem mit hverv?"

"Min kærlighed til Dem. Altså sig mig blot, hvad skal der gøres?"

"Min Gud," sagde den unge kone halvhøjt, "tør jeg betro Dem en sådan hemmelighed? De er jo næsten et barn."

"De trænger nok til en, der vil gå i borgen for mig."

"Jeg indrømmer, at det ville gøre mig mere tryg."

"Kender De Athos?"

"Nej."

"Porthos?"

"Nej."

"Aramis?"

"Nej. Hvem er de herrer?"

"Det er kongens musketerer. Kender De Deres kaptajn, hr. de Tréville?"

"Ja, ham kender jeg, det vil sige ikke personligt, men jeg har mere end en gang hørt ham omtale af dronningen som en behjertet og kongetro adelsmand."

"De er ikke bange for, at han skal forråde Dem sådan som kardinalen, vel?"

"Nej, nej, vist ikke."

"Godt, så fortæl ham Deres hemmelighed og spørg ham, om De kan betro den til mig, hvor vigtig, alt afgørende og frygtelig den end måtte være."

"Men den hemmelighed tilhører ikke mig, og jeg kan ikke sådan uden videre åbenbare den."

"Og De var dog lige ved at betro den til hr. Bonacieux," sagde d'Artagnan stødt.

"Som man betror et brev til et hult træ, til en duevinge eller et hundehalsbånd."

"Og jeg da, som De ser elsker Dem?"

"Det siger De jo."

"Jeg er en brav mand."
"Det tror jeg også."
"Jeg er en modig mand."
"Det er jeg sikker på."
"Så sæt mig på prøve."

Fru Bonacieux betragtede den unge mand og betænkte sig endnu for sidste gang. Men der var en sådan ild i hans øjne og en sådan overbevisende ærlighed i hans stemme, at hun var tilbøjelig til at betro sig til ham. Desuden var hun i en af disse situationer, hvor man må vove alt for at vinde alt. Dronningen kunne lige så godt være fortabt ved alt for stor tilbageholdenhed som ved alt for stor fortrolighed. Og lad os endelig tilstå det, den ufrivillige følelse, hun nærede overfor sin unge beskytter, bestemte hende til at tale.

"Godt, så forlader jeg mig på Deres forsikringer og tror Dem på Deres ord. Men jeg sværger Dem ved den gud, der hører os, at hvis De forråder mig, og mine fjender tilgiver mig, så vil jeg dræbe mig og lade Dem bære skylden for min død."

"Og jeg sværger Dem ved den almægtige," sagde d'Artagnan, "at hvis jeg skulle blive taget til fange, mens jeg fuldbyrder Deres ordre, så vil jeg hellere dø end gøre eller sige noget, der kan forråde nogen."

Så betroede den unge kone ham den frygtelige hemmelighed, som tilfældet allerede til dels havde afsløret for ham ved den lille kirke på broen.

Det blev deres gensidige kærlighedserklæring.

D'Artagnan strålede af glæde og stolthed. Den hemmelighed, han nu besad, og den kvinde, han elskede, tilliden og kærligheden, gjorde ham til en kæmpe.

"Jeg rejser," sagde han, "jeg rejser på stedet."

"Hvad siger De, vil De rejse," udbrød fru Bonacieux. "men Deres regiment, Deres kaptajn?"

"De havde min sandten nær ladet mig glemme alt det, kære Constance. Ja, De har ret, jeg må have orlov."

"Det er en ny hindring," sagde den unge kone halvhøjt.

"Nå ja," udbrød d'Artagnan efter et øjebliks betænkning. "Vær blot rolig, den skal vi også nok komme over."

"Hvordan det?"

"Jeg går endnu i aften til hr. de Tréville og beder ham skaffe mig denne begunstigelse gennem sin svoger, hr. des Essarts."

"Men endnu et."

"Hvad er det?" spurgte d'Artagnan, da han så, at fru Bonacieux betænkte sig.

"De har måske ikke penge."

"*Måske* er for meget sagt," svarede d'Artagnan smilende.

"Tag så denne pose," sagde fru Bonacieux, idet hun åbnede en sekretær og tog den pose ud, som hendes mand en halv time i forvejen havde kærtegnet så ømt.

"Kardinalens!" udbrød d'Artagnan og brast i latter, da han, som læseren erindrer, takket være de fliser, han havde taget op af gulvet, havde hørt hvert eneste ord af samtalen mellem hosekræmmeren og hans hustru.

"Ja, det er kardinalens," svarede fru Bonacieux. "De ser, at den tager sig ganske antagelig ud."

"Guds død," udbrød d'Artagnan, "det vil blive dobbelt morsomt at frelse dronningen med kardinalens penge."

"De er en prægtig og elskværdig ung mand," sagde fru Bonacieux. "De kan være overbevist om, at dronningen ikke vil

være utaknemlig."

"Jeg har allerede fået rigelig løn," udbrød d'Artagnan. "Jeg elsker Dem, tillad, at jeg siger Dem det. Det er allerede en større lykke, end jeg havde vovet at håbe."

"Ti stille," udbrød fru Bonacieux skælvende.

"Hvad er der?"

"Der er nogen, der taler ude på gaden ..."

"Det er ..."

"Min mand! Ja, jeg kan kende hans stemme."

D'Artagnan løb hen til døren og slog slåen for.

"Han vil ikke komme ind, før jeg er borte, og når jeg er gået, kan De lukke ham ind."

"Men jeg skulle også allerede være gået, og hvordan skal jeg forklare ham, at pengene er borte?"

"Ja, De har ret, vi må gå."

"Men hvorhen? Han vil se os, når vi går."

"Så må vi op til mig."

"De siger det," udbrød fru Bonacieux, "i en tone, der gør mig helt bange."

Fru Bonacieux sagde disse ord med tårer i øjnene. D'Artagnan så tårerne, og ude af sig selv kastede han sig bevæget for hendes fødder.

"Hos mig," sagde han, "vil De være så sikker som i et tempel, det giver jeg Dem mit ord på som adelsmand."

"Lad os så komme af sted. Jeg betror mig til Dem, min ven."

D'Artagnan skød forsigtigt slåen til side, og begge gled lydløst som skygger gennem den indvendige dør ud på gangen, gik sagte op ad trapperne og trådte ind i d'Artagnans værelse.

Da han var kommet ind til sig selv, barrikaderede den unge mand for en sikkerheds skyld døren. De gik begge hen til vinduet, og gennem en sprække i skodderne så de hr. Bonacieux i samtale med en mand i en kappe.

Ved synet af manden i kappen gjorde d'Artagnan et spring, og idet han trak sin kårde halvt ud af skeden, fo'r han hen imod døren.

Det var manden fra Meung.

"Hvad er det, De gør," udbrød fru Bonacieux. "Vil De styrte os begge i ulykke!"

"Jeg har svoret at dræbe den mand," svarede d'Artagnan.

"I dette øjeblik har De viet Deres liv til en højere sags tjeneste, og det tilhører ikke længere Dem. I dronningens navn forbyder jeg Dem at udsætte Dem for nogen anden fare end den, der er forbundet med Deres rejse."

"I Deres eget navn giver De mig ingen ordre?"

"I mit eget navn," sagde fru Bonacieux stærkt bevæget, "i mit eget navn beder jeg Dem om det."

D'Artagnan gik hen til vinduet og lyttede.

Hr. Bonacieux havde åbnet døren, og da han så, at der ingen var hjemme, var han gået tilbage til manden i kappen, som han et øjeblik havde ladet stå alene.

"Hun er væk," sagde han, "hun må være gået tilbage til Louvre."

"Er De sikker på," spurgte den fremmede, "at hun ikke har haft nogen mistanke om, i hvad hensigt De er gået?"

"Nej, det har hun ikke," svarede Bonacieux med suffisance. "Det er hun alt for overfladisk til."

"Er garderaspiranten hjemme?"

"Det tror jeg ikke. Som De ser, er skoddet slået for hans vindue, og man kan ikke se lys gennem sprækkerne."

"Det er lige meget, vi må alligevel forvisse os om det."

"Hvordan det?"

"Ved at banke på hans dør."

"Godt. Jeg skal spørge efter hans tjener."

Bonacieux gik ind hos sig selv, passerede gennem samme dør som de to flygtninge, gik op til d'Artagnans afsats og bankede på.

Der var ingen, der svarede. For at give et større parti havde Porthos i aften lånt Planchet. Hvad d'Artagnan angik, så skulle han nok vogte sig for at give livstegn fra sig.

I det øjeblik Bonacieux bankede på døren, følte begge de unge mennesker deres hjerter slå stærkere.

"Der er ingen hjemme," sagde Bonacieux.

"Lad os alligevel hellere gå ind til Dem, vi er dog mere sikre der end her i gadedøren."

"Du gode Gud," sagde fru Bonacieux halvhøjt, "så får vi ikke mere noget at høre."

"Tvært imod," sagde d'Artagnan, "så hører vi så meget desto bedre."

D'Artagnan løftede de tre, fire gulvsten op, der havde gjort hans værelse til et lyttekammer, udbredte et tæppe på gulvet, lagde sig på knæ og gjorde tegn til fru Bonacieux, at hun ligesom han skulle bøje sig ned over åbningen.

"Er De sikker på, at der ikke er nogen?" spurgte den ukendte.

"Det svarer jeg for," sagde Bonacieux.

"Og De mener, at Deres hustru ..."

"Er gået tilbage til Louvre."

"Uden at tale med andre end Dem?"

"Det er jeg sikker på."

"Det, forstår De vel, er nemlig et meget vigtigt punkt."

"Den meddelelse, som jeg har bragt Dem, har dog altså nogen værdi ..."

"Meget stor værdi, min kære Bonacieux, det vil jeg ikke skjule for Dem."

"Så vil kardinalen være tilfreds med mig?"

"Det tvivler jeg ikke om."

"Den store kardinal!"

"Men er De sikker på, at Deres hustru i samtalen med Dem ikke har nævnt bestemte navne?"

"Det tror jeg ikke."

"Har hun ikke nævnt fru Chevreuse eller hertugen af Buckingham eller fru de Vernet?"

"Nej, hun sagde blot til mig, at hun ville sende mig til London i en højfornem persons ærinde."

"Den forræder," sagde fru Bonacieux halvhøjt.

"Stille," sagde d'Artagnan, idet han tog den ene af hendes hænder, hvad hun tillod ham uden at tænke over det.

"Men alligevel," fortsatte manden med kappen, "har De været et fæ ved ikke at have modtaget hvervet, så ville De nu have haft brevet. Staten, hvis sikkerhed er truet, ville have været frelst, og De ..."

"Og jeg?"

"Ja, De! Kardinalen ville have givet Dem et adelspatent."

"Har han sagt Dem det?"

"Ja, jeg ved, at han ville have beredt Dem den overraskelse."

"Vær bare rolig," sagde Bonacieux, "min kone tilbeder mig, der er tid endnu."

"Det fæ," sagde fru Bonacieux halvhøjt.

"Stille," sagde d'Artagnan og trykkede hendes hånd fastere.

"Hvad mener De med, at det endnu er tid," spurgte manden i kappen.

"Jeg går tilbage til Louvre, jeg spørger efter fru Bonacieux, jeg siger til hende, at jeg har tænkt over sagen, jeg tager spørgsmålet op igen, jeg får brevet udleveret, og jeg løber hen til kardinalen."

"Godt, men skynd Dem så. Jeg kommer snart tilbage for at høre udfaldet."

Den ukendte gik.

"Den usling," sagde fru Bonacieux, idet hun også gav sin mand dette skudsmål.

"Stille," sagde d'Artagnan, idet han trykkede hendes hånd endnu fastere.

Et frygteligt brøl afbrød d'Artagnan og fru Bonacieux' betragtninger. Det var ægtemanden, der havde opdaget, at pengeposen var borte, og som råbte på tyve.

Bonacieux skreg længe op, men den slags skrig var man blevet så vant til, og hosekræmmerens hus havde desuden længe været berygtet. Ingen af dem, der boede i Rue des Fossoyeurs, kom derfor til. Da Bonacieux mærkede det, løb han ud, mens han fortsatte at skrige, og man hørte hans råb, der tabte sig i sidegaderne.

"Nu, da han er borte, er det Deres tur at komme af sted," sagde fru Bonacieux. "Mod, men først og fremmest forsigtighed, og tænk på, hvad De skylder dronningen."

"Hende og Dem," udbrød d'Artagnan. "Vær rolig, min skønne Constance, jeg skal vende tilbage værdig til hendes taknemmelighed, men vender jeg også tilbage værdig til Deres kærlighed?"

Den unge kone svarede kun med en dyb rødme, der gød sig over hendes kinder.

Nogle minutter senere gik d'Artagnan også indhyllet i en stor kappe, der dækkede skeden af en lang kårde.

Fru Bonacieux fulgte ham med øjnene med dette lange kærlighedens blik, med hvilket kvinden omfatter den mand, hun elsker, men da han var forsvundet om hjørnet, sank hun ned på knæ med foldede hænder.

"Ak, min Gud," udbrød hun, "hold din hånd over dronningen og hold din hånd over mig."

19. Slagplan

D'Artagnan begav sig direkte til hr. de Tréville. Han havde straks tænkt, at kardinalen i løbet af nogle minutter ville blive underrettet af denne forbandede ukendte, der syntes at være hans agent, og han mente med fuld ret, at der ikke var et øjeblik at spilde.

Den unge mands hjerte var ved at sprænges af glæde. Han havde en lejlighed til på en gang at vinde hæder og tjene penge, en lejlighed, der allerede som en første opmuntring havde nærmet ham til en kvinde, som han tilbad. Tilfældet havde altså næsten med et slag givet ham mere, end han havde turdet vove at bede Forsynet om.

Hr. de Tréville var i sin salon med sin sædvanlige stab af adelsmænd. D'Artagnan, som man vidste var en ven af huset, gik lige ind i hans arbejdskabinet og lod ham underrette om, at han ventede ham i et vigtigt anliggende.

D'Artagnan havde næppe opholdt sig fem minutter i værelset, før Tréville trådte ind. Den raske kaptajn så straks ved første øjekast, særlig på grund af den glæde, der lyste ud af d'Artagnans ansigt, at der virkelig var passeret noget nyt.

På hele vejen derhen spurgte d'Artagnan sig selv, om han skulle betro sig til hr. de Tréville, eller om han blot skulle bede ham om frie hænder til at handle i en hemmelig affære. Men hr. de Tréville havde altid været så mageløs imod ham, han var kongen og dronningen så hengiven og hadede kardinalen af et

så oprigtigt hjerte, at den unge mand besluttede at sige ham alt.

"De vil tale med mig, min unge ven," sagde hr. de Tréville.

"Ja, hr. kaptajn," sagde d'Artagnan, "og jeg håber, De undskylder, at jeg har forstyrret Dem, når De hører, hvor vigtig den sag er, det drejer sig om."

"Fortæl mig det, jeg er lutter øre."

"Det drejer sig," sagde d'Artagnan med sænket stemme, "om intet mindre end dronningens ære, måske hendes liv."

"Hvad siger De!" sagde hr. de Tréville og så sig om for at have vished for, at de var alene, mens han fæstede et spørgende blik på d'Artagnan.

"Jeg skal altså sige Dem, hr. kaptajn, at tilfældet har indviet mig i en hemmelighed ..."

"Som jeg håber, De vil vogte som Deres liv, unge mand."

"Ja, men som jeg dog vil betro Dem, hr. kaptajn, for De alene kan hjælpe mig med det hverv, som dronningen har overdraget mig."

"Tilhører den hemmelighed Dem?"

"Nej, hr. kaptajn, det er dronningens."

"Har De dronningens tilladelse til at betro mig den?"

"Nej, hr. kaptajn, der er oven i købet pålagt mig den strengeste hemmeligholdelse."

"Hvorfor vil De så forråde den overfor mig?"

"Fordi jeg, som jeg allerede har sagt, ikke kan udrette noget uden Dem, og fordi jeg var bange for, at De ikke ville tilstå mig det, jeg ville bede Dem om, når De ikke vidste, hvorfor jeg anmodede om."

"Bevar Deres hemmelighed, unge mand, og sig mig, hvad De ønsker."

"Jeg ville gerne have, at De skaffede mig orlov i fjorten dage hos hr. des Essarts."

"Hvornår?"

"Endnu i nat."

"Vil De forlade Paris?"

"Ja, jeg nar et ærinde at udrette andet steds."

"Kan De sige mig hvor?"

"I London."

"Er der en, der har interesse i, at De ikke når Deres mål?"

"Jeg tror, kardinalen ville give alt for at kunne forhindre et heldigt resultat."

"Og De rejser alene?"

"Ja, jeg rejser alene."

"I så fald når De ikke længere end til Bondy, det tør Tréville og jeg give Dem mit ord på."

"Hvorfor det?"

"De vil blive myrdet."

"Så dør jeg, mens jeg gør min pligt."

"Men Deres hverv vil ikke blive udført."

"Nej, det er sandt," sagde d'Artagnan.

"Tro mig," fortsatte Tréville, "i den art affærer må der være fire, for at en skal nå målet."

"Ja, De har ret, hr. kaptajn," sagde d'Artagnan. "Men De kender Athos, Porthos og Aramis, og De ved, at Dem kan jeg stole på."

"Uden at betro dem den hemmelighed, som jeg ikke har villet vide?"

"Vi har en gang for alle svoret hinanden blind tillid og fuld hengivenhed i alle forhold. I øvrigt kan De, hr. kaptajn, jo blot sige til dem, at De har fuld tiltro til mig, og de vil ikke være mere mistroiske end De."

"Jeg kan sende hver af dem et orlovsbevis på fjorten dage. Athos for at han kan lægge sig ned til badene ved Forges, da han stadig lider af sit sår, Porthos og Aramis, for at de kan ledsage deres ven, som de ikke vil forlade i en så svagelig tilstand. Tilsendelsen af orloven er min indvilligelse i, at de rejser."

"Tak, hr. kaptajn, De er alt for god."

"Skynd Dem så at få fat i dem og lad alt blive udført endnu i nat. Skriv først Deres ansøgning til hr. des Essarts. Måske har De allerede en spion i hælene, og De har da, hvis kardinalen allerede ved, at De har været her, et lovligt påskud for Deres besøg."

D'Artagnan skrev sin ansøgning, og hr. de Tréville modtog den og erklærede, at de fire orlovstilladelser skulle være på de rejsendes respektive boliger inden klokken to nat.

"Vil De være så god at sende min til Athos," sagde d'Artagnan. "Jeg er bange for, hvis jeg går hjem til mig selv, at få et eller andet ubehageligt møde."

"Vær ganske rolig. Farvel og lykke på rejsen. – Det er sandt," sagde hr. de Tréville, idet han kaldte ham tilbage.

D'Artagnan vendte sig om.

"Har De penge?"

D'Artagnan raslede med posen, som han havde i lommen.

"Er det nok?" spurgte hr. de Tréville.

"Tre hundrede guldstykker."

"Det er godt. Med dem kan man nå til verdens ende. Rejs så!"

D'Artagnan hilste på hr. de Tréville, der rakte ham hånden. D'Artagnan trykkede den med ærbødighed blandet med taknemlighed. Lige siden han var kommet til Paris, havde han kun mødt forekommenhed hos denne mand, der altid var optrådt med værdighed, loyalitet og virkelig storhed.

Hans første besøg gjaldt Aramis. Han havde ikke besøgt sin ven siden den skæbnesvangre aften, da han havde fulgt fru Bonacieux, han havde knap nok talt med ham, men hver gang han havde set den unge musketer, havde han troet at lægge mærke til, at der var udbredt en dyb sørgmodighed over hans træk.

Også i aften syntes Aramis at være mørk og drømmende. D'Artagnan stillede ham nogle spørgsmål om denne dybe melankoli. Aramis gav som påskud, at det var nogle kommentarer til St. Augustini attende kapitel, som han var nødt til at skrive på latin inden næste uge, og som optog hans tid meget.

Da de to venner havde talt nogle minutter sammen, trådte et bud fra hr. de Tréville ind med et forseglet brev.

"Hvad er det?" spurgte Aramis.

"Den orlov, som herren har søgt," svarede buddet.

"Jeg har ikke søgt orlov."

"Ti stille og tag imod den," sagde d'Artagnan. "Og der, min ven, er et halvt guldstykke for Deres ulejlighed. Sig til hr. de Tréville, at hr. Aramis takker ham mange gange. Farvel."

Buddet bukkede helt ned til gulvet og gik.

"Hvad skal det betyde?" spurgte Aramis.

"Tag så meget, som De har brug for på en fjorten dages rejse, og følg med mig."

"Men jeg kan ikke forlade Paris i øjeblikket uden at vide ..." Aramis standsede.

"Hvor hun er blevet af, ikke sandt," fortsatte d'Artagnan.

"Hvem?" spurgte Aramis.

"Den dame, der har været her, damen med det broderede lommetørklæde."

"Hvem har sagt Dem, at der har været en dame her?" spurgte Aramis og blev bleg som et lig.

"Jeg har set hende."

"Og De ved, hvem hun er?"

"Jeg tror i alle tilfælde at have en anelse om det."

"Hør nu," sagde Aramis, "da De ved så meget, ved De måske også, hvor denne dame er henne."

"Jeg antager, at hun er vendt tilbage til Tours."

"Til Tours? Ja, det kan passe, De kender hende. Men hvordan har hun kunnet vende tilbage til Tours uden at sige noget til mig?"

"Fordi hun har været bange for at blive arresteret."

"Hvorfor har hun så ikke skrevet?"

"Fordi hun har været bange for at kompromittere Dem."

"d'Artagnan, De giver mig livet tilbage," udbrød Aramis. "Jeg troede, jeg var forsmået, forrådt. Jeg var så lykkelig ved at se hende igen. Jeg turde ikke tro, at hun risikerede sin frihed for min skyld, og hvorfor skulle hun vel ellers være vendt tilbage til Paris?"

"Af samme grund som den, hvorfor vi i dag tager til England."

"Og hvad er det for en grund?" spurgte Aramis.

"En dag skal De få den at vide, Aramis, men i øjeblikket vil jeg være lige så tilbageholdende som doktorens niece!"

Aramis smilede, for han huskede den fortælling, han en aften havde givet til bedste mellem vennerne.

"Godt, når hun blot har forladt Paris, og De er sikker på det, d'Artagnan, så er der intet mere, der holder mig tilbage, og jeg er rede til at følge Dem. Siger De ikke, at vi skal rejse?"

"Først må vi hen til Athos, og hvis De vil med, må jeg tilmed anmode Dem om at skynde Dem, for vi har allerede spildt megen tid. Det er sandt, De må give Bazin et vink."

"Skal Bazin med?" spurgte Aramis.

"Måske. I alle tilfælde er det bedst, at han følger med hen til Athos."

Aramis kaldte på Bazin og sagde, efter at have givet ham ordre til at komme over til Athos:

"Lad os så komme af sted." Han tog sin kappe, sin kårde og tre pistoler og åbnede ganske formålsløst en to-tre skuffer for at se, om et par guldstykker ikke skulle have forvildet sig ned i dem.

Da han var kommet på det rene med, at denne efterforskning var ganske ørkesløs, fulgte han med d'Artagnan, idet han anstillede betragtninger over, hvordan det kunne gå til, at den unge gardist vidste lige så god besked som han selv om, hvem den dame var, som han havde haft til huse, og bedre besked end han selv om, hvor hun var blevet af.

Lige idet han gik ud, lagde Aramis sin hånd på d'Artagnans arm, og idet han så ham stift ind i øjnene, sagde han:

"De har vel ikke talt til noget menneske om denne kvinde?"

"Ikke til en moders sjæl."

"Ikke engang til Athos og Porthos?"

"Jeg har end ikke antydet det med et ord."

"Det er fortræffeligt."

Efter at være blevet beroliget på dette punkt gik Aramis videre sammen med d'Artagnan, og de var snart begge hos Athos.

Denne stod med sin orlovstilladelse i den ene hånd og hr. de Trévilles brev i den anden.

"Kan I forklare mig, hvad denne orlov og dette brev, som jeg lige har modtaget, betyder?" spurgte Athos forbavset.

> Kære Athos!
>
> Da Deres helbred absolut fordrer det, ønsker jeg gerne, at De hviler Dem ud i fjorten dage. Tag til badestedet Forges eller et andet, som De måtte synes bedre om, og bliv helt rask.
>
> *Tréville.*

"Den orlov og det brev betyder, at De skal følge med mig, Athos."

"Til Forges?"

"Til Forges eller et andet sted."

"I kongens tjeneste?"

"I kongens eller dronningens. Er vi ikke Deres Majestæters tjenere?"

I dette øjeblik trådte Porthos ind.

"Nu skal I fanden gale mig se noget underligt noget. Hvornår er det blevet mode mellem musketererne, at de får orlov, uden at have bedt om det?"

"Fra det tidspunkt, de har fået venner, der søger den for dem."

"Nå sådan," sagde Porthos, "her synes at være noget på færde."

"Ja, vi skal rejse," sagde Aramis.

"Hvorhen?" spurgte Porthos.

"Ja, det ved jeg min tro ikke rigtigt," sagde Athos. "Spørg d'Artagnan."

"Til London, mine herrer," sagde d'Artagnan.

"Til London!" sagde Porthos. "Og hvad skal vi bestille i London?"

"Ja, se det kan jeg ikke sige Dem, mine herrer, De må betro Dem til mig."

"Men for at rejse til London må vi have mange penge, og jeg har ingen."

"Jeg heller ikke," sagde Aramis.

"Og jeg heller ikke," sagde Athos.

"Men jeg har," sagde d'Artagnan og trak sin skat op af lommen og lagde den på bordet. "I denne pose er der tre hundrede guldstykker. Tag hver femoghalvfjerds Det er alt, hvad der behøves for at komme frem og tilbage til London. Men vær for resten bare rolige, vi når ikke alle sammen til London."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi nogle af os efter al rimelighed vil blive opholdt forinden."

"Er det da et felttog?"

"Ja, og et af de allerfarligste."

"Ja så, men når vi udsætter os for at blive dræbt, så vil jeg i det mindste også vide hvorfor."

"Det skal De nok få at vide senere."

"Ja, jeg mener nu ligesom Porthos," sagde Aramis.

"Har kongen for vane at gøre jer regnskab? Nej, han siger simpelthen, mine herrer, der er krig i Gascogne eller Flandern, gå ned og slås der, og så går I. Hvorfor? Det bryder I jer ikke det mindste om."

"d'Artagnan har ret," sagde Athos. "Vor orlov er kommet fra hr. Tréville, og de tre hundrede guldstykker er kommet, jeg ved ikke hvorfra. Lad os så gå hen og lade os dræbe, hvor vi får ordre til at gå hen. Er livet så mange spørgsmål værd? D'Artagnan, jeg er rede til at følge dig."

"Jeg også," sagde Porthos.

"Og jeg også," sagde Aramis. "Jeg er nu for resten ikke ked af at forlade Paris. Jeg trænger til adspredelse."

"Vær bare rolige, mine herrer, I skal nok få adspredelse," sagde d'Artagnan.

"Nå, hvornår skal vi så af sted?" sagde Athos.

"Lige med det samme, der er ikke et minut at spilde," svarede d'Artagnan.

"Hallo! Grimaud, Planchet, Mousqueton, Bazin," råbte de fire unge mænd og kaldte på deres tjenere. "Smør vore støvler og hent vore heste." Musketererne og deres tjenere havde nemlig alle deres heste stående hos hr. de Tréville som i en kaserne.

Planchet, Grimaud, Mousqueton og Bazin skyndte sig af sted.

"Men lad os nu få lagt en felttogsplan," sagde Porthos. "Hvor skal vi først hen?"

"Til Calais," sagde d'Artagnan. "Det er den mest direkte rute til London."

"Nu skal I høre min plan," sagde Porthos. "Fire mænd, der rejser sammen, vil vække mistanke. D'Artagnan skal give hver af

os sine instrukser. Jeg tager i forvejen over Boulogne for at sondere vejen, Athos tager to timer senere over Amiens, Aramis tager over Noyon. D'Artagnan kan følge, hvad vej han vil, i Planchets tøj, mens Planchet følger os som d'Artagnan i garderuniform."

"Mine herrer," sagde Athos, "efter min mening skal man ikke uden nødvendighed blande tjenere ind i sådanne affærer. Adelsmænd kan måske forråde hemmeligheder, tjenere sælger dem næsten altid."

"Porthos' plan forekommer mig upraktisk, fordi jeg ikke selv ved, hvilken ordre jeg skal give jer. Jeg skal overbringe et brev. Det er hele mit ærinde. Men jeg har ikke og kan ikke tage tre kopier af dette brev, eftersom det er forseglet. Vi må altså efter min mening rejse i fællesskab. Brevet er her i min lomme. Hvis jeg bliver dræbt, må en af jer tage brevet og fortsætte rejsen. Hvis han også bliver dræbt, er det den næstes tur og således fremdeles. Hvis blot en kommer til bestemmelsesstedet, så er det nok."

"Bravo, d'Artagnan, det er også min mening," sagde Athos. "Men i øvrigt må vi optræde konsekvent efter vor ordre. Jeg skal tage bade, og I skal ledsage mig. I stedet for at tage bade ved Forges vil jeg tage søbade. Det har jeg lov til. Hvis vi bliver arresteret, viser jeg hr. de Trévilles brev, og I viser jeres orlovstilladelser. Hvis vi bliver angrebet, forsvarer vi os. Selv om vi bliver dømt, så hævder vi hårdnakket, at vi ikke har noget som helst andet for end at tage os så og så mange dukkerter i havet. Med fire mænd, der rejser hver for sig, vil man alt for let få bugt, mens fire mænd, der rejser sammen, er en hel lille styrke.

Vi bevæbner da vore tjenere med pistoler og musketter. Om man sender en hel arme imod os, tager vi kampen op, og som d'Artagnan har sagt, de, der overlever den, bringer brevet til bestemmelsesstedet."

"Godt," sagde Aramis. "Du taler ikke meget, Athos, men når du taler, så taler du som en engel. Jeg går med på din plan. Og du, Porthos?"

"Jeg også," sagde Porthos, "hvis d'Artagnan synes om den. D'Artagnan, der har brevet, må selvfølgelig lede ekspeditionen. Hvad han befaler, udfører vi."

"Godt," sagde d'Artagnan, "jeg foreslår, at vi går ind på Athos' plan, og at vi tager af sted om en halv time."

"Vedtaget," gentog alle tre musketerer i kor.

Hver af dem stak hånden i posen, tog femoghalvfjerds guldstykker og gjorde sig rede til at tage af sted til aftalt tid.

20. Rejsen

Klokken to om morgenen red de fire eventyrere ud af Paris gennem Saint Denis' Porten. Så længe det endnu var nat, talte de ikke til hinanden. De var uvilkårligt under indflydelse af mørket, og de så baghold overalt.

Med dagslysets første stråler løstes deres tunge. Det gode humør kom tilbage med solen. De følte sig som dagen efter et slag. Hjertet slog, øjnene lo, de mærkede, at livet, som de måske havde været i færd med at forlade, i virkeligheden er ganske behageligt.

Karavanen så i øvrigt meget statelig ud. Musketerernes sorte heste, deres martialske ydre, det taktfaste trit hos de ædle dyr, der er soldatens bedste venner, gjorde det umuligt at tage fejl af, at det var krigsfolk, der kom her.

Tjenerne fulgte efter, bevæbnede til tænderne. Alt gik godt lige til Chantilly, som de nåede henad otte om morgenen. Her skulle spises frokost. De steg af ved et herberg, udenfor hvilket man som skilt så den hellige Martin, som deler sin kappe med en fattig. Det blev pålagt tjenerne ikke at tage sadlerne af hestene og at holde sig klar til hurtigt opbrud.

De gik ind i gæstestuen og satte sig ved bordet.

En adelsmand, der nylig var kommet ad vejen fra Dammartin, sad allerede ved bordet og spiste frokost. Han snakkede om vind og vejr, og de andre svarede. Han drak på deres sundhed og de gengældte hans høflighed.

I det øjeblik, da Mousqueton kom ind og meldte, at hestene var parate, og alle var lige ved at rejse sig fra bordet, foreslog den fremmede Porthos at drikke på kardinalens sundhed. Porthos svarede, at han intet hellere ønskede, hvis den anden ville drikke på kongens velgående. Den fremmede råbte, at han ikke kendte nogen anden konge end Hans Eminence. Porthos svarede, at han måtte være fuld, den fremmede trak sin kårde.

"Du har gjort en dumhed," sagde Athos, "men lige meget, nu er der ingen udvej, slå den mand ihjel og se at indhente os så hurtigt som muligt."

De tre steg til hest og sprængte af sted, alt hvad remmer og tøj kunne holde, mens Porthos lovede sin modstander at gennembore ham med et fægtemesterstød.

"Sikken en," sagde Athos, da de var kommet et godt stykke bort.

"Men hvorfor væltede han sig netop over Porthos i stedet for over en af os andre?" spurgte Aramis.

"Fordi Porthos talte højere end alle os andre tilsammen, derfor har han troet, at det var ham, der var fører," sagde d'Artagnan.

"Ja, jeg har altid sagt, at den lille gascogner var en sand visdomsbrønd," sagde Athos.

De rejsende fortsatte turen.

I Beauvais blev der gjort holdt i to timer for at lade hestene puste og for at vente på Porthos. Da de havde ventet i to timer, og der hverken kom nogen Porthos eller besked fra ham, fortsatte de rejsen.

Omtrent en mil fra Beauvais snævrede vejen sig ind mellem to skrænter. Her mødte de en halv snes mand, der benyttede sig

af, at vejen her var temmelig slet, til at lade, som om de gjorde den i stand, mens de gravede og rodede i den på de opblødte steder.

Aramis, der var bange for, at hans støvler skulle blive stænket til af det opgravede snavs, skældte arbejderne ud. Athos ville holde ham tilbage, men det var for sent. Arbejderne gav sig til at gøre nar ad de rejsende, og ved deres uforskammethed fik de endog den koldblodige Athos til at tabe tålmodigheden, så at han drev sin hest ind mod en af dem.

I det samme sprang alle arbejderne tilbage og greb hver en musket, som de havde liggende i de udgravede huller, så at de syv rejsende ligefrem måtte sprænge gennem ild. Aramis fik en kugle i skulderen. Mousqueton fik en i den kødfulde del af legemet lige under lænderne. Mousqueton var dog den eneste, der faldt af, skønt han ikke var farligt såret, men han troede vist nok, at hans sår var værre, end det var, fordi han ikke kunne se det.

"Det er et baghold," sagde d'Artagnan. "Ingen må løsne et skud, lad os blot komme videre."

Så såret, som han var, greb Aramis fat i sin hests manke, mens dyret fulgte trop med de andre. Mousquetons hest kom til og søgte selv sin plads uden rytter.

"Nu har vi en hest i reserve," sagde Athos.

"Jeg ville hellere have en hat," sagde d'Artagnan. "Den er blevet revet af mig af en kugle. Det er da godt, at brevet ikke lå i den."

"Åh ja, men nu dræber de vel den stakkels Porthos, når han kommer forbi," sagde Aramis.

"Hvis Porthos var på benene, så ville han allerede have indhentet os," sagde Athos. "Men den fulde er nok blevet ædru, da han først skulle til at slås."

De blev ved at galoppere videre i to timer, skønt hestene var så trætte, at der var fare for, at de snart ikke kunne mere. De rejsende havde skudt genvej i håb om da at være mindre udsatte for fare. Da de nåede Crèvecœur, erklærede Aramis, at han ikke kunne følge med mere. Og han havde virkelig måttet opbyde hele den kraft, der skjulte sig under hans elegante ydre og sirlige væsen, for at holde ud så langt. Hvert øjeblik blegnede han og måtte støttes på hesten. Han blev sat af udenfor et herberg sammen med Bazin, der i en skærmydsel var til mere ulejlighed end nytte, og så red de videre i håb om at nå Amiens inden sengetid.

"Guds død," sagde Athos, da de atter befandt sig under vejs, reducerede til to herrer foruden Grimaud og Planchet, "Guds død, jeg vil ikke mere være deres nar, og de skal ikke få mig til at åbne munden eller trække blank herfra og til Calais, det sværger jeg ..."

"Lad være med at sværge," sagde d'Artagnan, "lad os blot galoppere videre, så længe hestene bare vil."

Rytterne jog sporerne i hestenes sider, og dyrene fik ved denne vældige opstrammer deres kraft igen. Ved midnatstid kom de til Amiens og tog ind i herberget "Den gyldne Lilje".

Værten så ud til at være den skikkeligste mand under solen. Han modtog sine gæster med lyset i den ene hånd og huen i den anden. Han ville give hver af de rejsende et udmærket værelse, men de lå uheldigvis i hver sin ende af værtshuset. Det afslog d'Artagnan og Athos. Værten svarede imidlertid, at han ikke

havde andre, der passede for så fine gæster. De rejsende erklærede, at de ville bo sammen, så der måtte redes på gulvet i gæstestuen. Værten satte sig imod det, men de rejsende blev ved deres. Så måtte han gøre, som de ønskede.

De havde lige fået redt deres leje og barrikaderet døren indefra, da der blev banket på skodden udefra. De spurgte, hvem det var, og da de kendte deres tjeneres stemmer, lukkede de op.

Det var ganske rigtigt Planchet og Grimaud.

"Grimaud kan godt passe hestene alene," sagde Planchet. "Hvis De vil have det, lægger jeg mig inden for døren, så er De sikker på, at ingen trænger ind til Dem."

"Hvad vil du ligge på?" spurgte d'Artagnan.

"Det er min seng," sagde Planchet. Han pegede på et knippe halm.

"Ja, du har ret," sagde d'Artagnan, "kom kun inden for. Jeg synes ikke rigtig om værtens ansigt. Han er alt for sød."

"Jeg synes heller ikke om ham," sagde Athos.

Planchet sprang ind gennem vinduet. Han lagde sig foran døren, mens Grimaud lukkede sig inde i hestestalden og lovede, at han og de fire heste skulle være parate klokken fem om morgenen.

Natten forløb meget roligt. Klokken to blev der ganske vist gjort forsøg på at åbne døren, men da Planchet fo'r op i søvne og råbte: Hvem der? blev der svaret, at det var en fejltagelse, og rolighedsforstyrrerne forsvandt.

Klokken fire hørtes der atter et forfærdeligt spektakel i stalden.

Grimaud havde villet vække staldkarlene, der nu bankede ham. Da de lukkede vinduet op, så de den stakkels fyr ligge bevidstløs med hovedet flækket af et slag med skaftet af en høtyv.

Planchet gik ned i gården og ville sadle hestene. De var alle sammen stive af udmattelse. Kun Mousquetons, der var løbet fem, seks timer uden rytter den foregående dag, havde været i stand til at fortsætte rejsen. Men ved et mærkeligt tilfælde havde den dyrlæge, som man tilsyneladende havde sendt bud efter, for at han skulle årelade værtens hest, i stedet for åreladt Mousquetons.

Det begyndte at blive foruroligende. Måske var alle disse efter hinanden følgende uheld et spil af skæbnen, men de kunne lige så godt tilskrives et komplot. Athos og d'Artagnan gik udenfor, mens Planchet skyndte sig af sted for at få at vide, om der ikke i nærheden var tre heste til salg. Udenfor stod to fuldt opsadlede heste. De var kraftige og friske. De ville være udmærkede. Han spurgte, hvor ejerne var. Han fik den besked, at de havde tilbragt natten i værtshuset og netop var i begreb med at betale deres regning hos værten.

Athos gik ind for at gøre sit mellemværende op, mens d'Artagnan og Planchet blev stående i gadedøren. Værten var inde i et værelse, der lå noget lavere og længere inde, og de anmodede Athos om at gå derned.

Athos gik ned uden at tænke videre derover og tog to guldstykker op. Værten var alene og sad foran sin pult. En af skufferne var trukket ud. Han tog de penge, Athos gav ham, vendte og drejede dem i hånden, og pludselig råbte han, at de

var falske, og at han ville lade ham arrestere, både ham og hans ledsagere, som falskmøntere.

"Jeg skal skære ørene af dig, din slubbert," sagde Athos og gik hen imod ham.

I samme øjeblik trådte fire mand væbnede til tænderne ind ad en sidedør og kastede sig over Athos.

"Jeg er fanget," råbte Athos af sine lungers fulde kraft. "Af sted, d'Artagnan, skynd dig, skynd dig."

Han affyrede to af sine pistoler.

D'Artagnan og Planchet lod sig det ikke sige to gange. De løste de to heste, der var bundet til dørstolpen, sprang op på dem, jagede dem sporerne i siden og fo'r af sted i strakt karriere.

"Ved du, hvad der blev af Athos," spurgte d'Artagnan Planchet, mens de for af sted.

"Jeg så, der faldt to for hans skud. Så vidt jeg kunne se gennem ruden i døren, kom han i kamp med de to andre."

"Bravo, Athos," sagde d'Artagnan, "det er tungt at tænke på, at vi må lade dig i stikken. Et par skridt herfra venter den samme skæbne måske os. Fremad, Planchet, fremad, du er en rask fyr."

"Det var det, jeg sagde Dem, herre," sagde Planchet. "Man ved først, hvad picarderne er værd, når man har prøvet dem. For resten er vi nu i min fødeegn, og det ægger mig."

Mens de sprængte af sted, alt hvad remmer og tøj kunne holde, nåede de ud i en køre til Saint-Omer. der lod de hestene puste, mens de blev dog ved at holde dem ved tøjlen af frygt for, at der skulle ske noget. De blev stående op og spiste midt på gaden, så fortsatte de turen.

Hundrede skridt fra Calais' porte sank d'Artagnans hest sammen, og det var umuligt at få den på benene igen. Blodet stod den ud af næse og øjne. Nu var der kun Planchets igen. Men den var gået i stå, og det var umuligt at få den drevet af pletten.

Men som vi har sagt, var de heldigvis kun hundrede skridt fra byen. De lod de to dyr ligge midt på landevejen og skyndte sig ned til havnen. Planchet gjorde sin herre opmærksom på en adelsmand, der kom sammen med sin tjener, og som gik et halvt hundrede skridt foran dem.

De skyndte sig hurtigt hen til den pågældende, der syntes meget optaget, og hvis støvler var helt dækkede af støv. Han spurgte, om han ikke straks kunne blive sat over til England.

"Intet ville være lettere," sagde skipperen, der var lige ved at gå til søs, "men i morges har vi fået ordre til ikke at sætte nogen over, hvis han ikke har udtrykkelig tilladelse fra kardinalen."

"Den tilladelse har jeg," sagde adelsmanden og trak et papir op af lommen. "Her er den."

"Så må den påtegnes af havnefogeden," sagde skipperen. "Når det er sket, må De lade mig få fortjenesten."

"Hvor træffer jeg ham?"

"Han er taget ud på landet."

"Hvor?"

"En fjerdingvej fra byen. De kan se det herfra. Det er det hus med skifertaget ved foden af den lille bakke."

"Det er godt," sagde adelsmanden.

Fulgt af sin tjener begav han sig på vej til havnefogeden. D'Artagnan og Planchet fulgte efter i passende afstand. Da de

først var kommet udenfor byen, skyndede d'Artagnan på og nåede adelsmanden, netop som han red ind i en lille skov.

"Det synes, som om De har meget travlt," sagde d'Artagnan.

"Ja, der er ingen, der kan have mere travlt end jeg."

"Det gør mig meget ondt," sagde d'Artagnan, "for da jeg også har meget travlt, ville jeg have bedt Dem om at bevise mig en tjeneste."

"Hvad skulle det være for en?"

"At lade mig sejle først over."

"Det er umuligt," sagde adelsmanden, "jeg har redet tresindstyve mil på fireogtyve timer, og jeg må være i London i morgen middag."

"Jeg har gjort den samme tur på fyrre timer, og jeg må være i London i morgen formiddag klokken ti."

"Det er meget kedeligt, men jeg er kommet først, og jeg vil ikke sættes over som nummer to."

"Ja, det er meget kedeligt, jeg er kommet som nummer to, men jeg må over som nummer et."

"Jeg rejser i kongens ærinde," sagde adelsmanden.

"Jeg rejser i mit eget ærinde," sagde d'Artagnan.

"Men jeg synes, det er et tåbeligt klammeri, De vil yppe med mig."

"Død og pine, hvad andet?"

"Hvad ønsker De?"

"Vil De gerne vide det?"

"Det ville jeg rigtig nok."

"Jeg vil have den rejsetilladelse, som De har hos Dem, eftersom jeg ingen har og trænger til en."

"Jeg tænker, De gør løjer."

"Jeg gør aldrig løjer."

"Lad mig komme forbi."

"De kommer ikke forbi."

"Så knuser jeg hovedet på Dem, min brave unge mand. Lubin, kom med mine pistoler."

"Planchet," sagde d'Artagnan, "tag du dig af tjeneren, så skal jeg besørge herren."

Planchet, der havde fået blod på tanden efter det første sammenstød, sprang ind på Lubin, og da han var meget kraftig, kastede han ham om på ryggen og stemmede knæet mod hans bryst.

"Besørg De nu Deres mand, herre," sagde Planchet, "jeg har besørget min."

Da adelsmanden så det, trak han sin kårde og gik løs på d'Artagnan, men han havde fundet en langt overlegen modstander.

I løbet af tre sekunder havde d'Artagnan givet ham tre stød, idet han ved hvert af dem tilføjede:

"Et for Athos, et for Porthos og et for Aramis."

Ved det tredje stød faldt adelsmanden sammen som en livløs masse.

D'Artagnan troede, at han var død eller i alle tilfælde besvimet, og gik hen for at tage dokumentet fra ham, men i det øjeblik, han rakte hånden frem for at visitere ham, gav den sårede, der ikke havde sluppet sin kårde, ham et stik i brystet med de ord:

"Et for Dem."

"Og et for mig, og den, der får det sidste, får det bedste," udbrød d'Artagnan rasende og strakte ham til jorden med et

fjerde stød i maven.

Denne gang lukkede den anden øjnene og besvimede. D'Artagnan stak hånden ned i den lomme, i hvilken han havde set ham gemme rejsetilladelsen, og tog den. Den var udstedt på grev de Wardes. Han kastede et sidste blik på den unge, smukke mand, der knap var femogtyve år gammel, og som han lod ligge der henstrakt uden bevidsthed og måske uden liv, og han sukkede over den besynderlige skæbne, der driver folk til at udrydde hinanden af hensyn til andre folk, der er dem fremmede, og som måske ikke aner deres eksistens.

Men han blev snart revet ud af sin betragtning af Lubin, der hylede og råbte på hjælp af alle kræfter.

Planchet lagde hånden over munden på ham og trykkede til af al magt.

"Herre, så længe jeg holder sådan på ham, er jeg sikker på, at han ikke skriger, men så snart jeg slipper ham, begynder han igen. Jeg kan mærke, det er en normanner, og normannerne er nogle stivnakker."

Skønt han var nær ved at kvæles, forsøgte Lubin virkelig stadig at få en lyd frem.

"Vent lidt," sagde d'Artagnan.

Han tog sit lommetørklæde og kneblede ham med det.

"Lad os så få bundet ham til et træ," sagde Planchet. Det blev gjort meget samvittighedsfuldt. Så trak de greven hen ved siden af hans tjener. Mørket begyndte at falde på, og da den kneblede og den sårede begge to var slæbt nogle skridt ind i skoven, så var det klart, at de måtte blive der, til dagen brød frem.

"Lad os så komme af sted til havnefogeden."

"Men jeg synes, De er såret," sagde Planchet.

"Det har ikke noget at betyde. Lad os først sørge for det, der har mere hast, så kan vi tænke på mit sår, der for resten næppe er videre farligt."

De skyndte sig begge hen til den værdige embedsmands bolig. Grev de Wardes blev meldt. D'Artagnan blev ført ind.

"De har en rejsetilladelse, der er underskrevet af kardinalen."

"Ja vel," svarede d'Artagnan. "Her er den."

"Ja, den er i orden og særlig anbefalet," sagde havnefogeden.

"Det er ganske naturligt," sagde d'Artagnan. "Jeg er en af hans mest betroede folk."

"Det synes, som om Hans Eminence vil forhindre en eller anden i at slippe over til England."

"Ja, det er en vis d'Artagnan, en gascognisk adelsmand, der er rejst fra Paris sammen med tre af sine venner i den hensigt at nå London."

"Kender De ham personlig?" spurgte havnefogeden.

"Hvem?"

"Denne d'Artagnan."

"Ja, udmærket."

"Så giv mig hans signalement."

"Intet er lettere."

D'Artagnan gav træk for træk grev de Wardes' signalement.

"Har han nogen ledsager med?" spurgte havnefogeden.

"Ja, han har en tjener, der hedder Lubin."

"Så skal vi nok passe på dem, og hvis vi skulle få fat på dem, så kan Hans Eminence være sikker på, at de skal blive sendt tilbage til Paris under forsvarlig eskorte."

"Og når De gør det, hr. havnefoged," sagde d'Artagnan, "så vil De gøre Dem fortjent af kardinalen."

"Ser De ham, når De kommer tilbage, hr. greve?"

"Det gør jeg sikkert."

"Tør jeg bede Dem sige ham, at jeg er hans tro tjener."

"Det skal jeg nok huske."

Glad over dette løfte påtegnede havnefogeden passértilladelsen og gav den til d'Artagnan.

D'Artagnan spildte ikke tiden med overflødige komplimenter, han hilste på havnefogeden, takkede ham og gik.

Da de først var kommet udenfor, skyndte d'Artagnan og Planchet sig af sted. De gjorde en lang omvej for at slippe uden om skoven og kom ind i byen gennem en anden port.

Skibet lå stadig klart til at sejle, og skipperen ventede i havnen.

"Nå," råbte han, da han fik øje på d'Artagnan.

"Det er påtegnet," svarede denne.

"Og den anden herre?"

"Han rejser ikke i dag," sagde d'Artagnan, "men vær bare rolig, jeg skal nok betale for os begge."

"Ja, så sejler vi straks," sagde skipperen.

"Ja, lad os bare komme af sted," sagde d'Artagnan.

Han sprang sammen med Planchet ned i båden, og fem minutter efter var de om bord.

Det var på høje tid. Da de var kommet en halv mil ud i søen, så d'Artagnan et glimt lysne og hørte et drøn.

Det var kanonskuddet, der tilkendegav, at havnen var lukket.

Nu var der tid til at undersøge såret. Som d'Artagnan havde tænkt, var det heldigvis ikke videre farligt. Kårdespidsen havde ramt et af ribbenene og var gledet langs med det. Hans linned

havde tilmed lagt sig som en skorpe over såret, og der var kun kommet nogle dråber blod ud.

Men han var ved at segne af træthed. Der blev lagt en madras til ham på dækket. Den lagde han sig på og sov ind.

Næste morgen ved daggry befandt de sig tre til fire miles fra Englands kyst. Vinden havde været svag hele natten, og de havde kun skudt ringe fart.

Klokken ti kastede skibet anker på Dovers red.

Klokken halv elleve satte d'Artagnan foden på Englands grund og udbrød:

"Endelig er jeg her!"

Men endnu havde han ikke nået målet. Han skulle til London. I England var postvæsenet fortrinlig ordnet. D'Artagnan og Planchet fik hver en lille hest. En postillon red foran dem. På fire timer nåede de hovedstadens porte.

D'Artagnan kendte ikke London, og d'Artagnan forstod ikke et ord engelsk. Han skrev imidlertid Buckinghams navn på et stykke papir, og alle de, han viste det, angav ham vejen hen til hertugens palæ.

Hertugen var på jagt i Windsor sammen med kongen.

D'Artagnan spurgte efter hertugens mest betroede tjener, der ledsagede ham på alle hans rejser, og som derfor talte flydende fransk. Han sagde til ham, at han kom fra Paris angående en sag, der gjaldt liv og død, og at han derfor måtte tale med hans herre øjeblikkelig.

D'Artagnan talte med en sådan sikkerhed, at han overbeviste Patrice – sådan hed ministerens kammertjener. Han lod to heste sadle og påtog sig at ledsage den unge gardist. Hvad Planchet angik, så var han blevet hjulpet af hesten så stiv som

en pind. Den stakkels fyr kunne ikke mere. D'Artagnan lod der imod til at være af stål.

De kom til slottet og spurgte sig for. Kongen og Buckingham var på falkejagt på nogle enge en halv mil borte.

En snes minutter senere var man der. Patrice kunne straks kende sin herres stemme, da han hørte ham kalde på en falk.

"Hvem skal jeg melde til hertugen?" spurgte Patrice.

"Den unge mand, der en aften ville i klammeri med ham på Pont Neuf lige ud for La Samaritaine."

"Det var en underlig anbefaling."

"De skal se, at den er god nok."

Patrice satte sin hest i galop, nåede hen til hertugen og meddelte ham med de samme ord, at der var et bud, der ventede på ham. Buckingham forstod straks, at det var d'Artagnan, og da han kunne tænke sig, at der foregik noget i Frankrig, som han skulle have underretning om, havde han knap tid til at spørge, hvor sendebuddet var. Da han i lang afstand kendte garderuniformen, satte han sin hest i galop og sprængte lige hen til d'Artagnan, mens Patrice diskret holdt sig på afstand.

"Der er da ikke tilstødt dronningen noget," udbrød Buckingham, og hele hans kærlighed lå indesluttet i spørgsmålet.

"Det tror jeg ikke, men jeg tror, at hun svæver i en stor fare, som kun Deres Nåde kan afværge."

"Jeg," udbrød Buckingham, "hvad kan det være. Jeg vil være lykkelig ved at kunne tjene hende på enhver måde. Tal, tal!"

"Her er et brev," sagde d'Artagnan.

"Et brev! Hvem er det fra?"

"Jeg antager, det er fra Hendes Majestæt."

"Fra Hendes Majestæt!" sagde Buckingham og blev så bleg, at d'Artagnan troede, at han var blevet syg.

"Hvad er det for et hul?" spurgte han og pegede på et sted, hvor brevet var gennemstukket.

"Det har jeg ikke set," sagde d'Artagnan. "Det må være grev de Wardes' kårde, der har lavet den flænge, da han ville ramme mig i brystet."

"Er De såret?" spurgte Buckingham og brød seglet.

"Det er ikke noget," sagde d'Artagnan, "blot en rift."

"Store Himmel! Hvad ser jeg," udbrød hertugen. "Patrice, bliv her, eller rettere, søg kongen over alt og sig Hans Majestæt, at jeg underdanigst beder ham have mig undskyldt, men en sag af største vigtighed kalder mig til London. Kom så, kom."

Begge vendte i galop tilbage til hovedstaden.

21. Grevinde Winter

Alt mens de red, satte d'Artagnan hertugen ind i forholdene. Han måtte ikke blot fortælle ham, hvad der var sket, men også, hvad han selv vidste. Når han sammenholdt det, den unge mand sagde, med sine egne erindringer, kunne han danne sig et nøjagtigt billede af den alvor, situationen rummede, og som også lod sig måle gennem dronningens brev, så kort og knapt som det var. Men hvad der især forbavsede ham, var, at kardinalen, der var interesseret i, at den unge mand ikke satte foden på Englands grund, ikke havde fået ham arresteret undervejs. Det var også på foranledning af dette, at d'Artagnan fortalte ham, hvilke forholdsregler der var truffet, og om hvordan han, takket være sine tre venner, som han havde måttet efterlade blødende undervejs, var sluppet med det kårdestød, der var gået gennem dronningens brev, og som hr. de Wardes havde fået så frygteligt tilbagebetalt. Mens hertugen hørte på denne beretning, der blev fortalt ganske ligefremt, betragtede han af og til forbavset den unge mand, som om han ikke kunne forstå, at så megen kløgt, mod og hengivenhed kunne forenes med et ansigt, der knap syntes tyve år.

Hestene fo'r af sted som en vind, og i løbet af nogle minutter nåede de Londons porte. D'Artagnan havde ventet, at hertugen, når han kom ind i byen, ville sætte hesten i skridt, men det gjorde han ikke. Han fortsatte at ride i samme susende fart, uden at bryde sig om, at han red dem ned, han mødte. Da de passerede City, skete der da også et par af den art uheld, men

Buckingham vendte ikke engang hovedet for at se, hvordan det gik dem, han havde redet over ende. D'Artagnan fulgte ham tværs gennem skrigene, der havde en påfaldende lighed med forbandelser.

Buckingham sprang af hesten, så snart han var kommet ind i palæets gård, kastede tøjlen over halsen på dyret og skyndte sig, uden at tage notits af det, op ad stentrappen. D'Artagnan gjorde det samme, han var lidt mere urolig for de prægtige dyr, hvis værd han havde lært at kende, men han havde den trøst at se tre-fire tjenere komme styrtende ud fra køkkener og stalde og straks tage sig af deres behandling.

Hertugen gik så hurtigt, at d'Artagnan havde ondt ved at følge ham. Han gik gennem en række saloner, der var udstyrede med en elegance, om hvilken de fornemste franske adelsmænd end ikke havde drømt, og han kom endelig ind i et soveværelse, der var et vidunder af smag og rigdom. I alkoven var der en tapetdør, som hertugen åbnede med en lille guldnøgle, som han bar i en halskæde af samme metal. D'Artagnan var diskret blevet stående bagved, men i det øjeblik, da Buckingham trådte over dørtærsklen ind til værelset, vendte han sig om og sagde, da den unge mand blev stående:

"Kom blot med, og hvis De får den ære at stedes for Hendes Majestæt, så fortæl hende, hvad De har set."

Opmuntret af denne opfordring fulgte d'Artagnan efter hertugen, der lukkede døren efter sig.

De befandt sig begge i et lille huskapel, hvis vægge var beklædte med persisk silke og guldbrokade. Det var stærkt oplyst af et stort antal lys. Over en slags alter og under en baldakin af blåt fløjl prydet med hvide og røde fjer var anbragt

et portræt i naturlig størrelse af Anna af Østrig, der lignede så fortrinligt, at d'Artagnan udstødte et forbavselsesskrig. Dronningen var så levende, som om hun ville til at tale.

Under portrættet stod på altret det skrin, i hvilket diamantdugen lå.

Hertugen gik hen til altret, knælede som en præst, der knæler foran et krucifiks. Så åbnede han skrinet.

"Her er de," sagde han, idet han tog en stor blå sløjfe, der skinnede af diamanter, op af skrinet. "Her er de kostbare dupper, med hvilke jeg har svoret at ville begraves. Dronningen havde givet mig den, dronningen har taget den tilbage. Hendes vilje ske, ligesom Guds, i alle ting."

Så kyssede han en for en af disse dupper, som han nu skulle skille sig af med. Pludselig udstødte han et skrig af forfærdelse.

"Hvad er der i vejen?" spurgte d'Artagnan uroligt. "Hvad er der sket, mylord?"

"Alt er tabt," udbrød Buckingham og blev ligbleg. "Der mangler to dupper, der er kun ti."

"Har De tabt dem, eller tror De, de er stjålet?"

"De er blevet stjålet," sagde hertugen, "og det er kardinalen, som har gjort det. Der kan De se, båndene, hvori de var befæstet, er klippet over med en saks."

"Hvis mylord kunne tænke sig, hvem der har begået tyveriet ... måske har vedkommende dem endnu."

"Vent lidt, vent lidt," udbrød hertugen. "Den eneste gang, jeg har båret denne dug, var ved et bal, som kongen for en uges tid siden gav i Windsor. Grevinde Winter, med hvem jeg havde haft et sammenstød, kom hen til mig på det bal. Denne tilnærmelse

var en jaloux kvindes hævn. Siden har jeg ikke set hende. Denne kvinde er kardinalens agent."

"Men har han dem da over alt?" udbrød d'Artagnan.

"Ja, ja, ja," sagde Buckingham og skar tænder af raseri. "Han er en frygtelig modstander. Men hvornår skal ballet finde sted?"

"På mandag."

"På mandag! Vi har altså fem dage at løbe på. Det er mere end tid nok. Patrice!" råbte hertugen og åbnede huskapellets dør. "Patrice!"

Den betroede kammertjener viste sig.

"Send bud efter min juveler og min sekretær."

Kammertjeneren gik og adlød med en hurtighed og stilfærdighed, der viste, at han var vant til at lyde blindt og uden indvendinger.

Men skønt der først var sendt bud efter juveleren, kom sekretæren dog før ham. Det var ganske naturligt, for han boede i palæet. Han traf Buckingham siddende foran et bord i soveværelset, mens han egenhændigt skrev nogle ordrer.

"Hr. Jackson," sagde han til ham, "gå straks til lordkansleren og sig til ham, at jeg overdrager ham at udføre disse ordrer. Jeg ønsker, at de bliver bragt til udførelse med det samme."

"Men hvis lordkansleren nu skulle spørge mig, hvad grund Deres Nåde kan have til en så ekstraordinær foranstaltning, hvad skal jeg så svare?"

"At det nu er mit ønske, og at jeg ikke skylder nogen regnskab for min vilje."

"Skal han også give kongen det svar?" spurgte sekretæren smilende, "hvis Hans Majestæt tilfældigvis skulle være nysgerrig

efter at vide, hvorfor intet skib må forlade Storbritanniens havne?"

"Nej, De har ret," svarede Buckingham, "i så fald kan han sige til kongen, at jeg har bestemt at erklære Frankrig krig, og at denne forholdsregel er det første fjendtlige træk imod det."

Sekretæren bukkede og gik.

"Nu kan vi være rolige fra den side," sagde Buckingham og vendte sig mod d'Artagnan. "Hvis dupperne ikke allerede er på vej til Frankrig, så vil de i alle tilfælde først komme efter Dem."

"Hvordan det?"

"Jeg har udstedt en ordre, der stopper alle skibe, som for øjeblikket befinder sig i Hans Majestæts havne, og intet fartøj vover at lette anker uden en særlig tilladelse."

D'Artagnan betragtede forbavset denne mand, der brugte den uindskrænkede magt, som hans konges tillid havde forlenet ham med, i sine private kærlighedsforholds tjeneste. Buckingham kunne læse hans tanker gennem udtrykket i hans ansigt og smilede.

"Ja," sagde han, "sagen er, at Anna af Østrig er min virkelige dronning, på et ord af hende vil jeg forråde mit land, forråde min konge, forråde min Gud. Hun har bedt mig om ikke at sende hjælp til protestanterne i La Rochelle, skønt jeg havde lovet dem det, og jeg har ladet være. Jeg har svigtet mit ord, men lige meget, jeg har føjet hende i hendes ønske, og er jeg ikke blevet betalt rigeligt for min lydighed, for det er den, jeg skylder det portræt der af hende."

D'Artagnan undrede sig over, i hvilke skrøbelige, ukendte tråde et folks skæbne og menneskers liv ofte hænger.

Han var hensunket i disse dybsindige betragtninger, da juveleren trådte ind. Det var en irlænder, der var en af de dygtigste i sit fag, og som selv indrømmede, at han tjente hundrede tusinde daler om året på Buckingham.

"Hr. O'Reilly," begyndte hertugen, idet han gik ind med ham i kapellet, "se på disse dupper og sig mig, hvad de er værd stykket."

Juveleren kastede et blik på den pragtfulde indfatning, kalkulerede diamanterne en for en og sagde uden at betænke sig:

"Femten hundrede guldstykker hver, mylord."

"Hvor mange dage vil De være om at lave sådan to? De ser nok, at der mangler to."

"Otte dage, mylord."

"Jeg vil betale Dem med tre tusinde guldstykker hver, men så må de være færdige i overmorgen."

"Det skal de blive, mylord."

"De er en storartet mand, hr. O'Reilly, men det er ikke alt. Disse dupper må ikke betros til nogen, de må laves her i palæet."

"Det er umuligt, mylord, der er ikke andre end mig selv, der kan lave dem, så at man ikke kan se forskel på de nye og de gamle."

"Derfor er De også min fange, min kære hr. O'Reilly, og De kan ikke slippe bort herfra, hvor gerne De end ville. De må derfor finde Dem i Deres skæbne. Sig mig, hvilke svende De har brug for, og det værktøj, som de skal tage med."

Guldsmeden kendte hertugen og vidste, at alle indvendinger ville være forgæves. Han tog derfor straks sin beslutning.

"Men jeg må nok give min kone besked," sagde han.

"Så gerne. De må også tale med hende, min kære hr. O'Reilly. Deres fangenskab skal blive meget lempeligt, vær De blot ganske rolig, og da al ulejlighed fortjener sin løn, så er her, foruden betalingen for de to dupper, en anvisning på tusinde guldstykker, for at De skal glemme den ubehagelighed, jeg forvolder Dem."

D'Artagnan kunne ikke komme sig af den forbavselse, han følte over for denne minister, der med begge hænder ruttede med mennesker og millioner.

Juveleren skrev imidlertid til sin kone og sendte hende anvisningen på de tusinde guldstykker, idet han anmodede hende om at sende ham den dygtigste svend, et udvalg af diamanter, hvis vægt og art han opgav, og det værktøj, han havde brug for, efter en opskrevet liste.

Buckingham førte juveleren ind i det værelse, der var bestemt for ham, og som efter en halv times forløb var omdannet til et værksted. Så lod han sætte en skildvagt ved hver dør med pålæg om, at de ikke måtte lade nogen som helst slippe ind med undtagelse af kammertjeneren Patrice. Det er unødvendigt at tilføje, at det absolut var forbudt guldsmeden og hans svend at fjerne sig under noget som helst påskud.

Da det var ordnet, kom hertugen tilbage til d'Artagnan.

"Se så, min unge ven," sagde han, "nu tilhører hele England os to. Hvad vil De have, hvad ønsker De?"

"En seng," sagde d'Artagnan, "jeg tilstår, at det i øjeblikket er det, jeg mest trænger til."

Buckingham gav d'Artagnan det værelse, der stødte op til hans eget. Han ville have den unge mand lige ved hånden, ikke

fordi han nærede mistillid til ham, men fordi han ville have en om sig, som han stadig kunne tale med om dronningen.

En time senere bekendtgjordes det i London, at intet skib bestemt til Frankrig måtte gå ud af havnene, end ikke paketbåden med brevposten. I alles øjne var dette en krigserklæring mellem de to lande.

To dage senere, klokken elleve, var begge dupperne færdige, og de var så nøjagtigt eftergjorte og så absolut ens, at Buckingham ikke kunne skelne de nye fra de gamle, og at selv de fineste kendere på dette område ville være blevet narret ligesom han selv.

Han lod straks d'Artagnan kalde.

"Se, her er diamanterne, som De skulle hente. De må være mit vidne, at jeg har gjort alt, hvad der stod i menneskelig magt."

"De kan være sikker på, mylord, at jeg skal berette alt, hvad jeg har set. Men Deres Nåde giver mig kun dupperne, skal jeg ikke også have skrinet?"

"Det vil De kun have besvær af. I øvrigt er dette skrin mig så meget dyrere, som det er det eneste, jeg har tilbage. Sig, at jeg har beholdt det."

"Jeg skal overbringe Deres besked ord til andet, mylord."

"Sig mig nu," sagde Buckingham og betragtede den unge mand stift, "hvordan skal jeg nogen sinde kunne lønne Dem for, hvad De har gjort for mig?"

D'Artagnan rødmede dybt. Han havde en fornemmelse af, at hertugen søgte efter en måde at formå ham til at tage mod en erkendtlighed. Den tanke, at han og hans kammeraters blod skulle betales med engelsk guld, fik hans vrede til at blusse op.

"Vi må forstå hinanden, mylord," sagde d'Artagnan, "og lad os vel overveje situationen, for at der ingen misforståelse skal opstå bagefter. Jeg er i tjeneste hos kongen og dronningen af Frankrig og står ved det garderkompagni, der føres af hr. des Essarts, der ligesom hans svoger, hr. de Tréville, er særligt knyttet til deres majestæter. Alt, hvad jeg har gjort, har jeg gjort for dronningen, intet for Deres Nåde. Ja, måske havde jeg slet intet gjort, hvis det ikke havde været mig magtpåliggende at tjene en dame, der er mit hjertes udkårne, ligesom dronningen er Deres."

"Ja vel," sagde hertugen smilende, "jeg antager endda, at jeg kender den dame, det er ..."

"Jeg har ikke nævnt hendes navn, mylord," sagde d'Artagnan ivrigt.

"Nej, det er sandt," sagde hertugen. "Det er altså den dame, jeg kan takke for, hvad De har gjort."

"Det er det, mylord, for jeg må tilstå, at nu, da der er erklæret krig mellem England og Frankrig, ser jeg i Dem kun en englænder, det vil sige en fjende, som det ville glæde mig mere at træffe på kamppladsen end i Windsorparken, hvad der i øvrigt ikke skal afholde mig fra at føre mit hverv til ende og lade mig dræbe, hvis det skulle være nødvendigt, for at røgte det. Men jeg gentager, at Deres Nåde ikke skal få grund til at være mig mere taknemmelig for det, jeg gør for mig selv ved dette vort andet møde, end for, hvad jeg har gjort for Deres Nåde ved vort første."

"Stolt som en skotte, som vi englændere siger," mumlede Buckingham hen for sig.

"Og vi siger stolt som en gascogner," sagde d'Artagnan. "Gascognerne er franskmændenes skotter."

D'Artagnan bukkede for Buckingham og ville til at gå.

"Vil De rejse sådan uden videre?" spurgte Buckingham. "Hvordan vil De rejse? Det bliver ikke let."

"Nej, det har De ret i."

"De franskmænd tror min salighed også, at de kan gøre alt, hvad det skal være."

"Jeg har glemt, at England er en ø, og at De er dens konge."

"Gå ned til havnen og spørg efter briggen "Sund". Giv kaptajnen dette brev. Han vil derefter sætte Dem over til en lille havn, hvor De ganske sikkert ikke vil blive ventet, og hvor der kun plejer at komme fiskerbåde."

"Hvad er det for en havn?"

"St. Valéry, men vent lidt. Når De kommer dertil, skal De tage ind i et ganske tarveligt værtshus, som findes der. Det har hverken skilt eller navn. Det er et almindeligt skipperhus. De kan ikke tage fejl, for der er ikke mere end det samme."

"Og så?"

"Så skal De spørge efter værten og blot sige det ene ord til ham: *Forward*."

"Hvad skal det sige?"

"Det er et feltråb, der betyder: Fremad. Han vil give Dem en fuldt opsadlet hest og sige Dem, hvad vej De skal tage. På vejen vil De således finde heste på i alt fire forskellige steder. På hvert af dem må De opgive Deres adresse i Paris, og de fire heste vil blive sendt efter Dem. De kender allerede de to af dem, og det forekom mig, at De syntes godt om dem. Det var dem, vi red på sammen. De kan tro mig, når jeg siger, at de andre ikke er

ringere. Alle de fire heste er udstyret til krigsbrug. Hvor stolt De end er, så vil De vel ikke afslå at modtage de tre andre til Deres kammerater. De skal jo for resten bruge dem til at føre krig mod os med, og hensigten helliger jo midlet, som I franskmænd siger. Er det ikke så?"

"Jo, mylord, jeg modtager gaven," sagde d'Artagnan, "og om Gud vil, skal vi gøre god brug af Deres foræringer."

"Giv mig så Deres hånd, unge mand, måske mødes vi snart på kamppladsen, men foreløbig håber jeg, vi skilles som gode venner."

"Ja, mylord, i håb om snart at blive modstandere."

"Vær De kun rolig, det lover jeg Dem."

"Jeg stoler på Deres ord, mylord."

D'Artagnan hilste på hertugen og gik hurtigt ned til havnen.

Lige overfor London Tower fandt han det omtalte skib, gav brevet til kaptajnen, som lod det påtegne af havnefogeden, hvorefter man straks gik til søs.

Halvtreds skibe lå og ventede på at komme af sted.

Idet fartøjet strøg tæt forbi det ene af dem, troede d'Artagnan at kende damen fra Meung, hende, som den fremmede havde kaldt Mylady, og som d'Artagnan selv havde fundet så smuk. Men takket være den rivende strøm og den friske vind gik hans skib så hurtigt, at hun et øjeblik efter var ude af sigte.

Den næste dag klokken henad fem om morgenen lagde de ind til St. Valéry.

D'Artagnan gik straks til det anviste herberg og fandt det hurtigt på den højrøstede tale, der lød ud fra det. Der blev talt om krig mellem England og Frankrig som en begivenhed, der

var nært forestående og uafvendelig, og de lystige matroser levede i den anledning højt.

D'Artagnan banede sig vej gennem mængden, gik hen til værten og sagde *forward*. Værten gav ham øjeblikkelig tegn til at følge ham, gik sammen med ham gennem en dør ud til gården, hvor der stod en fuldt opsadlet hest, og spurgte ham, om han ellers havde brug for noget.

"Jeg skal have at vide, hvad vej jeg skal tage," sagde d'Artagnan.

"Rid herfra til Blangy og fra Blangy til Neufchâtel. I Neufchâtel skal De tage ind i "Den forgyldte Harve", opgiv værten stikordet, og De vil ligesom her få en fuldt opsadlet hest."

"Skylder jeg noget?" spurgte d'Artagnan.

"Nej, alt er rigeligt betalt," sagde værten. "Tag De blot af sted, og Gud være med Dem."

"Amen," svarede den unge mand og fo'r af sted i galop. Fire timer senere var han i Neufchâtel. Han fulgte nøjagtig den givne anvisning. I Neufchâtel som i St. Valéry fandt han en fuldt opsadlet hest, der ventede på ham. Han ville flytte sine pistoler fra den ene sadel til den anden, men der sad også pistoler i den.

"Deres adresse i Paris?"

"Garderkasernen, des Essarts' kompagni."

"Godt," svarede værten.

"Hvad vej skal jeg ride?" spurgte d'Artagnan atter.

"Ad vejen til Rouen. Men rid udenom byen, så at De har den på Deres højre hånd. Gør holdt i den lille landsby Ecouis, der er kun ét herberg, "Frankrigs Skjold". De skal ikke lade Dem

afskrække af dets udseende. I stalden vil De finde en hest, der er ligeså god som denne her."

"Samme feltråb?"

"Akkurat."

"Farvel, hr. vært."

"God rejse, hr. riddersmand. Trænger De ellers til noget?"

D'Artagnan gjorde en benægtende bevægelse med hovedet og skyndte sig af sted. I Ecouis gentog den samme scene sig.

Han traf der en vært, der var lige så forekommende som den foregående, samt en frisk og udhvilet hest. Han opgav også her sin adresse og red direkte videre til Pontoise. I Pontoise skiftede han hest for sidste gang, og klokken ni red han i fuld galop ind i hr. de Trévilles gård.

Han havde redet tres mil på tolv timer.

Hr. de Tréville modtog d'Artagnan, som om han havde set ham samme morgen, dog trykkede han hans hånd lidt varmere end ellers, og meddelte ham, at hr. des Essarts' kompagni var på vagt i Louvre, og at han kunne begive sig derover på post.

22. Merlaisondansen

Den næste dag talte man i hele Paris ikke om andet end om det bal, byens fædre gav for kongen og dronningen, og ved hvilket majestæterne ville danse den navnkundige Merlaison-dans, der var kongens yndlingsdans.

I otte dage havde man da også på rådhuset været beskæftiget med at gøre alt parat til denne storslåede aftenfest. Byens tømrer havde rejst estrader, på hvilke de indbudte damer skulle tage plads, byens leverandør havde garneret lokalerne med to hundrede kerter af hvidt voks, hvad der på den tid var en uhørt luksus, endelig havde man bestilt tyve spillemænd til dobbelt pris, fordi de, som det hedder i beretningen, skulle spille hele natten.

Klokken ti om formiddagen indfandt fændrikken ved kongens garderkorps, hr. de la Coste, fulgt af to betjente og flere bueskytter, sig hos byskriveren Clement og forlangte nøglerne til alle døre, værelser og kontorer. Disse nøgler blev straks udleveret ham, hver af dem bar en lille navneseddel, så at man kunne se, hvor den passede, og fra dette øjeblik overtog hr. de la Coste bevogtningen af alle døre og korridorer.

Klokken elleve kom garderkaptajn Duhallier med halvtreds bueskytter, der stillede sig op ved de dem anviste døre.

Klokken tre kom to garderkompagnier, det ene fransk, det andet schweizisk. Det franske garderkompagni var sammensat af folk, af hvilke den ene halvdel tilhørte hr. Duhallier, den anden hr. des Essarts.

Klokken seks begyndte de indbudte at indfinde sig. Alt som de kom, blev der anvist dem plads i den store sal på de opførte estrader.

Klokken ni kom den første borgmesters frue. Da hun næst efter dronningen var den fornemste gæst ved festen, blev hun modtaget af byens fædre og fik anvist sin plads lige over for dronningens.

Klokken ti blev bagværket sat frem på kongens bord i den lille sal ud mod St. Johanneskirken. På den anden side stod skænken med byens sølvsager. Den blev bevogtet af fire bueskytter.

Ved midnatstid hørtes høje jubelråb og bifaldssalver. Det var kongen, der passerede gennem de gader, der førte fra Louvre til rådhuset, og som var fuldstændigt illuminerede med kulørte lamper.

De herrer byrådsmedlemmer gik straks kongen i møde klædt i kapper og ledsaget af seks tjenere, der gik foran med fakler i hænderne. De modtog majestæten på trapperne, hvor oldermanden for købmandslauget bød dem velkommen. Kongen svarede med en undskyldning for, at han var kommet så sent, men det var kardinalens skyld, da han havde konfereret med ham om statsanliggender lige til klokken elleve.

Hans Majestæt, der var i galla, var ledsaget af Hans kongelige Højhed arveprinsen, greven af Soissons, storprioren, hertugen af Longueville, hertugen af Elbeuf, greven af Harcourt, greven af la Roche-Guyon, hr. de Liancourt, hr. de Baradas, greven af Cramail og ridderen af Souveray.

Alle lagde mærke til, at kongen var nedslået og bekymret.

Et værelse var sat i stand til kongen og et til arveprinsen.

I hvert af dem var der lagt maskeradedragter. Det samme var tilfældet i dronningens og borgmesterindens værelser. Herrer og damer af majestæternes følge skulle klæde sig om to og to i værelser, der var sat i stand i samme hensigt.

Førend kongen gik ind til sig selv, gav han ordre til, at der straks blev givet ham underretning, når kardinalen kom.

En halv time efter kongens ankomst hørtes nye jubelråb. Det var dronningen, der kom. Rådsherrerne gjorde ligesom før, og mens tjenerne gik foran dem, modtog de deres høje gæst.

Dronningen trådte ind i salen. Der blev lagt mærke til, at dronningen ligesom kongen så nedslået og meget træt ud.

I det øjeblik hun trådte ind, blev forhænget trukket fra en lille loge, der indtil da havde været lukket, og man så kardinalens blege ansigt komme til syne. Han var klædt som spansk ridder. Hans øjne hvilede stift på dronningen, og et frygteligt glædessmil gled over hans læber: Dronningen havde ikke diamantdugen på.

Dronningen blev stående nogen tid, mens hun modtog rådsherrernes komplimenter, og mens hun besvarede damernes hilsen.

Pludselig viste kongen sig ledsaget af kardinalen i en af salens døre. Kardinalen talte ganske sagte, og kongen var meget bleg.

Kongen banede sig vej gennem mængden, og uden maske, med båndene i sin klædning halvt bundne, gik han hen til dronningen og sagde med altereret stemme:

"Hvorfor har De ikke taget Deres diamantdug på, når De vidste, at det kunne glæde mig at se Dem med den?"

Dronningen så sig om og opdagede kardinalen, der stod bagved med et sandt djævelsk smil.

"Deres Majestæt," svarede dronningen bævende, "jeg var bange for, at smykket skulle komme noget til i denne trængsel."

"Men deri har De gjort uret. Når jeg har givet Dem denne gave, så var det, for at De skulle gå med den. Jeg gentager, De har gjort uret deri."

Kongens stemme skælvede af vrede. Alles øjne rettedes forbavset mod dem, mens man lyttede. Men ingen forstod, hvad der gik for sig.

"Deres Majestæt," sagde dronningen, "jeg kan jo lade sende bud efter smykket til Louvre, så vil Deres Majestæt få Deres ønske opfyldt."

"Gør det, Deres Majestæt, gør det og helst så hurtigt som muligt, for i løbet af en time tager ballet sin begyndelse."

Dronningen hilste bekræftende og fulgte med sine damer, der ledsagede hende ind i hendes værelse.

Kongen gik også ind i sit.

I salen herskede der et øjeblik almindelig forvirring.

Alle havde lagt mærke til, at der var passeret noget mellem kongen og dronningen, men begge havde talt så sagte, at ingen havde hørt noget, da ærbødigheden påbød alle at holde sig i nogle skridts afstand. Spillemændene spillede op det bedste, de kunne, men der var ingen, der hørte på dem.

Kongen kom først ind. Han var i et meget elegant jægerkostume, og arveprinsen og de andre herrer i følget var klædt på samme måde. Det var det kostume, kongen helst bar, og når han havde det på, lignede han virkelig den første mand i sit eget rige.

Kardinalen gik hen til kongen og gav ham en æske. Kongen åbnede den og fandt to diamantdupper i den.

"Hvad skal det betyde?" spurgte han kardinalen.

"Ikke noget," sagde denne, "kun at såfremt dronningen har diamantdugen, hvad jeg tvivler om, og såfremt der da kun er ti dupper i den, så kan De jo spørge Hendes Majestæt, hvem der kan have taget disse to dupper fra hende."

Kongen så spørgende på kardinalen, men han fik ikke tid til at rette noget spørgsmål til ham. Et beundringsudbrud hørtes på alles læber. Hvis kongen så ud om den første adelsmand i riget, så var dronningen absolut den skønneste kvinde i Frankrig.

Hendes jagtkostume klædte hende fortræffeligt. Hun bar en filthat med blå fjer, en perlegrå fløjls overkjole, der var fæstet sammen med diamantagrafer og en nederdel af blåt, sølvbroderet atlask. På hendes venstre skulder strålede diamantdugen på en sløjfe af samme farve som fjerene og nederdelen.

Kongen skælvede af glæde, kardinalen af raseri, men da de endnu var temmelig langt borte fra dronningen, kunne de ikke tælle duppernes antal. Dronningen havde smykket på, men var der ti eller tolv sten i det?

I dette øjeblik gav spillemændene signalet til, at ballet skulle begynde. Kongen gik hen til fru borgmesterinden, med hvem han skulle danse, mens Hans kongelige Højhed arveprinsen dansede med dronningen. Alle stillede sig på plads, og dansen begyndte.

Kongen var *vis-à-vis* med dronningen, og hver gang han under dansen passerede forbi hende, slugte han diamanterne

med øjnene uden at kunne tælle deres antal. En kold sved dækkede kardinalens pande.

Ballet varede en time. Der var seksten ture.

Da dansen sluttede under bifald fra hele salen, førte hver kavaler sin dame på plads, men kongen benyttede sig af den ret, han havde til at lade sin dame blive stående alene tilbage, og gik hurtigt over mod dronningen.

"Jeg takker Dem, Deres Majestæt," sagde han, "fordi De har efterkommet mit ønske, men der mangler vist to dupper, og dem bringer jeg Dem her."

Med disse ord rakte han dronningen de to dupper, som kardinalen havde givet ham.

"Hvad mener De med det!" udbrød den unge dronning og lod meget overrasket. "Giver De mig to til, men så har jeg jo fjorten."

Kongen talte dupperne efter. De tolv dupper sad virkelig på dronningens skulder.

Kongen kaldte på kardinalen.

"Hvad betyder det, hr. kardinal," sagde han i en streng tone.

"Det betyder," sagde kardinalen, "at jeg gerne ønskede at give Hendes Majestæt disse to dupper, og da jeg ikke vovede selv at overrække dem, valgte jeg denne udvej."

"Og jeg er Dem så meget mere taknemmelig, Deres Eminence," sagde Anna af Østrig med et smil, der viste, at hun ikke lod sig dupere af kardinalens sindrige galanteri, "som disse to dupper sikkert har kostet Dem lige så meget, som de tolv andre har kostet Hans Majestæt."

Efter derpå at have hilst på kongen og kardinalen gik dronningen tilbage til påklædningsværelset for at klæde sig om.

Den opmærksomhed, vi i begyndelsen af dette kapitel har været nødt til at skænke de ophøjede personer, vi har præsenteret for læseren, har et øjeblik draget vor tanke bort fra den, som Anna af Østrig skyldte den uventede triumf, hun havde fejret over kardinalen, og som selv ukendt og upåagtet havde stået i mængden og betragtet den scene, der alene var forståelig for fire mennesker: kongen, dronningen, Hans Eminence og ham selv. Og så forstod kongen endda ikke alt.

Dronningen var atter gået ind i sit værelse, og d'Artagnan ville lige til at trække sig tilbage, da han mærkede, at hans skulder blev let berørt. Han vendte sig om og så en ung kvinde, der gjorde tegn til ham, at han skulle følge hende. Den unge kvinde havde en sort fløjlsmaske for ansigtet, men til trods for denne forsigtighedsregel, der i øvrigt mere var taget af hensyn til andre end netop til ham, kendte d'Artagnan straks sin sædvanlige førerske, den livlige, opvakte fru Bonacieux.

Den foregående dag havde de lige fået et glimt af hinanden at se hos schweizeren Germain, hvor d'Artagnan havde sat hende stævne. Det hastværk, som den unge kone havde haft med at bringe dronningen den udmærkede efterretning om det lykkeligt udførte ærinde, havde bevirket, at de næppe havde fået vekslet et par ord. D'Artagnan fulgte altså fru Bonacieux, draget af en dobbelt følelse: kærlighed og nysgerrighed. Mens de gik, og alt som gangene blev mere og mere mennesketomme, prøvede d'Artagnan på at standse den unge kone, tage hende i sine arme og se på hende, om det så blot var et øjeblik, men let som en fugl smuttede hun bestandig bort mellem hænderne på ham, og når han ville tale, lagde hun fingeren på munden med en lille bydende håndbevægelse, der var fuld af ynde, og som

mindede ham om, at han var under indflydelse af en magt, som han blindt måtte lystre, og som forbød ham at sige et kny. Efter at de et par minutter var løbet op ad den ene gang og ned ad den anden, åbnede fru Bonacieux en dør og førte den unge mand ind i et ganske mørkt værelse. Hun gjorde atter en bevægelse, der påbød ham tavshed, og åbnede endnu en dør, der var skjult af en portiere, gennem hvis åbning der pludselig strømmede et stærkt lys. Så forsvandt hun.

D'Artagnan stod et øjeblik ubevægelig og spurgte sig selv, hvor han var. Lyset, der trængte ind, den varme, parfumerede luft, der nåede ind til ham, samtalen mellem en to-tre kvinder, der på en gang talte ærbødigt og med udsøgt elegance, ordet: "Deres Majestæt", der flere gange nævnedes, alt gjorde ham det fuldstændig klart, at han befandt sig i et værelse, der stødte op til dronningens.

Den unge mand holdt sig inde i mørket, mens han ventede.

Dronningen syntes at være glad og lykkelig, hvad der tilsyneladende forbavsede hendes omgivelser, der næsten altid var vant til at se hende nedslået. Dronningen sagde, at det var på grund af den smukke fest og den fornøjelse, hun havde haft af ballet, og da det ikke er tilladt at sige en dronning imod, enten hun smiler eller græder, udbredte enhver sig i lovtaler over, hvad Paris' rådsherrer havde arrangeret.

Skønt d'Artagnan ikke kendte dronningen, kunne han snart skelne hendes stemme fra de andres, først og fremmest på en let udenlandsk accent, dernæst på den medfødte evne til at give ordene myndighed. Han hørte hende nærme sig døren og atter gå bort fra den, og et par gange så han endog en skygge glide forbi lyset.

En vidunderligt dejlig formet, blændende hvid arm blev pludselig stukket gennem portieren. D'Artagnan forstod, at det var hans løn. Han bøjede knæ, greb hånden og trykkede ærbødigt sine læber på den. Hånden blev trukket tilbage og efterlod i hans en genstand, som han kunne mærke var en ring. Døren blev straks lukket, og d'Artagnan befandt sig i fuldstændigt mørke.

D'Artagnan satte ringen på fingeren og lyttede atter. Det var tydeligt, at alt endnu ikke var forbi med det. Efter at han havde fået løn for sin hengivenhed, måtte han nu også få løn for sin kærlighed. Første dans var vel til ende, men festen var endnu knap begyndt, idet der først skulle souperes klokken tre. Uret på St. Johannes kirken havde lige slået et kvarter i tre.

Lidt efter lidt døde da også stemmerne hen i værelset ved siden af, så hørte man dem fjerne sig. Døren til det værelse, hvor d'Artagnan opholdt sig, blev åbnet, og fru Bonacieux kom hurtigt ind.

"Er De endelig der?" udbrød d'Artagnan.

"Stille," sagde den unge kone og lagde hånden på den unge mands læber. "Stille, og gå samme vej, De er kommet."

"Men hvornår og hvor får jeg Dem at se," udbrød d'Artagnan.

"Det vil De få at vide af en billet, som De vil finde, når De kommer hjem. Gå så! Gå så!"

Med disse ord åbnede hun døren ud til gangen og skød lempeligt d'Artagnan ud af værelset.

D'Artagnan adlød som et barn uden at gøre modstand og uden at gøre indvendinger, hvad der viste, at han virkelig var forelsket.

23. Stævnemødet

D'Artagnan skyndte sig hjem, og skønt klokken var over tre om morgenen, og han skulle gennem det allerværste kvarter i Paris, tilstødte der ham dog ikke noget.

Han fandt gangdøren på klem, gik op ad trappen og bankede sagte på døren på den måde, der var aftalt mellem ham og hans tjener Planchet, som han to timer forinden havde sendt i forvejen fra rådhuset med pålæg om at vente. Planchet lukkede op.

"Er der blevet bragt et brev til mig?" spurgte d'Artagnan hurtigt.

"Nej, der er ingen, der har bragt et brev," svarede Planchet, "men der er et, der er kommet af sig selv."

"Hvad mener du med det, dit fæ?"

"Jeg mener, at da jeg kom hjem, fandt jeg et brev på bordet i soveværelset, skønt jeg havde nøglen til Deres værelse i min lomme, og nøglen ikke havde været udenfor mit værge."

"Hvor er det brev?"

"Jeg har ladet det ligge, hvor det lå. Men det går ikke naturligt til, når breve kommer ind til folk på den måde. Hvis vinduet endda havde været åbent eller stået på klem, så ville jeg ikke have sagt noget til det, men alt var hermetisk tillukket. Tag Dem i agt, herre, der er noget trolderi med i spillet."

Den unge mand skyndte sig imidlertid ind i soveværelset og åbnede brevet. Det var fra fru Bonacieux og lød således:

Der er en, der har de bedste taksigelser til Dem fra sig selv og en anden. Vær i aften henad ti i Saint Cloud lige overfor pavillonen, der ligger på hjørnet af hr. d'Estrées' ejendom.

C. B.

Ved at læse dette brev følte d'Artagnan sit hjerte snøre sig sammen og udvide sig af denne søde smerte, der på en gang piner og husvaler elskendes hjerter.

Det var den første kærlighedsbillet, han fik i sit liv, det var det første stævnemøde, der blev ham tilstået. Hans hjerte, der strømmede over af sanseløs glæde, var lige ved at sprænges på tærsklen til det jordiske paradis, der hedder kærlighed.

"Nå," sagde Planchet, der havde set sin herre skiftevis blive rød og bleg, "har jeg ikke gættet rigtigt, var det ikke en slem tidende?"

"Du tager fejl, Planchet," sagde d'Artagnan, "og det bedste bevis er, at du her har en daler til at drikke for på min sundhed."

"Jeg takker for pengene, og jeg lover, at de skal blive anvendt efter bestemmelsen, men jeg mener nu alligevel, at de breve, der sådan kommer ind i lukkede huse ..."

"De falder ned fra himlen, min ven, de falder ned fra himlen."

"Herren er altså tilfreds?" spurgte Planchet.

"Min kære Planchet, jeg er det lykkeligste menneske på Jorden."

"Kan jeg så få lov at gå til sengs?"

"Ja."

"Gid alle Himlens velsignelser må blive Dem til del, herre, men jeg mener nu alligevel, at dette brev ..."

Planchet gik, men han rystede på hovedet og havde et udtryk af tvivl, som d'Artagnans gavmildhed ikke helt havde fået bugt med.

Da d'Artagnan var blevet alene, læste han atter og atter brevet igennem og kyssede gang efter gang, mindst tyve gange, de linjer, som var skrevet af hans smukke elskedes hånd. Endelig gik han til ro, sov ind og drømte de lyksaliges drøm.

Klokken syv om morgenen stod han op og kaldte på Planchet, der først, da han kaldte anden gang, åbnede døren med et temmelig medtaget udsende efter gårsdagens strabadser.

"Planchet," sagde d'Artagnan til ham, "jeg går og bliver måske borte hele dagen. Du har altså fri til klokken syv i aften, men klokken syv må du holde dig parat med to heste."

"Nå," sagde Planchet, "det lader til, at vi skal have stukket flere huller i skindet."

"Du skal tage din musket og dine pistoler med."

"Hvad sagde jeg," udbrød Planchet. "Jeg var sikker på det. Åh, det forbandede brev."

"Vær nu rolig, dit fæ; det drejer sig blot om en lille udflugt."

"Af samme slags som forleden, hvor det regnede med kugler og vrimlede med fodsnarer."

"Hvis du skulle være bange, min gode Planchet," sagde d'Artagnan, "så kan jeg gå uden dig, og jeg holder mere af at være ene end sammen med en ledsager, der ryster."

"Det må herren ikke sige," sagde Planchet, "jeg troede dog, at herren har set, hvad jeg duer til."

"Ja, men jeg troede, at du havde brugt alt dit mod på en gang."

"Herren skal nok få at se, at jeg har noget af det endnu, når det gælder, men jeg vil bare bede herren om ikke at ødsle for meget med det, hvis De vil have, det skal slå til i længden."

"Har du en portion tilovers til i aften?"

"Det håber jeg nok."

"Godt, så stoler jeg på dig."

"Jeg skal være færdig til aftalt tid. Men jeg troede ikke, herren havde mere end en hest stående i kasernestalden."

"Måske er der endnu kun en, men i aften vil der være fire."

"Nå, vi har nok været ude at købe heste op."

"Akkurat," sagde d'Artagnan. Så nikkede han til Planchet og gik.

Hr. Bonacieux stod i sin dør. D'Artagnan ville gå udenom uden at tale til den værdige hosekræmmer, men han hilste så fint og elskværdigt på ham, at hans lejer ikke blot blev nødt til at hilse igen, men også til at indlade sig i samtale med ham.

Hvorfor skulle man ikke også føle en mand lidt på tænderne, når hans kone har tilstået en et stævnemøde samme aften i Saint Cloud lige for hr. d'Estrées' pavillon? D'Artagnan gik hen til ham med den mest elskværdige mine. Samtalen faldt ganske naturligt på den stakkels mands fængsling. Bonacieux vidste ikke, at d'Artagnan havde hørt hans samtale med manden fra Meung. Han fortalte sin unge logerende om de forfølgelser, han havde været genstand for fra dette uhyre hr. de Laffemas' side, og han fortsatte under hele sin fortælling at titulere denne: kardinalens bøddel, mens han udbredte sig om Bastillen og dens låse, døre, gange, gitre og torturredskaber.

D'Artagnan hørte meget forekommende på hans beretning. Da han var færdig, sagde han:

"Og ved De så, hvem der har bortført fru Bonacieux, for jeg husker meget vel, at det var denne kedelige omstændighed, som jeg skylder æren af at have gjort Deres bekendtskab?"

"Nej," sagde hr. Bonacieux, "det skulle de nok vogte sig for at sige mig, og min hustru har svoret mig dyrt og helligt, at hun ikke ved det. Men De selv," fortsatte Bonacieux i den mest godlidende tone, "hvor har De været henne i de sidste dage? Jeg har hverken set noget til Dem eller til Deres venner, og jeg kan nok tænke mig, at det ikke er på Paris' brostene, at De har samlet alt det støv, som Planchet i går børstede af Deres støvler."

"Det har De ret i, min gode hr. Bonacieux. Mine venner og jeg har foretaget en lille rejse."

"Langt væk?"

"Åh nej, på ingen måde, kun en fyrretyve mil. Vi har fulgt hr. Athos til badene i Forges, hvor mine venner er blevet."

"Nå, og De er kommet tilbage," sagde hr. Bonacieux med sit mest poliske ansigt. "En smuk fyr som De får ikke lov til at blive længe borte fra kæresten, og De er naturligvis blevet ventet med længsel i Paris?"

"Ja, min kære hr. Bonacieux," svarede den unge mand leende, "det vil jeg gerne indrømme, så meget mere som jeg ser, at det er umuligt at skjule noget for Dem. Ja, jeg blev ventet, og meget utålmodigt, det kan jeg svare Dem for."

Der gik en let sky over hr. Bonacieux' pande, men den var så let, at d'Artagnan ikke en gang lagde mærke til den.

"Og nu skal De nok have lønnen," fortsatte hosekræmmeren, mens hans stemme skælvede let, uden at d'Artagnan lagde mere

mærke til denne skælven end til den sky, der et øjeblik i forvejen havde formørket den gode mands ansigt.

"Ja, gid De talte sandt," sagde d'Artagnan leende.

"Jeg spurgte blot, fordi jeg ville have at vide, om De kommer sent hjem."

"Hvorfor vil De have det at vide, min gode vært?" spurgte, d'Artagnan. "De vil da ikke sidde oppe og vente på mig?"

"Nej, men siden min arrestation og det tyveri, der er sket hos mig, er jeg bange, hver gang jeg hører døren gå, i særdeleshed om natten. Hvad skal man sige, jeg er jo nu ikke soldat."

"De skal ikke blive bange, om jeg kommer hjem klokken et, klokken to eller klokken tre, eller om jeg slet ikke kommer hjem."

Denne gang blev Bonacieux så bleg, at d'Artagnan ikke kunne undlade at lægge mærke til det, og spurgte ham, hvad der var i vejen.

"Ingenting," svarede Bonacieux, "ingenting. Siden disse ulykker er overgået mig, lider jeg af sådan et tilfælde, der pludselig kommer over mig som en kuldegysen. Det skal De ikke bryde Dem om. De har jo ikke andet at tænke på end Deres egen lykke."

"Ja, så har jeg nok at tænke på, for lykkelig er jeg."

"Ja, endnu da ikke. De har jo selv sagt i aften."

"Nå, aften bliver det jo, Gud være lovet, og måske er De lige så længselsfuld som jeg. Fru Bonacieux vil måske i aften besøge sit hjem."

"Fru Bonacieux har ikke fri i aften," svarede ægteherren værdigt. "Hun er optaget af sin tjeneste i Louvre."

"Så meget desto værre for Dem, min kære vært, så meget desto værre. Når man selv er lykkelig, vil man gerne have, at alle andre også skal være det, men det synes at være umuligt."

Den unge mand gik, mens han morede sig kosteligt over den vittighed, som han troede, at han kun selv forstod.

"Mor Dem godt," sagde Bonacieux med gravrøst.

Men d'Artagnan var allerede for langt borte til at høre det, og selv om han havde hørt det, var han i en sådan sindsstemning, at han ikke havde lagt mærke til tonefaldet.

Han gik lige til hr. de Tréville. Som man erindrer, havde hans besøg den foregående dag været meget kort og uden længere forklaringer.

Hr. de Tréville var i perlehumør. Kongen og dronningen havde også været meget nådige mod ham ved ballet. Derimod havde kardinalen været forfærdelig ondskabsfuld.

Klokken et havde han trukket sig tilbage under påskud af, at han ikke befandt sig vel. Derimod var deres majestæter først taget hjem klokken seks.

Hr. de Tréville sænkede stemmen og så sig om i alle kroge af værelset for at forvisse sig om, at de var alene.

"Nå, lad os så tale om Dem, min unge ven. For det er åbenbart, at Deres lykkelige hjemvenden har sin andel i kongens glæde, dronningens triumferen og kardinalens ydmygelser. Nu gælder det at klare sig."

"Hvad skulle jeg have at frygte," sagde d'Artagnan, "så længe jeg har den lykke at være i majestæternes gunst?"

"Alt, hvad det skal være, tro mig. Kardinalen er ikke den mand, der glemmer en streg, man har spillet ham, så længe han

ikke har gjort regnskab op med vedkommende, der i dette tilfælde vist nok er en vis gascogner af mit bekendtskab."

"Tror De, at kardinalen er lige så godt underrettet som De og ved, at det er mig, der har været i London?"

"Død og pine! Har De været i London? Er det fra London, at De har medbragt den smukke diamant, der glimrer på Deres finger. Tag Dem i agt, min kære d'Artagnan, det er uheldigt at tage mod gaver af fjender."

"Den diamant har jeg ikke fået af en fjende," svarede d'Artagnan, "men af dronningen."

"Af dronningen, nå sådan," sagde hr. de Tréville. "Det er et virkelig kongeligt klenodie, der mindst er sine tusinde guldstykker værd. Gennem hvem har dronningen tilstillet Dem den gave?"

"Hun har selv givet mig den."

"Hvor da?"

"I det lille kabinet ved siden af omklædningsværelset."

"Hvordan er det muligt!"

"Idet hun gav mig sin hånd til kys."

"Har De kysset dronningen på hånden," udbrød hr. de Tréville og betragtede d'Artagnan.

"Hendes Majestæt har gjort mig den ære at tilstå mig den gunst."

"Og det i vidners overværelse. Uforsigtigt, forfærdelig uforsigtigt."

"Nej, vær blot rolig, der var ingen, der så det," sagde d'Artagnan.

Han fortalte hr. de Tréville, hvordan det var gået til.

"De kvinder! De kvinder!" udbrød den gamle soldat. "Jeg kender deres romantiske indbildningskraft. Alt, hvad der er hemmelighedsfuldt, drager. De har set en arm, det er det hele. De kan møde dronningen uden at have mødt hende før, og hun kan møde Dem uden at vide, hvem De er."

"Men takket være denne diamant ..." udbrød den unge mand.

"Skal jeg give Dem et godt råd, et venneråd?"

"Det ville være mig en ære, hr. kaptajn," sagde d'Artagnan.

"Så skal De gå hen til den første den bedste guldsmed og sælge den diamant, for hvad han vil give Dem for den. Hvor meget jøde han end er, vil De i det mindste få otte hundrede guldstykker. Guldstykker har intet navn, unge mand, mens denne ring har et forfærdeligt navn, som kan forråde den, der bærer den."

"Skulle jeg sælge den ring! En ring, som jeg har fået af min dronning! Aldrig!" sagde d'Artagnan.

"Så vend stenen indad, stakkels brushoved, for det ved enhver, at en ung gascognisk adelsmand ikke finder den slags juveler i sin moders smykkeskrin."

"De tror altså, at jeg har noget at frygte?" spurgte d'Artagnan.

"Ja, den, der lægger sig til hvile på en krudtmine med tændt lunte, kan betragte sig som sikker i sammenligning med Dem."

"Men død og pine," sagde d'Artagnan, der begyndte at blive forskrækket over hr. de Trévilles overbevisende tone, "hvad skal jeg da gøre?"

"Frem for alt og først og fremmest skal De tage Dem i agt. Kardinalen har en udmærket hukommelse, og hans hånd rækker langt. Tro mig, han vil nok spille Dem en eller anden streg."

"Hvad skulle det være for en?"

"Ja, hvor skulle jeg vide det. Han har jo alle Djævelens snarer til sin rådighed. Det mindste, De kan være forberedt på, er, at De bliver arresteret."

"Hvad for noget, skulle man vove at arrestere en mand, der er i Hans Majestæts tjeneste?"

"Guds død, har man måske generet sig overfor Athos! Men i hvert fald, unge mand, tro på en mand, der i tredive år har opholdt sig ved hoffet. Fald ikke til ro i Deres tryghed, for så er De fortabt. Nej, tvært imod, og det er mig, der siger Dem det: se fjender over alt. Hvis nogen vil yppe klammeri med Dem, så undgå det, selv om det er et barn på ti år, hvis De bliver angrebet, så træk Dem tilbage uden at skamme Dem, enten det så er nat eller dag. Hvis De går over en bro, så undersøg plankerne, at ikke en af Dem skal glide bort under Deres fødder, hvis De går forbi et hus, der er under bygning, så se i vejret for at passe på, at De ikke får en sten i hovedet, hvis De kommer sent hjem, så lad Dem følge af Deres tjener og pas på, at han er bevæbnet, hvis De da kan stole på ham. Nær mistillid til alle mennesker, til Deres ven, Deres broder og Deres elskerinde, men først og fremmest til Deres elskerinde."

D'Artagnan blev rød.

"Til min elskerinde," gentog han mekanisk, "men hvorfor mere til hende end til alle andre?"

"Fordi elskerinderne er kardinalens yndlingsvåben, og der findes ikke noget bedre. En kvinde sælger Dem for hundrede guldstykker. Tænk blot på Dalila – De kender jo nok Deres gamle testamente."

D'Artagnan tænkte på det stævnemøde, som fru Bonacieux havde tilstået ham endnu samme aften, men til vor helts ros må vi sige, at den ufordelagtige mening, som hr. de Tréville havde om kvinderne i almindelighed, ikke indgød ham blot den ringeste mistanke til hans smukke værtinde.

"Men sig mig," fortsatte hr. de Tréville, "hvor er Deres tre rejseledsagere?"

"Jeg ville netop spørge Dem, om De ikke havde hørt noget fra dem."

"Ikke det mindste."

"Jeg har måttet lade dem blive tilbage undervejs. Porthos i Chantilly med en duel på halsen, Aramis i Crèvecœur med en kugle i skulderen og Athos i Amiens med en beskyldning for falskmøntneri siddende på sig."

"Der kan De se," sagde hr. de Tréville. "Og hvordan er De selv sluppet igennem?"

"Ved et rent vidunder, det må jeg tilstå, hr. kaptajn. På vejen videre til Calais fik jeg selv et kårdestød i brystet og spiddede grev de Wardes som en sommerfugl, man sætter på væggen."

"Der ser De det igen. Grev de Wardes er en af kardinalens folk, en fætter til Rochefort. Min kære ven, jeg får en idé."

"Hvad er det, hr. kaptajn?"

"Ved De, hvad jeg ville gøre i Deres sted?"

"Nej."

"Mens Hans Eminence ledte efter mig i Paris, så ville jeg ganske stille gå tilbage til Picardiet for at spørge nyt fra mine kammerater. De fortjener min sandten nok lidt hensyntagen fra Deres side."

"Det er et godt råd; i morgen skal jeg rejse."

"I morgen, hvorfor ikke i aften?"

"I aften er jeg nødt til at være i Paris."

"Ak, unge mand, unge mand! Det er vist en lille kærlighedsforbindelse. Jeg gentager for Dem: tag Dem i agt. Det er kvinden, der har styrtet os alle i fordærvelse, så mange vi er, og det er hende, der vil styrte os alle i ulykke, så mange vi bliver. Følg mit råd og rejs i aften."

"Det er umuligt, hr. kaptajn."

"Men lov mig, at De vil rejse i morgen, hvis De ikke bliver dræbt i nat."

"Det lover jeg Dem."

"Trænger De til penge?"

"Jeg har endnu halvtreds guldstykker. Jeg tænker ikke, jeg behøver mere."

"Men Deres kammerater?"

"Jeg antager ikke, at de kan være i forlegenhed. Vi forlod Paris med femoghalvfjerds guldstykker hver i lommen."

"Ser jeg Dem, før De rejser?"

"Det tror jeg ikke, hr. kaptajn, med mindre der skulle ske noget."

"Så farvel og lykkelig rejse."

"Tak, hr. kaptajn."

D'Artagnan tog afsked med hr. de Tréville endnu mere rørt end nogen sinde før over hans faderlige omsorg for sine musketerer. Han besøgte en for en Athos, Porthos og Aramis. Ingen af dem var kommet tilbage. Også deres tjenere var borte, og der var ikke hørt hverken fra den ene eller den anden.

Han ville gerne have forhørt sig om dem hos deres elskerinder, men han kendte hverken Porthos' eller Aramis', og

Athos havde ingen.

Da han gik forbi kasernen, kastede han et blik ind i hestestalden. Af de fire heste var de tre allerede kommet. Planchet, der var helt overvældet af forbavselse, var i færd med at strigle dem og var allerede færdig med de to.

"Det var godt, De kom," sagde Planchet, da han fik øje på d'Artagnan.

"Hvorfor det, Planchet?" spurgte den unge mand.

"Stoler De på Deres vært, hr. Bonacieux?"

"Jeg, nej, det gør jeg rigtig nok ikke."

"Det gør De ret i, herre."

"Hvor falder du på det?"

"Mens De talte med ham, lagde jeg mærke til ham, uden at jeg kunne høre, hvad De sagde. Hans ansigt skiftede to, tre gange farve."

"Åh, snak."

"Herren har ikke lagt mærke til det, De var så optaget af det brev, De nylig havde fået, men jeg derimod var blevet forsigtig på grund af den ejendommelige måde, på hvilken brevet var kommet ind i værelset, og jeg har ikke tabt hans ansigt af syne et øjeblik."

"Og hvordan syntes du så om det?"

"Et rigtigt forræderfysiognomi."

"Virkelig."

"Så snart herren havde forladt ham og var forsvundet om hjørnet, tog hr. Bonacieux tilmed sin hat, lukkede døren og gav sig til at løbe ned ad den modsatte gade."

"Du har ret, Planchet. Alt det er virkelig meget fordægtigt, men vær rolig, vi betaler ham ingen leje, før vi har fået fuld

klarhed på den ting."

"Ja, nu spøger De, herre, men vent blot, så skal De se."

"Hvad skal man sige til det, Planchet. Ingen kan undgå sin skæbne."

"Herren vil altså ikke opgive udflugten i aften?"

"Nej, tvært imod, Planchet, jo mere jeg vil Bonacieux til livs, desto mere opsat er jeg på at gå til det stævnemøde, der foruroliger dig så meget."

"Ja, når det er herrens sikre forsæt ..."

"Ja, absolut, min ven. Hold dig altså parat her klokken ni, så skal jeg komme og hente dig."

Planchet, der så, at der ikke var noget håb om at få sin herre bort fra hans forsæt, udstødte et dybt suk og gav sig til at strigle den tredje hest.

D'Artagnan, der på bunden var en ganske fornuftig fyr, gik ikke hjem til sig selv, men hen til den gascogniske præst, der i nødens stund havde trakteret de fire venner med en chokoladefrokost.

24. Pavillonen

Klokken ni var d'Artagnan atter i kasernen. Han fandt Planchet fuldt bevæbnet. Den fjerde hest var kommet.

Planchet bar sin musket og en pistol.

D'Artagnan havde sin kårde og stak to pistoler i bæltet. Så tog de hver sin hest og red bort i al stilhed. Natten var mørk, og ingen så dem, mens de red ud af kasernegården. Planchet var en halv snes skridt bagved sin herre.

D'Artagnan red langs kajerne ud ad vejen til Saint Cloud, der den gang var langt smukkere end nu.

Så længe de var i byen, holdt Planchet sig ærbødigt i passende afstand, men eftersom vejen blev mere og mere mørk, rykkede han nærmere og nærmere, og da de kom ind i Boulogneskoven, var han på siden af sin herre. Det nytter ikke at nægte, at vindens susen i de store træers toppe og måneskinnet i den mørke underskov gjorde ham temmelig beklemt. D'Artagnan lagde mærke til, at der var noget i vejen med ham.

"Nå, Planchet, er der noget på færde?"

"Synes De ikke, herre, at skoven er ligesom en kirke?"

"Hvorfor det, Planchet?"

"Fordi man ikke tør tale højt nogen af stederne."

"Hvorfor tør du ikke tale højt? Er du bange?"

"Ja, bange for at blive hørt, herre."

"Bange for at blive hørt! Vor samtale er da ellers moralsk nok, min kære Planchet, og ingen kan have noget at udsætte på den."

"Herre," sagde Planchet, idet han kom tilbage til sit yndlingstema, "denne Bonacieux har noget fordægtigt ved sine øjne og noget ubehageligt i udtrykket om munden."

"Hvordan pokker kommer du til at tænke på Bonacieux?"

"Man tænker altid, herre, på det, man er nødt til at tænke på, og ikke på det, man helst vil."

"Det er, fordi du er en kryster, Planchet."

"De må ikke forveksle forudseenhed med fejhed. Forudseenhed er en dyd."

"Og du har den dyd, ikke sandt, Planchet?"

"Er det ikke et musketløb, der skinner dernede? Skal vi ikke dukke hovedet?"

D'Artagnan kom i tanker om hr. de Trévilles påmindelser og sagde halvhøjt:

"Jeg tror virkelig, det ender med, at det fæ gør mig bange." Han satte sin hest i trav. Planchet fulgte alle sin herres bevægelser, som om han kunne have været hans skygge, og travede ved siden af ham.

"Skal vi ride sådan hele natten?" spurgte han.

"Nej, Planchet, nu har du nået dit mål."

"Har jeg? Og De?"

"Jeg har endnu et lille stykke igen."

"Vil herren lade mig være alene her?"

"Er du bange, Planchet?"

"Nej, men jeg vil kun gøre opmærksom på, at natten bliver meget kølig, og at kølighed let giver forkølelse, og at en tjener, der er forkølet, ikke passer til en herre, der er så livlig som De."

"Hvis du fryser, Planchet, kan du gå ind i en af de kroer, som du ser dernede. Vent på mig udenfor i morgen tidlig klokken

seks."

"Herre, jeg har ærligt og redeligt drukket og spist den daler op, som De gav mig i morges, så jeg ejer ikke en skilling, i fald jeg skulle komme til at fryse."

"Der har du et halvt guldstykke. Farvel."

D'Artagnan steg af hesten, kastede tøjlen til Planchet og gik hurtigt sin vej, tæt indhyllet i sin kappe.

"Gud, hvor jeg fryser," sagde Planchet, så snart han havde tabt sin herre af syne.

Opsat, som han var på at varme sig, skyndte han sig at banke på et sted, der havde alle kendemærker på en landsbykro.

D'Artagnan, der var slået ind på en sidevej, gik videre, indtil han nåede Saint Cloud, men i stedet for at gå ad hovedlandevejen, gik han bag om slottet ind i en meget afsides gyde og var snart lige overfor den omtalte pavillon. Den lå på et meget øde sted. På den ene side af gyden var der en stor mur, og for enden af den lå pavillonen. På den anden side beskyttede en hæk en lille have mod de forbipasserende. Bag i haven lå en ussel lille hytte.

Han havde nået stedet, og da han ikke havde fået besked på at tilkendegive sin tilstedeværelse ved noget tegn, ventede han ganske roligt.

Der hørtes ikke en lyd. Man kunne gerne have troet, at man var hundrede mil borte fra hovedstaden. D'Artagnan stillede sig med ryggen op mod hækken efter først at have kastet et blik bag sig. Bagved hækken, haven og hytten lå en mørk tåge og hyllede i sin kappe det umådelig udstrakte rum, hvor Paris sover. I dette gabende svælg glimtede hist og her nogle lysende punkter som uhyggelige stjerner i dette helvede.

Men i d'Artagnans øjne tog alt sig skønt ud. Hans tanker var lyse som smil, og mørket var gennemsigtigt: tiden til stævnemødet var kommet.

Efter et par minutters forløb lod klokken i Saint Cloud da også ti langsomme slag lyde fra sit kæmpesvælg.

Der var noget uhyggeligt ved denne malmstemme, der ligesom jamrede midt i natten.

Men hvert af disse slag, der tilsammen dannede klokkeslættet for mødetiden, lød harmonisk i den unge mands hjerte.

Hans øjne var fæstede på den lille pavillon ved murens omdrejning. Alle vinduerne var lukkede med skodder med undtagelse af et på første sal.

Gennem dette vindue strålede et mildt lys, der forsølvede det skælvende løv i to-tre lindetræer, som dannede en trægruppe ude i haven. Det var klart, at den smukke fru Bonacieux ventede ham bag dette vindue, der var så fint oplyst.

Optaget af denne søde tanke ventede d'Artagnan uden utålmodighed en halv time med øjnene fæstede på dette dejlige lille tilflugtssted, hvoraf han kunne se et stykke af loftet med forgyldte ornamenter, der lod ane den øvrige dels elegance.

Klokketårnet på Saint Cloud slog nu halv elleve. Uden at d'Artagnan forstod hvorfor, følte han denne gang en isnen gennem årerne. Det var måske kun kulden, der kom over ham, og den rent fysiske fornemmelse forvekslede han med en moralsk.

Så fik han den ide, at han muligvis havde læst forkert, og at stævnemødet måske først var klokken elleve.

Han gik hen til vinduet og stillede sig i en lysstribe, trak brevet op af sin lomme og læste det igennem igen. Han havde ikke taget fejl. Stævnemødet var ganske rigtig sat til klokken ti.

Han stillede sig atter hen på samme sted som før og begyndte at føle sig meget urolig over stilheden og ensomheden.

Klokken slog elleve.

D'Artagnan begyndte virkelig at blive bange for, at der var tilstødt fru Bonacieux noget.

Han klappede tre gange i hænderne, de elskendes sædvanlige tegn, men ingen svarede, end ikke ekkoet.

Så tænkte han med en vis ængstelse, om ikke den unge kone var faldet i søvn, mens hun ventede på ham.

Han gik hen til muren og forsøgte at krybe over. Men den var nylig kalket, og d'Artagnan rev til ingen nytte sine fingre til blods.

I dette øjeblik fik han kig på træerne, hvis løv stadig forsølvedes af lyset, og da et af dem hældede ind over vejen, fik han den ide, at han måske siddende mellem grenene kunne se ind i pavillonen.

Træet var let at komme op i, og d'Artagnan var knap tyve år, så han havde endnu ikke glemt sin skoletid. I et øjeblik var han midt mellem grenene, og gennem de klare ruder kunne han se ind i pavillonen.

Det var et sælsomt syn, der fik d'Artagnan til at gyse fra isse til fod. Det milde skin fra den rolig brændende lampe belyste et rum i den forfærdeligste uorden: En af vinduesruderne var slået ind, døren til værelset var blevet sprængt og hang halvt knust på sine hængsler. Et bord, på hvilket der havde været dækket et

elegant aftensmåltid, lå på gulvet. Flaskerne var knust, frugterne trådt ud omkring på gulvet. Alt vidnede om, at der havde fundet en voldsom og fortvivlet kamp sted i dette værelse. D'Artagnan troede endogså at skelne nogle laser af klædningsstykker og blodpletter på dugen og gardinerne.

Han skyndte sig med voldsomt bankende hjerte at komme ned igen på jorden. Han ville se, om han kunne opdage andre spor af vold.

Det lille, milde lys skinnede stadig ud i den stille nat. D'Artagnan blev nu opmærksom på noget, han ikke havde lagt mærke til før, da han ingen grund havde haft til nærmere undersøgelse af jorden, der på nogle steder var fast stampet, men på andre fuld af huller og viste spor af mennesker og heste mellem hinanden. Desuden havde hjulene af en vogn, der syntes at være kommet fra Paris, sat dybe spor i den bløde jord. De nåede ikke forbi pavillonen. Derfra viste de tilbage til Paris.

Ved muren fandt d'Artagnan endelig, mens han undersøgte sporene, en sønderrevet damehandske. Den var fuldstændig ulastelig, proper over alt, hvor den ikke havde berørt den snavsede vej. Det var en af disse parfumerede handsker, som en elsker holder så meget af at tage af en smuk hånd.

Jo længere d'Artagnan undersøgte sporene, des mere sprang den kolde sved ud af panden på ham, hans hjerte sammensnøredes af en frygtelig angst, hans åndedræt blev stakåndet, og det nyttede ikke, at han søgte at berolige sig selv med det påskud, at fru Bonacieux måske slet ikke havde noget med denne pavillon at gøre, at den unge kone havde sat ham stævne foran pavillonen og ikke inde i den, og at hun måske var

blevet holdt tilbage i Paris af sin tjeneste eller måske af sin mands skinsyge.

D'Artagnan var nær ved at gå fra forstanden. Han fo'r ud på hovedlandevejen, løb samme vej tilbage, som han var kommet, og ned til færgen for at forhøre sig hos færgemanden.

Henved klokken syv om aftenen havde færgemanden sat en kvinde over. Hun var indhyllet i en sort kåbe og syntes at have den største interesse i ikke at blive kendt, men netop på grund af alle disse forsigtighedsregler havde færgemanden lagt nøjere mærke til hende, og han havde set, at hun var ung og smuk.

Der var den gang ligesom nu til dags en mængde unge, smukke kvinder, der tog til St. Cloud, og som havde interesse i, at ingen kendte dem. D'Artagnan tvivlede imidlertid ikke et øjeblik om, at det havde været fru Bonacieux, færgemanden havde lagt mærke til.

D'Artagnan benyttede sig af lampen, der brændte i færgemandens hytte, til endnu en gang at læse fru Bonacieux' brev og forvisse sig om, at han ikke havde taget fejl, at stævnemødet virkelig var sat til St. Cloud og ikke andet steds, udenfor hr. d'Estrées' pavillon og ikke på en anden vej.

Alt stemte og overbeviste d'Artagnan om, at hans anelser ikke slog fejl, og at der var sket en stor ulykke.

Han løb, så hurtigt han kunne, tilbage ad slottet til. Det forekom ham, at der måske var sket noget nyt ved pavillonen, mens han havde været borte, og at han der ville få klarhed i sagen.

Sidevejen var stadig øde, og det samme rolige og svage lys skinnede ud ad vinduet.

D'Artagnan kom pludselig i tanker om, at denne lille hytte, der ganske vist var stum og blind, dog uden tvivl havde set alt, og at den måske også kunne tale.

Lågen var lukket, men han sprang over havehækken og gik hen til hytten uden at bryde sig om en lænkehund, der hylede op.

Første gang, han bankede på, var der ingen, der svarede. Der herskede dødsstilhed i hytten som i pavillonen. Da denne hytte imidlertid var hans sidste udvej, blev han trøstigt ved.

Snart forekom det ham, at han hørte en sagte lyd indenfor. Lyden var ængstelig og syntes selv at være bange for at blive hørt.

D'Artagnan holdt op med at banke og gav sig til at bede i så ængstelig og overtalende, så sjæleangst og lokkende en tone, at hans stemme måtte berolige selv den frygtsomste. Endelig blev en gammel, ormstukket vinduesskodde lukket op eller rettere åbnet på klem, men lukkede sig straks igen, så snart skæret fra en ussel lampe, der brændte i en krog, faldt på d'Artagnans skærf, sværdfæste og pistolhylster. Hvor hurtigt dette end skete, havde d'Artagnan dog haft tid til at skimte hovedet af en gammel mand.

"I Himlens navn!" sagde han, "hør mig. Jeg venter på en, som ikke er kommet. Jeg dør af ængstelse. Er der hændet en ulykke her i nabolaget? Svar mig."

Vinduet blev atter langsomt åbnet, og det samme ansigt som før viste sig i det, kun var det nu endnu blegere.

D'Artagnan fortalte sin historie rent ud med undtagelse af navnene. Han meddelte, hvordan han skulle have haft et stævnemøde med en ung kvinde udenfor pavillonen, og

hvordan han, da han ikke så hende komme, var krøbet op i lindetræet og ved lampeskinnet havde set, hvor forstyrret der så ud i værelset.

Den gamle hørte opmærksomt efter, mens han af og til nikkede til tegn på, at det var rigtigt. Da d'Artagnan var færdig, rystede han på hovedet med en mine, der ikke spåede noget godt.

"Hvad mener De?" råbte d'Artagnan. "Forklar Dem dog for Gud i Himlens skyld!"

"Spørg mig ikke, herre," sagde den gamle, "for der vil sikkert ske mig en ulykke, om jeg sagde Dem, hvad jeg har set."

"De har altså set noget," sagde d'Artagnan. "Så sig mig for Guds skyld, hvad De har set," fortsatte han, idet han kastede et guldstykke op til ham. "Jeg giver Dem mit ord som adelsmand på, at intet af, hvad De har sagt, skal komme over mine læber."

Den gamle læste et sådant præg af ærlighed og sorg i d'Artagnans ansigt, at han gav ham et vink, at han skulle høre efter. Derpå sagde han med dæmpet stemme:

"Omtrent henad ni hørte jeg støj på vejen. Jeg ville vide, hvad det kunne være. Da jeg er en fattig mand og ikke behøver at være bange for, at nogen skal stjæle fra mig, lukkede jeg op. Jeg så da nogle skridt derfra tre mænd. I skyggen holdt der en lukket vogn med forspændte heste og med reserveheste, som åbenbart tilhørte de tre mænd, der var klædte som adelsmænd."

"Hvad vil De gode herrer?" sagde jeg.

"Du har vel en stige?" sagde han, der lod til at være fører.

"Ja, jeg har den, jeg bruger, når jeg plukker frugt."

"Giv os den og gå ind. Der har du en daler for din ulejlighed. Men mærk dig vel, at hvis du siger et levende ord om, hvad du

får at se eller høre – for naturligvis både ser og hører du, hvor meget vi så end truer dig, det er jeg sikker på – så er det ude med dig."

"Med disse ord kastede han en daler til mig, som jeg tog op, og han tog min stige."

"Jeg lukkede havelågen og lod, som jeg gik ind, men jeg gik straks ud af bagdøren og lod mig glide ind i skyggen henne bag den hyldebusk der, hvorfra jeg kunne se alt, hvad der foregik, uden at nogen kunne se mig."

"De tre mænd havde ganske sagte ladet vognen køre frem og trak nu en tyk, firskåren, gråhåret mand i tarvelige, mørke klæder ud af den. Han krøb forsigtigt op ad stigen, kiggede ind i stuen, kravlede så ængsteligt ned igen og sagde sagte:"

"Det er hende."

"Han, der havde talt til mig, gik så hen til pavillonen, lukkede døren op med en nøgle, han havde hos sig, lukkede den igen og forsvandt. Samtidig gik de to andre op ad stigen. Den lille gamling blev stående ved døren, kusken passede på hestene for vognen, og en tjener holdt de opsadlede dyr."

"Pludselig hørtes der høje skrig fra pavillonen, og en kvinde kom løbende hen til vinduet og rev det op, som om hun ville styrte sig ud af det, men så snart hun fik øje på de to mænd, fo'r hun tilbage, og de to mænd sprang ind efter hende i værelset."

"Så så jeg ikke mere, men jeg hørte, at der blev slået møbler i stykker. Kvinden skreg og råbte om hjælp. Men hendes skrig blev snart kvalt. De tre mænd kom hen til vinduet med den unge kvinde i deres arme. De to af dem krøb ned ad stigen og bar hende hen til vognen, hvor den lille mand satte sig ind til hende. Den, der var blevet inde i pavillonen, lukkede vinduet

indvendig fra, og et øjeblik efter kom han ud ad døren og gik hen og forvissede sig om, at kvinden var i vognen."

"Hans to staldbrødre var allerede til hest, så sprang han også op. Tjeneren satte sig op hos kusken, vognen fjernede sig i fuld galop med de tre ryttere efter sig, og det hele var forbi. Fra det øjeblik har jeg hverken set eller hørt noget."

D'Artagnan, der var overvældet af denne skrækkelige tidende, blev stående tavs og ubevægelig, mens vredens og skinsygens dæmoner rasede i hans hjerte.

"Nå, min herre," sagde den gamle mand, på hvem denne stumme fortvivlelse gjorde mere indtryk end skrig og tårer, "nå, tab nu ikke modet. De har ikke slået hende ihjel for Dem, og det er jo det vigtigste."

"Ved De ikke, hvem der stod i spidsen for den djævelske bande?"

"Jeg kendte ham ikke."

"Men da han talte til Dem, må De jo have set ham."

"Det er hans signalement, De vil have?"

"Ja."

"Det var en høj, mager mand med mørk teint, sort overskæg og sorte øjne – af ydre en fornem mand."

"Det er rigtigt!" råbte d'Artagnan. "Igen ham! Stadig ham! Det lader til at være min onde ånd! Og den anden?"

"Hvilken anden?"

"Den lille."

"Det var ikke nogen fornem herre, det er jeg vis på. Han havde heller ikke kårde ved siden, og de andre tog ikke videre hensyn til ham."

"En eller anden lakaj formodentlig," sagde d'Artagnan halvhøjt. "Den stakkels kone, den stakkels kone! Hvad har de dog gjort ved hende?"

"De har lovet mig tavshed," sagde den gamle mand.

"Ja, og jeg gentager mit løfte. De kan være ganske rolig, jeg er adelsmand. En adelsmand har kun sit ord, og jeg har givet Dem mit."

D'Artagnan gik atter ned ad færgen til med oprevet sind. Snart kunne han ikke tro, at det var fru Bonacieux, og håbede, at han ville træffe hende i Louvre næste dag. Snart frygtede han for, at hun havde haft en kærlighedshistorie med en anden, og at det var den skinsyge elsker, der havde overrasket hende og ladet hende bortføre. Han spekulerede frem og tilbage, tabte til sidst modet og var lige ved at fortvivle.

"Havde jeg blot mine venner her!" råbte han, "så var der dog noget håb om, at jeg kunne finde hende. Men hvem ved, hvordan det er gået dem selv."

Det var omtrent midnat. Nu gjaldt det om at finde Planchet. D'Artagnan bankede et efter et på alle de værtshuse, hvor der blot var lidt lys at opdage. Han fandt ikke Planchet i noget af dem.

Da han kom til det sjette, var han på det rene med, at han ikke havde synderlig udsigt til at finde ham. Han havde først sat ham stævne til klokken seks om morgenen, så hvor han end befandt sig, var han i sin gode ret til at være der.

Så fik han den ide, at når han blev i nærheden af det sted, hvor den hemmelighedsfulde begivenhed var foregået, var der udsigt til, at han kunne få en eller anden oplysning om, hvordan det hang sammen. Han blev altså i det sjette værtshus,

som han var nået, bestilte en flaske vin af første sort, satte sig hen i den mørkeste krog og besluttede således at vente på dagens komme. Men også denne gang blev hans håb skuffet, og skønt han passede på som en smed, hørte han ikke andet end de eder, vitser og skældsord, der veksledes mellem de håndværkssvende, tjenere og fragtmænd, der dannede selskabet i stuen, men ikke det ringeste, som kunne bringe ham på spor efter den stakkels bortførte kvinde. Efter at have tømt sin flaske af kedsommelighed og for ikke at vække mistanke prøvede han derfor på at gøre sig det så mageligt som muligt i sin krog og sove, så godt han kunne. D'Artagnan var, som læseren husker, tyve år gammel, og i den alder gør søvnen uimodståeligt sin ret gældende, selv over de mest fortvivlede hjerter.

Ved sekstiden om morgenen vågnede d'Artagnan med den hovedpine, der i reglen indfinder sig ved daggry efter en dårlig tilbragt nat. Hans toilette var hurtigt gjort, han undersøgte, om ingen havde benyttet sig af lejligheden til at bestjæle ham, mens han sov, men da han havde diamantringen på sin finger, pengene i lommen og pistolerne i bæltet, rejste han sig, betalte sin flaske vin og gik ud for at se, om han ikke skulle have mere held med at finde sin tjener om morgenen, end han havde haft om aftenen. Det første, han fik øje på gennem den fugtige og grå tåge, var da også den brave Planchet, som med to heste ved hånden stod og ventede på ham udenfor et lille tarveligt værtshus, som d'Artagnan var gået forbi uden engang at ane dets eksistens.

25. Porthos

I stedet for at ride lige hjem stod d'Artagnan af hesten ved porten til hr. de Trévilles palæ og sprang hurtigt op ad trapperne. Denne gang var det hans agt at fortælle kaptajnen alt, hvad der var foregået. Da hr. de Tréville næsten hver dag så dronningen, kunne han måske af hende få en eller anden oplysning om den stakkels kone, der uden tvivl måtte bøde for den hengivenhed, hun nærede for sit herskab.

Hr. de Tréville hørte på den unge mands fortælling med en alvor, der viste, at han så noget ganske andet end et kærlighedseventyr i denne sag. Da d'Artagnan var færdig, sagde han:

"Hm, man kan lugte Hans Eminence i en hel mils afstand i hele den historie."

"Men hvad skal jeg gøre?" sagde d'Artagnan.

"Ingenting, for tiden er der absolut ikke andet at gøre end, som jeg har sagt, snarest muligt at forlade Paris. Jeg skal opsøge dronningen og fortælle hende alle enkelthederne ved den stakkels kones bortførelse. Hun ved ganske sikkert ikke besked om dem. Disse detaljer kan tjene hende selv til vejledning, og når De kommer hjem, har jeg måske godt nyt at melde Dem. Stol på mig."

D'Artagnan vidste, at skønt hr. de Tréville var gascogner, havde han ikke for vane at love noget, og når han endelig lovede noget, holdt han mere, end han havde lovet. Han sagde derfor farvel fuld af taknemmelighed, både for hvad han havde gjort,

og for hvad han ville gøre for ham, og den brave kaptajn, der også for sit vedkommende nærede levende deltagelse for denne tapre, energiske unge mand, trykkede hjerteligt hans hånd og ønskede ham lykke på rejsen.

Opsat på at følge hr. de Trévilles råd lige på stedet begav d'Artagnan sig til Rue des Fossoyeurs for at pakke sin vadsæk. Da han kom hen til huset, så han hr. Bonacieux stå udenfor døren i sin morgendragt. Alt, hvad den forsigtige Planchet den foregående dag havde sagt om hans værts grimme karakter, randt d'Artagnan i tankerne, og han fikserede ham skarpere, end han nogen sinde før havde gjort. Foruden at han ikke blot havde den sygelige, gullige ansigtsfarve, der er et tegn på, at galden er gået over i blodet, og som jo for resten kunne være noget rent tilfældigt, opdagede d'Artagnan samtidig noget lumskt og troløst i hans ansigt. En skurk ler ikke på samme måde som en brav mand, en hykler græder ikke på samme måde som en brav mand. Al falskhed er en maske, og hvor godt denne maske end er gjort, kan man altid med lidt iagttagelsesevne skelne den fra det rigtige ansigt.

D'Artagnan fik et indtryk af, at hr. Bonacieux havde maske på, og det oven i købet en af de styggeste.

Opfyldt af uvilje imod dette menneske ville han derfor gå forbi ham uden at tale til ham, men ligesom den foregående dag tiltalte hr. Bonacieux ham.

"Nå, min unge ven," sagde han, "vi er nok en rigtig nattesværmer! Guds død, klokken er syv om morgenen! Jeg synes, det er at vende lidt op og ned på tingene, når man sådan kommer hjem på den tid, andre folk går ud."

"Den bebrejdelse er der ingen grund til at gøre Dem, hr. Bonacieux," sagde den unge mand. "De er et sandt mønster på en sat mand. Men det er jo sandt, når man har en ung, smuk kone, har man ikke nødig at løbe efter lykken. Den kommer til Dem af sig selv, ikke sandt, hr. Bonacieux?"

Bonacieux fortrak ansigtet til noget, der skulle ligne et smil.

"Haha," sagde han. "De er en munter fyr. Men hvor pokker har De støjet om i nat, min unge ven? Det lader til, at føret har været slemt på vejene."

D'Artagnan så ned på sine støvler, der var helt dækkede med snavs, men samtidig faldt hans øjne på hosekræmmerens sko og strømper. De så lige så gale ud.

Der gik pludselig et lys op for d'Artagnan. Den lille, tykke, undersætsige, gråhårede mand, der var optrådt som en slags lakaj i mørkt tøj, og som kavalererne ikke havde taget hensyn til, var Bonacieux i egen person. Manden havde været med til at bortføre sin kone.

Der påkom d'Artagnan en frygtelig lyst til at fare løs på hosekræmmeren, gribe ham i struben og kvæle ham, men han var, som allerede anført, en meget fornuftig fyr, og han holdt sig i skindet. Den forandring, der foregik med udtrykket i hans ansigt, var imidlertid så påfaldende, at Bonacieux blev forskrækket og søgte at trække sig et skridt tilbage. Han stod imidlertid lige foran den fløj af døren, der var lukket, så hindringen bagfra nødte ham til at blive stående, hvor han stod.

"Å, De spøger nok, min gode mand," sagde d'Artagnan. "Trænger mine støvler til at blankes, så synes jeg sandelig, at Deres sko og strømper også trænger til at få en overhaling. Skulle De også have været ude at løbe i nat, hr. Bonacieux? For

pokker, det lader sig virkelig slet ikke undskylde for en mand, der tilmed har sådan en ung, smuk kone."

"Å Gud, nej," sagde Bonacieux, "jeg var i St. Mande for at forhøre mig om en tjenestepige, som jeg nødvendigvis må have, og da vejene er så dårlige, har jeg fået alt det snavs hjem med, uden at jeg endnu har haft tid til at få det børstet af."

Hr. Bonacieux' opgivelse af det sted, der havde været målet for hans udflugt, styrkede d'Artagnan yderligere i hans mistanke – Bonacieux havde valgt St. Mande, fordi det ligger i stik modsat retning af St. Cloud. Denne opdagelse indgød ham lidt trøst, for når Bonacieux vidste, hvor hans kone var henne, kunne man altid ved at gribe til de yderste midler tvinge ham til at lukke munden op og få hemmeligheden ud af ham. Det gjaldt blot om at få denne sandsynlighed forvandlet til vished.

"Undskyld, min kære hr. Bonacieux, at jeg gør Dem ulejlighed," sagde d'Artagnan, "men der er ingenting, man bliver så anstrengt af, som når man ikke får sovet om natten. Jeg er umådelig tørstig. Tillader De, at jeg får et glas vand hos Dem? Det nægter gode naboer vel ikke hinanden."

Uden at afvente sin værts svar skyndte d'Artagnan sig ind i huset og kastede i farten et blik på sengen. Den stod urørt. Bonacieux havde altså ikke været i seng. Han var altså først kommet hjem for en times tid eller to siden. Han havde ledsaget sin kone til det sted, hvor hun var blevet ført hen, eller i alt fald til det første skiftested.

"Tak, hr. Bonacieux," sagde d'Artagnan, idet han tømte glasset, "andet ville jeg Dem ikke. Nu går jeg op og lader Planchet børste mine støvler, og når han er færdig, så skal jeg

sende ham ned til Dem, hvis De ønsker det, for at han kan børste Deres sko."

Dermed gik han. Hosekræmmeren var som himmelfalden over den besynderlige måde at sige farvel på og spekulerede på, om han ikke skulle have gjort en dumhed.

Oppe på trappen traf d'Artagnan Planchet helt ude af sig selv.

"Å, herre," råbte Planchet, så snart han fik øje på sin herre, "det er godt, De kommer; hvor jeg har længtes efter, at De skulle komme hjem."

"Hvad er der nu?" spurgte d'Artagnan.

"Å, jeg vil holde en mod hundrede, ja, en mod tusinde på, at De aldrig kan tænke Dem, hvem der har været her og spurgt efter Dem, mens De var borte, herre!"

"Hvornår?"

"For en halv times tid siden, da De var hos hr. de Tréville."

"Hvem har da været her? Ud med sproget."

"Hr. de Cavois."

"Hr. de Cavois?"

"Ja, i egen person."

"Kaptajnen for Hans Eminences gardister?"

"Ja."

"Kom han for at arrestere mig?"

"Det antager jeg næsten, herre, skønt han satte sådan et slesk ansigt op."

"Så han virkelig venlig ud?"

"Ja, han var sød som honning, herre."

"Så?"

"Han kom fra Hans Eminence, der gerne ville gøre noget for Dem, sagde han, og han skulle bede, om De ikke nok ville følge

med ham til Palais Royal."

"Hvad svarede du?"

"Jeg svarede, at det var en umulighed, for De var, som han kunne se, ikke hjemme."

"Hvad sagde han så?"

"Han sagde, at De endelig måtte se ind til ham en gang i løbet af dagen, og så tilføjede han ganske sagte: Sig til din herre, at Hans Eminence er udmærket stemt for ham, og at hans lykke måske afhænger af, om han kommer."

"Det var en temmelig plump fælde, når man husker på, at det er kardinalen, der stiller den," sagde den unge mand smilende.

"Jeg så også straks, at det var en fælde, og svarede, at De ville blive fortvivlet, når De kom hjem. – Hvor er han henne? spurgte så hr. de Cavois. – I Troyes i Champagne, svarede jeg. – Hvornår rejste han? – I aftes."

"Planchet," sagde d'Artagnan. "Du er virkelig en udmærket fyr."

"Ja, ser De, herre, jeg tænkte, at hvis De ville tale med hr. de Cavois, kunne De altid gøre mine ord til løgn og sige, at De slet ikke havde været borte. Så var det jo kun mig, der havde løjet, og da jeg ikke er adelsmand, kan jeg lyve."

"Du kan være ganske rolig, Planchet, du skal få lov at beholde dit ry som sanddru mand. Om et kvarter rejser vi."

"Det var netop det, jeg ville råde herren til. Og hvor rejser vi så hen, hvis det ikke er næsvist."

"Guds død! Lige i stik modsat retning af den, du sagde, jeg var rejst i. For øvrigt må du jo være lige så opsat på at få noget at vide om Grimaud, Mousqueton og Bazin, som jeg efter at høre, hvad der er blevet af Athos, Porthos og Aramis."

"Ja, jeg er klar til at rejse, når De vil, herre," sagde Planchet. "Jeg tror nok, at luften ude i provinserne er bedre for os i øjeblikket end luften i Paris. Altså ..."

"Altså pakker du vort tøj, Planchet, at vi kan komme af sted. Jeg driver i forvejen ganske roligt, for at ingen skal mærke noget, og så mødes vi i garderkasernen. Det er sandt, Planchet, jeg tror nok, du har ret i, hvad du sagde om vor vært. Han er ganske bestemt en forfærdelig kæltring."

"Ja, herre, De kan stole på, hvad jeg siger, jeg forstår mig på ansigter."

D'Artagnan gik i forvejen, som aftalt var. For at have frelst samvittighed gik han endnu engang hen og forhørte sig på sine tre venners bopæle. Ingen af dem havde ladet høre fra sig, dog var der kommet et duftende brev til Aramis med elegant og nydelig udskrift. D'Artagnan stak det til sig. Ti minutter efter stødte Planchet til ham i garderkasernens stald. For at der ingen tid skulle gå tabt, havde d'Artagnan selv sadlet sin hest.

"Det er godt," sagde han, da Planchet havde hængt vadsækken på sadelknappen. "Sadl nu de tre andre og lad os så komme af sted."

"Tror De, vi kommer hurtigere af sted, når vi hver har to heste?" sagde Planchet med en drillende mine.

"Nej, hr. Næsvis," svarede d'Artagnan, "men når vi har vore fire heste med, kan vi tage vore tre venner op, hvis vi da træffer dem levende."

"Det vil allerede være noget," svarede Planchet. "Nå, man skal ikke tvivle om Guds barmhjertighed."

"Amen," sagde d'Artagnan, idet han sprang til hest.

De red ud af garderkasernen og red hver til sin side. Den ene skulle forlade byen ad La Vilette-porten, den anden ad Montmartre-porten, og de skulle mødes på den anden side af St. Denis. Det var en krigslist, som, da den blev udført med den største punktlighed, blev kronet med det bedste resultat. D'Artagnan og Planchet holdt deres indtog i Pierrefitte sammen.

Planchet var unægtelig modigere om dagen end om natten. Hans medfødte forsigtighed forlod ham imidlertid ikke et eneste øjeblik, han havde ikke glemt noget af de uheld, han havde oplevet, da han sidst var ude at rejse, og han betragtede alle dem, han mødte på vejen, som fjender. Følgelig red han stadig med hatten i hånden, hvilket indbragte ham alvorlige skænd fra d'Artagnan, som var bange for, at man af denne umådelige høflighed skulle slutte, at han var tjener hos en mand uden anseelse.

Hvad enten nu de forbipasserende virkelig blev rørt over Planchets belevne væsen, eller der måske denne gang ikke var sat nogen ud efter den unge mand, nok er det, vore to rejsende nåede Chantilly, uden at der var tilstødt dem noget, og tog ind i gæstgivergården Grand St. Martin, hvor de også havde gjort ophold forrige gang.

Da værten så en ung mand komme med en lakaj efter sig og med to håndheste, kom han ærbødig ud til ham. Da d'Artagnan allerede havde redet elleve mil, fandt han, at det var bedst at holde hvil, hvad enten Porthos var der eller ikke. Han tænkte også, at det måske ikke var klogt lige straks at spørge om, hvad der var blevet af musketeren. Efter disse overvejelser stod han derfor af hesten uden at spørge om noget som helst, lod sin

tjener sørge for hesten, gik ind i et lille værelse, der var bestemt for de gæster, som ville være alene, og bestilte en flaske af værtens bedste vin og så god en frokost, som han kunne skaffe, hvilken bestilling yderligere styrkede gæstgiveren i de gode tanker, han straks ved første øjekast havde fået om sin gæst.

D'Artagnan blev også betjent med vidunderlig hurtighed.

Garderregimentet fik sin tilgang blandt landets første adelsmænd, og til trods for den simple uniform måtte d'Artagnan gøre opsigt, som han kom anstigende med tjener efter sig og fire prægtige heste. Værten ville selv betjene ham. Da d'Artagnan så det, forlangte han et glas til og indledte følgende samtale:

"Ja, min kære hr. vært," sagde han og skænkede i glassene, "jeg forlangte af Deres bedste vin, og har De narret mig, kommer det til at gå ud over Dem selv, for De kommer til at drikke med mig, jeg kan ikke fordrage at drikke alene. Værs'god at tage det glas og lad os drikke. Hvad skal vi drikke på? Det skal være på noget, som ingen kan blive stødt over – lad os drikke på Deres forretnings fremgang."

"Det er mig en stor ære, Deres Velbårenhed," sagde værten, "og jeg takker så mange gange for det gode ønske."

"Ja, nu skal De ikke misforstå det," sagde d'Artagnan, "der er måske mere egenkærlighed i den skål, jeg foreslog, end De tror. Man bliver kun godt modtaget i de gæstgivergårde, der går fremad. Hvor det går ned ad bakke, er alt i opløsning, og den rejsende bliver et offer for sin værts forlegenhed. Jeg rejser meget, især ad denne kant, så jeg vil ønske, at alle gæstgiverne må gøre gode forretninger."

"ja, jeg synes virkelig heller ikke, det er første gang, jeg har den ære at se herren," sagde værten.

"Ja, jeg er måske kommet en halv snes gange gennem Chantilly, og af den halve snes gange er jeg mindst de tre eller fire gange taget ind hos Dem. Det er såmænd ikke mere end en ti, tolv dage siden, jeg var her. Jeg rejste sammen med nogle af mine venner, nogle musketerer. En af dem kom op at skændes med en fremmed, som yppede klammeri med ham, jeg ved ikke om hvad."

"Ja, vist så," sagde værten, "det husker jeg godt. Er det ikke hr. Porthos, Deres Velbårenhed mener?"

"Jo, sådan hedder ganske rigtig min rejsekammerat. Men for Guds skyld, kære hr. vært, der er da vel ikke tilstødt ham nogen ulykke?"

"Ja, Deres Velbårenhed har vel nok hørt, at han ikke kunne rejse videre."

"Ja, han lovede at støde til os, men vi så ingenting til ham."

"Han har gjort os den ære at blive her."

"Hvad for noget? Har han gjort Dem den ære at blive her?"

"Ja, her i gæstgivergården, og vi er unægtelig noget urolige."

"Hvorfor det?"

"I anledning af visse gældsposter, han har pådraget sig."

"Nå ja, hvad han har fået, betaler han nok."

"Å, herre, De letter virkelig en sten fra mit hjerte! Vi har sat os i stor bekostning, og endnu i dag til morgen erklærede lægen, at hvis hr. Porthos ikke betalte ham, ville han holde sig til mig, da det var mig, der havde sendt bud efter ham."

"Er Porthos da såret?"

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige, herre."

"Hvad for noget? Ved De ikke, hvad De skal sige? Der er da ingen, som er nærmere til at vide det end Dem."

"Ja, men i min stilling siger man ikke alt, hvad man ved, herre, især når man får et tilhold om, at man kommer til at bøde med ørene for, hvad tungen gør."

"Kan jeg komme til at tale med Porthos?"

"Ja vel, herre, gå op ad trappen, op på første sal og bank på døren til nr. 1. Men sig endelig, at det er Dem."

"Hvad for noget? Skal jeg sige, at det er mig?"

"Ja, ellers kan der gerne ske Dem en ulykke."

"Hvad skulle det være for en ulykke?"

"Hr. Porthos kunne tage Dem for en af husets folk og i sin forbitrelse rende Dem sin kårde gennem livet eller skyde Dem en kugle igennem hovedet."

"Hvad har De da gjort ham?"

"Vi har bedt ham om penge."

"For pokker, nu forstår jeg det hele. Det er noget, Porthos tager meget ilde op, når han ikke er ved muffen, men det ved jeg, at han må være."

"Det tænkte vi også, herre. Det går meget regelmæssigt til her i huset, vi gør op hver uge, og da hr. Porthos havde været her i otte dage, præsenterede vi ham hans regning. Det lader imidlertid til, at vi må være kommet i et meget ubelejligt øjeblik, for aldrig så snart havde vi talt et ord om den ting, før han bad os rejse pokker i vold. Han havde nu rigtig nok spillet aftenen i forvejen."

"Hvad for noget? Havde han spillet aftenen i forvejen? Med hvem?"

"Å Gud, hvem ved det? Med en herre, der rejste her igennem, og som han foreslog et parti landsknægt."

"Der har vi det! Den stakkel har tabt alle sine penge."

"Ja, og hesten med, herre, for da den fremmede herre skulle rejse, så vi, at hans tjener sadlede hr. Porthos' hest. Vi gjorde ham opmærksom på det, men han svarede, at vi ikke skulle blande os i, hvad der ikke kom os ved, og at hesten var hans. Så meddelte vi straks hr. Porthos, hvad der var på færde, men han svarede, at vi var nogle fæhoveder, når vi kunne tvivle på en adelsmands ord, og at når herren havde sagt, at hesten var hans, så måtte det vel være rigtigt."

"Ja, jeg kender ham," sagde d'Artagnan.

"Så," fortsatte værten, "lod jeg ham sige, at da det lod til, at vi ikke kunne komme til enighed om betalingen, håbede jeg, at han i det mindste ville have den godhed at unde min kollega i "Den forgyldte Ørn" sin søgning, men hr. Porthos svarede, at min gæstgivergård var den bedste, og at han ville blive her.

Jeg følte mig alt for smigret ved det svar, til at jeg ville stå fast på, at han skulle rejse. Jeg nøjedes derfor med at bede ham om at overlade mig sit værelse, der er det smukkeste i hele hotellet, og tage til takke med et mindre fint udstyret på tredje sal, men hertil svarede hr. Porthos, at han hvert øjeblik ventede sin forlovede, som var en af de fornemste damer ved hoffet, og jeg kunne jo nok begribe, at selv det værelse, han gjorde mig den ære at bo i, var temmelig tarveligt for sådan en dame.

Skønt jeg måtte indrømme, at det havde han ret i, mente jeg dog, at jeg måtte fastholde min anmodning, men han gjorde sig imidlertid ikke engang den ulejlighed at drøfte sagen med mig, men tog sin pistol og lagde den på bordet og erklærede, at så

snart han blot hørte et ord om, at han skulle flytte, jog han en kugle gennem hovedet på den, der var uforskammet nok til at blande sig i ting, som ikke vedkom andre end ham selv. Siden den tid kommer der ingen andre end hans tjener ind til ham."

"Mousqueton er her altså."

"Ja, herre, han kom igen fem dage efter, at han var taget herfra. Han var i meget slet humør, det lader til, at han har haft fortrædeligheder på vejen. Uheldigvis er han bedre til bens end sin herre, så han gør os alle sammen krusede i hovederne, for da han tænker sig, at vi måske kunne falde på at nægte ham, hvad han forlanger, tager han alt, hvad han har brug for, uden at spørge sig for."

"Sagen er," sagde d'Artagnan, "at jeg altid har lagt mærke til, at Mousqueton er sin herre umådelig hengiven og i besiddelse af en god forstand."

"Det kan gerne være, herre, men skulle jeg blot fire gange om året træffe på en sådan hengivenhed og sådan et hoved, var jeg ødelagt."

"Nej, Porthos vil betale Dem, hvad han skylder."

"Hm," sagde værten i en tvivlende tone.

"Der er en meget fornem dame, som elsker ham, og som ikke vil lade ham i stikken for sådan en bagatel som den, De har til gode hos ham."

"Hvis jeg bare turde sige, hvad jeg tror ..."

"Hvad tror De?"

"Ja, jeg kan gerne sige, hvad jeg ved."

"Hvad ved De?"

"Ja, hvad jeg endda er ganske vis på."

"Hvad er det, De er ganske vis på? Lad mig høre."

"Så vil jeg sige, at jeg kender den fornemme dame."

"De?"

"Ja, jeg."

"Hvordan går det til?"

"Ja, herre, hvis jeg bare var vis på, at jeg kunne stole på ..."

"Tal. Jeg giver Dem mit æresord på, at De ikke skal komme til at angre Deres tillid."

"Nå ja, herren forstår nok, at man er bekymret for mange ting."

"Hvad har De da gjort?"

"Å, ikke andet, end hvad en kreditor har lov til."

"Nå, hvad er det?"

"Hr. Porthos leverede os en billet til denne hertuginde og pålagde os at lade den gå med posten. Hans tjener var endnu ikke kommet, og da han ikke kunne forlade sit værelse, var han nødt til at lade os besørge hans ærinder."

"Nå, og så?"

"I stedet for at lade brevet gå med posten, hvilket aldrig er sikkert, benyttede jeg mig af lejligheden, da en af mine karle skulle til Paris, og pålagde ham selv at levere brevet til denne hertuginde. Det var jo dog at gøre, hvad hr. Porthos bad os om, da han havde pålagt os at være så omhyggelige med at besørge brevet, ikke sandt?"

"Å jo."

"Nå, herre, ved De, hvem denne fornemme dame er?"

"Nej, jeg har hørt Porthos tale om hende, det er det hele."

"Ved De, hvem den foregivne hertuginde var?"

"Nej, jeg siger Dem jo, at jeg ikke kender hende."

"Det er en gammel prokuratorkone i Châtelet, herre. Hun hedder madame Coquenard og er mindst halvtredsindstyve år. Hun spiller endnu den skinsyge. Det forekom mig også nok, at det var løjerligt, at en prinsesse boede i en så tarvelig gade som Rue aux Ours."

"Hvor ved De alt det fra?"

"Fordi hun blev umådelig vred, da hun fik det brev. Hun sagde, at hr. Porthos var en flygtig herre, og at det nok var for en anden kvindes skyld, han havde fået det kårdestød."

"Han har altså fået et kårdestød?"

"Hvad har jeg dog sagt!"

"De sagde, at Porthos var såret."

"Ja, men han har forbudt mig at sige det til nogen."

"Hvorfor det?"

"Å, Gud jo, herre, fordi han havde pralet af, at han ville støde den fremmede ned, han kom i klammeri med, og så måtte han selv bide i græsset til trods for al sin stortalenhed. Da hr. Porthos nu er meget stor på det undtagen overfor hertuginden, som han mente skulle blive blød om hjertet, når hun fik at vide, hvad der var hændet ham, så vil han ikke have, at nogen må vide noget om kårdestødet."

"Det er altså et kårdestød, der nøder ham til at holde sengen?"

"Ja, og det var et mesterstød, det forsikrer jeg Dem. Deres vens sjæl må ligefrem sidde naglet fast i livet på ham."

"De var altså til stede?"

"Ja, herre, jeg gik efter dem af nysgerrighed, så jeg så hele kampen, uden at de så noget til mig."

"Og hvordan gik det da?"

"Det varede ikke længe, skal jeg love for. De satte sig i forsvarsstilling, den fremmede gjorde en finte og derpå et udfald, og inden hr. Porthos fik gjort sin parade, havde han tre tommer stål i brystet. Han faldt bagover. Den fremmede satte ham straks kårdespidsen for struben, og da hr. Porthos så, at han var overgivet til sin modstanders forgodtbefindende, indrømmede han, at han var overvundet. Så spurgte den fremmede ham om hans navn, og da han hørte, at han hed Porthos og ikke d'Artagnan, tog han ham under armen og førte ham tilbage her til gæstgivergården, hvorpå han steg til hest og forsvandt."

"Det var altså hr. d'Artagnan, den fremmede ville have fat i?"

"Det lod det til."

"Ved De, hvad der er blevet af ham?"

"Nej, jeg har aldrig set ham før, og vi har aldrig set noget til ham siden."

"Godt, nu ved jeg, hvad jeg ville vide. De siger altså, at Porthos' værelse er nummer et på første sal?"

"Ja, herre, det smukkeste i hele huset. Jeg havde kunnet leje det ud over ti gange."

"Å, vær De bare rolig," sagde d'Artagnan leende, "Porthos betaler Dem nok med hertuginde Coquenards penge."

"Å, herre, det er mig ganske ligegyldigt, om hun er prokuratorkone eller hertuginde, når hun blot vil lukke pungen op, men hun svarede aldeles bestemt, at hun var træt af hr. Porthos' fordringsfuldhed og troløshed, og at han ikke fik en skilling mere."

"Har De meddelt Deres gæst det?"

"Nej, det skulle vi nok vogte os for. Så havde han jo fået at vide, hvordan vi havde røgtet hans ærinde."

"Han venter altså stadig på sine penge?"

"Ak Gud ja! Han skrev igen i går, men denne gang bragte hans tjener brevet på posthuset."

"Og De siger, at prokuratorkonen er gammel og grim?"

"Hun er mindst halvtredsindstyve år, herre, og langt fra køn, efter hvad Pathaud siger."

"Så kan De være ganske rolig, så bliver hun nok mere føjelig. For resten kan det jo ikke være store sager, Porthos skylder Dem."

"Hvad for noget? Ikke store sager! Det løber allerede op til tyve guldstykker foruden medicin. Han nægter sig ikke noget. Man ser straks, han er vant til at leve godt."

"Nå ja, skulle hans kæreste lade ham i stikken, så har han venner, det kan De være sikker på. De skal ikke være bange, min gode vært, bliv De blot ved at gøre alt for ham, hvad hans tilstand kræver."

"Herren har lovet mig ikke at sige et ord om prokuratorkonen og heller ikke at tale om såret."

"Det er en ren aftale, De har mit ord."

"Ja, for ser De, jeg tror, han slog mig ihjel."

"De skal ikke være bange. Han er ikke så slem, som han ser ud til."

Med disse ord gik d'Artagnan op ad trappen efter at have beroliget værten med hensyn til de to ting, der lod til at ligge ham stærkest på sinde, hans penge og hans liv. På den mest iøjnefaldende dør i korridoren oppe på første sal var der med

sort blæk skrevet et kæmpemæssigt ettal. D'Artagnan bankede på, og da der blev råbte "kom ind", trådte han indenfor.

Porthos lå i sengen og spillede et parti landsknægt med Mousqueton for at holde sig i øvelse, mens et spid med agerhøns drejede over ilden, og ved hver side i den store kamin stod der to kulbækkener med to kasseroller, som udsendte en behagelig blandet duft af kaninragout og fisk med sauce. Ovenpå en sekretær og på marmorpladen på kommoden stod en mængde tomme flasker.

Da Porthos fik øje på sin ven, udstødte han et højt glædesskrig. Mousqueton rejste sig ærbødig, overlod ham sin plads og gik hen for at se til de to kasseroller, der lod til at stå under hans særlige varetægt.

"Å, Guds død! er det dig!" sagde Porthos. "Velkommen, og undskyld, at jeg ikke står op, men du ved vel nok, hvad der er overgået mig?" tilføjede han, idet han så på d'Artagnan med en vis ængstelse.

"Nej."

"Har værten ingenting sagt?"

"Jeg spurgte efter dig og gik så lige op."

Porthos syntes at trække vejret lettere.

"Hvad er der så sket, kære Porthos?" fortsatte d'Artagnan.

"Der er sket det," sagde Porthos, "at da jeg gjorde et udfald, efter at jeg allerede havde givet min modstander tre stød og nu ville gøre det af med ham med det fjerde, gled jeg med foden på en sten og slog mit knæ."

"Virkelig?"

"På ære! Det var et held for slynglen, for ellers var han blevet på pladsen, det kan du stole på."

"Hvad blev der da af ham?"

"Å, det ved jeg ikke. Han havde fået nok og gik sin vej uden at forlange mere. Men du, kære d'Artagnan, hvordan er det gået dig?"

"Det er altså det slag, der holder dig i sengen, kære Porthos?"

"Å Gud, ja, du, det er det hele. For resten er jeg på benene igen om nogle dage."

"Hvorfor har du ikke ladet dig flytte til Paris? Du må jo have kedet dig forfærdeligt her."

"Det var også min hensigt, men jeg må tilstå en ting, kære ven!"

"Hvad er det?"

"Ja, ser du, da jeg, som du siger, kedede mig skrækkeligt, og jeg havde de femoghalvfjerds guldstykker i lommen, som du havde givet mig, så lod jeg, for at adsprede mig lidt, en herre, der var her på gennemrejse, komme op til mig og foreslog ham et slag terninger. Han gik ind på det, og de femoghalvfjerds guldstykker gik fra min lomme over i hans, for ikke at tale om min hest, som han tog med i købet. Men du, kære d'Artagnan?"

"Nå ja, kære Porthos, hvad skal man sige," sagde d'Artagnan. "Man må ikke forlange at være heldig i alting. Du kender jo nok det gamle ord: "Uheld i spil giver held i kærlighed." Du har alt for meget held med dig i kærlighed, til at det ikke skulle gå dig dårligt i spil, men hvad gør det dig, at lykken af og til kan surmule? Du har jo din hertuginde, din lykkelige rad, og hun vil sikkert ikke undlade at komme dig til hjælp."

"Ja, ser du, kære d'Artagnan," sagde Porthos med den frejdigste mine af verden, "da jeg sad i sådant uheld i spil, har jeg skrevet til hende og bedt hende sende mig halvtredsindstyve

louisdorer, som jeg aldeles nødvendigt har brug for på grund af den stilling, jeg er kommet i ..."

"Nå?"

"Nå ja, hun må være ude på sine godser, for hun har ikke svaret."

"Virkelig."

"Nej, og derfor skrev jeg i går et endnu mere indtrængende brev til hende. Men lad mig nu høre noget om dig, kære ven. Jeg tilstår, at jeg begyndte at blive noget urolig for dig."

"Men det lader jo til, at din vært behandler dig meget ordentligt," sagde d'Artagnan, idet han pegede på de fulde kasseroller og de tomme flasker.

"Ja vel, ja vel!" sagde Porthos. "For en tre-fire dage siden kom den uforskammede slubbert og præsenterede mig sin regning. Jeg kastede ham på døren med samt hans regning, så jeg ligger her egentlig som en slags sejrherre, som en erobrer. Du ser også, at jeg er rustet til tænderne, det er, fordi jeg stadig må være belavet på at blive angrebet i min stilling."

"Da lader det dog til, at du undertiden er ude at gøre afstikkere," sagde d'Artagnan leende, idet han pegede på flaskerne og kasserollerne.

"Nej, det er desværre ikke mig," sagde Porthos. "Dette ulyksalige dårlige ben holder mig i sengen. Men Mousqueton leverer bataljerne og sørger for fouragen. – Mousqueton," fortsatte han, "du ser, at vi har fået forstærkning. Vi må have noget mere at spise."

"Mousqueton," sagde d'Artagnan, "du må gøre mig en tjeneste."

"Hvad er det, herre?"

"Du kommer til at give Planchet opskriften på, hvordan du bærer dig ad. Jeg kan måske også engang komme i belejringstilstand, og så skulle jeg slet ikke have noget imod, at han var i stand til at skaffe mig de samme goder, som du skaffer din herre."

"Å gud, herre, intet er lettere," sagde Mousqueton med en beskeden mine, "det gælder blot om at være lidt fiks på fingrene, det er det hele. Jeg er opdraget på landet, og min fader fuskede lidt i krybskytteri i sine ledige timer."

"Hvad bestilte han, når han ikke var ledig?"

"Han drev en næringsvej, som jeg altid har fundet såre god, herre."

"Hvad var det for en?"

"Da det netop var på den tid, da der var krig mellem katolikkerne og huguenotterne, og da han så, at huguenotterne udryddede katolikkerne og katolikkerne huguenotterne, alt sammen i religionens navn, lavede han sig en blandet trosbekendelse, så at han snart kunne være katolik og snart huguenot. Nu plejede han at spadsere med bøssen på nakken bag hækkene ved landevejene, og når han så en katolik komme gående alene, fik protestantismen straks overtaget i ham. Han sigtede på den rejsende, og når han var en halv snes skridt fra ham, begyndte han en samtale, som næsten altid endte med, at den rejsende gav sin pung for at redde sit liv. Det behøver ikke at siges, at når han mødte en huguenot, blev han grebet af en sådan katolsk begejstring, at han ikke kunne begribe, hvordan han et kvarter i forvejen havde kunnet nære tvivl om vor hellige religions fortræffelighed – jeg er nemlig selv katolik, herre, hvor

imod min fader, tro mod sine grundsætninger, lod min ældste broder blive huguenot."

"Hvad ende tog det med den brave mand?" spurgte d'Artagnan.

"Å, en meget bedrøvelig ende, herre. En dag kom han i en hulvej imellem en huguenot og en katolik, som han allerede tidligere havde haft at gøre med, og som begge kendte ham igen. De slog sig sammen imod ham og hængte ham i et træ, og så gik de hen i den nærmeste kro og roste sig af den smukke bedrift, de havde udført. Men min broder og jeg var netop til stede."

"Hvad gjorde I så?" sagde d'Artagnan.

"Vi lod dem snakke," svarede Mousqueton. "Da de gik ud af kroen, gik de hver sin vej, og så lagde min broder sig i baghold for katolikken, og jeg for protestanten. To timer senere var det hele forbi. Vi havde hver ekspederet sin og kunne ikke lade være at beundre vor stakkels faders forudseenhed, fordi han sådan havde sørget for, at vi blev opdraget hver i sin religion."

"Det forekommer virkelig også mig, at din fader må have været en meget snild fyr, Mousqueton. Nå, den brave mand var altså krybskytte i sine ledige timer?"

"Ja, herre, og det er ham, der har lært mig at knytte en snare og anbringe en snøre. Da jeg derfor så, at den halunk af en vært ville have, at vi skulle leve af noget elendigt, kasseret kød, der kunne være godt nok til bondemikler, men som slet ikke passede for så sarte maver som vore, slog jeg mig igen lidt på min gamle håndtering. Når jeg gik mig en tur i arveprinsens skov, stillede jeg snarer i vildtgangene, og når jeg lå ved Hans kongelige Højheds damme, kastede jeg mine snører ud i dem.

Nu mangler vi, som De ser, Gud være lovet, hverken agerhøns eller kaniner, karper eller ål, hvilket alt sammen er let og sund føde, som passer for syge mennesker."

"Men vinen?" sagde d'Artagnan, "hvem leverer den? Er det værten?"

"Åh, ja og nej."

"Hvad vil det sige?"

"Han leverer den ganske vist, men han ved ikke af, at han nyder den ære."

"Forklar dig nærmere, Mousqueton, det er uhyre lærerigt at høre dig tale."

"Ja, herre, sagen er, at det har føjet sig så, at jeg under min omflakken har truffet en spanier, som har været vidt om i verden og blandt andet også havde været i den nye verden.

Denne spanier havde en tjener, som havde været med ham i Mexico. Tjeneren var min landsmand, og vi blev så meget hurtigere gode venner, som vore karakterer lignede hinanden meget. Vi holdt begge to umådelig meget af jagt, og så fortalte han mig da, hvordan de indfødte på pampassletterne fanger tigre og tyre med ganske simple slynger, som de kaster om halsen på bæsterne. I starten ville jeg ikke tro, at man kunne drive det så vidt i behændighed, at man kunne kaste sikkert med sådan en slynge i en tyve-tredive skridts afstand, men da jeg fik syn for sagn, måtte jeg jo indrømme det. Min ven stillede en flaske op i tredive skridts afstand, og hver gang han kastede slyngen, fik han den til at lægge sig om halsen på flasken. Så øvede jeg mig i den idræt, og da jeg ikke er uden evner, forstår jeg nu at bruge lassoen så godt som nogen. Nå, forstår De det nu? Vor vært har en overmåde vel forsynet vinkælder, men

nøglen til den giver han aldrig fra sig. Nu er der imidlertid en trækrude i den kælder, igennem den kaster jeg min lasso, og da jeg ved, hvor den rigtige krog er, holder jeg til der. Vil De ikke smage på vor vin, herre, og sige os oprigtigt, hvad De synes om den."

"Tak, min ven, tak, men jeg har uheldigvis lige spist frokost."

"Nå ja, Mousqueton, dæk så bord," sagde Porthos, "og mens vi to spiser frokost, fortæller d'Artagnan os så, hvordan han har haft det i den halve snes dage, der er gået, siden han forlod os."

"Med fornøjelse," sagde d'Artagnan.

Mens Porthos og Mousqueton spiste frokost med rigtig rekonvalescentappetit og den broderhjertelighed, der opstår imellem ulykkesfæller, fortalte d'Artagnan, hvordan Aramis var blevet såret og måtte blive i Crèvecœur, hvordan han havde måttet lade Athos klare sig alene i Amiens med de fire mænd, der beskyldte ham for falskmøntneri, og hvordan han selv havde måttet jage grev de Wardes sin kårde gennem livet for at slippe over til England.

Men videre gik han heller ikke i sin fortrolighed. Han tilføjede blot, at da han kom hjem fra England, havde han fire udmærkede heste med, en til sig selv og en til hver af sine kammerater, og at den, han havde bestemt for Porthos, allerede stod i gæstgivergårdens stald.

I det samme trådte Planchet ind. Han meddelte sin herre, at hestene havde hvilet sig tilstrækkeligt, og at de ville kunne nå Chermont inden aften.

Da d'Artagnan nu var så temmelig beroliget for Porthos' vedkommende og længtes efter at høre, hvordan det var gået hans to andre venner, trykkede han den syges hånd og sagde, at

han ville bryde op for at fortsætte sine efterforskninger. Han ventede i øvrigt at komme samme vej tilbage, så hvis Porthos endnu var i gæstgivergården Grand Saint Martin om en syv-otte dage, skulle han hente ham, når han kom der forbi.

Porthos svarede, at hans dårlige knæ efter al rimelighed ikke ville tillade ham at bryde op før. Han var for resten også nødt til at blive i Chantilly, til der kom svar fra hans hertuginde.

D'Artagnan ønskede ham, at han snart måtte få dette svar, og at det måtte være efter ønske, og efter at have betalt sin regning begav han sig på vej med Planchet, som nu havde en håndhest mindre at sørge for.

26. Aramis' afhandling

D'Artagnan havde hverken talt til Porthos om hans sår eller om prokuratorkonen. Han havde ladet, som om han troede alt, hvad den stortalende musketer havde fortalt, idet han gik ud fra, at man imellem gode venner ikke benytter sig af hemmeligheder, man tilfældigvis er blevet indviet i, især når disse hemmeligheder kan ydmyge vedkommendes stolthed, og at det altid giver en vis moralsk overlegenhed over andre mennesker at vide besked om deres liv, uden at de ved det. Da d'Artagnan var bestemt på at benytte sine tre kammerater som redskaber til at komme frem i verden, havde han af hensyn til sine fremtidsplaner slet ikke noget imod på forhånd at samle de usynlige tråde i sin hånd, som han kunne bruge til at styre dem med.

Han var imidlertid hele vejen hensunket i dyb sørgmodighed, der snørede hans hjerte sammen – han tænkte på den unge, smukke fru Bonacieux, der skyldte ham lønnen for hans hengivenhed, men vi bør skynde os at tilføje, at denne sørgmodighed ikke så meget hidrørte fra, at han var gået glip af den lykke, han havde håbet at opnå, som af frygt for, at der var tilstødt den stakkels kone en ulykke. Han tvivlede personligt ikke om, at hun var blevet et offer for kardinalens hævn, og kardinalens hævn var som bekendt skrækkelig. Og jo mere han tænkte over sagen, desto fastere blev han i denne overbevisning. Hvordan det hang sammen med, at han havde fundet nåde for ministerens øjne, begreb han ikke. Havde

garderkaptajn hr. de Cavois truffet ham hjemme, havde han uden tvivl forklaret ham det.

Der er intet, der får tiden til at gå så hurtigt og korter vejen så meget som en tanke, der fuldt ud lægger beslag på den tænkende. Den ydre omverden er da som en søvn, hvis drøm er denne tanke. Under dens herredømme taber tid og rum deres betydning. Man bryder op fra et sted og kommer til et andet, det er det hele. Den strækning, man har gennemfaret, står for erindringen i en ubestemt tåge, der udvisker de tusinde billeder af træer, bjerge og landskaber. Det var en sådan hallucineret tilstand, d'Artagnan befandt sig i på vejen fra Chantilly til Crèvecœur. Han lod sin hest gå, ganske som den bedst ville, og da han nåede den sidst nævnte landsby, mindedes han ikke det ringeste af, hvad han havde set på vejen.

Først der vågnede han; han hævede hovedet, fik øje på kroen, hvor Aramis var blevet tilbage, satte sin hest i trav og holdt udenfor porten.

Denne gang var det ikke en vært, men en værtinde, der tog imod ham. D'Artagnan var menneskekender. Han var straks på det rene med værtindens trivelige, godmodige skikkelse og indså, at overfor hende havde han ikke nødig at forstille sig, og at han ikke havde noget at frygte af et så smilende ansigt.

"Skulle De ikke kunne sige mig, min gode kone," sagde han, "hvad der er blevet af en af mine venner, som vi har været nødt til at lade blive tilbage her for en halv snes dage siden."

"En smuk, ung mand på en tre-fireogtyve år, venlig, elskværdig og med en smuk figur?"

"Rigtigt, og med et sår i skulderen."

"Ja vel. Han er her endnu, herre."

"Å, min kære kone," sagde d'Artagnan, idet han sprang af hesten og kastede tøjlen til Planchet, "De gør mig helt glad igen. Hvor er han, den kære Aramis? Jeg længes formelig efter at omfavne ham så hurtigt som muligt."

"Undskyld, herre, men jeg tror ikke, han kan tage imod Dem lige i øjeblikket."

"Hvorfor ikke? Er der en dame hos ham?"

"Gud bevares, hvad er det dog, De siger! Den stakkels fyr! Nej, han har rigtig nok ingen damer hos sig."

"Hvem er der da hos ham?"

"Sognepræsten i Montdidier og jesuiterpræsten fra Amiens."

"Du gode Gud!" udbrød d'Artagnan, "er den stakkels fyr da dårligere?"

"Nej herre, tvært imod, men efter at han er kommet sig, er han blevet hellig, og han har besluttet at indtræde i præstestanden."

"Det er sandt," sagde d'Artagnan, "jeg havde glemt, at han kun foreløbig var musketer."

"Ønsker herren stadig at komme til at tale med ham?"

"Mere end nogen sinde."

"Nå ja, herren behøver blot at gå op ad trappen til højre i gården, det er nummer fem på anden sal."

D'Artagnan fulgte anvisningen og kom hen til en af den slags udvendige trapper, man endnu den dag i dag kan træffe i gamle gæstgivergårde. Men det var ikke sådan at komme ind til den vordende præst. Adgangen til Aramis' værelse var lige så godt bevogtet som Armidas haver. Bazin stod på post i gangen og spærrede ham vejen med så meget større uforfærdethed, som

han nu endelig efter mange års prøvelse var lige ved at nå det mål, der stadig havde været hans livs ideal.

Den stakkels Bazin havde altid drømt om at komme til at tjene en kirkens mand, og han havde med utålmodighed ventet på det øjeblik i Aramis' liv, da denne endelig ville kaste uniformen og trække i kutten. De løfter, den unge mand hver dag havde givet om, at nu skulle det ikke vare længe, var det eneste, der havde fået ham til at vedblive at tjene en musketer, da en sådan tjeneste, som han sagde, ikke kunne andet end udsætte ham for fortabelse.

Bazin var altså nu i den syvende himmel. Denne gang ville hans herre efter al sandsynlighed ikke opgive sin beslutning. Legemlig smerte i forening med sjælelig lidelse havde frembragt det længe attråede resultat. Aramis, som på en gang led på legeme og sjæl, havde omsider kastet sine øjne på religionen og betragtede den dobbelte ulykke, der havde ramt ham: hans elskedes pludselige forsvinden, og det sår, han havde fået i skulderen, som et vink fra Himlen.

Det følger af sig selv, at i den sindsstemning, Bazin var, kunne intet være ham mere ubehageligt end d'Artagnans ankomst, som atter kunne kaste hans herre ind i den malstrøm af verdslige tanker, der så længe havde tumlet om med ham. Han besluttede derfor tappert at forsvare døren, og da værtinden havde røbet ham, så han ikke kunne sige, at Aramis ikke var hjemme, søgte han at gøre d'Artagnan begribeligt, at det ville være en topmålt uforskammethed at forstyrre hans herre i de gudelige forhandlinger, han havde været optaget af fra morgenstunden af, og som efter Bazins sigende ikke ville være forbi før aften.

Men d'Artagnan brød sig imidlertid ikke om hr. Bazins veltalende foredrag, og da han ikke skøttede om at indlade sig i diskussion med sin vens tjener, skubbede han ham uden videre til siden med den ene hånd og lukkede med den anden døren til nummer fem op og trådte ind i stuen.

Aramis sad ved et aflangt bord, der var dækket med papirer og vældige folianter. Han var iført en sort kappe og havde en rund, flad hue på, der så temmelig lignede en kalot. På den højre side af ham sad jesuiterprioren og på venstre side præsten i Montdidier. Gardinerne var halvt trukket for, så der kun trængte et dæmpet, hemmelighedsfuldt dagskær ind, der passede godt til salige drømmerier. Alle de verdslige genstande, der plejer at møde øjet, når man træder ind i en ung mands værelse, især når den unge mand er musketer, var forsvundet som ved et trylleslag, og Bazin havde, uden tvivl af frygt for, at synet af kården, pistolen, fjerhatten og de mange guldbroderier og kniplinger i alle former og mønstre igen skulle bringe hans herre på verdslige tanker, fjernet alle disse genstande. I stedet for dem syntes d'Artagnan, han i en mørk krog skimtede omridsene af en bodssvøbe, der hang på et søm i væggen.

Ved den støj, d'Artagnan gjorde, idet han lukkede døren op, så Aramis op og kendte straks sin ven. Men til den unge mands store forbavselse lod det ikke til, at synet af ham gjorde videre indtryk på musketeren, i den grad var hans ånd hævet over alle jordiske ting.

"Goddag, kære d'Artagnan," sagde Aramis, "det glæder mig sandelig at se dig."

"I lige måde," sagde d'Artagnan, "skønt jeg endnu ikke er ganske vis på, at det er Aramis, jeg taler med."

"Vist er det mig, min ven, vist er det mig. Hvor kan du tvivle?"

"Jeg var bange for, at jeg havde taget fejl af værelset. Jeg troede, jeg var kommet ind til en præstemand, og desuden blev jeg bange for, at du var alvorlig syg, da jeg så disse herrer hos dig."

De to sorte mænd sendte d'Artagnan, hvis mening de godt forstod, et næsten truende øjekast, men d'Artagnan tog sig slet ikke af det.

"Jeg forstyrrer måske, kære Aramis," fortsatte d'Artagnan, "for efter hvad jeg ser, skulle jeg næsten tro, at du skrifter for de herrer."

Aramis rødmede let.

"Du skulle forstyrre! Tvært imod, kære ven, det forsikrer jeg dig for, og til bevis på, at jeg virkelig mener det, må du tillade mig at udtrykke min glæde over at se dig frisk og rask."

"Nå, kom det endelig," tænkte d'Artagnan, "det er ikke dårligt."

"For herren er min ven og er nylig sluppet ud af en alvorlig fare," fortsatte Aramis med salvelse, idet han pegede på d'Artagnan for at henlede de to præstemænds opmærksomhed på ham.

"Lov Herren," svarede de med en mund, idet de bukkede.

"Det har jeg ikke forsømt, velærværdige herrer," svarede den unge mand, idet han gengældte deres hilsen.

"Du kommer netop belejligt, kære d'Artagnan," sagde Aramis, "og vil vist, når du bliver indviet i samtalen, kunne bidrage til at oplyse sagen. Hr. prioren fra Amiens og hr. pastoren fra Montdidier og jeg er ved at drøfte visse teologiske spørgsmål,

som længe har beskæftiget os. Det ville glæde mig meget at høre din mening."

"Der ligger ingen vægt på, hvad en krigsmand mener," svarede d'Artagnan, som begyndte at blive urolig over den vending, tingene tog. "Du kan ganske sikkert stole på de to herrers lærdom."

De to sorte mænd bukkede igen.

"Nej, jeg vil sætte stor pris på at høre din mening," sagde Aramis. "Nu skal du høre, hvad det drejer sig om. Hr. prioren mener, at min afhandling bør være overvejende dogmatisk og didaktisk."

"Din afhandling? skriver du på en afhandling?"

"Ja, selvfølgelig," svarede jesuitten. "For at bestå den prøve, der går forud for ordinationen, må man skrive en afhandling."

"Ordinationen!" udbrød d'Artagnan, som ikke havde kunnet tro, hvad han havde hørt, først af værtinden og så af Bazin.

Han så forbavset fra den ene til den anden af de tre personer, han havde for sig.

"Ja," sagde Aramis, idet han indtog en lige så sirlig stilling i sin lænestol, som om han havde været ude at lapse sig, og idet han med velbehag så på sin hånd, der var hvid og fyldig som en kvindes, og som han holdt op i vejret, for at blodet kunne gå væk fra den, "ja, d'Artagnan, hr. prioren mener, at min afhandling bør være dogmatisk, mens jeg mener, at den bør være abstrakt. Hr. prioren har derfor foreslået mig et emne, som endnu aldrig har været behandlet, og som jeg indrømmer giver anledning til udmærkede udviklinger, nemlig:

Utraque manus in benedicendo cleridis infertoribus necessaria est.

Det vil sige," fortsatte Aramis for at gøre det fuldstændig fatteligt, "at de laverestillede gejstlige absolut må bruge begge hænder, når de lyser velsignelse."

"Det er et udmærket emne!" råbte jesuitten.

"Udmærket og dogmatisk!" sagde præsten, der omtrent var lige så stærk i latinen som d'Artagnan og derfor omhyggeligt holdt øje med jesuitten for at holde trop med ham og gentage hans ord som et ekko.

Hvad d'Artagnan angår, så rørte de to sorte mænds begejstring ham aldeles ikke.

"Ja, udmærket! *Prorsus admirabile!*" sagde Aramis, "men det kræver et indtrængende studium af kirkefædrene og skriften. Jeg har nu i al ydmyghed bekendt for disse lærde gejstlige, at nattevågen i vagtstuerne og kongens tjeneste har gjort mig lidt forsømmelig overfor studeringerne. Jeg følte mig bedre tilpas, *facilius natans*, overfor et selvvalgt emne, som ville forholde sig til disse strengt teologiske spørgsmål, som moralen forholder sig til metafysikken i filosofien."

D'Artagnan kedede sig skrækkeligt, og det gjorde sognepræsten også.

"Det er jo en fortræffelig prolog," udbrød jesuitten.

"*Prologus*," sagde præsten for at sige noget.

"*Quemadmodum inter coelorum immensitatem*."

Aramis så hen på d'Artagnan og opdagede, at han var ved at gabe kæberne af led.

"Lad os tale fransk, ærværdige fader," sagde han, "så forstår hr. d'Artagnan bedre, hvad vi siger."

"Ja, jeg er noget træt af rejsen," sagde d'Artagnan, "og jeg kan især ikke holde fast på al den latin."

"Lad gå," sagde jesuitten lidt ærgerlig, mens præsten, som blev umådelig henrykt, sendte d'Artagnan et taknemmeligt blik. "Hvilken nytte kunne man ikke drage af det sted i det gamle testamente: "Moses, Guds tjener ..." Han er kun en tjener, forstår I. Moses velsigner med hænderne. Han lader sine arme holde oppe, mens hebræerne kæmper mod deres fjender, han velsigner altså med begge hænder. Og hvad siger ikke evangeliet: *Imponite manus*, og ikke *manum*, læg hænderne på, ikke hånden."

"Læg hænderne på," gentog præsten, idet han gjorde en beskrivende bevægelse.

"Derimod hedder det til St. Peder, hvis efterfølger paverne er: *Porrige digitos*, ræk fingrene frem," fortsatte jesuitten. "Forstår De det nu?"

"Ja, vel så," svarede Aramis, idet han nød det. "Men det er spidsfindigt."

"Fingrene!" fortsatte jesuitten. "St. Peder velsignede med fingrene. Paven velsigner altså også med fingrene. Og hvor mange fingre velsigner han med? Med tre – en for faderen, en for sønnen og en for den helligånd."

De korsede sig alle sammen, så d'Artagnan syntes, han måtte gøre lige så.

"Paven er St. Peders efterfølger og repræsenterer de tre guddommelige magter. De andre, *ordines inferiores* af hierarkiet, velsigner i helgeners og engles navn, og de laveste velsigner med vievandskosten, der forestiller en utallig masse velsignende fingre. Se, sådan forholder sagen sig i al sin simpelhed – *argumentum omni denudatum ornamento*. Jeg vil påtage mig at skrive to bind så tykke som dette om det emne,"

blev jesuitten ved, idet han i sin begejstring slog i *St. Chrysostomus in folio*, der lå på bordet og fik det til at bøje sammen under sig.

Det gøs i d'Artagnan.

"Ja," sagde Aramis, "jeg indrømmer visselig, at det er et skønt emne, men erkender tillige, at det er alt for overvældende for mig. Sig mig, kære d'Artagnan, om du synes om følgende titel, som jeg har valgt: *Non inutile est desiderium in oblatione* – det er ikke ilde, at man savner det offer, man bringer Herren ..."

"Stop," råbte jesuitten, "den sætning smager af kætteri. Der findes en ganske lignende hos ærkekætteren Jansenius i hans bog *Augustinus*, som før eller senere vil blive brændt af bødlen. Tag Jer i agt, min unge ven, at I ikke fortabes."

"I kan fortabes," sagde præsten, idet han tungsindigt rystede på hovedet.

"I rører der ved det så meget omtalte punkt om den frie vilje, der er et meget farligt skær. De kommer ind på pelagianernes og demipelagianernes lære."

"Min ærværdige fader ..." sagde Aramis lidt forbløffet over den masse argumenter, der regnede ned over ham.

"Hvordan vil I bevise," fortsatte jesuitten uden at lade ham komme til orde, "at man bør savne Verden, når man ofrer sig til Gud? Hvad siger I til den konsekvens: Gud er Gud, og Verden er Djævelen, at savne Verden er at savne Djævelen. Det er min konklusion."

"Det er også min," sagde præsten.

"Men tillad mig at ..." sagde Aramis.

"*Desideras diabolum*, ulykkelige!" udbrød jesuitten.

"Han savner Djævelen," sagde præsten sukkende. "Ak, min unge ven, savn ikke Djævelen, jeg beder Dem så bønligt."

D'Artagnan var lige ved at blive idiot. Han havde en fornemmelse af, at han var i et galehus, og at han selv var ved at blive lige så gal som de andre, kun at han var nødt til at tie stille, da han ikke forstod det sprog, de talte.

"Men hør dog, hvad jeg har at sige," sagde Aramis i en tone, i hvilken der begyndte at skinne en smule utålmodighed igennem høfligheden, "jeg siger ikke, at jeg savner – nej, den sætning vil jeg aldrig udtale, for den er ikke ortodoks."

Jesuitten hævede hænderne mod himlen, og præsten gjorde lige så.

"Nej, men De må da i alt fald indrømme mig, at man kun kan gøre lidet krav på tak, når man ofrer Herren, hvad der ligefrem er en imod. Har jeg ikke ret, d'Artagnan?"

"Jo, det skulle jeg min salighed mene," udbrød denne.

Det gav et sæt i præsten og jesuitten, så de fløj op fra stolene.

"Hør nu mit sidste ord, min syllogisme. Verden savner ikke tiltrækning for mig. Jeg forsager Verden, altså bringer jeg et offer. Nu siger skriften rent ud: Bring Herren et offer."

"Det er sandt," sagde hans to modstandere.

"Og desuden," fortsatte Aramis, idet han kneb sig i øret for at gøre det rødt og rystede hænderne for at gøre dem hvide, "desuden har jeg digtet et vers om den ting. Jeg fremsagde det engang i fjor for hr. Voiture, og den unge mand sagde mig en masse behageligheder i den anledning."

"Et vers," sagde jesuitten i en ringeagtende tone.

"Et vers!" gentog præsten mekanisk.

"Lad os høre, lad os høre!" råbte d'Artagnan, "det vil altid live lidt op."

"Nej," svarede Aramis, "for det er et gudeligt vers. Det er teologi på vers."

"Det var som satan!" sagde d'Artagnan.

"Nu skal I høre," sagde Aramis med en beskeden mine, der ikke var fri for et vist anstrøg af hykleri:

> Du, som græder, du, som plages,
> stukket dybt af sorgens brod,
> atter håbet for dig dages,
> ofrer Herren du din gråd!
>   Du, som græder!

D'Artagnan og præsten lod til at være henrykte, men jesuitten blev ved sin mening.

"Tag jer i agt for det profane i den teologiske stil. Hvad siger ikke St. Augustinus: *Severus sit clericorum sermo*."

"Ja, prædikenen skal være klar," sagde præsten.

"Nå," sagde jesuitten, som fandt det hensigtsmæssigt at bryde af, da han så, at hans meningsfælle forplumrede sig, "Deres afhandling vil behage damerne, andet kommer der ikke ud af det. Den vil gøre lykke som en forsvarstale for en forbryderisk person."

"Det give Gud!" råbte Aramis begejstret.

"Der kan I se," råbte jesuitten, "at verden endnu taler ud af Jer med høj røst, *fortissimo vove*. Deres sind står til verden, min unge ven, og jeg er bange for, at det ikke er stort bevendt med nåden for Deres vedkommende."

"De kan være ganske rolig, ærværdige fader, jeg indestår for mig selv."

"Verdsligt hovmod!"

"Jeg kender mig selv, ærværdige fader, og min beslutning er uigenkaldelig."

"I holder altså fast på, at I vil behandle det emne?"

"Jeg føler mig kaldet til at behandle det og intet andet. Jeg vil altså skrive videre, og i morgen håber jeg, at De vil blive tilfreds med de ændringer, jeg efter Deres råd agter at gøre."

"Gå langsomt til værks," sagde præsten, "vi har forberedt Dem udmærket."

"Ja, jordbunden er vel tilsået," sagde jesuitten, "nu kommer det kun an på, om ikke noget af udsæden er faldet på klippegrund, noget ved vejen, og resten er blevet fortæret af himlens fugle – *aves coelo comederunt illam*."

"Gid Fanden havde dig med samt din latin," tænkte d'Artagnan, der nu var helt mør.

"Farvel, min søn, på gensyn i morgen," sagde præsten.

"Farvel, unge, uerfarne mand," sagde jesuitten. "I tegner til at blive et lys i kirken. Himlen give, at lyset ikke bliver til en fortærende ild."

De to sorte mænd rejste sig, bukkede for Aramis og d'Artagnan og gik hen imod døren. Bazin, som havde stået udenfor og med from henrykkelse havde hørt på hele diskussionen, styrtede dem i møde, tog bønnebogen fra præsten og messebogen fra jesuitten og gik ærbødigt foran dem for at vise dem vej.

Aramis fulgte dem helt ned ad trapperne og kom så igen op til d'Artagnan, der endnu sad som i drømme.

Da de to venner var blevet alene, herskede der først en forlegen tavshed, men en af dem måtte bryde den, og da det lod

til, at d'Artagnan havde besluttet sig til at overlade sin ven den ære, sagde Aramis:

"Ja, som du ser, er jeg vendt tilbage til de ideer, der fra først af har ligget mig nærmest på sinde."

"Ja, jeg ser, at du har fået nåden, som Hans Velærværdighed nylig sagde."

"Å, det er længe siden, jeg besluttede at trække mig tilbage fra Verden. Du har jo også før hørt mig tale om det, ikke sandt, min ven?"

"Jo, men jeg tilstår, at jeg troede, det var din spøg."

"Med den slags ting spøger man ikke, d'Artagnan."

"Guds død, man spøger jo med døden selv."

"Men det gør man uret i, for døden er den port, der fører til fortabelse eller til frelse."

"Ja, det kan nok være, men tjen mig i, Aramis, at lade være at snakke teologisk med mig. Det må du have fået nok af for hele dagen. Jeg for mit vedkommende har næsten helt glemt den smule latin, jeg engang har kunnet, og så vil jeg ærlig tilstå, at jeg ikke har spist noget siden klokken seks i morges, så jeg er djævleblændt sulten."

"Vi skal straks spise til middag, kære ven. Men du husker jo nok, at det i dag er fredag, på den dag må jeg hverken se eller spise kød. Vil du tage til takke med min middag, så består den af kogt spinat og frugt."

"Hvad mener du med spinat?" spurgte d'Artagnan urolig.

"Jeg mener spinat, men da det er dig, skal du desuden få æg. Det er et groft brud på reglerne, for æg er kød, eftersom der er kyllinger i dem."

"Den middag skal man ikke blive fed af," sagde d'Artagnan, "men lige meget, for at være sammen med dig vil jeg tage til takke med den."

"Jeg takker dig for dit offer," sagde Aramis. "Du kan for resten stole på, at gavner det end ikke dit legeme, vil det til gengæld gavne din sjæl."

"Det er altså virkelig din mening, Aramis, at du vil indtræde i den gejstlige stand? Hvad vil vore venner sige? Hvad vil hr. de Tréville sige? De vil behandle dig som en desertør, det vil jeg forberede dig på."

"Jeg træder ikke ind i den gejstlige stand, jeg vender tilbage til den. Jeg har forladt kirken for Verdens skyld. Du ved jo nok, at jeg har gjort vold på mig selv, da jeg trak i musketeruniform."

"Nej, det ved jeg ikke noget om."

"Ved du ikke, hvordan det gik til, at jeg forlod præstestanden?"

"Nej."

"Vel, så hør min historie. Der står skrevet: Skrift for hinanden – og jeg vil skrifte for dig, d'Artagnan."

"Og jeg giver dig på forhånd absolution. Du ser, at jeg er et godt menneske."

"Spøg ikke med hellige ting, min ven."

"Nå ja, fortæl så. Jeg hører."

"Jeg havde været på præsteseminariet fra mit niende år, men jeg manglede kun tre dage i mit tyvende år, skulle lige være abbé og havde fået alt ordnet. En aften, da jeg som sædvanlig var et sted henne, hvor jeg holdt meget af at komme – hvad skal man sige, man er ung og skrøbelig – kom en officer pludselig ind uden at være meldt. Han var skinsyg på mig, fordi jeg

plejede at læse helgenernes levned for fruen i huset. Den aften havde jeg lige oversat et kapitel af Judiths historie og var netop i færd med at læse det for fruen, som sagde mig mange behageligheder i den anledning. Hun sad lænet mod min skulder for at læse med. Stillingen var ganske vist noget fri, og officeren følte sig forarget. Først sagde han ingenting, men da jeg gik, fulgte han efter mig, og da han havde indhentet mig, sagde han:

"Hr. abbé, holder De af prygl?"

"Det ved jeg ikke," svarede jeg, "for endnu har ingen prøvet på at give mig Dem."

"Vel, så skal jeg sige Dem noget, hr. abbé. Sætter De nogen sinde mere Deres ben i det hus, hvor jeg traf Dem i aften, vover jeg det."

"Jeg tror nok, jeg var bange. Jeg blev meget bleg, benene rystede under mig, jeg søgte forgæves efter et svar og tav."

"Officeren ventede på svar, og da det ikke kom, gav han sig til at le, vendte mig ryggen og gik sin vej."

"Jeg gik hjem på seminariet."

"Jeg er en født adelsmand og er, som du vil have bemærket, meget varmblodig, kære d'Artagnan. Det var en blodig fornærmelse, og skønt ingen havde været vidne dertil, følte jeg den dybt, og den gik mig nær til hjertet. Jeg sagde til mine overordnede, at jeg ikke følte mig tilstrækkelig forberedt til at lade mig ordinere, og efter min anmodning gav de mig et års udsættelse."

"Derpå gik jeg til den bedste fægtemester i Paris og arrangerede mig med ham, så at jeg et helt år igennem fik en time i fægtning hver dag, og det passede jeg. Årsdagen efter at

officeren havde fornærmet mig, aflagde jeg min gejstlige dragt, klædte mig fuldstændig som kavaler og gik på et bal, som et af mine damebekendtskaber gav, og hvor jeg vidste, at jeg ville træffe den, jeg søgte."

"Officeren var der ganske rigtigt. Jeg gik hen til ham, mens han var ved at synge en elskovsvise for en dame, som han ømt betragtede. Jeg afbrød ham lige midt i det andet vers."

"Må jeg spørge Dem," sagde jeg, "om De stadig har noget imod, at jeg sætter mine ben i det hus, De ved nok, og om De fremdeles vil give mig prygl, hvis jeg gør det alligevel?"

"Officeren så forbavset på mig."

"Hvad mener De?" sagde han. "Jeg kender Dem ikke."

"Jeg er den lille abbé, der læste helgenernes levned og oversatte Judith på vers," sagde jeg.

"Å, nu husker jeg det," sagde officeren hånligt. "Hvad vil De mig?"

"Jeg ville blot spørge Dem, om De havde noget imod at gå en tur med mig?"

"Det skal være mig en stor fornøjelse i morgen tidlig."

"Nej, med Deres tilladelse, ikke i morgen tidlig. Med det samme."

"Ja, når De endelig forlanger det ..."

"Ja, vist forlanger jeg det."

"Kom så. Mine damer, lad Dem ikke forstyrre," sagde officeren. "Jeg skal blot slå denne herre ihjel, så kommer jeg igen og synger det sidste vers."

"Så gik vi. Jeg gik hen med ham på det samme sted, hvor han for et år siden havde fornærmet mig. Det var et prægtigt

måneskin. Vi trak vore kårder, og i det første udfald dræbte jeg ham på stedet."

"Det var som satan!" sagde d'Artagnan.

"Nå," fortsatte Aramis, "da damerne ikke så deres sanger komme tilbage, og da han blev fundet på gaden med et kårdestød i livet, var man jo på det rene med, at det var mig, der havde tilredt ham sådan, og det blev en fuldstændig skandale. Jeg blev nødt til at opgive præstekjolen indtil videre. Athos, som jeg just da stiftede bekendtskab med, og Porthos, som havde lært mig nogle mesterstød foruden dem, jeg lærte hos fægtemesteren, fik mig overtalt til at søge om at blive musketer. Kongen, som havde holdt meget af min fader, der faldt ved Arras' belejring, optog mig i korpset. Nu forstår du, at det er på tiden, at jeg vender tilbage til kirkens skød."

"Hvorfor mere i dag end i går eller i morgen? Hvad er der nu hændt, siden du er faldet på den dumme ide?"

"Det sår, kære d'Artagnan, var et vink fra Himlen."

"Det sår! Å, det er jo næsten lægt. Jeg er vis på, at det slet ikke er det sår, du lider mest under."

"Hvad skulle det ellers være?" spurgte Aramis rødmende.

"Du har et i hjertet, Aramis, og det bløder og piner langt mere. Det er en kvinde, der har bibragt dig det sår."

Aramis' øjne funklede uvilkårligt.

"Å, tal ikke om den slags ting," sagde han, idet han skjulte sin sindsbevægelse under en påtaget ligegyldighed. "Jeg skulle tænke på sligt! Jeg skulle have kærlighedssorger! *Vanitas vanitatum*! Du mener altså, at en eller anden kvinde skulle have fordrejet hovedet på mig? Og hvem? En eller anden lille grisette

eller kammerjomfru, som jeg har gjort kur til i en eller anden garnison? Fy! skam dig."

"Nej, kære Aramis, jeg tror, du sigter højere."

"Højere? Hvordan skulle jeg kunne være så ærgerrig? En stakkels musketer, fattig og ukendt, et menneske, der hader tjenesten og føler, at han er kommet på en forkert hylde?"

"Aramis! Aramis!" råbte d'Artagnan, idet han så tvivlende på sin ven.

"Jeg er støv og vender tilbage til støvet. Livet er fuldt af ydmygelser og smerte," blev han ved, idet hans åsyn mere og mere formørkedes. "Alle de tråde, der knytter det til lykken, brister den ene efter den anden i menneskets hånd, især de gyldne tråde. Min kære d'Artagnan," fortsatte han med et let anstrøg af bitterhed i tonen, "tro du mig – skjul dit sår godt, hvis du får et. Tavshed er den ulykkeliges eneste trøst, vogt dig vel for at indvi nogen, hvem det så end er, i dine sorger. De nysgerrige suger vore tårer i sig, som fluerne drikker blodet af en såret hind."

"Ak, kære Aramis," sagde d'Artagnan med et dybt suk, "det er min historie, du der fortæller."

"Hvad mener du?"

"En kvinde, som jeg elskede, som jeg tilbad, er blevet taget fra mig med magt. Jeg ved ikke, hvor hun er, eller hvor hun er ført hen, måske er hun fanget, måske er hun død."

"Men så har du dog i alt fald den trøst, at hun ikke har forladt dig af egen drift, og at, når du ikke hører fra hende, kommer det af, at al forbindelse imellem dig og hende er afskåret, mens ..."

"Mens ..."

"Å, ingenting," svarede Aramis.

"Du vil altså virkelig for bestandig forsage Verden? Det er dit fulde og faste forsæt?"

"Ja, for bestandig. I dag er du min ven, i morgen er du ikke andet for mig end en skygge, eller rettere sagt, du eksisterer slet ikke for mig. Verden er en grav og ikke andet."

"Død og pine, det er meget sørgeligt, hvad du der siger."

"Ja, hvad skal man sige til det? Mit kald vinker mig – det drager mig."

D'Artagnan smilede og svarede ikke. Aramis fortsatte:

"Men mens jeg endnu færdes i Verden, ville jeg gerne tale med dig om dig selv og vore venner."

"Og jeg ville gerne tale med dig om dig selv," sagde d'Artagnan, "men du har jo sagt dig løs fra alt. Du lader hånt om kærligheden, dine venner er skygger for dig og Verden en grav."

"Ak," sagde Aramis med et suk, "du vil selv komme til at erkende det en gang."

"Ja, lad os så ikke tale mere om det," sagde d'Artagnan, "så brænder vi dette brev, som uden tvivl blot melder om en ny troløshed af din grisette eller kammerjomfru."

"Hvad for et brev?" sagde Aramis ivrigt.

"Et brev, der er kommet, mens du var borte, og som jeg tog med til dig."

"Men hvem er det brev fra?"

"Å, det er vel fra en forladt forliebelse, en fortvivlet grisette – måske fra madame Chevreuses kammerpige, som har måtte tage tilbage til Tours med sin frue, og som for at tage sig fin ud skriver på parfumeret papir og forsegler med et signet med en hertugkrone i."

"Hvad for noget?"

"Nå, nu har jeg nok tabt det," sagde den unge mand drillende, idet han lod, som han ledte efter det. "Heldigvis er Verden en grav, menneskene – og følgelig kvinderne med – skygger, og kærligheden en følelse, som du ikke bryder dig om."

"Å, d'Artagnan, d'Artagnan, du tager livet af mig!" udbrød Aramis.

"Nå, her er det," sagde d'Artagnan, idet han trak brevet op af lommen.

Aramis sprang hen til ham, snappede brevet og læste eller rettere sagt slugte det. Hans ansigt strålede.

"Det lader til, at den kammerjomfru skriver godt for sig," sagde overbringeren ligegyldig.

"Tak, d'Artagnan," råbte Aramis næsten ude af sig selv af henrykkelse. "Hun har været nødt til at vende tilbage til Tours. Hun er mig ikke utro, hun elsker mig endnu. Kom, min ven, kom, lad mig omfavne dig. Jeg tror, jeg kvæles af lykke!"

De to venner gav sig til at danse omkring den ærværdige St. Chrysostomus, idet de af alle kræfter trampede på løsrevne blade af afhandlingen, der var faldet på gulvet.

I det samme trådte Bazin ind med spinaten og æggekagen.

"Ud med dig, elendige!" råbte Aramis, idet han kastede ham sin kalot i hovedet. "Bort med de skrækkelige grøntsager og den rædsomme æggekage. Bestil en spækket hare, en fed kapun, en bedekølle og fire flasker gammel bourgogne."

Bazin så på sin herre og kunne ikke begribe dette omslag. I sin tungsindighed tabte han æggekagen i spinaten og spinaten på gulvet.

"Nu er det tid, at du vier kongernes konge dit liv," sagde d'Artagnan, "hvis du vil bringe ham et offer. *Non inutile desiderium in oblatione*."

"Å, gå fanden i vold med latinen. Lad os drikke, kære d'Artagnan, lad os drikke af hjertens lyst, lad os drikke tæt, lad os drikke som svampe, og lad mig så høre lidt om, hvad man tager sig for hjemme."

27. Athos' kone

"Nu har vi blot at se at få at vide, hvad der er blevet af Athos," sagde d'Artagnan, da han havde sat den ellevilde Aramis ind i, hvad der var passeret i hovedstaden, efter at de var taget derfra, og da en udmærket middag havde bragt den ene til at glemme sin afhandling og den anden sin træthed.

"Tror du da, at der er hændet ham en ulykke?" sagde Aramis. "Athos er så koldblodig og tapper og fører sådan en udmærket kårde."

"Ja, vist så, og ingen anerkender mere end jeg Athos' mod og færdighed, men jeg holder mere af lansestød end stokkeslag mod min kårde. Jeg er bange for, at tjenerpakket har mishandlet Athos. Sådanne karle slår hårdt og holder ikke så snart op igen. Derfor tror jeg også, det er bedst, at jeg kommer af sted så hurtigt som muligt."

"Jeg vil prøve på at følge med dig," sagde Aramis, "skønt jeg endnu er så svag, at jeg knap kan sidde på en hest. I går prøvede jeg bodssvøben der på væggen, men smerten var så uudholdelig, at jeg måtte opgive den fromme øvelse."

"Jeg har heller aldrig hørt nogen prøve på at læge skudsår med svøbeslag, kære ven, men du var syg, og når man er syg, er man skørhovedet. Derfor undskylder jeg dig."

"Hvornår rejser du?"

"I morgen ved daggry. Hvil dig nu rigtig ud i nat, så rejser vi sammen i morgen, hvis du kan."

"Nå, sov vel," sagde Aramis, "for selv om du har et jernhelbred, trænger du vel også til hvile."

Næste morgen, da d'Artagnan trådte ind til Aramis, traf han ham stående ved vinduet.

"Hvad er det, du ser på?" spurgte d'Artagnan.

"Guds død, jeg beundrer de tre prægtige heste, staldkarlene står med dernede. Det ville være en kongelig fornøjelse at rejse på sådanne dyr."

"Nå ja, kære Aramis, den fornøjelse kan du godt få, for den ene af hestene er til dig."

"Å, snak, hvilken af dem?"

"Hvilken du selv vil. Mig er det ligegyldigt."

"Og det prægtige ridetøj, er det også mit?"

"Ja, vist så."

"Å, du gør nar ad mig, d'Artagnan."

"Siden du igen er begyndt at tale dit modersmål, gør jeg ikke mere nar."

"Er det virkelig til mig alt sammen, de guldbroderede pistolhylstre, det fløjlsdækken og den sølvbeslagne saddel?"

"Ja, vist så, så tager jeg den hest, der står og stamper, og Athos får den, der gør kaprioler."

"Død og pine! Det er tre prægtige dyr."

"Det glæder mig, at du synes om dem."

"Det er vel kongen, der har foræret dig dem?"

"Kardinalen er det i alt fald ikke, det kan du stole på. Men spekuler ikke på, hvor de kommer fra. Lad dig nøje med, at den ene er til dig."

"Ja, så tager jeg den, som den rødhårede karl holder."

"Som du vil."

"Nu er jeg helt frisk igen!" råbte Aramis. "Sådan en hest kunne jeg ride på, om jeg så havde tredive kugler i kroppen. Å, sikke smukke stigbøjler. Hejda, Bazin, kom straks."

Bazin viste sig tavs og nedslået i døren.

"Puds min kårde, kramp min hat op, børst min kappe og lad mine pistoler," sagde Aramis.

"Den sidste ordre er overflødig," faldt d'Artagnan ham i talen. "Der er ladte pistoler i sadelhylstrene."

Bazin sukkede.

"Nå, monsieur Bazin," sagde d'Artagnan, "op med hovedet. Man kan vinde Himmeriges rige på mange måder."

"Herren var allerede så godt i gang med teologien," sagde Bazin næsten grædende. "Han kunne være blevet biskop, ja, måske kardinal."

"Nå ja, stakkels Bazin, men tænk nu lidt over sagen. Hvad nytte er det egentlig til, må jeg spørge dig, at man går i kirkens tjeneste? Man slipper ikke for at komme i krig for det. Du ved jo nok, at kardinalen er lige ved at rykke i felten med stormhue på hovedet og sværd i hånden. Og så hr. de Nogaret de la Valette. Hvad siger du om ham? Han er også kardinal. Spørg engang hans tjener, hvor tit han må pille charpi til ham."

"Ak ja, herre," sagde Bazin med et suk, "jeg ved det nok. Der er vendt op og ned på alting nu til dags."

Imidlertid var de to unge herrer og den stakkels lakaj kommet ned i gården.

"Hold stigbøjlen, Bazin," sagde Aramis.

Aramis svang sig i sadlen med sin sædvanlige lethed og elegance, men da det ædle dyr havde gjort nogle volter og krumspring, blev smerterne så uudholdelige, at rytteren blev

bleg og vaklede i sadlen. D'Artagnan, som var forberedt på det og ikke havde haft ham af syne, sprang til, greb ham i sine arme og førte ham op på hans værelse.

"Nej, kære Aramis," sagde han, "se nu til, at du kommer dig. Jeg tager alene ud og leder Athos op."

"Du er en ren kæmpe," sagde Aramis.

"Nej, men jeg har held med mig, det er det hele. Men hvad vil du nu tage dig for, mens du venter på mig? Skal du igen til at læse skriftsteder om fingrene og de forskellige velsignelsesmåder?"

Aramis smilede.

"Jeg vil skrive vers," sagde han.

"Ja, vers, der dufter som billetten fra madame de Chevreuses kammerjomfru. Lær du Bazin verskunsten, det vil trøste ham. Og rid så lidt hver dag på hesten, så vil du blive vant til turen."

"Ja, du kan være ganske rolig," sagde Aramis, "når du kommer igen, skal jeg være klar til at følge med."

Dermed sagde de farvel til hinanden. D'Artagnan anbefalede sin ven til Bazins og værtindens omsorg og travede ad Amiens til.

I hvilken tilstand ville han finde Athos? Og mon han overhovedet ville finde ham?

Den stilling, han var i, da han forlod ham, var meget kritisk, han kunne godt være bukket under. Hans åsyn formørkedes ved den tanke, der fik ham til at sukke og mumle nogle eder om hævn. Athos var den ældste af hans venner og derfor den, der stod ham fjernest i smag og tilbøjeligheder, men han nærede ikke des mindre en særlig forkærlighed for ham. Athos' ædle og fornemme personlighed, den storhed, der nu og da glimtede

frem som et lyn igennem det mørke, han med vilje omgav sig med, den urokkelige sindsligevægt, der gjorde ham til den omgængeligste kammerat af verden, hans forcerede og bidende munterhed, hans tapperhed, som man ville have kaldt blind, hvis den ikke var resultatet af den sjældneste koldblodighed, alle disse udmærkede egenskaber indgød d'Artagnan mere end agtelse og venskab, de indgød ham beundring.

Selv med hr. de Tréville, denne fine og ædle hofmand, kunne Athos fuldt ud tåle sammenligning, når han var rigtig oplagt. Han var middelhøj, men han var så udmærket bygget og hans figur så fortrinlig proportioneret, at han mere end en gang, når han og Porthos brødes, havde fået bugt med denne kæmpe, hvis kræfter næsten var blevet et mundheld blandt musketererne. Ansigtet med de gennemborende øjne, den lige næse og hagen, der var skåret som Brutus', havde et ubeskriveligt præg af fornemhed og finhed. Hænderne, som han overhovedet ikke gjorde noget særligt for, bragte Aramis til at fortvivle af misundelse, skønt han selv brugte mandelpasta og vellugtende olie i massevis til sine. Hans stemme var på en gang gennemtrængende og velklingende, og så var der hos Athos til trods for, at han altid holdt sig tilbage og optrådte så beskedent som muligt, noget ubeskriveligt, der vel nærmest kom af verdenskundskab og fortrolighed med tonen i de fineste kredse, en belevenhed, der så at sige uden at han selv vidste af det, gennemtrængte hele hans væsen og alle hans handlinger.

Gjaldt det en festlighed, så forstod Athos at arrangere alt som ingen anden. Han gav hver gæst den plads, der tilkom ham efter den stilling, han gennem sine forfædre havde nået, eller som han selv havde tilkæmpet sig. Kom man til at tale om

heraldikken, så kendte Athos alle landets adelige familier, deres genealogi, de indbyrdes slægtskaber, de havde indgået med hinanden, deres våben, og hvorledes de havde fået dem. Der var ikke det ubetydeligste etikettespørgsmål, han ikke var fortrolig med. Han vidste besked med de store jordegodsejeres rettigheder, han var grundigt hjemme i parforce jagten og falkejagten, ja, engang havde han, da talen faldt på denne kunst, endda sat Louis den Trettende i forbavselse, skønt han dog var en mester på dette område.

Som alle fornemme herrer på den tid red og fægtede han fuldendt, ja, hvad mere var, hans opdragelse var så komplet, at han endda var så fortrolig med de skolastiske studier, som datidens adelsmænd kun sjældent gav sig af med, at han smilede ad de latinske brokker, Aramis jævnligt kom med, og som Porthos lod, som han forstod, ja, til hans venners store forbavselse hændte det en gang, at han, da Aramis var kommet til at gøre en bommert, rettede ham og satte verbet i den rigtige tid og et substantiv i den rigtige kasus. Hans retskaffenhed var derfor uomtvistelig, hvilket havde meget at sige på en tid, da krigsmænd havde så letsindig omgang med religion og samvittighed, forelskede med vore dages strenge finfølelse og fattigfolk med det syvende bud. Athos var virkelig et meget ualmindeligt menneske.

Og dog så man denne distingverede natur, denne noble skikkelse, denne fine karakter lidt efter lidt vende sig imod livets materielle side, ligesom gamle folk går i forfald i fysisk og moralsk henseende. Når Athos ikke var sig selv, og det gik temmelig ofte på, slukkedes det ellers så klare lys i ham, og alle hans glimrende egenskaber var som hyllede i en sort nat.

Når halvguden således var forsvundet, var der knapt et menneske tilbage. Athos kunne sidde i timevis med sænket hoved og slukt blik. Han var da ordknap og sær og stirrede ufravendt på sin flaske og sit glas eller på Grimaud, der var vant til at lystre hans mindste vink, til at læse hvert af hans herres ønsker i hans sløve blik og straks opfylde det. Var de fire venner sammen, når han var i det humør, var et ord nu og da, som det kostede ham stor overvindelse at få frem, hans eneste bidrag til underholdningen, men så drak han til gengæld for fire, uden at det dog gjorde anden virkning på ham, end at pandens folder blev endnu dybere og sindet endnu tungere.

D'Artagnan, der, som vi ved, havde øjnene godt med sig og forstod at bruge dem, havde endnu ikke, hvor opsat han end var på at komme på det rene med den ting, kunnet opdage grunden til denne falden hen. Athos fik aldrig breve, og han tog sig aldrig noget for, som hans venner ikke vidste besked om.

Man kunne ikke antage, at det var vinen, der fremkaldte dette tungsind hos ham, for han drak tvært imod kun for at få bugt med det, skønt han som sagt blev endnu mørkere, når han tyede til dette middel. Det var heller ikke spil, der fremkaldte melankolien, for mens Porthos sang eller bandede, alt eftersom han havde held eller uheld med sig, var Athos lige urokkelig, enten han vandt eller han tabte. Man havde i musketerernes kreds set ham vinde tusinde guldstykker på en aften, tabe dem og alt, hvad han desuden havde på sig, lige til det guldbroderede skærf, han brugte, når han var i galla, vinde det alt sammen tilbage og hundrede louisdorer oven i købet, uden at han fortrak en mine ved det, lige så lidt som hans hænder mistede deres perlemoderagtige skær, eller hans

underholdning, som den aften var behagelig, mistede sin rolige og behagelige karakter.

Det var heller ikke, som det er tilfældet med englænderne, luften, der bevirkede, at hans åsyn formørkedes, for hans tungsindighed tog i reglen til mod årets smukkeste dage. Juni og juli var Athos' værste måneder.

Det var ikke nutiden, der gav ham grund til ærgrelse, og han trak på skuldrene, når man talte om fremtiden. Hans hemmelighed måtte altså, som d'Artagnan også havde hørt enkelte vage antydninger af, høre fortiden til.

Det hemmelighedsfulde skær, der var over ham, gjorde ham endnu mere interessant. Hverken hans blik eller hans mund havde nogen sinde røbet det ringeste, selv om han havde været aldrig så beruset, og spørgsmålene var stillet så behændigt som muligt.

"Nå ja," tænkte d'Artagnan, "nu er den stakkels Athos måske død, død for min skyld, for det var mig, der fik ham til at gå med til den historie, hvis begyndelse han ikke kender, hvis udfald han heller ikke får noget at vide om, og som han aldeles ingen fordel kunne have af."

"For ikke at tale om, herre," sagde Planchet, "at vi måske skylder ham livet. De husker nok, hvordan han råbte: *Af sted, d'Artagnan! Jeg er fanget.* Og sikken et spektakel, han så gjorde med sin kårde, efter at han havde fyret sine to pistoler af. Det var, som man hørte tyve mennesker eller rettere tyve rasende djævle."

Disse ord gjorde d'Artagnan endnu ivrigere. Han sporede sin hest, skønt den aldeles ikke trængte til at spores og satte af sted med sin rytter i strakt galop.

Henved klokken elleve fik de Amiens i sigte. Klokken halv tolv holdt de udenfor det fordømte værtshus.

D'Artagnan havde tit spekuleret på, hvordan han ville tage hævn over den troløse vært, en hævn af den slags, som det rigtigt gør godt at tænke på. Han trådte altså ind i værtshuset med hatten trykket ned over øjnene, med venstre hånd på kårdehæftet og med ridepisken svippende i højre hånd.

"Kender De mig?" sagde han til værten, der kom hen og ville hilse på ham.

"Nej, Deres Velbårenhed, jeg har ikke den ære," svarede værten, endnu fuldstændig blændet af, hvor prægtigt d'Artagnan var ridende.

"Nå, så De kender mig ikke?"

"Nej, Deres Velbårenhed."

"Nå ja, et par ord er vist nok til at friske Deres hukommelse op. Hvor har De gjort af den herre, som De for en fjorten dages tid siden havde den frækhed at beskylde for falskmøntneri?"

Værten blegnede, for d'Artagnan havde stillet sig i en stærkt truende stilling, og Planchet gjorde ligesom sin herre.

"Å, Deres Velbårenhed, tal ikke om den ting," råbte værten i en klynkende tone. "Å Gud, herre, hvor den fejltagelse er kommet mig dyrt at stå! Å, jeg ulykkelige menneske!"

"Hvad er der blevet af den herre, spørger jeg."

"Vil De værdige mig at høre, hvad jeg har at sige, herre, og vær ikke så streng ved mig. Værs'god, behag at tage plads."

D'Artagnan satte sig stum af vrede og frygt, truende som en dommer. Planchet satte sig også stolt i sin stol.

"Nu skal jeg fortælle Dem historien, Deres Velbårenhed," sagde værten, rystende over hele kroppen, "for nu kender jeg

Dem. Det var Dem, der rejste videre, da jeg havde den ulykkelige strid med den herre, De taler om."

"Ja, det er mig, så De forstår nok, at De ingen nåde kan vente, med mindre De siger den fulde sandhed."

"Jeg skal nok sige det alt sammen."

"Lad mig så høre."

"Jeg havde fået bud fra øvrigheden om, at en bekendt falskmøntner ville komme til mit værtshus sammen med flere af sine fæller, alle sammen forklædte som gardister eller musketerer. Alt var blevet indprentet mig, hvordan deres heste, deres tjenere og de selv så ud."

"Videre, videre!" sagde d'Artagnan, som straks forstod, hvor dette signalement stammede fra.

"Efter øvrighedens ordre, og efter at der var blevet sendt mig seks mand til hjælp, gjorde jeg altså, hvad jeg anså for nødvendigt for at gribe disse formentlige falskmøntnere."

"Kommer De nu igen med det!" sagde d'Artagnan, som blev umådelig hed i hovedet ved at høre ordet falskmøntnere.

"Ja, undskyld, Deres Velbårenhed, at jeg siger noget sådant, men det er netop det, der undskylder mig. Øvrigheden havde gjort mig bange, og De ved nok, at en gæstgiver ikke tør lægge sig ud med øvrigheden."

"Men hvor er den herre blevet af, spørger jeg endnu en gang? Hvad er der blevet af ham? Er han død, eller er han levende?"

"Tålmodighed, herre, nu kommer vi til det. Det gik altså, som De ved, og den måde, hvorpå De tog herfra over hals og hoved," tilføjede værten med en snuhed, som ikke undgik d'Artagnans opmærksomhed, "syntes jo at vise, at det var i sin orden. Deres ven forsvarede sig som en rasende. Hans tjener, som uheldigvis

havde yppet klammeri med politibetjentene, der var forklædte som staldkarle ..."

"De slubberter," råbte d'Artagnan. "De har været lige gode alle sammen, og jeg indser ikke, hvorfor jeg ikke skulle slå jer ihjel alle til hobe."

"Ak nej, Deres Velbårenhed, vi var ikke lige gode alle sammen, som De straks skal få at høre. Deres hr. ven – undskyld, at jeg ikke nævner hans uden tvivl ærede navn, men jeg ved virkelig ikke, hvad han hedder – Deres hr. ven gjorde først to mand ukampdygtige med sine to pistolskud, og så trak han sig fægtende tilbage, redte en af mine folk ilde til med sin kårde og gav mig et sådant slag med den flade klinge, at jeg gik fra sans og samling."

"Men kan du da ikke blive færdig, din bøddel," sagde d'Artagnan. "Hvad er der blevet af Athos?"

"Han trak sig, som sagt, fægtende tilbage, Deres Velbårenhed, og da han kom hen til trappen ned til kælderen, og døren var åben, tog han nøglen af og barrikaderede sig derinde. Da vi var sikre på, at nu blev han, hvor han var, lod vi ham være i fred."

"Ja," sagde d'Artagnan, "det var Dem ikke om at gøre at dræbe ham, De ville blot spærre ham inde."

"Du gode gud! Spærre ham inde, Deres Velbårenhed! Jeg sværger Dem til, at det var ham selv, der spærrede sig inde. Han havde jo nu gjort et godt stykke arbejde. En mand var dræbt på stedet, og to var hårdt sårede. Den døde og de sårede blev båret bort af deres kammerater, og siden har jeg aldrig hørt tale om nogen af dem. Så snart jeg kom til mig selv igen, gik jeg straks hen til guvernøren, fortalte ham alt, hvad der var sket, og

spurgte, hvad jeg skulle gøre med fangen. Hr. guvernøren så imidlertid ud, som om han var faldet ned fra skyerne. Han sagde, at han slet ikke forstod, hvad jeg mente. De ordrer, jeg havde fået, var ikke kommet fra ham, og hvis jeg var så uheldig at komme til at sige et eneste menneske, at han havde noget med hele den røverhistorie at gøre, lod han mig hænge. Det lader til, at jeg havde taget fejl, herre, at jeg havde arresteret en fejl mand og ladet den rigtige løbe."

"Men Athos?" råbte d'Artagnan, som blev endnu utålmodigere ved at høre, hvor ligegyldigt guvernøren havde taget sagen, "hvad er der blevet af ham?"

"Da det var mig om at gøre hurtigst muligt at gøre min uret mod fangen god igen," sagde værten, "gik jeg til kælderen for at lukke ham ud. Å, herre, han var ikke længere et menneske, han var blevet til en ren djævel. Da jeg foreslog ham, at jeg ville lukke ham ud, sagde han, at det var en snare, vi lagde for ham, og at han ville stille sine betingelser, før han gik ud. Jeg sagde meget underdanigt, for jeg kunne jo ikke skjule for mig selv, at det var en meget mislig stilling, jeg var kommet i ved at lægge hånd på en af Hans Majestæts musketerer – jeg sagde, at jeg var villig til at gå ind på hans betingelser."

"For det første vil jeg have min tjener herned fuldt bevæbnet," sagde han.

"Vi skyndte os at efterkomme den ordre, for De kan jo nok indse, herre, at vi var meget opsatte på at gøre alt, hvad Deres hr. ven forlangte. Hr. Grimaud – han sagde, hvad han hed, skønt han ellers ikke siger meget – hr. Grimaud gik altså ned i kælderen, såret som han var, og da han var kommet derned,

barrikaderede hans herre døren igen og pålagde os at passe os selv."

"Men hvor er han da?" råbte d'Artagnan. "Hvor er Athos henne?"

"I kælderen, herre."

"Hvad for noget, din slubbert, har du holdt ham i kælderen i al den tid?"

"Du gode Gud, herre, nej, det har vi rigtig nok ikke. Vi skulle holde ham i kælderen! De aner ikke, hvad han har taget sig for dernede. Å Gud, herre, kunne De få ham ud af kælderen, ville jeg være Dem taknemmelig hele mit liv igennem, jeg ville love og prise Dem som min skytshelgen."

"Han er altså dernede?"

"Ja vel, herre, han vil ikke på nogen mulig måde op af den. Hver dag rækker vi ham brød på enden af en høtyv ned igennem trækruden, og kød får han, når han forlanger det, men brødene og kødet er endda det mindste af det. En gang prøvede jeg på at gå ned til ham med to af mine karle, men så kom han i det skrækkeligste raseri. Jeg hørte ham lade sine pistoler og tjeneren lade sin karabin, og da vi spurgte, hvad de havde i sinde, svarede han, at han og tjeneren til sammen havde fyrretyve skud, og at de hellere ville affyre dem alle sammen, end at nogen af os skulle få lov til at sætte vore ben i kælderen. Så gik jeg til guvernøren og klagede, men han svarede, at det var ikke mere, end jeg havde fortjent, det kunne lære mig, hvad det ville sige at fornærme brave folk af stand, der tog ophold hos mig."

"Det vil altså sige, at i al den tid …" sagde d'Artagnan, som ikke kunne bare sig for at le ad det ynkelige ansigt, værten satte

op.

"I al den tid," sagde værten, "har vi ført det sørgeligste liv, man kan tænke sig, herre. De må nemlig vide, at vi har hele vort forråd af levnedsmidler i kælderen. Der er vin på flasker og vin på fade, der er øl og olie og krydderier, flæsk og pølser, kort sagt alt, hvad vi ejer og har af levemåde, og da vi ikke måtte komme ned i kælderen, har vi været nødt til at nægte de rejsende, der er taget ind hos os, både mad og drikke, så for hver dag går det mere og mere tilbage med gæstgiveriet. Bliver Deres hr. ven en uge endnu i kælderen, er vi ruinerede."

"Det har du ærlig fortjent, slubbert. Kan du ikke se på os, at vi er standspersoner og ikke falskmøntnere, hvad?"

"Jo, herre, De har ret," sagde værten. "Men hør nu blot, hvor han skaber sig."

"Så har du vel forstyrret ham," sagde d'Artagnan.

"Ja, det er vi da nødt til," sagde værten. "Her er lige kommet to englændere."

"Nå ja, hvad så?"

"Nå ja, englænderne holder som bekendt af god vin, herre. De har forlangt af den bedste. Min kone må vist have bedt hr. Athos om tilladelse til at komme ned i kælderen, for at vi kunne betjene de herrer, og så har han som sædvanlig sagt nej. Å, du gode Gud, nu bliver det da dobbelt galt."

D'Artagnan hørte virkelig et voldsomt spektakel i kælderen. Han rejste sig og gik hen imod stedet. Værten gik i forvejen, vridende sine hænder, og Planchet fulgte efter med hanen spændt på sin musket.

De to fremmede var rasende. De havde redet langt og var lige ved at dø af sult og tørst.

"Det er jo tyranni!" råbte de på meget godt fransk, skønt med fremmed accent. "Hvorfor kan det gale menneske ikke lade de skikkelige folk komme ind til deres vin? Lad os sprænge døren, og er han alt for spiltosset, slår vi ham ihjel."

"Stop lidt, mine herrer," sagde d'Artagnan, idet han trak sine pistoler op af sit bælte. "De slår vist ingen ihjel."

"Lad dem kun komme ind, de bussemænd," sagde Athos med sin rolige stemme, "så skal de se løjer."

Hvor tapre de to engelske herrer end lod til at være, så de dog tøvende på hinanden. Man skulle næsten tro, at det var en af de menneskeædere, et af de uhyrer, eventyrene fortæller om, og hvis hule ingen ustraffet vover sig ind i.

Der blev et øjebliks stilhed, men så skammede de to englændere sig ved at trække sig tilbage, og den ivrigste af dem gik ned ad de fem-seks trin, der førte ned til kælderen, og gav døren sådant et spark, at det kunne have splintret en mur.

"Planchet," sagde d'Artagnan, idet han spændte sine pistoler, "jeg tager mig af ham deroppe, tag du dig så af ham dernede. Nå, mine herrer, De vil altså slås. Godt, De skal få Deres lyst styret."

"Hvad er det?" hørte man Athos råbe med hul røst, "jeg synes, jeg kender d'Artagnans stemme."

"Ja, det er mig, min ven," sagde d'Artagnan, idet han hævede stemmen.

"Nå," sagde Athos, "så skal vi ordentlig bearbejde disse fyre, der bryder døre op."

De to herrer havde trukket deres kårde, men da de så sig truede fra begge sider, betænkte de sig et øjeblik endnu.

Ligesom forrige gang gik imidlertid stoltheden af med sejren, og et nyt spark rystede døren i alle dens fuger.

"Gå af vejen, d'Artagnan, gå af vejen," råbte Athos, "nu skyder jeg."

"Mine herrer," sagde d'Artagnan, som aldrig tabte besindigheden. "Mine herrer, betænk vel, hvad De gør! Rolig, Athos! Det er en slem historie, De indlader Dem på, De bliver skudt i smadder. Min tjener og jeg har tre skud, og De kan straks vente lige så mange fra kælderen, og så har vi vore kårder, som jeg kan forsikre Dem, at både min ven og jeg forstår at bruge. Lad mig klare sagen. De skal straks få noget at drikke, det giver jeg Dem mit ord på."

"Hvis der er mere," brummede Athos i en drillende tone. Det løb værten koldt ned ad ryggen.

"Hvad for noget?" mumlede han. "Hvis der er mere?"

"Å, for pokker, noget er der vel altid," sagde d'Artagnan. "De kan være ganske rolig, de to har ikke tømt hele kælderen. Stik kården i skeden, mine herrer!"

"Ja, når De stikker pistolerne i bæltet."

"Med fornøjelse."

D'Artagnan foregik dem med et godt eksempel. Derpå vendte han sig til Planchet og gav ham et vink, at han skulle sætte hanen på sin musket i ro.

Da englænderne så, at det var ærligt ment, stak de brummende kården i skeden. D'Artagnan fortalte dem, hvordan Athos var kommet ned i kælderen, og da de var brave folk, erklærede de straks, at værten havde uret.

"Nå, mine herrer," sagde d'Artagnan, "gå nu op til dem selv, så svarer jeg Dem for, at De inden ti minutter skal få alt, hvad

Deres hjerte begærer."

Englænderne bukkede og gik.

"Nå, kære Athos," sagde d'Artagnan, "nu er jeg alene, så luk nu op."

"Lige straks," sagde Athos.

Så hørte d'Artagnan, at en mængde bjælker og brædder blev kastet til side med stort brag; det var Athos, der rev sin barrikade ned.

Et øjeblik efter gik døren op, og Athos' blege ansigt viste sig. Han så sig hurtigt om for at sondere terrænet.

D'Artagnan faldt ham om halsen og omfavnede ham hjerteligt. Så ville han trække ham ud af den fugtige kælder, men i det samme mærkede han, at Athos vaklede.

"Er du såret?" sagde han.

"Jeg! Nej, slet ikke. Jeg er beruset, det er det hele, og der er sandelig ingen, som nogen sinde har arbejdet troligere på at blive det. Guds død, hr. vært, jeg for min person må mindst have drukket halvandet hundrede flasker."

"Store Gud!" råbte værten, "har tjeneren blot drukket halvt så meget, er jeg en ruineret mand."

"Grimaud er en velopdragen lakaj. Det kunne aldrig falde ham ind at gøre ligesom jeg. Han har holdt sig til fadene. Hør, jeg tror, han har glemt at sætte tappen i. Kan De høre, det drypper?"

D'Artagnan brast i en skoggerlatter, der gik værten gennem marv og ben.

I det samme kom Grimaud frem bag sin herre med karabinen på skulderen, rokkende med hovedet som de drukne satyrer på Rubens' malerier. Han var ganske tilsmudset både for

og bag af noget fedtet, som værten straks var på det rene med var hans bedste olivenolie.

Hele optoget gik gennem den store sal og slog sig ned i det bedste værelse i værtshuset, som d'Artagnan egenmægtig lagde beslag på.

Imidlertid skyndte værten og hans kone sig med lys ned i kælderen, som så længe havde været lukket for dem, og hvor der ventede dem et skrækkeligt syn.

Bag ved barrikaden, som Athos havde brudt en breche i, da han skulle gå ud, og som bestod af risknipper, brædder og tomme fustager, der var stablet sammen efter alle befæstningskunstens regler, sås hist og her benene af alle de skinker, han og Grimaud havde spist, svømmende om i små pytter af olie og vin, mens krogen til venstre var helt fuld af knuste flasker, og et fad, hvis hane var blevet stående åben, gennem denne åbning lod de sidste rester af sit indhold flyde ud. Det var, som de gamle digtere siger, et dødens og ødelæggelsens billede som på en valplads.

Af de halvtredsindstyve pølser, der havde hængt på bjælkerne, var knapt ti tilbage.

Værten og værtinden gav sig til at hyle, så det skingrede i kælderhvælvingerne, og selv d'Artagnan blev ganske rørt. Athos drejede ikke engang hovedet.

Men så afløstes sorgen af raseri. Værten greb et stegespid og styrtede i sin fortvivlelse lige ind i stuen, hvor de to venner havde trukket sig tilbage.

"Vin!" sagde Athos, da han fik øje på værten.

"Vin!" råbte værten forbavset. "Vin! De har jo drukket for over hundrede guldstykker. Jeg er fuldstændig ruineret, ødelagt!"

"Åh sludder!" sagde Athos, "vi har jo aldrig en gang slukket tørsten helt."

"Og når De så endda havde nøjedes med at drikke, men De har slået alle flaskerne i stykker."

"De skubbede mig over på en bunke, der ramlede ned. Det er Deres egen fejl."

"Al min olie er spildt."

"Olie er en udmærket balsam, og den stakkels Grimaud var da virkelig nødt til at se at få de sår lægt, som De havde givet ham."

"Der er gnavet af alle mine pølser."

"Der er så mange rotter i den kælder."

"De skal komme til at betale mig det alt sammen," råbte værten forbitret.

"Din topmålte slyngel!" sagde Athos, idet han rejste sig, men han faldt straks tilbage igen. Kræfterne svigtede ham. D'Artagnan kom ham til hjælp med hævet ridepisk.

Værten veg et skridt tilbage og begyndte at græde.

"Det skal lære Dem at behandle de gæster, som den gode Gud sender Dem, høfligere," sagde d'Artagnan.

"Den gode Gud! De mener vel Djævelen!"

"Hør, min gode mand," sagde d'Artagnan, "hvis De bliver ved at plage os, lukker vi Dem inde i Deres kælder, så skal det vise sig, om den virkelig er så tom, som De siger."

"Nå ja, mine herrer, jeg har uret, det tilstår jeg," sagde værten, "men der gives forladelse for alle synder. De er fornemme herrer, og jeg er en fattig gæstgiver, forbarm Dem over mig."

"Ja se, når du taler i den tone, smelter du mit hjerte, og mine tårer flyder, som vinen flød i din kælder. Man er ikke så slem, som man ser ud til. Kom her hen og lad os snakke om tingene."

Værten nærmede sig ængsteligt.

"Kom kun, siger jeg," fortsatte Athos. "Du skal ikke være bange. Da jeg ville betale dig, lagde jeg min pung på bordet."

"Ja, Deres Velbårenhed."

"Der var tres guldstykker i den. Hvor er den henne?"

"Den blev bragt op på rådstuen, Deres Velbårenhed. Det hed sig jo, at pengene var falske."

"Vel. Få min pung udleveret og behold de tresindstyve guldstykker."

"Ja, men Deres velbårenhed ved nok, at hvad de først får fat i på rådstuen, giver de ikke tilbage. Havde pengene endda været falske, kunne der have været håb om at få dem udleverede, men nu er de jo uheldigvis gode nok."

"Se at finde dig til rette med folkene på rådstuen, min gode mand. Det kommer ikke mig ved, så meget mere som jeg ikke har en skilling tilbage."

"Hør," sagde d'Artagnan, "hvor er Athos' hest henne?"

"Nede i stalden."

"Hvad kan den vel være værd?"

"Højst halvtreds guldstykker."

"Den er firs værd. Behold den og lad så sagen være afgjort med det."

"Hvad for noget, sælger du min hest?" sagde Athos. "Sælger du min Bajazet? Hvad skal jeg så ride på, når jeg skal i felten? På Grimaud?"

"Jeg har en anden hest med til dig," sagde d'Artagnan.

"En anden!"

"Ja, og den er brillant," råbte værten.

"Nå ja, når der er en anden, som er kønnere og yngre, så behold den gamle, og lad os så få noget at drikke."

"Hvad skal det være?" sagde værten, som atter var lutter smil.

"Af den vin, der ligger inderst, lige ved lægterne. Der er endnu en femogtyve flasker igen af den. De andre blev slået i stykker, da jeg faldt. Lad os få seks."

"Det er en ren satan, det menneske," sagde værten ved sig selv, "bliver han her blot i fjorten dage og betaler, hvad han drikker, kommer jeg på fode igen."

"Og glem ikke," sagde d'Artagnan, "at tage fire af samme slags med til de to engelske herrer."

"Nå, d'Artagnan," sagde Athos, "fortæl mig nu, mens vi venter på vinen, hvad der er blevet af de andre."

D'Artagnan fortalte ham, hvordan han havde truffet Porthos i sengen med et brud og Aramis ved et bord med en teolog på hver side af sig. Da han var færdig, kom værten ind med de forlangte flasker og en skinke, som han heldigvis havde haft udenfor kælderen.

"Det er godt," sagde Athos, idet han skænkede i sit og d'Artagnans glas. "Det var nu Porthos og Aramis, men hvordan går det dig selv? Er der tilstødt dig noget? Jeg synes, du ser så modfalden ud."

"Ak," sagde d'Artagnan, "det er, fordi jeg er meget mere ulykkelig end nogen af alle jer andre."

"Du ulykkelig, d'Artagnan," sagde Athos. "Lad os høre, hvori den ulykke består. Fortæl mig det."

"Det skal du få at vide senere," sagde d'Artagnan.

"Hvorfor senere? Er det, fordi du hører, jeg er fuld, d'Artagnan? Jeg skal sige dig en ting – jeg er aldrig mere klar i hovedet, end når jeg har drukket. Fortæl du kun, jeg er lutter øre."

D'Artagnan fortalte sit eventyr med fru Bonacieux.

Athos hørte på ham uden at fortrække en mine. Da han var færdig, sagde han:

"Det er den rene elendighed, den rene elendighed." Det var Athos' yndlingsudtryk.

"Du siger altid om kærlighed, at det er den rene elendighed, kære Athos," sagde d'Artagnan. "Det er underligt, da du jo aldrig har elsket nogen."

Athos' sløve blik flammede pludselig op, men det var kun som et lyn, det blev atter mat og usikkert som før.

"Det er sandt," sagde han roligt, "jeg har aldrig elsket nogen."

"Du indser altså, at den, der har sådant et stenhjerte, ikke har lov til at være hård imod os, hvis hjerter er bløde."

"Bløde hjerter er det samme som brustne hjerter," sagde Athos.

"Hvad mener du?"

"Jeg mener, at kærlighed er lotteri, hvor den, der vinder, vinder døden. Du kan stole på, kære d'Artagnan, at det er et held for dig, at du har tabt, og vil du lyde mit råd, så se at tabe altid."

"Hun lod til at elske mig så inderligt."

"Hun lod så."

"Åh nej, hun elskede mig virkelig."

"Dit barn! Der gives ikke den mand, der ikke har troet, at hans kæreste elskede ham, og der gives ikke den mand, der ikke

er blevet bedraget af sin kæreste."

"Med undtagelse af dig, Athos, som aldrig har haft nogen."

"Nej, det er sandt," sagde Athos efter et øjebliks pause, "jeg har aldrig haft nogen. Lad os drikke."

"Ja, men hør nu, du filosof," sagde d'Artagnan, "belær mig, hjælp mig. Jeg trænger til at blive oplyst og trøstet."

"Trøstet! For hvad?"

"For min ulykke."

"Din ulykke er jo kun til at le ad," sagde Athos og trak på skuldrene. "Jeg gad vide, hvad du ville sige til en kærlighedshistorie, jeg kunne fortælle dig."

"Hvem har oplevet den?"

"En af mine venner, det kan jo være det samme."

"Fortæl, Athos, fortæl."

"Lad os drikke. Det er bedre."

"Drik og fortæl."

"Nå ja, det kan der være mening i," sagde Athos, idet han tømte sit glas og fyldte det igen. "De to ting forliges udmærket."

"Jeg er lutter øre," sagde d'Artagnan.

Athos tog sig sammen, og jo mere han strammede sig op, desto blegere så d'Artagnan ham blive. Han var nået til det punkt, hvor almindelige drankere falder under bordet og sover. Han drømte højt uden at sove. Der var noget rædselsfuldt ved dette drukkenskabens søvngængeri.

"Du vil altså endelig have det?" spurgte han.

"Jeg beder dig om det," sagde d'Artagnan.

"Ja, ja, da, som du vil. En af mine venner – en af mine venner, forstår du, det er ikke mig," sagde Athos med et mørkt smil, "en greve fra samme provins, som jeg er fra, altså fra Berry, af en

slægt, der er ædel som en Dandolos eller en Montmorencys, blev i sit femogtyvende år forelsket i en ung seksten års pige, skøn som selve kærlighedsgudinden. Bagved den enfold, der hørte hendes alder til, skimtede man en fyrig sjæl, en ånd, som man undertiden træffer den, ikke hos kvinden, men hos digteren. Hun henrev ikke, hun berusede. Hun boede i en lille landsby sammen med sin broder, der var præst. Ingen vidste, hvorfra de var kommet, men det spurgte heller ingen om, for hun var så dejlig, og han var så from. For resten hed det sig, at de var af god familie. Min ven, som var herre på egnen, havde kunnet forføre hende eller tage hende med vold, ganske som han behagede. Han havde magten, og hvem skulle være kommet to fremmede, to ukendte, til hjælp. Han var imidlertid til uheld for ham selv en brav mand. Han giftede sig med hende, den klodrian! Det fæ, det tossehoved!"

"Hvorfor kalder du ham sådan, når han elskede hende?" sagde d'Artagnan.

"Ja, vent lidt," sagde Athos. "Han tog hende til sig på sit slot og gjorde hende til den første dame i sin provins, og det må man sige, hun hævdede sin position fortrinligt."

"Nå?" spurgte d'Artagnan.

"Nå ja, en dag, da hun var på jagt med sin mand," fortsatte Athos, idet han dæmpede stemmen og talte meget hurtigt, "faldt hun af hesten og besvimede. Greven kom hende skyndsomst til hjælp, og da hun var ved at kvæles i sine klæder, skar han dem i stykker med sin dolk og blottede hendes skulder. Kan du tænke dig, hvad der var på den skulder, d'Artagnan?" sagde Athos, idet han brast i skoggerlatter.

"Nej, hvor skulle jeg kunne vide det," sagde d'Artagnan.

"Der var indbrændt en lilje," sagde Athos, og så tømte han sit glas i et drag.

"Det er forfærdeligt!" råbte d'Artagnan.

"Ja, men sandt, kære. Englen var en djævel. Den stakkels unge pige havde stjålet."

"Og hvad gjorde greven?"

"Greven var en mægtig herre, han havde hals- og håndsret på sine godser. Han flåede klæderne af grevinden, bandt hendes hænder på ryggen og hængte hende i et træ."

"Du gode Gud, Athos, det var jo et mord!" råbte d'Artagnan.

"Ja vel, et mord, og hvad så?" sagde Athos ligbleg. "Men der er jo ingen vin i glasset, synes jeg."

Han tog den sidste flaske, der var igen, satte den for munden og tømte den i et drag, som om den havde været et almindeligt glas.

Derpå dækkede han sit ansigt med begge sine hænder. D'Artagnan sad målløs af rædsel foran ham.

"Det kurerede mig for smukke, poetiske og forelskede kvinder," sagde Athos, idet han rejste sig og helt glemte at gå videre i grevens historie. "Gud give, at du også må få en sådan kur. Lad os drikke."

"Hun er altså død?" stammede d'Artagnan.

"Ja, Guds død!" sagde Athos. "Men ræk mig dit glas. – Skinke!" råbte han, "vi kan ikke drikke mere."

"Og hendes broder?" sagde d'Artagnan frygtsomt.

"Hendes broder?"

"Ja, præsten."

"Å, jeg forhørte mig om ham for også at hænge ham, men han var rømt fra præstekaldet dagen i forvejen."

"Har man aldrig fået at vide, hvem den usling var?"

"Han var uden tvivl hendes første elsker og medskyldige, en hædersmand, der måske gav sig ud for at være præst for at få sin elskerinde gift og vel forsørget. Jeg håber, at han må være blevet parteret."

"Men Gud dog," sagde d'Artagnan aldeles betaget af denne skrækkelige historie.

"Spis noget af den skinke, d'Artagnan, den er udmærket," sagde Athos, idet han skar en skive af og lagde den på den unge mands tallerken. "Skade blot, at der ikke var flere af den slags i kælderen! så havde jeg drukket halvtreds flasker til."

D'Artagnan kunne ikke udholde denne samtale. Den var ved at gøre ham gal. Han lod hovedet synke ned mellem hænderne og lod, som om han sov.

"De unge mennesker forstår ikke mere at drikke," sagde Athos, idet han medlidende betragtede ham, "og han er dog en af de bedste ..."

28. Hjem igen

D'Artagnan var blevet fuldstændig overvældet af Athos' forfærdelige fortrolighed. Der var imidlertid flere punkter i denne halve selvbekendelse, der forekom ham uklare. For det første var den blevet aflagt af en mand, der var helt drukken, til en, der var halvt drukken. Men til trods for den tåge, en to-tre flasker bourgogne altid frembringer i et almindeligt menneskes hoved, stod hvert ord, Athos havde sagt, så klart for d'Artagnan, da han vågnede næste morgen, som om de havde ætset sig ind i ham, efterhånden som de kom over Athos' læber. Den tvivl, han nærede, gjorde ham blot så meget mere ivrig efter at få fuld vished, og han gik ind til sin ven med det faste forsæt at genoptage samtalen fra den foregående aften. Han traf imidlertid Athos fuldstændig som han i virkeligheden var, det vil sige så nobel og uigennemtrængelig som noget menneske på Jorden.

For øvrigt kom musketeren ham for så vidt i forkøbet, som han efter at have trykket hans hånd sagde:

"Jeg var meget drukken i går, kære d'Artagnan. Jeg kunne mærke det i morges på, at min tunge var meget tyk og min puls slog meget stærkt. Jeg tør vædde på, at jeg har sagt mange mærkelige ting."

Idet han sagde dette, betragtede han sin ven så skarpt, at denne blev underlig til mode.

"Nej," sagde d'Artagnan, "så vidt jeg husker, var der ikke noget særlig mærkeligt ved noget af, hvad du sagde."

"Ja så, det forbavser mig. Jeg troede, jeg havde fortalt dig en hårrejsende historie."

Han så atter på den unge mand, som om han ville læse ham helt ind i sjælen.

"Det lader næsten til, at jeg har været mere drukken end du, for jeg kan ikke huske noget."

Athos slog sig imidlertid ikke til ro med denne erklæring og fortsatte:

"Du har uden tvivl lagt mærke til, kære ven," begyndte han, "at drukkenskaben ytrer sig højst forskelligt hos hver enkelt. Nogle bliver glade, andre nedslåede. Jeg bliver nu tungsindig, og når jeg bliver drukken, får jeg en uimodståelig trang til at diske op med de gyseligste historier, min tossede amme proppede mig hovedet fuldt af. Det er en fejl, og det er en slem fejl, det indrømmer jeg, men bortset fra den er jeg rask til at drikke."

Athos sagde dette så naturligt, at d'Artagnan blev usikker.

"Å ja," sagde den unge mand for at prøve, om han ikke skulle kunne få sandheden frem, "nu synes jeg, at jeg husker noget, du fortalte mig. Det står for mig som en drøm. Jeg syntes, vi talte om hængte."

"Ja, der kan du se," sagde Athos, idet han blev bleg, men dog prøvede på at smile. "Det tænkte jeg nok. De hængte er min fikse ide."

"Ja, nu kommer jeg lidt efter lidt i tanker om det," sagde d'Artagnan, "det drejede sig ... vent lidt ... om en kvinde."

"Ja, der kan du se," sagde Athos, idet han næsten blev gusten, "det har været min store historie om den blonde kvinde. Når jeg fortæller den, er jeg næsten døddrukken."

"Ja, det er rigtigt," sagde d'Artagnan, "den handlede om en stor, blond, smuk kvinde med blå øjne."

"Ja, som blev hængt."

"Af sin husbond, en fornem mand af dit bekendtskab," sagde d'Artagnan, idet han så stift på Athos.

"Ja, der kan du se, hvor man kan kompromittere et menneske, når man ikke længere ved, hvad man siger," sagde Athos, idet han trak på skuldrene, som om han havde medlidenhed med sig selv. "Jeg vil aldrig mere drikke mig fuld, d'Artagnan, det står fast. Det er en meget slem vane."

D'Artagnan sagde ingenting.

Så drejede Athos pludselig samtalen over på noget andet.

"Det er sandt," sagde han. "Tak skal du have for hesten, du havde med til mig."

"Synes du om den?" spurgte d'Artagnan.

"Ja, men det er ikke en hest, der kan holde ud."

"Det tager du fejl i. Jeg har redet ti mil på den i mindre end halvanden time, og der var ikke mere at mærke på den, end om den havde været en gang rundt om Place Saint-Sulpice."

"Ja så, det gør mig virkelig ondt at høre."

"Gør det dig ondt?"

"Ja, for jeg har skilt mig ved den."

"Hvordan er det gået til?"

"Jo, ser du, jeg vågnede i morges klokken seks. Du sov på dit grønne øre, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tage mig for – jeg var endnu forsviret efter kalaset i aftes. Så gik jeg ned i den store sal, og der så jeg en af englænderne, som var ved at handle om en hest med en pranger. Hans egen var død af et slagtilfælde i går. Jeg gik hen til ham, og da jeg hørte, at han bød hundrede

guldstykker for en forpisket fuks, sagde jeg: Guds død, min herre, jeg har også en hest tilfals."

"Ja, og den er oven i købet meget smuk, sagde han: Jeg så den i går, da Deres tjener holdt den."

"Synes De, den er hundrede guldstykker værd?"

"Ja. Vil De overlade mig den til den pris?"

"Nej, men jeg vil spille med Dem om den."

"Vil De spille om den?"

"Ja."

"Hvad skal vi spille?"

"Terninger."

"Som sagt så gjort, og jeg tabte hesten, men ridetøjet vandt jeg tilbage."

D'Artagnan satte et meget gnavent ansigt op.

"Ærgrer det dig?" sagde Athos.

"Ja, det kan jeg ikke nægte," sagde d'Artagnan. "Det var meningen, at man skulle kende os på de heste, når vi en gang kom i slag. De var et pant, en erindring. Det var ikke rigtig gjort, Athos."

"Ja, min kære ven, sæt dig dog i mit sted," sagde musketeren. "Jeg var lige ved at dø af kedsomhed, og så holder jeg på ære ikke af disse engelske heste. Du siger, at der var en eller anden, der skulle kende os på dem. Dertil behøver vi kun sadlen, den er iøjnefaldende nok. Hvad hesten angår, så finder vi nok på en eller anden undskyldning for, at vi ikke har den længere. For pokker, en hest kan jo dø; lad os sige, at den har fået snive eller springorm."

D'Artagnan blev ved at være gnaven.

"Det gør mig ondt," blev Athos ved, "at du synes at sætte så stor pris på de heste, for jeg er ikke færdig med min historie endnu."

"Hvad mere har du da gjort?"

"Da jeg havde tabt min hest – ni imod ti – sådan faldt slaget – fik jeg den idé at sætte din på spil."

"Men den idé håber jeg, du opgav igen?"

"Nej, jeg satte den i værk lige med det samme."

"Nu har jeg aldrig hørt så galt," råbte d'Artagnan urolig.

"Jeg spillede og tabte."

"Min hest?"

"Ja – syv imod otte. Men nær ved skyder ingen hare, som ordsproget siger."

"Hør, Athos, jeg tror ikke, du er rigtig klog."

"Det kunne du haft grund til at sige i går, da jeg fortalte dig mine dumme historier, men i dag passer det ikke. Jeg tabte den med hele tilbehøret."

"Men det er jo forfærdeligt."

"Bi lidt, vi er ikke færdige endnu. Jeg ville være en udmærket spiller, hvis jeg ikke blev ivrig, men det bliver jeg, akkurat lige som når jeg drikker. Jeg lod mig altså rive med ..."

"Men hvad kunne du sætte ind, efter at du havde tabt min hest? Du havde jo ikke mere, du kunne spille bort."

"Jo, vist så, min ven, vist så. Der var endnu den diamant, som funkler på din finger, og som jeg lagde mærke til i går."

"Den diamant!" råbte d'Artagnan, idet han ivrigt greb efter ringen.

"Og da jeg forstår mig på den slags ting – jeg har selv haft sådan noget – vurderede jeg den til tusinde guldstykker."

"Jeg håber," sagde d'Artagnan alvorlig, halvdød af skræk, "at du ikke har talt til nogen om min diamantring."

"Tvært imod, kære ven, du indser nok, at din diamant var vor eneste udvej. Med den kunne jeg vinde vore ridetøjer og vore heste tilbage og rejsepenge oven i købet."

"Athos, du gør mig ganske bange!" råbte d'Artagnan.

"Jeg snakkede altså til min modspiller om din diamant. Han havde også lagt mærke til den. For pokker, kære ven, hvorfor går du med en af himlens stjerner på fingeren, når du ikke vil have, at man må lægge mærke til den? Det kan man jo ikke undgå."

"Fortæl færdig, kære ven, fortæl færdig," sagde d'Artagnan. "Du tager på ære livet af mig med din koldblodighed."

"Nå ja, så delte vi diamanten i ti portioner, hver på hundrede guldstykker."

"Å, du vil drive spas med mig og sætte mig på prøve," sagde d'Artagnan, som vreden begyndte at gribe ved hårene, "ligesom Minerva tager Achilles hos Homer."

"Nej, jeg driver sandt for herren ikke spas. Jeg gad nok vide, hvad du ville have gjort i mit sted! I fjorten dage havde jeg ikke set et menneske, og jeg var lige ved at gå fra forstanden ved ikke at have andet end flasker at underholde mig med."

"Det er virkelig ingen grund til at spille min diamant bort," sagde d'Artagnan, idet han nervøst knyttede hånden.

"Hør nu enden på historien. Ti omgange, hver om hundrede guldstykker, og så ikke vinde en eneste gang! I tretten kast tabte jeg det hele, i tretten kast! Tallet 13 har nu altid bragt mig ulykke. Det var den 13. juli, at ..."

"Guds død og pine!" råbte d'Artagnan, idet han rejste sig fra bordet – det lod til, at han glemte historien fra i går over den,

han fik i dag.

"Vær blot rolig," sagde Athos. "Så fik jeg en idé. Englænderen var en original. Jeg havde set ham stå og snakke med Grimaud, og Grimaud havde fortalt mig, at han havde foreslået ham at tage tjeneste hos ham. Så sætter jeg Grimaud, den tavse Grimaud, ud i ti portioner."

"Nej, nu er det for galt!" sagde d'Artagnan, idet han uvilkårligt brast i latter.

"Grimaud i egen person, forstår du. Og med Grimauds ti portioner, som til sammen ikke er en halv dukat værd, vinder jeg diamanten tilbage. Kom nu og sig, at udholdenhed ikke er en dyd."

"Det er virkelig pudsigt," sagde d'Artagnan, som nu var trøstet og lo, så han måtte holde sig i siden.

"Du kan nok begribe, at da jeg mærkede, vi begyndte at komme i held, gav jeg mig straks til at spille om den diamant igen."

"Å nej, for pokker da!" sagde d'Artagnan, som atter begyndte at blive urolig.

"Jeg vandt dit seletøj tilbage, og så din hest, og mit seletøj, og så min hest, og så tabte jeg det alt sammen igen. Kort sagt, enden blev, at jeg reddede først dit og så mit seletøj. Sådan står sagerne. Det var nådigt sluppet, og derved lod jeg det også blive."

D'Artagnan trak vejret, som om hele gæstgivergården var blevet væltet fra hans bryst.

"Jeg beholder altså diamanten?" sagde han ængsteligt.

"Vist så, kære ven, og din og min Bucefalos' ridetøjer også."

"Men hvad skal vi stille op med vore ridetøjer uden heste?"

"Ja, jeg har en idé."

"Athos, du gør mig ganske forskrækket igen."

"Hør, du har ikke spillet i lange tider, d'Artagnan."

"Nej, og jeg har ingen lyst til at spille."

"Man skal ingenting forsværge. Du har ikke spillet i lange tider, siger jeg. Du må vist være i held."

"Nå, og så?"

"Nå ja, englænderen og hans kammerat er her endnu. Jeg har lagt mærke til, at han er meget ked af, at han ikke har fået ridetøjet med. Du lader jo til at være ærgerlig over at have tabt hesten. I dit sted ville jeg sætte ridetøjet op imod hesten."

"Men han bryder sig vist ikke om kun at få det ene ridetøj."

"Guds død, sæt dem ind begge to. Jeg er ikke sådan en egoist som du."

"Ville du virkelig gøre det?" sagde d'Artagnan tvivlrådig, i den grad begyndte Athos' tillidsfuldhed uvilkårligt at få magten over ham.

"På ære! Jeg ville nu sætte dem på et kast."

"Ser du, da jeg nu har tabt hestene, er det mig umådelig meget om at gøre at beholde ridetøjerne."

"Så sæt din diamant ind."

"Nej, nej, det er en helt anden sag. Det gør jeg aldrig, aldrig!"

"Guds død," sagde Athos, "jeg kunne have lyst til at foreslå dig at sætte Planchet ind, men da jeg allerede har gjort det med min egen lakaj, vil englænderen måske ikke gå ind derpå."

"Nej, kære Athos," sagde d'Artagnan, "jeg vil helst lade være at sætte noget på spil."

"Det er skade," sagde Athos koldt. "Englænderen er beslået med guldstykker. Du kan da gerne prøve et kast, det er snart

gjort."

"Og hvis jeg nu taber?"

"Du vinder."

"Men sæt nu, at jeg alligevel taber?"

"Nå ja, så lader du ham få ridetøjerne."

"Lad gå da! Et kast!" sagde d'Artagnan.

Athos gav sig til at lede efter englænderen og fandt ham nede i stalden, hvor han stod og undersøgte ridetøjerne med lystne øjne. Lejligheden var gunstig. Athos rykkede frem med sit forslag: De to ridetøjer imod en af hestene eller hundrede guldstykker. Englænderen gjorde hurtigt sine beregninger: De to ridetøjer var til sammen deres hundrede guldstykker værd. Han sagde top.

D'Artagnan kastede terningerne med rystende hånd og slog tre points. Athos blev helt forskrækket ved at se, hvor bleg han blev, og nøjedes med at sige:

"Det var et sløjt kast, kammerat. De får hestene fuldt opsadlede, min herre."

Englænderen, som nu var sikker i sin sag, gjorde sig ikke engang den ulejlighed at lade terningerne rulle. Han kastede dem på bordet uden at se på dem. D'Artagnan havde vendt sig bort for at skjule sin ærgrelse.

"Nej, der skal du se!" sagde Athos med sin rolige stemme, "det var et mærkeligt kast. Jeg har kun set det fire gange i mit liv, to points."

Englænderen så på terningerne og blev lige så forbavset. D'Artagnan så også på dem og blev henrykt.

"Ja," fortsatte Athos, "kun fire gange – en gang hos hr. de Créquy, en gang hjemme hos mig selv, på landet, på mit slot i ...

den gang jeg havde et slot, tredje gang hos hr. de Tréville, hvor vi alle blev forbavsede, og endelig fjerde gang i en kro, hvor jeg selv gjorde det og tabte hundrede louisdorer og aftensmad."

"Ja, De får altså Deres hest tilbage, min herre," sagde englænderen.

"Ja vel," sagde d'Artagnan.

"Der er altså ikke tale om revanche?"

"Nej, De husker nok, at det var en af betingelserne – ingen revanche."

"Det er sandt. Hesten skal blive afleveret til Deres tjener."

"Undskyld et øjeblik," sagde Athos. "Må jeg tale et par ord med min ven?"

"Værs'god."

Athos trak d'Artagnan til side.

"Nå," sagde d'Artagnan, "vil du nu friste mig igen? Du vil vel have, at jeg skal spille mere, ikke sandt?"

"Nej, jeg vil blot have, at du skal tænke dig om."

"Hvordan da?"

"Du tager vel hesten?"

"Ja, naturligvis."

"Det skulle du ikke gøre. Jeg ville tage de hundrede guldstykker. Du ved jo, at du satte ridetøjerne op imod hesten eller hundrede guldstykker efter frit valg."

"Ja."

"Jeg ville tage guldstykkerne."

"Men jeg tager nu hesten."

"Det skulle du ikke gøre, siger jeg dig. Hvad skal vi stille op med en hest til os begge? Jeg kan da ikke sidde op bagpå, så ville vi jo tage os ud som Haymons to sønner, da de har mistet deres

brødre. Du kan ikke gøre mig den tort at lade mig gå ved siden af, mens du selv rider på den prægtige ganger. Jeg ville uden at betænke mig et eneste øjeblik tage de hundrede guldstykker. Vi trænger til penge for at komme tilbage til Paris."

"Jeg tager hesten, Athos."

"Det skulle du ikke gøre, min ven. En hest kan falde og forvride benet, den kan støde hoven eller slå knæet, den kan komme til at æde af en krybbe, hvor der har stået en hest, der havde snive, så er hesten, eller rettere sagt de hundrede guldstykker, væk. Herren må føde sin hest, mens hundrede guldstykker kan føde sin herre."

"Men hvordan skal vi så komme hjem?"

"Guds død! På vore tjeneres heste. Man vil altid kunne se på os, at vi er standspersoner."

"Vi vil tage os nydeligt ud på de krikker, mens Aramis og Porthos tumler deres gangere."

"Aramis! Porthos!" råbte Athos og gav sig til at le.

"Hvad for noget?" sagde d'Artagnan, som aldeles ikke forstod sin vens munterhed.

"Nå ja, lad os snakke videre," sagde Athos.

"Du mener altså ..."

"At du skulle tage de hundrede guldstykker. For dem kan vi leve højt måneden ud. Vi er udasede af træthed, vi kan have godt af at hvile lidt ud."

"Hvile mig ud! Nej, Athos, så snart jeg kommer til Paris, giver jeg mig til at søge efter min stakkels kone."

"Nå ja, tror du, at din hest vil være dig til så megen nytte i så henseende som gode louisdorer? Tag du nu de hundrede guldstykker, min ven, tag de hundrede guldstykker."

D'Artagnan søgte kun et påskud for at give efter, og dette, fandt han, var udmærket. Han var for øvrigt også bange for, at Athos skulle synes, han var for meget egoist, når han blev ved at gøre modstand. Han faldt altså tilføje og tog de hundrede guldstykker, som englænderen uden snak udbetalte ham.

Så var der ikke tale om andet end om at komme af sted. Krigsomkostningerne beløb sig til seks guldstykker foruden Athos' gamle hest. D'Artagnan og Athos sad op på Planchets og Grimauds heste, de to tjenere gik til fods med sadlerne på hovederne.

Hvor dårligt ridende vore to venner end var, fik de dog snart forspring for deres tjenere og nåede Crèvecœur. Allerede langt borte fra fik de øje på Aramis, som stod tungsindig ved vinduet og stirrede ud i horisonten efter en støvsky som en forelsket nonne.

"Hallo! Aramis! Hvad fanden er det, du tager dig for?" råbte de to venner.

"Å, er det dig, d'Artagnan, og dig, Athos?" sagde den unge mand. "Jeg stod og tænkte på, hvor hurtigt denne verdens goder forsvinder. Min engelske hest, der lige fo'r af sted og nu er forsvundet i en støvsky, var mig et levende billede på de jordiske tings forgængelighed. Livet lader sig udtrykke i tre ord: *Erit, est, fuit*."

"Hvad er egentlig meningen med det?" sagde d'Artagnan, som begyndte at få en anelse.

"Meningen er, at jeg lige har gjort et dårligt købmandskab – tres louisdorer for en hest, som, at dømme efter den måde, den strækker ud på, må kunne løbe sine fem mil i timen."

D'Artagnan og Athos brast i latter.

"Kære d'Artagnan," sagde Aramis, "du må ikke være alt for vred på mig. Nød bryder alle love. For resten går det jo mest ud over mig selv, for den nederdrægtige pranger har snydt mig for mindst halvtreds louisdorer. Nej, så forstår I to rigtig nok ganske anderledes at spare! I kommer ridende på jeres tjeneres heste og lader dem trække luksushestene ved hånden, sindigt og i små dagsrejser."

I det samme holdt en arbejdsvogn, der kom kørende ad vejen fra Amiens, og ud af den steg Grimaud og Planchet med deres sadler på hovederne. Vognen skulle tom tilbage til Paris, og de to tjenere havde fået lov til at køre med mod at traktere kusken hele vejen til gengæld.

"Hvad er det?" sagde Aramis. "De har jo ikke andet end sadlerne."

"Forstår du det nu?" sagde Athos.

"Mine venner," sagde Aramis, "I har båret jer ad akkurat lige sådan som jeg. Jeg har også rent instinktmæssigt beholdt ridetøjet. Hejda, Bazin, hent mit nye ridetøj og bær det sammen med de andre."

"Og hvor har du gjort af dine præster?" sagde d'Artagnan.

"Jeg inviterede dem dagen efter til middag. Man får i forbigående bemærket en udmærket vin her. Jeg drak dem så fulde, som de på nogen måde kunne blive. Præsten forbød mig at opgive uniformen, og jesuitten bad mig om at blive optaget som musketer."

"Men uden afhandling!" råbte d'Artagnan. "Jeg forlanger på det bestemteste, at det skal være uden afhandling."

"Siden da," fortsatte Aramis, "har jeg haft det meget behageligt – jeg begyndte på et digt med en stavelse i hvert vers.

Det er meget vanskeligt, men det er jo altid vanskeligheden, der betinger fortjenesten. Det er et udmærket emne. Jeg skal læse første sang for jer. Den er på fire hundrede vers og er læst på et øjeblik."

"Hør, kære Aramis," sagde d'Artagnan, der næsten hadede vers lige så meget som latin, "føj kortfattethed til vanskeligheden, så er du da i det mindste vis på, at dit digt har to fortræffelige egenskaber."

"Og så er det fuldt af de ædleste følelser," fortsatte Aramis. "Nå, mine venner, vi skal altså tilbage til Paris? Bravo, jeg er parat! Og så får vi den brave Porthos at se igen. Det er snart det bedste. Vil I tro, at jeg virkelig har savnet det store tossehoved? Han ville ikke være faldet på at sælge sin hest, selv for et kongerige. Jeg længes efter at se ham på den og i den prægtige sadel. Jeg skal love for, han kroer sig, som om han var selve stormogulen."

De holdt rast en time for at lade hestene puste. Aramis betalte sin regning og fik Bazin anbragt på arbejdsvognen hos hans kammerater, og så brød man op for at få fat i Porthos.

Han var oppe, mindre bleg, end da d'Artagnan sidst så ham. Han sad ved et bord, hvor der, skønt han var alene, var dækket middag til fire. Det bestod af udmærket tillavede kødretter, udsøgte vine og dejlig frugt.

"Guds død!" sagde han, idet han rejste sig, "I kommer lige tilpas, mine herrer. Jeg var just ved suppen. Nu kan I spise med."

"Hoho," sagde d'Artagnan, "de flasker har Mousqueton ikke trukket op med sin lasso, og sikken en spækket fricandeau, og sikken en oksefilet ..."

"Jeg må se at komme til kræfter," sagde Porthos. "Der er ingenting, der svækker som sådan en bandsat knæskade. Har du nogen sinde haft det, Athos?"

"Nej, aldrig. Men jeg kan huske, at da vi var oppe at slås i Rue Férou, fik jeg et kårdestød, som i løbet af en fjorten dages tid frembragte akkurat den samme virkning."

"Men den middag er da ikke til dig alene, kære Porthos?" sagde Aramis.

"Nej," sagde Porthos, "jeg ventede nogle herrer fra nabolaget, men de har lige ladet mig vide, at de ikke kommer. Nu kan I tage deres pladser, det bytte taber jeg ikke ved. Hejda, Mousqueton! stole – og lad os så få lige så mange flasker til."

"Ved I, hvad det er, vi spiser?" sagde Athos efter ti minutters forløb.

"Guds død!" sagde d'Artagnan, "det, jeg spiser, er spækket kalvekød med marv og spanske artiskokker."

"Jeg spiser lammefilet," sagde Porthos.

"Jeg spiser hønsebryst," sagde Aramis.

"I tager fejl alle sammen," sagde Athos alvorligt, "det er hestekød, I spiser."

"Hvad for noget!" sagde d'Artagnan.

"Hestekød!" sagde Aramis med en grimasse. Kun Porthos sagde ingenting.

"Ja, hestekød, ikke sandt, Porthos? Vi spiser måske dæknerne med, hvad?"

"Nej, mine herrer, jeg har beholdt ridetøjet," sagde Porthos.

"Vi har min sandten ikke noget at lade hinanden høre," sagde Aramis, "man skulle tro, vi havde handlet efter aftale."

"Hvad skal man sige til det?" sagde Porthos. "Den hest gjorde mine gæster til skamme, og jeg ville ikke gøre dem flove."

"Så bruger din hertuginde vel altså stadig badene?" sagde d'Artagnan.

"Stadig," sagde Porthos; "nej, guvernøren her i provinsen – det var en af de herrer, jeg ventede til middag – havde sådan en lyst til den, at jeg forærede ham den."

"Forærede ham den!" sagde d'Artagnan.

"Ja, du gode Gud, det må man da virkelig kalde det," sagde Porthos, "for den var sikkert sine halvandet hundrede værd, og den prakker ville ikke give mere end firs."

"Uden sadel?" spurgte Aramis.

"Ja, uden sadel."

"I ser," sagde Athos, "at Porthos endda har gjort den bedste handel af os alle sammen."

Den stakkels Porthos blev fuldstændig overvældet af den skoggerlatter, de alle sammen opslog, men de fik snart forklaret ham årsagen til denne lystighed, og så stemmede han selv i med, højrøstet som altid.

"Vi er altså alle sammen ved muffen?" sagde d'Artagnan.

"Nej, jeg ikke," sagde Athos. "Jeg syntes så godt om Aramis' spanske vin, at jeg lod tres flasker lægge op i tjenernes arbejdsvogn, og det har taget svært på pungen."

"Og I kan tænke, at jeg," sagde Aramis, "har skænket kirken i Montdidier og jesuitterne i Amiens min sidste hvid, og så har jeg oven i købet påtaget mig yderligere forpligtelser for messer, jeg har bestilt for mig selv og jer, og som jeg ikke tvivler om vil bekomme os udmærket."

"Og hvad tror I ikke, mit dårlige knæ har kostet mig," sagde Porthos, "for ikke at tale om Mousquetons sår. For dets skyld har jeg måttet lade doktoren se til ham to gange om dagen, og så ville han oven i købet have dobbelt betaling, fordi det fæ til Mousqueton havde ladet kuglen ramme sig på et sted, man ellers kun plejer at lade barberen se på. Jeg har da også pålagt ham, at der må han sørge for aldrig mere at blive såret."

"Nå ja," sagde Athos, idet han smilede til d'Artagnan og Aramis, "jeg ser, at du har behandlet den stakkels fyr med flothed, det gør en god herre altid."

"Kort sagt," sagde Porthos, "når jeg har betalt min regning, har jeg godt og vel tredive daler igen."

"Og jeg har en halv snes guldstykker," sagde Aramis.

"Nå," sagde Athos, "så lader det til, at det er os to, der er krøsusserne her. Hvor meget har du igen af dine hundrede guldstykker, d'Artagnan?"

"Af mine hundrede guldstykker? Først har jeg jo givet dig de halvtreds."

"Hvad for noget?"

"Ja, det har jeg da rigtig nok."

"Nå ja, det er sandt, nu husker jeg det."

"Så har jeg betalt værten seks."

"Det bæst af en vært! Hvorfor har du givet ham seks guldstykker?"

"Du sagde, jeg skulle give ham dem."

"Ja, jeg er alt for god. Nå, men kort og godt, hvad er der til rest?"

"Femogtyve guldstykker," sagde d'Artagnan.

"Og jeg," sagde Athos, idet han tog nogle småpenge op af lommen, "jeg ..."

"Du – du har ingenting."

"Ja, det er sandt. Det er i alt fald så lidt, at det ikke er værd at tale om."

"Nå, lad os så regne ud, hvor meget vi har i det hele. – Porthos?"

"Tredive daler."

"Aramis?"

"Ti guldstykker."

"Og du, d'Artagnan?"

"Femogtyve."

"Det bliver i alt?" sagde Athos.

"Fire hundrede femoghalvfjerds livres," sagde d'Artagnan, der regnede som Archimedes.

"Så har vi vel de fire hundrede igen, når vi kommer til Paris, foruden ridetøjerne," sagde Porthos.

"Ja, og så hestene, vi rider på," sagde Aramis.

"Nå ja, tjenernes fire heste får vi vel så meget for, at vi kan købe to anstændige dyr, som vi så trækker lod om. For halvdelen af de fire hundrede livres køber vi en til, og så giver vi d'Artagnan, hvad vi har tilbage i lommerne. Han har en heldig hånd og skal sætte det på spil i den første knejpe, vi kommer på."

"Lad os så spise til middag," sagde Porthos, "det maden står og bliver kold."

De fire venner, som nu imødeså fremtiden med større ro end nogen sinde før, tog godt for sig af retterne, og de herrer Mousqueton, Bazin, Planchet og Grimaud fik levningerne.

Da d'Artagnan kom til Paris, lå der et brev til ham fra hr. de Tréville, som meddelte ham, at kongen havde lovet ham, at han snart skulle blive optaget i musketerkorpset.

Da det var d'Artagnans højeste ønske her i verden, selvfølgelig næst efter at genfinde fru Bonacieux, ilede han glædestrålende hen til sine kammerater, som han havde sagt farvel til for en halv time siden, og som han traf meget nedslåede og bekymrede. De var samlet til rådslagning hos Athos, hvilket altid var et tegn på, at der var noget alvorligt på færde. Hr. de Tréville havde meddelt dem, at da det var Hans Majestæts faste forsæt at åbne felttoget den første maj, havde de ufortøvet at sørge for, at deres munderinger var i orden.

De fire filosoffer så forbløffede på hinanden. Hr. de Tréville var ikke at spøge med, når det gjaldt disciplinen.

"Å," sagde Aramis, "det er ikke noget at spekulere på, vi har regnet det hele ud med spartansk kniberi, og det bliver femten hundrede livres til hver."

"Fire gange femten er tres – seks tusinde livres," sagde Athos.

"Jeg synes, at vi må kunne gøre det med tusinde livres hver," sagde d'Artagnan. "Når man i stedet for at tale med spartanerne taler med en prokurator."

Ordet prokurator vakte Porthos.

"Stop, jeg får en idé," sagde han.

"Det er allerede noget. Jeg har ikke den svageste antydning af en idé," sagde Athos roligt. "Hvad d'Artagnan angår, så mener jeg, at glæden over, at han snart skal optages i korpset, har gjort ham forrykt. Tusinde livres! Jeg erklærer, at jeg for mit vedkommende ikke kan nøjes med mindre end to tusinde."

"Fire gange to er otte," sagde Aramis. "Vi behøver altså otte tusinde livres til vort udstyr – sadlerne har vi jo for resten."

"Ja," sagde Athos, da d'Artagnan, som ville hen og takke hr. de Tréville, havde lukket døren efter sig, "og så har vi den smukke diamant, der funkler på vor vens finger. Guds død, d'Artagnan er alt for god en kammerat til at lade sine venner i stikken, når han på sin langemand bærer en kapital, som man gerne kunne løskøbe en konge med."

29. På jagt efter udstyr

Den af de fire venner, der var mest bekymret, var ganske sikkert d'Artagnan. Som gardist havde han ikke nødig at sætte nær så meget på sit udstyr som de herrer musketerer, der var matadorer, men vor unge gascogner var, som vi ved, forsigtig og næsten påholdende og ved siden af det – hvem kan forklare modsætningerne – næsten mere stor på det end Porthos til de bryderier, som hans forfængelighed voldte ham, kom der for tiden en mindre egoistisk bekymring. Hvor meget han en havde forhørt sig om fru Bonacieux, havde han ingenting kunnet få at vide om hende. Hr. de Tréville havde talt med dronningen om hende, men hun vidste ikke, hvor den unge hosekræmmerske var blevet af. Hun havde lovet at lade søge efter hende, men det var et meget ubestemt løfte og beroligede ingenlunde d'Artagnan.

Athos gik ikke udenfor en dør. Han havde sat sig for, at han ikke ville gå et skridt for sit udstyrs skyld.

"Vi har fjorten dage tilbage," sagde han til sine venner. "Er jeg, når de fjorten dage er gået, ikke faldet over et eller andet, eller rettere sagt, er der ikke kommet et eller andet dumpende ned til mig, agter jeg, da jeg er alt for god en katolik til at skyde mig en kugle for panden, at yppe kiv med fire af Hans Eminences gardister og otte englændere, og så slås jeg, lige til en af dem dræber mig, hvilket i betragtning af de andres overtal sikkert må ske. Så hedder det sig, at jeg er død for min konge, og så har jeg gjort min pligt uden at behøve at bryde mig om udstyr."

Porthos spadserede stadig omkring med hænderne på ryggen, nikkede med hovedet og sagde:

"Jeg holder nu fast ved min idé."

Aramis så bekymret ud, var dårligt friseret og sagde ingenting.

Man kan af disse ildevarslende detaljer let forstå, at det så trøstesløst ud i den lille klike.

De fire lakajer delte troligt deres herrers bekymringer med dem. Mousqueton levede af skorper. Bazin, som altid havde haft tilbøjelighed for gudsfrygt, løb hele tiden i kirke. Planchet så på fluerne, der fløj, og Grimaud, som ikke engang den almindelige nedslåethed kunne få til at bryde den tavshed, hans herre havde påbudt ham, sukkede, så det kunne have rørt en sten.

De tre venner – for Athos havde som sagt svoret på, at han ikke gik et skridt for sit udstyrs skyld – de tre venner gik ud ganske tidligt om morgenen og kom meget sent hjem. De strejfede rundt på gaderne og så på hver eneste brosten, som for at forvisse sig om, hvorvidt folk, der havde været der før dem, ikke skulle have tabt en pung. Man skulle have troet, at de var på sporet efter et eller andet, i den grad havde de øjnene med sig, hvor de kom. Når de mødte hinanden, vekslede de trøstesløse blikke, som om de ville sige: har du fundet noget?

Ligesom Porthos havde været første mand til at få en idé, som han stadig holdt fast ved, var han også første mand til at handle. Han var en handlingens mand, den brave Porthos. D'Artagnan så ham en dag gå over til St. Leu-kirken og fulgte uvilkårligt efter ham. Han gik ind i kirken efter først at have snoet sit overskæg og drejet sit fipskæg, hvilket altid var et tegn

på, at det var hans agt at være uimodståelig. Da d'Artagnan meget forsigtigt holdt sig skjult, troede Porthos, at ingen havde set ham. D'Artagnan trådte ind i kirken lige bagefter ham. Porthos stillede sig op ad en pille, og d'Artagnan stillede sig op ad den anden side af den.

Der var netop gudstjeneste, så der var mange folk i kirken. Porthos benyttede sig af det til at kigge på damerne. Takket være Mousquetons omhu var det så langt fra, at musketerens ydre røbede hans bedrøvede indre. Hans hat var ganske vist en smule slidt, hans fjer en smule falmet, broderiet på hans uniform lidt smudsket og hans kniplinger meget medtaget, men i halvmørket lagde man ikke mærke til sådanne småting, og Porthos var og blev den smukke Porthos.

På bænken nærmest ved den pille, Porthos og han stod op ad, opdagede d'Artagnan en moden skønhed, lidt gul og tør var hun, men stiv og strunk sad hun der med sit sorte hovedsæt på. Porthos skævede stjålent til hende, så flagrede hans blik ud i kirken.

Damen, som af og til blev rød i hovedet, kastede et lynsnart blik på den flygtige Porthos, hvis øjne straks blev trukket tilbage. Det var tydeligt, at denne manøvre i høj grad ærgrede damen med det sorte hovedsæt, for hun bed næsten sine læber til blods, kløede sig på næsetippen og flyttede sig uroligt på bænken.

Da Porthos så det, snoede han igen sin knebelsbart, drejede atter på sit fipskæg og gav sig til at gøre tegn til en smuk dame henne ved koret. Det var ikke blot en smuk dame, men utvivlsomt en fornem dame, for hun havde en negerdreng bagved sig, der bar puden, hun havde knælet på, og en

kammerjomfru, der bar den med et våbenskjold prydede pose, hvori hun bar bønnebogen, som hun læste sin messe i.

Damen med det sorte hovedsæt fulgte Porthos' blik over alt, hvor det flakkede hen, og så, at det dvælede ved damen på fløjlspuden med negerdrengen, og kammerjomfruen.

Imidlertid lod Porthos, som om han var umådelig forliebt. Han blinkede med øjnene, lagde fingrene på munden og sendte damen ved koret så dræbende smil, at de gjorde det fuldstændig af med den forsmåede skønhed.

Hun udstødte da også, idet hun lod, som om hun sagde et *mea culpa*, et vældigt hm! og slog sig for brystet så voldsomt, at alle, selv damen på den fløjels pude, vendte sig om og så på hende. Porthos holdt sig stiv. Han havde godt forstået meningen, men han lod, som han var døv.

Damen på den røde pude var meget smuk, så hun gjorde stærkt indtryk på damen med det sorte sæt, der betragtede hende som en rigtig rivalinde. Hun gjorde stærkt indtryk på Porthos, som fandt, at hun var meget smukkere end damen med det sorte hovedsæt. Hun gjorde også stærkt indtryk på d'Artagnan, som i hende genkendte damen fra Meung, Calais og Dover, som hans forfølger, manden med arret, havde hilst på som Mylady.

D'Artagnan blev ved, uden at tabe damen på den røde pude af syne, at følge Porthos' holdning, der morede ham meget. Han troede at kunne gætte sig til, at damen med det sorte hovedsæt var prokuratorfruen i Rue aux Ours, så meget mere som St. Leu-kirken ikke lå langt fra den nævnte gade.

Han sluttede derfor, at Porthos var ved at tage oprejsning for det nederlag, han havde lidt i Chantilly, da prokuratorfruen

havde vist sig så karrig med at åbne pungen.

Da prædikenen var forbi, gik prokuratorkonen hen til vievandskarret. Porthos kom hende i forkøbet, og i stedet for at dyppe en finger i det stak han hele hånden ned. Prokuratorfruen smilede, for hun troede, at det var for hendes skyld, Porthos strengte sig sådan an, men hun blev hurtigt på den grusomste måde revet ud af sin vildfarelse. Da hun ikke var mere end ti skridt fra ham, vendte han hovedet bort og gav sig til at stirre ufravendt på damen med den røde pude, som nu rejste sig og kom hen imod ham fulgt af negerdrengen og kammerjomfruen.

Da damen med den røde pude var kommet helt hen til Porthos, trak han hånden op, dryppende af vievand. Den smukke, gudfrygtige dame berørte andægtigt Porthos' grove næve med sin fine hånd, korsede sig smilende og gik ud af kirken.

Det var for meget for prokuratorfruen. Hun tvivlede ikke længere om, at der var et kærlighedsforhold mellem Porthos og damen. Havde hun været en fornem dame, havde hun dånet, men da hun kun var prokuratorfrue, nøjedes hun med at sige til musketeren med indædt harme:

"Nå, hr. Porthos, byder De ikke mig vievand?"

Det gav et sæt i Porthos ved lyden af denne stemme, som man kunne tænke sig, det ville give, når et menneske vågnede op efter at have sovet i hundrede år.

"Fru ... frue, er det Dem?" udbrød han. "Hvordan har Deres mand, den kære hr. Coquenard, det? Er han stadig lige så påholdende som hidtil? Hvor har jeg dog haft mine øjne henne, at jeg ikke har set Dem i de to timer, denne prædiken varede."

"Jeg var kun to skridt fra dem, hr. Porthos," svarede prokuratorfruen, "men De så mig ikke, fordi De ikke havde øje for andet end den smukke dame, De netop bød vievand."

Porthos lod, som han blev forlegen.

"Å," sagde han, "så lagde De mærke til ..."

"Ja, man måtte da være blind for ikke at lægge mærke til det."

"Ja," sagde Porthos i en henkastet tone, "det er en veninde af mig, en hertuginde, som jeg har meget vanskeligt ved at komme sammen med på grund af hendes mands jalousi. Hun havde ladet mig vide, at hun ville komme hen i denne tarvelige kirke, helt ud i dette elendige kvarter blot for at få mig at se."

"Hr. Porthos," sagde prokuratorfruen, "vil De være så god at give mig Deres arm i fem minutter? Jeg ville gerne tale med Dem."

"Hvad vil De tale med mig om, frue?" sagde Porthos, idet han blinkede med øjnene som en spiller, der morer sig over det snyderi, der er i færd med at lykkes for ham.

I det samme strøg d'Artagnan, som gik efter Mylady, lige forbi ham. Han så op på ham og fangede hans triumferende blik.

"Hoho," sagde han ved sig selv, idet han ræsonnerede med den galante tids lette moral, "den fyr får nok sit udstyr, når han vil have det."

Porthos lystrede sin prokuratorfrues arm, som en båd lystrer roret, og således kom de hen til klostret St. Magliore, ved hvilket der var en kun lidet befærdet smøge med et drejekors for hver ende. Om dagen så man her kun tiggere, der spiste, eller børn, der legede.

"Nå, hr. Porthos!" råbte prokuratorfruen efter at have forvisset sig om, at ingen andre end stedets daglige besøgende kunne se eller høre dem, "nå, hr. Porthos, De er en stor erobrer, lader det til."

"Jeg, frue?" sagde Porthos, idet han brystede sig. "Hvoraf slutter De det?"

"Det var da tydeligt nok før – og så vievandet? Hun er da mindst en prinsesse, den dame med negerdrengen og kammerjomfruen."

"Å Gud, nej, det tager De fejl i," sagde Porthos, "hun er ganske simpelt hertuginde."

"Og løberen, der ventede uden for porten, og kareten med kusken i det fine livre på bukken."

Porthos havde hverken set noget til løberen eller kareten, men med kvindens jalousi havde fru Coquenard set alt.

Det ærgrede Porthos, at han ikke straks havde gjort damen på den røde pude til prinsesse.

"Å, De er de smukke damers kæledægge, hr. Porthos," sagde prokuratorfruen med et suk.

"Ja, De kan jo nok begribe," sagde Porthos, "at med sådan en skabning, som naturen har udrustet mig med, gør man lykke hos damerne."

"Gud, hvor de mænd er hurtige til at glemme!" udbrød prokuratorfruen med himmelvendte blikke.

"Ikke nær så hurtige som kvinderne, synes jeg," svarede Porthos. "Jeg kan sige, at jeg var Deres offer, frue, da jeg såret og døende så lægerne lade mig i stikken. Jeg, ætlingen af en berømmelig familie, jeg, der stolede på Deres venskab, var lige ved at dø i et værtshus i Chantilly, først af mine sår og så af sult,

og De værdigede mig ikke en eneste gang at svare mig på de glødende breve, jeg skrev til Dem."

"Men, hr. Porthos ..." sagde prokuratorfruen halvhøjt. Hun følte, at hun havde uret i sammenligning med den måde, den tids fornemste damer tog tingene på.

"Jeg, som for Deres skyld havde ofret baronesse ..."

"Ja, jeg ved det nok."

"Grevinde ..."

"Hr. Porthos, De må ikke overvælde mig."

"Hertuginde ..."

"Hr. Porthos, vær ædelmodig!"

"De har ret, frue, jeg siger ikke mere."

"Det var min mand, som ikke ville høre tale om at låne Dem penge."

"Fru Coquenard," sagde Porthos, "tænk på det første brev, De skrev til mig, og som står indgraveret i min erindring."

Prokuratorfruen udstødte et suk.

"Men det var også lidt for mange penge, De ville låne."

"Fru Coquenard, jeg gav Dem fortrinnet. Jeg behøvede blot at skrive til hertuginden af ... nå, jeg vil ikke nævne hendes navn, for jeg kompromitterer aldrig en dame, men så meget ved jeg, at jeg blot behøvede at skrive til hende for at få hende til straks at sende mig femten hundrede."

Prokuratorfruen knuste en tåre.

"Hr. Porthos," sagde hun, "jeg sværger Dem til, at De har straffet mig hårdt, og at hvis De nogen sinde igen skulle komme i en lignende forlegenhed, behøver De blot at henvende Dem til mig."

"Fy, frue," sagde Porthos, som om han blev indigneret, "lad os ikke tale om penge. Det ydmyger mig."

"De elsker mig altså ikke mere?" sagde prokuratorfruen langsomt og bedrøvet.

Porthos bevarede en majestætisk tavshed.

"Er det sådan, De svarer mig," sagde hun. "Ak, jeg forstår det."

"Betænk, hvilken krænkelse De har tilføjet mig, frue," sagde Porthos, idet han lagde hånden på hjertet og trykkede til. "Den står indgraveret her."

"Jeg skal gøre min forseelse god igen, kære Porthos."

"Og hvad var det så, jeg bad Dem om?" sagde Porthos, idet han trak godmodigt på skuldrene. "Et lån – det var det hele. Jeg er virkelig ikke urimelig. Jeg ved godt, at De ikke er rig, fru Coquenard, og at Deres mand er nødt til at årelade de stakkels klienter for at få nogle usle dalere ud af dem. Ja, var De grevinde, markise eller hertuginde, så var det aldeles utilgiveligt."

Prokuratorfruen blev stødt.

"Jeg vil lade Dem vide, hr. Porthos," sagde hun, "at mit pengeskrin måske er bedre forsynet end alle Deres ruinerede pyntedukkers, skønt jeg kun er en simpel prokuratorkone."

"Så har De altså tilføjet mig en dobbelt fornærmelse," sagde Porthos, idet han trak prokuratorfruens arm ud af sin. "for når De er rig, fru Coquenard, er det ikke til at undskylde, at De har givet mig et afslag."

"Når jeg siger rig," sagde prokuratorfruen, som så, at hun havde vovet sig for langt ud, "må det ikke tages bogstaveligt. Jeg er vel ikke just rig, jeg er velsitueret."

"Godt, frue," sagde Porthos, "lad os så ikke tale mere om alt det. De har miskendt mig. Alt er forbi imellem os."

"Å, De utaknemmelige menneske!"

"Ja, beklag Dem kun," sagde. Porthos.

"Gå De blot hen til Deres smukke hertuginde. Jeg holder ikke på Dem."

"Ja, hun er ikke så ilde, skulle jeg mene."

"Hør nu, hr. Porthos, jeg spørger Dem endnu engang, for sidste gang: Elsker De mig ikke mere?"

"Ak, frue," sagde Porthos i den mest bedrøvelige tone, det var ham muligt, "når man skal i krigen, og en anelse siger en, at man skal falde ..."

"Å, sig ikke sådan noget!" sagde prokuratorfruen, idet hun brast i gråd.

"Der er noget i mit indre, der siger mig det," fortsatte Porthos, som blev mere og mere melankolsk.

"Sig hellere, at De har fået en ny kærlighed."

"Nej, oprigtig talt, jeg er ikke forelsket i nogen anden, og der er også på bunden af mit hjerte noget, der taler til gunst for Dem. Men, som De ved – eller måske ved De det ikke – om fjorten dage begynder det skæbnesvangre felttog. Jeg får frygtelig meget at gøre med at sørge for mit udstyr. Jeg kommer til at rejse hjem til min familie helt oppe i Bretagne for at rejse penge, som jeg nødvendigvis må have, før jeg kan komme af sted."

Porthos mærkede, at der stod en sidste afgørende kamp imellem kærligheden og gerrigheden.

"Og," fortsatte, "da hertuginden, De så i kirken, har sit gods lige ved siden af mit, har vi aftalt, at vi følges ad. Vejen er jo

altid kortere, når man er to, ved De nok."

"De har altså slet ingen venner i Paris, hr. Porthos?" spurgte prokuratorfruen.

"Jeg troede, jeg havde en veninde, men nu ser jeg nok, at jeg har taget fejl."

"De har også en veninde, De *har* også en, hr. Porthos," sagde prokuratorfruen med en sådan henrykkelse, at hun selv blev forbavset derover. "Kom hjem til os i morgen. De er søn af min tante, altså mit søskendebarn. De kommer fra Noyon i Picardiet. De har flere processer i Paris og ingen prokurator til at føre Dem for Dem. Kan De huske alt det?"

"På en prik, frue."

"Kom, når vi skal spise til middag."

"Det skal jeg."

"Og vær på Deres post over for min mand, for han er snu til trods for sine seksoghalvfjerds år."

"Seksoghalvfjerds! Guds død! Det var en smuk alder!" sagde Porthos.

"Ja, det er en høj alder, ville De vel sige, hr. Porthos. Jeg ved heller ikke, hvad øjeblik den gamle mand lader mig blive enke," fortsatte prokuratorfruen, idet hun sendte Porthos et meget talende blik. "Heldigvis lyder kontrakten på, at den længstlevende arver det hele."

"Det hele?" sagde Porthos.

"Ja, det alt sammen."

"De er en forsigtig kone, ser jeg, min kære fru Coquenard," sagde Porthos, idet han ømt trykkede prokuratorfruens hånd.

"Nå, er vi så forsonet, kære hr. Porthos?" sagde hun koket.

"For hele livet!" sagde Porthos i samme tone.

"Så på gensyn da, De forræder."
"På gensyn, De glemsomme."
"Vi ses i morgen, min engel."
"I morgen, mit livs flamme."

30. Mylady

D'Artagnan havde fulgt efter Mylady, uden at hun mærkede det. Han så hende stige ind i sin vogn og hørte hende give kusken ordre til at køre til St. Germain.

Det var spildt umage at prøve på at holde skridt med en vogn med to kraftige travere for. D'Artagnan gik følgelig ind ad Rue Férou til.

Da han kom ind i Rue de Seine, mødte han Planchet, der stod udenfor en postejbagers bod og lod til at være faldet i henrykkelse over en postej, som så ganske overordentlig appetitlig ud.

D'Artagnan gav ham ordre til at gå hen til hr. de Trévilles stald og sadle to heste, en til ham og en til sig selv, og så skulle han træffe ham hos Athos. Hr. de Tréville havde en gang for alle stillet sine heste til d'Artagnans disposition.

Planchet gik ad Rue du Colombier og d'Artagnan ad Rue Férou til. Athos var hjemme og sad tungsindig og tømte en flaske af den udmærkede spanske vin, som han havde bragt med hjem fra sin udflugt til Picardiet. Han gav Grimaud et vink, at han skulle hente et glas til d'Artagnan.

D'Artagnan fortalte nu Athos alt, hvad der var foregået i kirken imellem Porthos og prokuratorfruen, og at deres kammerat i øjeblikket var på gode veje til at skaffe sig sit udstyr.

"Ja, jeg for mit vedkommende er ganske rolig," sagde Athos, "for det bliver ikke kvinder, der kommer til at bekoste min ekvipering."

"Og dog er der ingen tvivl om, kære Athos, at hverken prinsesser eller dronninger ville kunne modstå dine tilnærmelser."

"Du er en ung mand, d'Artagnan!" sagde Athos, idet han trak på skuldrene. Han gav Grimaud et vink, at han skulle hente en ny flaske.

I det samme stak Planchet beskedent hovedet ind ad døren, der stod på klem, og meldte sin herre, at de to heste var der.

"Hvad for heste?" spurgte Athos.

"To, som jeg har lånt af hr. de Tréville til at ride mig en tur på. Jeg vil til St. Germain."

"Hvad vil du i St. Germain?" spurgte Athos.

Så fortalte d'Artagnan om mødet i kirken med den dame, som han havde set sammen med herren med arret ved tindingen og med den sorte kappe på, og som han ikke kunne få ud af sine tanker.

"Det vil sige, at du er forelsket i hende, som du har været det i fru Bonacieux," sagde Athos, idet han hånligt trak på skuldrene, som om han ynkede menneskenes svaghed.

"Jeg! Nej, på ingen måde!" råbte d'Artagnan, "jeg er kun nysgerrig efter at få den hemmelighed opklaret, som hun er indviet i. Jeg ved ikke, hvor det kan være, men jeg har en følelse af, at skønt denne kvinde hverken kender mig eller jeg hende, vil hun få indflydelse på mit liv."

"Ja, du har i grunden ret," sagde Athos. "Jeg kender ikke en kvinde, som det er umagen værd at lede efter, når hun er blevet borte. Fru Bonacieux er blevet borte. Det bliver værst for hende selv, hvis hun kommer tilbage."

"Nej, Athos, du tager fejl," sagde d'Artagnan, "jeg elsker min stakkels Constance højere end nogen sinde, og vidste jeg, hvor hun var, om det så var ved verdens ende, rejste jeg straks hen og friede hende ud af hendes fjenders hænder; men jeg ved det ikke. Alle mine efterforskninger har været frugtesløse. Hvad skal man gøre? Man må se at adsprede sig."

"Ja, så adspred du dig med Mylady, kære d'Artagnan. Jeg under dig det af mit fulde hjerte, hvis det kan more dig."

"Hør, Athos," sagde d'Artagnan, "i stedet for at sidde indespærret, som om du var i fængsel, skulle du ride med mig til St. Germain."

"Kære ven," sagde Athos, "jeg rider, når jeg har en hest at ride på, ellers går jeg."

"Nå ja," sagde d'Artagnan og smilede ad Athos' menneskefjendskab, der ganske sikkert ville have stødt ham hos enhver anden.

"Jeg er mindre stolt end du. Jeg rider på den hest, jeg kan få. Så farvel da, kære Athos."

"Farvel," sagde musketeren, idet han gav Grimaud et vink, at han skulle trække den flaske op, han lige kom med.

D'Artagnan og Planchet steg til hest og red ad St. Germain til.

Den unge mand tænkte hele vejen på, hvad Athos havde sagt til ham om fru Bonacieux. Skønt d'Artagnan ikke var videre sentimental, havde den kønne hosekræmmerkone dog gjort indtryk på hans hjerte, og han var virkelig, som han havde sagt, beredt til at rejse til verdens ende for at lede hende op. Verden har imidlertid mange ender af den grund, at den er rund, og han vidste ikke, hvilken ende han skulle vælge.

Imidlertid ville han prøve på at komme under vejr med, hvem denne Mylady egentlig var. Hun havde talt med manden med den sorte kappe på. Hun kendte ham altså, og efter d'Artagnans mening var det ham, der havde bortført fru Bonacieux både anden og første gang. D'Artagnan løj altså kun halvt – og det vil ikke sige stort – når han sagde, at når han ledte efter Mylady, ledte han samtidig også efter Constance.

Mens d'Artagnan spekulerede på dette og af og til gav sin hest af sporerne, nåede han St. Germain. Han kom forbi den pavillon, hvor Louis den Fjortende ti år senere skulle fødes. Han kom igennem en gade, der var meget øde, spejdede til højre og til venstre, om der ikke skulle være spor at opdage af hans smukke englænderinde, og fik så øje på et bekendt ansigt i stueetagen af et smukt hus, der efter tidens skik ikke havde vinduer ud til gaden. Planchet var den første, der opdagede skikkelsen, som gik frem og tilbage på en slags terrasse, der var besat med blomster.

"Herre," sagde Planchet til d'Artagnan, "kender De det ansigt igen, der måber op på kragerne der?"

"Nej," sagde d'Artagnan, "men jeg er vis på, at det ikke er første gang, jeg ser det ansigt."

"Det tror jeg heller ikke," sagde Planchet, "det er den stakkels Lubin, grev de Wardes' lakaj, ham, som De gav så ilde en medfart i Calais for en måned siden på vejen ud til havnefogedens landsted."

"Ja, vist så," sagde d'Artagnan, "nu kender jeg ham. Tror du, han kender dig?"

"Nej, herre, han var så forstyrret i hovedet, at han vist ikke har bevaret nogen tydelig erindring om mig."

"Vel," sagde d'Artagnan, "gå hen og snak med fyren og se at få at vide i samtalens løb, om hans herre er død."

Planchet sprang af hesten og gik lige hen til Lubin, som ganske rigtigt ikke kendte ham. De to lakajer kom i den venskabeligste samtale af verden, mens d'Artagnan drev begge hestene ind i en gyde, red rundt om et hus og om bagved en hæk, hvorfra han kunne høre hele samtalen.

Da han havde holdt et øjeblik på lur bag hækken, hørte han en vogn komme rumlende, og lidt efter så han Myladys vogn holde lige ud for ham. Det var ikke til at tage fejl af, Mylady sad i den. D'Artagnan bøjede sig ned over sin hests hals for at kunne se alt uden at blive set.

Mylady stak sit fortryllende blonde hoved ud mellem vinduesforhængene og gav sin kammerpige en ordre.

Kammerpigen, en køn pige på tyve-toogtyve år, kvik og livlig og rigtig egnet til at være jomfru hos en fornem dame, sprang ned fra vogntrinnet, hvor hun efter tidens skik havde plads og gik hen imod terrassen, hvor d'Artagnan havde opdaget Lubin.

D'Artagnan fulgte hende med øjnene og så hende gå hen til terrassen. Lubin var imidlertid tilfældigt blevet kaldt ind, så at Planchet var alene derhenne. Han stod og så sig om til alle sider efter sin forsvundne herre.

Kammerpigen, som troede, at det var Lubin, gik hen til ham, rakte ham en lille billet og sagde:

"Den er til din herre."

"Til min herre?" sagde Planchet forbavset.

"Ja, det haster stærkt, skynd dig!"

Så løb hun tilbage til vognen, der imidlertid havde vendt, og sprang op på trinet. Vognen kørte tilbage den samme vej, som

den var kommet ad.

Planchet vendte og drejede brevet, derpå sprang han, vant til passiv lydighed, som han var, ned fra terrassen, bøjede ind i gyden og mødte efter at have gået en halv snes skridt d'Artagnan, som havde set det hele og var redet ham i møde.

"Den er til Dem, herre," sagde Planchet, idet han rakte den unge mand billetten.

"Til mig?" sagde d'Artagnan. "Er du sikker på det?"

"Guds død! Om jeg ikke er sikker på det? Pigen sagde: "Den er til din herre." Jeg har ingen anden herre end Dem, altså ... det var for resten en pokkers nysselig pige, den kammerpige."

D'Artagnan åbnede brevet og læste:

"En person, som interesserer sig mere for Dem, end hun kan sige, ville gerne vide, hvad dag De vil kunne gå en tur i skoven. En lakaj i sort og rødt skal afvente Deres svar i morgen i Hôtel du Champ du Drap d'Or."

"Hoho!" sagde d'Artagnan ved sig selv, "det er ganske morsomt. Det lader til, at Mylady og jeg forhører os om en og samme persons befindende. Nå, Planchet, hvordan har så den gode hr. de Wardes det? Han er altså ikke død."

"Nej, herre, han har det så godt, som han kan have det, når man har fået fire kårdestød i livet, for De har virkelig langet ham fire ud. Han er endnu meget svag, for alt blodet er næsten løbet af ham. Som jeg nok sagde Dem, herre, kendte Lubin mig ikke. Han fortalte mig hele vort eventyr fra begyndelsen til enden."

"Det er godt, Planchet, du er et mønster på en lakaj. Kom nu op på din hest og lad os sætte efter vognen."

Det varede ikke længe, før de havde nået den. Efter fem minutters forløb så de den holde ved en omdrejning af vejen. En prægtigt klædt herre stod ved vogndøren.

Samtalen imellem Mylady og herren var så livlig, at d'Artagnan holdt ved den anden side af vognen, uden at andre end den smukke kammerpige lagde mærke til ham.

Samtalen blev ført på engelsk, hvilket sprog d'Artagnan ikke forstod, men af tonefaldet mente han at kunne slutte sig til, at den smukke englænderinde var meget vred. Hun endte med en gestus, som ikke lod nogen tvivl tilbage om samtalens karakter. Hun gav nemlig herren et så voldsomt slag af sin vifte, at det lille kvindelige våben sprang i tusinde stykker.

Herren brast i latter, hvilket lod til at irritere Mylady.

D'Artagnan mente, at det nu var det passende øjeblik til at gribe ind. Han red helt hen til den anden vogndør, og idet han bukkede ærbødigt, sagde han:

"Frue, må det være mig tilladt at tilbyde min tjeneste? Det forekommer mig, at den herre der har vakt Deres vrede. Sig blot et ord, frue, så skal jeg revse ham for hans mangel på høflighed."

Ved de første ord vendte Mylady sig om og så forbavset på den unge mand, og da han havde talt ud, sagde hun på meget godt fransk:

"Jeg ville med stor taknemlighed give mig under Deres beskyttelse, min herre, hvis den, jeg tvistes med, ikke var min broder."

"Å, så beder jeg om forladelse," sagde d'Artagnan. "De forstår, at det kunne jeg ikke vide, frue."

"Hvorfor blander dog den næsvise fyr sig i vore sager?" råbte herren, som Mylady havde betegnet som sin broder, idet han stak hovedet ind gennem vinduet, "og hvorfor rider han ikke sin vej?"

"De kan selv være en næsvis fyr," sagde d'Artagnan, idet han bøjede sig frem over halsen på sin hest og ligeledes stak hovedet ind i vognen. "Jeg rider ikke min vej, for jeg har lyst til at holde her."

Herren sagde nogle ord på engelsk til sin søster.

"Jeg taler fransk til Dem," sagde d'Artagnan. "Gør mig derfor den fornøjelse at svare mig i samme sprog. De er fruens broder, det får så være, men heldigvis ikke min."

Man kunne have ventet, at Mylady, frygtsom, som kvinder plejer at være, havde lagt sig imellem for at hindre, at striden gik videre, men hun lænede sig tvært imod ganske roligt tilbage i vognen og råbte til kusken:

"Kør hjem."

Den smukke kammerpige sendte d'Artagnan et ængsteligt blik, af hvis ømhed det lod til, at han havde gjort indtryk på hende.

Vognen kørte af sted, og de to mænd stod ansigt til ansigt. Der var ikke længere nogen hindring imellem dem.

Rytteren gjorde mine til at ville følge efter vognen, men d'Artagnan, hvis blod allerede var i kog, blev endnu mere opbragt, da han så, at det var den englænder, som i Amiens havde vundet hans hest fra ham, og som havde været lige ved at vinde hans diamantring fra Athos. Han greb hans hest i tømmen og standsede den.

"Det lader til, min herre, at De er endnu mere glemsom end jeg. De husker nok ikke, at vi to har et lille mellemværende."

"Ja så, min herre, er det Dem?" sagde englænderen. "Det lader til, at De altid skal friste lykken enten på den ene eller den anden måde."

"Ja, nu skal vi se, min herre, om De håndterer kården lige så flinkt som terningebægeret."

"De ser vel nok, at jeg ingen kårde har," sagde englænderen. "Vil De agere modig over for en våbenløs mand?"

"Jeg håber, De kan skaffe Dem en," svarede d'Artagnan. "Under alle omstændigheder har jeg to, og hvis De vil, kan vi gerne spille om den ene."

"Det behøves ikke," sagde englænderen, "jeg er tilstrækkelig forsynet med den slags ting."

"Vel, min herre," sagde d'Artagnan, "vælg så den længste og kom og vis mig den i aften."

"Hvor skal det være, må jeg spørge?"

"Bagved Luxembourg. Der er et udmærket sted til den slags spadsereture, som jeg har foreslået Dem."

"Vel, jeg skal møde."

"Hvad tid?"

"Klokken seks."

"De har vel en ven eller to?"

"Jeg har tre, som vil sætte en ære i at stå mig bi."

"Tre? Det passer udmærket," sagde d'Artagnan. "Jeg har akkurat lige så mange."

"Og nu, hvem er De?" spurgte englænderen.

"Mit navn er d'Artagnan. Jeg er en gascognisk adelsmand, tjener i garden, hr. des Essarts' kompagni. Og De?"

"Jeg er lord Winter, baron af Sheffield."

"Vel. Jeg er Deres ærbødige tjener, hr. baron, skønt det er temmelig svært at huske, hvad De hedder."

Derpå sporede d'Artagnan sin hest og red tilbage ad Paris til.

Som sædvanlig ved slige lejligheder red han lige hen til Athos. Han traf ham liggende på en sofa, mens han som sagt ventede på, at hans udstyr skulle falde ind ad døren til ham.

D'Artagnan fortalte Athos alt, hvad der var sket. Kun brevet til grev de Wardes nævnte han ikke.

Athos blev umådelig glad ved at høre, at han skulle slås med en englænder, for det var, som vi ved, hans skønneste drøm.

Lakajerne blev straks sendt hen at hente Porthos og Aramis. De kom og blev sat ind i situationen.

Porthos tog sin kårde og gav sig til at falde ud imod væggen, idet han af og til trak sig tilbage og gjorde knæbøjninger som en dansemester. Aramis, som stadig arbejdede på sit digt, lukkede sig inde i Athos' arbejdsværelse og bad om, at de ville lade være at forstyrre ham, førend de skulle af sted.

Athos gav Grimaud et vink, at han skulle hente en flaske vin.

D'Artagnan udkastede for sig selv en lille plan, som vi senere skal se ham sætte i værk, og som han ventede sig megen fornøjelse af, at dømme efter de smil, der fra tid til anden gled hen over hans drømmende ansigt.

31. Englændere og franskmænd

Til den aftalte tid begav de sig, ledsagede af deres fire tjenere, hen bag Luxembourg til et indelukke, der ellers var forbeholdt gederne. Athos gav vogterdrengen et pengestykke, for at han skulle gå sin vej. Tjenerne blev stillet ud som skildvagter.

Lidt efter kom en anden tavs skare ind i indelukket og sluttede sig til musketererne. Derefter fandt præsentationen sted, sådan som det var skik og brug på den anden side kanalen.

Englænderne var alle meget fornemme herrer. De blev derfor ikke blot forbavsede, men også temmelig betænkelige ved deres modstanderes løjerlige navne.

"Men trods alt," sagde lord Winter, da de tre venner havde opgivet deres navne, "så ved vi dog ikke, hvem De er, mine herrer, og vi slås ikke med folk, der har sådanne navne. Det er jo rene hyrdenavne."

"Ja, De kan jo nok forstå, mylord, at det er fingerede navne," sagde Athos.

"Det giver os kun så meget desto større lyst til at kende de virkelige," svarede englænderen.

"Der har ikke været noget i vejen for, at De spillede med os uden at kende vore navne," sagde Athos, "og det så længe til De havde vundet vore heste."

"Det er sandt, men den gang satte vi kun vore guldstykker på spil. Denne gang gælder det vort blod. Man spiller med hvem det skal være, men man slås kun med sine ligemænd."

"De har ret," sagde Athos.

Han tog den englænder, med hvem han skulle slås, til side og nævnede ham ganske sagte sit navn. Porthos og Aramis gjorde det samme.

"Er De så tilfreds," sagde Athos til sin modstander, "og finder De, at jeg er af tilstrækkelig god herkomst til, at De kan krydse en klinge med mig?"

"Ja," sagde englænderen og bukkede.

"Godt! Men jeg skal sige Dem en ting," sagde Athos koldt.

"Hvad er det?" spurgte englænderen.

"Det er, at De havde gjort bedre i ikke at prøve på at få mig til at sige, hvem jeg er."

"Hvorfor det?"

"Fordi jeg anses for at være død og har ganske særlige grunde til at ønske, at det ikke vides, at jeg lever, og fordi jeg nu bliver nødt til at dræbe Dem, fordi jeg ikke ønsker min hemmelighed råbt ud for alle vinde."

Englænderen så på Athos og troede, at det var hans spøg, men det var Athos' ramme alvor.

"Mine herrer," sagde Athos, henvendt på en gang til ledsagere og modstandere, "er vi parate?"

"Ja," svarede englændere og franskmænd med en mund.

"Så en garde," sagde Athos.

I det samme lynede otte klinger i den nedgående sols stråler, og kampen begyndte med en hidsighed, der var naturlig mellem folk, der i dobbelt forstand var fjender.

Athos fægtede med en sådan ro og skole, at man skulle tro, at han stod i en fægtesal.

Porthos, hvis selvtillid havde fået et knæk ved hans eventyr i Chantilly, fægtede korrekt og forsigtigt.

Aramis, der skulle have fjerde sang færdig i sit digt, skyndede på som en mand, der har meget travlt.

Athos var den første, der dræbte sin modstander. Han havde kun givet ham et stød, men det var, som han selv havde forudsagt, dødeligt, idet kården var gået lige gennem hjertet.

Porthos var den anden, der fik sin modstander til at bide i græsset. Kården var gået gennem hans lår. Da englænderen uden at gøre yderligere modstand rakte ham sin kårde, tog Porthos ham på sine arme og bar ham hen til hans vogn.

Aramis trængte så voldsomt ind på sin modstander, at denne efter at være retireret et halvt hundrede skridt, sluttelig tog flugten, alt hvad remmer og tøj kunne holde, under tjenernes hujen.

Hvad d'Artagnan angår, havde han indskrænket sig til et rent og skært forsvar. Endelig, da han så, at hans modstander var udmattet, slyngede han med kraft kården ud af hånden på ham. Baronen, der så, at han var afvæbnet, gjorde et skridt baglæns, men i det samme øjeblik gled hans fod, og han faldt, så lang han var.

D'Artagnan var i et spring på siden af ham og satte ham kårdespidsen på struben.

"Jeg kunne dræbe Dem," sagde han til englænderen, "og De er nu i min vold, men jeg skænker Dem livet af kærlighed til Deres søster."

D'Artagnan var ude af sig selv af henrykkelse, for han havde nu realiseret den plan, som han i forvejen havde lagt, mens der lyste et smil på hans ansigt, sådan som vi tidligere har fortalt.

Englænderen, der var henrykt over at have at gøre med en så fuldendt gentleman, trykkede d'Artagnan i sine arme og var i yderste grad forekommende overfor de tre musketerer. Da Porthos' modstander allerede var bragt til sin vogn, og da Aramis' for længst havde smurt haser, havde man kun den døde at tænke på.

Mens Porthos og Aramis klædte ham af i det håb, at hans sår dog ikke skulle være dødeligt, gled en stor pung ud af hans bælte. D'Artagnan tog den op og rakte den til lord Winter.

"Hvad pokker skal jeg gøre med den," sagde englænderen.

"De skal give den til familien," sagde d'Artagnan.

"Hans familie bryder sig ikke om det par skilling, den får femten tusinde guldstykker om året efter ham, tag den pung til Deres tjenere."

D'Artagnan stak pungen til sig.

"Og nu, min unge ven, for De tillader vel nok, at jeg kalder Dem sådan," sagde lord Winter, "efter denne aften vil jeg gerne, hvis De selv ønsker det, præsentere Dem for min søster, lady Clarick, for jeg vil også have, at hun skal vise Dem sin taknemlighed, og da hun ikke er helt ilde anskreven ved hoffet, vil et ord af hende måske kunne være Dem til nytte i fremtiden."

D'Artagnan rødmede af glæde og bukkede bekræftende. Athos var imidlertid gået hen til d'Artagnan.

"Hvad har du i sinde at gøre med den pung?" hviskede han ham ganske sagte i øret.

"Jeg vil naturligvis give dig den, kære Athos."

"Mig? Hvorfor det?"

"Død og pine, det er jo dig, der har dræbt ham. Det er lovligt bytte."

"Tror du, jeg vil være en fjendes arving? Hvem antager du mig for?" sagde Athos.

"Det er jo skik og brug i krigen," sagde d'Artagnan, "hvorfor skulle det så ikke være det i en duel?"

"Selv på en valplads har jeg aldrig gjort det," sagde Athos.

Porthos trak på skuldrene. Aramis bevægede læberne som tegn på, at han sluttede sig til Athos.

"Ja, ja," sagde d'Artagnan, "lad os give pengene til tjenerne, som lord Winter sagde."

"Ja," sagde Athos, "lad os give pengene, ikke til vore tjenere, men til de engelske."

Athos tog pungen og rakte kusken den:

"Den er til Dem og Deres kammerater."

En sådan storhed i optræden hos en mand, der selv var fuldstændig blank, imponerede endda Porthos, og denne franske ædelmodighed, der blev fortalt videre af lord Winter og hans ven, gjorde over alt stor lykke, undtagen hos de herrer Grimaud, Mousqueton, Planchet og Bazin.

Idet lord Winter sagde farvel til d'Artagnan, gav han ham sin søsters adresse. Hun boede i nummer 6 på Place Royale, der den gang var det fineste kvarter. I øvrigt lovede han selv at komme og hente ham. D'Artagnan bad ham være klokken otte hos Athos.

Denne præsentation beskæftigede i høj grad den unge gascogners tanker. Han huskede, hvordan denne kvinde lige til nu på den mærkeligste måde havde spillet en rolle i hans liv. Hun var efter hans mening et af kardinalens kreaturer, men alligevel følte han sig uimodståeligt tiltrukket af hende ved en af disse følelser, som man ikke selv kan gøre rede for. Hans

eneste frygt var, at Mylady skulle kende ham fra Meung og Dover. Hun ville da vide, at han var en ven af hr. de Tréville og følgelig kongen hengiven med liv og sjæl, og det lod ham miste nogle af de fordele, han tidligere havde haft. Hvis Mylady kendte ham, ligesom han kendte hende, ville hun være ham jævnbyrdig. Det forhold, der var begyndt at udvikle sig mellem hende og grev de Wardes, lagde vor selvbevidste unge ven ikke stor vægt på, skønt greven var ung, smuk og rig og stod i høj gunst hos kardinalen. Man er ikke for ingenting tyve år, og særlig er man ikke for ingenting født i Tarbes.

Til en begyndelse gik d'Artagnan hjem og gjorde sig så fin, som det var ham muligt. Så gik han hen til Athos og fortalte ham som sædvanlig det hele. Athos hørte tavs på ham. Så rystede han på hovedet og rådede ham i en noget bitter tone til at være forsigtig.

"Hvad," sagde han til ham, "du har lige gjort en kone ulykkelig, som du kalder god, smuk, fuldendt, og nu løber du allerede efter en anden!"

D'Artagnan følte det sande i bebrejdelsen.

"Jeg elskede madame Bonacieux med hjertet," svarede han. "Mylady elsker jeg med hjernen. Når jeg lader mig indføre hos hende, ønsker jeg især at klare mig, hvilken rolle det er, hun spiller ved hoffet."

"Hvilken rolle hun spiller! Det er da for pokker ikke vanskeligt at gætte efter alt, hvad du har fortalt mig. Hun er en af kardinalens betroede. En kvinde, som lokker dig ind i en snare, hvor du ganske simpelt risikerer hovedet."

"For pokker, min gode Athos, jeg synes, du ser meget sort på sagen."

"Kære, jeg nærer mistillid til kvinderne, ikke sandt – jeg har bødet for det – og især til de blonde kvinder. Mylady er blond, sagde du?"

"Hendes hår er så blond, som man kan ønske."

"Åh, min stakkels d'Artagnan," udbrød Athos.

"Jeg vil blot være klar over situationen. Når jeg er det, trækker jeg mig tilbage igen."

"Ja, se blot at blive klar på situationen," svarede Athos flegmatisk.

Lord Winter kom til den bestemte tid, men Athos, der i forvejen var blevet underrettet om det, gik ind i det andet værelse. Englænderen traf altså d'Artagnan alene, og da klokken næsten var otte, tog han den unge mand med sig.

En elegant ekvipage, forspændt med to udmærkede heste, ventede nedenfor. Et øjeblik senere var man på Place Royale.

Mylady Clarick modtog d'Artagnan med en alvorlig mine. Hendes bolig var udstyret med stor pragt, og skønt de fleste englændere forlod Frankrig på grund af krigen, eller i hvert fald stod på nippet til at forlade det, havde Mylady lige ladet afholde nye bekostninger på sit hjem, hvilket beviste, at det forhold, der ellers forjog englænderne, ikke ramte hende.

"Du ser her," sagde lord Winter, idet han forestillede d'Artagnan for sin søster, "en ung adelsmand, som har haft mit liv i sine hænder, men som ikke har villet misbruge de fordele, han havde, og det skønt vi på dobbelt måde var fjender, idet det nemlig er mig, der har fornærmet ham, og jeg er englænder. Sig ham derfor tak, hvis du ellers har noget til overs for mig."

Mylady rynkede øjenbrynene let. En næppe synlig sky lagde sig over hendes pande, og et smil spillede om hendes læber, så

besynderligt, at den unge mand, som lagde mærke til dette tredobbelte minespil, næsten gøs derved.

Hendes broder så intet, han havde vendt sig om for at lege med hendes yndlingsabe, der havde trukket ham i hans kappe.

"De skal være velkommen," sagde Mylady med en stemme så blød, at den stod i stærk modsætning til de tegn på fortørnelse, som d'Artagnan havde bemærket. "De har i dag erhvervet Dem evigt krav på min erkendtlighed."

Nu vendte englænderen sig og fortalte om kampen med alle dens enkeltheder. Mylady hørte til med den største opmærksomhed. Imidlertid så man let, hvor hun måtte gøre vold på sig selv for at skjule, hvor lidet behagelig denne fortælling var hende. Blodet steg hende til hovedet, og hun bevægede utålmodigt foden under kjolen.

Lord Winter bemærkede intet. Da han havde endt sin beretning, gik han hen til et bord, hvor der på en bakke stod en flaske spansk vin og nogle glas.

Han fyldte to glas og opfordrede med en håndbevægelse d'Artagnan til at drikke med sig.

D'Artagnan vidste, at en englænder bliver meget fornærmet, når man afslår at klinke med ham. Han gik derfor hen til bordet og tog det andet glas. Imidlertid holdt han stadig øje med Mylady, og i spejlet bemærkede han, hvilken forandring hendes ansigt undergik. Nu, da hun ikke troede at blive bemærket, prægedes hendes ansigt af et udtryk, der næsten var vildt. Hun stod og bed i sit smukke kniplingslommetørklæde.

I dette øjeblik trådte den kønne lille kammerjomfru, som d'Artagnan før havde lagt mærke til, ind ad døren. Hun henvendte på engelsk nogle ord til lord Winter, som straks bad

d'Artagnan om at måtte trække sig tilbage. Han havde påtrængende forretninger, som kaldte ham, og han pålagde sin søster at opnå d'Artagnans tilgivelse.

D'Artagnan trykkede lord Winters hånd og vendte sig så mod Mylady. Hendes ansigt havde med en overraskende letbevægelighed atter antaget sit mest forekommende udtryk.

Samtalen fik en oprømt karakter. Hun fortalte, at lord Winter kun var hendes svoger og ikke hendes broder. Hun var blevet gift med familiens yngste søn, som var død og havde efterladt hende som enke med et barn. Dette barn var lord Winters eneste arving, hvis han ikke giftede sig igen. Alt dette lod d'Artagnan se et slør, som skjulte noget, men han kunne endnu ikke se under sløret.

For øvrigt var d'Artagnan efter en halv times samtale overbevist om, at Mylady var hans landsmand. Hun talte fransk så rent og elegant, at der på dette punkt ingen tvivl kunne være. Han udbredte sig i galante talemåder og forsikringer om sin hengivenhed. Ved alle de fadæser, som vor gode gascogner begik, smilede Mylady velvilligt. Klokken var blevet mange. D'Artagnan tog afsked med Mylady og gik ud af stuen som den lykkeligste mand af verden.

På trappen mødte han den kønne kammerjomfru, som i forbigående kom til at berøre ham let. Hun blev blussende rød og bad om tilgivelse, fordi hun havde rørt ved ham, med en stemme så blid, at tilgivelse øjeblikkelig blev hende tilstået.

D'Artagnan kom igen næste dag og blev endnu bedre modtaget. Lord Winter var ikke til stede, og Mylady var derfor alene om at gøre honnør. Hun lod til at interessere sig meget for ham, spurgte ham ud om, hvor han var fra, om hans venner,

og om han aldrig havde tænkt på at give sig i tjeneste hos hr. kardinalen. D'Artagnan, der som bekendt var meget fornuftig af en tyve års knøs at være, kom straks i tanker om sin mistanke til Mylady. Han holdt en sprudlende lovtale over Hans Eminence og erklærede, at han sikkert havde valgt at blive gardist hos kardinalen og ikke hos kongen, hvis han f. eks. havde kendt hr. de Cavois i stedet for hr. de Tréville.

Mylady skiftede meget naturligt konversationsemne og spurgte i den ligegyldigste tone af verden, om han nogen sinde havde været i England.

D'Artagnan svarede, at hr. de Tréville engang havde sendt ham derover for at købe nogle heste, og han havde haft fire med hjem som prøve.

D'Artagnan gik på samme tid som sidst. På gangen mødte han atter den smukke kammerpige, Ketty. Hun tilkastede ham et så velvilligt blik, at det ikke var til at tage fejl af, men d'Artagnan var så optaget af fruen, at han ikke bemærkede det.

Begge de to følgende aftener besøgte d'Artagnan Mylady og fik for hver aften en nådigere modtagelse.

Hver aften mødte han den smukke kammerjomfru, enten i entréen, på gangen eller trappen.

Men som sagt – d'Artagnan bemærkede ikke den stakkels Kettys udholdenhed.

32. En middag hos prokuratoren

Porthos havde imidlertid ikke over den duel, i hvilken han havde spillet en så glimrende rolle, glemt sin prokuratorfrues middag. Dagen efter duellen lod han Mousqueton give ham de sidste strøg af børsten og begav sig hen ad klokken et på vej til Rue aux Ours, med en mine som en mand, der har lykken med sig.

Hans hjerte bankede, men ikke som d'Artagnans af en ungdommelig og utålmodig kærlighed. Nej, det var en mere materiel interesse, der bragte blodet til at flyde hurtigere igennem hans årer. Endelig skulle han overskride den hemmelighedsfulde dørtærskel til det sted, hvor den gamle hr. Coquenard havde puget sine blanke dalere sammen.

Han skulle nu virkelig se den kiste, som snese af gange havde spøgt i hans drømme, aflang og dyb, forsynet med hængelåse og slåer og naglet til gulvet. Den kiste, som han så ofte havde hørt tale om, og som nu prokuratorfruen skulle åbne for ham med sine ganske vist temmelig tørre, men dog ganske velformede hænder.

Og så skulle han, den hjemløse mand, manden uden formue, manden uden familie, soldaten, der var vant til værtshuse, kroer og knejper, lækkermunden, der som oftest måtte tage til takke med en tilfældig bid, han skulle spise en ordentlig middagsmad, nyde tilværelsen i et hyggeligt hjem og tage imod

alle de små opmærksomheder, som man skatter des højere, jo mere hærdet man er, som de gamle hugafer plejer at sige.

At kunne komme i egenskab af fætter og hver dag sætte sig til et godt bord, glatte rynkerne i den gamle prokurators gule og furede pande, plukke de unge skrivere lidt, når han lærte dem de fineste kneb ved basset, terningespil og landsknægt og som en slags honorar for den times undervisning, han gav dem, vinde omtrent en hel måneds sparepenge fra dem, det var en tanke, der i høj grad tiltalte Porthos.

Musketeren mindedes tydeligt hist og her fra de mindre heldige historier, der på den tid kurserede om prokuratorerne, og som har overlevet dem, gnieragtigheden, begærligheden og fastedagene, men da Porthos, når alt kommer til alt, altid havde anset prokuratorfruen for temmelig gavmild af en prokuratorfrue at være, med undtagelse af nogle få anfald af sparsommelighed, som han altid havde fundet meget ubetimelige, så håbede han dog at komme til et hus, der ville stå på pinde for ham.

Imidlertid begyndte musketeren at blive lidt betænkelig, da han kom til døren. Adgangen til dette hus var ikke just indbydende: En mørk og stinkende trappegang, en trappe, der kun fik et sparsomt lys fra nogle gittervinduer, hvorigennem lyset sivede ind fra en nabogård; på første sal en lav dør, beslået med store jernnagler som hovedindgangsdøren til Grand Châtelet.

Porthos bankede på. En høj, bleg skriver, med en jomfruelig hårvækst på hovedet, lukkede ham ind og hilste med en mine som en mand, der i en anden er nødt til på en gang at respektere den høje skikkelse, der tyder på kraft, den militære

dragt, der angiver standen, og det rødmossede udseende, der røber en god levemåde.

En anden, mindre skriver stod bag den første, en tredje, højere, bag den anden og en skriverdreng på 12 år bag den tredje. Alt i alt tre og en halv skriver, hvilket røbede, at kontoret i øjeblikket var et af de stærkest besøgte.

Skønt musketeren først skulle komme klokken et, så havde prokuratorfruen dog hele tiden lige fra klokken tolv været på udkig og stolede på, at hendes elskers hjerte og måske også hans mave skulle få ham til at komme for tidligt.

Derfor viste fru Coquenard sig i døren ind til lejligheden, næsten i samme øjeblik, som hendes gæst trådte ind ad døren fra trappen, og den værdige dames tilsynekomst reddede ham ud af en stor forlegenhed.

Skriverne så meget nysgerrige ud, og han, der ikke rigtig vidste, hvad han skulle sige til denne interesserede flok, tav stille.

"Det er min fætter," udbrød prokuratorfruen, "velkommen, velkommen, kære Porthos."

Navnet Porthos gjorde sin virkning på skriverne, som stak i at le, men Porthos gjorde omkring, og i samme nu lagde deres ansigter sig i de mest alvorlige folder.

Fruen førte sin gæst ind i prokuratorens kontor, gennem forværelset, hvor skriverne opholdt sig, og kontoret, hvor de burde have været. Kontoret var et mørkt, men rummeligt værelse, der flød med papirer, og hvorfra man gik ind til modtagelsessalonen, som lå til venstre for køkkenet. Alle disse værelser, der stod i indbyrdes forbindelse med hinanden, indgød ikke Porthos store tanker. Man måtte gennem alle disse

åbne døre kunne høre langt borte, hvad der blev sagt. Endvidere havde han i forbigående kastet et hastigt og inkvisitorisk blik ud i køkkenet og havde ikke – til prokuratorfruens skam og til sin egen ærgrelse – bemærket denne ild, dette liv og den bevægelse, der sædvanligvis umiddelbart før et godt måltid hersker i dette lækkeriernes allerhelligste.

Uden tvivl var prokuratoren blevet underrettet om dette besøg, for han ytrede ikke den ringeste overraskelse ved synet af Porthos, der med en temmelig nedslået mine gik hen imod ham og hilste høfligt på ham.

"Det lader jo til, at vi er fætre?" sagde prokuratoren, idet han rejste sig ved at støtte sig til armene på sin rørflettede lænestol.

Den gamle mand sad indsvøbt i en stor, sort kappe, hvori hans spinkle legeme helt forsvandt. Hans små, grå øjne skinnede som karfunkler, og bortset fra hans mund, som han stadig fordrejede, lod de til at være den eneste del af hans ansigt, hvor livet ikke var udslukt. Til al ulykke begyndte benene også at nægte hele denne knoglede maskine lydighed. I løbet af det sidste halve år havde denne svækkelse indfundet sig, og den værdige prokurator var næsten blevet en slave af sin kone.

Hans modtagelse af fætteren var resigneret, men heller ikke mere. Den livlige gamle mester Coquenard kunne nok have ønsket at fornægte ethvert slægtskabsforhold til hr. Porthos.

"Ja, hr. prokurator, vi er fætre," svarede Porthos med uforstyrrelig sindsligevægt. Han havde sandt at sige heller aldrig ventet at blive modtaget af prokuratoren med åbne arme.

"På spindesiden, så vidt jeg ved?" fortsatte denne i en ondskabsfuld tone.

Porthos opfattede ikke dette drilleri, men betragtede det som naivitet og lo i skægget. Fru Coquenard, der vidste, at en naiv prokurator er en stor sjældenhed, smilede stille, men blev stærkt rød.

Mester Coquenard havde, fra det øjeblik af, da Porthos trådte ind ad døren, stadig rettet urolige øjekast mod et stort skab, der stod lige overfor hans egetræsskrivebord. Porthos havde en klar opfattelse af, at uagtet dette skab ikke lignede det, han havde drømt om, så måtte det dog være den attråværdige kiste, og i sit stille sind lykønskede han sig selv, fordi virkeligheden gjorde det tre alen højere end drømmen.

Mester Coquenard fortsatte ikke yderligere sine genealogiske undersøgelser, men flyttede sit urolige blik fra skabet hen på Porthos og sagde:

"Vor hr. fætter gør os jo nok den store ære at spise til middag hos os en gang, inden han drager i felten, ikke sandt, mutter?"

Nu traf slaget Porthos, og han følte det hårdt. Fru Coquenard lod ikke til at være noget rådvildt gemyt, for hun fortsatte:

"Min fætter kommer ikke igen, hvis vi ikke behandler ham godt. Men i alle tilfælde har han kun så kort tid at være her i Paris, at vi bør bede ham komme her, når som helst han har tid."

"Å, mine ben, mine stakkels ben! Hvor er I henne?" mumlede Coquenard.

Og han forsøgte at smile.

Denne hjælp, som Porthos fik i det øjeblik, da han blev angrebet i sine gastronomiske forhåbninger, skaffede prokuratorfruen et stort taknemmelighedskrav på musketeren.

Kort efter blev der kaldt til middag. Man gik ind i spisestuen, et stort, mørkt værelse lige over for køkkenet.

Skriverne, der, som det syntes, havde sporet en usædvanlig madlugt i huset, stillede med militær punktlighed og medbragte fra kontoret deres taburetter, klare til at gøre indhug på måltidet. Allerede før de havde sat sig, gik kæberne på dem med en næsten forbløffende færdighed.

"Guds død!" tænkte Porthos, da han så de tre forsultne karle, for som rimeligt var, var skriverdrengen ikke tilsagt til gallataffel. "Guds død! I min fætters sted ville jeg ikke beholde sådanne lækkermunde i min tjeneste. Man skulle have troet, det var skibbrudne, der ikke havde set mad i en måned."

Mester Coquenard kom ind, siddende i sin rullestol, som fruen med velvillig assistance af Porthos rullede hen til bordet.

Han var næppe kommet indenfor døren, før han ligesom skriverne begyndte at vejre og bevæge sine tyggeredskaber.

"Aha!" udbrød han, "det var da en ganske dejlig suppe."

"Hvad fanden kan de finde for dejligt ved den suppe?" tænkte Porthos ved synet af en terrin fuld af suppe, som var aldeles blottet for "øjne", hvori der svømmede nogle stykker ristet brød omkring, lige så sjældne som øer i et arkipel.

Fru Coquenard smilede, og på et tegn fra hende satte de sig alle skyndsomst til bords.

Der blev først rettet an for mester Coquenard, derpå for Porthos. Så fyldte fruen sin egen tallerken og uddelte det ristede brød uden suppe til de utålmodige skrivere.

I dette øjeblik sprang spisestuedøren knirkende op, og Porthos så igennem den halvtåbne fløjdør skriverdrengen, der

ikke kunne deltage i festmiddagen, nyde sit smørrebrød i den dobbelte madlugt fra køkkenet og spisestuen.

Efter suppen bragte tjenestepigen en kogt høne, en raritet, som fik skrivernes øjne til at træde ud af deres huler.

"Man kan da se, at du sætter pris på din familie, mutter," sagde prokuratoren med et næsten tragisk smil, "du kræser da ordentlig op for din fætter."

Den sølle høne var mager og udstyret med en tyk, grov og vortet hud, som knoglerne aldrig, trods deres ihærdige bestræbelser, kunne gennembryde. Man havde sikkert i lange tider søgt efter den, før man fandt den siddende på den pind, hvor den var fløjet op for at dø af alderdom.

"For pokker," tænkte Porthos, "dette her er en meget bedrøvelig historie. Jeg nærer stor ærbødighed for alderdommen, men jeg sætter kun liden pris på den, når den præsenterer sig kogt eller stegt." Og han så sig om for at se, om han havde meningsfæller, men tvært imod, han så kun strålende øjne, som slugte denne herlige høne, der var genstand for hans dybeste foragt.

Fru Coquenard trak fadet hen til sig, skilte behændigt de to sorte ben fra kroppen og lagde dem over på sin mands tallerken. Derpå skar hun halsen af og lagde den med det vedhængende hoved på sin egen tallerken. Endelig tildelte hun Porthos den ene vinge, og gav tjenestepigen, som lige havde båret den ind, den næsten hele høne tilbage, og hun forsvandt så hurtigt med den, at Porthos næppe fik tid til at bemærke de udtryk af skuffelse, som lejrede sig på skrivernes ansigter, forskellige efter hver enkelts karakter og temperament.

I stedet for hønen kom et uhyre fad ind fyldt med bønner, frem af hvilke der tittede nogle fåreknogler, som man ved første øjekast kunne tro havde lidt kød på sig.

Men skriverne lod sig ikke narre af dette kneb, og deres bedrøvede ansigter fik et resigneret udtryk. Fru Coquenard uddelte disse herligheder til skriverne med hele en god husholderskes sparsommelighed.

Nu kom turen til vinen. Mester Coquenard skænkede af en meget tarvelig stendunk et lille halvt glas til hvert af de unge mennesker, et lidt større til sig selv, og så gik flasken over på den anden side af bordet til Porthos og fru Coquenard.

De unge mennesker fyldte deres glas med vand, og da de havde drukket det halvt, fyldte de igen vand i og vedblev med denne proces, så at de til sidst nedsvælgede et fluidum af en underlig gulagtig farve, mens den fra først af havde været gyldenrød.

Porthos fortærede sin vinge under frygt og bæven og gyste, da han under bordet mærkede prokuratorfruens knæ støde mod sit. Han drak også et halvt glas af denne karrigt tilmålte vin, som han genkendte som den rædselsfulde Montreuil, der er en skræk for enhver kræsen gane.

Mester Coquenard betragtede ham, mens han nedsvælgede denne herlige drue, og sukkede.

"Spiser du ikke bønner, kære Porthos?" spurgte fru Coquenard i en tone, der tydeligt sagde, "hold dig klogeligt fra dem."

"Pokker skal tage mig, om jeg rører dem!" mumlede Porthos sagte og tilføjede højt:

"Nej, mange tak, kære kusine, jeg er vel forsynet."

Der opstod en pause. Porthos vidste ikke, hvilken holdning han skulle indtage. Prokuratoren gentog:

"Oh, mutter! Jeg må gøre dig min dybeste kompliment, din middag har været et sandt festmåltid! Gud bevares, hvor jeg har spist!"

Mester Coquenard havde spist sin suppe, de sorte hønseben og det eneste fåreben, på hvilket der var en lille smule kød.

Porthos troede, at man holdt ham for nar, og begyndte at sno sit overskæg og rynke panden, men så gav fru Coquenards knæ ham atter et blideligt puf og opfordrede ham til tålmodighed.

Denne tavshed og denne standsning i anretningen, som forekom Porthos uforståelig, havde på den anden side en for skriverne frygtelig betydning. På et blik fra prokuratoren og et smil fra fruen rejste de sig langsomt fra bordet, lagde endnu langsommere servietterne sammen, bukkede og forsvandt.

"Gå, mine unge venner, gå ind og fordøj ved jeres arbejde," sagde prokuratoren alvorligt.

Da skriverne var borte, rejste fru Coquenard sig og hentede i en buffet et stykke ost, kvædesyltetøj og en kage, som hun selv havde bagt af mandler og honning.

Mester Coquenard rynkede panden, da han så de mange retter. Porthos så efter, om bønnefadet endnu var der, men det var forsvundet.

"Et fuldstændigt festmåltid," udbrød mester Coquenard, idet han hoppede i sin stol, "afgjort fest, *epulæ epularum*, Lucullus spiser hos Lucullus."

Porthos skævede til flasken, der stod ved siden af ham, i håb om en middag, bestående af brød, ost og vin, men vinen

manglede, flasken var tom. Hr. og fru Coquenard lod ikke til at bemærke det.

"Meget vel," tænkte Porthos, "så ved jeg, hvad jeg har at rette mig efter."

Han lod en lille skefuld syltetøj glide hen over tungen og klistrede sine tænder til med fru Coquenards klæbrige kagedej.

"Se så," sagde han til sig selv, "det er fuldbragt. Å, hvis jeg ikke havde håb om sammen med fru Coquenard at kigge lidt i hendes mands skab!"

Efter dette overdådige måltids nydelser – umådelighed kaldte mester Coquenard det – ytrede denne trang til en middagslur. Porthos håbede, at han ville holde siesta, hvor han var, i spisestuen, men den forbandede prokurator ville ikke tage mod fornuft. Han ville med djævelens vold og magt ind i sit eget værelse og blev ved at give ondt af sig, indtil han sad lige overfor sit skab, på hvis nederste kant han for yderligere forsigtigheds skyld anbragte sine fødder.

Fruen førte Porthos ind i et tilstødende værelse, hvor de begyndte at lægge grunden til en forsoning.

"Du kan komme her tre gange om ugen og spise til middag," sagde fru Coquenard.

"Hjertelig tak," svarede Porthos, "men jeg holder ikke af at misbruge folks godhed. Desuden må jeg jo tænke på dette udstyr."

"Det er sandt," svarede prokuratorfruen med et suk. "Det er dette ulyksalige udstyr."

"Ak ja!" sagde Porthos, "det er netop det."

"Men hvoraf består da dette dit udstyr, kære Porthos?"

"Å, der er mange forskellige ting. Som du ved, er musketererne elitetropper, og de har brug for en mængde ting, der er unødvendige for garden og schweizerne."

"Men lad mig dog høre enkelthederne."

"Men det kan løbe op til ..." sagde Porthos, der hellere ville tale om hovedsummen end om enkelthederne.

Prokuratorfruen ventede skælvende på fortsættelsen.

"Til hvor meget?" spurgte hun. "Jeg håber ikke, det overstiger ..."

Hun standsede og søgte efter ord.

"Å nej," sagde Porthos, "det overstiger ikke 2500 livres. jeg tror endda, at jeg med sparsommelighed kan klare mig med 2000."

"Store Gud, 2000 livres!" udbrød hun, "det er jo en hel formue."

Porthos skar en overordentlig betegnende grimasse, og fru Coquenard forstod den.

"Men jeg beder om enkeltheder," sagde hun, "for da jeg har mange slægtninge og bekendte i handelsverdenen, kan jeg være temmelig sikker på at få tingene omtrent hundrede procent under den pris, som du selv ville komme til at betale."

"Aha," sagde Porthos, "det var ikke så galt."

"Ja, kære Porthos! Først og fremmest skal du vel altså have en hest?"

"Ja, en hest!"

"Nu vel, det skal jeg sørge for."

"Godt," sagde Porthos strålende, "så er det jo klaret, hvad min hest angår, men så skal jeg også have komplet ridetøj, der består af forskellige ting, som kun en musketer kan købe, men som i øvrigt ikke løber op til mere end 300 livres."

"Tre hundrede livres! Ja, så siger vi tre hundrede livres," sagde prokuratorfruen med et suk.

Porthos smilede. Vi husker, at han havde den sadel, han fik fra Buckingham, og han kunne altså lumskeligen putte de tre hundrede livres i sin egen lomme.

"Og så," fortsatte han, "er der en hest til min tjener og min vadsæk. Hvad våbnene angår, så skal du ikke bryde dig om dem, dem har jeg."

"En hest til din tjener," gentog prokuratorfruen tøvende, "jeg synes, du slår noget stort på det, min ven."

"Sig mig engang," sagde Porthos stolt, "betragter du mig måske som en stodder?"

"Nej, jeg ville blot bemærke, at et smukt muldyr undertiden kan se lige så godt ud som en hest, og jeg synes, at når du får et kønt muldyr til Mousqueton ..."

"Lad så gå, et kønt muldyr!" sagde Porthos, "du har ret, jeg har set meget fornemme spanske herrer, hvis hele følge red på muldyr. Men så, forstår du jo nok, må det være et muldyr med fjerbusk og bjælder."

"Du kan være ganske rolig."

"Og så er der vadsækken tilbage," gentog Porthos.

"Å, den skal du ikke være urolig for," sagde fru Coquenard. "Min mand har fem-seks vadsække, og du kan vælge den bedste. Der er især en, som han satte stor pris på, da han rejste, og som kan rumme det utrolige."

"Den er vel tom, vadsækken?" spurgte Porthos troskyldigt.

"Ja, vist er den tom," svarede prokuratorfruen lige så troskyldigt.

"Det var kedeligt," udbrød Porthos, "for den vadsæk, jeg skal have, må sandelig være godt forsynet."

Fru Coquenard sukkede atter. Molière havde endnu ikke skrevet *Den Gerrige*. Fru Coquenard kunne følgelig ikke gøre Harpagon rangen stridig.

Derefter blev det øvrige udstyr efterhånden omtalt på samme måde, og resultatet af forhandlingerne blev, at fru Coquenard skulle udrede otte hundrede livres i kontanter og udstyre den hest og det muldyr, som skulle have den ære at bære Porthos og Mousqueton ad ærens vej.

Da disse vilkår var fastslået, tog Porthos afsked med fru Coquenard. Denne søgte vel at holde ham tilbage ved blide øjekast, men Porthos foregav påtrængende tjenesteanliggender, og prokuratorfruen måtte indrømme kongen forrangen.

Musketeren kom hjem med en glubende sult og et yderlig slet humør.

33. Frue og kammerjomfru

Imidlertid blev som sagt d'Artagnan trods sin egen samvittigheds høje advarsler og Athos' vise råd mere forelsket i Mylady for hver time, der gik. Derfor blev også vor forvovne gascogner hver dag ved at gøre stormende kur til hende, idet han var overbevist om, at hun engang før eller siden måtte svare.

En aften, da han kom med næsen i vejret, let som en mand, der er vant til medgang, mødte han kammerjomfruen i porten, men denne gang nøjedes den smukke Ketty ikke med at berøre ham i forbigående, men tog roligt hans hånd.

"Godt," tænkte d'Artagnan, "hun har et eller andet bud til mig fra sin frue. Hun skal tilsige mig et stævnemøde, som fruen ikke selv har turdet opfordre mig til."

Og han betragtede den smukke unge pige med den mest sejrrige mine, han kunne påtage sig.

"Jeg ville gerne tale to ord med Dem, herre ..." stammede kammerpigen.

"Tal væk, mit barn," sagde d'Artagnan, "jeg er lutter øre."

"Her, umuligt! Hvad jeg har at sige Dem, tager lang tid og skal først og fremmest holdes hemmeligt."

"Meget vel, men hvad skal vi så gøre?"

"Hvis herren vil følge med," sagde Ketty frygtsomt.

"Hvorhen du vil."

"Godt, kom så."

Og Ketty, der ikke havde sluppet hans hånd, trak ham med sig op ad en snæver og mørk vindeltrappe og åbnede en dør, da de var kommet op ad en snes trin.

"Værs'god, herre," sagde hun, "her er vi alene og kan tale sammen."

"Men hvad er dette da for et værelse, mit smukke barn?" spurgte d'Artagnan.

"Det er mit, herre. Det står i forbindelse med min frues ved denne dør. Men vær rolig, hun kan ikke høre, hvad vi siger. Hun går aldrig i seng før midnat."

D'Artagnan så sig om. Det lille værelse var smagfuldt og renligt holdt, men mod sin vilje rettede han sit blik fast mod den dør, som Ketty havde fortalt ham førte ind til Myladys værelse.

Ketty gættede, hvad der rørte sig hos den unge mand, og sukkede.

"De elsker altså min frue, herre?" sagde hun.

"Oh, mere end jeg kan sige! Ketty, jeg elsker hende vanvittigt."

Ketty sukkede på ny.

"Ak, herre," sagde hun, "det er virkelig skade."

"Hvorfor pokker siger du nu det?" spurgte d'Artagnan.

"Jo," svarede Ketty, "fordi min frue aldeles ikke elsker Dem igen."

"Ak," sukkede d'Artagnan, "har hun pålagt dig at sige mig det?"

"Oh nej, herre! Det er mig selv, som af interesse for Dem har besluttet at sige Dem det."

"Tak, skal du have, min rare Ketty, for din gode mening, men ikke for din fortrolige meddelelse, for den, vil du indrømme mig, er ikke behagelig."

"Det vil sige, at De ikke tror, hvad jeg har sagt Dem, ikke sandt?"

"Man har altid ondt ved at tro den slags ting, om ikke for andet så blot på grund af ens egenkærlighed."

"De tror mig altså ikke?"

"Jeg tilstår, at indtil du indlader dig på at give mig et bevis på, hvad du der foregiver ..."

"Hvad siger De da til dette?"

Og Ketty trak en billet frem fra sit bryst.

"Er det til mig?" sagde d'Artagnan og snappede hurtigt brevet.

"Nej, til en anden."

"En anden?"

"Ja."

"Hans navn, hans navn!" skreg d'Artagnan.

"Læs adressen."

"Hr. grev de Wardes!"

Mindet om scenen fra St. Germain stod øjeblikkelig klart for den indbildske gascogners fantasi. Med en bevægelse, hurtig som tanken, sønderrev han konvolutten, til trods for det skrig, som Ketty udstødte, da hun så, hvad han ville gøre eller rettere gjorde.

"Å, Gud! Hvad er det, De gør?" udbrød hun.

"Jeg! Intet!" sagde d'Artagnan og læste:

> De har ikke svaret på min første billet. Er De syg, eller har De glemt de blikke, De sendte mig på ballet hos fru de

Guise? Nu er der en lejlighed, hr. greve, lad den ikke gå unyttet hen.

D'Artagnan blegnede.

"Stakkels, kære hr. d'Artagnan!" sagde Ketty med en medlidende stemme og trykkede på ny hans hånd.

"Du beklager mig, kære lille!" sagde d'Artagnan.

"Oh, ja, af hele mit hjerte! For jeg ved også, hvad kærlighed er."

"Så du ved, hvad kærlighed er?" sagde d'Artagnan, og for første gang så han på hende med en vis opmærksomhed.

"Ak ja!"

"Nå ja, så må du hellere hjælpe mig til hævn over din frue i stedet for at beklage mig."

"Og hvordan vil De da hævne Dem?"

"Jeg vil besejre hende og stikke min rival ud."

"Det hjælper jeg Dem aldrig til, herre!" sagde Ketty ivrigt.

"Hvorfor ikke det?" spurgte d'Artagnan.

"Af to grunde."

"Hvad er det for grunde?"

"For det første, fordi min frue aldrig vil komme til at elske Dem."

"Hvorfra ved du det?"

"De har såret hende dybt."

"Jeg! Hvormed kan jeg have såret hende, jeg, som i al den tid, jeg har kendt hende, har ligget som en ydmyg slave ved hendes fødder. Sig, hvad du mener."

"Det vil jeg kun kunne sige til den mand, som ... kan læse i mit hjerte."

D'Artagnan så for anden gang på Ketty. Den unge pige var så frisk og så smuk, at mangen fyrstinde ville have betalt hendes skønhed med sin krone.

"Ketty," sagde han, "jeg vil læse i dit hjerte, når du vil, det skal ikke komme an på det, kære barn."

Og han gav hende et kys, som fik en purpurrødme til at stige op i hendes kinder.

"Nej," råbte Ketty, "De elsker mig jo ikke! Det er min frue, De elsker, sagde De for et øjeblik siden."

"Og det skulle hindre dig i at sige mig den anden grund?"

"Den anden grund, herre," svarede Ketty, der var blevet dristigere, først ved hans kys og så ved udtrykket i hans øjne, "er, at i kærlighed er enhver sig selv nærmest."

Nu først kom d'Artagnan til at tænke på Kettys smægtende blikke, på, hvordan hun havde mødt ham i forværelset, på trappen og i korridoren, hvordan hun havde rørt ved hans hånd, hver gang hun mødte ham, og på hendes kvalte sukke, men optaget som han var af ønsket om at behage den fornemme dame, havde han fuldstændig set kammerpigen over hovedet. Den, som jager en ørn, bekymrer sig ikke om en spurv.

Men nu så vor gascogner øjeblikkelig, hvilken fordel han kunne drage af den kærlighed, som Ketty havde røbet på en så uskyldig eller fræk måde. Han kunne opsnappe brevene til de Wardes, han havde hemmelige forbindelser i modstandernes lejr, og kunne frit komme, når han ville, i Kettys værelse, der stødte op til hendes frues. Som man ser, ofrede den troløse d'Artagnan allerede i tanken den unge pige for med det onde eller det gode at få fruen i sin magt.

"Ja, ja," sagde han til den unge pige, "du ønsker altså, kære Ketty, et bevis på den kærlighed, du tvivler om?"

"Hvilken kærlighed?"

"Den kærlighed, som jeg er rede til at skænke dig."

"Og hvilket bevis ville De give mig?"

"Vil du have, at jeg skal tilbringe den tid, jeg plejer at være hos din frue, her hos dig?"

"O, ja," sagde Ketty og klappede i hænderne, "det vil jeg være meget glad for!"

"Se så, kære barn," sagde d'Artagnan, der havde slået sig ned i en lænestol, "kom så her hen til mig, så skal jeg fortælle dig, at du er den sødeste lille kammerpige, jeg nogen sinde har set!"

Og han talte så længe og så godt for hende, at det stakkels barn, som intet hellere ønskede end at tro ham, til sidst virkelig også troede ham ... men til d'Artagnans store forbavselse holdt den smukke Ketty ham stadig i tilbørlig afstand.

Tiden går hurtigt under en fortsat række angreb og forsvar.

Klokken slog tolv, og næsten i samme nu hørte han klokken ringe i Myladys værelse.

"Store Gud!" udbrød Ketty, "fruen kalder! Gå, skynd Dem at gå!"

D'Artagnan rejste sig, tog sin hat, som ville han adlyde hende, men i stedet for at åbne døren til trappen, åbnede han et stort skab og smuttede hurtigt ind mellem alle Myladys kjoler og friserkåber.

"Hvad gør De dog?" udbrød Ketty.

D'Artagnan, der havde stukket nøglen til sig, lukkede sig inde i sit skab uden at mæle et ord.

"Nå," råbte Mylady i en skarp tone, "sover du, siden du ikke kommer, når jeg ringer?"

Og d'Artagnan hørte døren ind til hendes værelse blive revet op.

"Nu kommer jeg, Mylady, nu kommer jeg," råbte Ketty, og skyndte sig ind til fruen.

De gik begge ind i hendes soveværelse, men da døren blev stående åben, kunne d'Artagnan høre Mylady skænde på sin kammerjomfru. Langt om længe blev hun roligere og førte samtalen hen på d'Artagnan, mens Ketty hjalp hende med hendes toilette.

"Nå," sagde Mylady, "jeg har ikke set noget til vor gascogner i aften."

"Hvad for noget, frue! Har han ikke været her? Han skulle da vel ikke være flygtig?"

"Å nej. Han er vel blevet opholdt hos hr. de Tréville eller hr. des Essarts. Det er noget, jeg forstår mig på, Ketty, og jeg skal nok holde ham fast."

"Hvad vil fruen gøre med ham?"

"Hvad jeg vil gøre med ham! – Vær du blot rolig, Ketty. Der er noget ham og mig imellem, som han ikke ved besked om ... han har været lige ved at bringe mig i miskredit hos Hans Eminence. Men jeg skal vide at hævne mig!"

"Jeg troede, Mylady elskede ham?"

"Elskede – ham! Jeg afskyer ham! Sådan en dumrian, han holder lord Winters liv i sin hånd og dræber ham ikke, og påfører mig derved et tab på tre hundrede tusind pund om året."

"Det er sandt," bemærkede Ketty, "Deres søn er jo sin onkels eneste arving, og indtil han bliver myndig, kunne fruen alene råde over hans formue."

Det gik d'Artagnan til marv og ben, da han hørte dette blide væsen bebrejde ham med denne gennemtrængende stemme, at han ikke havde dræbt den mand, der havde vist hende det største venskab.

"Derfor," fortsatte Mylady, "havde jeg allerede hævnet mig på ham, hvis ikke kardinalen – Gud ved af hvilken grund – havde anbefalet mig at skåne ham."

"Ja, men fruen har ikke skånet den lille kone, som han var forelsket i."

"Du mener hosekræmmerens kone fra Rue des Fossoyeurs! Har han ikke for længe siden glemt, at hun overhovedet var til? Ja, det er en dejlig hævn!"

En kold sved perlede på d'Artagnans pande. Det var jo et rent uhyre, denne kvinde.

Han gav sig til at lytte videre, men toilettet var uheldigvis forbi.

"Det er godt," sagde Mylady, "gå så ind til dig selv, og forsøg så i morgen at skaffe mig svar på det brev, jeg gav dig."

"Det brev til hr. de Wardes?" spurgte Ketty.

"Selvfølgelig, ja."

"Han lader til at være en fuldstændig modsætning til den stakkels hr. d'Artagnan," tillod Ketty sig at bemærke.

"Gå din vej," svarede Mylady, "jeg sætter aldeles ingen pris på dine bemærkninger."

D'Artagnan hørte døren blive lukket, og Mylady skød to slåer for inde hos sig, mens Ketty på sin side af døren drejede nøglen

om så sagte som muligt. Så lukkede d'Artagnan skabsdøren op.

"Å, Gud," hviskede Ketty, "er De syg? De er så bleg."

"Det afskyelige uhyre!" mumlede d'Artagnan.

"Stille, stille og gå Deres vej," sagde Ketty, "der er kun en tynd bræddevæg ind til hendes værelse, man kan høre hvert ord, der bliver sagt!"

"Ja, det er netop derfor, jeg ikke vil gå," sagde d'Artagnan.

"Hvordan det?" spurgte Ketty og rødmede.

"Eller i det mindste ikke før ... senere."

Og han drog Ketty ind til sig. Det nyttede ikke at gøre modstand, det gør altid støj! – derfor gav Ketty efter.

Det var en hævn, d'Artagnan tog over Mylady. Han fandt, at ordsproget taler sandt, når det siger: Hævnen er gudernes glæde. Havde han haft en lille smule hjerte, så havde han ladet sig nøje med denne ny erobring, men der var kun stolthed og ærgerrighed hos ham.

Imidlertid må det siges til hans ros, at den første brug, han gjorde af sin indflydelse over Ketty, var et forsøg på at få at vide, hvad der var blevet af fru Bonacieux, men den stakkels pige tilsvor ham højt og helligt, at hun ikke havde det ringeste begreb om det, da hendes frue aldrig røbede hende mere end det halve af sine hemmeligheder. Kun troede hun at turde svare for, at hun ikke var død. Hvad grunden var til, at Mylady nær var faldet i unåde hos kardinalen, var Ketty lige så uvidende om, men det vidste d'Artagnan også ret vel besked om. Da han havde set Mylady om bord på et skib, netop da han rejste fra England, anede han nok, at det drejede sig om diamanterne. Men det, der stod ham klarest af det hele, var, at hendes dybe og

rodfæstede had til ham skrev sig fra, at han ikke havde dræbt hendes svoger.

Næste dag besøgte d'Artagnan atter Mylady, som var i meget dårligt humør. Han formodede, at det var det udeblevne svar fra hr. de Wardes, der ærgrede hende. Ketty kom ind, men Mylady tiltalte hende hårdt. Hun sendte d'Artagnan et blik, der tydeligt sagde: "De ser, hvad jeg lider for Deres skyld."

Senere på aftenen blev den smukke løvinde imidlertid formildet, hun hørte smilende på d'Artagnans komplimenter og rakte ham endog hånden til kys.

D'Artagnan gik; han vidste ikke, hvad han skulle tro, men da han ikke så let tabte hovedet, havde han udregnet en lille plan, alt imens han fortsatte sin gang fra Mylady.

Han traf Ketty i porten, og som den foregående aften gik han med hende op. Ketty havde fået mange skænd af Mylady, "fordi hun var forsømmelig". Mylady kunne ikke forstå grev de Wardes' tavshed og havde pålagt Ketty næste morgen kl. 9 at komme ind og få et tredje brev til ham. D'Artagnan fik Ketty til at gå ind på at bringe ham dette brev næste morgen. Den unge pige lovede alt, hvad hendes elsker ville have. Hun var vanvittigt forelsket.

Alt gik som den foregående aften. D'Artagnan lukkede sig inde i sit skab, Mylady kaldte, gjorde sit toilette for natten, sendte Ketty ind og lukkede sin dør efter hende. Som den foregående dag kom d'Artagnan først hjem klokken fem om morgenen.

Klokken elleve kom Ketty med et nyt brev fra Mylady i hånden. Denne gang forsøgte det stakkels barn ikke engang at

gøre d'Artagnan det stridigt. Hun lod ham gøre, som han ville. Hun tilhørte med sjæl og legeme sin smukke soldat.

D'Artagnan åbnede brevet og læste følgende:

> Det er nu tredje gang, jeg skriver til Dem, for at sige Dem, at jeg elsker Dem. Vogt Dem, at jeg ikke skal skrive fjerde gang for at sige, at jeg hader Dem. Hvis De angrer Deres opførsel mod mig, kan den unge pige, der bringer Dem dette brev, sige Dem, hvordan en brav mand kan opnå tilgivelse.

D'Artagnan skiftede hyppigt farve, mens han læste dette brev.

"Å, De elsker hende endnu," udbrød Ketty, der uafbrudt havde betragtet den unge mands ansigt.

"Nej, Ketty, du tager fejl, jeg elsker hende ikke mere, men jeg vil hævne mig over hendes ringeagt."

"Ja, jeg ved, hvordan De vil hævne Dem. De har jo sagt mig det."

"Hvad kan det gøre dig, Ketty? Du ved jo godt, at jeg ikke elsker andre end dig."

"Hvor kan jeg vide det?"

"Det kan du vide af den ringeagt, jeg viser hende."

Ketty sukkede.

D'Artagnan tog en pen og skrev:

> Frue!
>
> Lige indtil nu har jeg været i tvivl om, at Deres første to breve virkelig var til mig, så uværdig troede jeg mig til en så stor lykke. For øvrigt var jeg så syg, at jeg i alle tilfælde havde opsat at svare.

Men nu må jeg jo tro på Deres overordentlige godhed, eftersom ikke blot Deres brev, men også Deres pige forsikrer mig, at jeg er så lykkelig at være elsket af Dem.

Hun behøver ikke at sige mig, hvorledes en brav mand skal opnå tilgivelse. Jeg kommer selv for at bede om den i aften klokken elleve. At tøve blot en dag ville i mine øjne nu være en ny fornærmelse mod Dem.

Den mand, som De har gjort til den lykkeligste af alle,

Grev de Wardes.

Dette brev var for det første et falskneri, for det andet en taktløshed. Efter vore dages begreber var det endda en skurkestreg, men man var den gang ikke så fintfølende som nu. Desuden vidste jo d'Artagnan fra Myladys egne ord, at hun var skyldig i langt værre forræderier, og han nærede kun ringe agtelse for hende.

D'Artagnans plan var ganske simpel. Fra Kettys værelse ville han have adgang til hendes frues. Han ville benytte sig af det første øjebliks overraskelse, skam og skræk til at overvinde hende. Måske gik det galt, men hvo intet vover, intet vinder. Om otte dage skulle felttoget begynde, og så måtte han rejse. D'Artagnan havde ingen tid at spilde på romantiske kærlighedsforbindelser.

"Værsågod," sagde den unge mand og gav Ketty det forseglede brev, "giv Mylady det. Det er grev de Wardes' svar."

Den stakkels Ketty blev bleg som et lig; hun anede, hvad brevet indeholdt.

"Hør engang, kære barn," sagde d'Artagnan til hende, "du forstår nok, at dette her må have en ende enten på den ene eller den anden måde. Mylady kan få at vide, at du har givet min og ikke grevens tjener det første brev, og at det er mig, som har åbnet de andre, som hr. de Wardes skulle have åbnet. Så jager hun dig bort, og du kender hende tilstrækkeligt til at vide, at hun ikke indskrænker sin hævn til det."

"Ak!" sagde Ketty, "for hvis skyld har jeg udsat mig for alt dette?"

"Det ved jeg nok, for min skyld, min søde pige," svarede den unge mand, "og jeg sværger dig, jeg er dig også taknemmelig for det."

"Ja, men sig mig, hvad står der i Deres brev?"

"Det vil Mylady nok fortælle dig."

"Å, De elsker mig ikke!" udbrød Ketty, "hvor jeg dog er en ulykkelig pige!"

På denne bebrejdelse kan en mand svare sådan, at han narrer enhver kvinde. D'Artagnan svarede sådan, at Ketty forblev i den største vildfarelse.

Imidlertid græd hun længe, før hun besluttede sig til at give Mylady dette brev, men omsider bestemte hun sig til at gøre det, og det var alt, hvad d'Artagnan forlangte.

Desuden lovede han hende, at han ville gå tidligt fra hendes frue den aften og så komme op til hende. Og dette løfte trøstede fuldstændig den stakkels Ketty.

34. Om Aramis' og Porthos' udstyr

Efter at de fire venner var begyndt at gå på jagt efter deres udstyr, kom de ikke længere sammen til regelmæssige tider som hidtil. De spiste hver for sig, der hvor de tilfældigt opholdt sig, eller rettere, hvor de kunne få noget at spise. Tjenesten optog også en del af deres kostbare tid. Kun en gang om ugen havde de aftalt at mødes henad klokken et hos Athos, forudsat at denne holdt sin ed og ikke gik uden for døren.

Det var netop mødedag den dag, da Ketty havde været hos d'Artagnan, og hun var næppe gået, før han begav sig hen i Rue Férou.

Han traf Athos og Aramis siddende og filosofere. Aramis gjorde nogle intetsigende tilløb til at trække i præstekjolen, og Athos rådede som sædvanlig hverken fra eller til. Han mente, at enhver skulle have sin fri vilje. Han gav aldrig råd, hvis man da ikke ligefrem bad ham om det, og så måtte man endda bede ham to gange.

"Man beder sædvanligvis kun om råd," sagde han, "for at lade være at følge dem, eller – hvis man følger dem – for at have en, som man bagefter kan bebrejde, at han har givet råd."

Porthos kom et øjeblik efter d'Artagnan, og nu var de fire venner altså atter samlede.

De fire fysiognomier var prægede hvert af sit udtryk. Porthos' ansigt tilkendegav ro, d'Artagnans håb, Aramis' bekymring og

Athos' sorgløshed.

Efter et øjebliks samtale, hvor Porthos lod nogle ord falde om, at en højtstående dame havde været så elskværdig at hjælpe ham ud af hans forlegenhed, kom Mousqueton til.

Han kom for at bede Porthos følge med hjem. Hans nærværelse var påtrængende nødvendig, tilføjede han med en meget ynkelig mine.

"Er det mit udstyr?" spurgte Porthos.

"Både ja og nej," svarede Mousqueton.

"Men, for pokker, kan du da ikke sige ..."

"Følg med hjem, herre."

Porthos rejste sig, hilste på sine venner og gik med Mousqueton.

Et øjeblik efter kom Bazin til syne i døren.

"Hvad vil du, min ven?" spurgte Aramis med dette blide tonefald, som han anlagde, hver gang han omgikkes med gejstlige tanker.

"Der er en mand hjemme, som venter på herren," svarede Bazin.

"Hvad er det for en mand?"

"Det er en tigger."

"Giv ham en almisse, Bazin, og sig, at han skal bede for en stakkels synder."

"Ja, men han vil absolut tale med herren og erklærer, at herren vil blive meget glad ved at se ham."

"Har han ingen særlig besked givet dig med?"

"Jo. Han sagde, at hvis hr. Aramis betænkte sig på at komme, skulle jeg sige, at han kom fra Tours."

"Fra Tours?" udbrød Aramis. "Tilgiv, kære venner, at jeg går, men den mand bringer mig sikkert nogle efterretninger, som jeg har ventet længe på."

Han rejste sig straks og skyndte sig af sted.

Athos og d'Artagnan var nu ene tilbage.

"Jeg tror, at de to fyre klarer sig godt," sagde Athos. "Hvad mener du, d'Artagnan?"

"Jeg ved, at Porthos er godt i gang," sagde d'Artagnan, "og for Aramis har jeg sandt at sige aldrig næret alvorlige bekymringer. Men du, kære Athos, der så ædelmodigt har uddelt de engelske guldstykker, der var din lovlige ejendom, hvad vil du gøre?"

"Jeg er meget glad over at have slået den skurk ihjel, i betragtning af, at det altid er en god gerning at dræbe en englænder, men hvis jeg havde taget hans guldstykker, ville de have tynget på min samvittighed."

"Ja, kære Athos, du har virkelig undertiden nogle løjerlige meninger."

"Ja, lad os nu ikke tale om det. – Ved du, hvad hr. de Tréville sagde i går, da han gjorde mig den ære at besøge mig? Han sagde, at du søger omgang med de mistænkelige englændere, som står under kardinalens beskyttelse."

"Det vil da ikke sige andet end, at jeg kommer til en englænderinde, hende, jeg har fortalt dig om."

"Nå ja, den blonde dame, med hensyn til hvem jeg gav dig nogle råd, som du selvfølgelig har vogtet dig vel for at følge."

"Jeg har jo sagt dig mine grunde."

"Ja, så vidt jeg har forstået, håber du nok at få dit udstyr gennem hende."

"Aldeles ikke! Jeg har fået vished for, at denne kvinde har del i fru Bonacieux' bortførelse."

"Ja, og jeg forstår dig godt. For at få fat i den ene, gør du kur til den anden. Det er en omvej, men den er jo fornøjelig."

D'Artagnan var lige ved at fortælle Athos alt, men der var noget, der afholdt ham fra det. Athos var meget streng, hvor æren var med i spillet, og i den lille plan, vor forelskede ven havde lagt mod Mylady, var der ting, som han på forhånd vidste ikke ville få puritanerens bifald. Han foretrak derfor at tie, og da Athos var så lidt nysgerrig, som nogen dødelig kan være, slap d'Artagnan for at gå til bekendelse.

Vi forlader nu de to venner, der ikke har noget særlig vigtigt at meddele hinanden, og følger med Aramis.

Vi så, hvor travlt den unge mand fik, da han fik at vide, at den mand, der ville tale med ham, kom fra Tours. På et øjeblik nåede han fra Rue Férou hjem til Rue Vaugirard. Da han kom hjem, traf han en lille uanselig mand med et par kloge øjne, men som var klædt i pjalter.

"Er det Dem, der spørger efter mig?" spurgte musketeren.

"Ja, jeg skulle tale med hr. Aramis. Er det Dem?"

"Ja! Har De noget til mig?"

"Ja, såfremt De kan vise mig et vist broderet lommetørklæde."

"Her er det," sagde Aramis, idet han trak en nøgle frem fra sit bryst og åbnede et lille ibenholts skrin, der var indlagt med perlemoder. "Her er det, værsågod."

"Det er rigtigt," sagde tiggeren, "send så Deres tjener bort."

Bazin, der var nysgerrig efter at få at vide, hvad tiggeren ville hans herre, havde gået næsten lige så hurtigt som denne og var kommet hjem omtrent samtidig med ham, men hans hastværk

nyttede ham ikke stort. For på tiggerens opfordring gav Aramis ham tegn til at gå, og han måtte adlyde, hvor nødigt han end ville.

Da Bazin var gået, så tiggeren sig hurtigt om for at forvisse sig om, at ingen uvedkommende så eller hørte ham. Derpå åbnede han sin pjaltede kappe, der holdtes sammen af en læderrem, sprættede det øverste af sin vams op og trak et brev frem.

Aramis udstødte et glædesskrig ved synet af seglet, kyssede udskriften og åbnede brevet, næsten med andagt.

Det indeholdt følgende:

> Kære ven!
> Skæbnen vil, at vi skal være skilt endnu nogen tid, men ungdommens skønne dage kommer nok igen. Gør din pligt i felten, jeg gør min andet steds. Modtag det, som overbringeren har med til dig, drag i felten som en bold og gæv ridder og tænk på mig, der i tankerne kærligt kysser dine sorte øjne.
>
> Farvel, eller rettere: På gensyn.

Tiggeren stod stadig og sprættede op. En for en trak han frem af sine snavsede klæder halvandet hundrede spanske dobbeltdukater, som han stablede op på bordet. Så hilste han og gik, før den unge mand, der stod målløs af overraskelse, kunne sige et ord.

Aramis læste atter brevet igennem og bemærkede nu, at det havde en efterskrift:

P.S. Tag vel imod overbringeren – han er greve og spansk grande.

"Å, mine gyldne drømme!" udbrød Aramis. "Hvor livet er skønt! Ja, vi er unge endnu, og vi vil endnu komme til at leve lykkelige dage! O, du min elskede, mit liv, mit blod, mit et og alt, min herskerinde!"

Og han kyssede lidenskabeligt brevet uden så meget som at se de guldstykker, der lå og skinnede på bordet. Bazin bankede på døren. Aramis havde ikke længere grund til at holde ham ude og lod ham komme ind.

Bazin tabte helt mælet af forbavselse over at se alle de mange guldstykker og glemte rent, at han skulle melde d'Artagnan, der var gået lige fra Athos her hen for at få at vide, hvad tiggeren ville.

Da han så, at Bazin glemte at melde ham, tillod han sig selv at melde sin ankomst.

"Det var som fanden, kære Aramis," udbrød d'Artagnan. "Hvis det er de blommer, du har fået fra Tours, så må du overbringe den gartnerske, der dyrker dem, min dybeste kompliment."

"Nej, kære ven," svarede den stadig diskrete Aramis, "du tager fejl. Det er min forlægger, der har sendt mig mit honorar for det digt, jeg påbegyndte dernede med en stavelse i hver linje."

"Nå sådan! Ja, så må jeg tilstå, at din forlægger er en holden mand!"

"Nej da, herre, kan man få så meget for et digt," udbrød Bazin. "Det er da utænkeligt! Å, herre, De kan jo drive det til, hvad det skal være, De kan jo snart overstråle hr. de Voiture og

hr. de Benserade! Det passer mig! Å, hr. Aramis, se at blive digter!"

"Jeg synes, du blander dig i samtalen, kære Bazin."

Bazin indså, at han havde forløbet sig. Han hang med næbbet og gik sin vej.

"Nå, så du lader dine åndsprodukter veje op med guld!" sagde d'Artagnan smilende, "du er da ret en lykkens Pamphilius. Men pas på, at du ikke taber det brev, som stikker op af din frakkelomme. Det er vel også fra din forlægger?"

Aramis stak brevet ind og knappede sin vams.

"Kære d'Artagnan," sagde han, "hvad mener du om at få fat i vore venner. Nu er jeg jo kapitalist, og så synes jeg, at vi skulle begynde at spise til middag sammen igen, i håb om, at de også snart må komme til penge."

"Den tanke tiltaler mig virkelig," sagde d'Artagnan. "Det er længe siden, vi har spist ordentligt til middag, og da jeg netop i aften skal ud på en temmelig vovelig ekspedition, har jeg ikke det ringeste imod at stramme mig lidt op med et par flasker gammel burgunder."

"Lad gå, så drikker vi burgunder! Jeg har heller ikke sådan noget særligt imod den," sagde Aramis, som nu ved tanken om sine mange penge havde opgivet at forsage verden.

Han stak en tre-fire dobbeltdukater til sig for at bestride de foreløbige udgifter og gemte resten i det lille ibenholts skrin sammen med det meget omtalte lommetørklæde, der havde tjent ham som talisman.

De to venner fulgtes så ad hen til Athos, og da denne havde svoret ikke at gå udenfor døren, foreslog han, at slaget skulle stå hos ham. Og da han var umådelig forfaren i alle

gastronomiske kunststykker, betænkte d'Artagnan og Aramis sig heller ikke et minut på at overlade ham det vigtige hverv.

Fra Athos gik de hen til Porthos, men på hjørnet af Rue du Bac mødte de Mousqueton, som meget nedslået kom trækkende med et muldyr og en hest.

D'Artagnan udstødte et forundringsråb, der tillige havde en lille genklang af glad overraskelse.

"Å, det er min gule ganger! Se engang på den hest, Aramis!"

"Det var dog en gyselig krikke!" sagde Aramis.

"Ja, men det er dog den hest, der har båret mig til Paris."

"Hvad for noget! Kender herren den hest?" spurgte Mousqueton.

"Det var da en mærkelig farve," sagde Aramis, "jeg har aldrig set noget lignende."

"Nej, det tror jeg," sagde d'Artagnan. "Jeg fik skam hele tre daler for den, og det må da have været for skindets skyld, for hele kadaveret er ikke atten pund værd. Men hvordan er du kommet til den hest, Mousqueton?"

"Å, tal ikke om det, herre," sagde tjeneren. "Det er et forfærdeligt puds, vor hertugindes mand har spillet os."

"Hvordan det, Mousqueton?"

"Jo, det er en meget fornem dame, som har et godt øje til os, en hertuginde af – – nej, det er sandt, min herre har forbudt mig at nævne hendes navn. Hun ville absolut give os en lille erindring, en prægtig spansk hest og et dejligt andalusisk muldyr, men så har hendes mand fået det at vide og har konfiskeret de to dejlige dyr og i stedet for sendt os disse to udlevede bæster."

"Og nu skal du trække dem tilbage?" spurgte d'Artagnan.

"Ja, De kan da nok indse, at vi ikke kan være tjent med sådan et par øg i stedet for dem, der var blevet os lovet."

"Nej, Guds død og pine! Skønt jeg kunne nok lide at se Porthos på ryggen af min gule hest. Det kunne jo give mig et svagt begreb om, hvordan jeg selv tog mig ud, da jeg kom til Paris. Men vi vil ikke sinke dig, Mousqueton! Besørg du din herres ærinde. Han er vel hjemme?"

"Ja, han er, men han er meget gnaven, herre."

Mousqueton hilste og gik videre ned mod Grands Augustins-kajen, og de to venner gik op og ringede på hos Porthos. Han havde set dem komme over gården, men kunne ikke bekvemme sig til at lukke dem ind, hvor stærkt de så også ringede.

Imidlertid gik Mousqueton videre med sine to øg ned over Pont Neuf og nåede omsider Rue aux Ours. Efter Porthos' ordre bandt han dem til prokuratorens dørhammer. Så gik han tilbage til Porthos og meldte, at hans ærinde var besørget, uden at bekymre sig om de to stakkels dyrs fremtidige skæbne.

Efter en stunds forløb begyndte de sølle bæster, der ikke havde fået noget at æde siden om morgenen, at gøre en så voldsom støj med dørhammeren, at prokuratoren sendte skriverdrengen ned for at få at vide, hvem de to dyr tilhørte.

Madame Coquenard genkendte dem straks, men kunne ikke fatte, hvorfor hun fik sin gave tilbage, men det varede ikke længe, før Porthos kom og forklarede hende det. Den stakkels kone blev helt forskrækket over den harme, der lyste ud af musketerens øjne, uagtet han anstrengte sig af yderste evne for at bekæmpe sig. Mousqueton havde da heller ikke lagt skjul på, at han havde mødt d'Artagnan og Aramis, og at d'Artagnan i den

gule hest havde genkendt sin bearniske ganger, der en gang bar ham til Paris, og som han solgte for tre daler.

Porthos gik igen, da han først havde sat prokuratorfruen stævne i klostret Saint Magliore. Da prokuratoren så, at han ville gå, indbød ham han til middag, en indbydelse, som Porthos dog afslog med en majestætisk mine.

Under frygt og bæven begav madame Coquenard sig hen til klostret Saint Magliore. Hun ventede en overhaling, men var aldeles fortryllet over Porthos' storartede optræden.

Alle de bebrejdelser og onde ord, som en mand, hvis egenkærlighed og forfængelighed er krænket, kan udøse over en kvindes hoved, lod Porthos gå ud over prokuratorfruen.

"Ak," sagde hun sønderknust, "jeg troede, det var så meget godt. En af vore kunder, der er hestehandler, skyldte os nogle penge, men ville ikke betale dem. Så tog jeg hesten og muldyret i stedet for pengene. Han havde lovet mig to kongelige dyr."

"Meget vel, frue," sagde Porthos. "Selv om prangeren så blot skyldte Dem fem daler, så er han dog en tyveknægt."

"Ja, man har jo lov at forsøge at få prisen sat ned," sagde prokuratorfruen undskyldende.

"Ja, frue, men i så fald må man finde sig i, at andre søger sig mere rundhåndede venner."

Og Porthos gjorde kort omkring og begyndte at gå.

"Hr. Porthos, hr. Porthos," kaldte fruen, "jeg indrømmer min fejl. Jeg burde ikke have pruttet, da det gjaldt et udstyr til Dem."

Porthos svarede ikke, men begyndte at gå igen.

Prokuratorfruen syntes allerede, hun så ham i en strålende sky omringet af hertuginder og markiser, der strøede guld for hans fødder.

"Bliv dog, for guds skyld, hr. Porthos," råbte hun, "bliv og lad os tale om tingene."

"Det bringer mig kun ulykke at tale med Dem," sagde Porthos.

"Men sig mig dog, hvad De forlanger!"

"Ingenting, for det bliver vist det samme, selv om jeg bad Dem om noget."

Prokuratorfruen klyngede sig til Porthos' arm og råbte i sin fortvivlelse:

"Hr. Porthos, hvad forstand har jeg på den slags ting? Tror De, jeg forstår mig på heste og ridetøj?"

"Så kunne De have holdt Dem til mig, som har forstand på det, frue, men De ville spare og have ågerrenter af Deres penge."

"Ja, jeg har fejlet, hr. Porthos, men jeg skal på min ære gøre min uret god igen."

"Hvordan det?" spurgte musketeren.

"Jo, hør nu. Hr. Coquenard er inviteret til hr. Chaulnes i aften og bliver borte aller mindst to timer. Kom så hen til mig, så er vi alene, og så kan vi gøre regnskabet op."

"Ja se, det er der da fornuft i."

"Tilgiver De mig så?"

"Vi får se," svarede Porthos majestætisk. Derpå gik de hver til sit.

"For pokker," tænkte Porthos, "nu tror jeg snart, jeg har fundet vejen frem til hr. Coquenards kiste."

35. I mørke er alle katte grå

Omsider oprandt denne af Porthos og d'Artagnan så utålmodigt ventede aften.

Henad kl. 9 indfandt d'Artagnan sig som sædvanlig hos Mylady. Her var straks på det rene med, at hun havde fået hans billet, og at den havde gjort sin virkning.

Ketty bragte sorbet ind, og Mylady tog overordentlig velvilligt mod hende og sendte hende sit elskværdigste smil, men den stakkels pige var så bedrøvet, at hun ikke en gang lagde mærke til det.

D'Artagnan så på den ene og på den anden, og i sit stille sind måtte han indrømme, at naturen havde taget fejl, da den skabte disse to kvinder. Den fornemme dame havde den udstyret med et troløst hjerte, som var tilfals for en billig penge, mens kammerjomfruen havde fået en hertugindes hjerte.

Hen imod klokken ti begyndte Mylady at blive urolig, og d'Artagnan var fuldstændig på det rene med, hvad det betød. Hun så på klokken, rejste sig, satte sig igen og smilede til d'Artagnan med en mine, der tydeligt nok sagde, at ganske vist er De meget elskværdig, men jeg ville dog synes langt bedre om Dem, hvis De nu ville gå.

D'Artagnan rejste sig og tog sin hat. Mylady rakte ham hånden til kys. Den unge mand mærkede, at hun trykkede hans hånd, men han forstod, at det ikke var af koketteri, men af taknemmelighed, fordi han gik.

"Hun er da djævleblændt forelsket i ham," mumlede han og gik.

Denne aften ventede Ketty ikke på ham hverken i forværelset, på gangen eller i porten. D'Artagnan måtte følgelig alene finde op ad trappen til hendes værelse.

Da han kom ind, sad Ketty og græd med ansigtet i sine hænder.

Hun hørte ham komme, men løftede ikke sit ansigt. Den unge mand gik hen til hende og tog hendes hænder, og så begyndte hun at hulke.

Som d'Artagnan formodede, havde Mylady i sin henrykkelse over brevet fortalt Ketty alt, og som en belønning, fordi hun denne gang havde røgtet sit hverv så godt, havde hun givet hende en fyldt pengepung.

Da Ketty var kommet op på sit værelse, havde hun kastet den hen i en krog, og der lå den endnu halvåben ved siden af en tre-fire guldstykker, der var rullet ud på tæppet. Ved d'Artagnans ømme kærtegn hævede den stakkels pige endelig hovedet. D'Artagnan blev ganske forskrækket over at se, hvor forstyrret hun så ud. Hun vred sine hænder og så bønligt på ham, men vovede ikke at sige et ord.

Hvor lidet følsom d'Artagnan end var, blev han dog rørt over hendes tavse smerte. Men han var for halsstarrig i sine planer, og især i denne kunne der ikke være tale om, at han gjorde nogen forandring. Han gav heller ikke Ketty det ringeste håb om forandring af sin plan, men fremstillede sin handlemåde som en slet og ret hævn. Denne hævn blev for øvrigt så meget lettere, som Mylady, formodentlig for at skjule sin undseelse for sin elsker, havde pålagt Ketty at slukke alle lysene i hele

lejligheden, endda i sit eget værelse. Hr. de Wardes skulle gå, før det blev dag.

Et øjeblik efter hørte de Mylady komme ind i sit værelse, og d'Artagnan skyndte sig ind i sit skab. Han var næppe kommet derind, før det ringede. Ketty gik ind til sin frue, og lukkede døren efter sig, men bræddevæggen var så tynd, at d'Artagnan kunne høre næsten alt, hvad de sagde derinde. Mylady var ude af sig selv af henrykkelse og lod Ketty fortælle meget omstændeligt om sit besøg hos grev de Wardes, hvordan han havde taget mod brevet, hvad han havde sagt, hvordan udtrykket havde været i hans ansigt, og om han havde set meget forelsket ud. Den stakkels Ketty var nødt til at holde gode miner og svare på alle disse spørgsmål med kvalt stemme, men Mylady var så optaget af sin egen lykke, at hun ikke lagde mærke til Kettys bedrøvelse.

Da klokken blev henad elleve, lod Mylady lysene slukke og befalede Ketty at gå ind på sit værelse og at lukke hr. de Wardes ind til hende, så snart han kom.

Ketty kom ikke til at vente længe. Aldrig så snart så d'Artagnan gennem sit nøglehul, at der var mørkt, før han gik ud af sit skjul i samme øjeblik, som Ketty lukkede døren til Myladys værelse.

"Hvad er det for en støj?" spurgte Mylady.

"Det er mig, grev de Wardes," svarede d'Artagnan sagte.

"Å Gud, å Gud!" sukkede Ketty. "Han har ikke engang kunnet vente til den tid, han selv har bestemt."

"Nå," spurgte Mylady med skælvende stemme, "hvorfor kommer han så ikke herind? – De ved jo, at jeg venter Dem, grev de Wardes!" tilføjede hun.

D'Artagnan skubbede sagte Ketty til side og skyndte sig ind.

Hvis en mand nogen sinde kan lide af skinsygens kvaler, så må det da især være, når han modtager kærlighedserklæringer, der er tiltænkt en lykkelig medbejler.

D'Artagnan havde ikke tænkt sig, at hans stilling blev så pinagtig, som den blev. Hans hjerte sammensnøredes af skinsyge, og han led næsten lige så meget som den stakkels Ketty, der nu sad og græd inde ved siden af.

"Ja, greve," sagde Mylady med sin blideste stemme og trykkede ømt hans hånd, "ja, jeg er lykkelig ved den kærlighed, som Deres blik og ord har talt om, hver gang vi har set hinanden. Jeg elsker også Dem. I morgen skal De give mig et pant på, at De tænker på mig, og for at De ikke skal glemme mig, så tag denne."

Hun trak en ring af sin finger og satte den på d'Artagnans.

D'Artagnan huskede godt at have set den ring på Myladys hånd. Det var en prægtig safir, indfattet af brillanter. Hans første indskydelse var at give hende den tilbage, men Mylady sagde:

"Nej, nej, behold den for Deres kærligheds skyld. De gør mig for øvrigt en større tjeneste, end De aner, ved at beholde den," tilføjede hun med bevæget stemme.

"Den kvinde er fuld af gåder," sagde d'Artagnan til sig selv. Han var lige ved at røbe alt. Han åbnede allerede munden for at sige, hvem han var, og at han var kommet for at hævne sig, men så tilføjede hun:

"De, stakkels, kære ven, som det uhyre af en gascogner var lige ved at dræbe!"

Det uhyre – det var ham.

"Og," fortsatte hun, "volder Deres sår dem smerte endnu?"

"Ja, meget," svarede d'Artagnan, der næppe vidste, hvad han skulle svare.

"Vær rolig," mumlede Mylady, "jeg skal tage en frygtelig hævn for Dem."

"For pokker," tænkte d'Artagnan, "det er nok for tidligt at gå til bekendelse endnu."

Det varede noget, inden d'Artagnan fik sundet sig efter dette, men alle de hævnplaner, han havde næret, var som blæst bort. Denne kvinde besad en utrolig magt over ham. Han hadede og tilbad hende på en gang. Han havde aldrig troet, at to så modsatte følelser samtidig kunne opfylde et menneskes hjerte og forene sig til en mærkværdig, næsten djævelsk kærlighed.

Imidlertid var klokken blevet over et. De måtte skilles. Den eneste følelse, der besjælede d'Artagnan ved afskeden fra Mylady var smerte over adskillelsen, og efter et meget lidenskabeligt farvel blev der aftalt et nyt stævnemøde til næste uge.

Den stakkels Ketty havde håbet at få talt et par ord med d'Artagnan, når han gik igennem hendes værelse, men Mylady fulgte ham selv ud og skiltes først fra ham på trappen.

Næste morgen gik d'Artagnan hen til Athos. Hans eventyr forekom ham så mærkeligt, at han ville spørge ham om råd. Han fortalte ham alt. Athos rynkede gentagne gange panden.

"Det lader til," sagde Athos, "at din Mylady er et afskyeligt fruentimmer, men du har også forset dig ved at bedrage hende. I alle tilfælde har du skaffet dig en frygtelig fjende på halsen."

Mens han talte, sad Athos hele tiden og så på safirringen, som sad på d'Artagnans finger, der hvor dronningens ring

plejede at sidde. Den havde han nu omhyggeligt gemt i et skrin.

"Du ser på den ring?" sagde gascogneren, helt stolt over at kunne blære sig overfor sine venner med så kostbar en gave.

"Ja," svarede Athos, "den minder mig om et gammelt familiestykke."

"Synes du ikke, den er smuk?" spurgte d'Artagnan.

"Prægtig!" svarede Athos. "Jeg troede ikke, der fandtes to safirer af så rent vand. Har du tusket dig den til for din diamant?"

"Nej, det er en foræring fra min smukke englænderinde, eller rettere min smukke landsmandinde. For skønt jeg aldrig har spurgt hende, er jeg dog sikker på, at hun er fransk af fødsel."

"Har du fået den ring af Mylady?" råbte Athos med en stemme, der røbede en stærk sindsbevægelse.

"Ja, hun gav mig den i nat."

"Lad mig se den engang," bad Athos.

"Værsågod," sagde d'Artagnan og trak ringen af.

Athos undersøgte den og blev meget bleg. Derpå prøvede han den på venstre hånds ringfinger. Den sad som var den lavet til den. En sky, der bar vrede og hævn i sit skød, trak op på Athos' ellers så rolige ansigt.

"Det er umuligt, det kan ikke være hende!" sagde han. "Hvordan skulle lady Clarick få fat på den ring? Men på den anden side er det jo næsten utænkeligt, at to klenodier skulle ligne hinanden i den grad."

"Kender du den ring?" spurgte d'Artagnan.

"Jeg troede, jeg kendte den, men jeg må tage fejl."

Han gav d'Artagnan den tilbage, men blev ved at se på den.

"Hør, d'Artagnan," sagde han et øjeblik senere, "tag den ring af, eller vend stenen indad. Den vækker så forfærdelige minder hos mig, at jeg ikke kan samle mine tanker. Kom du ikke for at bede mig om råd? Sagde du ikke, at du ikke vidste, hvad du skulle gøre? ... nej, vent lidt ... lad mig se den safir igen. Den, jeg taler om, har fået en skramme."

D'Artagnan trak atter ringen af og rakte Athos den.

"Se," sagde denne skælvende, "er det ikke mærkværdigt!"

Og han viste d'Artagnan. Den lille skramme i stenen, som han var kommet i tanker om.

"Men hvor har du da fået ringen fra, Athos?"

"Af min moder. Som jeg sagde, var den et familiestykke – som aldrig skulle komme i fremmedes hænder."

"Og så har du ... solgt den?" spurgte d'Artagnan tøvende.

"Nej," svarede Athos med et besynderligt smil. "Jeg gav den bort en nat, da jeg var forelsket, lige som du nu har fået den."

Nu blev d'Artagnan eftertænksom, han begyndte at skimte mørke og hemmelighedsfulde afgrunde i Myladys tilværelse. Han satte ikke ringen på sin finger igen, men puttede den i lommen.

"Hør," sagde Athos og greb hans hånd, "du ved, at jeg holder meget af dig. Hvis jeg havde en søn, kunne jeg ikke holde mere af ham end af dig. Tro mig, forlad denne kvinde. Jeg kender hende ikke, men jeg har en følelse af, at hun er et slet menneske, og at hun ikke vil bringe dig lykke."

"Ja, du har ret," sagde d'Artagnan, "jeg vil give slip på hende. Jeg tilstår også, at der er noget hos hende, som afskrækker mig."

"Har du mod til at slippe hende?"

"Ja," svarede d'Artagnan, "og det straks."

"Ja, det gør du ret i, kære ven," sagde Athos og trykkede d'Artagnans hånd med næsten faderlig ømhed. "Gud give, at denne kvinde, som du næppe kender, ikke må få en sørgelig indflydelse på dit liv!"

Athos nikkede til d'Artagnan for at betyde ham, at han helst ville være alene med sine tanker.

D'Artagnan gik, og da han kom hjem, sad Ketty og ventede på ham. En måneds sygdom kunne ikke have forandret det stakkels barn mere, end denne ene søvnløse og pinefulde nat havde gjort det. Hun var sendt af Mylady til grev de Wardes. Fruen var vanvittig af forelskelse, aldeles glædesdrukken. Hun ville have at vide, når hendes elsker ville komme igen. Og den stakkels Ketty sad nu bleg og skælvende og ventede d'Artagnans svar.

Athos havde en betydelig indflydelse på den unge mand. Hans råd og hans egen samvittighed havde bestemt ham til at sige Mylady farvel for bestandig, nu da hans stolthed var frelst, og hans hævn var sket fyldest. Han greb en pen og skrev følgende linjer:

> De må ikke vente mig, frue! Nu, da jeg begynder at komme mig, får jeg så meget at gøre, at jeg må indrette min tid efter det. Når jeg atter får stunder, skal jeg have den ære at lade Dem det vide.
>
> Jeg kysser Deres hænder.
>
> *Grev de Wardes.*

Ikke et ord om safiren. Gascogneren ville beholde et våben mod Mylady. Desuden var det jo efter Athos' udtalelser tvivlsomt, om den skulle gå tilbage til hende eller til Athos.

D'Artagnan rakte Ketty brevet åbent. Hun læste det, uden rigtig at forstå det, men var lige ved at gå fra forstanden af henrykkelse, da hun læste det anden gang. Ketty kunne ikke tro på denne lykke; d'Artagnan blev nødt til med ord at fortælle hende, hvad han havde skrevet. Og hvor stor en fare end det stakkels barn udsatte sig for ved at bringe sin lidenskabelige frue dette brev, så løb hun dog, så hurtigt som hendes ben kunne bære hende, tilbage til Place Royale. Selv den bedste kvinde føler ingen medlidenhed med en sørgende medbejlerske.

Mylady åbnede brevet med lige så stor iver, som Ketty havde bragt det. Men straks ved de første ord, hun læste, blev hun bleg som et lig. Hun krammede brevet sammen og vendte sig med lynende øjne mod Ketty:

"Hvad skal det brev betyde?"

"Men det er jo svar på fruens brev," svarede Ketty rystende over hele kroppen.

"Umuligt!" næsten skreg Mylady. "Ingen kavaler kan skrive et sådant brev til en dame."

Men pludselig fo'r der en skælven igennem hende, og hun tilføjede:

"Store Gud! Skulle han vide ..."

Hun skar tænder og blev askegrå i ansigtet. Hun ville hen til vinduet for at få luft, men benene svigtede hende, hun strakte armene ud og faldt ned på en stol.

Ketty troede, at hun fik ondt, og skyndte sig at snøre op for hende. Men Mylady rejste sig heftigt.

"Hvad vil du mig? Hvor tør du vove at røre mig?"

"Jeg troede, fruen fik ondt, og ville hjælpe Dem," svarede kammerpigen, forfærdet over det frygtelige udtryk i sin frues ansigt.

"Jeg få ondt! Tror du, jeg er sådan en svækling? Når man fornærmer mig, så får jeg ikke ondt, så hævner jeg mig! Forstår du det?"

Og med disse ord gav hun Ketty tegn til at gå.

36. Hævnplaner

Om aftenen gav Mylady ordre til at lade d'Artagnan komme ind, så snart han som sædvanlig indfandt sig. Men han kom slet ikke.

Næste dag besøgte Ketty atter den unge mand og fortalte ham alt, hvad der var hændt dagen før. D'Artagnan smilede. Myladys skinsyge og vrede var hans hævn.

Om aftenen var Mylady endnu mere utålmodig end den foregående dag. Hun gentog sin ordre med hensyn til d'Artagnan, men kom atter til at vente forgæves.

Næste dag besøgte Ketty atter d'Artagnan, men hun var ikke fornøjet og kvik som de to sidste dage, men tvært imod nedslået og bedrøvet.

D'Artagnan spurgte, hvad der var i vejen. I stedet for at svare trak hun et brev op af lommen og gav ham det.

Det bar Myladys udskrift, ikke til grev de Wardes, men til d'Artagnan.

Han åbnede det og læste:

> Kære hr. d'Artagnan, man bør ikke forsømme sine venner, især ikke, når man har i sinde at forlade dem for længere tid. Min svoger og jeg har ventet Dem forgæves i går og i forgårs. Skal det gå lige sådan i aften?
>
> Deres meget forbundne
>
> *Lady Clarick.*

"Det er ganske simpelt," sagde d'Artagnan, "det brev ventede jeg ville komme. Grev de Wardes' aktier falder, og samtidig stiger mine."

"Vil De gå derhen?" spurgte Ketty.

"Hør nu, kære barn," svarede gascogneren, som søgte at undskylde for sig selv, at han sveg sit løfte til Athos, "du kan nok forstå, at det ville være uhøfligt ikke at efterkomme en så direkte indbydelse. Hvis jeg ikke kommer, kan Mylady ikke forstå, hvorfor jeg pludselig bliver borte. Hun kunne gerne fatte mistanke, og hvem kan vide, hvor vidt en kvinde med hendes karakter kan gå i sin hævn?"

"Å Gud," sukkede Ketty, "De forstår altid at fremstille sagerne således, at De får retten på Deres side. Men så begynder De igen at gøre kur til hende, og hvis hun nu synes om Dem, når De ikke er grev de Wardes, så bliver det sidste værre end det første."

Den stakkels pige anede, hvordan sagerne ville stille sig.

D'Artagnan stillede hende tilfreds så godt, han kunne, og lovede, at han nok skulle modstå Myladys forførelseskunster. Han lod hende sige, at han var fruen højst taknemmelig for hendes velvilje, og at han nok skulle komme. Skrive turde han ikke, da han var bange for ikke at kunne fordreje sin håndskrift sådan, at Myladys øvede øjne ikke skulle kende den igen.

På slaget ni indfandt d'Artagnan sig på Place Royale. Tjenerne i forværelset var øjensynlig underrettet om hans komme, for så snart han viste sig, løb en af dem ind for at melde ham, før han endnu havde fået tid at spørge, om Mylady var hjemme.

"Lad ham komme ind," sagde Mylady kort, men med en så gennemtrængende stemme, at d'Artagnan kunne høre det ud i

forværelset.

Han trådte ind.

"Jeg er ikke hjemme for nogen som helst," sagde Mylady til tjeneren, "forstår du?"

Tjeneren bukkede og gik.

D'Artagnan så forskende på Mylady. Hun var bleg og så træt ud af øjnene, som om hun havde grædt eller manglede søvn.

Hun havde sørget for færre lys end sædvanlig, men den unge kvinde kunne alligevel ikke skjule sporene af den feber, som i de to sidste dage havde behersket hende.

D'Artagnan gik hen til hende på sin sædvanlige belevne måde. Hun anstrengte sig voldsomt og hilste på ham, men aldrig har et elskværdigt smil lyst op i et mere forstyrret ansigt.

D'Artagnan spurgte til hendes befindende.

"Det er kun dårligt," svarede hun, "meget dårligt."

"Så vil jeg ikke være påtrængende," sagde d'Artagnan. "De trænger til hvile, så jeg må helst gå igen."

"Nej, tvært imod," sagde Mylady, "bliv, hr. d'Artagnan, Deres elskværdige selskab vil adsprede mig."

"Aha!" tænkte d'Artagnan, "så nedladende har hun aldrig været. Forsigtig!"

Mylady satte sit allerbehageligste ansigt op og førte så livlig en konversation, som det var hende muligt, og samtidig kom feberen, som et øjeblik havde forladt hende, tilbage og gav hendes øjne glans, hendes kinder og læber farve. Hun var atter en Circe, som forheksede d'Artagnan med sine trolddomskunster. Kærligheden, som han troede var slukket, men som i virkeligheden kun var dæmpet, blussede atter op i

hans hjerte. Mylady smilede, og d'Artagnan følte, at han kunne sætte sin salighed på spil for det smil.

Et øjeblik efter følte han lige som samvittighedsnag.

Lidt efter lidt blev Mylady mere snaksom. Hun spurgte d'Artagnan, om han havde en elskerinde.

"Ak," sagde d'Artagnan med den følsomste mine, han kunne påtage sig, "hvor kan De være så grusom og stille mig et sådant spørgsmål, jeg, som al den tid, jeg har kendt Dem, kun har levet og åndet for Deres skyld!"

Mylady smilede underligt fraværende.

"De elsker mig altså?" spurgte hun.

"Behøver jeg at sige Dem det? Har De ikke mærket det?"

"Jo, men De ved, at jo stoltere et hjerte er, desto vanskeligere er det at erobre."

"O, vanskeligheder skræmmer mig ikke," sagde d'Artagnan, "kun umuligheder gør mig fortvivlet."

"Intet er umuligt for sand kærlighed," sagde Mylady.

"Intet, frue?"

"Nej, intet!"

"For pokker!" tænkte d'Artagnan, "nu har piben fået en anden lyd! Skulle nu det lunefulde fruentimmer være forelsket i mig og måske have lyst til at give mig en safir til, mage til den, jeg fik, da jeg agerede grev de Wardes?"

"Hør," sagde hun, "hvilket bevis kan De give mig for, at De nærer en sådan kærlighed?"

D'Artagnan rykkede ivrigt sin stol hen til Myladys.

"Jeg vil gøre alt, hvad De forlanger af mig! Befal, og jeg skal adlyde!"

"Alt?"

"Ja, alt," forsikrede d'Artagnan, der vidste, at han ikke satte meget på spil ved dette løfte.

"Nu vel!" sagde Mylady og rykkede sin stol nærmere til d'Artagnans, "lad os tale lidt sammen!"

"Jeg er lutter øre, frue!"

Mylady sad et øjeblik og tænkte sig om uden rigtig at kunne bestemme sig. Omsider lod hun til at have taget en kraftig beslutning og sagde:

"Jeg har en fjende."

"De, frue," udbrød d'Artagnan, og lod overrasket, "er det muligt? så smuk og god, som De er!"

"En dødsfjende!"

"Virkelig?"

"En fjende, som har såret mig så grusomt, at der er krig på liv og død imellem os. Kan jeg stole på Deres hjælp?"

D'Artagnan indså øjeblikkelig, hvor den hævngerrige kvinde ville hen.

"Det kan De, frue," sagde han med eftertryk, "min arm og mit liv er Deres, ligesom min kærlighed."

"Nu vel," sagde Mylady, "da er De lige så ædelmodig, som De er forelsket ..."

Hun standsede.

"Nå?" spurgte d'Artagnan.

"Nu vel," gentog Mylady efter et øjebliks tavshed, "så tal fra nu af ikke mere om umuligheder."

"De ødsler på mig med lykke," udbrød d'Artagnan, idet han kastede sig på knæ foran hende og dækkede hendes hænder, som hun roligt lod ham beholde, med kys.

"Hævn mig på den skurk, grev de Wardes," sagde Mylady ved sig selv, "så skal jeg nok vide at blive dig kvit, din tosse."

"Kast du dig godvillig i mine arme, efter at du har gjort så tykt nar ad mig, dit hykleriske, nederdrægtige fruentimmer," tænkte d'Artagnan i sit stille sind, "så skal jeg bagefter le ad dig sammen med ham, du ville have, jeg skulle slå ihjel."

D'Artagnan hævede hovedet.

"Jeg er rede," sagde han.

"De har altså forstået mig, kære d'Artagnan?" spurgte Mylady.

"Jeg læser i Deres øjne!"

"De vil altså anvende Deres arm, som allerede har vundet så mange laurbær, i min tjeneste."

"Lige på stedet!"

"Men hvordan skal jeg så gengælde Dem denne tjeneste?" sagde Mylady. "Når mænd er forelskede, vil de jo altid have lige for lige."

"De ved jo, hvad jeg ønsker," svarede d'Artagnan, "det eneste, som er Dem og mig værdigt."

Og han drog hende blidt til sig. Hun gjorde næsten ingen modstand.

"De egennyttige menneske!" sagde hun smilende.

"Oh," udbrød d'Artagnan, virkelig betaget af den lidenskab, denne kvinde havde tændt i hans hjerte, "min lykke er så stor og forekommer mig så usandsynlig, næsten som en drøm, så jeg skynder mig at nyde den for at være sikker på, at det er virkelighed."

"Nu vel, så gør Dem fortjent til den lykke, De taler om!"

"Jeg venter kun på Deres befaling for at adlyde den."

"Kan jeg stole på det?" spurgte Mylady med endnu en rest af tvivl.

"Nævn mig den skurk, som har fået Deres smukke øjne til at græde."

"Hvem har sagt Dem, at jeg har grædt?"

"Jeg syntes ..."

"Kvinder som jeg græder aldrig," afbrød Mylady.

"Så meget bedre! Sig mig dog hans navn."

"De forstår nok, at hans navn er min hele hemmelighed."

"Ja, men jeg må vide, hvem han er."

"De skal få det at vide. Sig så ikke, at jeg ikke har tillid til Dem."

"De gør mig alt for glad. Hvem er han så?"

"De kender ham."

"Virkelig?"

"Ja."

"Det er da ikke en af mine venner?" spurgte d'Artagnan, der lod, som om han var usikker, for at få hende til at tro på sin uvidenhed.

"Om så var, ville De så betænke Dem?" spurgte Mylady med et lynende blik.

"Nej, selv ikke om det var min egen broder!" forsikrede d'Artagnan begejstret.

Vor gascogner havde intet at frygte. Han vidste, hvad det førte til.

"Jeg elsker Dem for Deres hengivenhed," udbrød Mylady.

"Ak, er det kun derfor, De elsker mig?" spurgte d'Artagnan.

"Nej, jeg elsker Dem også for Deres egen skyld," svarede hun og tog hans hånd.

Hendes glødende håndtryk gik som en gysen gennem d'Artagnan. Det var, som om den feber, der rasede i Mylady, havde smittet ham.

"De elsker mig!" udbrød han. "Oh, det er til at blive vanvittig over!"

Han slog armene omkring hende. Hun søgte ikke at blive fri for hans kys, men hun gengældte dem heller ikke.

Hendes læber var kolde. d'Artagnan havde en følelse af, at han havde kysset en marmorstatue.

Men ikke desto mindre var han beruset af lykke, elektrificeret af kærlighed. Han troede næsten på Myladys ømhed, han var næsten overbevist om grev de Wardes' skyld. Havde grev de Wardes været ham nær i dette øjeblik, havde han dræbt ham.

Mylady benyttede lejligheden.

"Han hedder ..." sagde hun.

"Grev de Wardes, jeg ved det," sagde d'Artagnan.

"Og hvorfra ved De det?" spurgte Mylady, idet hun greb hans hænder og søgte at se ham gennem hans øjne helt ind i sjælen.

D'Artagnan indså, at han var gået for vidt og havde forløbet sig.

"Sig mig det, så sig mig det dog!" gentog Mylady, "hvor ved De det fra?"

"Hvor jeg ved det fra?" sagde d'Artagnan.

"Ja."

"Jeg ved det fra grev de Wardes selv, fordi han i går i et selskab, hvor jeg var til stede, viste os en ring, som han sagde, De havde givet ham."

"Den elendige usling!" råbte Mylady.

Denne betegnelse fandt, som man kan forstå, genklang i d'Artagnans hjerte.

"Nå, og så?" fortsatte hun.

"Så! Jeg skal hævne Dem på den skurk," svarede d'Artagnan med en mine, som var han Don Japhet af Armenien.

"Tak, min brave ven," sagde Mylady, "og hvornår bliver jeg hævnet?"

"I morgen, straks, når De vil!"

Mylady var lige ved at svare: *straks*, men kom i tanker om, at et sådant hastværk ville være d'Artagnan lidet tiltalende.

Desuden havde hun tusinde forsigtighedsregler at tage, tusinde råd at give sin forsvarer, for at han kunne undgå forklaringer med grev de Wardes i vidners nærværelse. Men d'Artagnan kom hende i forkøbet:

"I morgen skal De blive hævnet," sagde han, "eller jeg lader livet."

"Nej," sagde hun, "De hævner mig, men dør ikke. Han er en fej usling."

"Overfor kvinder måske, men ikke overfor mænd. Det har jeg erfaringer for."

"Jeg synes ikke, De har grund til at klage over lykken, hvad Deres strid med ham angår."

"Lykken er lunefuld! I dag har den været mig gunstig, i morgen kan den vende mig ryggen."

"Vil det sige, at De nu betænker Dem?"

"Nej, jeg betænker mig ikke. Men ville det ikke være uretfærdigt at lade mig vove livet uden at give mig lidt mere end håb?"

Mylady sendte ham et blik, som sagde:

"Er det ikke andet end det, så tal blot!" og forklarede det med ord: "Nej, De har ret."

"Oh, De er en engel!" sagde den unge mand.

"Så er det altså en aftale," sagde hun.

"Ja, kun ikke med hensyn til min bøn, min elskede."

"Men når jeg nu siger, at De kan stole på min kærlighed."

"Jeg falder måske i morgen, så jeg har ikke tid at vente."

"Stille! Jeg hører min broder komme. Det er ikke værd, at han træffer Dem her."

Hun ringede. Ketty kom ind.

"Gå ud ad denne dør," sagde hun og åbnede en lille løndør, "og kom igen klokken elleve, så ender vi vor samtale. Ketty kan lukke Dem ind til mig."

Det stakkels barn var lige ved at segne ved disse ord.

"Hvad går der af dig, Ketty, du står jo så stiv som en støtte. Før herren ud, og klokken elleve lader du ham komme ind igen."

"Hun lader til at have vænnet sig til at holde stævnemøder klokken elleve," tænkte d'Artagnan.

Mylady rakte ham sin hånd, som han kyssede ømt.

"Nå," tænkte han, idet han gik og næppe svarede på Kettys bebrejdelser, "lad os nu være fornuftige. Der er ikke tvivl om, at hun er et rent afskum, så jeg må være på min post."

37. Myladys hemmelighed

D'Artagnan gik ikke op med Ketty trods hendes indstændige bønner. Han havde to grunde til det. For det første undgik han så hendes bebrejdelser, beskyldninger og bønner, og for det andet kunne han nok lide at klare sine tanker, og om muligt også Myladys.

En ting var der, som ikke var til at tage fejl af. D'Artagnan elskede Mylady med hele en gal mands lidenskab, mens hun ikke havde det ringeste til overs for ham.

Et øjeblik stod det d'Artagnan klart, at det bedste, han kunne gøre, var at gå hjem og skrive et langt brev til Mylady og tilstå, at grev de Wardes og han var en og samme person, så at han ikke kunne indlade sig på at dræbe greven uden at begå selvmord. Men han blev også drevet frem af en vild hævnlyst. Han ville besidde denne kvinde i sit eget navn, og da denne hævn forekom ham at have en vis tillokkelse, ville han ikke give afkald på den.

Han gik en fem-seks gange rundt om Place Royale og vendte sig hvert øjeblik om for at se efter lysene i Myladys lejlighed, som skinnede ud gennem jalousierne. Mylady havde åbenbart denne gang ikke så travlt med at komme ind i sit eget værelse.

Omsider blev der mørkt.

Med lyset forsvandt den sidste vaklen hos d'Artagnan. Han mindedes alle enkelthederne fra sidste nat, og med bankende hjerte og brændende kinder gik han ind i huset og skyndte sig op til Kettys værelse.

Den unge pige, der var ligbleg og rystede over hele kroppen, ville standse sin elsker, men Mylady, der havde lyttet spændt og havde hørt ham komme, åbnede døren og kaldte ham ind til sig.

Der var noget så utroligt skamløst og oven ud frækt i alt dette, at d'Artagnan knap troede, hvad han så og hørte. Han var til mode, som om han oplevede et af disse fantastiske eventyr, der tilhører drømmenes verden.

Han styrtede ikke desto mindre hen imod Mylady som tiltrukket af en magnet.

Døren blev lukket efter dem.

Ketty styrtede hen imod den.

Skinsyge, raseri og krænket selvfølelse, alle de lidenskaber, som kan rase i en forelsket kvindes hjerte, tilskyndede hende til at røbe alt, men hun indså, at hun var fortabt, hvis hun tilstod at have hjulpet til ved en sådan intrige, og at d'Artagnan samtidig var tabt for hende. Denne sidste tanke fik hende til også at bringe dette sidste offer.

D'Artagnan stod ved sine ønskers mål. Han stod ikke længere i en medbejlers sted, men han var tilsyneladende selv genstand for Myladys kærlighed. En stemme i hans indre sagde ham ganske vist, at han kun var et redskab for hendes hævn, og at hun kun begunstigede ham, for at han skulle dræbe en anden, men hans egenkærlighed, hans stolthed og hans vanvittige forelskelse overdøvede denne stemme. Hertil kom, at vor gascogner, der som bekendt var ikke så lidt selvtillidsfuld, anstillede en sammenligning mellem sig selv og grev de Wardes og spurgte sig selv, hvorfor han, når alt kom til alt, ikke skulle kunne blive elsket for sin egen skyld.

Han hengav sig derfor helt og holdent i sin stemning. Mylady stod ikke længere for ham som en kvinde, hvis frygtelige planer et øjeblik havde forfærdet ham. Hun var en fyrig og lidenskabelig elskerinde, som gav sig helt hen i en kærlighed, hun selv lod til at nære. Således forløb omtrent to timer. Imidlertid stilnede deres ophidsede tilstand lidt af. Mylady, der ikke havde de samme grunde som d'Artagnan til at søge glemsel i øjeblikkets nydelse, vågnede først af rusen og spurgte d'Artagnan, om han nu også havde gjort sig det klart, hvordan han skulle bære sig ad med næste dag at yppe strid med grev de Wardes. Men d'Artagnan, hvis tanker var ganske andre steder, faldt ud af rollen og svarede ganske roligt, at det nu var lovlig sent at tale om dueller og kårdestød. Mylady blev forfærdet over den kulde, han afviste det eneste, der beskæftigede hendes tanker, med, og hun trængte derfor stærkere og stærkere ind på ham med sine spørgsmål.

Så forsøgte d'Artagnan, som aldrig havde skænket denne umulige duel en tanke, at føre samtalen hen på andre ting, men det var ugørligt. Mylady holdt ham fast på det snævre område, hendes ubøjelige ånd og jernvilje nu en gang havde anvist ham.

D'Artagnan troede, at han bar sig overordentlig snildt ad ved at råde hende til at tilgive grev de Wardes og opgive sine rasende hævnplaner.

Men ved hans første ord flyttede hun sig bort fra ham og skælvede.

"De er da aldrig bange, kære d'Artagnan?" sagde hun med en stemme så spotsk og skærende, at den formelig gav genlyd i mørket.

"Hvor kan du tro det, min elskede!" svarede d'Artagnan. "Men sæt nu, at den stakkels grev de Wardes var mindre skyldig, end du tror?"

"I ethvert tilfælde har han bedraget mig," svarede Mylady alvorligt, "og fra det øjeblik af, han har bedraget mig, har han fortjent døden."

"Vel, han er dødsdømt, når du fælder hans dom," sagde d'Artagnan i en tone så fast, at den lød for Mylady som et udslag af den højeste hengivenhed.

Og hun nærmede sig ham straks på ny.

Hvor lang natten forekom Mylady, skal vi lade være usagt, men d'Artagnan forekom det, at han næppe havde været sammen med hende i to timer, da dagen viste sig gennem jalousiernes tremmer og begyndte at fylde værelset med sit blege lys.

Da Mylady så, at d'Artagnan ville forlade hende, fandt hun det rigtigt endnu engang at minde ham om hans løfte.

"Jeg er rede," sagde d'Artagnan, "men der er et, jeg gerne først ville have på det rene."

"Og det er?"

"Om du også elsker mig?"

"Det synes jeg, jeg har givet dig beviser for."

"Ja, og jeg tilhører også dig med liv og sjæl. Men når du nu også, som du siger, elsker mig, er du så slet ikke bange for mig?"

"Hvad skulle jeg være bange for?"

"Ja, jeg kunne jo blive farligt såret, eller måske endda dræbt."

"Det er umuligt, du, som er så tapper og fører så god en klinge."

"Ville du virkelig ikke foretrække et middel," fortsatte d'Artagnan, "som gør hele denne kamp unødvendig, men dog skaffer dig hævn?"

Mylady så tavs på sin elsker. Det blege lys, som dagens første stråler kastede ind i værelset, gav hendes klare øjne et mærkeligt ildevarslende udtryk.

"Jeg tror virkelig, at du nu betænker dig," sagde hun.

"Nej, jeg betænker mig ikke, men sagen er, at det gør mig ondt for den stakkels grev de Wardes, nu da du ikke længere elsker ham, og jeg synes, at en mand må være tilstrækkelig straffet, når han mister din kærlighed."

"Hvem har sagt dig, at jeg har elsket ham?" spurgte Mylady.

"Ja, nu mener jeg rigtig nok, at jeg uden at være alt for indbildsk kan tro, at du elsker en anden," sagde den unge mand i en indsmigrende tone, "og som jeg siger, jeg har medlidenhed med greven."

"Har du?" spurgte Mylady.

"Ja."

"Og hvorfor?"

"Fordi jeg alene ved ..."

"Hvilket?"

"At han langt fra er så skyldig overfor dig, som det ser ud til."

"Virkelig?" sagde Mylady urolig. "Forklar dig nærmere, jeg forstår virkelig ikke, hvad du mener."

Og hun så på d'Artagnan, som holdt hende i sine arme, med et blik, som blev mere og mere flammende.

"Nå ja," sagde d'Artagnan, fast bestemt på at gøre en ende derpå. "Nu, da jeg er sikker på din kærlighed, sikker på, at du tilhører mig ... for det gør du jo, ikke sandt?"

"Jo, helt og holdent. Hvad så?"

"Ja, så har jeg en tilståelse at gøre dig."

"En tilståelse!"

"Hvis jeg tvivlede på din kærlighed, ville jeg ikke gøre den, men du elsker mig jo, min smukke frue, ikke sandt, du elsker mig?"

"Ja, tvivl ikke om det."

"Når jeg nu tilstår, at jeg på grund af min kærlighed til dig har forset mig mod dig, vil du så tilgive mig?"

"Måske."

D'Artagnan forsøgte med sit sødeste smil at trykke et kys på Myladys læber, men hun skød ham fra sig.

"Hvad er det så for en tilståelse?" spurgte hun blegnende.

"Sidste torsdag havde du et stævnemøde med grev de Wardes her i dette værelse, ikke sandt?"

"Jeg! Nej, det er ikke sandt," sagde Mylady i så fast en i tone og med så roligt et udtryk, at d'Artagnan ville have været i tvivl, hvis han ikke havde været så sikker i sin sag.

"Lyv ikke, min engel!" sagde d'Artagnan smilende, "det nytter dig ikke."

"Hvad mener du? så tal dog! Du plager livet af mig!"

"Åh, du kan være ganske rolig, jeg har intet at bebrejde dig, jeg har allerede tilgivet dig."

"Nå, hvad så videre?"

"Grev de Wardes har ikke noget at prale af."

"Hvordan det? Du sagde jo, at den ring ..."

"Ja, ringen, min skat, den har jeg. Grev de Wardes i torsdags og d'Artagnan i dag er en og samme mand."

Den uforsigtige gascogner havde ventet et udbrud af overraskelse og skamfuldhed, som ville ende med gråd, men han tog meget fejl, og det viste sig snart.

Mylady fo'r op, bleg og frygtelig, stødte d'Artagnan voldsomt fra sig og sprang ud af sengen.

Det var næsten højlys dag.

D'Artagnan greb fat i hendes natkjole og ville bede hende om tilgivelse, men hun rev sig løs med et voldsomt ryk og ville flygte. Det fine, indiske lærred gik i stykker og blottede en smuk, rund og hvid skulder, hvor d'Artagnan til sin ubeskrivelige rædsel så brændemærket, den uudslettelige lilje, som bøddelens hånd havde påtrykket hende.

"Almægtige Gud!" udbrød d'Artagnan og slap hendes natkjole. Han sank tilbage i sengen, stum, ubevægelig, stivnet af rædsel.

Hans forfærdelse røbede Mylady, hvordan det hang sammen. Han måtte have set alt. Den unge mand kendte nu hendes frygtelige hemmelighed, som ingen andre i verden vidste noget om.

Hun vendte sig mod ham, ikke som en rasende kvinde, men som en såret panter.

"Skurk!" råbte hun, "du har skændigt forrådt mig, og hvad mere er, du kender min hemmelighed. Jeg dræber dig!"

Hun løb hen og åbnede med feberrystende hånd et lille mosaikskrin, som stod på toiletbordet, greb en lille dolk med guldhæfte og fin, skarp klinge og fo'r løs på d'Artagnan.

Hvor modig den unge mand end var, blev han dog forfærdet ved synet af hendes forstyrrede ansigt med de frygteligt udvidede pupiller, de blege kinder og blodrøde læber. Han veg tilbage, ind mellem sengen og væggen, som om han havde set

en slange komme hen imod sig, og han trak sin kårde, som han hastigt havde grebet.

Men uden at bekymre sig om hans kårde søgte Mylady at komme op i sengen for at gennembore ham, og hun standsede ikke, før hun følte spidsen af hans kårde på sin strube.

Så søgte hun at gribe om den med hånden, men d'Artagnan stødte hende stadig tilbage, og idet han snart satte hende kården for brystet, snart lod den spille for hendes øjne, lod han sig glide ned fra sengen og søgte hen imod døren til Kettys værelse.

Mylady forfulgte ham stadig med forfærdelige hyl, blussende over hele ansigtet.

Det mindede stærkt om en duel, og d'Artagnan fandt sig også lidt efter lidt til rette i forholdene.

"Hør nu, min dejlige," sagde han, "se dog for Guds skyld at blive lidt roligere, ellers skal jeg anbringe en lilje til på dine smukke kinder."

"Din usling, dit afskum!" hylede Mylady.

Men d'Artagnan nøjedes med at forsvare sig, idet han stadig trak sig tilbage hen imod døren.

Den støj, de gjorde, idet hun væltede møblerne for at komme ind på livet af ham, mens han forskansede sig bag dem, fik Ketty til at åbne døren. D'Artagnan, som stadig havde manøvreret for at nå denne dør, var nu kun tre skridt fra den. Med et eneste spring var han inde hos Ketty, og hurtig som lynet smækkede han døren i efter sig og stemmede imod med hele sit legemes vægt, mens Ketty skød slåen for.

Så forsøgte Mylady at vælte afstivningsbjælken i væggen mellem de to værelser, og hun lagde langt større styrke for

dagen, end man skulle tiltro en kvinde. Da hun imidlertid mærkede, at det oversteg hendes kræfter, gav hun sig til at støde sin dolk i døren og jog den flere gange helt igennem.

Med hvert dolkestød fulgte en frygtelig forbandelse.

"Hurtigt, hurtigt, Ketty! Lad mig komme ud," hviskede d'Artagnan, da døren var låset. "Giver vi hende blot tid til at vende sig, lader hun tjenerne slå mig ihjel."

"Men De kan da ikke gå herfra uden klæder," indvendte Ketty.

"Nej, du har ret," sagde d'Artagnan, som nu først kom i tanker om sit luftige kostume, "giv mig nogle klæder på, ligegyldigt, hvad det er, men skynd dig, du ser jo, det gælder liv og død."

Ketty forstod det kun alt for godt. I en håndevending fik hun kastet en blomstret kjole og en kåbe over ham, gav ham en stor kyse på hovedet og lod ham stikke sine bare ben i et par tøfler. Så trak hun af med ham ned ad trapperne.

Det var på høje tid. Mylady havde allerede ringet og fået hele huset på benene. Portneren havde lige lukket porten op, da Mylady, halvnøgen som hun var, råbte ud af vinduet:

"Luk ham ikke ud!"

38. Hvorledes Athos kom til sit udstyr uden at røre en finger

Den unge mand flygtede, mens hun forfulgte ham med sine afmægtige trusler. I samme øjeblik, som han var ude af syne, faldt hun besvimet om på gulvet.

D'Artagnan var så fortumlet, at han, uden at skænke Ketty en tanke, løb gennem det halve Paris og først standsede ved Athos' dør. Hans forvirring og skræk jog ham af sted, og da han mødte en patrulje, som råbende gav sig til at forfølge ham, og nogle tidlige morgenvandrere, som hujede efter ham, fremskyndede han yderligere sin flugt.

Han fo'r over gården og op ad trapperne og bankede på døren, som ville han rive hele huset ned.

Grimaud lukkede ham ind. Hans øjne var helt ophovnede af søvn. D'Artagnan styrtede ind i værelset med en fart så stærk, at han nær havde rendt Grimaud over ende.

Den ellers så tavse fyr fik munden på gled af lutter forbavselse.

"Hejda!" råbte han, "hvad vil du her, din rendemaske? Det var da fanden til fruentimmer!"

D'Artagnan rev kysen af og slog kåben til side. Ved synet af d'Artagnans moustacher og den blottede klinge gik det op for den sølle Grimaud, at han havde med et mandfolk at gøre, og at det måtte være en morder.

"Hjælp! Hjælp!" råbte han.

"Hold mund, din slyngel!" sagde den unge mand. "Kender du mig ikke, jeg er d'Artagnan? Hvor er din herre?"

"Er det Dem, hr. d'Artagnan?" udbrød Grimaud. "Det er ikke muligt!"

"Grimaud," sagde Athos, idet han kom ud i slåbrok, "jeg tror, du tillader dig at sige noget."

"Ja, herre, det er ..."

"Stille!"

Grimaud indskrænkede sig til at pege på d'Artagnan.

Athos kendte straks sin kammerat, og hvor flegmatisk han så end var, brast han dog i latter over det løjerlige kostume. Kysen sad på snur, skørterne slaskede ham om benene, ærmerne var opsmøgede, og moustacherne strittede af sindsbevægelse.

"Le ikke, min ven," udbrød d'Artagnan, "le for Guds skyld ikke. Der er på ære ikke noget at le ad."

Han talte med en røst så højtidelig og med rædslen malet i sit ansigt, så at Athos straks greb hans hænder og spurgte:

"Du er da ikke såret, min ven? Du er så bleg."

"Nej, men der er hændt mig noget forfærdeligt. Er du alene?"

"Guds død! Hvem vil du have, der skulle være her på denne tid af døgnet?"

"Godt, så kom med."

Og d'Artagnan skyndte sig ind i Athos' soveværelse.

"Så tal dog, mand!" sagde Athos og låsede døren, for at de ikke skulle blive forstyrret. "Er kongen død, eller har du dræbt kardinalen? Du er jo helt forstyrret. Så tal dog, du gør mig helt urolig."

"Athos," sagde d'Artagnan og rev fruentimmerklæderne af sig, så at han stod i bar skjorte, "belav dig på noget utroligt, noget

uhørt."

"Tag først denne slåbrok på," sagde musketeren. D'Artagnan tog slåbrokken på, men tog af lutter sindsbevægelse fejl af højre og venstre ærme.

"Nå?" spurgte Athos.

"Ja, nu skal du høre," sagde d'Artagnan, idet han bøjede sig frem mod Athos og hviskede til ham:

"Mylady er brændemærket på skulderen!"

"Åh!" råbte musketeren som ramt af en kugle i hjertet.

"Hør," sagde d'Artagnan, "er du sikker på, at den anden virkelig er død?"

"Den anden?" sagde Athos med så klangløs en stemme, at d'Artagnan knap kunne høre, hvad han sagde.

"Ja, hende du talte om i Amiens."

Athos sukkede og skjulte sit ansigt i sine hænder.

"Mylady er en seks-otteogtyve år," fortsatte d'Artagnan.

"Og blond, ikke sandt?" spurgte Athos.

"Jo."

"Forunderligt klare, blå øjne med sorte øjenbryn og øjenvipper?"

"Ja."

"Høj og velskabt? Hun mangler en tand ved siden af venstre hjørnetand?"

"Ja."

"Brændemærket er lille, rødligt og halvt udvisket af sminke."

"Ja."

"Men du siger, at hun er englænderinde?"

"Ja, de kalder hende Mylady, men hun kan godt være fransk. Lord Winter er kun hendes svoger."

"Jeg vil se hende, d'Artagnan."

"Tag dig i agt, Athos, tag dig i agt. Du har villet dræbe hende, hun kan godt få i sinde at gøre gengæld, og det kan måske lykkes hende."

"Hun tør ikke sige noget, for så angiver hun sig selv med det samme."

"Hun er i stand til alt. Har du nogen sinde set hende rasende?"

"Nej," svarede Athos.

"Hun er som en tiger, en panter! Å, kære Athos, jeg er bange for, at jeg har nedkaldt en frygtelig hævn over os begge."

Han fortalte det hele; Myladys vanvittige vrede og hendes trusler om hævn.

"Du har ret, vore liv hænger i en tråd. Til alt held forlader vi jo nu Paris i overmorgen. Sandsynligvis skal vi til La Rochelle, og når vi først er borte ..."

"Hun vil forfølge dig til verdens ende, hvis hun genkender dig. Lad hendes had gå ud over mig alene."

"Kære d'Artagnan! Lad hende blot myrde mig, tror du måske, jeg hænger ved livet?"

"Der stikker en eller anden hemmelighed under alt dette, Athos. Jeg er sikker på, at Mylady er kardinalens spion."

"Hvis så er, så vogt dig. Hvis kardinalen ikke beundrer dig særdeles i anledning af historien i London, så hader han dig for alvor, men da han, når alt kommer til alt, ikke åbenlyst kan bebrejde dig noget, og da had – og især kardinalens had – må have hævn, så indser du nok, at du må vogte dig. Gå ikke alene ud, vær forsigtig med, hvad du spiser og drikker, stol ikke på noget som helst, ikke engang på din egen skygge."

"Heldigvis," sagde d'Artagnan, "gælder det kun om at nå uskadt frem til i overmorgen, for når først vi er ved armeen, håber jeg, at vi kun behøver at frygte mænd."

"Imidlertid," sagde Athos, "opgiver jeg min beslutning om at holde mig inde. Jeg vil følge dig som din skygge. Du må gå hjem til Rue des Fossoyeurs. Jeg går med."

"Men hvor nær det end er herved, kan jeg dog ikke gå således klædt," sagde d'Artagnan.

"Nej, du har ret!" svarede Athos og ringede. Grimaud kom ind.

Athos gav ham ved tegn ordre til at gå hjem til d'Artagnan og hente nogle klæder.

Grimaud gav ved et andet tegn til kende, at han var med, og så gik han.

"Det var nu det!" sagde Athos. "Men vort udstyr er vi jo ikke kommet videre med. Hvis jeg ikke tager fejl, har du nok ladet hele din mundering ligge hos Mylady, som næppe er så opmærksom at sende dig den. Men du har jo heldigvis safiren."

"Safiren er din, kære Athos. Du har jo selv sagt, at den var et gammelt familiestykke."

"Skulle jeg tage den ring tilbage, efter at det kvindemenneske har båret den? Nej, aldrig! Den er besudlet, d'Artagnan."

"Så sælg den."

"Sælge en ring, som har tilhørt min moder! Det ville jo være helligbrøde."

"Så pantsæt den da. Du kan sikkert låne mindst et tusind daler på den, og så er du ovenpå. Når du så kommer til penge igen, kan du jo indløse den og få den tilbage, renset for sine gamle pletter. Så har den jo været i ågerkarlekløer."

"Ja, fader har fortalt mig, at han har givet to tusinde daler for den. Den hørte til hans morgengave til moder og er en sjældent prægtig ring. Min moder gav mig den, og jeg tosse har igen givet den til dette modbydelige fruentimmer i stedet for at gemme den som en hellig relikvie."

"Nå ja, men tag den nu igen, kære ven. Jeg kan godt forstå, at du sætter megen pris på den."

Athos smilede.

"Du er en brillant kammerat, kære d'Artagnan," sagde han. "Dit gode humør kan smitte selv den mest bedrøvede. Ja, lad os så pantsætte den da, men på en betingelse."

"Og det er?"

"Det er, at vi hver vil have fem hundrede daler for den."

"Hvad tænker du på, Athos! Jeg, som kun er gardist, behøver jo ikke en fjerdedel af den sum, og de penge kan jeg jo få for min sadel. Jeg behøver ikke andet end en hest til Planchet, det er det hele. Og desuden har jeg jo også selv en ring."

"Ja, som du sætter endnu mere pris på end jeg på min. Det mener jeg i hvert fald at have bemærket."

"Ja, for i yderste nød kan den ikke blot hjælpe os ud af en stor pengeforlegenhed, men den kan endda frelse os ud af en stor fare. Det er ikke blot en kostbar sten, men også en herlig talisman."

"Jeg forstår dig ikke, men jeg tror dig på dit ord. Men for at komme tilbage til min – eller rettere din – ring, så enten tager du halvdelen af, hvad vi får på den, eller jeg kaster den i Seinen, og jeg tror ikke, at det i så fald vil gå os som Polykrates, at en fisk skulle være så elskværdig at bringe os den tilbage."

"Nå ja, så lad gå da!" sagde d'Artagnan.

I det samme kom Grimaud tilbage, fulgt af Planchet, der var urolig for sin herre og nysgerrig efter at få at vide, hvad der var hændt ham, og som derfor havde benyttet sig af lejligheden og selv bragt klæderne.

D'Artagnan og Athos klædte sig på, og da de var færdige til at gå, gjorde Athos en gestus til Grimaud, som om han lagde en bøsse til kinden. Grimaud tog straks sit gevær og beredte sig til at følge sin herre.

De nåede hen i Rue des Fossoyeurs, uden at der hændte noget mærkeligt. Bonacieux stod i porten. Han så hånligt på d'Artagnan.

"Nå, min kære lejer," sagde han, "skynd Dem dog lidt. Der sidder en smuk, ung pige oppe og venter på Dem, og De ved nok, at kvinderne ikke holder af at vente."

"Det er Ketty," udbrød d'Artagnan og skyndte sig op.

Den stakkels pige stod virkelig også på trappeafsatsen udenfor hans dør og lænede sig til dørstolpen, rystende over hele kroppen.

Så snart hun fik øje på ham, udbrød hun:

"De har lovet at beskytte mig. De har lovet at frelse mig fra hendes vrede. Tænk på, at det er Dem, der har styrtet mig i ulykke."

"Ja, vær du blot rolig," sagde d'Artagnan. "Men sig mig, hvad er der sket, siden jeg gik?"

"Hvad ved jeg om det," sagde Ketty. "Tjenerne kom løbende til fra alle sider, da de hørte hendes skrig. Hun var helt vanvittig af vrede og udslyngede alle mulige forbandelser imod Dem. Så faldt det mig ind, at hun måske kunne komme til at tænke på, at De var kommet ind til hende gennem mit værelse, og at hun

så ville forstå, at jeg var Deres medskyldige. Så tog jeg det par skilling, jeg havde, og de bedste af mine klæder og flygtede herhen."

"Stakkels barn! Men hvad skal jeg stille op med dig? I overmorgen rejser jeg."

"Gør, hvad De vil, herre! Men skaf mig blot ud af Paris, bort fra Frankrig."

"Ja, men jeg kan jo ikke godt tage dig med til lejren ved La Rochelle," sagde d'Artagnan.

"Nej, men De kan anbringe mig på landet et steds, hos en eller anden dame, De kender, for eksempel i Deres fødeegn."

"Nej, min kære, i min hjemstavn holder damerne ikke kammerpiger. Men, stop nu lidt. Nu skal jeg nok klare det. Planchet, spring hen til Aramis og bed ham komme herhen straks. Jeg har noget meget vigtigt at tale med ham om."

"Jeg forstår, hvad du mener," sagde Athos, "men hvorfor vil du ikke hellere tale med Porthos? Hans marquise ..."

"Porthos' marquise lader sig opvarte af sin mands skrivere," lo d'Artagnan, "desuden vil du vel heller ikke bo i Rue aux Ours, Ketty?" fortsatte han.

"Jeg vil bo, hvor det skal være," sagde Ketty, "når jeg blot er godt skjult."

"Nå, Ketty, nu, da vi skal skilles, og du ikke længere er skinsyg ..."

"Herre," forsikrede Ketty, "jeg vil blive ved at elske Dem, enten De så er mig nær eller fjern."

"Fanden til standhaftigt pigebarn!" mumlede Athos.

"Ja, Ketty," sagde d'Artagnan, "jeg vil også blive ved at elske dig. Men hør nu engang, jeg vil spørge dig om noget, som det er

mig meget om at gøre at få ordentlig besked på. Har du aldrig hørt tale om en ung kone, der blev bortført en nat?"

"Bi lidt ... Å Gud, herre! De elsker da ikke også hende?"

"Nej, men en af mine venner elsker hende. Det er for resten Athos der."

"Mig!" råbte Athos så forfærdet, som om han havde trådt på en snog.

"Ja, vel så, netop dig," sagde d'Artagnan og trykkede Athos' hånd. "Du ved jo, hvor stor en deltagelse vi alle nærer for den stakkels lille fru Bonacieux. For resten kan Ketty godt holde tæt, ikke sandt, Ketty? Ser du, mit barn," fortsatte d'Artagnan, "hun er gift med den gyselige orangutang, der stod nede i porten, da du kom."

"Å Gud," råbte Ketty, "De gør mig så bange. Sæt, at han har kendt mig."

"Kendt dig! Har du da set ham før?"

"Ja, han har været hos Mylady et par gange."

"Se, se! Hvornår omtrent?"

"Det kan vel være allerhøjst tre uger siden."

"Det passer."

"Og i går aftes kom han igen."

"I går aftes?"

"Ja, et øjeblik før De selv kom."

"Kære Athos, vi er faldet ind i en rede af spioner. Tror du, at han kendte dig, Ketty?"

"Jeg trak kysen ned over panden, da jeg så ham, men det var måske for sent."

"Gå ned og se, om han står i porten endnu, Athos. Dig har han ikke så stor mistillid til."

Athos gik ned og kom straks tilbage.

"Han er borte," sagde han, "og døren er lukket."

"Så er han gået hen og har afgivet rapport og meldt, at alle duerne er i dueslaget."

"Ja, men lad os så flyve vor vej," sagde Athos. "Lad kun Planchet blive tilbage for at give meddelelse om sagernes stilling."

"Stop nu lidt! Vi har sendt bud efter Aramis."

"Det er sandt, så venter vi, til han kommer."

I det samme trådte Aramis ind.

Han blev sat ind i forholdene, og de gjorde ham begribeligt, at han måtte skaffe Ketty en plads hos en af de mange fornemme damer, han kendte.

Aramis tænkte sig om et øjeblik og sagde så dybt rødmende:

"Kan jeg virkelig gøre dig en tjeneste med det, d'Artagnan?"

"Jeg vil være dig taknemmelig hele mit liv."

"Vel. Madame de Bois-Tracy har bedt mig skaffe en pålidelig kammerpige. Så vidt jeg ved, er det til en af hendes veninder på landet – og hvis du kan indestå for jomfruen der, kære d'Artagnan ..."

"Å, herre," udbrød Ketty, "De kan forlade Dem på, at jeg ikke skal svigte Dem, hvis De skaffer mig bort fra Paris."

"Ja," sagde Aramis, "så er den sag i orden."

Han satte sig hen til bordet og skrev en lille billet, som han forseglede med sin signetring og gav Ketty.

"Nå, min pige," sagde d'Artagnan, "du ved, at her ikke er bedre at være for os end for dig. Lad os derfor skilles i håb om at mødes igen under bedre forhold."

"Og hvornår og hvor vi end træffes igen," sagde Ketty, "så kan De lide på, at jeg vil elske Dem, som jeg elsker Dem i dette øjeblik."

"Den slags forsikringer stoler jeg ikke synderlig på," brummede Athos, mens d'Artagnan fulgte den unge pige ud.

Kort efter gik de tre venner hver til sit efter at have aftalt at mødes hos Athos klokken fire. Kun Planchet blev tilbage for at passe på huset.

Aramis gik hjem, mens Athos og d'Artagnan gik ud for at pantsætte safiren.

Som vor gascogner havde forudsagt, voldte det ingen vanskeligheder at låne tre hundrede guldstykker på ringen. Jøden tilbød dem oven i købet fem hundrede guldstykker for den, hvis de ville sælge den. Den passede så udmærket til et par ørenringe, han havde.

Athos og d'Artagnan var et par raske soldater og forstod deres sager, så at de ikke engang brugte tre timer til at købe et helt musketerudstyr. Athos var for øvrigt meget medgørlig, flot lige ud til fingerspidserne. Når der var noget, han syntes om, betalte han straks, hvad der blev forlangt, uden så meget som at prøve på at prutte. D'Artagnan ville flere gange gøre bemærkninger over det, men Athos lagde smilende hånden på hans skulder, og d'Artagnan indså, at selv om det end kunne gå an, at han, en gascognisk adelsmand, tingede om prisen, så sømmede det sig ikke for Athos, der så ud som en fyrste.

Musketeren fik sig en prægtig, kulsort, andalusisk hest med næsebor, der så ud, som om de sprudede ild, og med tynde, flotte ben, seks år gammel. Han undersøgte den, fandt den fejlfri og betalte tusinde dukater for den.

Han kunne måske nok have fået den billigere, men mens d'Artagnan stod og forhandlede med prangeren om prisen, havde Athos allerede talt de hundrede guldstykker op på bordet.

Grimaud fik en picardisk hest, et svært og kraftigt dyr, som kostede tre hundrede dukater.

Men da så Athos havde købt våben til Grimaud og sadel til hans hest, havde han heller ikke en skilling tilbage af sine halvandet hundrede guldstykker. D'Artagnan tilbød ham, hvad han behøvede, af sin part. Han kunne jo altid få det tilbage.

Athos trak blot på skuldrene.

"Hvor meget var det, jøden ville give for safiren, hvis vi ville sælge ham den?" spurgte han.

"Fem hundrede guldstykker."

"Altså hundrede guldstykker mere til hver af os. Det er jo en hel formue. Vi må hen til jøden igen."

"Du vil da ikke ..."

"Jo, den ring vil afgjort vække sørgelige minder hos mig. Desuden kan vi aldrig få tre hundrede guldstykker at løse den ud med, så vi taber jo ligefrem to hundrede ved den forretning. Gå hen og sig, at han godt kan beholde ringen, d'Artagnan, og kom tilbage med de to hundrede guldstykker."

"Betænk dig vel, Athos."

"Rede penge er altid dyre, og man må ofre noget for at få dem. Gå nu, d'Artagnan, og lad Grimaud gå med med sin bøsse."

En halv time efter kom d'Artagnan tilbage i god behold med de to hundrede guldstykker.

Således fandt Athos hjælpekilder, som han ikke havde gjort sig nogen tanke om.

39. Et syn

Klokken fire mødtes de fire venner hos Athos. Deres bekymringer med hensyn til deres udstyr var som blæst bort, og deres ansigter var kun prægede af hver enkelts hemmelige og private bekymringer, for bag øjeblikkets tryghed og lykke skjuler sig ofte frygt for fremtiden.

Så trådte Planchet pludselig ind med to breve til d'Artagnan. Det ene var en lille, sirligt sammenfoldet billet med et smukt segl i grønt voks, en due med en grøn kvist i næbbet.

Det andet var et stort, firkantet, ærefrygtindgydende brev med Hans Eminence kardinalens våben.

Den lille billet fik d'Artagnans hjerte til at banke heftigt, for han syntes, han skulle kende skriften. Han havde kun set den en gang før, men den havde præget sig nøje i hans hukommelse.

Han greb den lille billet, åbnede den ivrigt og læste:

"Gå ud på Chaillot-vejen onsdag aften mellem klokken seks og syv og hold godt øje med alle de vogne, som kører forbi. Men hvis De har Deres liv kært, og De ikke vil styrte folk, som holder af Dem, i ulykke, så røb ikke med et ord eller en bevægelse, at De har genkendt hende, som udsætter sig for alt for at se et glimt af Dem."

Ingen underskrift.

"Det er en snare," sagde Athos, "gå ikke derhen, d'Artagnan."

"Men jeg synes, jeg kender skriften," sagde d'Artagnan.

"Den er måske falsk," blev Athos ved. "Mellem seks og syv er Chaillot-vejen jo øde og tom. Du kunne lige så godt gå ud i

skoven ved Bondy."

"Hvad om vi nu gik derud alle fire!" sagde d'Artagnan. "De kan da, for fanden, ikke sluge os alle med lakajer, heste, våben og så videre."

"Ja, så får vi jo også lejlighed til at præsentere vort udstyr," bemærkede Porthos.

"Men hvis det er en dame, som har skrevet det," sagde Aramis, "og denne dame ikke ønsker at blive set, så kompromitterer du hende, d'Artagnan, og det sømmer sig ikke for en adelsmand."

"Vi kan jo holde os tilbage," sagde Porthos, "og lade ham gå lidt i forvejen."

"Ja, men et pistolskud er hurtigt affyret fra en vogn i susende fart."

"Åh," sagde d'Artagnan, "de træffer mig såmænd ikke, og så indhenter vi vognen og gør det af med dem, der er i den. Så har vi da så mange færre fjender."

"Han har ret," sagde Porthos, "så holder vi med det samme prøve på, hvad vore våben duer til."

"Ja, lad os unde os selv den fornøjelse," sagde Aramis rolig og ligegyldig.

"Nå ja, som I vil da," sagde Athos.

"Klokken er nu halv fem," sagde d'Artagnan, "vi kan lige nå at komme ud til Chaillot vejen til klokken seks."

"Ja, og hvis vi tøver," sagde Porthos, "kan folk ikke se os, og det ville være skade. Lad os se at komme af sted."

"Men du glemmer helt det andet brev," sagde Athos, "og jeg synes, seglet tyder på, at det nok er værd at læse. Jeg for min

part interesserer mig da langt mere for det end for den lap papir, du gemte så ømt ved dit hjerte."

D'Artagnan blev purpurrød og sagde:

"Ja, lad os se, hvad Hans Eminence har på hjerte."

Han brød brevet og læste:

> Hr. d'Artagnan af den kongelige garde, kompagniet des Essarts, anmodes om at indfinde sig i aften klokken otte i kardinalens palæ.
>
> *La Houdinière*
> Kaptajn i garden.

"Guds død," sagde Athos, "det stævnemøde er langt mere foruroligende end det første."

"Jeg kan nå dem begge to," sagde d'Artagnan, "det ene er klokken syv, det andet klokken otte. Jeg har tid nok!"

"Hm," sagde Aramis, "jeg ville ikke gå derhen. En galant kavaler kan ikke udeblive fra et stævnemøde med en dame, men en fornuftig mand kan godt undskylde sig hos Hans Eminence, især når han har grund til at formode, at der ikke venter ham noget behageligt."

"Jeg holder med Aramis," sagde Porthos.

"Jeg har allerede fået en lignende opfordring fra Hans Eminence, gennem hr. de Cavois," svarede d'Artagnan. "Jeg efterkom den ikke, og dagen efter hændte der mig en stor ulykke – Constance forsvandt! Hvad der så end sker, går jeg derhen."

"Ja, du får så have din vilje," sagde Athos.

"Ja, men Bastillen?" sagde Aramis.

"Ja, den hjælper I mig ud af," svarede d'Artagnan.

"Selvfølgelig," svarede Aramis og Porthos med en beundringsværdig selvsikkerhed, som var det den simpleste ting af verden. "Selvfølgelig hjælper vi dig ud af den, men da vi jo skal af sted i overmorgen, vil du dog gøre bedst i ikke at udsætte dig for at komme der."

"Vi gør bedst i ikke at forlade ham hele aftenen," sagde Athos. "Vi venter på ham hver ved sin port af palæet, hver med tre musketerer. Ser vi en vogn komme ud med gardinerne trukket for eller på anden måde mistænkelig, kaster vi os over den. Det er længe siden, vi har haft noget udestående med kardinalens gardister. Hr. de Tréville må tro, vi er døde."

"Du er som skabt til at være kommanderende general, Athos," sagde Aramis. "Hvad mener I andre om den plan?"

"Glimrende!" svarede de unge mennesker i kor.

"Godt," sagde Porthos, "nu løber jeg hen til hr. de Tréville og får vore kammerater til at gøre sig klar til klokken otte, og så mødes vi på pladsen udenfor kardinalens palæ. Sørg I så imidlertid for, at lakajerne sadler hestene."

"Ja, men jeg har ingen hest," sagde d'Artagnan, "jeg kommer til at tage en hos hr. de Tréville."

"Behøves ikke," sagde Aramis, "du kan få en hos mig."

"Hvor mange har du da?" spurgte d'Artagnan.

"Tre," svarede Aramis smilende.

"Kære ven!" sagde Athos, "du er sikkert den bedst beredne poet i hele Frankrig og Navarra."

"Hør, kære Aramis, du har da ikke brug for tre heste, vel? Jeg forstår ikke, hvorfor du har købt dem."

"Den tredje blev bragt mig i morges af en tjener uden liberi. Han ville ikke sige, hvem han tjente hos, men han påstod, at han havde fået ordre af sin herre ..."

"Sin frue," afbrød d'Artagnan.

"Ja, det er jo fuldstændig ligegyldigt," fortsatte Aramis ... "men han påstod, at han havde fået ordre af sin frue til at trække den hen i min stald, men ikke sige, hvem den var fra."

"Nå ja," sagde d'Artagnan, "hvilken af de to heste vil du så selv ride på, den, du har købt, eller den, du har fået forærende?"

"Naturligvis på den, jeg har fået forærende. Det ville jo være en uartighed ..."

"Mod den ukendte giver," sagde d'Artagnan.

"Eller mod den hemmelighedsfulde giverinde," sagde Athos.

"Den, du selv har købt, har du altså ingen brug for."

"Aldeles ikke."

"Og du har selv valgt den?"

"Ja, med den største omhu. Du ved jo, at en rytters sikkerhed næsten altid beror på hans hest."

"Vel, så lad mig få den, for hvad du selv har givet for den."

"Det var min agt at tilbyde dig den, kære d'Artagnan, og hvad betalingen angår, kan det vente, så længe du ønsker."

"Hvad koster den?"

"Otte hundrede dukater."

"Her har du fyrre guldstykker, min ven," sagde d'Artagnan og trak pengene op af lommen. "Det er jo det beløb, du plejer at få som honorar for dine digte."

"Du lader til at være velhaver?" sagde Aramis.

"Kapitalist, min kære!"

Og d'Artagnan lod resten af pengene klingre i sin lomme.

"Send din sadel hen i musketerernes hotel, så kan din hest følges med de andre."

"Meget vel, men klokken er straks fem, lad os skynde os!"

Et kvarters tid senere viste Porthos sig ved den ene ende af Rue Férou på en meget smuk ganger, fulgt af Mousqueton på en lille, men meget smuk auvergnisk hest. Porthos strålede af overmodig glæde.

Samtidig kom Aramis til syne i den anden ende af gaden ridende på et prægtigt engelsk dyr. Bagefter ham kom Bazin på en rødskimmel førende ved tømmen en kraftig mecklenburgsk hest – d'Artagnans nye ridehest.

De to musketerer mødtes ved porten. Athos og d'Artagnan stod ved vinduet og så på dem.

"Død og pine!" udbrød Aramis, "det var da en dejlig hest, du har der, Porthos!"

"Ja," svarede denne, "det var den, jeg skulle have haft straks, men så var manden vittig og sendte mig den anden i stedet. Nå, han har fået sin straf, og jeg har fået fuld oprejsning."

Nu kom Planchet og Grimaud også, den sidste med sin herres hest. D'Artagnan og Athos gik ned og steg til hest, og så red de af sted alle fire: Athos på den hest, han kunne takke sin kone for, Aramis på den, han kunne takke sin elskerinde for, Porthos på den, han kunne takke sin prokuratorfrue for, og d'Artagnan på den, han kunne takke sin gode lykke for – den bedste elskerinde, der gives.

Tjenerne fulgte bagefter.

Som Porthos antog, vakte denne ryttertrop enorm opsigt. Hvis fru Coquenard havde mødt Porthos og set, hvor stolt han

tog sig ud på sin smukke spanske ganger, ville hun ikke have fortrudt den åreladning, hun havde givet sin mands pengekiste.

I nærheden af Louvre mødte de fire venner hr. de Tréville, som kom fra Saint Germain. Han standsede dem for at komplimentere dem for deres glimrende udstyr, hvilket havde til følge, at der på et øjeblik stimlede en mængde nysgerrige sammen om dem.

D'Artagnan benyttede sig af lejligheden og fortalte hr. de Tréville om brevet med det store røde segl og kardinalhertugens våben.

Hr. de Tréville bifaldt den beslutning, han havde taget, og forsikrede ham om, at hvis han ikke stillede næste dag, skulle han nok vide at finde ham, hvor han så end var henne.

I det samme slog klokken seks. De fire venner bad hr. de Tréville undskylde – de skulle til et møde, så de måtte af sted.

I fuldt firspring red de ned ad Chaillot-vejen. Mørket begyndte at falde på, og vogne kørte ud og ind ad vejen. D'Artagnan stirrede ind i dem alle, men uden at opdage nogen, han kendte. Hans venner passede på ham på nogen afstand.

Efter at de havde ventet omtrent et kvarters tid, og ligesom mørket pludselig faldt på, kom der omsider i flyvende fart en vogn fra Sèvres-vejen. En anelse sagde d'Artagnan, at den, som havde sat ham stævne, var i denne vogn. Den unge mand blev selv helt forbavset ved at mærke, hvor voldsomt hans hjerte bankede. Næsten i samme nu stak en kvinde hovedet ud af vinduet og lagde to fingre på læben som for at påbyde tavshed eller tilkaste ham et kys. D'Artagnan udstødte et glædesskrig. Denne kvinde, eller rettere dette syn – for vognen fo'r forbi ham som et drømmesyn – var madame Bonacieux.

Uvilkårligt og uden at ænse forbuddet satte d'Artagnan sin hest i galop og indhentede i et par spring vognen, men vinduet var hermetisk tillukket – synet var forsvundet.

Så kom d'Artagnan i tanker om den advarsel, som det anonyme brev indeholdt:

"Hvis Deres liv er Dem kært, og De ikke vil udsætte folk, der elsker Dem, for fare, så røb ikke med et ord eller en bevægelse, at De har genkendt den, som udsætter sig for alt for at få et glimt at se af Dem."

Han standsede derfor forskrækket, ikke for sig selv, men for den stakkels kvinde, som åbenbart havde udsat sig for en stor fare ved at sætte ham stævne.

Vognen rullede stadig af sted i fuld fart og forsvandt omsider ind mod Paris.

D'Artagnan blev målløs på pletten og vidste ikke, hvad han skulle tro. Hvis det virkelig var madame Bonacieux, og hun virkelig nu vendte tilbage til Paris, hvad skulle så dette hastige møde sige, hvorfor skulle det indskrænke sig til et blik og et stjålent fingerkys? Og hvis det på den anden side ikke var hende, hvilket nok var muligt, da det hendøende dagslys gjorde det let at tage fejl, var det så ikke et forsøg på at lokke ham i en fælde ved hjælp af den kvinde, som man vidste, han var forelsket i?

Hans tre kammerater kom hen til ham. De havde alle set et kvindehoved i vinduet, men Athos var den eneste af dem, som kendte madame Bonacieux. Han mente for øvrigt, at det var hende. Men han, som var mindre optaget af hendes smukke ansigt end d'Artagnan, mente samtidig at have set en mand inde i vognen.

"Hvis det er tilfældet," sagde d'Artagnan, "så trækker de om med hende fra det ene fængsel til det andet. Men hvad vil de stille op med det stakkels menneske, og hvordan skal jeg nogen sinde træffe hende?"

"Hør, min ven," sagde Athos alvorligt, "husk på, at først når folk er døde, er man sikker på ikke at træffe dem her på jorden, det kan du jo tale med om lige så godt som jeg, ikke sandt? Hvis din elskerinde ikke er død, hvis det var hende, vi så køre forbi, så træffer du hende nok engang før eller siden – måske før du ønsker," tilføjede han i sin ejendommelige menneskefjendske tone.

Klokken slog halv otte, vognen var kommet en snes minutter for sent. D'Artagnans venner mindede ham om, at han havde et besøg at aflægge, men gjorde ham samtidig opmærksom på, at han endnu kunne trække sig tilbage.

Men d'Artagnan var både stædig og nysgerrig. Han havde sat sig i hovedet, at han ville møde i kardinalens palæ og få at vide, hvad Hans Eminence havde at sige ham. Intet kunne drive ham fra hans beslutning.

De fire venner nåede til Rue Saint Honoré. På pladsen foran kardinalens palæ gik de tolv musketerer, de havde sat stævne, og ventede på dem. Nu først fik de at vide, hvad der var på færde.

D'Artagnan var vel kendt i de kongelige musketerers tapre korps, som man vidste, han en gang ville blive optaget i. Han betragtedes derfor på forhånd som kammerat, og alle de pågældende gik derfor med glæde ind på det hverv, der var dem tiltænkt. Efter al sandsynlighed drejede det sig jo for øvrigt om

at spille hr. kardinalen og hans folk et puds, og den slags ting var de brave musketerer altid rede til.

Athos delte dem i tre afdelinger, tog selv kommandoen over den ene, gav Aramis den anden og Porthos den tredje, og så lagde hver afdeling sig i baghold ved hver sin port.

D'Artagnan gik med oprejst pande ind ad hovedporten.

Skønt han vidste, at han havde energiske hjælpere, var han dog ikke ganske rolig, da han gik op ad trappen. Hans adfærd mod Mylady mindede virkelig lidt om et forræderi, og han anede en vis hemmelig forståelse mellem denne kvinde og kardinalen. Desuden hørte jo grev de Wardes, som han havde handlet så ilde med ved Calais' porte, til Hans Eminences fortrolige, og d'Artagnan vidste, at kardinalen var lige så skrækkelig mod sine fjender som trofast mod sine venner.

"Hvis grev de Wardes har berettet kardinalen hele vort mellemværende, hvad der vel næppe er tvivl om, og hvis han har kendt mig, hvad der er højst sandsynligt, så kan jeg nok betragte mig selv som en død mand," sagde d'Artagnan til sig selv, idet han rystede på hovedet. "Men hvorfor har han så ventet så længe? Mylady har formodentlig beklaget sig over mig med denne hykleriske harme, der gør hende så interessant, og min sidste forbrydelse har sikkert fået bægeret til at flyde over. Til alt held," fortsatte han, "har jeg jo mine venner nedenfor, og de lader mig ikke slæbe bort uden at forsøge på at befri mig. Imidlertid kan hr. de Trévilles musketerer ikke alene tage en kamp op mod kardinalen, som har hele Frankrigs krigsmagt til sin rådighed, og overfor hvem dronningen er uden magt og kongen uden vilje. Du er tapper, d'Artagnan, du er et godt

hoved, du har mange udmærkede egenskaber, men kvinderne styrter dig i ulykke!"

Han var nået til denne lidet trøsterige slutning, da han trådte ind i forværelset. Han leverede dørvogteren brevet, blev straks indladt i venteværelset og gik ind i de indre gemakker.

I ventesalen var der en fem-seks af kardinalens gardister, som, da de genkendte d'Artagnan og vidste, at det var ham, som havde såret Jussac, så på ham med et ejendommeligt smil på læberne.

D'Artagnan fandt dette smil temmelig ildevarslende, men da vor gascogner ikke var let at skræmme, eller rettere sagt, da han med den for hans landsmænd ejendommelige stolthed ikke lod sig mærke med, hvad der rørte sig i ham, især ikke når det var følelser, som havde noget med frygt at gøre, stillede han sig kækt i positur overfor de herrer gardister, satte hånden i siden og så ret imponerende ud.

Tjeneren kom igen og gav d'Artagnan tegn til at følge med.

Den unge mand syntes, at gardisterne stak hovederne sammen og hviskede, da de så ham gå.

Han kom igennem en lang gang og en sal og så ind i et bibliotek, hvor der sad en mand og skrev ved et bord. Da tjeneren havde ført ham ind, gik han igen uden at mæle et ord. D'Artagnan blev stående og så på manden.

Han troede straks, at det var en dommer, som sad og undersøgte nogle aktstykker, men han så snart, at manden sad og skrev eller snarere gjorde rettelser i et manuskript med brudte linjer, idet han skanderede på sine fingre, og det gik op for ham, at han stod overfor en digter. Kort efter lagde digteren

sit manuskript til side. På omslaget stod der: *Mirame*, tragedie i fem akter.

Han hævede hovedet, og d'Artagnan genkendte kardinal Richelieu.

40. Et frygteligt syn

Kardinalen støttede sin albue på sit manuskript, lagde hånden under kinden og så forskende på den unge mand. Ingen kunne have et mere gennemtrængende blik end kardinal Richelieu, og d'Artagnan havde en følelse af, at han så helt igennem ham.

Han holdt imidlertid tappert stand, som han stod der med hatten i hånden og ventede på at få at vide, hvad Hans Eminence ville ham, ikke så overdreven stolt, som han sædvanlig var, men heller ikke særlig ydmyg.

"Er De d'Artagnan fra Béarn?" spurgte kardinalen.

"Ja, Deres Højhed," svarede den unge mand.

"Hvis jeg er rigtigt underrettet, findes der flere grene af den familie i Tarbes og omegn. Hvilken af dem hører De til?"

"Jeg er en søn af den d'Artagnan, som deltog i religionskrigene under den store konge Henri IV, Hans Majestæts fader."

"Meget vel. De tog hjemmefra for godt og vel to år siden for at søge Deres lykke i hovedstaden?"

"Ja, Deres Højhed."

"De kom gennem Meung, hvor der tilstødte Dem noget, jeg ved ikke rigtig hvad, men der var noget på færde?"

"Nu skal jeg fortælle Deres Højhed, hvad det var ..." sagde d'Artagnan.

"Behøves ikke," sagde kardinalen med et smil, som tydede på, at han kendte historien lige så godt som d'Artagnan. "De havde et anbefalingsbrev med til hr. de Tréville, ikke sandt?"

"Jo, Deres Højhed, men det var netop denne ulyksalige historie i Meung ..."

"Ja, De mistede brevet," sagde Hans Eminence, "ja, det ved jeg. Hr. de Tréville er imidlertid en stor menneskekender og ser straks på folk, hvad de duer til, og han skaffede Dem straks en plads i sin svoger, hr. des Essarts' kompagni, og gav Dem håb om en skønne dag at blive optaget blandt musketererne."

"Deres Højhed er vel underrettet," sagde d'Artagnan.

"Siden den tid har De oplevet en del. De var en tur omme bag Charteuserklostret, hvor De helst ikke burde have været. Så gjorde De sammen med deres venner en rejse til Forges. De andre blev forhindrede, men De fortsatte Deres rejse alene. Kort sagt, De havde forretninger i England."

"Deres Højhed," sagde d'Artagnan fuldstændig forbløffet, "jeg var ..."

"På jagt, i Windsor eller et andet sted – det kommer ingen ved. Jeg ved det, fordi det hører med til min stilling at vide alt. Da De kom tilbage, havde De audiens hos en højtstående dame, og det glæder mig at se, at De endnu har den erindring, hun gav Dem."

D'Artagnan skjulte den hånd, som bar dronningens diamantring; men det var for sent.

"Dagen efter fik De besøg af Cavois," fortsatte kardinalen, "han kom for at bede Dem se herop. De gengældte ikke dette besøg, og det gjorde De ikke ret i."

"Jeg frygtede for, at jeg havde pådraget mig Deres Eminences unåde."

"Hvorfor det? Fordi De havde udført Deres overordnedes ordrer med større snildhed og mod, end de fleste andre ville

have gjort? De pådrager Dem ikke min unåde, når De fortjener ros! Dem, jeg straffer, det er folk, der ikke adlyder, og ikke folk, der – som De – gør, hvad der bliver Dem pålagt, selv om De gør det alt for godt. Og til bevis herpå beder jeg Dem mindes, hvilken dag det var, jeg sendte bud efter Dem, og hvad der skete samme aften."

Det var den aften, madame Bonacieux blev bortført. Det gøs i d'Artagnan. Han kom til at tænke på, at den stakkels kone for en halv time siden var kørt forbi ham, utvivlsomt stadig ført omkring af den samme, som havde skaffet hende til side.

"Da jeg i længere tid ikke har hørt tale om Dem," fortsatte kardinalen, "ville jeg vide, hvad De tog Dem for. For øvrigt skylder De mig nogen tak. De må selv have mærket, at De i alle måder er blevet skånet."

D'Artagnan bukkede.

"Det havde ikke blot sin grund i en naturlig retfærdighedsfølelse, men også i, at jeg havde udkastet en plan med Dem for øje."

D'Artagnan blev mere og mere forbavset.

"Det var min agt at fremsætte denne plan for Dem, da jeg første gang sendte bud efter Dem, men De kom ikke. Heldigvis er der ingen skade sket ved denne forsinkelse, og nu skal De høre, hvad den går ud på. Sæt Dem ned, hr. d'Artagnan. De er så god en adelsmand, at De ikke bør stå op, mens jeg taler til Dem."

Kardinalen anviste ham en stol, men den unge mand var så forbavset, at han behøvede endnu en opfordring for at forstå meningen.

"De er tapper, hr. d'Artagnan," fortsatte kardinalen, "og hvad mere er, De er forstandig. Jeg sætter pris på mænd med hoved og hjerte! Ja, De skal ikke blive forskrækket," sagde han smilende, "ved mænd med hjerte forstår jeg modige mænd. Men hvor ung De end er, og skønt De lige er kommet ud i livet, har De dog mægtige fjender, og hvis De ikke tager Dem i agt, vil De styrte Dem i ulykke!"

"Ak, Deres Højhed," svarede den unge mand, "det vil være dem en let sag, for de er stærke og har mange hjælpere, mens jeg står ganske alene!"

"Ja, ganske vist, men skønt De står alene, har De allerede udrettet meget, og jeg tvivler ikke om, at De vil udrette mere endnu. Jeg tror imidlertid, at De trænger til at vejledes på den eventyrlige bane, De er begyndt på, for hvis jeg ikke tager fejl, er De kommet til Paris i den ærgerrige tanke at gøre Deres lykke."

"Jeg er i den alder, hvor man nærer de dristigste forhåbninger, Deres Højhed!"

"Det er kun tåber, der nærer dristige forhåbninger, og De er et godt hoved. Hvad mener De om en fændrikplads i min garde og et kompagni, når felttoget er endt?"

"Deres Højhed ..."

"De slår til, ikke sandt?"

"Deres Højhed!" gentog d'Artagnan forlegen.

"Hvad for noget! De afslår mit tilbud," udbrød kardinalen forbavset.

"Jeg tjener i Hans Majestæts garde, Deres Højhed, og jeg har ingen grund til at være misfornøjet."

"Det forekommer mig, at min garde også må være Hans Majestæts, og at man tjener kongen, når man tjener i et fransk

korps."

"Deres Eminence misforstår mig."

"De søger et påskud, ikke sandt? Det kan jeg godt forstå, og jeg skal give Dem det; forfremmelsen, det forestående felttog og den lejlighed til udmærkelse, jeg tilbyder Dem, det er nok for folk i almindelighed. Men De – De trænger til formående velyndere. De må nemlig vide, hr. d'Artagnan, at der er ført svære klager over Dem. De anvender ikke Deres dage og nætter udelukkende i kongens tjeneste."

D'Artagnan blev blodrød.

"For øvrigt," fortsatte kardinalen og lagde hånden på et bundt papirer, "har jeg her en hel bunke aktstykker, som angår Dem, men jeg ville ikke læse dem, før jeg havde talt med Dem. Jeg ved, at De er en energisk mand, og hvis De bliver ledet fornuftigt, kan Deres bedrifter bringe Dem store gaver i stedet for at styrte Dem i ulykke. Tænk nu over det, før De bestemmer Dem."

"Deres godhed overvælder mig, Deres Højhed," svarede d'Artagnan, "og jeg erkender hos Deres Eminence en sjælsadel, overfor hvilken jeg føler mig som det usleste kryb. Men siden Deres Højhed tillader mig at tale frit ..."

D'Artagnan standsede.

"Ja, tal!"

"Nu vel! Så vil jeg sige, at alle mine venner står ved musketererne og den kongelige garde, mens jeg ved et lunefuldt spil af skæbnen har fået alle mine fjender i Deres Eminences garde. Man ville se skævt til mig fra begge steder, hvis jeg modtog Deres Højheds tilbud."

"Skulle De allerede være hovmodig nok til at mene, at det er under Deres værdighed at tage imod mit tilbud?" sagde kardinalen med et spydigt smil.

"Deres Eminence er hundrede gange for god imod mig, og jeg mener tvært imod, at jeg endnu langt fra har fortjent denne godhed. La Rochelles belejring skal jo nu åbnes, Deres Højhed. Jeg kommer til at gøre tjeneste for Deres Eminences øjne, og skulle jeg under denne belejring være så heldig at opføre mig således, at jeg tiltrækker mig Deres Eminences opmærksomhed, så vil jeg vel nok få udført en eller anden bedrift, som kan forklare den beskyttelse, De ønsker at hædre mig med. Hver ting til sin tid, Deres Højhed. Måske kan jeg senere give mig i Deres tjeneste. For øjeblikket ville det se ud, som om jeg solgte mig."

"De afslår altså at træde i min tjeneste?" sagde kardinalen i en ærgerlig tone, som dog røbede en vis agtelse. "Så behold Deres frihed, og far fort i Deres had og sympatier."

"Deres Højhed ..."

"Godt, godt," sagde kardinalen, "jeg er ikke vred på Dem, men De forstår vel, at man har nok at gøre med at beskytte og belønne sine venner, sine fjender skylder man intet. Imidlertid vil jeg give Dem et råd, hr. d'Artagnan. Vogt Dem vel, for så snart jeg ikke længere holder min hånd over Dem, er Deres liv ikke meget værd."

"Jeg skal gøre mit bedste, Deres Højhed," svarede gascogneren stolt og rolig.

"Og husk så for fremtiden, særlig hvis der skulle tilstøde Dem en ulykke," sagde Richelieu med eftertryk, "at det var mig, som

søgte Dem, og at jeg har gjort, hvad der stod i min magt, for at denne ulykke ikke skulle ramme Dem."

"Hvad der så end hænder mig," sagde d'Artagnan, idet han lagde hånden på hjertet og bukkede, "vil jeg altid være Deres Eminence evig taknemmelig for, hvad De har gjort for mig."

"Nu vel, hr. d'Artagnan! så ses vi, som De sagde, atter efter endt felttog. Jeg vil holde øje med Dem, for jeg går selv med," sagde kardinalen og pegede på en prægtig rustning, "og når vi kommer tilbage, gør vi vort regnskab op!"

"Å, Deres Højhed," udbrød d'Artagnan, "forskån mig for Deres unåde. Hold Dem neutral, hvis De finder, at jeg opfører mig som en brav mand."

"Unge mand," sagde Richelieu, "hvis jeg endnu en gang kan gøre Dem det tilbud, jeg har gjort Dem i dag, lover jeg Dem at gøre det."

Disse Richelieus sidste ord indeholdt en frygtelig tvivl. De forfærdede d'Artagnan mere end en trussel ville have gjort, for det var jo et "vagt i gevær!" Kardinalen søgte altså at frelse ham fra en truende ulykke. Han ville svare, men en håndbevægelse af kardinalen bød ham at gå.

D'Artagnan gik, men da han nåede døren, var modet lige ved at svigte ham, og han var nær vendt om igen. Så dukkede imidlertid Athos' strenge, alvorlige ansigt frem for ham. Hvis han sluttede den pagt med kardinalen, som denne foreslog ham, ville Athos ikke mere række ham hånden – han ville fornægte ham. Frygten for dette holdt ham tilbage. Så stærk er den indflydelse, som en virkelig stor karakter udøver over sine omgivelser.

D'Artagnan gik ned ad den samme trappe, han var kommet op ad, og traf udenfor porten Athos og de fire musketerer, som var begyndt at blive urolige for ham. D'Artagnan beroligede dem, og Planchet gik hen til de andre for at lade dem vide, at de ikke længere behøvede at holde vagt, da hans herre lykkelig og vel var sluppet ud af kardinalens palæ.

Da de var kommet hjem til Athos, spurgte Porthos og Aramis om grunden til denne mærkværdige sammenkomst. D'Artagnan indskrænkede sig til at fortælle, at kardinalen havde ladet ham kalde for at tilbyde ham en plads som fændrik i sin garde, men at han havde afslået tilbuddet.

"Det gjorde du ret i," råbte Porthos og Aramis med en stemme.

Athos faldt i dybe tanker og sagde ingenting, men da de var blevet alene, sagde han:

"Du har gjort din pligt, d'Artagnan, men det var måske galt alligevel."

D'Artagnan sukkede, for disse ord stod i samklang med en stemme i hans indre, som spåede ham store ulykker.

Den følgende dag gik hen med forberedelser til rejsen. D'Artagnan var henne hos hr. de Tréville for at sige farvel. Man antog endnu, at adskillelsen mellem garden og musketererne kun ville vare kort, for kongen havde holdt råd samme dag og havde besluttet at rejse den næste. Hr. de Tréville indskrænkede sig derfor til at spørge d'Artagnan, om han trængte til hans hjælp, hvortil d'Artagnan stolt svarede, at han havde alt, hvad han behøvede.

Om natten samledes alle kammeraterne fra hr. des Essarts' garde og hr. de Trévilles musketerer, som altid havde stået på en

venskabelig fod. Man skulle skilles, og Gud måtte vide, om man nogen sinde mødtes igen. Som man kan tænke, blev det derfor en overordentlig munter nat, for under sådanne omstændigheder kan man kun bekæmpe de bekymrede tanker ved at hengive sig til den mest tøjlesløse sorgløshed.

Næste morgen, da reveillen lød, skiltes vennerne. Musketererne ilede til hr. de Trévilles palæ, gardisterne til hr. des Essarts'. De to anførere førte straks deres folk til Louvre, hvor kongen holdt revue over dem. Kongen var i dårligt humør og så ud til at være syg, så han tog sig ikke så majestætisk ud som sædvanlig. Han havde fået et anfald af feber i rådet den foregående dag, men det var ikke desto mindre hans faste forsæt at rejse samme aften, og uagtet alle de forestillinger, man havde gjort ham, ville han holde revue, i håb om at kunne kvæle sygdommen i fødslen ved denne kraftanstrengelse.

Da revuen var forbi, begav garden sig på march. Musketererne skulle først af sted sammen med kongen, så Porthos fik tid til at ride en tur ned til Rue aux Ours for at præsentere sit prægtige udstyr.

Prokuratorfruen så ham ride forbi i hans nye uniform og på hans smukke hest. Hun elskede Porthos alt for højt til, at hun skulle lade ham rejse sådan. Hun vinkede til ham, at han skulle stå af hesten og komme op. Porthos så glimrende ud. Hans sporer klirrede, hans kyras skinnede, og hans sværd daskede ham på benene. Denne gang tabte skriverne fuldstændig lysten til at le, så drabelig så Porthos ud.

Musketeren blev ført ind til hr. Coquenard, hvis små, grå øjne gnistrede af arrigskab, da han så sin fætter så flunkende fin. Han trøstede sig imidlertid med, at det var den almindelige

mening, at det ville blive et hårdt og anstrengende felttog. Han håbede i sit stille sind så småt, at Porthos måtte falde. Porthos gjorde hr. Coquenard sin kompliment og sagde farvel til ham. Hr. Coquenard gav ham alle mulige gode ønsker med på vejen. Fru Coquenard kunne ikke holde sine tårer tilbage, men man så intet påfaldende i hendes smerte, da man vidste, at hun var sine slægtninge umådelig hengiven, og at hun altid for deres skyld havde ligget i strid med sin mand.

Men den virkelige afsked fandt sted i fru Coquenards eget værelse. Den var hjerteskærende.

Så længe prokuratorfruen kunne følge sin elsker med øjnene, viftede hun med lommetørklædet, idet hun strakte sig så langt ud ad vinduet, at man kunne frygte, hun ville styrte ud. Porthos tog imod alle disse tegn på hengivenhed som en mand, der er vant til sligt. Da han drejede om hjørnet, tog han blot hatten af og svingede den til farvel.

Aramis skrev et langt brev. Til hvem? Ingen vidste det. Ketty, som skulle rejse til Tours samme aften, sad og ventede i værelset ved siden af.

Athos drak sin sidste flaske vin i små drag.

Imidlertid afmarcherede d'Artagnan med sit kompagni. Da han kom til forstaden Saint Antoine, vendte han sig om og sendte Bastillen et fornøjet blik, men da han kun havde øje for denne, lagde han slet ikke mærke til Mylady, som red forbi på en isabellafarvet hest og gjorde to mistænkeligt udseende mænd opmærksom på d'Artagnan, hvorpå de straks nærmede sig geledderne for at bide mærke i ham. De sendte Mylady et spørgende blik, og hun gav tegn til, at det ganske rigtigt var

ham, og da hun nu var sikker på, at der ikke kunne ske nogen fejltagelse, sporede hun sin hest og forsvandt.

De to mænd fulgte efter kompagniet, og da de kom ud af Saint Antoine, satte de sig op på et par heste, som en tjener uden liberi stod og holdt i beredskab til dem.

41. La Rochelles belejring

La Rochelles belejring var en af de politiske hovedbegivenheder under Louis den Trettendes regering og et af kardinalens betydeligste militære foretagender. Det har derfor sin interesse og er samtidig nødvendigt, at vi kort omtaler den. Adskillige enkeltheder ved denne belejring knytter sig på en så betydningsfuld måde til vor fortælling, at vi ikke kan forbigå dem i tavshed.

Kardinalens politiske planer, da han begyndte denne belejring, var meget vidtrækkende. Vi vil først give en fremstilling af dem og derpå omtale de særlige hensyn, som måske øvede en ikke mindre indflydelse på Hans Eminence.

Af alle de vigtige byer, Henrik den Fjerde havde givet huguenotterne som sikkerhedsstæder, var der nu ikke andre tilbage end La Rochelle. Det gjaldt altså om at ødelægge dette sidste bolværk for calvinismen, den farlige spire, hvoraf der stadig opstod nye gæringsstoffer til oprør eller krig med udlandet.

Misfornøjede spaniere, englændere og italienere, eventyrere alle vegne fra, lykkeriddere af enhver trosbekendelse strømmede, så snart trommen rørtes, sammen under protestanternes faner og organiserede sig som et umådeligt omfattende samfund, der forgrenede sig helt ud til Europas fjerneste afkrog.

La Rochelle, som havde hævet sig til fornyet betydning, da alle de andre calvinistiske byer gik til grunde, var derfor et

arnested for al denne splid og ærgerrige stræben. Og hvad mere var, dens havn var den sidste i Frankrig, som stod åben for englænderne. Ved at lukke den for England, Frankrigs evige fjende, ville kardinalen fuldføre det værk, som var begyndt af Jeanne d'Arc og hertugen af Guise.

Bassompierre, som på en gang var protestant og katolik, protestant af overbevisning og katolik som kommandør af Helligåndsordenen, Bassompierre, som var tysk af fødsel, men franskmand i hjertet, Bassompierre, som havde en særlig kommando under La Rochelles belejring, sagde da også, da han i spidsen for adskillige herrer, der ligesom han selv var protestanter, gjorde angreb:

"De skal se, mine herrer, vi er dumme nok til at tage La Rochelle."

Bassompierre havde ret. Kanonaden fra øen Ré varslede ham om dragonaderne i Cevennerne. La Rochelles erobring var en indledning til ophævelsen af det nantiske edikt. [Note 2)]

Men som vi har sagt, må historieskriveren ved siden af ministerens planer, der tilhører politikken og historien, samtidig klare sig den forelskede mands og skinsyge medbejlers små særlige hensyn. Som Gud og hver mand ved, havde Richelieu været forelsket i dronningen. Om denne kærlighed nu simpelthen havde et politisk formål, eller om den var en dyb lidenskab af den art, som Anna af Østrig vakte hos sine omgivelser, skal vi lade være usagt. Men vi har i hvert fald af det foregående set, at Buckingham havde stillet ham i skyggen og ved en to-tre lejligheder, især i historien med diamantsmykket, spillet ham slemme puds ved hjælp af de tre musketerers hengivenhed og d'Artagnans mod. Det gjaldt altså

for Richelieu om ikke blot at skille Frankrig af med en fjende, men også at hævne sig på en rival. Hans hævn skulle være storslået og glimrende, i et og alt som det sømmede sig for en mand, der holdt et helt kongeriges stridsmagt i sin hånd. Richelieu vidste, at når han bekæmpede England, bekæmpede han samtidig Buckingham, og når han triumferede over England, triumferede han over Buckingham, og endelig, at når han ydmygede England i Europas øjne, ydmygede han Buckingham i dronningens. Skønt Buckingham på sin side satte Englands ære over alt, bevægedes han dog af ganske de samme interesser som kardinalen. Buckingham søgte også en privat hævn. Under ingen omstændigheder kunne han vende tilbage til Frankrig som gesandt. Nu ville han komme som erobrer. Resultatet blev, at den virkelige indsats i dette spil, som Europas to mægtigste riger spillede med hinanden for to forelskede mænds skyld, var et blik fra Anna af Østrig.

Hertugen af Buckingham havde vundet den første fordel. Han var uformodet kommet og havde lagt sig ud for øen Ré med halvfems skibe og hen ved tyve tusind mand og havde overrasket grev de Torrac, som var øens kommandant. Efter en blodig kamp havde han gjort landgang på øen. I forbigående vil vi tilføje, at i denne kamp faldt baron de Chantal; han efterlod sig en lille datter på halvandet år. Denne lille pige blev senere madame Sévigné.

Grev de Torrac trak sig med sine folk tilbage til citadellet Saint Martin og lagde et hundrede mand i et lille fort, som man kaldte La Pré.

Denne begivenhed havde fremskyndet kardinalens beslutning. Forinden kongen og han kunne overtage

kommandoen over belejringshæren ved La Rochelle, fik han arveprinsen sendt af sted for at lede de forberedende skridt, og han sendte alle de tropper, som stod til hans rådighed, til krigsskuepladsen. Vor ven d'Artagnan hørte til den afdeling, der var sendt derhen som avantgarde.

Kongen skulle som sagt følge efter straks, når det overordentlige parlamentsmøde var sluttet, men da det blev sluttet den 23. juni, fik han feber. Han ville ikke desto mindre af sted, men da hans tilstand forværredes, blev han nødt til at standse i Villeroi.

Hvor kongen standsede, standsede musketererne selvfølgelig også, og d'Artagnan, som trods kongens løfte stadig var ved garden, var altså i det mindste foreløbig skilt fra sine gode venner Athos, Porthos og Aramis. Han ærgrede sig blot over denne adskillelse, men ville sikkert have næret alvorlige bekymringer, hvis han havde anet, hvilke ukendte farer han var omgivet af.

Han kom ikke desto mindre, uden at der tilstødte ham noget, til lejren ved La Rochelle en af dagene omkring den 10. september 1627. Alt var uforandret der. Hertugen af Buckingham og hans englændere var herrer over øen Ré og fortsatte stadig uden held belejringen af citadellet Saint Martin og fortet La Pré, og fjendtlighederne overfor La Rochelle var begyndt en to-tre dage forinden i anledning af et fort, som hertugen af Angoulême havde ladet opføre lige udenfor byen.

Garden under kommando af hr. des Essarts havde kvarter i Paulinerklostret.

Som vi ved, havde d'Artagnan, der jo var fuldt optaget af sine ærgerrige planer om at blive musketer, ikke givet sig synderligt

af med sine kammerater. Han stod derfor så temmelig alene og var overladt til sine egne betragtninger, som just ikke var af den fornøjeligste art. I de to år, han havde været i Paris og beskæftiget sig med politiske spørgsmål, havde han – sølle fyr – skaffet sig en farlig fjende på halsen, kardinalen, som alle kongerigets mægtigste mænd, ja, kongen selv, rystede og bævede for. Denne mand kunne knuse ham. Han havde imidlertid ikke gjort det, og for et så skarpt hoved som d'Artagnan åbnede denne overbærenhed udsigt til en lysere fremtid.

Så havde han skaffet sig en fjende til, som efter hans mening var mindre frygtelig, men som han dog instinktmæssigt havde en følelse af, at han også måtte vogte sig for. Denne fjende var Mylady. Til gengæld havde han ganske vist erhvervet sig dronningens beskyttelse og bevågenhed, men dronningens bevågenhed var for tiden en grund mere for ham til at tage sig i agt, og hendes beskyttelse var det ikke stort bevendt med, det havde Chalais og fru Bonacieux fået at mærke.

Det eneste virkelige udbytte, han havde opnået, var den diamantring, han bar på fingeren, og som nok havde en værdi af fem-seks tusind dukater, men da d'Artagnan, opfyldt af sine ærgerrige drømme, havde foresat sig ikke at skille sig af med den for ikke engang i fremtiden at savne et genkendelsestegn overfor dronningen, var den jo i grunden ikke mere værd end de stene, han trådte på. Vi siger med vilje de stene, han trådte på, for d'Artagnan anstillede disse betragtninger, mens han gik ganske alene ud ad en køn lille vej, som førte fra lejren til landsbyen Angoutin.

Han var så fordybet i sine betragtninger, at han ikke havde mærket, hvor langt han havde fjernet sig fra lejren. Det var allerede begyndt at blive mørkt, da han pludselig syntes at se et geværløb blinke bag en hæk i solens sidste stråler.

D'Artagnan behøvede ikke lang tid for at gøre sig det klart, at geværet ikke kunne være der alene, og at den, som bar det, ikke havde skjult sig bag hækken i den venskabeligste hensigt. Han besluttede derfor at søge ud i åben mark, men fik i det samme øje på et geværløb til bag en klippe på den anden side af vejen.

Det var åbenbart et baghold.

Den unge mand kastede et blik på det første geværløb og bemærkede ikke uden en vis uro, at det sigtede på ham. I samme nu, som han så, at skytten havde lagt an, kastede han sig plat ned på jorden. Skuddet gik af, og han hørte en kugle fløjte hen over sit hoved.

Der var ingen tid at spilde. D'Artagnan sprang hurtigt op igen, og i det samme rodede en anden kugle stenene op der, hvor han havde ligget.

D'Artagnan hørte ikke til disse dumdristige mennesker, som går den visse død i møde, for at det skal hedde sig, at de ikke har veget et skridt. Desuden kunne her ikke være tale om at udvise mod. Han var jo faldet i et lumpent baghold.

"Er der et skud endnu," sagde han til sig selv, "er jeg fortabt!"

Og straks gav han sig til at løbe, så hurtigt han kunne – hurtigt som en gascogner. Men hvor meget han end skyndte sig, havde den første skytte dog fået tid til at lade igen og sendte ham et skud så velrettet, at kuglen gik igennem hans hat og tog den med sig videre på sin vej.

Da det var d'Artagnans eneste hat, fik han den samlet op, løbende i fuld fart, og nåede meget forpustet og meget bleg hjem til sit logis, fortalte ikke til nogen, hvad der var hændet ham, men satte sig til at spekulere.

Denne begivenhed kunne have tre årsager:

For det første – og det lå nærmest for – kunne det være et baghold af folk fra La Rochelle, som ikke tog i betænkning at skyde en af Hans Majestæts gardister, fordi det altid var en fjende mindre, og han havde måske en velspækket børs i lommen. D'Artagnan tog sin hat og så på den. Hullet var meget stort. Det kunne ikke være en musketkugle, der havde frembragt det, den kugle var kommet fra en flintebøsse, og det kunne altså ikke være soldater, som havde ligget i baghold.

Dernæst kunne det være en erindring fra hr. kardinalen. Som læseren husker, havde d'Artagnan gået og undret sig over kardinalens langmodighed, netop i det øjeblik, da han fik øje på det glimtende bøsseløb. Men d'Artagnan rystede på hovedet.

Hans Eminence plejede ikke at gribe til den slags midler, når han blot behøvede at række hånden ud for at skille sig af med folk.

Endelig kunne det være en hævn fra Mylady.

Det var det sandsynligste.

Han søgte forgæves at komme i tanker om, hvordan snigmorderne havde set ud. Hans flugt havde været så hurtig, at han ikke havde fået tid til at tage dem nærmere i øjesyn.

"Å, mine kære venner!" mumlede d'Artagnan. "Hvor er I henne? Hvor jeg dog savner jer!"

D'Artagnan fik en meget urolig nat. Tre-fire gange vågnede han og fo'r op i sengen med en følelse af, at der var nogen, som

ville myrde ham. Det var imidlertid kun rene fantasier. Morgenen kom, uden at der var tilstødt ham noget.

Men d'Artagnan vidste, at gemt er ikke glemt. Han blev hjemme hele dagen og undskyldte sig overfor sig selv med, at vejret var dårligt.

Den følgende morgen klokken ni blev der slået alarm. Hertugen af Orleans visiterede posterne. Gardisterne trådte an i huj og hast, og d'Artagnan indtog sin plads i rækkerne.

Arveprinsen inspicerede fronten, og så flokkedes alle de højere officerer om ham for at gøre ham deres opvartning, blandt andre hr. des Essarts, gardens chef.

Et øjeblik efter forekom det d'Artagnan, at hr. des Essarts vinkede ad ham. Han var bange for, at han skulle have taget fejl og ventede derfor på, at vinket skulle blive gentaget. Det skete, og så trådte han frem for at modtage sin ordre.

"Hans kongelige Højhed arveprinsen vil rette en opfordring til nogle frivillige om at påtage sig et farligt, men meget ærefuldt hverv. Jeg ville give Dem et vink, for at De kunne holde Dem rede."

"Tak, hr. kaptajn!" svarede d'Artagnan, som intet hellere ønskede end at få lejlighed til at gøre sig bemærket af den højstkommanderende.

Folkene i La Rochelle havde om natten gjort et udfald og erobret en bastion tilbage, som den kongelige hær havde taget for to dage siden. Det gjaldt om en meget farefuld rekognoscering for at få at vide, hvor stærkt denne bastion var besat.

Kort efter hævede arveprinsen stemmen og sagde:

"Jeg skulle gerne til dette hverv have en tre-fire frivillige med en pålidelig mand i spidsen."

"Hvad den pålidelige mand angår, så har jeg ham allerede, Deres kongelige Højhed," sagde hr. des Essarts og pegede på d'Artagnan, "og hvad angår de fire-fem frivillige, så behøver Deres Højhed kun at sige, hvad det drejer sig om, så vil de sikkert melde sig."

"Fire mand frivilligt frem, som vil lade sig slå ihjel sammen med mig!" råbte d'Artagnan og svang sin kårde over hovedet.

To af hans kammerater i garden skyndte sig straks frem, og da to soldater sluttede sig til dem, mente arveprinsen, at han havde tilstrækkeligt, hvorfor d'Artagnan afviste alle de andre, som meldte sig, for ikke at forurette dem, som var kommet først.

Man vidste ikke, om folkene i La Rochelle holdt den tilbageerobrede bastion besat, eller om de havde rømmet den. For at få denne sag på det rene, måtte man undersøge stedet på temmelig nært hold.

D'Artagnan begav sig af sted ud igennem løbegravene med sine fire kammerater. De to gardister gik i række med ham, soldaterne bagefter.

Under dækning af faskinerne nåede de således frem indtil et hundrede skridt fra bastionen. der vendte d'Artagnan sig om og så, at de to soldater var forsvundet.

Han troede, at de var blevet bange og derfor havde holdt sig tilbage. Uden at bekymre sig om dem gik han videre med sine to kammerater.

Ved løbegravens næste omdrejning var de kun tres skridt fra bastionen.

Der var ingen at se, og det lod til, at bastionen var rømmet.

De tre vovehalse gav sig til at rådslå om, hvor vidt de skulle gå videre eller vende om, da der pludselig viste sig et røgbælte over bastionens rand, og en halv snes kugler peb om ørene på d'Artagnan og hans to kammerater.

Nu vidste de altså, hvad de ønskede at vide. Bastionen holdtes besat. Det ville følgelig være en unødvendig dumdristighed at blive længere på dette sted. D'Artagnan og de to gardister gjorde omkring og begyndte et tilbagetog, der lignede en flugt.

Ved et hjørne af løbegravene faldt den ene af gardisterne, ramt af en kugle i brystet. Den anden, der var frisk og uskadt, blev ved at løbe.

D'Artagnan ville ikke uden videre lade sin kammerat i stikken. Han bøjede sig ned over ham for at hjælpe ham op, men i det samme knaldede to geværskud. En kugle knuste hovedet på den allerede sårede gardist, den anden blev slået flad mod klippen to tommer fra d'Artagnan.

Den unge mand vendte sig hurtigt om, for dette angreb kunne ikke komme fra bastionen. Mod den havde han dækning af løbegravens hjørne. Tanken om de to soldater, som var blevet tilbage, forbandt sig hos ham med tanken om de to snigmordere for to dage siden. Han besluttede at se at få at vide, hvordan dette forholdt sig, og lod sig falde ned på sin kammerats lig, som om han var død.

Straks efter så han to hoveder dukke op over en forladt skanse tredive skridt borte. Det var de to soldater. D'Artagnan havde ikke taget fejl. De to soldater var kun fulgt med for at

myrde ham, i håb om, at hans død ville blive skrevet på fjendens regning.

Men da der jo var en mulighed for, at han kun var såret og senere kunne røbe deres forbrydelse, kom de nu for at gøre det af med ham. Heldigvis havde de ladet sig narre af d'Artagnans list og undladt at lade deres geværer igen.

Da de kun var nogle få skridt borte, sprang d'Artagnan, som i faldet havde sørget for at holde fast ved sin kårde, pludselig op og var i et spring tæt på livet af dem.

Morderne indså, at hvis de flygtede ad lejren til uden at have dræbt d'Artagnan, ville han anklage dem. Deres første tanke var derfor også at løbe over til fjenden. Den ene af dem greb sit gevær og slog med kolben efter d'Artagnan, som undgik det frygtelige slag ved at springe til side. Men ved denne bevægelse fik banditten plads til at komme forbi, og han styrtede af sted hen imod bastionen. Men da besætningen i bastionen ikke vidste, i hvilken hensigt han kom, skød de på ham, og han faldt, ramt af en kugle, som knuste hans skulder.

Imidlertid havde d'Artagnan kastet sig over den anden soldat, som han angreb med sin kårde. Kampen blev ikke af lang varighed. Uslingen havde intet andet forsvarsmiddel end sin uladte flint. D'Artagnans kårde gled af mod geværløbet og gennemborede morderens lår. Han faldt, og d'Artagnan satte ham straks kården for brystet.

"Å, dræb mig ikke," råbte banditten, "nåde, nåde, hr. officer, jeg skal tilstå alt!"

"Er din hemmelighed så meget værd, at jeg skulle skåne dit liv for dens skyld?" sagde den unge mand, idet han standsede.

"Ja, hvis De mener, at livet er noget værd, når man er toogtyve år gammel og kan drive det til, hvad det skal være, smuk og tapper som De er."

"Så skynd dig da, usling, med dit skriftemål," sagde d'Artagnan. "Hvem har pålagt dig at myrde mig?"

"En kvinde, som jeg ikke kender, men som de kalder Mylady."

"Når du ikke kender hende, hvorfra ved du så, hvad hun hedder?"

"Min kammerat kendte hende og kaldte hende Mylady. Det var ham og ikke mig, hun afgjorde det hele med. Han har også et brev fra hende i sin lomme, som, efter hvad han siger, må være meget vigtigt for Dem."

"Men hvorfor er du så kommet med i dette baghold?"

"Han foreslog mig, at vi skulle gøre det sammen, og det gik jeg ind på."

"Og hvad har hun givet jer for denne nydelige forretning?"

"Hundrede louisdorer."

"Ja, ja da," sagde den unge mand smilende, "noget mener hun altså, jeg er værd. Hundrede louisdorer! Det er mange penge for sådanne to skurke som jer. Jeg kan godt forstå, at du er gået ind på det, og jeg tilgiver dig på en betingelse."

"Og hvad er det?" spurgte soldaten uroligt, da han så, at det ikke var overstået endnu.

"Det er, at du går hen til din kammerat og henter mig det brev, han har i sin lomme."

"Så kan De jo lige så godt dræbe mig. Hvordan skal jeg kunne gøre det lige midt i ilden fra bastionen?"

"Du må dog hellere bestemme dig til at hente det, for ellers, sværger jeg dig til, slår jeg dig ihjel på stedet."

"Nåde, herre, barmhjertighed! For den unge dames skyld, som De elsker, og som De måske tror er død, skønt hun ikke er det!" råbte banditten, idet han lagde sig på knæ og støttede sig på hænderne, for det store blodtab svækkede hans kræfter.

"Hvoraf ved du, at der er en ung kvinde, som jeg elsker, og at jeg har troet, hun var død?" spurgte d'Artagnan.

"Det ved jeg af det brev, min kammerat har i lommen."

"Ja, der ser du jo, at jeg må have fat i det brev," sagde d'Artagnan, "skynd dig derfor, betænk dig ikke længe, for hvor nødig jeg end endnu en gang vil besudle mit sværd med sådan en uslings blod, så sværger jeg dig dog, så sandt jeg er en ærlig mand ..."

Med disse ord gjorde d'Artagnan en bevægelse så truende, at den sårede straks rejste sig.

"Holdt, holdt!" råbte han, idet angsten gav ham mod. "Nu går jeg, nu går jeg!"

D'Artagnan tog hans flint og drev ham foran sig hen imod hans kammerat, idet han nu og da prikkede ham lidt med sin kårde.

Det var skrækkeligt at se den ulykkelige mand slæbe sig af sted, bleg af dødsangsten, efterladende sig en lang stribe af blod, hen til sin medskyldige, som lå en snes skridt derfra, så vidt muligt dækkende sig for bastionen.

Hans svedperlende ansigt var i den grad præget af rædsel, at d'Artagnan fik medlidenhed med ham. Han sendte ham et foragteligt blik og sagde:

"Nu skal jeg vise dig, hvad forskel der er mellem en modig mand og en kryster som du. Bliv hvor du er, så skal jeg gå selv."

Let til bens og med et øje på hver finger nåede d'Artagnan hen til den anden soldat, idet han passede på alle fjendens bevægelser og benyttede sig af alle de fordele, terrænet gav ham.

Han kunne nå sin hensigt på to måder, enten ved at gennemrode hans lommer på stedet eller ved at tage ham med sig, benytte ham som skjold og undersøge ham, når han var kommet tilbage til løbegraven.

D'Artagnan foretrak det sidste, og tog morderen på nakken i samme øjeblik, som fjenden gav ild.

Et let stød, den dumpe lyd af tre kugler, som borede sig ind i kød, et sidste skrig og nogle dødstrækninger lod d'Artagnan mærke, at den, som havde villet myrde ham, nu havde frelst hans liv.

D'Artagnan nåede tilbage til løbegraven og kastede liget ved siden af den sårede, som selv var ligbleg. Han begyndte straks sin undersøgelse. En tegnebog af læder, en pung, som åbenbart indeholdt en del af bandittens arbejdsløn, et terningbæger og nogle terninger – det var alt, hvad den afdøde efterlod sig. Han lod terningbægeret og terningerne ligge, hvor de var faldet, kastede pungen hen til den sårede og lukkede ivrigt tegnebogen op.

Imellem nogle ligegyldige papirer fandt han det brev, som han havde hentet med fare for sit liv. Det lød:

> Da De nu har tabt sporet af hende, og hun nu er i sikkerhed i det kloster, hvor De aldrig burde have ladet hende slippe ind, så sørg i det mindste for, at han ikke undslipper Dem. hvis det sker, så ved De, at min hånd

rækker langt, og de hundrede louisdorer, De har fået af mig, skal komme Dem dyrt at stå.

Der var ingen underskrift, men det var ikke desto mindre tydeligt, at dette brev var fra Mylady. Han gemte det derfor for at have et bevis i hænde og satte sig i læ af løbegraven til at holde forhør over den sårede for yderligere forsigtigheds skyld.

Banditten tilstod, at han og hans kammerat, der lige var blevet dræbt, havde påtaget sig at bortføre en ung kvinde, som skulle ud af Paris gennem La Vilette-porten, men så havde de sat sig til at drikke i et værtshus og var kommet ti minutter for sent.

"Hvad skulle I så have gjort med den kvinde?" spurgte d'Artagnan ængsteligt.

"Vi skulle have ført hende hen til et hus på Place Royale," svarede den sårede.

"Ja, ja," mumlede d'Artagnan, "det er rigtigt. Til Mylady selv."

Nu forstod den unge mand gysende, hvilken frygtelig hævntørst der drev denne kvinde til at styrte ham og alle dem, som holdt af ham, i ulykke, og hvor velunderrettet hun var om alt, hvad der foregik ved hoffet, eftersom hun havde opdaget det hele. Det var udenfor al tvivl, at hun stod i forbindelse med kardinalen.

Men samtidig forstod han med inderlig glæde, at dronningen omsider havde fundet det fængsel, hvor den stakkels fru Bonacieux måtte bøde for sin hengivenhed, og at hun havde hjulpet hende ud af dette fængsel. Så forstod han også, hvordan det hang sammen med det brev, han havde fået fra den unge kone, og med at hun var faret forbi ham på Chaillot Vejen som

et drømmesyn. Nu var det, som Athos havde forudsagt, muligt atter at finde fru Bonacieux, og et kloster var ikke uindtageligt.

Denne tanke gengav ham hans medfølende og blide sindelag. Han vendte sig mod den sårede, som ængsteligt havde iagttaget alle de skiftende udtryk i hans ansigt, og idet han rakte ham armen, sagde han:

"Nå, lad os nu komme tilbage til lejren! Støt dig på mig, jeg vil ikke lade dig ligge sådan."

"Ja," sagde den sårede, som ikke rigtig kunne få sig selv til at tro på en sådan højmodighed. "Men De vil da ikke lade mig hænge?"

"Nej, det giver jeg dig mit ord på," svarede d'Artagnan. "Jeg skænker dig livet for anden gang."

Den sårede lagde sig på knæ og kyssede atter og atter sin redningsmands fødder, men d'Artagnan, som ikke fandt anledning til at opholde sig længere så nær ved fjenden, afbrød hans taknemmelighedsytringer.

Gardisten, som var vendt om ved den første salve, havde fortalt, at hans fire kammerater alle var faldet. Man blev derfor både meget overrasket og glad, da man så den unge mand komme tilbage i bedste velgående.

For at forklare det kårdestød, hans ledsager havde fået, opdigtede d'Artagnan en historie om et udfald fra bastionen. Han fortalte om den anden soldats død og om de farer, de havde udstået. Hans fortælling skaffede ham en fuldstændig triumf. Hele hæren talte dagen igennem ikke om andet, og arveprinsen udtalte sin fulde anerkendelse af hans bedrift.

Enhver stor og god handling drager sin løn efter sig. D'Artagnans medførte, at han genvandt sin tabte sindsro. Han

mente virkelig, at han kunne være rolig, da den ene af hans to fjender var faldet, og den anden var bundet til ham ved taknemlighed.

At d'Artagnan slog sig så let til ro beviser blot, at han endnu ikke kendte Mylady.

Note 2: **Dragonader:** Udsendelse af dragonregimenter,som Louis XIV lod indkvartere hos protestanterne for at straffe dem. *Overs.anm.*

42. Anjouvin

Efter at man havde fået næsten fortvivlede meddelelser om kongens tilstand, begyndte rygtet om hans bedring at udbrede sig i lejren, og da man vidste, at han gerne så snart som muligt personligt ville tage del i belejringen, hed det sig, at han ville komme, så snart han kunne sidde på en hest.

Arveprinsen, som vidste, at han før eller senere ville blive afløst fra sin post som øverstkommanderende, enten af hertugen af Angoulême, Bassompierre eller Schomberg, der stredes om overkommandoen, udrettede imidlertid så godt som intet, spildte tiden ved sin usikre optræden og turde ikke slå et stort slag for at fordrive englænderne fra øen Ré, hvorfra de stadig belejrede citadellet Saint Martin og fortet La Pré, mens franskmændene belejrede La Rochelle.

D'Artagnan var som sagt blevet roligere. Der var kun en ting, som ængstede ham, nemlig at han intet hørte fra sine venner.

Men en morgen i begyndelsen af november måned fik han imidlertid fuld forklaring gennem følgende brev, som var dateret Villeroi:

> Hr. d'Artagnan!
> Efter et stort gilde hos mig forleden aften gjorde de herrer Athos, Porthos og Aramis, der var blevet helt overstadige, et sådant spektakel, at slotsfogeden, der er en meget streng mand, gav dem nogle dages stuearrest. Jeg udfører deres ordre og sender Dem tolv flasker af min Anjouvin,

som de er meget begejstrede for. De beder Dem drikke deres skål i deres yndlingsvin. Jeg forbliver, min herre, Deres ærbødige tjener

Godeau,
de herrer musketerers
marketender.

"Det kan jeg lide!" udbrød d'Artagnan, "de skænker mig en tanke under deres fest, ligesom jeg tænkte på dem under mine fortrædeligheder. Jeg skal af fuldt hjerte drikke deres skål, men jeg vil ikke være alene om det."

D'Artagnan gik hen til de to gardister, som han havde sluttet sig nærmere til, og indbød dem til at komme og smage på den fortræffelige Anjouvin, han lige havde fået fra Villeroi.

Den ene af de to gardister skulle ud den aften, den anden den følgende aften. Gildet blev derfor bestemt til en anden dag.

Da d'Artagnan kom hjem, sendte han de tolv flasker vin hen i gardens marketenderi med pålæg om, at de skulle passe godt på dem. På festdagen sendte d'Artagnan Planchet derhen klokken ni om morgenen. De skulle spise klokken tolv. Planchet, der var helt stolt over at blive ophøjet til en hovmesters værdighed, anstrengte sig svært for at bære sig fornuftigt ad. I den anledning fik han fat i et par hjælpere. Den ene hed Fourreau og var tjener hos en af hans herres gæster, den anden var den forlorne soldat, som havde villet dræbe d'Artagnan, og som, da han ikke hørte til noget korps, var trådt i d'Artagnans – eller rettere Planchets – tjeneste, efter at d'Artagnan havde sparet hans liv.

Til den fastsatte tid indfandt de to gæster sig, og maden kom på bordet. Planchet gjorde opvartning med servietten over armen, Fourreau trak flaskerne op, og Brisemont (sådan hed den sårede soldat) hældte vinen på karafler. Vinen lod til at have taget skade af rystelsen på vejen. Den første flaske var lidt grumset på slutningen. Brisemont hældte bundfaldet op i et glas, og d'Artagnan lod ham drikke det. Den stakkels djævel var endnu ikke rigtig kommet til kræfter.

Da gæsterne havde spist suppen og lige skulle til at sætte det første glas for munden, lød der pludselig kanonskud fra Fort Louis og Fort Neuf. Gardisterne sprang straks op, greb deres kårder i den tanke, at det var et uventet angreb fra de belejredes eller fra englændernes side. D'Artagnan, som ikke var mindre ivrig, gjorde lige så, og alle tre skyndte sig så hurtigt som muligt til deres poster.

De var imidlertid næppe kommet udenfor marketenderiet, før de fik at vide, hvad der var i vejen. Fra alle sider genlød råbene: "kongen leve!" – "leve kardinalen!" og trommerne rørtes over alt. Kongen, der virkelig, som rygtet gik, var meget utålmodig, var rykket frem i ilmarch og var lige kommet med hele sit følge og en forstærkning på ti tusinde mand. Foran og bagefter ham kom hans musketerer. D'Artagnan, der havde indtaget sin plads i sit kompagni, hilste på sine venner og på hr. de Tréville, som straks kendte ham igen.

Da modtagelsesceremonierne var endt, lå de fire venner i hinandens arme.

"Guds død!" udbrød d'Artagnan. "I er da kommet i en heldig stund! Maden kan ikke være kold endnu, vel, mine herrer?"

tilføjede han henvendt til de to gardister, som han forestillede for sine venner.

"Se, se, det lader til, at I var ved at svire!" sagde Porthos.

"Jeg håber ikke, I har dameselskab," sagde Aramis.

"Har I nogen drikkelig vin her?" spurgte Athos.

"Bevares ja! Vi har jeres."

"Vor vin?" spurgte Athos forbavset.

"Ja, den I har sendt mig."

"Har vi sendt dig vin?"

"Ja, det ved du vel nok? – Anjouvinen!"

"Ja, den vin kender jeg godt."

"Din yndlingsvin."

"Ja vel, når jeg ikke kan få Champagne eller Chambertin."

"Nå ja, i mangel af Champagne og Chambertin får du nøjes med den."

"Nå, så du har forskrevet vin fra Anjou. Du er nok vinkender," sagde Porthos.

"Nej, det er den vin, I har sendt mig."

"Vi!" udbrød de tre musketerer med en mund.

"Har du sendt ham vin, Aramis?" spurgte Athos.

"Nej. Har du, Porthos?"

"Nej. Har du, Athos?"

"Nej."

"Ja, er det ikke jer," sagde d'Artagnan, "så er det i hvert fald jeres marketender."

"Vor marketender?"

"Ja, jeres marketender, Godeau, musketerernes marketender."

"Det er nu lige meget, hvor den kommer fra," sagde Porthos. "Lad os smage på den, og er den god, drikker vi den."

"Nej," sagde Athos, "lad os ikke drikke vin, som vi ikke ved, hvor er fra."

"Du har ret, Athos," sagde d'Artagnan. "Der er altså ingen af jer, der har givet marketenderen ordre til at sende mig vin?"

"Nej, men har han da sendt dig den fra os?"

"Her er hans brev," sagde d'Artagnan og viste sine kammerater brevet.

"Det er ikke hans skrift," sagde Athos, "jeg kender hans skrift, for jeg gennemgik hans regnskaber med ham, før vi rejste."

"Brevet er falsk," sagde Porthos, "vi har ikke haft stuearrest."

"d'Artagnan," sagde Aramis bebrejdende, "hvor har du kunnet tro, at vi havde lavet spektakler?"

D'Artagnan blev bleg og kom til at ryste over hele kroppen.

"Du gør mig helt forskrækket," sagde Athos, "hvad er der sket?"

"Kom, mine herrer, lad os skynde os!" svarede d'Artagnan, "jeg får en frygtelig mistanke. Skulle dette også være en hævn af denne kvinde."

Nu blev også Athos bleg.

D'Artagnan gav sig til at løbe hen imod marketenderiet, fulgt af de tre musketerer og de to gardister.

Det første, d'Artagnan så, da han kom ind i spisestuen, var Brisemont, som lå på gulvet ag væltede sig i de frygteligste krampetrækninger.

Planchet og Fourreau stod ligblege ved siden af ham og søgte af bedste evne at hjælpe ham, men al hjælp var øjensynlig

overflødig. Brisemonts ansigt var frygtelig fortrukket af dødskampen.

"Åh," råbte han, da han fik øje på d'Artagnan, "åh, det er skændigt! De lader, som om De skænker mig livet, og så forgiver De mig."

"Jeg," råbte d'Artagnan, "jeg, ulykkelige! Hvad er det, du siger?"

"De har givet mig vinen og sagt, at jeg skulle drikke den. De har villet hævne Dem på mig, det er skændigt!"

"Det må du ikke tro, Brisemont," sagde d'Artagnan, "jeg forsikrer dig, jeg sværger dig til ..."

"Å, men der er en retfærdig Gud til, og han vil straffe Dem. Å, Gud! Lad ham engang komme til at lide, hvad jeg nu lider!"

"Jeg sværger ved evangeliet," fortsatte d'Artagnan, idet han bøjede sig over den døende, "at jeg ikke vidste af, at den vin var forgiftet, og at jeg selv har været lige ved at drikke den."

"Jeg tror Dem ikke," svarede soldaten og udåndede under de frygteligste pinsler.

"Det er forfærdeligt," mumlede Athos, mens Porthos slog flaskerne i stykker, og Aramis – temmelig sent – gav ordre til at hente en præst.

"Å, mine venner," sagde d'Artagnan, "nu har I atter frelst mit liv, og ikke blot mit, men også disse herrers. Mine herrer!" tilføjede han, vendt mod gardisterne, "jeg beder Dem om ikke at omtale denne begivenhed til nogen. Det er muligt, at en eller anden højtstående person har haft en finger med i spillet, og det kunne have ubehagelige følger for os alle."

"Åh, herre," stammede Planchet mere død end levende, "åh, herre, jeg må prise min gode lykke, at jeg er sluppet så godt."

"Hvad for noget, din slyngel!" råbte d'Artagnan, "har du også villet smage min vin?"

"På Hans Majestæts velgående, herre. Jeg havde knebet et lille glas, hvis Fourreau ikke havde sagt, at der blev kaldt på mig."

"Ak," sagde Fourreau, mens tænderne klaprede i munden på ham af rædsel, "jeg ville have ham bort for selv at få mig et glas."

"Mine herrer," sagde d'Artagnan henvendt til de to gardister, "De indser nok, at efter det passerede vil det kun blive et sørgeligt gilde i dag. Jeg beder Dem derfor have mig undskyldt, og lad os opsætte gildet til en anden gang."

De to gardister optog d'Artagnans undskyldning meget høfligt og trak sig tilbage, da de nok indså, at de fire venner helst ville være alene.

Da de var blevet alene, så de på hinanden med en mine, som tydeligt tilkendegav, at de alle fire var på det rene med situationens alvor.

"Lad os nu først komme bort herfra," sagde Athos, "det er ikke godt at være sammen med en død, især ikke, når han er død en voldsom død."

"Planchet," sagde d'Artagnan, "du må tage dig af den stakkels djævels lig. Sørg for, at han bliver begravet i indviet jord. Han havde ganske vist forsøgt at dræbe mig, men han angrede det."

De fire venner forlod værelset og overlod til Planchet og Fourreau at vise Brisemont den sidste ære.

Værten anviste dem et andet værelse, hvor han opvartede dem med kogte æg og vand, som Athos selv hentede ved brønden. Porthos og Aramis blev i få ord sat ind i situationen.

"Der ser du," sagde d'Artagnan til Athos, "det er krig på liv og død."

Athos rystede på hovedet.

"Ja, det ser jeg, men så meget er vist, at her kan du ikke blive, hvor du stadig har et sværd hængende over dit hoved. Du må bort herfra."

"Men hvorledes skal det gå til?"

"Hør, prøv at få fat i hende igen og se at forklare dig for hende. Sig til hende: Krig eller fred! De har mit æresord på, at jeg aldrig skal sige noget om Dem eller foretage mig noget imod Dem. Til gengæld må De højtideligt sværge mig, at De vil holde Dem neutral overfor mig. I modsat fald går jeg til kansleren, jeg går til kongen, jeg går til bøddelen, jeg sætter hele hoffet op imod Dem, jeg røber Deres vanære, jeg lader Dem stille for retten, og hvis De bliver frikendt, så – så sandt jeg er ærlig – så slår jeg Dem ihjel, som om De var en gal hund."

"Ja, det middel er godt nok," sagde d'Artagnan, "men hvordan skal jeg få fat på hende igen?"

"Kommer tid, kommer råd. Jo mere man har sat på spil, desto mere vinder man, når man forstår at vente."

"Ja, men at vente midt imellem snigmordere og giftblandere ..."

"Åh," afbrød Athos, "Vorherre har holdt sin hånd over os hidtil, han gør det også nok for fremtiden."

"Ja, over os ... vi er jo desuden også mænd, og når alt kommer til alt, er det vor bestilling at vove livet. Men hun?" tilføjede han sagte.

"Hvad for en hun?" spurgte Athos.

"Constance."

"Fru Bonacieux! Ja, det er også sandt," sagde Athos. "Stakkels ven, det tænkte jeg ikke på."

"Ja, men du har jo selv set af det brev, du fandt hos den usling, som blev skudt, at hun er i et kloster," sagde Aramis. "Man har det godt i et kloster, og så snart La Rochelles belejring er forbi, lover jeg jer, at jeg for min part ..."

"Det lader til, at det er længe siden, han har hørt fra hende," sagde Athos ganske sagte, "så det har intet at betyde. Vi ved nok, hvad det har at sige."

"Det forekommer mig, at der er et ganske simpelt middel," sagde Porthos.

"Og det er?" spurgte d'Artagnan.

"Hun er jo i et kloster, siger du?"

"Ja."

"Meget vel! Så snart belejringen er forbi, bortfører vi hende fra det kloster."

"Men vi må dog først vide, hvad det er for et kloster."

"Meget rigtigt," svarede Porthos.

"Men jeg står og tænker på ..." sagde Athos, "tror du ikke, kære d'Artagnan, at det er dronningen, som har valgt det kloster?"

"Jo, jeg formoder det."

"Nå ja, så er Porthos jo mand for at hjælpe os."

"Hvordan det, om jeg tør spørge?"

"Jo, din marquise, hertuginde eller prinsesse, eller hvad hun nu er, må sagtens kunne hjælpe dig."

"Tys," sagde Porthos og lagde fingeren på munden. "Jeg tror nok, hun er på kardinalens parti, hun ved ingenting."

"Ja, så påtager jeg mig at skaffe oplysninger," sagde Aramis.

"Du, Aramis!" udbrød de tre venner. "Hvordan vil du bære dig ad med det?"

"Jeg har en del at gøre med dronningens privatsekretær, og han ..."

Hermed skiltes de fire venner, som nu havde endt deres beskedne måltid, efter først at have truffet aftale om atter at ses samme aften. D'Artagnan gik tilbage til Paulinerklostret, og de tre musketerer gik til kongens kvarter, hvorfra de skulle have anvisning på, hvor de skulle bo.

43. Værtshuset "Det røde Dueslag"

Kongen, som havde haft så stort hastværk med at komme til at stå ansigt til ansigt med fjenden, og som med endnu mere ret end kardinalen hadede Buckingham, var aldrig så snart kommet, før han begyndte at træffe forberedelser til for det første til at fordrive englænderne fra øen Ré og dernæst til at påskynde La Rochelles belejring. Han blev imidlertid meget mod sin vilje forsinket ved den splid, som opstod mellem Bassompierre og Schomberg på den ene side og hertugen af Angoulême på den anden.

Bassompierre og Schomberg var marskaller af Frankrig og stod hårdnakket på deres ret til at føre hæren under kongens overkommando, men kardinalen, som var bange for, at Bassompierre, der i hjertet var huguenot, ikke skulle gå sine trosfæller englænderne og La Rochelles indbyggere hårdt nok på livet, støttede hertugen af Angoulême og fik kongen til at udnævne ham til generalløjtnant. Følgen heraf var, at hvis man ikke ville have, at Bassompierre og Schomberg skulle forlade hæren, var man nødt til at give dem hver sin særlige kommando. Bassompierre slog sig ned på nordsiden af byen fra La Leu til Dompierre, hertugen af Angoulême på østsiden fra Dompierre til Périgny, og Schomberg på sydsiden fra Périgny til Angoutin.

Arveprinsen havde kvarter i Dompierre.

Kongen var snart i Etré, snart i La Jarrie.

Kardinalen havde sit kvarter i klitterne ved La Pierre-broen i et simpelt, ubefæstet hus.

På denne måde kunne arveprinsen våge over Bassompierre, kongen over hertugen af Angoulême, og kardinalen over Schomberg.

Så snart man havde indrettet sig således, tog man fat på forberedelserne til at fordrive englænderne fra øen.

Forholdene var gunstige. Englænderne, som frem for alt må have gode levnedsmidler, hvis de skal være gode soldater, fik ikke andet at spise end salt kød og dårlige beskøjter, og der var derfor mange syge i deres lejr. Hertil kom, at floden, som på denne årstid altid er særlig stærk, hver dag satte et eller to af deres småskibe på land, og hver gang det blev ebbe, lå kysten lige fra pynten ved Aiguillon og helt ned til løbegraven bogstavelig talt dækket med vragstumper. Det var indlysende, at selv om de franske tropper holdt sig i ro i deres lejr, så ville Buckingham, som kun på trods holdt sig på øen Ré, før eller senere blive nødt til at hæve belejringen. Men da hr. de Torrac meddelte, at man i fjendens lejr traf omfattende forberedelser til et nyt angreb, mente kongen, at han måtte se at få en ende på det, og gav ordre til, at der skulle slås et afgørende slag.

Da vi ikke har i sinde at føre dagbog over belejringen, men kun at omtale de begivenheder, som vedrører vor fortælling, indskrænker vi os til at meddele, at foretagendet lykkedes til kongens store forbavselse og til stor ære for kardinalen. Englænderne blev drevet tilbage fod for fod, blev overvundet i alle træfninger, knust ved overgangen fra øen Loix og måtte til syvende og sidst atter indskibe sig, idet de efterlod to tusinde

mand på valpladsen, der iblandt fem oberster, tre oberstløjtnanter, to hundrede og halvtreds kaptajner og tyve fornemme adelsmænd, endvidere fire kanoner og tres faner, som blev ført til Paris af Claude de Saint-Simon og med stor højtidelighed ophængt i Notre Dame Kirkens hvælvinger.

Der blev sunget Te Deum i lejren, og derfra gik takkesangen ud over hele Frankrig. Kardinalen kunne altså fortsætte belejringen uden at behøve at frygte for englænderne, i hvert fald for øjeblikket.

Man havde opsnappet en udsending fra hertugen af Buckingham, en mand ved navn Montaigu, og derved havde man fået vished for, at der eksisterede et forbund mellem Tyskland, Spanien, England og Lothringen. Dette forbund var rettet mod Frankrig. Til yderligere bestyrkelse havde man i Buckinghams kvarter, som han var blevet nødt til at forlade over hals og hoved, fundet papirer, som bekræftede dette forbund, og som, efter hvad kardinalen fortæller i sine memoirer, var i høj grad kompromitterende for fru de Chevreuse og følgelig også for dronningen.

Hele ansvaret hvilede på kardinalen i egenskab af førsteminister. Han anspændte da også hele sit umådelige geni dag og nat og var på sin post over for den mindste bevægelse i alle Europas forskellige lande.

Kardinalen kendte Buckinghams energi og især hans had. Hvis det forbund, som truede Frankrig, gik af med sejren, var det forbi med hele hans indflydelse. Den spanske og østrigske politik havde deres repræsentanter i kabinettet i Louvre. Han, Richelieu, den franske, den udpræget nationale minister, ville være fortabt. Kongen, der ganske vist adlød ham som et barn,

hadede ham samtidig, som et barn hader sin lærer, og ville overlade ham til arveprinsens og dronningens private hævn. Men hvis han faldt, ville det måske også være ude med Frankrig. Han måtte for enhver pris forhindre, at det skete.

Man så da også kurerer, som hvert øjeblik blev talrigere, komme dag og nat i det lille hus ved La Pierre-broen, hvor kardinalen havde opslået sit kvarter. Der var munke, som kutten passede så dårligt, at man med et halvt øje kunne se, at de tilhørte den stridende kirke. Der var kvinder, som ikke rigtig kunne finde sig til rette i deres pagedragter, og hvis vide benklæder ikke rigtig kunne skjule de afrundede kvindelige former. Der var bønder med sorte hænder, men smukke velformede ben, som uimodsigeligt røbede den forklædte adelsmand. Der kom også mindre behagelige besøgende, for et par gange hed det sig, at kardinalen havde været nær ved at blive myrdet.

Ganske vist sagde Hans Eminences fjender, at det var ham selv, som satte disse klodsede mordforsøg i scene for at have et påskud til at gøre gengæld, når attentatet på hans person mislykkedes, men man skal lige så lidt stole på alt, hvad en minister siger, som på alt, hvad hans fjender siger.

Alt dette forhindrede for øvrigt ikke kardinalen, som selv hans mest hårdnakkede modstandere ikke kunne frakende en høj grad af personligt mod, i at gøre en hel del natlige udflugter, snart for at tilstille hertugen af Angoulême en eller anden vigtig ordre, snart for at træffe aftale med kongen og snart for at forhandle med et eller andet bud, som han ikke ville have hjem til sig.

Musketererne, som ikke deltog videre i belejringen, havde temmelig frie hænder og førte et lystigt liv. Det faldt dem – og især vore tre venner – så meget lettere, som de stod på en venskabelig fod med hr. de Tréville, og aldrig havde vanskelighed ved at få tilladelse til at blive ude, efter at lejren var lukket.

En aften, da d'Artagnan, som havde tjeneste i løbegraven, ikke kunne være med, kom Athos, Porthos og Aramis hjem fra "Det røde Dueslag", et værtshus, som Athos et par dage i forvejen havde opdaget på vejen til La Jarrie. De kom ridende henad landevejen på deres stridsheste, indsvøbt i feltkapperne og med hånden på pistolskæftet, idet de stadig holdt udkig for ikke at falde i et baghold. Omtrent en fjerdingvej fra landsbyen Boinar syntes de pludselig, at de hørte hovslag, som nærmede sig dem. De gjorde straks holdt alle tre, sluttede sig tæt sammen og ventede midt ude på landevejen. Et øjeblik efter, lige som månen kom frem bag en sky, så de ved en omdrejning af vejen to ryttere, som, da de fik øje på dem, ligeledes standsede og lod til at overveje, hvor vidt de skulle ride videre eller vende om. Denne tøven vakte de tre venners mistanke, og Athos red nogle skridt frem og råbte med fast stemme:

"Hvem der?"

"Ja, hvem der?" svarede den ene af rytterne.

"Det er ikke et svar at give," sagde Athos. "Hvem der? Svar eller vi skyder!"

"Tag Dem i agt for, hvad De gør, mine herrer!" svarede en skælvende stemme, som lod til at være vant til at befale.

"Det er en eller anden højtstående officer, som er ude på sin natterunde," sagde Athos. "Hvad vil De, mine herrer?"

"Hvem er De?" gentog den samme bydende stemme. "Svar! Eller Deres ulydighed vil bekomme Dem ilde!"

"Kongelige musketerer," svarede Athos, som blev mere og mere overbevist om, at den spørgende havde ret til at spørge.

"Af hvilket kompagni?"

"Kompagniet Tréville."

"Rid frem og gør mig regnskab for, hvad De har at gøre her på denne tid af døgnet."

De tre kammerater red nærmere, lidt lange i ansigterne, for de var nu alle overbeviste om, at de havde at gøre med deres overmand. For øvrigt lod de Athos føre ordet.

Den ene af de to ryttere, han, som sidst havde taget ordet, var en halv snes skridt forud for sin ledsager. Athos gav Porthos og Aramis tegn til, at de skulle holde sig tilbage, og red frem alene.

"Om forladelse, min herre," begyndte Athos, "men vi vidste ikke, hvem vi havde for os, og som De ser, var vi på vor post."

"Hvad hedder De?" spurgte officeren, som skjulte en del af sit ansigt med en flig af sin kappe.

"Hvem er De selv, min herre?" spurgte Athos, som begyndte at blive lidt utålmodig over dette forhør. "Vær så venlig at give mig et bevis for, at De har ret til at forhøre mig."

"Hvad hedder De?" spurgte officeren atter og lod kappen falde, så at hans ansigt blev synligt.

"Hr. kardinalen!" udbrød musketeren overrasket.

"Hvad hedder De?" spurgte Hans Eminence for tredje gang.

"Athos," svarede musketeren.

Kardinalen vinkede ad sin væbner, som kom nærmere.

"Disse tre musketerer følger med os," sagde han med dæmpet stemme, "jeg ønsker ikke, at nogen skal vide, at jeg har været

uden for lejren, og når de følger med os, er vi sikre på, at de holder ren mund."

"Vi er adelsmænd, Deres Højhed," sagde Athos. "Når vi giver Dem vort æresord, behøver De ikke at være bange. Vi kan, Gud være lovet, bevare en hemmelighed."

Kardinalen fæstede sit gennemborende blik på den dristige musketer.

"De er temmelig pirrelig, hr. Athos," sagde kardinalen, "men hør nu blot, hvad jeg har at sige Dem. Det er ikke af mistillid til Dem, at jeg beder Dem og Deres kammerater følge med, men det er for min egen sikkerheds skyld. Deres to ledsagere er formodentlig de herrer Porthos og Aramis?"

"Ja, Deres Højhed," sagde Athos, mens de to andre, der havde holdt sig tilbage, nu kom nærmere med hatten i hånden.

"Jeg kender Dem, mine herrer," sagde kardinalen, "jeg kender Dem. Jeg ved, at De ikke er mig så overdrevent venligt sindede, og det gør mig ondt, men jeg ved også, at De er brave og ærlige adelsmænd, og at man kan stole på Dem. Hr. Athos! Gør mig den ære at ledsage mig sammen med Deres venner, så har jeg et følge, som Hans Majestæt vil misunde mig, hvis vi møder ham på vor vej."

De tre musketerer bukkede helt ned til deres hestes halse.

"Nå ja," sagde Athos, "Deres Højhed har på ære god grund til at tage os med. Vi har truffet på adskillige fordægtige personer og har endda været i klammeri med fire af dem i "Det røde Dueslag"."

"Klammeri, mine herrer!" sagde kardinalen, "og hvorfor? Jeg holder ikke af folk, der ypper klammeri, ved De nok."

"Det er netop derfor, jeg tillader mig at underrette Deres Højhed om, hvad der er passeret, for Deres Højhed kunne gerne høre det af andre, og sagen kunne blive således fremstillet, at De ville tro, at vi havde skylden."

"Nå, hvad blev så udfaldet af Deres klammeri?" spurgte kardinalen og rynkede panden.

"Min ven Aramis her fik et lille kårdestød i armen, hvilket imidlertid, som Deres Højhed ser, ikke vil forhindre ham i at deltage i en storm i morgen, hvis Deres Højhed giver ordre til det."

"Men De plejer ikke sådan at tage mod kårdestød," sagde kardinalen. "Tal nu rent ud af posen, mine herrer! De har vel også uddelt kårdestød? Tilstå det kun! De ved, jeg har ret til at give absolution."

"Jeg for min part," sagde Athos, "havde ikke engang kården i hånden, men jeg tog min modpart om livet og kastede ham ud ad vinduet. Jeg tror nok," tilføjede han tøvende, "at han brækkede låret i faldet."

"Se, se!" sagde kardinalen, "og De, hr. Porthos?"

"Ja, Deres Højhed, jeg vidste jo, at det er forbudt at duellere, og derfor tog jeg en bænk og slog løs med den på en af disse banditter. Jeg tror nok, jeg knuste hans skulder."

"Vel," sagde kardinalen, "og De, hr. Aramis?"

"Jeg er af naturen et blødt gemyt, Deres Højhed, og da jeg, som De måske ved, tænker på at træde ind i den gejstlige stand, ville jeg skille de stridende parter, men da så den ene af banditterne forræderisk gav mig et kårdestød i venstre arm, tabte jeg tålmodigheden og trak blank. Da han så atter faldt ud imod mig, tror jeg nok, at han fik min kårde gennem livet. Jeg

ved i alt fald, at han faldt, og det forekom mig, at han blev båret ud sammen med sine to kammerater."

"Guds død, mine herrer!" sagde kardinalen. "Tre mand gjort ukampdygtige for et knejpeskænderis skyld. Deres hænder sidder lovlig løse. Og hvad er grunden til striden?"

"De slubberter var drukne," sagde Athos, "og da de vidste, at der om aftenen var kommet en kvinde til værtshuset, ville de sprænge døren."

"Sprænge døren!" sagde kardinalen, "og hvorfor det?"

"Uden tvivl for at øve vold mod hende," svarede Athos. "Som jeg havde den ære at sige Deres Højhed, var de uslinger berusede."

"Og kvinden var ung og smuk?" spurgte kardinalen, ikke uden en vis uro.

"Vi så hende ikke, Deres Højhed," svarede Athos.

"De har ikke set hende! Ja så! Meget vel!" gentog kardinalen livligt. "De har gjort ret i at forsvare en kvindes ære, og da det netop er "Det røde Dueslag", min rejse gælder, kan jeg jo få at vide, om De har talt sandhed."

"Deres Højhed!" sagde Athos med stolt løftet hoved. "Vi ville ikke lyve selv for at frelse vort liv."

"Jeg tvivler ikke på sandheden af Deres ord, hr. Athos, det kunne ikke et øjeblik falde mig andet ind. Men," tilføjede han for at føre samtalen over på noget andet, "denne kvinde var altså alene?"

"Der var en herre med hende, men da han trods spektaklerne ikke lod sig se, må man jo antage, at han var en kujon."

"Dømmer ikke! siger skriften," svarede kardinalen. Athos bukkede.

"Og nu, mine herrer," fortsatte Hans Eminence, "nu ved jeg, hvad jeg ønskede at vide. Følg så med!"

De tre musketerer red om bagved kardinalen, som atter trak kappen op for sit ansigt og lod sin hest gå i pasgang en halv snes skridt foran sine fire ledsagere.

De nåede snart det stille, ensomme værtshus. Værten var uden tvivl forberedt på sin høje gæsts komme og havde derfor skaffet alle uvedkommende af vejen.

Da han var en halv snes skridt fra døren, gav kardinalen sine fire ledsagere tegn til at gøre holdt. En fuldt opsadlet hest stod bundet ved dørstolpen. Kardinalen slog på døren tre slag på en måde, som åbenbart var aftalt.

En mand kom ud indhyllet i en kappe og vekslede i hast nogle ord med kardinalen, hvorpå han steg til hest og red af sted i retning af Surgères, det vil sige i retning af Paris.

"Kom nærmere, mine herrer," kaldte kardinalen.

"De har talt sandhed, mine herrer," sagde han til de tre musketerer, "og det er ikke min skyld, om De ikke får udbytte af vort møde i aften. Følg nu foreløbig med mig."

Kardinalen steg af hesten, de tre musketerer ligeså. Kardinalen kastede tøjlen til sin væbner, og musketererne bandt deres heste ved dørstolperne.

Værten stod på dørtrinnet. For ham var kardinalen kun en officer, der kom for at besøge en dame.

"Har De et værelse i stueetagen, hvor disse herrer kan vente på mig og varme sig ved et godt bål?" sagde kardinalen.

Værten åbnede døren til en stor sal, hvor man lige havde fjernet en dårlig bilæggerovn og sat en stor fortrinlig kamin i stedet.

"Jeg har kun dette," sagde han.

"Det er godt," sagde kardinalen. "Gå her ind, mine herrer, og behag at vente på mig der. Det varer højst en halv time."

Mens de tre musketerer gik ind i salen, gik kardinalen uden videre spørgsmål op ad trappen som en mand, der er godt kendt med vejen.

44. Om nytten af kakkelovnsrør

Det var åbenbart, at vore tre venner uden at ane det, og idet de blot adlød deres ridderlige karakter og deres lyst til eventyr, havde gjort en, som kardinalen beærede med sin særlige gunst, en tjeneste.

Men hvem var det så? Det var det første spørgsmål, musketererne stillede hinanden indbyrdes, men da ingen af dem kunne give noget tilstrækkeligt fyldestgørende svar herpå, kaldte Porthos på værten og forlangte terninger.

Porthos og Aramis satte sig til at spille ved et bord, Athos gik tankefuld frem og tilbage på gulvet.

Mens han således gik og spekulerede, kom han gang efter gang forbi en stump rør fra den tidligere kakkelovn, der endnu ikke var taget ned. Det førte op til værelset oven over, og hver gang Athos kom forbi det, hørte han en mumlen, som omsider tiltrak sig hans opmærksomhed. Athos gik hen til røret og hørte nogle ord, som forekom ham så interessante, at han gav sine to kammerater tegn til at tie, mens han selv stillede sig lyttende med øret ved rørets åbning.

"Hør, Mylady," sagde kardinalen, "det er en sag af vigtighed. Tag plads og lad os tale sammen."

"Mylady!" mumlede Athos.

"Jeg er lutter øre, Deres Højhed," svarede en kvindestemme, som fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på musketeren.

"Et lille skib med engelsk besætning, hvis kaptajn står i min tjeneste, venter på Dem i La Charentes munding ved fortet La

Pointe. Det går under sejl i morgen tidlig."

"Jeg må altså derud i nat?"

"Ja, straks, det vil sige, så snart De har modtaget mine instrukser. Når De går, vil De uden for porten træffe to mænd, som skal eskortere Dem. De lader mig komme af sted først, og så går De en halv time senere."

"Ja, Deres Højhed, men lad os nu komme tilbage til det hverv, De vil betro mig; da det er mig meget om at gøre vedblivende at fortjene Deres Højheds tillid, beder jeg Dem fremsætte mig det klart og tydeligt, for at jeg ikke skal begå nogen fejltagelse."

Der blev et øjebliks dyb tavshed. Kardinalen overvejede åbenbart de udtryk, han ville betjene sig af, mens Mylady samlede sine tanker for at kunne forstå, hvad han ville sige, og indprente det i sin hukommelse.

Athos benyttede sig af pausen til at sige til sine kammerater, at de skulle lukke døren og komme hen og høre med.

De to musketerer, som var anlagt for bekvemmelighed, tog hver sin stol med og en til Athos. Så satte de sig alle tre og lyttede.

"De rejser til London," fortsatte kardinalen, "og så snart De er kommet der, opsøger De Buckingham."

"Jeg må gøre Deres Højhed opmærksom på," sagde Mylady, "at efter historien med diamantsmykket, som hertugen stadig mistænker mig for, har Hans Nåde ingen tillid til mig."

"Denne gang gælder det heller ikke om at vinde hans tillid, men åbent og ærligt at fremstille Dem som underhandler."

"Åbent og ærligt," gentog Mylady med et ubeskrivelig underfundigt tonefald.

"Ja, åbent og ærligt," gentog kardinalen i den samme tone, "hele denne underhandling bør føres åbenlyst."

"Jeg skal nøjagtigt følge Deres Højheds instrukser og venter på at høre dem."

"De opsøger altså Buckingham og siger ham fra mig, at jeg er vel underrettet om alle hans forberedelser, men at jeg ikke tager mig dem synderlig nær, da jeg er fast bestemt på at styrte dronningen i ulykke, så snart han rører sig."

"Vil han tro, at Deres Højhed kan fuldføre den trussel?"

"Ja, for jeg har beviser."

"Jeg må kunne forelægge ham selve de beviser til bedømmelse."

"Meget rigtigt. De kan sige ham, at jeg offentliggør Bois Roberts og marquis de Beautrus rapport om det møde, hertugen havde med dronningen på maskeraden hos konnetablens frue. For at berøve ham enhver tvivl kan De sige, at han var kostumeret som stormogul, i den dragt, herren af Guise skulle have haft på, og som han havde købt af ham for tre tusinde guldstykker."

"Vel, Deres Højhed."

"Jeg kender alle enkelthederne fra først til sidst angående det besøg, han aflagde på slottet om natten, forklædt som italiensk spåmand. For at han ikke skal tvivle om pålideligheden af min viden, kan De fortælle ham, at han under sin kappe bar en stor, hvid kjortel, som var oversået med sorte tårestænk, dødningehoveder og korslagte dødningeben. Det var nemlig hans hensigt, hvis han blev overrasket, at give sig ud for den hvide dame, der, som Gud og hver mand ved, indfinder sig i Louvre, hver gang en betydningsfuld begivenhed forestår."

"Er der mere, Deres Højhed?"

"Sig ham, at jeg er lige så nøje underrettet om hans eventyr i Amiens, og at jeg agter at skrive en lille åndfuld novelle over det tema med illustrationer af haven og de vigtigste optrædende i dette natlige skuespil."

"Jeg skal sige ham det."

"Sig ham endvidere, at jeg holder Montaigu fanget, at han sidder i Bastillen, at man ganske vist ingen breve har fundet hos ham, men at pinebænken nok skal få ham til at bekende, hvad han ved, og mere til måske."

"Meget vel."

"Endelig kan De tilføje, at Hans Nåde i det hastværk, han havde med at komme bort fra øen Ré, har glemt et vist brev i sit kvarter, et brev fra fru de Chevreuse, som er i høj grad kompromitterende over for kongen, for så vidt som det beviser, at Hendes Majestæt ikke blot kan elske kongens fjender, men endda kan sammensværge sig med Frankrigs. – Nu kan De jo nok huske alt, hvad jeg har sagt Dem?"

"Deres Højhed skal selv høre. Ballet hos konnetablens frue, natten i Louvre, soiréen i Amiens, Montaigus fængsling og brevet fra fru de Chevreuse."

"Godt," sagde kardinalen, "det er rigtigt. De har en god hukommelse, Mylady."

"Men," svarede Mylady, synligt smigret ved kardinalens kompliment, "hvis hertugen nu til trods for alle disse grunde ikke giver efter, men bliver ved at true Frankrig?"

"Hertugen er vanvittig – eller rettere sagt idiotisk – forelsket," svarede Richelieu i en umådelig bitter tone. "Som de gamle paladiner har han kun indladt sig på denne krig for at få

et blik fra sin elskede. Men når han får at vide, at krigen kan komme til at koste hans hjertes dame, som han kalder hende, hendes ære og måske også hendes frihed, så svarer jeg Dem for, at han betænker sig to gange."

"Men," fortsatte Mylady med en stædighed, som vidnede om, at hun helt ville gennemskue det hverv, hun påtog sig, "hvis han nu alligevel bliver ved sit forsæt?"

"Hvis han alligevel bliver ved sit forsæt," gentog kardinalen ... "Det er ikke sandsynligt!"

"Men det er heller ikke umuligt," sagde Mylady.

"Hvis han alligevel bliver ved sit forsæt ..."

Hans Højhed standsede og gentog atter:

"Hvis han bliver ved sit forsæt! Nå ja, i så fald håber jeg, at der vil indtræffe en af de begivenheder, som forandrer staternes fysiognomier."

"Hvis Deres Højhed ville nævne mig et eksempel på den slags begivenheder i historien," sagde Mylady, "ville jeg måske være i stand til at imødese fremtiden lige så tillidsfuld som De."

"Nå ja, så hør da!" sagde Richelieu. "Da for eksempel Henrik den Fjerde – glorværdig ihukommelse! – i året 1610, af en lignende grund som den, der nu bevæger hertugen, ville angribe både Flandern og Italien på en gang for samtidig at ramme Østrig på to steder, indtraf der så ikke en begivenhed, som frelste Østrig? Hvorfor skulle så Frankrigs konge ikke være lige så heldig som kejseren?"

"Deres Højhed sigter til knivstikket i Rue de Ferronnerie?"

"Ja, netop det."

"Tror Deres Højhed da ikke, at Ravaillacs straf nok skal afskrække dem, som blot for et øjeblik kunne tænke på at

efterligne ham?"

"Der er til alle tider og i alle lande – især i lande, som ikke har en fælles trosbekendelse – fanatiske mennesker, som intet ønsker hellere end at gøre sig til martyrer for deres sag. Og det falder mig netop ind, at puritanerne jo er rasende opbragte på Buckingham, og at deres øverste betegner ham som antikrist."

"Og hvad så?" spurgte Mylady.

"Hvad så," gentog kardinalen i en ligegyldig tone, "ja, så gjaldt det for eksempel for øjeblikket kun om at finde en ung, smuk og behændig kvinde, som havde et lille privat mellemværende at opgøre med hertugen, og det turde ikke være vanskeligt at finde en sådan. Hertugen er en mand, som gør lykke hos damerne, og har han lagt spiren til megen kærlighed ved sine løfter om evig troskab, så har han visselig også lagt spiren til meget had ved sin evindelige troløshed."

"Ja, en sådan kvinde måtte sikkert kunne findes," sagde Mylady koldblodigt.

"Nu vel, en sådan kvinde, som ville give en eller anden fanatiker Jacques Clements eller Ravaillacs kniv i hånden, ville frelse Frankrig."

"Ja, men hun ville blive medskyldig i et mord."

"Har man nogen sinde hørt tale om Ravaillacs eller Jacques Clements medskyldige?"

"Nej, de har måske stået for højt til, at man turde søge dem, hvor de var at finde. Man brænder ikke domhuset af for den første den bedstes skyld, Deres Højhed."

"De tror altså ikke, at domhusets brand var en ren tilfældighed?" spurgte Richelieu, som om det var et fuldstændig ligegyldigt spørgsmål, det drejede sig om.

"Jeg tror ingenting," svarede Mylady, "jeg anfører kun en kendsgerning, det er det hele. Jeg siger blot, at hvis jeg hed frøken de Montpensier eller var dronning Marie af Medici, ville jeg ikke være så forsigtig, som jeg nu er, da jeg slet og ret hedder lady Clarick."

"Det er rigtigt," sagde Richelieu, "men hvad ville De da forlange?"

"Jeg ville forlange en skriftlig ordre, som på forhånd godkendte alt, hvad jeg mente at burde gøre for Frankrigs vel."

"Men så måtte jeg da først finde den kvinde, jeg talte om, som havde noget at hævne på hertugen."

"Hun er fundet," svarede Mylady.

"Endvidere måtte man finde den elendige fanatiker, der ville tjene som redskab for den guddommelige retfærdighed."

"Han skal nok blive fundet."

"Godt," sagde kardinalhertugen, "når det er sket, er det også tid at tale om den ordre, De nylig forlangte."

"Deres Højhed har ret," sagde Mylady, "og det var forkert af mig at se andet i det hverv, Deres Højhed hædrer mig med, end hvad det virkelig er, det vil sige et budskab fra Deres Højhed til Hans Nåde om, at De kender de forskellige forklædninger, som har tjent ham til at nærme sig dronningen ved festen hos konnetablens frue; at De har beviser i hænde for den sammenkomst, dronningen i Louvre tilstod en vis italiensk astrolog, som ikke var nogen anden end hertugen af Buckingham; at De har påtænkt en lille åndrig roman med emnet hentet fra eventyret i Amiens, med tegninger af haven og aktørernes portrætter; at Montaigu sidder i Bastillen, og at pinebænken kan få ham til at bekende, hvad han husker, og

endda, hvad han har glemt; og endelig at De er i besiddelse af et vist brev fra fru de Chevreuse, som er fundet i Hans Nådes kvarter, og som er i højeste grad kompromitterende, ikke blot for den, som har skrevet det, men også for den, i hvis navn det er skrevet. Men hvis han til trods for alt dette, hvor til mit hverv som sagt indskrænker sig, fastholder sit forsæt, har jeg kun et at gøre, at bede Gud gøre et mirakel for at frelse Frankrig. Ikke sandt, Deres Højhed? Det er jo rigtigt, andet har jeg ikke at gøre?"

"Nej, det er ganske rigtigt," svarede kardinalen tørt.

"Og nu," sagde Mylady, som aldeles ikke lod til at bemærke, at kardinalen skiftede tone overfor hende, "nu da jeg har modtaget Deres Højheds instrukser angående Deres fjender, vil De måske tillade mig at tale lidt om mine egne?"

"Har De fjender?" spurgte Richelieu.

"Ja, Deres Højhed, fjender, som De af al magt bør hjælpe mig mod, for jeg har forskaffet mig dem ved min virksomhed i Deres Højheds tjeneste."

"Og hvem er det?" spurgte kardinalen.

"Der er først et lille rænkefuldt fruentimmer, som hedder Bonacieux."

"Hun sidder jo fængslet i Nantes."

"Det vil sige, hun har siddet fængslet der," svarede Mylady, "men dronningen har fået kongen til at skrive en ordre, ifølge hvilken hun har ladet hende føre til et kloster."

"Til et kloster?"

"Ja, til et kloster."

"Hvilket kloster?"

"Det ved jeg ikke, det er blevet holdt godt hemmeligt."

"Jeg skal nok få det at vide."

"Og så siger Deres Højhed mig det?"

"Jeg indser ikke, at der kan være noget i vejen for det."

"Godt! Men så har jeg en anden fjende, som jeg har langt mere grund til at frygte end den lille fru Bonacieux."

"Og hvem er det?"

"Hendes elsker."

"Hvad hedder han?"

"Å, Deres Højhed kender ham godt," udbrød Mylady, frygtelig ophidset, "han er både Deres og min onde stjerne. Det var ham, som ved et sammenstød med Deres Højheds gardister bragte sejren over på de kongelige musketerers side. Det var ham, som gav Deres udsending, grev de Wardes, tre kårdestød, og som ødelagde historien om diamantsmykket, og endelig har han svoret at dræbe mig, da han ved, at det er mig, som har bortført fru Bonacieux."

"Aha," sagde kardinalen, "nu ved jeg, hvem De taler om."

"Jeg taler om den usling d'Artagnan."

"Han er en modig fyr," sagde kardinalen.

"Ja, det er netop derfor, han er så meget mere at frygte."

"Ja, men jeg må dog have et bevis for, at han virkelig står i forbindelse med hertugen af Buckingham," sagde kardinalen.

"Deres Højhed kan få ti for et."

"Nå ja, så er det den simpleste ting af verden. Kom med det bevis, så sætter jeg ham i Bastillen."

"Godt, Deres Højhed! Men hvad så?"

"Når man sidder i Bastillen, er der intet, der hedder: Hvad så!" sagde kardinalen med dump stemme. "Å, hvis jeg blot havde lige så let ved at blive af med min fjende, som jeg har ved at

skille Dem af med Deres, og hvis det kun var den slags mennesker, De ville skille Dem af med ..."

"Deres Højhed," sagde Mylady, "lige for lige, liv for liv og mand for mand. Giv mig ham, så giver jeg Dem den anden."

"Jeg ved ikke, hvad De mener," sagde kardinalen, "og vil heller ikke vide det. Men jeg vil gerne føje Dem, og jeg indser ikke, at der kan være noget i vejen for at opfylde Deres forlangende, da det gælder en så ubetydelig skabning, så meget mere som De jo siger, at denne lille d'Artagnan er en vellystning, en slagsbroder og forræder."

"En skurk, Deres Højhed, en usling!"

"Så skaf mig papir, pen og blæk," sagde kardinalen.

"Værsågod, Deres Højhed."

Der blev en kort pause, som kardinalen åbenbart benyttede til at skrive. Athos, som havde hørt hvert ord, tog sine to kammerater ved hånden og førte dem hen i den anden ende af værelset.

"Nå," sagde Porthos, "hvad har du i sinde? Hvorfor lader du os ikke høre samtalen til ende?"

"Tys," mumlede Athos, "vi har hørt alt, hvad vi behøver at høre. For øvrigt må I for mig gerne høre resten med, men jeg må af sted."

"Må du af sted?" sagde Porthos. "Men når nu kardinalen spørger efter dig, hvad skal vi så sige?"

"I skal ikke vente, til han spørger, men straks sige, at jeg er gået ud for at spejde, da værten lod nogle ord falde om, at vejen ikke var ganske sikker. Jeg skal for resten selv sige et par ord til kardinalens væbner om det. Resten bliver min sag, det skal I ikke bryde jer om."

"Vær forsigtig, Athos," sagde Aramis.

"Du kan være ganske rolig," svarede Athos.

Porthos og Aramis satte sig atter hen ved kakkelovnsrøret.

Athos gik åbenlyst ud, tog sin hest, som stod bundet ved siden af hans to venners ved stolperne, overbeviste i få ord væbneren om nødvendigheden af, at han red i forvejen for at sondere terrænet, undersøgte med overdreven omhu fængkrudtet på sin pistol, tog kården i hånden og red i flyvende fart tilbage ad lejren til.

45. En ægteskabelig scene

Som Athos havde forudsagt, varede det ikke længe, før kardinalen kom ned. Han lukkede døren op til det værelse, musketererne havde fået anvist, og fandt Porthos ivrigt optaget af at spille terninger med Aramis. Et hurtigt blik rundt i værelset overbeviste ham om, at en af musketererne manglede.

"Hvor er Athos blevet af?" spurgte han.

"Han er gået ud for at spejde, Deres Højhed," sagde Porthos. "Værten talte noget om, at vejen ikke var ganske sikker."

"Og hvad har De taget dem for, hr. Porthos?"

"Jeg har vundet fem guldstykker fra Aramis."

"Og kan De nu følge med mig tilbage?"

"Vi er ganske til Deres Højheds tjeneste."

"Så til hest, mine herrer, klokken er mange."

Væbneren stod udenfor døren med kardinalens hest ved tøjlen. Et lille stykke længere borte skimtedes i mørket to mænd og tre heste, det var de to mænd, som skulle føre Mylady til fortet La Pointe og sørge for, at hun kom om bord.

Væbneren fortalte kardinalen det samme, som musketererne allerede havde sagt. Kardinalen nikkede og tog vejen mod lejren med iagttagelse af de samme forsigtighedsregler som før.

Vi forlader ham på vejen til lejren under eskorte af sin væbner og de to musketerer og vender tilbage til Athos.

De første hundrede skridt var han redet lige ud, men så snart han var ude af sigte, havde han holdt til højre og redet en omvej. Her skjulte han sig i et lille krat og så den lille rytterskare ride

forbi. Da han havde set sine kammeraters bræmmede hatte og guldfrynserne på kardinalens kappe dreje om hjørnet af vejen, galopperede han tilbage til værtshuset, hvor han uden vanskelighed blev lukket ind. Værten kendte ham straks igen.

"Officeren glemte at sige damen deroppe på første sal en vigtig besked," sagde Athos, "og sender mig nu for at oprette det forsømte."

"Værsågod at gå derop," sagde værten, "hun er deroppe endnu."

Athos benyttede sig af tilladelsen, listede op ad trappen så lydløst som muligt, og da han var kommet op på afsatsen, så han gennem den halvåbne dør Mylady, som var i færd med at tage sin hat på.

Han trådte ind og lukkede døren efter sig.

Mylady hørte ham skyde slåen for og vendte sig om.

Athos stod foran døren, indhyllet i sin kappe og med hatten ned over øjnene.

Den stumme og ubevægelige skikkelse gjorde Mylady forskrækket.

"Hvem er De, og hvad vil De her?" råbte hun.

"Jo, det er ganske rigtigt hende," mumlede Athos.

Han kastede kappen fra sig, tog hatten af og gik frem imod Mylady.

"Kender De mig ikke, frue?" sagde han.

Mylady gjorde et skridt frem og blev bleg, som om det var en slange, hun så.

"Jeg ser, at De kender mig," sagde Athos.

"Grev de la Fere!" mumlede Mylady og gik tilbage, helt hen til den modsatte væg.

"Ja, Mylady! Grev de la Fere i egen høje person, direkte ankommet fra den anden verden blot for at have fornøjelsen at se Dem. Lad os nu sætte os ned og tale med hinanden, som kardinalen sagde."

Mylady satte sig betaget af en overnaturlig rædsel, uden at mæle et ord.

"De er altså en djævel, som er sendt herop til Jorden," sagde Athos. "Deres magt er stor, det ved jeg nok, men De ved også, at menneskene ofte med Guds hjælp har overvundet selv den mægtigste djævel. De har før krydset min vej. Jeg troede nu, at jeg havde gjort det af med Dem, frue, men enten har jeg taget fejl, eller Helvede har opvakt Dem fra de døde."

Ved disse ord, som vakte frygtelige minder, sænkede Mylady hovedet og udstødte et dybt suk.

"Ja, Helvede har opvakt Dem fra de døde," gentog Athos, "Helvede har gjort Dem rig, Helvede har givet Dem et nyt navn, Helvede har næsten givet Dem et andet ansigt, men Helvede har hverken fjernet pletterne fra Deres sjæl eller brændemærket fra Deres legeme."

Mylady for op, som om der var en fjeder i hende, og hendes øjne skød lyn. Athos blev siddende.

"De troede, jeg var død, ikke sandt, ligesom jeg troede, at De var død? Og så var det blot navnet Athos, som skjulte grev de la Fere, ligesom navnet lady Clarick har skjult Anna de Bueil! Var det ikke sådan, De hed, da Deres broder – al skyldig ærbødighed – viede os? Vi er virkelig i en løjerlig stilling," fortsatte Athos leende. "Vi har begge to kun levet, fordi vi gensidigt troede om hinanden, at vi var døde, og fordi et minde

generer mindre end et menneske, skønt et minde undertiden kan være nagende nok."

"Men sig mig," sagde Mylady med dump stemme, "hvorfor kommer De her? Hvad vil De mig?"

"Jeg vil sige Dem, at mens De ikke har kunnet se mig, har jeg dog stadig holdt øje med Dem. Jeg kan fortælle Dem Deres bedrifter fra dag til dag, fra det øjeblik af, da De trådte i kardinalens tjeneste og indtil nu."

Et vantro smil krusede Myladys blodløse læber.

"Hør da: Det var Dem, som skar de to diamantdupper af smykket på hertugen af Buckinghams skulder. Det var Dem, som lod fru Bonacieux bortføre. Det var Dem, som var forelsket i grev de Wardes, og som åbnede Deres dør for hr. d'Artagnan i den tro, at det var de Wardes, der var hos Dem om natten. Det var Dem, som troede, at grev de Wardes havde bedraget Dem, og som derfor ville lade ham dræbe af hans medbejler. Det var Dem, som ville lade denne medbejler dræbe af to snigmordere, da han havde opdaget Deres skændige hemmelighed, og da De så, at kuglerne havde forfejlet deres mål, var det Dem, som sendte ham forgiftet vin med et falsk brev, for at Deres offer skulle tro, at den kom fra hans venner. Det var endelig dem, som her i dette værelse, siddende i denne stol, hvor jeg nu sidder, forpligtede Dem overfor kardinal Richelieu til at lade hertugen af Buckingham myrde, når kardinalen til gengæld ville lade d'Artagnan myrde."

Mylady var ligbleg.

"Men er De da den lede Satan selv?" sagde hun.

"Muligvis," sagde Athos, "men hør nu blot, hvad jeg har at sige Dem. Nu kan De myrde hertugen af Buckingham eller lade ham

myrde. Det kommer ikke mig ved, jeg kender ham ikke, og det er jo for resten en englænder. Men krum ikke et hår på d'Artagnans hoved. Han er en trofast ven, som jeg elsker og forsvarer. Gør De det, så sværger jeg Dem ved min faders hoved, at det skal blive Deres sidste forbrydelse."

"Hr. d'Artagnan har fornærmet mig dødeligt," sagde Mylady med dump stemme, "hr. d'Artagnan skal dø."

"Er det da virkelig gørligt at fornærme Dem?" sagde Athos leende. "Han har fornærmet Dem, og derfor skal han dø!"

"Han skal dø," gentog Mylady, "først hun og så han."

Athos blev som grebet af svimmelhed. Synet af denne ukvindelige skabning vakte oprivende minder hos ham. Han tænkte på, at han allerede en gang i en mindre farlig situation end den, han nu befandt sig i, havde villet ofre hende sin ære. Lysten til at dræbe hende kom atter op hos ham og bemægtigede sig ham som et feberanfald. Han rejste sig, greb til sit bælte, trak en pistol frem og spændte hanen.

Mylady blev bleg som en kalket væg og ville skrige, men hendes tunge var som stivnet, og hun kunne kun frembringe en hæs lyd, der snarere lignede et vildt dyrs rallen end et menneskes tale. Som hun stod der klinet op ad det mørke tapet, med håret opløst, lignede hun et gruopvækkende billede af rædslen.

Athos hævede langsomt pistolen, strakte armen ud, så at pistolmundingen næsten berørte Myladys pande, og sagde så med en stemme, der lød så meget frygteligere, som den var præget af den ophøjede ro, en urokkelig beslutning giver:

"Frue, De giver mig øjeblikkelig det papir, som kardinalen underskrev og gav Dem, eller – ved min himmeriges part – jeg

puster hjernen ud af hovedet på Dem."

Overfor en anden mand kunne Mylady måske have vaklet, men hun kendte Athos. Hun blev imidlertid stående som naglet til pletten.

"De har et sekund at betænke Dem i," sagde han.

Mylady så på trækningerne i hans ansigt, at han var lige ved at give ild. Hun rev et papir frem fra sit bryst og rakte det til Athos.

"Der," sagde hun, "og tag min forbandelse med i købet!"

Athos tog papiret, stak pistolen i bæltet igen, gik hen til lampen for at være sikker på, at det var det rette papir, bredte det ud og læste:

Den 3. august 1628.

> Det er efter min ordre og for statens velfærds skyld, at overbringeren heraf har gjort, hvad han har gjort.
>
> *Richelieu.*

"Nu har jeg brækket tænderne ud af munden på dig, du øgle," sagde Athos, idet han atter tog sin kappe på og satte hatten på hovedet. "Bid nu, om du kan!"

Så gik han sin vej uden så meget som at se sig tilbage. Udenfor døren traf han de to mænd med hesten, som de førte ved tøjlen.

"Mine herrer," sagde han, "De kender Hans Højheds ordre, at føre denne dame til fortet La Pointe så hurtig som muligt og ikke forlade hende, før hun er kommet om bord."

Da disse ord nøjagtig stemmede overens med kardinalens ord, bukkede de som tegn på, at de havde forstået.

Athos sprang i sadlen og galopperede bort. I stedet for at følge vejen red han ind over markerne, idet han drev sin hest fremad af alle kræfter og standsede af og til for at lytte.

Derved blev han opmærksom på lyden af flere heste, som løb i trav henad vejen. Han tvivlede ikke om, at det var kardinalen og hans følge. Han red atter et stykke frem, standsede så igen, gned sin hest af med lyng og blade og holdt så stille midt på vejen omtrent et par hundrede skridt fra lejren.

"Hvem der?" råbte han, da han fik øje på rytterne.

"Der har vi nok vor brave musketer igen," sagde kardinalen.

"Ja, Deres Højhed," svarede Porthos, "det er ham."

"Hr. Athos," sagde Richelieu, "modtag min bedste tak, fordi De har holdt så godt vagt over os. Nu er vi altså her igen, mine herrer! Rid ind ad porten til venstre. Feltråbet er: Kongen og Ré!"

Med disse ord nikkede kardinalen til de tre venner og red til højre fulgt af sin væbner. Den nat lå han nemlig selv i lejren.

"Nå," sagde Porthos og Aramis på en gang, da de var kommet så langt bort, at kardinalen ikke kunne høre dem, "han har undertegnet det papir, hun ville have."

"Det ved jeg," svarede Athos rolig, "jeg har det her."

De tre venner mælede ikke et ord, før de nåede deres kvarter, når undtages, at de gav skildvagterne feltråbet,

Mousqueton blev sendt hen til Planchet for at bede, om hans herre straks ville komme hen til musketererne, når han kom tilbage fra sin post i løbegraven.

Som Athos havde forudset, gjorde Mylady ingen indvendinger mod at følge de to mænd, som ventede hende ved døren. Et øjeblik havde hun nok haft lyst til at lade sig føre til

kardinalen og fortælle ham alt; men hun indså, at hvis hun røbede Athos, ville han også røbe hende. Hun kunne ganske vist sige, at han havde hængt hende, men så ville han sige, at hun var brændemærket. Hun mente derfor, at hun gjorde rettest i at tie, ganske rolig rejse sin vej og med sin sædvanlige dygtighed udføre det hverv, hun havde påtaget sig, og så, når alt var udført til kardinalens fulde tilfredshed, komme tilbage og kræve sin hævn af ham.

Efter at have rejst hele natten, kom hun klokken syv den næste morgen til fortet La Pointe. Klokken otte var hun om bord, og en time senere lettede skibet, som havde breve med fra kardinalen, der skulle give det udseende af, at det skulle til Bayonne, og stod for fulde sejl ad England til.

46. Bastionen St. Gervais

Da d'Artagnan kom hen til sine venner, fandt han dem alle tre samlede i et værelse. Athos sad og spekulerede, Porthos snoede sine moustacher, og Aramis sad og læste i en nydelig lille bønnebog indbundet i blåt fløjl.

"Guds død, mine herrer!" sagde han, "jeg vil da håbe, at det, I har at sige mig, er værd at høre på, for ellers vil jeg lade jer vide, at jeg aldrig tilgiver jer, at I har ladet mig kalde herhen i stedet for at lade mig hvile oven på denne nats anstrengelser med at erobre og sløjfe en bastion. Skade, at I ikke var der! Det gik varmt til!"

"Vi har også været et sted, hvor det gik varmt til," sagde Porthos og gav sin knebelsbart det sædvanlige flotte sving.

"Tys," sagde Athos.

"Se, se," sagde d'Artagnan, da han så, at musketeren rynkede panden, "det lader til, at her er noget nyt."

"Aramis," sagde Athos, "du spiste jo frokost i Parpaillots værtshus i forgårs, ikke sandt?"

"Jo."

"Hvordan var det?"

"Ja, for mit vedkommende kunne det have været bedre. Det var min fastedag i forgårs, og de havde ikke andet end kødmad."

"Hvad for noget!" sagde Athos. "Har de ikke fisk i en søstad?"

"De siger," svarede Aramis, idet han atter fordybede sig i sin opbyggelige læsning, "at det dige, hr. kardinalen lader opføre,

jager alle fiskene ud i rum sø."

"Nå, det var nu for resten slet ikke det, jeg mente," sagde Athos, "jeg mente, om du var ugenert der, om du ikke blev forstyrret."

"Nej, det kan jeg ikke sige. Der var meget roligt. Det er vist et fortræffeligt sted til det, du har at sige, Athos."

"Lad os så gå hen til Parpaillot," sagde Athos, "for her har væggene øren."

D'Artagnan, som var vant til sin vens væsen, og som kun behøvede et ord eller en håndbevægelse fra ham for at forstå, at der var noget alvorligt på færde, tog Athos under armen og fulgte med ham uden at sige et ord. Porthos kom bagefter passiarende med Aramis.

På vejen mødte de Grimaud. Athos vinkede ad ham, og som sædvanlig lystrede han stiltiende. Den stakkels fyr var næsten blevet helt afvænnet med at tale.

De nåede så hen til Parpaillots værtshus. Klokken var syv om morgenen, og det begyndte at blive lyst. De tre venner bestilte frokost og gik ind i en sal, hvor de efter værtens sigende ikke var udsat for forstyrrelser.

Tiden var imidlertid uheldigt valgt til at holde statsråd. Reveillen havde lige lydt, folk rystede søvnen af sig og kom ind og tog sig et glas ved skænken for at beskytte sig mod den kølige morgenluft. Dragoner, schweizere, musketerer og gardister afløste hinanden med en hurtighed, som kunne være overordentlig velkommen for værten, men slet ikke for de fire venner. De svarede da også temmelig tvært på deres kammeraters hilsener, skåler og tilråb.

"Hør," sagde Athos, "dette her kan ikke gå, det ender med klammeri, og det må vi helst undgå for øjeblikket. Fortæl du nu først os dine oplevelser i nat, d'Artagnan, så kan vi bagefter fortælle dig vore."

"Ja, De har nok været i løbegraven i nat, mine herrer gardister," sagde en soldat, der stod og dinglede med et glas brændevin, som han stadig nippede af. "De har nok haft en ordentlig høne at plukke med La Rochelle-folkene."

D'Artagnan så på Athos for at få at vide, om han skulle svare denne påtrængende fyr, der så ugenert blandede sig i samtalen.

"Nå," sagde Athos, "hører du ikke, at hr. de Rusigny gør dig den ære at tale til dig? Fortæl, hvad du har oplevet i nat, siden de herrer gerne vil høre det."

"Har De ikke taget en bastion?" spurgte en schweizer, som stod og drak rom af et ølglas.

"Jo," svarede d'Artagnan med et buk, "vi har haft den ære. Som De måske ved, havde vi anbragt en tønde krudt under et af hjørnerne på bastionen, og da den sprang, lavede den jo en nydelig breche, for ikke at tale om, at hele bastionen blev rystet i sin grundvold. – Den var jo hverken fra i går eller i dag."

"Hvad var det for en bastion?" spurgte en dragon, der stod med en gås på sin sabel, som han benyttede som spid.

"Det var bastionen Saint Gervais," svarede d'Artagnan, "der, hvor de lå og skød på vore ingeniører."

"Gik det varmt til?"

"Ja, vi mistede fem mand, og Rochellefolkene en halv snes stykker."

"Guds død og pine!" udbrød schweizeren.

"Men de sender formodentlig folk ud nu til morgen for at udbedre skaden," sagde den soldat, som først havde taget ordet.

"Sandsynligvis," sagde d'Artagnan.

"Skal vi vædde?" sagde Athos.

"Ja, lad os vædde!" råbte schweizeren.

"Hvad skal vi vædde om?"

"Stop lidt," sagde dragonen og lagde sablen fra sig over de to store jernbukke, som holdt sammen på ilden i kaminen, "jeg må være med! Vært, for pokker! Hit med en bradepande straks på minutten. Jeg vil ikke spilde en dråbe af fedtet på denne dejlige fugl."

"Han har ret," sagde schweizeren. "Gåsefedt er en herlig føde."

"Nå," sagde dragonen, "hvad skal vi så vædde om? Vi er lutter øre, hr. Athos!"

"Ja, hvad skal vi vædde om?"

"Ja, hr. de Rusigny!" sagde Athos. "Jeg vædder med Dem, at mine tre kammerater, de herrer Porthos, Aramis og d'Artagnan, og jeg selv skal spise frokost i bastionen Saint Gervais, og at vi skal blive der en stiv klokketime, hvad fjenden så end gør for at få os bort."

Porthos og Aramis så på hinanden; de begyndte at forstå meningen.

"Men," hviskede d'Artagnan til Athos, "vil du da lade os slå ihjel uden videre vrøvl?"

"Vi bliver meget snarere slået ihjel, hvis vi ikke går derhen."

"Nå, mine herrer," sagde Porthos, idet han lænede sig tilbage i sin stol og snoede sin knebelsbart. "Det er da et kønt væddemål, skulle jeg mene."

"Jeg tager imod det," sagde hr. de Rusigny. "Nu skal vi blot være enige om, hvor meget det skal gælde."

"De er fire, og vi er fire," sagde Athos. "Skal vi så ikke holde en middag til otte personer?"

"Jo, det er udmærket," svarede hr. de Rusigny.

"Brillant," sagde dragonen.

"Jeg er med," sagde schweizeren. Den fjerde soldat nikkede bifaldende.

"De herrers frokost er færdig," meldte værten.

"Godt, kom så med den," sagde Athos.

Værten bragte frokosten ind. Athos kaldte på Grimaud, pegede på en stor kurv, som stod i et hjørne af stuen, og betydede ham, at han skulle pakke frokosten ned i den.

Grimaud forstod straks, at de ville spise deres frokost i det grønne, pakkede maden og flaskerne ned i kurven og tog den på armen.

"Men hvor vil De dog hen at spise frokost?" spurgte værten forbavset.

"Det kan jo være Dem ligegyldigt," sagde Athos, "når vi blot betaler den."

Og han kastede flot to guldstykker på bordet.

"Vil De have tilbage, herre?" spurgte værten.

"Nej! Lad os blot få to flasker champagne til. Hvad der så bliver tilovers, er for servietterne."

Værten gjorde ikke slet så god en forretning, som han først havde troet, men han gjorde sig betalt ved at stikke to flasker Anjouvin i kurven i stedet for to flasker champagne.

"Hr. de Rusigny," sagde Athos, "vær så venlig at stille Deres ur efter mit, eller lad mig stille mit efter Deres."

"Det er udmærket," sagde soldaten og trak et stort, meget smukt diamantbesat ur op af lommen. "Halv otte!"

"Fem minutter over," sagde Athos, "mit ur er altså fem minutter foran Deres."

De fire unge mennesker hilste på de forbavsede soldater og begav sig af sted til bastionen St. Gervais, ledsaget af Grimaud, som bar kurven uden at ane, hvor han skulle hen, men da han var vant til at lystre blindt, faldt det ham heller ikke ind at spørge.

Så længe de var inden for lejrens område, blev der ikke sagt et ord. De var for resten ledsaget af en del nysgerrige, som havde hørt om væddemålet og ville se, hvordan det spændte af, men så snart de var kommet over voldgraven og befandt sig ude på fri felt, mente d'Artagnan, som ikke forstod et muk af det hele, at det var på tide at bede om en forklaring.

"Hør nu, kære Athos," sagde han, "vær nu så elskværdig at sige mig, hvor vi skal hen."

"Det ser du jo nok," svarede Athos, "vi skal til bastionen."

"Ja, men hvad skal vi der?"

"Spise frokost, ser du jo!"

"Men hvorfor spiste vi ikke frokost hos Parpaillot?"

"Fordi vi har meget vigtige ting at tale om, og fordi det var umuligt at tale sammen i fem minutter i værtshuset, hvor alle de næsvise mennesker går og kommer, hilser på os og tiltaler os. Her," fortsatte Athos og pegede på bastionen, "kan vi i hvert fald være uforstyrrede."

"Jeg synes," sagde d'Artagnan med den forsigtighed, som så naturligt parredes hos ham med en overordentlig tapperhed,

"jeg synes, at vi måtte have kunnet finde et eller andet afsides sted ude i klitterne."

"Hvor man så ville have lagt mærke til, at vi havde noget for. Inden et kvarter ville kardinalens spioner have meldt ham, at vi holdt råd."

"Ja," sagde Aramis, "Athos har ret. *Animadvertuntur in desertis.*"

"En ørken ville ikke have været så ilde," sagde Porthos, "men det gælder blot om at finde den."

"Der findes ikke den ørken, hvor en fugl ikke kan flyve over hovedet på os, hvor en fisk ikke kan stikke hovedet op af vandet, eller hvor en hare ikke kan springe op fra sit leje, og jeg tror, at fugl, fisk og hare, kort sagt alt, er kardinalens spioner. Det er derfor bedst at blive ved, som vi har begyndt. Vi kan jo for øvrigt heller ikke nu trække os tilbage uden skam. Vi har indgået et væddemål, som ingen kan tro, vi har aftalt i forvejen, og hvis virkelige grund ingen kan ane. For at vinde det tilbringer vi en time i bastionen. Enten bliver vi angrebet, eller også bliver vi det ikke. Hvis vi ikke bliver det, har vi hele tiden til at tale sammen i, og ingen kan høre os, for bastionens mure har ikke øren, det svarer jeg for. Og bliver vi angrebet, kan vi snakke sammen alligevel, og så vinder vi ære og berømmelse samtidig ved vort forsvar. Du ser, at det i alle tilfælde er glimrende arrangeret."

"Ja," sagde d'Artagnan, "vi får sikkert nok en kugle i livet."

"Du ved nok, min kære, at det ikke er fjendens kugler, der er mest grund til at frygte."

"Ja, men jeg synes dog, at vi i det mindste burde have vore geværer med på en sådan ekspedition," indvendte nu Porthos.

"Du er et fæ, kære Porthos. Hvorfor skulle vi slæbe på en så unyttig byrde?"

"Jeg synes, at en god bøsse, en halv snes kugler og et fyldt krudthorn kan være meget nyttige ting overfor fjenden."

"Hørte du ikke, hvad d'Artagnan sagde?" spurgte Athos.

"Hvad sagde d'Artagnan?"

"Han sagde, at ved angrebet i nat faldt en halv snes stykker af vore folk og lige så mange af fjendens."

"Nå, og hvad så?"

"Der har ikke været tid til at samle deres våben op, vel? De har haft andet at gøre, som det hastede mere med."

"Ja, og så?"

"Og så finder vi deres geværer, krudt og kugler, og i stedet for fire geværer får vi en halv snes med ammunition til et hundrede skud."

"Athos," sagde Aramis, "du er virkelig en stor mand."

Porthos bøjede indrømmende hovedet.

D'Artagnan var den eneste, som ikke lod til at være overbevist.

Grimaud delte utvivlsomt den unge mands betænkeligheder, for da han så, at de blev ved at gå hen imod bastionen, noget, som han nok havde anet, trak han sin herre i frakkeskøderne.

"Hvor skal vi hen?" spurgte han ved tegn. Athos pegede på bastionen.

"Ja," svarede Grimaud stadig i det samme tavse sprog, "men det slipper vi ikke godt fra."

Athos pegede opad med himmelvendte øjne.

Grimaud satte kurven fra sig, satte sig ned og rystede på hovedet. Athos trak en pistol frem af sit bælte, undersøgte

fængkrudtet, spændte hanen og satte mundingen bag Grimauds øre.

Grimaud kom på benene i en overnaturlig fart.

Athos gav ham tegn til, at han skulle tage kurven og gå i forvejen. Alt hvad Grimaud havde vundet ved sine pantomimer, var, at han fra arrieregarde var blevet forfremmet til avantgarde. Da de fire venner nåede bastionen, vendte de sig om.

Over tre hundrede soldater af alle våbenarter havde samlet sig ved indgangen til lejren, og i en gruppe for sig selv sås de fire, som havde indgået væddemålet.

Athos tog sin hat af, satte den på spidsen af sin kårde og svang den i luften.

Alle tilskuerne besvarede hans hilsen og råbte et rungende hurra, som hørtes helt over til bastionen. Derpå forsvandt de fire venner i bastionen, hvor Grimaud allerede var gået ind.

47. Musketerernes rådslagning

Som Athos havde forudset, var der ikke andre i bastionen end de faldne af begge lejre.

"Mine herrer," sagde Athos, som havde taget kommandoen over ekspeditionen, "lad os begynde med at samle geværer og ammunition, mens Grimaud dækker bordet. Vi kan godt snakke sammen imens. De herrer der," tilføjede han og pegede på de faldne, "hører os ikke."

"Men vi kunne dog gerne kaste dem i graven," sagde Porthos, "når vi først har forvisset os om, at de ingenting har i deres lommer."

"Ja," sagde Athos, "det besørger Grimaud."

"Nå ja," sagde d'Artagnan, "så lader vi Grimaud undersøge dem og kaste dem over muren."

"Nej, lad os beholde dem her," foreslog Athos, "de kan komme os til nytte."

"Kan de døde komme os til nytte?" sagde Porthos. "Du er jo gal, kære ven."

"Dømmer ikke, siger skriften og hr. kardinalen," svarede Athos. "Hvor mange geværer, mine herrer?"

"Tolv," svarede Aramis.

"Hvor mange skud?"

"Et hundrede stykker."

"Det er alt, hvad vi behøver. Lad os lade geværerne."

De fire venner gav sig til værket. Da de havde fået det sidste gevær ladt, kom Grimaud og underrettede Dem om, at

frokosten var anrettet.

Athos svarede stadig pantomimisk, at det var godt, og viste Grimaud en slags skilderhus. Grimaud forstod, at han skulle stå skildvagt der. For at han ikke skulle kede sig alt for stærkt, gav Athos ham et brød, to koteletter og en flaske vin med.

"Og nu til bords," sagde Athos.

De fire venner satte sig på jorden med benene over kors som tyrkere eller skræddere.

"Se så," sagde d'Artagnan, "nu da du ikke længere behøver at frygte for, at nogen skal høre dig, håber jeg, at du vil indvie os i din hemmelighed."

"Jeg håber, at jeg på en gang bereder jer en nydelse og stor hæder, mine herrer," sagde Athos. "Jeg har ladet jer gå en henrivende tur, her har vi en næsten overdådig frokost, og der nede har vi, som I kan se gennem skydeskårene, en fire-fem hundrede mand, som enten anser os for gale mennesker eller også for helte, noget, som imidlertid kommer ud på et."

"Men det var den hemmelighed?" sagde d'Artagnan.

"Hemmeligheden består i, at jeg har talt med Mylady i går aftes."

D'Artagnan var ved at føre glasset til munden, men ved Myladys navn kom han til at ryste så stærkt på hånden, at han måtte sætte glasset fra sig for ikke at spilde.

"Har du talt med din ko ..."

"Vogt på din mund!" afbrød Athos ham, "du glemmer, at de andre ikke, sådan som du, er indviet i mine huslige affærer. – Jeg har talt med Mylady."

"Hvor var det?" spurgte d'Artagnan.

"Knap to mil herfra, i værtshuset *Det røde Dueslag*."

"Så er det ude med mig," sagde d'Artagnan.

"Nej, ikke denne gang," svarede Athos, "for i dette øjeblik må hun være et godt stykke udenfor Frankrig."

"Men lad os dog få at vide, hvem denne Mylady er!" sagde Porthos utålmodig.

"En aldeles bedårende kvinde," sagde Athos og drak et glas af den mousserende vin. "Den slyngel af en vært," sagde han, "han giver os såmænd Anjouvin i stedet for champagne, og så tror han formodentlig, at han skal snyde os. – Ja," fortsatte han, "en aldeles bedårende kvinde, som har fattet godhed for vor ven d'Artagnan. Han har så på en eller anden måde gjort hende imod, og hun forsøgte derfor for en måneds tid siden at hævne sig ved at lade folk skyde på ham, for otte dage siden ved at prøve på at forgive ham og i går ved at forlange hans hoved af kardinalen."

"Hvad for noget, har hun forlangt mit hoved af kardinalen?" råbte d'Artagnan.

"Ja, det er så sandt som evangeliet," svarede Porthos. "Jeg har hørt det med mine egne øren."

"Jeg med," sagde Aramis.

"Det slipper jeg aldrig godt fra," sagde d'Artagnan, "med sådanne fjender! Først min ukendte fra Meung. Derpå grev de Wardes, som jeg har givet tre kårdestød. Endvidere Mylady, hvis hemmelighed jeg har opdaget, og til syvende og sidst kardinalen, hvis hævn jeg har forpurret."

"Ja," sagde Athos, "det bliver da ikke mere end fire, og vi er også fire, mand mod mand. Guds død! Hvis vi kan stole på de fagter, Grimaud gør, så får vi nu at bestille med en hel del flere. Hvad er der på færde, Grimaud? I betragtning af situationens

alvor tillader jeg dig at tale, men fat dig i korthed, min ven! Hvad ser du?"

"En flok!"

"Hvor mange?"

"Tyve."

"Hvad er det for folk?"

"Seksten pionerer og fire soldater."

"Hvor langt er de borte?"

"Fem hundrede skridt."

"Godt, så har vi endnu tid til at spise den kylling op og drikke et glas vin på dit velgående, d'Artagnan."

"På dit velgående!" sagde Porthos og Aramis.

"Ja, ja da! Lad os så drikke på mit velgående! Skønt jeg tror ikke, at jeres gode ønsker nytter mig stort."

"Åh," sagde Athos, "Allah er stor, som muhamedanerne siger, og fremtiden er i hans hånd."

Han tømte sit glas og satte det fra sig, rejste sig roligt op, tog det første, det bedste gevær og gik hen til et skydeskår. Porthos, Aramis og d'Artagnan fulgte hans eksempel, og Grimaud fik ordre til at holde sig bag ved de fire venner og lade deres geværer.

Kort efter så de flokken rykke frem ad en slags løbegrav, som forbandt bastionen med byen.

"Guds død!" sagde Athos, "det var også noget at forstyrre os for, fordi der kommer en snes fyre med hakker og spader! Grimaud havde blot behøvet at give dem et vink om at fjerne sig, så er jeg overbevist om, at de havde ladet os have ro."

"Det tvivler jeg på," sagde d'Artagnan, "de rykker meget resolut frem. Der er jo desuden fire soldater og en underofficer

med dem med bøsser på nakken."

"Det kommer af, at de ikke har set os," sagde Athos.

"Det gør mig sandelig ondt at skulle skyde på de stakkels djævle," sagde Aramis.

"Det er en dårlig præst, som har medlidenhed med kættere," sagde Porthos.

"Aramis har virkelig ret," sagde Athos, "jeg vil dog advare dem."

"Hvad fanden har du i sinde?" sagde d'Artagnan. "Vil du da lade dig skyde ned, kære ven!"

Athos brød sig ikke det ringeste om hans advarsel, men steg op i brechen med geværet i den ene hånd og hatten i den anden.

"Mine herrer!" sagde han, idet han høfligt bukkede for soldaterne og arbejderne, som standsede et halvt hundrede skridt fra bastionen, yderligt forbavset over denne fremtoning. "Mine herrer, jeg og nogle af mine venner er i færd med at spise frokost her i bastionen. Nu ved De nok, at intet er så ubehageligt som at blive forstyrret i sin frokost. Vi beder Dem derfor, hvis De absolut har noget at bestille her, om enten at vente til vi har spist, eller også at komme igen siden. Med mindre De vil tage det fornuftige parti at svigte oprørernes fane og drikke et glas med os på kongen af Frankrigs velgående."

"Tag dig i agt!" råbte d'Artagnan. "Ser du ikke, at de sigter på dig, Athos?"

"Jo vel," svarede denne, "men det er civilister, som skyder dårligt. De lader nok være med at ramme mig."

I det samme knaldede fire skud. Kuglerne slog mod muren ved siden af Athos, men ikke en ramte ham. Næsten i samme

nu faldt der fire skud til, men musketererne sigtede bedre end deres angribere. Tre soldater faldt og en arbejder blev såret.

"Et nyt gevær, Grimaud!" råbte Athos, stadig stående oppe i brechen.

Grimaud adlød straks. De tre venner havde ladet deres geværer igen. En ny salve påfulgte. Underofficeren og to pionerer faldt, resten tog skyndsomst flugten.

"Nå, mine herrer," råbte Athos, "nu gør vi et udfald!"

De fire venner styrtede ud af fortet, nåede valpladsen og tog soldaternes geværer og underofficerens partisan, og da de var sikre på, at de flygtende ikke ville standse, før de nåede byen, vendte de tilbage til bastionen med deres trofæer.

"Lad igen, Grimaud," sagde Athos, "så fortsætter vi vor frokost og vor samtale. Hvor var det, vi slap?"

"Du sagde, at Mylady havde forlangt mit hoved af kardinalen og var rejst fra Frankrig," sagde d'Artagnan. "Hvor skal hun nu hen?" tilføjede han – hendes rejse interesserede ham åbenbart i høj grad.

"Hun skal til England," svarede Athos.

"Hvad skal hun der?"

"Myrde Buckingham eller lade ham myrde."

"Det er skammeligt," udbrød d'Artagnan overrasket og harmfuld.

"Ja, hvad det angår," svarede Athos, "kan jeg forsikre dig, at det er mig så temmelig ligegyldigt. Når du er færdig, Grimaud," fortsatte han, "tag så underofficerens partisan, bind en serviet fast til den og plant den oppe på bastionen, for at disse infame oprørere kan se, at de har med tapre og loyale soldater at gøre."

Grimaud lystrede i tavshed ordre.

Et øjeblik efter vajede den hvide fane over de fire venners hoved. En bifaldstorden hilste den. Den halve lejr var uden for porten.

"Hvad for noget," sagde d'Artagnan, "er det dig ligegyldigt, om hun enten selv myrder Buckingham eller lader ham myrde? Hertugen er jo vor ven."

"Hertugen er englænder og vor modstander – hun kan gøre med hertugen, hvad hun vil. Det bryder jeg mig ikke mere om end om en tom flaske."

"Hør nu," sagde d'Artagnan, "sådan svigter jeg ikke Buckingham. Det var ham, som gav os de smukke heste."

"Ja, og de smukke ridetøjer," sagde Porthos, "hvis kappe var prydet med guldbroderiet fra hans skaberak."

"Desuden," sagde Aramis, "vil Gud ikke, at synderen skal dø, men at han skal omvende sig."

"Amen!" sagde Athos. "Det kan vi snakke om en anden gang, hvis vi har lyst. For øjeblikket var det mig mere magtpåliggende, og det er jeg vis på, at du vil forstå, d'Artagnan, at få fat i det papir, som hun havde afpresset kardinalen, og ved hvis hjælp hun ustraffet kunne gøre det af med dig og måske også med os."

"Det fruentimmer må jo være en ren satan," sagde Porthos og rakte sin tallerken hen til Aramis, som var i færd med at skære en kylling for.

"Og har hun det papir endnu?" spurgte d'Artagnan.

"Nej, jeg har fået fat i det. Gud skal vide, at det kostede mig besvær. Jeg måtte lyve!"

"Kære Athos," sagde d'Artagnan, "jeg ved snart ikke, hvor tit du har frelst mit liv!"

"Så var det altså derfor, du forlod os?" spurgte Aramis.

"Ja, ene og alene af den grund."

"Og nu har du altså kardinalens brev?" spurgte d'Artagnan.

"Her er det."

Han tog det værdifulde papir op af lommen. D'Artagnan rystede på hånden, da han foldede det ud og læste:

Den 3. august 1628.

> Det er efter min ordre og for statens velfærds skyld, at overbringeren heraf har gjort, hvad han har gjort.
>
> *Richelieu.*

"Det er virkelig absolution efter alle kunstens regler," sagde Aramis.

"Vi må rive det papir i stykker," sagde d'Artagnan, der var til mode, som om han havde læst sin egen dødsdom.

"På ingen måde," sagde Athos, "vi må tvært imod gemme det omhyggeligt. Jeg ville ikke miste det papir, om man så ville give mig så mange guldstykker for det, som kan ligge på det."

"Hvad mon hun nu vil gøre?" sagde den unge mand.

"Å," svarede Athos ligegyldigt, "hun skriver formodentlig til kardinalen, at en nederdrægtig musketer, som hedder Athos, med magt har berøvet hende hendes sikkerhedsbrev. Hun råder ham formodentlig med det samme til at skille sig af med ham og oven i købet også med hans to venner, Aramis og Porthos. Så kommer kardinalen i tanker om, at det er os tre, som stadig har krydset hans vej, og en skøn dag lader han så d'Artagnan arrestere, og for at han ikke skal mangle selskab og kede sig alt for stærkt, kommer vi til at gøre ham følge i Bastillen."

"Hør," sagde Porthos, "du spøger på en temmelig bedrøvelig måde, synes jeg."

"Jeg spøger ikke," sagde Athos.

"Jeg finder virkelig, at det var mindre synd at dreje halsen om på denne forbandede Mylady, end at slå de stakkels djævle af huguenotter ihjel. De har jo ikke forsyndet sig med andet end at synge de samme salmer på fransk, som vi synger på latin."

"Hvad mener abbeden?" spurgte Athos rolig.

"Jeg er enig med Porthos," svarede Aramis.

"Jeg med," sagde d'Artagnan.

"Det er da godt, at hun er langt herfra," sagde Porthos, "for jeg tilstår, at hun ville genere mig meget, hvis hun var her."

"Hun generer mig ligeså meget i England som i Frankrig," erklærede Athos.

"Hun generer mig, hvor hun så end opholder sig," tilføjede d'Artagnan.

"Men," sagde Porthos, "siden du nu en gang havde fat på hende, hvorfor har du så ikke druknet hende eller hængt hende? Hvis hun var død, var vi da sikre på ikke at se hende mere."

"Nå, det tror du, Porthos?" svarede musketeren med et bedrøveligt smil, som kun d'Artagnan forstod.

"Jeg får en idé," sagde d'Artagnan.

"Lad os høre!"

"Til våben!" råbte Grimaud.

De unge mennesker sprang op og greb deres geværer. En flok på godt og vel en snes mand rykkede frem imod dem, men denne gang var det ikke arbejdere, men soldater.

"Hvad om vi så at komme tilbage til lejren?" sagde Porthos. "Jeg synes ikke, partiet er ganske lige."

"Det er umuligt," svarede Athos, "og det af tre grunde. For det første, fordi vi ikke er færdige med vor frokost, for det andet, fordi vi endnu har noget at tale om, og for det tredje, fordi klokken mangler ti minutter."

"Så må vi i alt fald lægge en slagplan," sagde Aramis.

"Den er ganske simpel," sagde Athos. "Så snart fjenden er indenfor skudvidde, giver vi ild. Bliver han ved at rykke frem, fyrer vi igen og skyder alle de ladte geværer af. Hvis de, som bliver til overs, så vil storme, lader vi dem komme ned i graven, og så vælter vi det stykke murværk der ned over dem. Det er den letteste sag af verden, det er lige ved at falde af sig selv."

"Bravo!" råbte Porthos. "Du er sikkert født feltherre, Athos. Kardinalen bilder sig ind, at han er en drabelig karl i krigskunsten, men ved siden af dig er han en ren sinke!"

"Mine herrer," sagde Athos, "nu passer I på, at ikke to skyder på den samme. Skyd hver på sin og tag godt sigte!"

"Jeg har min," sagde d'Artagnan.

"Og jeg min," sagde Porthos.

"Jeg lige så," sagde Aramis.

"Så fyr!" sagde Athos.

De fire skud lød som et knald, men der faldt fire mand.

Straks lød der en trommehvirvel, og den lille trop satte af sted i stormløb.

Nu faldt skuddene uregelmæssigt, men stadig med samme sikkerhed. La Rochellefolkene blev ved at rykke frem i løb, som om de vidste, hvor få fjender der virkelig var.

De næste tre skud strakte to mand til jorden, men de tiloversblevne sagtnede ikke deres løb.

Da de nåede bastionen, var der endnu en tolv-femten stykker tilbage. En sidste salve modtog dem, men de standsede ikke. De sprang ned i graven og lavede sig til at kravle op i brechen.

"Nå, mine venner," råbte Athos, "lad os nu gøre en ende på det! Nu tager vi fat på muren!"

Støttet af Grimaud gav de fire venner sig til at brække et vældigt stykke af muren løs med deres geværløb. Det vaklede som et træ i stormen, rev sig løs og styrtede med et voldsomt brag ned i graven. Der hørtes et skærende skrig, en støvsky steg i vejret, og alt var forbi.

"Gud ved, om vi har gjort det af med dem alle?" sagde Athos.

"Det ser næsten ud til det," svarede d'Artagnan.

"Nej," sagde Porthos, "der er da et par stykker, der humper af sted, det bedste, de kan."

Der var virkelig en tre-fire stakler tilbage, som dækkede med snavs og blod flygtede tilbage til byen ad hulvejen. Det var alt, hvad der var tilbage af den lille flok.

Athos så på sit ur og sagde:

"Mine herrer! Nu har vi været her en time og har altså vundet vort væddemål, men vi må være flotte, og for øvrigt har d'Artagnan heller ikke fortalt os sin idé."

Med sin sædvanlige koldblodighed satte musketeren sig til at fortsætte frokosten.

"Min idé?" sagde d'Artagnan.

"Ja, du sagde, at du havde fået en idé!"

"Ja, nu har jeg det. Jeg rejser til England igen og taler med Buckingham."

"Nej, det gør du slet ikke," sagde Athos køligt.

"Hvorfor ikke? Det har jeg gjort før."

"Ja, men den gang var vi ikke i krig. Den gang var Buckingham en forbundsfælle og ikke en fjende. Det, du tænker på, ville være forræderi."

D'Artagnan indså, at Athos havde ret, og tav.

"Nu tror jeg, at jeg får en idé," sagde Porthos.

"Lad os høre den," sagde Aramis.

"Jeg beder hr. de Tréville om orlov under et eller andet påskud, som I må se at hitte på. Jeg selv er ikke stærk i at hitte på påskud. Mylady kender mig ikke. Jeg kommer i berøring med hende, uden at hun fatter mistanke, og når jeg så får fat i hende, kvæler jeg hende."

"Ja," sagde Athos, "jeg er ikke langt fra at gå ind på den idé."

"Nej fy!" sagde Aramis, "dræbe en kvinde! Nej, hør nu på mig, for jeg har virkelig en idé."

"Kom så med den, Aramis," sagde Athos, som nærede stor respekt for den unge musketer.

"Vi lader dronningen vide, hvordan sagerne står."

"Ja, brillant," udbrød Porthos og d'Artagnan på en gang, "det bliver vist det bedste."

"Lade dronningen det vide!" sagde Athos, "hvordan skulle det gå til? Har vi forbindelser ved hoffet? Kan vi sende nogen til Paris, uden at det rygtes i lejren? Herfra og til Paris er der hundrede og fyrre mil. Inden vort brev når til anger, sidder vi i kachotten."

"Hvad det angår at skaffe et brev sikkert til Hendes Majestæt," sagde Aramis, "så påtager jeg mig det. Jeg kender en person i Tours, som ..."

Aramis standsede, da han så, at Athos trak på smilebåndet.

"Nå, går du ikke ind på det, Athos?" sagde d'Artagnan.

"Jeg forkaster det i hvert fald ikke helt," sagde Athos, "men jeg vil dog gøre Aramis opmærksom på, at han ikke kan forlade lejren, at vi ikke kan stole på andre end os selv, at alle kardinalens kapucinere, sporhunde og sortkutter ved besked om, hvad der står i dit brev, to timer efter at buddet har forladt lejren, og at både du og den omtalte person i Tours vil blive arresteret."

"For ikke at tale om, at dronningen nok vil frelse Buckingham, men lade os sejle vor egen sø," sagde Porthos.

"Det kan der være noget i," sagde d'Artagnan.

"Men hør! Hvad er det, der går for sig ovre i byen?" sagde Athos.

"De slår generalmarch."

De fire venner lyttede og hørte virkelig lyden af trommer.

"I skal se, de sender os et helt regiment på halsen," sagde Athos.

"Du vil da ikke holde stand overfor et helt regiment?" sagde Porthos.

"Hvorfor ikke?" sagde musketeren. "Nu er jeg i ånde, og jeg ville holde stand mod en hel hær, hvis vi blot havde været så fornuftige at tage et dusin flasker mere med."

"Trommerne kommer på ære nærmere," sagde d'Artagnan.

"Lad dem komme," sagde Athos. "Der er et kvarters gang fra byen herud, så vi har rigelig tid til at lægge vor plan. Hvis vi går herfra, finder vi aldrig et sted, hvor vi kan tale så godt sammen. Og nu har jeg netop fået en udmærket idé."

"Lad os så høre den."

"Ja, men jeg må først give Grimaud nogle nødvendige ordrer."

Athos vinkede ad Grimaud.

"Grimaud," sagde Athos og pegede på ligene, som lå i bastionen. "Tag disse herrer, stil dem op mod muren, giv dem deres hat på hovedet og deres geværer i hånden."

"O, store mand!" udbrød d'Artagnan, "jeg er med."

"Er du med?" sagde Porthos.

"Er du med, Grimaud?" sagde Aramis.

Grimaud nikkede.

"Det er alt, hvad der behøves," sagde Athos. "Så var det min idé!"

"Jeg kunne dog nok lide at vide, hvad meningen er," sagde Porthos.

"Behøves ikke."

"Nej, nej," sagde Aramis og d'Artagnan på en gang, "lad os høre Athos' idé."

"Så vidt jeg ved, har denne Mylady, dette fruentimmer, denne djævel, en svoger – ikke sandt, d'Artagnan?"

"Jo, jeg kender ham meget godt, og jeg tror ikke, at han nærer overdrevent varme følelser for sin svigerinde."

"Det er der ingen ulykke i," svarede Athos, "det var endda det bedste, om han afskyede hende."

"I så fald er jo alt efter ønske."

"Ja, men jeg gad dog nok vide, hvad det skal betyde, Grimaud tager sig for," sagde Porthos.

"Ti stille, Porthos!" sagde Aramis.

"Hvad hedder den svoger?"

"Lord Winter."

"Hvor opholder han sig for øjeblikket?"

"Han tog hjem til London ved det første rygte om krigen."

"Godt," sagde Athos, "det er netop ham, vi må have fat i. Ham kan vi underrette om, hvordan sagerne står. Vi lader ham vide, at hans svigerinde er i færd med at begå et mord, og beder ham holde godt øje med hende. Der findes forhåbentlig nok en eller anden stiftelse i London i smag med Madeleinestiftelsen, der kan han vel få sin svigerinde anbragt, og så er vi sikre."

"Ja," sagde d'Artagnan, "indtil hun slipper ud derfra."

"Hør nu, kære d'Artagnan," sagde Athos, "du stiller dog lovlig store fordringer til min tålmodighed. Nu har jeg gjort, hvad jeg kunne, men nu siger jeg også stop!"

"Jeg synes nu, det var det allerbedste at give både lord Winter og dronningen besked," sagde Aramis.

"Ja, men hvem skal så bringe brevene til Tours og London?"

"Jeg indestår for Bazin," sagde Aramis.

"Og jeg for Planchet," sagde d'Artagnan.

"Ja," sagde Porthos, "kan vi ikke selv forlade lejren, så kunne i hvert fald vore tjenere."

"Det kan de," sagde Aramis. "Vi skriver brevene endnu i dag, giver dem nogle penge, og så rejser de."

"Vi giver dem nogle penge," gentog Porthos. "Er der nogen af jer, der har penge?"

De fire venner så på hinanden, og en sky gled hen over deres ansigter, som for et øjeblik siden var klaret op.

"Giv agt!" råbte d'Artagnan, "jeg ser nogle sorte og røde punkter røre sig der ude. Jeg synes, du talte om et regiment, Athos? Det er jo en hel hær."

"Ja, sandelig, der har vi dem!" udbrød Athos. "Sikke nogle lurendrejere! Kommer de nu ikke her uden trommer eller trompeter! Hallo, er du færdig, Grimaud?"

Grimaud nikkede og pegede på en halv snes lig, som han havde anbragt i de mest maleriske stillinger, nogle med gevær i hvil, andre med bøssen ved kinden og atter andre med kården i hånden.

"Bravo!" sagde Athos, "det gør din fantasi ære."

"Det er nu lige meget," sagde Porthos, "jeg ville dog nok vide, hvad meningen er."

"Lad os nu først pille af," sagde d'Artagnan, "så går det nok op for dig siden."

"Nej, stop lidt, mine herrer! Grimaud må have tid at tage af bordet."

"Nej se, hvor de sorte og røde prikker vokser," sagde Aramis. "Jeg er af samme mening som d'Artagnan. Der er vist ingen tid at give bort, hvis vi skal nå lejren."

"Nå ja," sagde Athos, "jeg har heller ikke noget mod et tilbagetog nu. Vort væddemål gjaldt en time, og nu har vi været her halvanden. Der er ikke noget at sige til den ting. Lad os så komme af sted da!"

Grimaud var allerede på vej med kurven og resterne af frokosten.

Da de fire venner havde gået en halv snes skridt, standsede Athos pludselig og udbrød:

"Hvad fanden skal vi gøre ved det, mine herrer?"

"Hvad for noget? Har du glemt noget?" spurgte Aramis.

"Fanen, for pokker! Man skal ikke lade en fane falde i hænderne på fjenden, selv om det kun er en serviet."

Athos styrtede tilbage ind i bastionen, sprang op og rev fanen ned. Imidlertid var La Rochellefolkene kommet inden for

skudvidde og affyrede en frygtelig salve på denne mand, der så at sige kun for løjer udsatte sig for deres ild.

Man skulle tro, at Athos var skudfast. Kuglerne peb omkring ham, men ikke en eneste ramte ham. Han svang sin fane, idet han vendte ryggen til La Rochelles soldater og hilste på sine kammerater i lejren. Fra begge sider lød der høje råb, fra den ene side af harme, fra den anden af begejstring.

En ny salve fulgte efter den første, og tre kugler gennemhullede servietten, som altså virkelig blev til en fane. Fra lejren lød der høje råb: "Gå ned! Gå ned!"

Athos gik ned. Hans kammerater var meget ængstelige for ham.

"Nå, Athos," sagde d'Artagnan, "lad os nu tage benene på nakken. Nu har vi jo fået alt, hvad vi ville, undtagen penge, og så ville det være dumt at lade sig skyde ned."

Athos blev imidlertid ved sin majestætiske, rolige gang, og da hans kammerater mærkede, at det ikke nyttede, hvor meget de så end skyndede på ham, rettede de sig efter ham.

Grimaud havde et betydeligt forspring med samt sin kurv og var allerede udenfor skudvidde.

Et øjeblik efter hørtes en rasende geværild.

"Hvad er det?" sagde Porthos, "hvem skyder de på? Jeg kan ikke høre kuglerne pibe."

"De skyder på vore døde," svarede Athos.

"Ja, men de kan jo ikke skyde igen."

"Nej, men så tror de, det er et baghold, og giver sig til at holde råd. De sender så nok en parlamentær derop, og når de opdager, at vi har taget dem ved næsen, er vi udenfor skudvidde. Vi behøver slet ikke at løbe, så vi får svindsot af det!"

"Å, nu er jeg med," sagde Porthos aldeles begejstret.

"Nå, det var da godt," sagde Athos og trak på skuldrene. Soldaterne i lejren udbrød i høje jubelråb, da de så deres kammerater komme gående ganske roligt.

Omsider knaldede der igen en ny salve. Denne gang slog kuglerne ned rundt om de fire venner og peb helt uhyggeligt om ørene på dem. La Rochellefolkene havde besat bastionen.

"Sikke nogle klodrianer!" sagde Athos. "Hvor mange skød vi? En halv snes stykker?"

"Snarere femten."

"Og hvor mange knuste vi?"

"En otte-ti stykker."

"Og vi har ikke fået så meget som en rift for alt det. Jo, sandelig, tror jeg. Hvad er der i vejen med din hånd, d'Artagnan? Jeg synes, den bløder."

"Å, det er ingenting!"

"En død kugle?"

"Ikke engang det."

Athos holdt som sagt af d'Artagnan som en søn, og den barske og hårde mand var undertiden bekymret for den unge mand, som om han var hans fader.

"Det er kun en hudafskrabning," svarede d'Artagnan. "Jeg rev mig på stenen i min ring, da vi rev muren ned."

"Det kommer der af at gå med diamanter på fingrene, min ven," sagde Athos drillende.

"Guds død," råbte Porthos, "det er jo en virkelig diamant! Og så klager vi over, at vi ingen penge har!"

"Hvad mener du?" spurgte Aramis.

"Der fik du virkelig en god idé, Porthos!"

"Selvfølgelig," svarede Porthos og brystede sig over Athos' kompliment. "Har vi en diamant, så sælger vi den!"

"Ja, men jeg har fået den af dronningen," sagde d'Artagnan.

"Det er en grund til," svarede Athos, "det er da ikke mere end rimeligt, at dronningen frelser sin elsker, Buckingham, og det er i allerhøjeste grad moralsk, at hun frelser os, der er hendes venner. Lad os sælge diamanten. Hvad mener abbeden? Porthos har sagt sin mening."

"Jeg mener," sagde Aramis, "at d'Artagnan godt kan sælge den ring, da han jo ikke har fået den af en elskerinde, og den følgelig ikke kan være et elskovspant."

"Kære ven! Du taler som den personificerede teologi. Det er altså din mening ..."

"At vi skal sælge ringen," svarede Aramis.

"Ja, ja da," sagde d'Artagnan oprømt, "lad os så sælge den, så taler vi ikke mere om det."

Geværilden fortsatte, men de fire venner var nu udenfor skudvidde, og La Rochellefolkene skød kun for at have deres samvittighed fri.

"Det var såmænd da på høje tid, at Porthos fik den idé," sagde Athos, "for nu er vi straks ved lejren igen. Altså, mine herrer, nu ikke et ord mere om hele den historie. De holder øje med os derinde, og I skal se, de kommer os i møde og bærer os tilbage i triumf."

Hele lejren var som sagt virkelig på benene. Over to tusind mennesker havde set på de fire venners dumdristige vovestykke som på et spændende skuespil, uden at ane, hvad der stak under. Man hørte ikke andet end råbene: "Leve garden! Leve musketererne!" Hr. de Rusigny var den første, som kom ud og

trykkede Athos' hånd, idet han indrømmede, at han havde tabt væddemålet. Dragonen og schweizeren var fulgt med ham, og alle de andre kammerater kom efter. Der blev en aldeles endeløs række af lykønskninger, håndtryk og omfavnelser og en ustandselig latter på Rochelle-folkenes bekostning. Der var et sådant spektakel, at kardinalen troede, der var mytteri, og sendte kaptajnen for sin garde, la Houdinière, ud for at få at vide, hvad der var på færde.

Soldaterne fortalte ham i et blomstrende og begejstret sprog, hvad der var sket.

"Nå?" spurgte kardinalen la Houdinière, da han kom tilbage.

"Ja, Deres Højhed," svarede denne, "det er tre musketerer og en gardist, som har væddet med hr. de Rusigny om, at de skulle spise frokost i bastionen St. Gervais. De vandt væddemålet, blev der i to timer og dræbte, Gud ved hvor mange af La Rochelle-folkene."

"Har De fået at vide, hvad de tre musketerer hed?"

"Ja, Deres Højhed! Athos, Porthos og Aramis."

"Stadig mine tre tapre gutter," mumlede kardinalen. "Og gardisten?"

"Hr. d'Artagnan."

"Stadig den unge galning. De fire må jeg have fat i!"

Samme aften talte kardinalen med hr. de Tréville om morgenens bedrift, som var det stående emne i hele lejren. Hr. de Tréville, som havde historien fra de fire helte selv, fortalte Hans Eminence den med alle enkeltheder, og passede vel på ikke at glemme historien med servietten.

"Godt, hr. de Tréville," sagde kardinalen, "lad mig få den serviet, så lader jeg tre guldliljer brodere på den og skænker den

til Deres kompagni. Den skal være dets standart."

"Det ville være uret mod garden, Deres Højhed," svarede hr. de Tréville. "Hr. d'Artagnan tilhører ikke mit kompagni, men hr. des Essarts'."

"Nå, ja, men så optag ham i deres!" sagde kardinalen. "Når disse fire tapre soldater holder så meget af hinanden, bør de også tjene i samme kompagni."

Endnu samme aften bragte hr. de Tréville de fire venner denne glædelige efterretning og indbød dem samtidig til frokost næste dag.

D'Artagnan var ude af sig selv af glæde. Som bekendt havde det altid været hans højeste ønske at blive musketer.

De tre musketerer var også henrykte.

"Det var min tro en storslået idé, du fik, Athos!" sagde d'Artagnan, "som du spåede, har vi vundet stor hæder og ære ved den, og det var ene og alene ved hjælp af din idé, at vi kunne føre denne yderst vigtige samtale."

"Og nu kan vi fortsætte den, uden at nogen fatter mistanke til os; thi for fremtiden vil vi med Guds hjælp nok blive antaget for kardinalens tilhængere."

Samme aften gjorde d'Artagnan hr. des Essarts sin opvartning og meddelte ham sin forfremmelse.

Hr. des Essarts, som holdt meget af d'Artagnan, tilbød ham et lån, da hans udstyr til det nye korps var meget kostbart. D'Artagnan afslog høfligt hans tilbud, men benyttede lejligheden til at bede hr. des Essarts skaffe ham at vide, hvor meget den diamant kunne være værd, som han havde, og som han gerne ville have gjort i penge.

Klokken otte næste morgen kom hr. des Essarts' tjener hen til d'Artagnan med en pose guldstykker til et beløb af syv tusind livres.

Det var værdien af dronningens diamant.

48. Familieforhold

Athos havde fundet det rette ord: Familieforhold. Familieforhold kom ikke kardinalen ved. Et familieanliggende kom ingen ved. Man kunne åbenlyst overfor alverden beskæftige sig med et familieanliggende.

Altså: Athos havde fundet det forløsende ord: Familieforhold.

Aramis havde fået ideen med lakajerne.

Porthos havde fået ideen med diamanten.

D'Artagnan var den eneste, der ikke havde fundet på noget, skønt han ellers var den mest opfindsomme af dem alle fire. Den blotte lyd af Myladys navn havde lammet ham.

Dog jo, han havde også fundet noget: En køber af diamanten.

Frokosten hos hr. de Tréville var overordentlig munter. D'Artagnan mødte i uniform. Han var omtrent lige så høj som Aramis, og da denne, der jo som bekendt havde ladet sin forlægger spytte dygtigt i bøssen, holdt to uniformer, havde d'Artagnan fået den ene overladt.

D'Artagnan ville have stået på lykkens tinde, hvis han ikke i det fjerne havde øjnet Mylady som en truende, sort sky.

Efter frokosten aftalte de at samles om aftenen hos Athos for at få sagen i gang.

D'Artagnan tilbragte dagen med at præsentere sin musketeruniform i alle lejrens gader.

Om aftenen samledes de fire venner efter aftale. Der var kun tre ting at træffe afgørelse om:

– Hvad der skulle skrives til Myladys svoger.

– Hvad der skulle skrives til Tours til den person, Aramis kendte der,

og

– Hvem af lakajerne, der skulle overbringe brevene.

Hver af dem holdt på sin: Athos fremhævede Grimauds diskretion. Han sagde aldrig et ord undtagen på sin herres udtrykkelige ordre. Porthos roste Mousquetons kræfter, der satte ham i stand til at banke fire almindelige mennesker af på en gang. Aramis talte i høje toner om Bazins snildhed. Og d'Artagnan havde den mest ubegrænsede tillid til Planchets tapperhed og mindede om hans opførsel i den vanskelige affære i Boulogne.

De omtalte fire dyder stredes længe om forrangen og gav anledning til glimrende diskussioner, som vi ikke går nærmere ind på for ikke at blive for vidtløftige.

"Uheldigvis," sagde Athos, "skulle den, vi sender, helst være i besiddelse af alle fire egenskaber på en gang."

"Ja, men hvor finder man en sådan lakaj?"

"Han er ikke til at opdrive," sagde Athos, "det ved jeg nok, og derfor anbefaler jeg Grimaud."

"Nej, tag Mousqueton."

"Tag Bazin."

"Tag Planchet. Han er tapper og snild. Det er da allerede to af de fire egenskaber."

"Mine herrer," sagde Aramis, "hovedsagen er ikke at få at vide, hvem af vore fire lakajer, der er den mest diskrete, den stærkeste, den snildeste eller den tapreste. Hovedsagen er at få at vide, hvem af dem der sætter pris på det jordiske mammon."

"Der taler du ord, som ikke er uden ynde," sagde Athos. "Man bør ikke granske sine medmenneskers dyder, men deres fejl. Hr. abbed! De er en stor filosof!"

"Sagen er nemlig den," sagde Aramis, "at vi må kunne stole fuldt ud på vedkommende, ikke blot for at have lykken med os, men også for at det hele ikke skal strande, for strander det, gælder det livet, ikke for lakajen, men ..."

"Tal sagtere, Aramis."

"Det er sandt! – Ikke for lakajen," gentog Aramis, "men for hans herre, ja, for de andre herrer med."

"Lige meget," sagde d'Artagnan, "jeg tror næsten, jeg tør svare for Planchet."

"Vel, min ven, føj så til denne naturlige hengivenhed en god sum penge, som kan skaffe ham nogle af livets behageligheder. Så kan du svare for ham to gange i stedet for en."

"Å, herre Gud, vi bliver alligevel taget ved næsen," sagde Athos, der var optimist, når talen var om ting, men pessimist, når talen var om mennesker. "De lover alt blot for at få pengene, og når det så kommer til handling, tør de ikke. Får man så fat i dem, klemmer man dem, og klemmer man dem, går de til bekendelse. Vi er da for fanden ikke børn længere! For at komme til England," fortsatte han hviskende, "må man igennem hele Frankrig, hvor der alle vegne er fuldt op af kardinalens spioner og håndlangere. For at komme om bord, må man have et pas, og man må kunne engelsk for at kunne spørge sig frem til London. Jeg synes, det er en meget vanskelig sag."

"Det synes jeg slet ikke," sagde d'Artagnan der var stærkt opsat på, at det skulle gå i orden. "Jeg finder tvært imod at det

er lige ud ad landevejen. Det følger da for pokker af sig selv, at når vi skriver til lord Winter om kardinalen ..."

"Ikke så højrøstet!" sagde Athos.

"Om hans intriger og statshemmeligheder," fortsatte d'Artagnan med tilbørligt hensyn til Athos' advarsel, "så bliver vi alle sammen levende radbrækket. Men glem for Guds skyld ikke, Athos, at vi, som du selv har foreslået, skriver til ham angående et familieanliggende. Vi skriver til ham blot for at få ham til at gøre Mylady uskadelig, så snart hun er kommet til London. Jeg vil skrive omtrent som så –"

"Lad os høre," sagde Aramis og satte et umådelig kritisk ansigt op.

"Højstærede herre og kære ven ..."

"Ja så! Kære ven! Til en englænder!" afbrød Athos. "Det var en rar begyndelse! Bravo, d'Artagnan! Det ene ord er nok til, at du bliver parteret og ikke leverende radbrækket."

"Nå ja, så skriver jeg kort og godt: Min herre!"

"Du kunne også gerne skrive "mylord"," sagde Athos, som holdt strengt på formerne.

"Mylord! Husker De det lille gedevænge ved Luxembourg?"

"Luxembourg! Man ville tro, det var en hentydning til enkedronningen. Det er virkelig snedigt," sagde Athos.

"Nå ja! Så skriver vi blot: Mylord! Husker De det lille indelukke, hvor man skånede Deres liv?"

"Kære d'Artagnan, du er og bliver kun en tarvelig brevskriver! Skånede Deres liv! Fy for pokker! En brav mand minder man ikke om den slags tjenester. Det er jo en fornærmelse!"

"Nej, Athos, du er virkelig utålelig. Hvis jeg skal skrive under din censur, så giver jeg hellere afkald på det."

"Det gør du vel i. Hold du dig til dit gevær og din kårde, dem forstår du at bruge, men giv hr. abbeden pennen, den forstår han sig på."

"Ja, ja," udbrød Porthos, "lad Aramis føre pennen. Han er mand for at gøre det på latin."

"Nå, godt! Så skriv du, Aramis, men tag dig i agt, råder jeg dig, for jeg agter at kritisere dig."

"Jeg ønsker intet hellere," sagde Aramis med den naive selvtillid, der er enhver digter medfødt. "Men I kommer til at sætte mig ind i forholdene. Jeg har nok hørt noget om, at denne Mylady er et afskyeligt fruentimmer, og jeg har endda bevis for det i hendes samtale med kardinalen ..."

"For pokker, så tal dog sagte!" sagde Athos.

"Men enkelthederne kender jeg ikke noget til," fortsatte Aramis.

"Jeg heller ikke," sagde Porthos.

D'Artagnan og Athos så på hinanden i tavshed. Athos var blevet blegere end sædvanlig, men tog sig omsider sammen og gav d'Artagnan tegn til at tale frit ud.

"Nå, så hør da, hvad du har at skrive," sagde d'Artagnan. "Mylord! Deres svigerinde er et skændigt fruentimmer, som har villet dræbe Dem for at komme til at arve Dem. Hun har ikke været lovformelig gift med Deres broder, da hun allerede var gift i Frankrig, og ..."

D'Artagnan standsede, som om han søgte efter ord, og så på Athos.

"Hun blev jaget bort af sin mand," sagde Athos.

"Fordi hun var brændemærket," fortsatte d'Artagnan.

"Å, det er ikke muligt," udbrød Porthos. "Har hun villet lade sin svoger dræbe?"

"Ja."

"Var hun gift?" spurgte Aramis.

"Ja."

"Og hendes mand opdagede, at hun var brændemærket?" råbte Porthos.

"Ja."

Disse tre bekræftelser kom fra Athos, hver gang i en mere og mere dump tone.

"Og hvem har set det brændemærke?" spurgte Aramis.

"d'Artagnan og jeg, eller rettere, for at iagttage den kronologiske orden, jeg og d'Artagnan," svarede Athos.

"Og dette menneskes mand lever endnu?" spurgte Aramis.

"Ja."

"Er du vis på det?"

"Ja, det er jeg."

Der opstod en dyb tavshed. De var alle stærkt betaget, hver efter omstændighederne.

"Denne gang," sagde Athos, som var den første, der brød tavsheden, "har d'Artagnan givet os et fortræffeligt udkast til vort brev."

"Guds død! Ja, det har du ret i," sagde Aramis, "men det bliver et vanskeligt brev at skrive. Kansleren selv ville være i forlegenhed, når han skulle skrive et sådant brev, og han er dog ellers en mester i at sætte brevskaber op. Nå, lige meget! Ti stille, jeg skriver."

Aramis greb pennen, tænkte sig lidt om og skrev så en halv snes linjer med en sirlig og smuk skrift, der mindede om en

damehånd. Derpå læste han langsomt og med dæmpet stemme, som om hvert ord var omhyggeligt vejet:

> Mylord!
> Den, der skriver disse linjer, har haft den ære at krydse sin klinge med Deres i et lille indelukke ved Rue d'Enfer. Da de senere har været så elskværdig at kalde mig Deres ven, er det min pligt at gengælde dette venskab med et godt råd. To gange har De været lige ved at blive et offer for en nær slægtning, som De betragter som Deres arving, fordi De ikke ved, at hun var gift i Frankrig, da hun lod sig vie i England. Men tredje gang kunne De bukke under. Nu i nat er Deres slægtning rejst fra La Rochelle til England. Pas på hende, når hun kommer, hun har store og frygtelige planer. Vil De absolut vide, hvad hun er i stand til at gøre, så kan De læse hendes fortid på hendes venstre skulder.

"Lord Winter vil passe godt på, hvis denne advarsel nogen sinde kommer ham i hænde. Og selv om dette brev skulle falde i hænderne på Hans Eminence, så er vi dog udenfor fare. Men da den tjener, som skal rejse med det, kunne bilde os ind, at han har været i London og alligevel ikke rejser længere end til Châtellerault, så er det bedst, at vi kun giver ham halvdelen af pengene straks. Resten kan han så få, når han kommer tilbage med svaret. Har du diamanten, d'Artagnan?"

"Jeg har det, der er bedre. Jeg har pengene," sagde d'Artagnan og kastede posen på bordet. Ved lyden af guldstykkerne så Aramis i vejret, og Porthos kom til at ryste, hvorimod Athos ikke fortrak en mine.

"Hvor meget er der i den pose?" spurgte han.

"Syv tusind pund i tyvefrancsstykker."

"Syv tusind pund!" udbrød Porthos. "Var den usle lille diamant syv tusind pund værd?"

"Det lader til det," sagde Athos, "siden pengene ligger på bordet. Jeg tænker ikke, at d'Artagnan har spædet til af sine egne penge."

"Men, mine herrer," sagde d'Artagnan, "over alt dette glemmer vi rent dronningen. Lad os nu også skænke hendes kære Buckinghams velfærd en tanke! Det er da det mindste, vi skylder ham."

"Det er sandt," sagde Athos, "men lad Aramis om det!"

"Ja, hvad skal jeg gøre?"

"Ih, lige ud ad landevejen!" sagde Athos. "Du skal skrive et brev endnu, til den person, du kender i Tours."

Aramis greb atter pennen, tænkte sig et øjeblik om, og satte sig så til at skrive følgende linjer, som han straks forelagde sine venner til bedømmelse.

Kære kusine! ...

"Nå, så din bekendt i Tours er oven i købet i familie med dig!" sagde Athos.

"Kødelig kusine!" svarede Aramis.

"Ja, ja da! Altså: *Kære kusine!*"

Aramis gik videre:

Kære kusine!

Hans Eminence, hvem Gud bevare til lykke for Frankrig og til ulykke for rigets fjender, er lige ved at gøre det af med de kætterske oprørere i La Rochelle. Sandsynligvis vil den

> engelske flåde, der skulle komme til undsætning, næppe komme inden for byens synsvidde, og jeg vover endda at udtale, at hr. Buckinghams planer vil blive krydset af en eller anden stor begivenhed. Hans Eminence er den mest fremragende politiker i fortiden og nutiden og rimeligvis også i fremtiden. Han ville slukke Solen, hvis den generede ham. Meddel din søster denne glædelige efterretning, kære kusine! Jeg har drømt, at denne fordømte englænder var død, men jeg husker ikke, om det var af gift eller af et dolkestød. Men så meget er jeg sikker på, at jeg drømte, han var død, og du ved nok, at mine drømme altid slår til. Vær derfor overbevist om, at du snart vil se mig.

"Glimrende!" råbte Porthos, "du er digternes konge, kære Aramis! Du taler som apokalypsen, og er så pålidelig som selve evangeliet. Nu mangler du kun adressen på brevet."

"Ja, det er snart gjort!" sagde Aramis, idet han lagde brevet sirligt sammen og skrev:

> *"Til jomfru Michon, lærredshandlerske i Tours."*

De tre venner så på hinanden og brast i latter. Det havde de ikke ventet sig.

"I indser nu," sagde Aramis, "at Bazin er den eneste, som kan besørge dette brev til Tours. Min kusine kender kun Bazin, og har ikke tillid til andre end ham. Enhver anden ville bringe det hele i uorden. Hertil kommer, at Bazin er ærgerrig og sidder inde med en del kundskaber. Han har læst historie og ved, at Sixtus den Femte havde vogtet svin, før han blev pave. Nå, og da han samtidig med mig agter at tjene kirken, nærer han det

beskedne håb, at han også en gang kan blive pave, eller i hvert fald kardinal. I kan nok tænke, at en mand, der nærer så højtflyvende planer, ikke lader sig fange, eller hvis han bliver fanget, hellere underkaster sig martyriet end siger et eneste ord."

"Vel," sagde d'Artagnan. "Jeg misunder dig på ingen måde Bazin, men lad mig så i stedet benytte Planchet. Mylady har en gang ladet ham prygle igennem og kaste på døren. Planchet har en god hukommelse, og jeg indestår jer for, at han hellere lader sig slå ihjel, end han opgiver sin hævn. Er historien i Tours din sag, Aramis, så er dog historien i London min. Jeg beder jer derfor om at vælge Planchet. Han har før været i London og kan meget korrekt sige: *London, sir, if you please*, og *my master lord d'Artagnan*. I kan derfor være ganske rolige; han er mand for at klare sig både frem og tilbage."

"Ja, så," sagde Athos, "må Planchet have syv hundrede pund, når han rejser, syv hundrede, når han kommer igen, og Bazin må have tre hundrede, når han rejser, og tre hundrede, når han kommer igen. Så bliver der kun fem tusind pund tilbage af vore penge. Lad os så tage hver et tusind pund, som vi kan bruge efter eget ønske, og så har vi en beholdning på tusind pund, som abbeden kan gemme for uforudsete tilfælde. Går I ind på det?"

"Kære Athos," sagde Aramis, "du taler som en Nestor."

Planchet blev kaldt ind og fik sine instrukser. D'Artagnan havde allerede forberedt ham og forestillet ham først den store ære, dernæst pengene og til sidst faren, som var forbundet med rejsen.

"Jeg syr brevet ind i foret på min frakke," sagde Planchet, "og hvis jeg bliver fanget, sluger jeg det."

"Ja, men så kan du jo ikke udrette dit ærinde!" sagde d'Artagnan.

"Giv mig en afskrift af brevet, så skal jeg lære det udenad til i morgen."

D'Artagnan så på sine venner, som ville han sige:

"Nå, hvad sagde jeg?"

"Nu får du otte dage til at nå frem til lord Winter," sagde han derpå til Planchet, "og otte dage til at komme hjem igen. Og er du her ikke igen seksten dage efter din afrejse præcis klokken otte aften, får du ikke en skilling, selv om det så kun er fem minutter, du kommer for sent."

"Så lad mig få et ur, herre!" sagde Planchet.

"Du kan få dette," sagde Athos og gav ham med sin sædvanlige ubekymrede ædelmodighed sit ur, "og bær dig så fornuftigt ad. Tænk på, at hvis du lukker munden op eller driver om til ingen nytte, kan det koste din herre hans hoved, og han har dog så stor tillid til dig, at han påtager sig ansvaret for dig over for os. Men vær samtidig overbevist om, at hvis der ved din forseelse tilstøder d'Artagnan en ulykke, så skal jeg nok vide at finde dig, hvor du så end er, og det bliver ikke til dit bedste, det bliver for at sprætte maven op på dig!"

"Å, herre!" sagde Planchet på en gang krænket over mistanken og forfærdet over musketerens ro.

"Og jeg," sagde Porthos og rullede med sine store øjne, "jeg flår dig levende."

"Å, herre!"

"Og jeg," sagde Aramis med sin blide, klangfulde stemme, "jeg steger dig over en sagte ild som en vild!"

"Å, herre!"

Planchet gav sig til at græde, men vi skal lade det være usagt, om det var af skræk over de trusler, som rettedes imod ham, eller af rørelse over de fire venners inderlige sammenhold.

D'Artagnan tog ham i hånden og trykkede ham til sig.

"Ser du, Planchet," sagde han, "alt dette siger de herrer af omsorg for mig, men i grunden holder de meget af dig."

"Ja, herre!" sagde Planchet, "enten har jeg lykken med mig, eller også bliver jeg parteret, men hvis det skulle gå så galt, kan I dog stole på, at ikke en stump af mig skal sige et muk!"

Det blev afgjort, at Planchet skulle rejse næste morgen klokken otte, så kunne han lære brevet udenad om natten, og han vandt på den måde tolv timer, da han skulle være tilbage den sekstende dags aften klokken otte.

Om morgenen, lige som han skulle stige til hest, tog d'Artagnan, som i grunden havde en svaghed for hertugen, Planchet til side og sagde til ham:

"Hør, når du har givet lord Winter brevet, og han har læst det, så sig til ham: "Hold øje med Hans Nåde, hertugen af Buckingham. Man stræber ham efter livet." Men, Planchet, dette er så alvorlig og vigtig en sag, at jeg ikke engang har fortalt mine venner, at jeg agtede at betro dig denne hemmelighed, og jeg ville ikke give dig den skriftligt, om jeg så kunne blive musketerkaptajn!"

"De kan være ganske rolig, herre," svarede Planchet, "De skal få at se, at man kan stole på mig!"

Derpå besteg Planchet sin udmærkede hest, som han skulle skifte efter de første tyve mil, og red af sted i galop, lidt beklemt ved tanken om det tredobbelte løfte, musketererne havde givet ham, men for resten i det bedste humør af verden.

Næste morgen rejste Bazin til Tours. Han skulle være tilbage otte dage efter.

Som man kan tænke, var de fire venner mere end nogen sinde før på post og havde øjnene og ørene med sig, mens tjenerne var borte. De tilbragte deres tid med at se at få at vide, hvad folk talte om, med at udspejde kardinalen og opsnuse hans kurerer. Mere end en gang blev de grebet af en uovervindelig skræk, når de uventet blev kaldt til tjeneste. Desuden måtte de også sørge for deres egen sikkerhed. Mylady var en fremtoning, som ikke lod folk sove roligt, når de en gang havde haft med hende at gøre.

Den ottende dags morgen trådte Bazin, frisk som en fisk og smilende som sædvanlig, ind i Parpaillots værtshus, netop som de fire venner sad ved deres frokost.

"Hr. Aramis! Her er svaret fra Deres kusine," sagde han, som aftalt var.

De fire venner så glade på hinanden. Halvdelen af arbejdet var gjort, ganske vist den korteste og den letteste.

Aramis tog brevet, som var skrevet med en klodset skrift og i et ubehjælpsomt sprog.

"Du gode Gud!" råbte han leende, "det er til at fortvivle over! Den stakkels Michon kommer aldrig til at skrive ordentligt."

"Hvem er den sølle Michon?" spurgte en schweizer, som sad og passiarede med de fire venner, da brevet kom.

"Å, Gud," svarede Aramis, "det er en fortryllende lille lærredshandlerske, som jeg holder meget af, og som jeg har bedt om at sende mig nogle skjorter."

"Guds død!" sagde schweizeren. "Er hun forholdsvis lige så stor som hendes bogstaver, så kan De sige, at De har lykken med Dem, kammerat!"

Aramis læste brevet og rakte det til Athos.

"Læs, hvad hun skriver, Athos," sagde han.

Athos kastede et blik i brevet, og for at gøre det af med enhver mistanke, som havde kunnet opstå, læste han højt:

> Kære fætter!
> Min søster og jeg forstår også godt at tyde drømme, og vi er også skrækkelig bange for Dem. Men om Deres håber jeg nok, at man kan sige, den er uden betydning. Farvel! Lev vel! Og lad os en gang imellem høre fra Dem.
>
> *Aglaé Michon.*

"Hvad er det for en drøm, hun snakker om?" spurgte dragonen, som var kommet til.

"Ja, hvad er det for en drøm?" gentog schweizeren.

"Ih, for pokker," sagde Aramis, "det er lige ud! Det er en drøm, jeg har haft, og som jeg har fortalt hende."

"Ja vel, det er ligefrem, at man fortæller sine drømme, men jeg drømmer aldrig!" sagde schweizeren.

"Det kan De være glad for," sagde Athos og rejste sig, "jeg ville ønske, jeg kunne sige det samme."

"Aldrig!" gentog schweizeren, henrykt over, at der var noget, Athos misundte ham. "Aldrig nogen sinde!"

Da d'Artagnan så, at Athos rejste sig, gjorde han ligeså, tog ham under armen og gik ud med ham.

Porthos og Aramis blev og hørte på dragonens og schweizerens vrøvl.

Bazin gik hen og lagde sig til at sove på et knippe halm, og da han havde mere fantasi end schweizeren, drømte han, at Aramis var blevet pave og satte en kardinalhat på hovedet af ham.

Men, som vi har sagt, var det kun en del af de bekymringer, som pinte de fire venner, der var blevet fjernet ved Bazins lykkelige hjemkomst. Ventetiden er altid lang, og særlig d'Artagnan var tilbøjelig til at vædde på, at et døgn nu havde otte og fyrre timer. Han glemte, at sejladsen nødvendigvis måtte være langsom, og han overdrev Myladys magt. Han udstyrede denne kvinde, der stod for ham som en slags djævel, med overnaturlige hjælpemidler. Ved den ringeste støj troede han straks, at det var folk, der kom for at arrestere ham, og at Planchet var blevet fanget og nu skulle konfronteres med ham og hans venner. Hertil kom, at hans tillid til den brave picarder, der hidtil havde været så stor, blev mindre dag for dag.

Kun Athos var ganske rolig, som om der ingen fare var på færde, og som om alt gik sin jævne gang.

Den sekstende dag var spændingen så tydelig hos d'Artagnan og hans to venner, at de ikke kunne sidde roligt noget sted, men strejfede rundt som skygger på den vej, ad hvilken Planchet skulle komme tilbage.

"Man skulle ikke tro, at I var voksne mænd, men børn," sagde Athos til dem. "At en kvinde kan sætte jer i en sådan ængstelse. Hvad drejer det sig om, når alt kommer til alt? Vi kan risikere at

blive fængslet, nå, hvad så, vi vil nok blive friet ud af fængslet ligesom fru Bonacieux. Vi kan måske vente at blive henrettet, men vi udsætter os jo hver dag blot for spøgs skyld for at få benet slået i stykker af en kugle ude i løbegravene, og jeg er overbevist om, at det gør meget mere ondt, når en kirurg sætter benet af os, end når bøddelen skærer hovedet af os. Tag det blot med ro. Om to timer, om fire timer, om seks timer eller senere, så vil Planchet være her. Han har lovet at komme, og jeg har stor tillid til ham, når han lover noget, for jeg tror, han er en rask fyr."

"Men hvis han nu ikke kommer?" sagde d'Artagnan.

"Ja, hvis han ikke kommer, så er det antagelig, fordi han er blevet opholdt. Han kan være styrtet med hesten, han kan være styrtet ved at ride over en bro, han kan være løbet så hurtigt, at han har fået krampe i benene. I må huske på, hvor meget der kan ske. Livet er som en rosenkrans af små uheld, som filosoffer tæller for hinanden med et smil. Vær filosoffer ligesom jeg, og sæt jer til bordet og drik. Intet viser verden i et så rosenrødt skær som at se den gennem et glas Chambertin."

"Det kan være meget godt," svarede d'Artagnan, "men det ærgrer mig, at jeg stadig, når jeg drikker vin, skal være bange for, at den kommer fra Myladys vinkælder."

"Du er meget vanskelig," sagde Athos. "Sådan en smuk kvinde."

"En formelig stemplet skønhed," sagde Porthos med en rå latter.

Athos kom uvilkårlig til at ryste over hele kroppen. Han strøg med hånden sveden bort fra sin pande og rejste sig med en nervøs bevægelse, som han ikke kunne beherske.

Imidlertid gik dagen, og aftenen kom langsomt, men den kom dog. Der blev fuldt i skænkestuen. Athos, der havde sin andel af den solgte diamant hos sig, opholdt sig her uafbrudt. I hr. de Busigny, der i øvrigt havde givet en udmærket middag, havde han fundet en fortrinlig spiller. De spillede som sædvanlig sammen til klokken præcis syv, da patruljen afløste posterne. Klokken halv otte gik tappenstregen.

"Det er ude med os," hviskede d'Artagnan til Athos.

"Sig hellere, at vi har tabt," sagde Athos, idet han roligt trak nogle guldstykker op af lommen og kastede dem henad bordet. "Nå, mine herrer, nu går tappenstregen, skal vi så gå til køjs."

Athos gik sammen med d'Artagnan. Aramis fulgte bagefter med Porthos under armen. Aramis gik og deklamerede vers, mens Porthos af og til rev sig i skægget som tegn på fortvivlelse.

Så dukkede der pludselig en skikkelse op i mørket. D'Artagnan kendte den straks og hørte en velkendt stemme sige:

"Jeg har taget Deres kappe med, for det er koldt i aften."

"Planchet," udbrød d'Artagnan ude af sig selv af glæde.

"Planchet," gentog Porthos og Aramis.

"Nå ja, Planchet! Hvad mærkeligt er der så i det. Han sagde, han ville komme igen klokken otte, og nu slår den netop otte. Men, Planchet, du er mand for at holde ord, og hvis du nogen sinde skulle forlade din herre, så kan du få plads hos mig."

"Nej, det gør jeg aldrig," sagde Planchet, "jeg forlader aldrig hr. d'Artagnan."

D'Artagnan mærkede samtidig, at han stak ham et brev i hånden.

D'Artagnan var lige ved at omfavne Planchet til velkomst, som han havde gjort til afsked, men han var bange for, at en sådan familiaritet midt på åben gade skulle støde en eller anden forbipasserende, og han holdt sig.

"Nu har jeg brevet," sagde han til Athos og de andre.

"Det er godt," sagde Athos, "lad os så gå hjem og læse det."

Brevet brændte i hånden på d'Artagnan. Han ville fremskynde sin gang, men Athos stak sin arm ind under hans, og den unge mand blev nødt til at gå i trit med sin ven.

Endelig kom de ud i teltet og fik tændt en lampe, og mens Planchet stillede sig på vagt ved indgangen, for at de fire venner ikke skulle blive overraskede, brød d'Artagnan med skælvende hånd det så utålmodigt ventede brev.

Det indeholdt kun en halv linje skrevet med ægte engelsk håndskrift:

"Thank you, be easy."

Athos tog brevet ud af d'Artagnans hænder. Han holdt det hen over lampen, til der gik ild i det, og slap det ikke, før det var brændt til aske. Så kaldte han på Planchet.

"Nu har du krav på dine syv hundrede livres, min ven, men du risikerede i øvrigt ikke stort ved at rejse med det brev."

"Da har jeg da såmænd gjort alt for at få det så kortfattet som muligt," sagde Planchet.

"Lad os høre," sagde d'Artagnan.

"Åh, det er en lang historie."

"Ja, du har ret, Planchet," sagde Athos, "det er bedst, vi venter med det, nu da tappenstregen er gået. Der vil blive lagt mærke til os, hvis vi har lys længere end de andre."

"Lad os så komme til ro," sagde d'Artagnan. "Sov vel, Planchet."

"Ja tak, det bliver første gang i løbet af seksten dage."

"For mig også," sagde d'Artagnan.

"Og for mig med!" sagde Porthos.

"Lige sådan her!" sagde Aramis.

"Nå ja, når jeg skal være ærlig," sagde Athos, "så er det samme tilfældet med mig."

49. Skæbne

Mylady var imidlertid ude af sig selv af vrede. Hun brølede som en løvinde, der var blevet slæbt om bord, og hun havde forsøgt at springe fra borde og atter komme i land. Hun kunne ikke tåle den tanke, at hun var blevet forhånet af d'Artagnan og truet af Athos, og dog skulle forlade Frankrig uden at hævne sig på dem.

Denne tanke var efterhånden blevet hende så uudholdelig, at hun uden hensyn til, hvad der kunne ramme hende selv, havde tigget kaptajnen om, at han ville sætte hende i land. Men kaptajnen, der skyndsomst muligt ville ud af sin ubehagelige stilling midt imellem franske og engelske krydsere, som en flagermus, der hverken er mus eller fugl, havde alt for stort hastværk med at komme tilbage til England. Han afslog at efterkomme, hvad han antog for et almindeligt kvindelune, og lovede sin passager, der i øvrigt var særligt anbefalet til ham af kardinalen, at sætte hende af i en af bretagnehavnene, enten i l'Orient eller Brest, hvis forholdene og franskmændene tillod det. Imidlertid fik de modvind og sø og måtte uafladeligt krydse. Ni dage efter at de var gået ud fra Charente, var Mylady, der var helt bleg af græmmelse og raseri, ikke nået videre, end at hun kunne se Frankrigs kyster fortone sig.

Hun kunne regne ud, at for at nå ind i landet fra den kant og få kardinalen i tale, ville der i det mindste medgå tre dage. Disse tre dage i forbindelse med de tidligere gav i alt tretten spildte dage, tretten dage, i hvilke der kunne være foregået

meget vigtige begivenheder. Hun forstod, at kardinalen efter al sandsynlighed ville være rasende, når hun vendte tilbage, og at han følgelig ville være mere tilbøjelig til at lytte til de andres klager over hende end til hendes anklage mod andre. Hun passerede derfor l'Orient og Brest uden at trænge ind på kaptajnen, der nok skulle vogte sig for at bringe spørgsmålet på bane. Mylady fortsatte altså sin rejse, og samme dag, som Planchet indskibede sig i Portsmouth for at gå til Frankrig, sejlede Hans Eminences udsending tænderskærende ind i havnen. Hele byen var i usædvanligt oprør. Fire store fartøjer, der lige var blevet færdige på værftet, skulle løbe af stablen. På molen sås Buckingham. Han strålede som sædvanlig af guld, diamanter og ædelstene, i hatten havde han en hvid fjer, der vajede helt ned over skuldrene. Han var omgivet af sin stab, der næsten var lige så pragtfuld som han selv.

Det var en af disse skønne, men sjældne dage, da England kommer i tanker om, at det har en sol. Det blege, men dog strålende himmellegeme gik ned i horisonten, mens det gød purpurskær i brede striber over himmel og hav og forgyldte byens gamle tårne og huse med en sidste glød, der fik vinduerne til at flamme som i genskær fra en ildebrand. Mylady indåndede denne søluft, der altid er mere frisk og oplivende inde ved land. Hun betragtede hele denne prægtige magtudfoldelse, som hun ganske alene, kvinde som hun var, skulle ødelægge med nogle poser guld. Hun sammenlignede sig i sit stille sind med den frygtelige jødiske kvinde Judith, da hun trængte ind i assyrernes lejr og så den umådelige masse stridstropper, heste, mænd og våben, som hendes hånd skulle bortvejre som en røgsky.

De lagde ind på reden, men i det øjeblik, de skulle til at kaste anker, gik en ualmindeligt stærkt armeret kutter, der tydelig nok var et kystvagtskib, op imod dem. Den satte en båd i vandet, som lagde til ved faldebet. I båden sad en officer, en bådsmand og otte roere. Officeren gik alene op på dækket, hvor han blev modtaget med al den respekt, som hans uniform indgød.

Officeren talte et øjeblik med kaptajnen og lod ham gennemlæse nogle papirer, som han havde med. På koffardikaptajnens befaling blev alle matroser og officerer kaldt op på dækket.

Da ordren var efterkommet, spurgte officeren i alles nærværelse kaptajnen ud om, hvor briggen kom fra, hvor den agtede sig hen, og hvad kurs den havde taget. Kaptajnen besvarede hurtigt alle spørgsmål uden at betænke sig. Så begyndte kaptajnen at mønstre alle de ombordværende en efter en. Han standsede foran Mylady og betragtede hende skarpt, men uden at tale til hende. Så gik han tilbage til kaptajnen og sagde igen et par ord til ham, og som om det var ham, der førte kommandoen om bord, gav han ordre til en manøvre, der straks blev udført. Så sejlede skibet videre, stadig eskorteret af den lille kutter, der holdt sig på siden af den og truede med sine seks kanongab, mens den lille båd fulgte efter i kølvandet.

Mens officeren havde fikseret Mylady, kan man forstå, at hun havde slugt ham med øjnene. Men hvor vant denne kvinde end var til med sit flammeblik at læse i dens hjerte, hvis hemmeligheder hun havde brug for, så mødte hun denne gang et så uigennemtrængeligt ansigt, at hun ikke kunne få det mindste ud af det. Officeren, der var standset foran hende, og

som havde iagttaget hende i tavshed med så stor opmærksomhed, var fem-seksogtyve år. Han var lys med blå, matte, dybtliggende øjne. Munden var fin og smukt tegnet, men den lå ubevægelig i sine korrekte linjer. Hans kraftigt skårne hage vidnede om den viljestyrke, der hos den almindelige engelske type kun er udtryk for stædighed. Panden var lidt skrå, som det ofte er tilfældet hos digtere, entusiaster og soldater, og let ned over den faldt håret, der var kort og tyndt, men som lige som skægget, der dækkede underansigtet, havde en køn kastanjebrun farve.

Da de kom ind i havnen, var det allerede nat. Tågen gjorde mørket endnu tættere og dannede omkring lygter og lanterner en ring, som den, der står omkring månen, når det tegner til regn. Luften var kold, fugtig og ubehagelig at indånde. Mylady, der ellers var en så uforsagt kvinde, kom uvilkårligt til at gyse.

Officeren lod folkene bære Myladys bagage ned i båden. Derpå rakte han hende hånden og bad hende stige ned i den.

Mylady betragtede denne mand og betænkte sig.

"Hvem er De, min herre," sagde hun, "siden De er så god at tage Dem særligt af mig?"

"Min uniform siger Dem det, frue! Jeg er officer i den engelske marine," lød den unge mands svar.

"Men er det da skik og brug, at de engelske marineofficerer stiller sig til deres landsmandinders disposition, når de kommer til en engelsk havn, og endog eskorterer dem i land?"

"Ja, Mylady, det er just skik og brug – ikke af galanteri, men af forsigtighed – at fremmede, som kommer hertil i krigstid, bliver ført til et bestemt hotel, for at de kan være under

regeringens opsigt, så længe indtil man ved fuldstændig besked om dem."

Skønt den unge officer talte med fuldkommen ro og i en meget høflig tone, formåede hans ord dog ikke at berolige Mylady.

"Jeg er jo ikke fremmed," sagde hun på flydende engelsk. "Jeg hedder lady Clarick, og denne forholdsregel ..."

"Det er en ganske almindelig forholdsregel, Mylady, og De vil finde ethvert forsøg på at unddrage Dem den forgæves."

"Vel, så følger jeg da med Dem."

Hun tog nu den hånd, officeren rakte hende, og gik ned ad trappen, foran hvilken båden ventede. Der lå en stor kappe udbredt i agterstavnen. Officeren lod hende sætte sig på den og tog selv plads ved siden af.

"Ro til!" kommanderede han matroserne.

De otte årer slog ned i vandet som med et slag, og båden fløj hen over vandspejlet.

Fem minutter senere var den ved land.

Officeren sprang op på kajen og rakte på ny Mylady en hånd.

En vogn holdt parat til dem.

"Er den vogn til os?" spurgte hun.

"Ja."

"Er der langt til hotellet?"

"Det er i den anden ende af byen."

"Lad os så komme af sted da," sagde Mylady.

Officeren passede på, at bagagen blev fastgjort bag på vognen, og da alt var i orden, tog han ærbødigt plads ved siden af hende og lukkede døren.

Kusken vidste besked. Uden at have fået ordre, piskede han på hestene, og vognen forsvandt snart efter inde i gaderne.

Modtagelsen forekom Mylady så mærkværdig, at den gav hende mere end nok at tænke på. Da hun tilmed så, at den unge officer ikke syntes oplagt til samtale, lænede hun sig tilbage i et hjørne af vognen og fordybede sig i gisninger.

Køreturen var ikke så kort.

Efter et kvarters forløb bøjede hun sig frem mod vinduet for at se, hvor de kørte hen. Der var ingen huse at se mere, kun træer. Og disse træer forekom hende i mørket som sorte spøgelser, der løb efter hinanden.

Det gøs i Mylady.

"Men vi er jo udenfor byen, min herre," sagde hun omsider. Officeren tav stadig.

"Hvis De ikke siger mig," fortsatte hun, "hvor vi kører hen, tager jeg ikke med længere, det vil jeg sige Dem, min herre!"

Heller ikke på denne trussel fulgte noget svar.

"Det er dog for galt," råbte Mylady. "Hjælp! Hjælp!"

Stadig intet svar. Vognen blev ved at rulle af sted. Officeren forholdt sig så rolig som en billedstøtte.

Så blev Mylady vred. Hun så på ham med det frygtelige udtryk, der undertiden kunne komme i hendes ansigt, og som sjældent forfejlede sin virkning. Hendes øjne funklede i mørket.

Endda rørte den unge mand sig ikke af pletten, hvor han sad.

Mylady ville lukke vogndøren op og springe ud.

"Tag Dem i agt, frue," lød det endelig knapt og koldt, "De slår Dem ihjel."

Hun satte sig ned igen, skummende af raseri. Officeren bøjede sig frem og så på hende. Det lod til at overraske ham at se dette ansigt, der for et øjeblik siden var så smukt, fortrukket og stygt af raseri.

Den snu kvinde indså, at det ville blive hendes undergang, hvis hun lod ham læse i hendes sjæl. Hendes ansigt antog derfor atter sit sædvanlige udtryk, idet hun i en klynkende tone sagde:

"Men for Guds skyld, min herre, så sig mig dog, er det Dem, eller er det Deres regering – eller er det måske en fjende, der øver vold imod mig på denne måde?"

"Der er ingen, som øver vold imod Dem, Mylady. Hvad der vederfares Dem, er kun resultatet af en ganske simpel og almindelig forholdsregel, som vi er nødsagede til at tage over for enhver, der sætter foden på engelsk grund."

"De kender mig altså ikke?"

"Det er første gang, jeg har den ære at se Dem!"

"Og De vil give mig Deres æresord på, at De ingen grund har til at hade mig?"

"Det giver jeg Dem mit æresord på!"

Denne gang var der en sådan ro, næsten blidhed i den tone, hvori den unge mand sagde disse ord, at Mylady følte sig noget beroliget.

Efter at have kørt en times tid, holdt vognen foran en lukket gitterport. En hulvej førte herfra op til et stort, skummelt slot.

Idet de kørte på den grusede vej, hørte Mylady en dump brusen, og hun skønnede, at det måtte være havet, der brødes mod en stejl kyst.

Vognen passerede to hvælvede porte. Omsider holdt den i en mørk, firkantet gård. Vogndøren blev straks åbnet indvendig fra, den unge mand sprang ud og rakte Mylady hånden. Hun tog den og steg tilsyneladende ganske rolig ud.

"Ja, jeg er jo stadig fange," sagde hun, idet hun så sig om og derpå ofrede officeren det mest indtagende smil, hun formåede at vise. Hun tilføjede efter en ganske kort pause:

"Men det vil ikke vare længe, dette fangenskab, det er jeg vis på. Deres høflighed og min samvittighed er mig tilsammen en borgen derfor."

Officeren lod sig ikke bedåre af smiger eller komplimenter. Han svarede hende slet ikke. Derimod trak han en lille sølvfløjte frem af sit bælte og gav tre stød i den. Signalet kaldte flere mænd frem. De spændte hestene fra og trak vognen ind i et skur.

Med uforandret rolig høflighed opfordrede officeren sin fange til at følge med ind i slottet. Hun tog med påtaget smil hans arm, hvorpå de gik ind ad en lav, hvælvet port, gennem en mørk gang og opad en vindeltrappe. Her standsede de foran en svær dør, som officeren åbnede med en nøgle, han havde hos sig. Døren bevægede sig tungt og pibende på sine hængsler.

Mylady så sig om i det værelse, der blev hende anvist. Hun var øjeblikkelig på det rene med dets udstyrelse.

Bohavet kunne passe til et fængsel. Men det kunne også passe til et gæsteværelse. Jernstængerne for vinduerne og slåerne udvendig på døren tydede dog nærmest på, at det var et fængsel.

Et øjeblik svigtede denne kvindes sjælsstyrke hende. Livet havde dog ellers hærdet den. Hun segnede om i en lænestol,

lagde armene over kors, bøjede hovedet og ventede hvert øjeblik at se en dommer træde ind for at holde forhør over hende.

Men i stedet for kom der foreløbig et par matroser, som bar hendes bagage ind, lagde den i en krog og gik igen, lige så umælende som de var kommet.

Officeren så til med den ham egne, aldeles urokkelige ro. Han vedblev at være meget tavs. Sine ordrer gav han med en håndbevægelse eller et stød i piben. Det var, som om sproget ikke eksisterede for denne mand og hans undergivne, eller som om det i det mindste var overflødigt.

Mylady kunne ikke holde situationen ud længere. Hun brød tavsheden.

"For Gud i Himlens skyld, min herre," råbte hun, "hvad skal dog alt dette sige? Riv mig ud af denne uvished. Jeg har mod til at trodse enhver fare, når jeg blot kan øjne den, og ligeledes har jeg mod nok til at bære enhver ulykke, som jeg kender. Men her? Hvor er jeg? Hvad er jeg? Er jeg fri, hvortil så de jernstænger og slåerne udvendig på døren? Eller er jeg måske fange – og hvad har jeg da gjort?"

"De befinder Dem her i et værelse, der er bestemt for Dem, Mylady. Jeg havde ordre til at hente Dem, inden De gik fra borde, og føre Dem her hen. Denne ordre mener jeg at have udført, med en soldats strenghed ganske vist, men tillige med al den høflighed, der kan fordres af en kavaler. Her ender – i hvert fald foreløbig – mit hverv overfor Dem, frue. Resten bliver en andens sag."

"Og hvem er denne anden?" spurgte Mylady høfligt. "Kan De ikke sige mig hans navn?"

I det samme hørtes trin og sporeklirren på trappen. Der lød flere stemmer, som lidt efter lidt tabte sig, og derefter hørtes kun en enkelt persons fodtrin, som nærmede sig døren.

"Der er han, frue," sagde officeren, idet han trådte til side og indtog en ærbødig stilling.

Den indtrædende havde blottet hovedet, men bar sværd ved siden. Han drejede på sin knebelsbart, idet han mønstrede omgivelserne.

Mylady syntes, hun skulle kende ham, som han stod der i skyggen. Hun støttede sig med den ene hånd på sin lænestol og strakte hovedet frem, for at få fuld vished.

Den fremmede gik langsomt hen imod hende. Da han kom ind i lampens lyskreds, fo'r Mylady uvilkårlig tilbage.

Der var ingen tvivl længere.

"Lord Winter!" råbte hun næsten ude af sig selv. "Er det Dem?"

"Ja, Mylady, det er mig," svarede lorden, idet han bukkede med en blanding af høflighed og ironi.

"Og dette slot?"

"Det er mit."

"Men dette værelse?"

"Det er Deres."

"Jeg er altså Deres fange?"

"Så omtrent."

"Men det er jo et forfærdeligt misbrug af Deres magt."

"Ingen store ord. Lad os sætte os ned og tale roligt sammen, som det sømmer sig for svoger og svigerinde."

Han vendte sig om imod døren. Da han fik øje på den unge officer, der stod og ventede på ordre, sagde han:

"Det er godt, hr. Felton. Tak skal De have! Lad os være ene."

50. Svoger og svigerinde

Lord Winter lukkede døren, skød en slå for og satte en stol hen ved siden af sin svigerindes lænestol.

Mylady grublede imedens over de muligheder, der nu åbnede sig for hende, og kom fuldstændig på det rene med hele det væv, hun naturligvis ikke havde kunnet skimte, så længe hun ikke vidste, hvem det var, hun var faldet i hænderne på.

Hun vidste, at hendes svoger var en fuldendt kavaler, er dristig jæger, en forvoven spiller og meget erfaren overfor kvinder. Men hun vidste også, at rænker slet ikke lå for ham.

Hvordan havde han da fået at vide, at hun var på vej til England? Hvorfor havde han ladet hende gribe? Og endelig: Hvorfor holdt han hende fanget?

Athos havde ganske vist ladet nogle ord falde, hvoraf hun kunne slutte, at hendes samtale med kardinalen havde haft vidner, men hun kunne ikke tro, at han havde kunnet lægge en så fortrinlig kontramine. Hun var snarere bange for, at hendes tidligere bedrifter i England var blevet opdaget.

Buckingham var måske kommet på det rene med, at det var hende, der havde skåret diamantdupperne af, og ville nu hævne sig for dette forræderi. Men Buckingham kunne ikke gå til yderligheder overfor en kvinde, særlig ikke når han troede, at det var skinsyge, der havde ledet hende.

Den gisning forekom hende at være den sandsynligste: at der her var tale om en hævn for fortiden og ikke om at lægge hindringer for hende i fremtiden. I ethvert tilfælde var hun glad

ved at være faldet i hænderne på sin svoger, som hun mente hurtigt at kunne få bugt med, i stedet for med en mere dreven og direkte fjende.

"Ja vel, lad os passiare sammen, svoger," sagde hun med en slags oprømthed, bestemt på, trods lordens forstillelse, af denne samtale at drage alle de oplysninger, hun behøvede til at indrette sin opførsel for fremtiden.

"De har altså besluttet Dem til at vende tilbage til England," sagde lord Winter, "uagtet De i Paris så ofte har forsikret mig om, at De aldrig mere ville sætte Deres ben på Storbritanniens grund?"

Mylady besvarede dette spørgsmål med et nyt.

"Sig mig først," svarede hun, "hvorledes det har været Dem muligt i den grad at udspionere mine skridt, at De ikke alene har været underrettet om min ankomst til England, men endda om dagen og timen og den havn, jeg ville anløbe."

Lord Winter optog Myladys taktik, idet han tænkte som så, at den måtte være god, når hans svigerinde brugte den.

"Sig mig selv, kære svigerinde," svarede han, "hvad De agter at foretage Dem i England?"

"Jeg er kommet for at besøge Dem," svarede Mylady uden at ane, i hvor høj grad hun ved dette svar bestyrkede den mistanke, som d'Artagnans brev havde vakt hos hendes svoger, og idet hun blot gik ud på at gøre sin tilhører velvilligt stemt ved en løgn.

"Så! For at besøge mig!" sagde lord Winter.

"Naturligvis, er det måske så mærkeligt?"

"Men har De ikke et andet øjemed med Deres besøg i England end at besøge mig?"

"Nej."

"Det er altså ene og alene for min skyld, at De har gjort Dem den ulejlighed at tage over Kanalen?"

"Ja, alene for Deres skyld."

"Død og pine! Det kan man kalde kærlighed, svigerinde."

"Er jeg ikke Deres nærmeste slægtning?" spurgte Mylady naivt i den mest rørende tone.

"Og samtidig min eneste arving, ikke sandt?" svarede lord Winter og betragtede Mylady skarpt.

Hvor meget herredømme hun end havde over sig selv, fo'r Mylady dog uvilkårligt sammen, og da lord Winter, idet han udtalte de sidste ord, havde lagt hånden på sin svigerindes arm, undgik denne skælven ikke hans opmærksomhed.

Stødet var ført sikkert og havde ramt. Myladys første tanke var, at hun var blevet forrådt af Ketty, og at kammerpigen havde fortalt baronen de udtalelser, hun havde været uforsigtig nok til at lade falde i hendes nærværelse. Hun mindedes ligeledes det rasende og uforsigtige udfald, hun havde gjort mod d'Artagnan, da denne havde reddet hendes svogers liv.

"Jeg forstår Dem ikke, mylord," sagde hun for at vinde tid og for at få sin modstander til at tale. "Hvad mener De egentlig? Er der nogen skjult mening i Deres ord?"

"Nej bevares," sagde lord Winter med en tilsyneladende troskyldighed, "De har ønsket at se mig og er derfor kommet til England. Jeg er blevet underrettet om dette ønske eller rettere sagt, jeg anede, at De nærede det, og for at forskåne Dem for alle de ubehageligheder, der er forbundet med en natlig ankomst til en havn, har jeg sendt Dem en af mine officerer og stillet en vogn til hans disposition. Han har bragt Dem her til

slottet, hvis kommandant jeg er, hvor jeg kommer hver dag, og hvor jeg, for at vi kan få vort gensidige ønske om at se hinanden opfyldt, har ladet et værelse sætte i stand til Dem. Er der måske noget mere forunderligt i det, jeg har sagt, end i det, De har fortalt mig?"

"Nej, hvad jeg finder forunderligt er kun, at De har været underrettet om min ankomst."

"Og dog er det den simpleste ting af verden, min kære svigerinde. Lagde De ikke mærke til, at kaptajnen på Deres lille skib, da De løb ind på reden, sendte en lille jolle i forvejen med sin logbog og listen over mandskabet? Da jeg er kommandant her i havnen, blev papirerne bragt til mig, og jeg så Deres navn. Mit hjerte sagde mig straks, hvad jeg har fået bekræftet af Deres mund, hvad grunden var til, at De havde udsat Dem for en sørejses besværligheder på en så farlig årstid, og jeg sendte da min kutter ud til Dem. Resten kender De."

Mylady mærkede godt, at lord Winter løj, men det gjorde hende kun endnu mere angst.

"Kære svoger, var det ikke lord Buckingham, jeg så på havnedæmningen ved min ankomst i aftes?" spurgte hun.

"Jo, det var ganske rigtigt ham. Nå, jeg forstår, at synet af ham må have forskrækket Dem," svarede lorden. "De kommer fra et land, hvor man naturligvis beskæftiger sig meget med ham, og jeg ved, at hans oprustninger mod Frankrig giver Deres ven kardinalen meget at tænke på."

"Min ven kardinalen!" udbrød Mylady, som mærkede, at lord Winter rimeligvis var lige så godt underrettet om dette punkt som om det foregående.

"Er han måske ikke Deres ven?" sagde lorden henkastet, "ja, undskyld, det troede jeg. Vi skal imidlertid senere komme tilbage til hertugen. For øjeblikket vil vi ikke forlade den kordiale tone, vor samtale havde fået. De sagde altså, at De var kommet for at besøge mig."

"Ja."

"Nu vel, og jeg svarede Dem, at Deres ønske skulle blive opfyldt, og at vi vil få hinanden at se hver dag."

"Skal jeg da blive her for bestandig?" spurgte Mylady med en vis angst.

"Synes De måske ikke om lejligheden, svigerinde? Sig blot til, hvis der mangler noget, og jeg skal skynde mig med at skaffe Dem det."

"Jeg har hverken kammerpige eller tjenere ..."

"De skal få det alt sammen, frue. Sig mig blot, hvorledes Deres første mand havde indrettet det for Dem, og skønt jeg kun er Deres svoger, vil jeg dog arrangere det akkurat på samme måde."

"Min første mand!" udbrød Mylady og så på lord Winter med opspilede øjne.

"Ja, Deres franske mand, jeg mener ikke min broder. Hvis De skulle have glemt det, kan jeg for resten skrive til ham for at indhente de fornødne oplysninger desangående, da han lever endnu."

En kold sved sprang frem på Myladys pande.

"De spøger vel!" sagde hun med en angstfyldt stemme.

"Ser jeg måske ud til det?" spurgte baronen og rejste sig op, idet han trådte et skridt tilbage.

"Eller rettere sagt, De fornærmer mig," fortsatte hun, idet hun krampagtigt knugede sine hænder om de to stolearme og rejste sig halvt op.

"Jeg skulle fornærme Dem!" udbrød lord Winther foragteligt, "tror De virkelig, at det ville være muligt?"

"Alvorlig talt," svarede Mylady, "De er enten fuld eller gal. Gå deres vej og send mig en kammerpige."

"Kammerpiger er meget indiskrete, svigerinde, kunne jeg ikke gøre tjeneste i hendes sted? På den måde ville alle vore hemmeligheder blive i familien."

"Uforskammede!" udbrød Mylady. Hun kastede sig mod baronen, der ventede hende med armene over kors, men dog med hånden på kården.

"Jeg ved, at det er Deres vane at myrde folk, men jeg kan lade Dem vide, at jeg agter at forsvare mig selv, selv mod Dem."

"Ja, De har ret," svarede Mylady, "og De kan være fej nok til at lægge hånd på et fruentimmer."

"Måske! Men for resten kunne jeg da i så fald anføre til min undskyldning, at jeg ikke er den første mand, der har lagt hånd på Dem."

Med disse ord berørte baronen let Myladys venstre skulder.

Mylady udstødte et dumpt hyl og trak sig tilbage til en krog af værelset ligesom en panter, der vil tage tilløb til et spring.

"Skrig kun op så meget De lyster," sagde lord Winter, "men prøv ikke på at bide, for i så fald må jeg gribe sagen an på en anden måde. Her findes ingen prokuratorer til at ordne arvespørgsmålene, ingen omstrejfende riddere, der kan yppe kiv med mig for den smukke dames skyld, som jeg har gjort til fange. Derimod har jeg dommere, der er beredt til at dømme

den kvinde, der, skønt allerede gift, har været skamløs nok til at liste sig ind i min ældste broders, lord Winters ægteseng, og disse dommere, kan jeg forsikre Dem om, vil sende Dem til en bøddel, der vil gøre begge Deres skuldre ens."

Han fortsatte med voksende forbitrelse:

"Å, ja, jeg forstår det meget godt. Efter at have arvet min broder kunne De også nok have lyst til at arve mig, men jeg vil straks sige Dem et. De kan dræbe mig eller lade mig dræbe, ligesom De vil, mine forholdsregler er taget, ikke en skilling af min formue skal blive Deres. Er De ikke allerede rig nok, De, der ejer næsten en million, og kan De ikke endelig standse på Deres skæbnesvangre bane, eller gør De kun ondt af ren glæde over at gøre det? Hvis ikke min broders minde var mig helligt, skulle De komme til at rådne op i et statsfængsel eller komme til at forlyste matroserne i Tyburn. Jeg skal tie, men find De Dem med ro i Deres fangenskab. Om fjorten dage eller tre uger rejser jeg til La Rochelle med armeen, men dagen før min afrejse vil De blive bragt om bord i et skib, som jeg først vil se gå under sejl, og som skal bringe Dem til vore sydlige kolonier. Jeg skal medgive Dem en ledsager, der skal skyde Dem en kugle for panden ved det første forsøg, De måtte gøre på at vende tilbage enten til England eller til fastlandet."

Mylady lyttede med en sådan opmærksomhed, at hendes øjne blev helt store.

"Ja," fortsatte lord Winter, "for øjeblikket bliver De på dette sted. Dets mure er tykke, dørene er stærke, jernstængerne forsvarlige. For resten vender Deres vindue ud til klipperne over havet. Folk, der er mig hengivne med liv og sjæl, holder vagt udenfor dette værelse og passer på alle udgange, der fører ned

til gården, og selv om De skulle slippe ud i den, har De endnu tre porte at passere. Ordren er aldeles bestemt: Et skridt, en mine, et ord, der tyder på undvigelse, og der bliver fyret på Dem. Bliver De dræbt, håber jeg, at den engelske justits vil være mig taknemlig, fordi jeg har sparet den for et ubehageligt arbejde. Jeg ser det godt! Deres ansigt får atter sit rolige præg, Deres træk det sikre udtryk. Fjorten dage, tre uger, tænker De! Så har det ingen nød! Med min opfindsomhed skal jeg nok inden den tid finde et eller andet offer. Inden fjorten dage, mener De, skal jeg være borte herfra! De kan jo forsøge det."

"Den officer, der i min fraværelse har den øverste kommando her, har De allerede set og kender De. Som De ved, forstår han at lystre en befaling, for De har ikke – jeg kender Dem – gjort rejsen fra Portsmouth hertil uden at have forsøgt på at få ham til at tale. Hvad synes De om ham? Kunne en statue af marmor være mere ubevægelig og stum? De har allerede forsøgt Deres forførelseskunster på mange mænd, og desværre har De altid været heldig, men forsøg Dem engang på ham, og hvis De kommer nogen vegne med ham, vil jeg erklære Dem for at være Djævelen selv."

Han gik hen til døren og åbnede den heftigt.

"Kald på hr. Felton," sagde han. "Vent et øjeblik. Jeg vil blot anbefale Dem til ham."

Der indtrådte en pinlig pause, under hvilken man hørte langsomme, taktfaste skridt nærme sig. Kort efter viste en menneskelig skikkelse sig i den mørke gang, og den unge løjtnant, med hvem vi allerede har gjort bekendtskab, standsede på dørtærsklen for at modtage baronens ordre.

"Træd indenfor, min kære John," sagde lord Winter, "træd indenfor og luk døren."

Den unge officer adlød.

"Betragt engang dette fruentimmer," fortsatte baronen. "Hun er ung og smuk og i besiddelse af alle mulige forførelsesmidler. Nu vel, skønt hun ikke er mere end femogtyve år gammel, er hun dog et uhyre, der har begået så mange forbrydelser, som De i et år kan finde i vore domstoles arkiver. Hendes stemme er til hendes fordel, hendes skønhed tjener som lokkemad for ofrene, og hun betaler med sit legeme de løfter, hun har givet, det må man lade hende. Hun vil prøve på at forføre Dem, måske endog på at dræbe Dem. Jeg har trukket Dem frem af elendigheden, Felton, jeg har fået Dem udnævnt til løjtnant, og jeg har en gang frelst Deres liv, De ved, ved hvilken lejlighed. Jeg er ikke blot Deres beskytter, men Deres ven, ikke blot en velgører, men en fader for Dem. Denne kvinde er kommet til England for at lægge råd op imod mit liv. Vel, jeg har slangen i min magt. Jeg har ladet Dem kalde, og nu siger jeg til Dem: Min ven Felton, min søn John, våg over mig, men vogt først og fremmest dig selv for denne kvinde. Sværg ved dit håb om salighed at gøre dit til, at hun ikke undgår den fortjente straf. John Felton, jeg stoler på dit ord. John Felton, jeg tror på din loyalitet."

"Mylord," svarede den unge officer, og lagde i sit blik alt det had, som rummedes i hans hjerte. "Mylord, jeg sværger Dem til, at Deres ønske skal blive opfyldt."

Mylady mødte dette blik som et offer, der finder sig i sin skæbne. Det var umuligt at se en større blidhed, en større resignation end den, der hvilede over hendes smukke ansigt.

Lord Winter kunne næppe nok selv genkende den tigerinde, han et øjeblik i forvejen beredte sig til at bekæmpe.

"Hun må aldrig forlade dette værelse, hører De, John," blev baronen ved, "hun må ikke korrespondere med nogen og kun tale med Dem, om De ellers vil gøre hende den ære at svare hende."

"Vel, mylord, jeg har svoret."

"Og nu, frue, forsøg på at få fred med Deres Gud, for af mennesker er De dømt."

Mylady hang med hovedet, som om hun følte sig tilintetgjort af denne dom. Lord Winter forlod hende med et vink til Felton, der fulgte ham og lukkede døren.

Et øjeblik efter hørtes udenfor på gangen de tunge skridt af en marinesoldat, der holdt vagt med huggerten i bæltet og pistol i hånden.

Mylady blev i nogle minutter siddende i den samme stilling, for hun var forberedt på, at man måske iagttog hende igennem nøglehullet. Så løftede hun langsomt hovedet i vejret. Det havde antaget et frygteligt truende og ondskabsfuldt udtryk. Hun skyndte sig hen til døren for at lytte, kiggede ud gennem vinduet og sank atter ned i en stor lænestol. Hun tænkte.

51. Officeren

Kardinalen ventede imidlertid at høre nyt fra England, men der kom kun dårlige efterretninger.

Hvor godt indesluttet La Rochelle end var, og hvor sikkert end udfaldet af kampen kunne synes, takket være de trufne foranstaltninger, og navnlig det dige, der afskar al forbindelse med den belejrede by til søs, kunne blokaden dog trække længe ud endnu, og det var en stor ydmygelse for kongens armé og en stor gene for kardinalen, der vel ikke behøvede at sætte splid mellem Louis den Trettende og Anna af Østrig, da dette allerede var gjort, men som skulle forsone hr. de Bassompierre, der var stødt sammen med hertugen af Angoulême.

Hvad arveprinsen angår, der havde begyndt belejringen, så overlod han til kardinalen at bringe den til ende.

Trods byens borgmesters utrolige udholdenhed og standhaftighed var der dog blevet forsøgt et mytteri i byen for at fremkalde dens overgivelse, men borgmesteren havde ladet urostifterne hænge. Denne eksekution slog koldt vand i blodet på de urolige hoveder, der nu besluttede at dø af sult. Denne død forekom dem alligevel langsommere og mere usikker end strangulering ved strikken.

Fra tid til anden opsnappede de belejrende på den anden side de sendebud, som Rochelle-folkene afsendte. I alle tilfælde blev der gjort kort proces. Hr. kardinalen udtalte kun det ene ord: Hænges! Man inviterede kongen til at overvære hængningen. Hs. Majestæt indfandt sig også og valgte sig en god plads for at

kunne følge operationen i alle dens enkeltheder. Det adspredte ham altid noget og fik ham til at finde sig i belejringen med mere tålmodighed, men ikke desto mindre kedede han sig lumskt og talte hvert øjeblik om at vende tilbage til Paris. Hvis sendebuddene og spionerne var udeblevet, ville Hs. Eminence derfor trods sin store opfindsomhed have befundet sig i en slem forlegenhed.

Imidlertid gik tiden, og Rochelle-folkene overgav sig ikke. Den sidste spion, der var blevet grebet, havde haft et brev hos sig. I dette brev, der var stilet til Buckingham, stod der rigtig nok, at byen var bragt til det yderste, men i stedet for at tilføje: "Hvis De ikke kommer os til hjælp om fjorten dage, overgiver vi os," stod der ganske tørt: "Hvis De ikke kommer os til hjælp inden fjorten dage, vil vi alle være døde af sult, når De kommer."

Rochelle-folkene satte altså hele deres håb til Buckingham, og det var rimeligt, at hvis de en dag fik aldeles pålidelig efterretning om, at de ikke mere kunne stole på ham, ville deres mod svinde med håbet.

Derfor ventede kardinalen med stor utålmodighed efterretninger fra England om, at Buckingham ikke ville komme.

Spørgsmålet om at tage byen med storm var ofte blevet bragt på bane i kongens råd, men bestandigt forkastet. For det første syntes La Rochelle at være uindtagelig, og dernæst vidste kardinalen, hvad han end sagde, meget godt, at en kamp, hvori franskmænd udgød franskmænds blod, betød et tilbageskridt på tresindstyve år, og på dette punkt var kardinalen for sin tid, hvad man nu om stunder kalder en fremskridtsmand. Indtagelsen af La Rochelle og nedsablingen af et par tusinde

huguenotter i 1628 ville alt for meget have lignet blodbadet i Bartholomæusnatten 1572, men desuden blev forslaget om at anvende dette radikale middel, som kongen, der var en god katolik, ikke havde noget imod, bestandig vist tilbage af de kommanderende generaler med det argument: La Rochelle kan kun indtages ved udhungring.

Kardinalen kunne ikke frigøre sig for en vis uro for sin frygtelige udsending, for også han havde hørt besynderlige rygter om dette fruentimmer, der snart var en slange, snart en løvinde. Havde hun forrådt ham? Var hun død? I ethvert tilfælde kendte han hende godt nok til at vide, at hvad enten hun virkede for eller imod ham, hvad enten hun var hans ven eller fjende, ville hun ikke uden tvingende omstændigheder holde sig i ro. Men hvorfra stammede vanskelighederne? Det var det, han ikke kunne få rede på.

For resten stolede han med god grund på Mylady. Han havde i denne kvindes fortid gættet frygtelige ting, som kun hans røde kappe kunne dække over, og han følte, at denne kvinde af en eller anden grund var hans, idet hun kun hos ham kunne finde tilstrækkeligt værn mod den fare, der truede hende.

Han besluttede derfor at fortsætte krigen i tillid til sine egne kræfter og uden at gøre regning på et lykketræf. Han fortsatte altså opførelsen af det famøse dige, der skulle udhungre La Rochelle. Imidlertid kastede han blikket på den ulykkelige by, der indesluttede så megen elendighed og så mange heroiske dyder, og mindedes et ord af Louis den Ellevte, der var hans politiske forgænger, ligesom han selv var Robespierres: Del og hersk!

Da Henrik den Fjerde belejrede Paris, lod han kaste brød og levnedsmidler over muren. Kardinalen gjorde det samme med små billetter, i hvilke han forestillede Rochelle-folkene, hvor uretfærdig, egoistisk og barbarisk deres anføreres opførsel var, for skønt de havde korn i overflødighed, uddelte de det ikke. De gik ud fra det princip – for de havde også principper – at det kunne være ligegyldigt, om kvinderne, børnene og oldingene døde, når blot mændene, der skulle forsvare murene, var kraftige og i god sundhedstilstand. Billetterne mindede imidlertid mændene om, at disse børn, kvinder og oldinge, som man lod omkomme, var deres børn, ægtefæller og fædre, og at det ville være mere retfærdigt, at alle delte samme skæbne og behandledes ens.

Disse billetter gjorde al den ønskede virkning, idet de bestemte en stor mængde af indvånerne til at åbne underhandlinger med den kongelige armé.

Men netop som kardinalen så frugterne af sin krigslist og glædede sig ved at have bragt den til udførelse, kom der en mand til La Rochelle. Hvordan han var sluppet gennem de kongelige linjer, må guderne vide, da Bassompierre, Schomberg og hertugen af Angoulême, der selv kontrolleredes af kardinalen, passede på som smede. Men manden kom nu imidlertid til byen fra Portsmouth med den efterretning, at han havde set en prægtig flåde beredt til at stikke i søen inden otte dage. Desuden lod Buckingham melde til borgmesteren, at det store forbund mod Frankrig endelig var kommet i stand, og at kongeriget på en gang ville blive angrebet af de engelske, spanske og kejserlige armeer. Dette brev oplæstes offentligt på alle pladser, afskrifter af det blev slået op på gadehjørnerne, og

selv de, der havde begyndt at åbne underhandlinger, afbrød dem for at afvente den så pompøst forkyndte undsætning.

Ved dette uventede tilfælde blev Richelieu atter betaget af sin gamle frygt, og mod sin vilje vendte han på ny blikket mod den anden side af Kanalen.

Hæren, der ikke delte sin eneste og virkelige chefs bekymringer, førte imidlertid et muntert liv, da den hverken manglede levnedsmidler eller penge. Alle de forskellige korps kappedes i dristige vovestykker og gale streger. At fange spioner og hænge dem, at gøre dumdristige ekspeditioner på diget eller havet, at finde på de største vildskaber og udføre dem med koldt blod, deri bestod den tidsfordriv, hvormed armeen forkortede dagene, der var så lange, ikke blot for Rochelle-folkene, der pintes af hungersnød og angst, men også for kardinalen, der belejrede dem så ivrigt.

Undertiden mødte kardinalen, der bestandig var på farten som den simpleste soldat i armeen, mens hans tankefulde blik hvilede på de værker, der alt for langsomt i forhold til hans ønsker rejste sig under ledelsen af de ingeniører, han havde ladet komme fra alle egne af Frankrig, en musketer af Trévilles kompagni. Han nærmede sig da til ham og betragtede ham på en besynderlig måde, men når han opdagede, at det ikke var en af vore fire kammerater, lod han tanker og blik svæve andet steds hen.

En dag, da kardinalen befandt sig i meget dårligt humør som følge af, at han intet håb nærede om at få byen til at overgive sig, og ikke havde hørt fra England, var han redet ud uden nogen bestemt hensigt, kun ledsaget af Cahusac og la Houdinière. Ridende langs med strandbredden kom han til en

lille høj, hvorfra han fik øje på syv mænd, der lå bag en hæk i sandet og slikkede solskin, der på denne årstid var temmelig sjældent. Fire af disse mænd, der var omgivet af tomme flasker, var vore musketerer, der opmærksomt hørte på oplæsningen af et brev, som en af dem nylig havde modtaget. Dette brev var så vigtigt, at de havde ladet kort og terninger blive liggende på en tromme.

De tre andre var i færd med at trække proppen af en uhyre kurveflaske med vin. Det var herrernes tjenere.

Som alt bemærket var kardinalen i dårligt humør, og når det kom over ham, blev han endnu mere fortrædelig ved at se andre more sig. Desuden nærede han den fikse idé, at det, der gjorde ham forstemt, var grunden til de andres glæde.

Han gav Cahusac og la Houdinière et tegn til at standse, steg af hesten og nærmede sig de mistænkelige lattermilde herrer i håb om ved hjælp af sandet, der dæmpede lyden af hans skridt, og af hækken, der skjulte ham, at kunne opsnappe nogle ord af samtalen, der forekom ham at måtte være meget interessant. Først ti skridt fra hækken genkendte han den pokkers gascogner, og da han vidste, at de andre var musketerer, tvivlede han ikke om, at det var dem, som blev kaldt de uadskillelige, nemlig Athos, Porthos og Aramis.

Som man kan tænke sig, forøgede denne opdagelse hans ønske efter at høre samtalen. Hans øjne fik et ejendommeligt udtryk, og med katteskridt nærmede han sig hækken, men han havde endnu ikke opfanget andet end usammenhængende ord, da et kort, gennemtrængende skrig bragte ham til at fare sammen og henvendte musketerernes opmærksomhed på ham.

"Officer!" råbte Grimaud.

"Jeg tror, du taler, slyngel!" sagde Athos og rejste sig halvt op, mens han gennemborede Grimaud med sine lynende øjne.

Grimaud sagde ikke et ord mere, men nøjedes blot med at strække pegefingeren ud mod hækken og vise på kardinalen og hans eskorte.

I et spring var de fire musketerer på benene og hilste ærbødigt.

Kardinalen lod til at være rasende.

"Det synes, som om de herrer musketerer lader sig bevogte," sagde han. "Er det af frygt for, at englænderne skal komme over land, eller fordi musketererne betragter sig som højere officerer?"

"Deres Nåde," svarede Athos, der midt under den almindelige bestyrtelse var den eneste, der bevarede den koldblodighed, som aldrig forlod ham. "Deres Nåde, når musketererne ikke er i tjeneste, eller når denne er endt, morer de sig med at drikke og spille terninger, og for deres tjenere er de meget høje officerer."

"Tjenere!" brummede kardinalen, "tjenere, der har ordre til at avertere deres herrer, når nogen går forbi, er ikke tjenere, men skildvagter."

"Deres Eminence ser imidlertid, at hvis vi ikke havde brugt denne forsigtighedsregel, havde vi risikeret, at De var gået forbi, uden at vi havde fået lejlighed til at vise Dem vor ærbødighed og takke Dem for den nåde, De har vist os ved at føre os sammen. D'Artagnan," tilføjede Athos, "nu har De fået den lejlighed, som De for et øjeblik siden så ivrigt ønskede, til at takke Hans Højhed, brug den nu."

Athos sagde dette med den uforstyrrelige ro, der i farens stund udmærkede ham, og med den overordentlige belevenhed,

der i visse øjeblikke gjorde ham mere majestætisk end de fødte konger.

D'Artagnan nærmede sig og fremstammede nogle ord, der skulle være en slags tak, men gik hurtigt i stå under kardinalens mørke blik.

"Lige meget, mine herrer," fortsatte kardinalen, der ikke ved Athos' ord havde ladet sig bringe bort fra sit første forehavende, "jeg holder ikke af, at simple soldater, fordi de har den fordel at tjene i et privilegeret korps, opfører sig som fornemme herrer. Disciplinen er den samme for dem som for alle andre."

Athos lod kardinalen tale helt ud og svarede derpå, idet han bøjede hovedet til tegn på, at han var fuldkommen enig med ham:

"Disciplinen, Deres Højhed, håber jeg ingen sinde er blevet tilsidesat af os. Vi har ingen tjeneste og har derfor troet, at vi kunne disponere over vor tid, som vi bedst syntes. Hvis vi er så lykkelige, at Deres Eminence skulle have nogen speciel ordre at give os, er vi parat til at adlyde. Som Deres Højhed ser," tilføjede han og rynkede panden, for den slags forhør begyndte at trætte ham, "vi er fuldt bevæbnede og straks parate."

Han pegede på musketterne, der var stillet i pyramide ved siden af trommen, på hvilken kortene og terningerne lå.

"Deres Eminence må være forvisset om," tilføjede d'Artagnan, "at vi ville være gået Dem i møde, hvis vi havde kunnet tro, at det var Dem, der kom hen imod os med et så lille følge."

"Ved I, hvad I ligner, som I sidder der bevæbnede og bevogtede af jeres tjenere?" spurgte kardinalen. "I ligner fire sammensvorne."

"Ja, i den henseende har Deres Højhed ganske ret," svarede Athos, "vi konspirerer virkelig, som Deres Eminence kunne se forleden morgen, men det er kun mod Rochelle-folkene."

"Så! mine herrer politikere," blev kardinalen ved og rynkede panden, "man ville nok finde en pose hemmeligheder i jeres hjerter, hvis man kunne læse i dem, sådan som I læste i det brev, I gemte, da I så mig komme."

Blodet steg Athos til hovedet, og han gjorde et skridt hen imod Hans Eminence.

"Man skulle tro, at De virkelig havde os mistænkt, Deres Højhed, og det var et formeligt forhør, vi blev underkastet. Hvis det virkelig forholder sig sådan, så beder vi Dem sige os det, Deres Eminence, vi vil da i det mindste vide, hvad vi har at rette os efter."

"Og selv om det var et forhør," fortsatte kardinalen, "så har flere end De, hr. Athos, måttet underkaste sig et sådant og give svar."

"Derfor, Deres Højhed, sagde jeg også til Deres Eminence, at De blot havde at spørge, og at vi var beredt til at svare."

"Hvad var det for et brev, som De før læste, hr. Aramis, og som De skjulte?"

"Et brev fra en dame, Deres Højhed."

"Nå! Jeg forstår Dem," sagde kardinalen, "med den slags breve må man være diskret, men man tør nok vise dem til en skriftefader, og, som De ved, har jeg modtaget præsteindvielse."

"Deres Højhed," bemærkede Athos med en ro, der var så meget frygteligere, som han ved dette svar satte sit hoved på spil, "brevet er fra en dame, men det er hverken underskrevet af Marion de l'Orme eller af fru Aiguillon."

Kardinalen blev ligbleg, og hans øjne lynede. Han vendte sig om ligesom for at give Cahusac og la Houdinière en ordre. Athos så bevægelsen og gjorde et skridt hen imod musketterne, på hvilke de fire venner havde øjnene fæstede som mænd, der ikke er synderligt oplagte til at lade sig arrestere. Kardinalen var selvtredje, musketererne med lakajerne var derimod syv. Partiet var altså for ulige, især hvis Athos og hans kammerater virkelig konspirerede, og med en af de hurtige forvandlinger, som han var en mester i, opløstes hele hans vrede sig til et smil.

"Nå, nå," sagde han, "I er brave unge mænd, og der er intet ondt i at lade sig bevogte, når man våger så godt over andre. Jeg har ikke glemt den nat, da I, mine herrer, eskorterede mig til "Det røde Dueslag" og tilbage, og hvis jeg havde noget at frygte på min vej, ville jeg bede jer ledsage mig. Men da det ikke er tilfældet, så bliv, hvor I er, drik jeres flasker ud, spil jeres parti færdigt og læs jeres brev. Farvel, mine herrer."

Og idet han atter steg op på sin hest, som Cahusac havde ført hen til ham, hilste han med hånden og red bort.

De fire unge mænd, der stod ubevægelige, fulgte ham tavse med øjnene, indtil han var forsvundet.

Så så de på hinanden.

Alles ansigter røbede bestyrtelse, for trods kardinalens venskabelige afsked vidste de, at han var redet bort med raseri i hjertet.

Athos alene smilede betydningsfuldt og foragteligt.

Da kardinalen var så langt borte, at han hverken kunne høre eller se dem, udbrød Porthos, der havde stor lyst til at lade sin arrigskab gå ud over nogen:

"Den Grimaud varskoede også temmelig sent."

Grimaud ville til at svare for at undskylde sig, men Athos løftede fingeren i vejret, og Grimaud tav.

"Ville De have givet ham brevet, Aramis," spurgte d'Artagnan.

"Jeg havde taget min beslutning," svarede Aramis med sin blideste stemme, "hvis han havde forlangt at få brevet, ville jeg have givet ham det med den ene hånd, mens jeg med den anden sendte ham min kårde gennem livet."

"Det tænkte jeg mig nok," sagde Athos, "og derfor lagde jeg mig imellem. Det er virkelig meget uforsigtigt af den mand at tale således til andre folk. Man skulle tro, at han aldrig havde haft at gøre med andre end fruentimmer og børn."

"Jeg beundrer Dem, min kære Athos," sagde d'Artagnan, "men når alt kommer til alt, bar vi os dog forkert ad."

"Forkert ad!" udbrød Athos. "Hvem tilhører da den luft, vi indånder? Hvem havet, på hvilket vore blikke hviler? Hvem sandet, hvorpå vi lå? Hvem dette brev fra Deres elskerinde? Mon kardinalen? Den mand bilder sig min salighed ind, at hele verden tilhører ham. I stod der stammende, målløse, tilintetgjorte. Man skulle have troet, at Bastillen lå lige for jer, at den gigantiske Medusa havde forvandlet jer til sten. Er det at være forelsket det samme som at konspirere? De er forelsket i et pigebarn, som kardinalen har ladet indespærre, og De vil rive hende ud af hans kløer. Det er et parti, som De spiller med Hans Eminence. Dette brev er Deres spil, hvorfor skulle De så lade Deres modstander kigge Dem i kortene? Det gør man aldrig. Lad ham gætte sig til det, det er en anden sag. Således bærer vi os ad med ham."

"Ja, det er virkelig meget rigtigt, hvad De der siger, Athos," sagde d'Artagnan.

"Så lad os ikke tale mere om det. Aramis, læs videre i brevet, derfra, hvor kardinalen afbrød Dem."

Aramis trak brevet op af lommen, de tre venner nærmede sig ham, og tjenerne gik atter i gang med kurveflasken.

"De fik kun læst et par linjer," bemærkede d'Artagnan, "begynd heller helt forfra."

"Ja vel," svarede Aramis.

> Kære fætter
>
> Jeg tror, at jeg vil bestemme mig til at rejse til Stenay, hvor min søster har fået vor lille kammerpige anbragt i karmeliterklostret. Det stakkels barn har fundet sig i sin skæbne, da hun ved, at hun ikke kan leve noget andet sted uden at sætte sin sjæls frelse i fare. Hvis vore familieaffærer bliver ordnet efter ønske, tror jeg imidlertid, at hun vil udsætte sig for den risiko at blive fordømt og vende tilbage til Dem, hun længes så meget efter, især da hun ved, at der stadig bliver tænkt på hende. Foreløbig føler hun sig ret tilfreds. Alt, hvad hun ønsker, er et brev fra sin forlovede. Jeg ved nok, at det er vanskeligt at smugle den slags sager ind gennem klosterportene, men, kære fætter, jeg har allerede givet Dem beviser på, at jeg ikke er helt ubehændig, og jeg påtager mig denne kommission. Min søster takker Dem, fordi De stadig så trofast mindes hende. Hun svævede en kort tid i den største ængstelse, men nu er hun blevet noget beroliget, da hun har sendt sin svend derhen for at passe på, at der ikke sker noget.
>
> Farvel, kære fætter, lad os høre fra Dem så ofte som muligt, det vil sige, hver gang De tror at kunne gøre det sikkert.

Jeg omfavner Dem.

Marie Michon.

"Åh, hvad skylder jeg Dem ikke, Aramis!" udbrød d'Artagnan. "Kære Constance! Endelig har jeg da hørt noget om hende. Hun lever, hun er i sikkerhed i et kloster. Hvor tror De, Stenay ligger, Athos?"

"Et par mil fra den elsassiske grænse i Lothringen. Når belejringen er forbi, kan vi tage en tur der hen."

"Og det vil forhåbentlig ikke vare så længe," bemærkede Porthos, "for i morges har de hængt en spion, der fortalte, at det nu var kommet så vidt med Rochelle-folkene, at de spiser støvlerne. Hvis de, når de har fortæret overlæderet, vil tage fat på sålerne, så indser jeg ikke, hvad de så har tilbage uden at spise hinanden."

"De stakkels tåber," sagde Athos, idet han tømte et glas fortræffelig bordeauxvin, der, skønt den den gang ikke stod i det ry som nu, dog ikke mindre fortjente det. "Stakkels tåber! Som om den katolske religion ikke var den fordelagtigste og behageligste af alle religioner! Men," fortsatte han og smækkede med tungen, "det er alligevel tapre folk. Men hvad fanden bestiller De der, Aramis," tilføjede han, "De gemmer jo brevet i Deres lomme."

"Ja, Athos har ret," sagde d'Artagnan, "det må brændes, men ingen ved, om ikke også kardinalen i så fald kender en måde, hvorpå han kan få asken til at tale."

"Det gør han ganske sikkert," svarede Athos.

"Men hvad skal vi så stille op med brevet?" spurgte Porthos.

"Kom her hen, Grimaud!" råbte Athos.

Grimaud rejste sig og adlød.

"For at straffe dig, at du talte uden tilladelse, min ven, skal du spise dette stykke papir, men for at belønne dig for den tjeneste, du har vist os, kan du derefter drikke dette glas vin. Her er brevet, tyg det nu ordentligt."

Grimaud smilede, og med øjnene fæstede på glasset, som Athos havde fyldt lige til randen, tyggede han papiret og slugte det.

"Bravo, mester Grimaud!" udbrød Athos, "drik nu dette. Jeg fritager dig for at sige tak."

Grimaud drak i tavshed bordeauxvinen, men hans mod himlen løftede øjne talte, så længe denne behagelige beskæftigelse stod på, et sprog, der, skønt stumt, dog var meget udtryksfuldt.

"Nu," sagde Athos, "hvis ikke hr. kardinalen skulle få det geniale indfald at sprætte maven op på Grimaud, tror jeg, at vi omtrent kan være rolige."

Imidlertid fortsatte Hans Eminence sin vej brummende i skægget:

"De fire mænd må blive mine."

52. Første dag af fangenskabet

Vi vender nu tilbage til Mylady, som vi under denne lille afstikker til Frankrig har tabt af syne.

Vi genfinder hende i den samme fortvivlede stilling, i hvilken vi forlod hende, nedsunket i en afgrund af mørke betragtninger, i et helvede, ved hvis port hun næsten har tabt håbet, thi for første gang tvivler hun, for første gang frygter hun.

Ved to lejligheder har lykken svigtet hende, ved to lejligheder er hun blevet opdaget og forrådt, og ved begge disse lejligheder er det d'Artagnan, der uden tvivl er sendt af Herren for at bekæmpe hende, som tidligere har været ondskabens uimodståelige magt.

Han har misbrugt hendes kærlighed, krænket hendes stolthed, skuffet hendes ærgerrighed, og nu angriber han hendes frihed, ja, truer endog hendes liv. Hvad mere er, han har løftet en flig af den maske, det skjold, hvormed hun skjuler sig, og som gør hende så stærk.

Fra Buckingham, som hun hader, ligesom hun overhovedet hader alt, hvad hun engang har elsket, har d'Artagnan afvendt det uvejr, hvormed Richelieu truede ham i dronningens person. D'Artagnan har givet sig ud for de Wardes, for hvem hun nærede en tigerindes lidenskab. D'Artagnan kender den frygtelige hemmelighed, som hun har svoret, at ingen skulle lære at kende uden at dø. Endelig, netop som hun af Richelieu har fået frie hænder til at gøre med sin fjende, hvad hun vil,

bliver det dokument, han har givet hende, revet ud af hendes hånd, og det er d'Artagnan, der holder hende fanget, og som vil sende hende til en eller anden afkrog af verden hinsides oceanet.

For alt dette skriver sig uden tvivl fra d'Artagnan. Af hvem skulle ellers så megen skændsel være blevet ophobet over hendes hoved, hvis det ikke var af ham? Han alene har kunnet meddele lord Winter alle hendes frygtelige hemmeligheder, som han har opdaget den ene efter den anden. Han kender hendes svoger, til hvem han må have skrevet.

Hvor er hun ikke opfyldt af had! Hun sidder der ubevægelig med brændende øjne og stive blikke og udkaster mægtige hævnplaner mod fru Bonacieux, mod Buckingham, men især mod d'Artagnan.

Ja, men for at hævne sig må man være fri, og for at blive fri, når man er fange, må man bryde gennem mure, overfile jernstænger, opbryde et gulv, alt sammen noget, som en tålmodig og stærk mand kan udføre, men som ligger over en febril kvindes kræfter. Desuden måtte hun for at gøre dette have tid, måneder, år, og hun ... hun havde kun en halv snes dage, efter hvad hendes besvogrede skrækkelige fangevogter lord Winter selv havde forkyndt hende.

Og dog, hvis hun var en mand, ville hun forsøge det, og måske det ville lykkes for hende. Hvorfor har Himlen også taget sådan fejl ved at sætte en så mandig sjæl i dette fine, skrøbelige legeme?

De første øjeblikke af fangenskabet havde derfor været frygtelige, men nogle krampeanfald, som hun ikke kunne blive herre over, havde betalt hendes kvindelige svagheds gæld til

naturen. Lidt efter lidt har hun betvunget sin afsindige forbitrelse, de nervøse trækninger, der har gennemrystet hende, er ophørt, og nu har hun rullet sig sammen som en slange, der træt hviler sig ud.

"Det var tåbeligt af mig at tage sådan på vej," siger hun med et blik i spejlet, som viser hende hendes brændende øjne, der møder hendes eget billede. "Ingen heftighed, heftighed er et tegn på svaghed. Ved den har jeg aldrig udrettet noget. Hvis jeg havde at gøre med kvinder, ville jeg måske have udsigt til at finde dem svagere end mig selv og følgelig kunne besejre dem, men det er mænd, jeg har at bekæmpe, og for dem er jeg kun kvinde. Med kvindelige våben må jeg altså bekæmpe dem, min svaghed er min styrke."

Ligesom for at komme på det rene med, hvilke folder hun skulle give sit bevægelige og udtryksfulde ansigt, lod hun det antage de forskelligste udtryk, lige fra den heftigste vrede, der misklædte hendes træk, til det blideste, kærligste, mest forførende smil. Derpå gav hun med sine behændige hænder sit hår det fald, hun troede klædte hende bedst, og sagde endelig halvhøjt, tilfreds med sig selv:

"Nå, endnu er intet tabt. Jeg er stadig smuk."

Klokken var omtrent otte om aftenen.

Mylady så, at der var en seng og mente, at et par timers hvile ikke alene ville styrke hendes hoved og tanker, men også opfriske hendes teint. Førend hun lagde sig, fik hun imidlertid et bedre indfald. Hun havde nemlig hørt tale om aftensmad. Hun havde allerede opholdt sig over en time i dette værelse, og det kunne ikke vare længe, inden de kom med hendes mad. Fangen ville ikke spilde tiden, men besluttede allerede samme

aften at gøre et forsøg på at sondere terrænet ved at studere de personers karakter, til hvem hendes bevogtning var betroet.

Et lys skinnede gennem sprækken under døren, det forkyndte at hendes bevogtere kom tilbage. Mylady, der havde rejst sig op, kastede sig hurtigt ned i stolen med hovedet bøjet tilbage, sit smukke hår hængende udslået og uordentligt, brystet halvt blottet under kniplingerne, med den ene hånd på hjertet og den anden hængende slap ned.

Skodderne blev trukket fra, døren peb på sine hængsler, og der lød skridt i værelset. Der kom nogen.

"Sæt bordet der," sagde en stemme, som fangen genkendte som Feltons.

Befalingen udførtes.

"Bring lys og lad skildvagten afløse," fortsatte Felton.

Den dobbelte befaling, som den unge løjtnant gav de samme individer, røbede for Mylady, at hendes tjenere var de samme folk som hendes bevogtere, altså soldater.

Feltons ordrer udførtes for resten med en tavs hurtighed, der vidnede fordelagtigt om den disciplin, der herskede.

Endelig vendte Felton, der endnu ikke havde set på Mylady, sig om mod hende.

"Nå!" udbrød han, "hun sover, det er godt. Når hun vågner, kan hun spise til aften."

Og han gjorde nogle skridt for at forlade værelset.

"Men hr. løjtnant," bemærkede en soldat, der besad mindre filosofisk ro end sin officer, og som havde nærmet sig Mylady, "hun sover ikke."

"Hvad for noget, sover hun ikke!" sagde Felton, "hvad bestiller hun da?"

"Hun er besvimet, hendes ansigt er meget blegt, og det er ikke muligt at høre hende trække vejret, selv om man lytter."

"Du har ret," sagde Felton efter at have betragtet Mylady fra det sted, hvor han stod, uden at gøre et skridt hen imod hende, "skynd dig at melde lord Winter, at hans fange er besvimet, for jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, da dette tilfælde ikke har været forudset."

Soldaten gik for at udføre sin officers befaling. Felton satte sig på en stol, der tilfældigvis stod henne ved døren, og ventede uden at sige et ord eller røre sig af pletten. Mylady forstod den store kunst at se gennem sine lange øjenhår, uden at det syntes, som om hun åbnede øjenlågene. Hun så på Felton, der vendte ryggen til hende. Hun blev ved at betragte ham i omtrent ti minutter, men i al denne tid vendte den ubevægelige fangevogter sig ikke en eneste gang om.

Det faldt hende nu ind, at lord Winter ville komme og ved sin nærværelse give hendes fangevogter ny modstandsevne. Hendes første forsøg var mislykket, og hun tog sin beslutning som en kvinde, der stoler på sine midler. Hun løftede derfor hovedet i vejret, slog øjnene op og sukkede svagt.

Ved dette suk vendte Felton sig endelig om.

"Nå, er De atter kommet til Dem selv, frue," sagde han, "jeg har altså ikke mere noget at gøre her. Hvis De trænger til et eller andet, behøver De blot at ringe."

"Åh, min Gud, min Gud! Hvor har jeg lidt," sagde Mylady halvhøjt med denne harmoniske stemme, der fortryllede alle dem, hun ville styrte i fordærvelse.

Og idet hun satte sig til rette i stolen, indtog hun en endnu mere yndefuld og mere henrivende stilling end den, hvori hun

nylig havde hvilet.

Felton rejste sig.

"Tre gange om dagen vil De få et lignende måltid, frue," sagde han, "om morgenen klokken ni, om middagen klokken et og om aftenen klokken otte. Hvis det ikke passer Dem, behøver De blot at nævne en anden tid i stedet for den, jeg har foreslået Dem, og Deres ønsker i så henseende skal blive opfyldt."

"Skal jeg da bestandig være alene i dette store og uhyggelige værelse?" spurgte Mylady.

"En kone fra nabolaget vil i morgen komme til slottet, og hun vil stå til Deres tjeneste, så ofte De ønsker det."

"Jeg takker Dem, min herre," svarede fangen ydmygt.

Felton bukkede let og gik hen imod døren. Ligesom han ville til at forlade værelset, viste lord Winter sig i gangen, fulgt af soldaten, der var blevet sendt af sted for at melde ham Myladys besvimelse. Han holdt en flakon med lugtesalt i hånden.

"Nå, hvad er der? Hvad går der for sig her?" spurgte han spydigt, da han så sin fange sidde oprejst og Felton i begreb med at gå. "Den døde er altså allerede kaldt til live? For pokker, Felton, min dreng, du har altså ikke mærket, at du blev antaget for en novice, og at du har fået første akt af en komedie, som vi uden tvivl vil få den fornøjelse at følge helt igennem."

"Det anede mig nok, mylord," svarede Felton, "men da fangen dog, når alt kommer til alt, er kvinde, ville jeg vise hende de hensyn, som enhver velopdragen mand skylder en kvinde, om ikke for hendes, så i alt fald for min egen skyld."

Mylady rystede over hele kroppen. Disse Feltons ord bragte blodet til at stivne i hendes årer.

"Altså," fortsatte lorden leende, "har det smukke, udslagne hår, denne hvide barm og dette smægtende blik endnu ikke bedåret dig, du stenhjerte?"

"Nej, mylord," svarede den lidenskabsløse, unge mand, "og tro mig, der udfordres mere end en kvindes snarer og koketteri til at besnære mig."

"I så fald, min brave løjtnant, vil vi lade hende udspekulere noget andet og gå hen at spise til aften, men vær du kun rolig, hun har en frodig fantasi, og anden akt af komedien vil snart følge efter første."

Med disse ord stak lord Winter sin arm ind under Feltons og trak ham leende med sig.

"Ja, jeg skal nok finde din svage side," sagde Mylady halvhøjt mellem tænderne, "vær kun rolig, du mislykkede soldat, der mest af alt er skabt for et kloster."

"Apropos," sagde lorden og standsede på dørtærsklen, "lad ikke dette lille uheld berøve Dem appetitten, Mylady. Smag på hønen og fisken, som jeg ikke har ladet forgifte, det giver jeg Dem mit æresord på. Jeg står mig godt med min kok, og da han ikke skal arve mig, nærer jeg en ubetinget tillid til ham. Gør som jeg. Farvel, kære svigerinde, vi ses, når De igen besvimer."

Det var mere, end Mylady kunne udholde. Da hun var blevet ene, fik hun et nyt anfald af fortvivlelse. Hendes blik faldt på bordet, hvor hun så en kniv ligge og glimre. Hun sprang hen og greb den, men hun blev grusomt skuffet. Klingen var afrundet og af bøjeligt sølv.

En lydelig latter lod sig høre, og døren åbnedes atter.

"Ha, ha!" udbrød lord Winter, "ha, ha, ha! Ser du, min brave Felton, ser du, hvad jeg sagde, denne kniv var bestemt for dig.

Hun ville have dræbt dig, min dreng. Det er nemlig hendes maner på en eller anden måde at skille sig af med de folk, der generer hende. Havde jeg fulgt dit råd, havde kniven været spids og af stål, og turen til at få struben skåret over var først kommet til dig og så til os andre. Se engang, John, hvor udmærket hun forstår at føre en kniv."

Mylady holdt virkelig endnu angrebsvåbnet i sin knyttede hånd, men de sidste ord, denne udsøgte hån, løsnede hendes hånd og udtømte al hendes kraft.

Kniven faldt på gulvet.

"De har ret, mylord," sagde Felton med en dyb væmmelse, der gik Mylady lige til hjertet, "De har ret, det var mig, der tog fejl."

Og begge forlod de atter værelset.

Denne gang lyttede Mylady mere opmærksomt end første gang og hørte deres skridt fjerne sig og lyden af dem tabe sig i gangen.

"Jeg er fortabt," mumlede hun, "jeg er faldet i hænderne på folk, på hvem jeg ikke vil kunne gøre mere indtryk end på bronzestatuer eller stenstøtter. De kender mig til bunds og er beskyttede mod alle mine våben."

"Men det må ikke ende således, som de har bestemt."

Som denne sidste bemærkning viste, havde frygt og svaghed ikke længe overtaget i denne kraftige sjæl. Hun satte sig til bords, spiste af flere retter, drak lidt spansk vin og følte hele sin beslutningsdygtighed og sit mod vende tilbage.

Før end hun lagde sig til sengs, havde hun allerede analyseret og omhyggeligt undersøgt sine to modstanderes karakter, og resultatet heraf var, at Felton, når alt kom til alt, var den lettest sårlige af dem.

En ytring vendte hun især stadig tilbage til:

"Hvis jeg havde fulgt dit råd," havde lord Winter sagt til Felton.

Felton havde altså talt hendes sag, siden lord Winter ikke havde villet høre ham.

"Enten han nu er svag eller stærk," tænkte Mylady, "så har denne mand dog en gnist af medlidenhed i sin sjæl, og denne gnist skal jeg blæse op til en ildebrand, der skal fortære ham."

"Hvad den anden angår, så kender han mig, han er bange for mig og ved, hvad han kan vente sig af mig, hvis jeg nogen sinde slipper fra ham. Det er derfor spildt umage at gøre noget forsøg med ham. Men med Felton er det en anden sag, han er en ung, naiv mand, der synes at være dydig. Ham er der udsigt til at få i tale."

Mylady gik til sengs og slumrede ind med et smil om læberne. De, der havde set hende sove, skulle have troet, at det var en ung pige, der drømte om den blomsterkrans, hun ved den næste fest skulle bære om sin pande.

53. Anden dag af fangenskabet

Mylady drømte, at hun endelig havde fået fat i d'Artagnan, at hun var til stede ved hans henrettelse, og det var synet af hans forhadte blod, der flød under bøddelens økse, som tegnede det yndige smil om hendes læber.

Hun sov, som den fange sover, der vugges af sine første frihedsdrømme.

Da vagtmandskabet den næste dag kom ind i hendes værelse, lå hun endnu i sengen. Felton blev udenfor i gangen. Han havde medbragt den kone, som han havde omtalt aftenen før, og som nylig var kommet. Hun trådte ind og nærmede sig Myladys seng for at tilbyde hende sin tjeneste.

Mylady var til daglig bleg, og hendes teint kunne derfor let skuffe den, der så hende første gang.

"Jeg har feber," sagde hun, "jeg har ikke lukket et øje hele den lange nat og har lidt frygteligt. Vil De være mere menneskelig mod mig, end man har været i går? Alt, hvad jeg forlanger, er for øvrigt at måtte blive liggende i sengen."

"Ønsker De, at der skal hentes en læge?" spurgte konen.

Felton hørte denne samtale uden at sige et ord.

Mylady tænkte som så, at jo flere der kom i berøring med hende, desto flere havde hun at vække medlidenhed hos, og desto større ville lord Winters påpasselighed blive. For resten ville lægen også kunne erklære hendes sygdom for påtaget, og Mylady ville ikke for anden gang komme til kort.

"Hente en læge," sagde hun, "hvad skulle det være godt for? Disse herrer har i går erklæret, at mit ildebefindende var en komedie, og det samme ville formodentlig blive tilfældet i dag, for siden i går aftes har der været tid nok til at lade doktoren kalde."

"Nå, frue," udbrød Felton utålmodig, "sig selv, hvordan De ønsker at behandles."

"Min Gud, ved jeg det måske selv? Jeg føler, at jeg lider, det er det hele. Giv mig, hvad De vil, det er mig ligegyldigt."

"Hent lord Winter," sagde Felton, der var træt af disse evindelige klager.

"Åh nej, nej!" udbrød Mylady, "nej, min herre, kald ikke på ham, jeg bønfalder Dem. Jeg har det godt, jeg trænger ikke til noget, lad være at kalde på ham."

Hun udtalte disse ord med en så overordentlig heftighed, og der lå en så overbevisende veltalenhed i dem, at Felton uvilkårligt gjorde et par skridt ind i værelset.

"Nu har jeg ham," tænkte Mylady.

"Hvis De virkelig er lidende, frue," fortsatte Felton, "skal der blive sendt bud efter en læge, og hvis De bedrager os, nu vel! så er det så meget værre for Dem, men vi vil da i det mindste ikke have noget at bebrejde os."

Mylady svarede ikke. Hun lagde sin smukke hoved tilbage på hovedpuden og brast i gråd.

Felton betragtede hende et øjeblik med sin sædvanlige ubevægelighed, men da han så, at denne scene truede med at trække i langdrag, gik han. Konen fulgte ud med ham. Lord Winter viste sig ikke.

"Jeg tror, at jeg begynder at se klart," mumlede Mylady med vild glæde og krøb ned under dynerne for ikke at røbe sin ustyrlige glæde for mulige spioner.

Der gik to timer.

"Nu er det på tide, at sygdommen hører op," sagde hun, "nu vil jeg stå op og prøve på allerede i dag at vinde en eller anden fordel. Jeg har kun ti dage til disposition, og i aften er der allerede gået to."

Da vagtmandskabet om morgenen kom ind til Mylady, havde de frokost med. Hun mente nu, at det ikke ville vare længe, inden bordet blev taget bort. Hun ville da få Felton at se.

Mylady tog ikke fejl. Felton viste sig atter, og uden at lægge mærke til, om hun havde rørt maden eller ej, gav han tegn til at tage bordet væk, og det bragtes fuldt opdækket ud.

Felton blev til sidst tilbage. Han havde en bog i hånden.

Mylady, der hvilede i en stol tæt ved kaminen, skøn, bleg og resigneret, lignede en helgeninde, der venter på at lide martyrdøden.

Felton trådte hen til hende og sagde:

"Lord Winter, der er katolik ligesom De, frue, har tænkt, at det måske kunne være Dem pinefuldt at undvære Deres religions ceremonier. Han har derfor intet imod, at De hver dag læser *Deres messe*, og her er en bog med hele ritualet."

Mylady lagde mærke til den mine, hvormed Felton lagde bogen på det lille bord, der stod ved siden af hende, den tone, hvormed han udtalte ordene *"Deres messe"*, og det foragtelige smil, der ledsagede dem. Hun løftede hovedet i vejret og betragtede officeren mere opmærksomt.

På hans tætklippede hår, overdrevent tarvelige klædedragt og panden, der var hvid som marmor, men streng og uigennemtrængelig, genkendte hun en af de mørke puritanere, som hun så ofte havde truffet, dels ved kong Jakobs, dels ved kongen af Frankrigs hof, hvor de, trods erindringen om Bartholomæusnatten, dog undertiden søgte et tilflugtssted.

Hun fik en af disse pludselige inspirationer, som kun genier får i de kritiske øjeblikke, da deres lykke eller liv står på spil.

De to ord *Deres messe* og et flygtigt blik på Felton gjorde hende klart, hvilken betydning det svar havde, hun stod i begreb med at give.

Med den hende ejendommelige åndsnærværelse havde hun allerede svaret fuldt formuleret.

"Ja!" udbrød hun med samme foragt som den, der havde ligget i officerens stemme, "*min* messe! Lord Winter, den forhærdede katolik, ved meget godt, at jeg ikke bekender mig til hans religion, det er en snare, han vil lægge for mig!"

"Til hvilken religion hører De da?" spurgte Felton.

"Det skal jeg sige Dem," udbrød Mylady med forstilt eksaltation, "den dag, jeg har lidt nok for min tro."

Feltons blik røbede for Mylady, hvilket umådeligt terræn hun ved disse få ord havde vundet.

Imidlertid blev den unge officer stående stum og ubevægelig, kun hans øjne havde talt.

"Jeg er i mine fjenders vold," fortsatte hun i den begejstrede tone, som hun vidste var ejendommelig for puritanerne, "nu vel, enten frelser min Gud mig, eller jeg omkommer for min Gud! Det er det svar, som jeg beder Dem bringe lord Winter. Og hvad den bog der angår," tilføjede hun og pegede på

messebogen med enden af fingeren, men uden at røre ved den, som om hun kunne være blevet besmittet ved denne berøring, "så kan De tage den med Dem og bruge den selv, for formodentlig er De på dobbelt måde lord Winters medskyldige. Medskyldig i hans forfølgelse mod mig og medskyldig i hans kætteri."

Felton svarede ikke. Han tog bogen med den samme modbydelighed, som han tidligere havde lagt for dagen, og trak sig tankefuld tilbage.

Om aftenen hen imod klokken fem indfandt lord Winter sig. Mylady havde haft tid til i løbet af dagen at udkaste den plan, hvorefter hun ville gå frem. Hun modtog ham som en kvinde, der allerede har genvundet alle sine fordele.

Baronen satte sig i en stol lige over for Mylady og strakte benene fra sig.

"Det lader til, at vi har gjort os skyldige i et lille frafald."

"Hvad mener De, hr. baron?"

"Jeg mener, at vi, siden vi sidst sås, har skiftet religion. Har De måske ægtet en tredje mand, der var protestant?"

"Forklar Dem, mylord," svarede fangen med værdighed, "for jeg må tilstå, at jeg vel hører Deres ord, men at jeg ikke forstår det mindste af dem."

"Så er det, fordi De slet ingen religion har; det ser jeg også helst," svarede lord Winter sarkastisk.

"Det stemmer sikkert også bedst med Deres principper," bemærkede Mylady koldt.

"Åh, jeg må tilstå Dem, at det er mig fuldkommen ligegyldigt."

"De behøver ikke at tilstå Deres ligegyldighed i trossager, mylord, Deres udsvævelser og forbrydelser røber den tilstrækkeligt."

"De taler om udsvævelser, fru Messalina, lady Macbeth! Enten må jeg have hørt fejl, eller også er De min salighed for fræk."

"De taler sådan, fordi De ved, at det, vi siger, bliver hørt, hr. baron," svarede Mylady koldt, "og fordi De vil indtage Deres sluttere, mine bødler, imod mig."

"Mine sluttere, mine bødler! Død og pine, frue, De bliver nok helt højtravende. Komedien fra i går bliver i aften til en tragedie. For resten vil De om otte dage være der, hvor De hører hjemme, og mit hverv er da forbi."

"Et skændigt, ugudeligt hverv!" udbrød Mylady med offerets eksaltation, når det udfordrer sin dommer.

"Jeg tror, min sjæl og salighed," sagde lord Winter og rejste sig, "at den flane er blevet forrykt. Nå, nå, berolig Dem, fru puritanerinde, eller jeg lader Dem putte i hullet. Død og pine! Det er nok min spanske vin, der stiger Dem til hovedet, ikke sandt? Men vær rolig, den rus er ikke farlig og giver ingen tømmermænd."

Med disse ord forlod lord Winter bandende stuen, hvilket på den tid var en fuldstændig kavalermæssig vane.

Felton stod ganske rigtigt bag døren og havde hørt hvert eneste ord af samtalen under denne scene.

Mylady havde gættet rigtigt.

"Ja, gå, gå!" sagde hun til sin svoger, "følgerne vil snart vise sig, men De vil ikke indse Dem, tåbe, førend det er for silde at undgå dem."

Det blev atter stille, og der gik to timer. Da aftensmaden blev bragt, var Mylady optaget af højt at fremsige bønner, som hun havde lært af en gammel tjener hos hendes anden mand, der havde været en meget streng puritaner. Hun syntes at være i en sådan ekstase, at hun ikke engang lagde mærke til, hvad der foregik omkring hende. Felton gav et vink om ikke at forstyrre hende, og da alt var ordnet, fjernede han sig lydløst tillige med soldaterne.

Mylady vidste, at hun kunne blive beluret. Hun læste derfor sine bønner til ende, og det forekom hende, at skildvagten udenfor hendes dør stod stille og lyttede.

For øjeblikket forlangte hun ikke mere. Hun rejste sig op, satte sig til bords, spiste lidt og drak kun vand.

En time senere blev bordet atter taget bort, men Mylady så, at Felton denne gang ikke ledsagede soldaterne.

Han var altså bange for at se hende for ofte.

Hun vendte sig om mod væggen for at smile, for dette smil var så triumferende, at alene det ville have røbet hende.

Hun ventede endnu en halv time, og da alt var blevet stille i det gamle slot, og man ikke hørte andet end brændingens brusen, begyndte hun med sin rene, harmoniske og vibrerende stemme det første vers af følgende salme, der den gang var puritanernes yndlingssang:

> Åh Gud, du som os forlader
> at prøve vore kræfter,
> indtil som kærlig fader
> du palmen om vor pande hæfter.

Der var ikke meget ved disse vers, men som man ved, stillede puritanerne ikke store fordringer i retning af poesi.

Mens Mylady sang, lyttede hun. Soldaten, der stod skildvagt udenfor hendes dør, var standset og forholdt sig så stille som en stenstøtte. Mylady kunne altså dømme om, hvilket indtryk hun havde gjort.

Hun fortsatte derfor sin sang med en ubeskrivelig begejstring, og det forekom hende, at den udfoldede sig som en magisk kraft, der måtte fortrylle hendes bevogtere. Imidlertid lod det til, at skildvagten, der formodentlig var en ivrig katolik, havde rystet fortryllelsen af sig, for han råbte gennem døren:

"Ti dog stille, frue, Deres sang lyder så sørgelig som et *De Profundis*, og hvis man foruden den behagelighed at ligge i garnison her også skal høre på sådan noget, bliver det til sidst ikke til at nære sig."

"Ti stille," lød nu en alvorlig stemme, i hvilken Mylady genkendte Feltons. "Hvad kommer det dig ved, slubbert? Har du måske fået ordre til at forhindre denne kvinde i at synge? Nej, det er blevet dig pålagt at passe på hende, at skyde på hende, hvis hun skulle forsøge på at flygte. Pas på hende, hvis hun flygter, og dræb hende så, men gå ikke videre end din ordre."

En ubeskrivelig glæde lyste ud af Myladys øjne, men det strålede flygtigt som et lyn, og uden at lade, som hun havde hørt den samtale, af hvilken ikke et ord var gået tabt for hende, begyndte hun atter, idet hun lagde al den ynde og alt det trylleri i sin stemme, som Djævelen havde forlenet hende med:

For gråd, for sorg du lønner,
mod lænken, som jeg slider,
jeg ungdom har og bønner,
du Gud kun ved, hvor svart jeg lider.

Hendes uanet omfangsrige og lidenskabelige stemme gav den simple, enfoldige poesi i disse salmer et trylleri og et udtryk, som de mest eksalterede puritanere sjældent fandt i deres brødres sange, som de var vant til selv at farve med deres fantasi. Felton troede at høre englen synge, der trøstede Daniel og hans venner i den gloende ovn.

Mylady fortsatte:

Vort smertens råb du hører,
du frier os af nøden,
men hvis det ej dig rører,
da går vi frelst i martyrdøden.

Dette vers, hvori den frygtelige sangerinde bestræbte sig for at lægge hele sin sjæl, fuldbragte forvirringen i den unge officers hjerte. Han åbnede heftigt døren, og Mylady så ham træde ind, bleg som sædvanlig, men med brændende, næsten forstyrret blik.

"Hvorfor synger De sådan," spurgte han, "og med en sådan stemme?"

"Undskyld," svarede Mylady blidt, "jeg glemte, at mine sange ikke er i brug her i huset. Jeg har måske såret Deres følelser, men det var ikke med vilje, det sværger jeg Dem til. Tilgiv mig derfor en fejl, der måske er stor, men som er begået uden hensigt."

Mylady var i dette øjeblik smuk, hendes tilsyneladende religiøse begejstring gav hendes fysiognomi et sådant udtryk, at Felton var fuldstændig blændet og troede nu at se den engel, som han nylig havde troet at høre.

"Ja vist, ja," svarede han, "De forstyrrer beboerne på slottet."

Staklen mærkede ikke selv, hvor usammenhængende hans ord var, mens Mylady med falkeblik så ham ned på bunden af hans sjæl.

"Så tier jeg," sagde Mylady med nedslagne øjne og gav sin stemme al den forsagelsens blidhed, det var hende muligt at lægge i den.

"Nej, nej, frue," udbrød Felton, "men syng blot mindre højt, især om natten."

Med disse ord ilede han, der følte, at han ikke længere kunne bevare sin strenge holdning over for fangen, ud af hendes værelse.

"Det gjorde De ret i, hr. løjtnant," bemærkede soldaten. "De sange bringer forvirring i sjælen, men man vænner sig til sidst til dem. Hendes stemme er så smuk!"

54. Tredje dag af fangenskabet

Felton var kommet hende i møde, men der stod endnu et skridt tilbage – det gjaldt om at holde på ham, eller rettere sagt, han måtte blive alene tilbage. Mylady skimtede endnu kun dunkelt det middel, hvormed hun kunne opnå dette resultat.

Der krævedes endnu mere. Det gjaldt om at få ham til at tale, for at hun kunne få lejlighed til at tale til ham, for Mylady vidste meget godt, at hendes største trylleri lå i hendes stemme, der kunne gennemløbe hele skalaen fra det menneskelige til det guddommelige.

Og dog, trods alle sine forførelseskunster kunne Mylady komme til kort, for Felton var advaret, og det indtil de mindste omstændigheder. Fra dette øjeblik af vågede hun over enhver af sine handlinger, ethvert af sine ord, på hvert blik, hver gestus, ja, selv på åndedrættet, der kunne fortolkes som et suk. Hun studerede kort sagt alt, ligesom en dygtig skuespiller, der har fået en ny rolle i et fag, han ikke plejer at optræde i.

Overfor lord Winter havde hun en langt lettere opgave. Derfor var hun allerede den foregående dag blevet enig med sig selv om, hvordan hun skulle tage ham. Hendes plan var at forholde sig stum og fattet i hans nærværelse, fra tid til anden irritere ham ved en påtaget foragt, ved en ringeagtende ytring og endelig drive ham til trusler og voldsomheder, der kunne danne en modsætning til hendes egen resignation. Felton ville blive vidne til det. Måske ville han intet sige, men han ville se det.

Om morgenen kom Felton som sædvanlig, men Mylady lod ham roligt passe forberedelserne til frokosten uden at henvende et ord til ham.

Da han stod i begreb med at gå, fik hun et glimt af håb, for hun troede, at han ville tiltale hende, men hans læber bevægede sig kun, uden at der kom noget ord over dem. Med en kraftanstrengelse undertrykte han, hvad han ville have sagt, og forlod værelset.

Hen imod middag indfandt lorden sig.

Det var en meget smuk vinterdag, og en stråle af den blege engelske sol, der oplyser, men ikke varmer, trængte ind gennem fængslets gitter.

Mylady så ud af vinduet og lod, som om hun ikke hørte døren gå.

"Ha, ha!" udbrød lord Winter, "efter at have spillet komedie og tragedie giver vi nu den melankolske."

Fangen gav intet svar.

"Ja, ja," fortsatte lord Winter, "jeg forstår Dem, De ville gerne være i frihed derude. De ville gerne på et flot skib kløve bølgerne i dette hav, der er så grønt som en smaragd. De ville gerne enten til lands eller til vands lægge en af disse små snarer for mig, som De er så dreven til. Tålmodighed! Tålmodighed! Om få dage vil havet stå Dem åbent, måske mere end De ønsker, for om få dage vil England være befriet for Deres nærværelse."

Mylady foldede hænderne og hævede sine smukke øjne mod himlen.

"Herre, herre, tilgiv dette menneske, ligesom jeg tilgiver ham," sagde hun med en englelig blidhed.

"Ja, bed kun, du forbandede kryb," udbrød baronen, "din bøn er så meget mere unyttig, som du, det sværger jeg, er i en mands vold, som aldrig tilgiver dig."

Dermed gik han.

Idet han forlod hende, opfangede hun gennem den på klem stående dør et glimt af Felton, der hurtigt trådte til side for ikke at blive set af hende.

Hun kastede sig nu på knæ og gav sig til at bede.

"Min Gud! Min Gud!" udbrød hun, "du ved, for hvilken hellig sag jeg lider, giv mig styrke til at bære mine lidelser."

Døren åbnedes sagte, men den smukke bedende lod som om hun ikke hørte det, og fortsatte med tårekvalt stemme:

"Hævnens Gud! Algodhedens Gud! Vil du lade dette menneskes afskyelige planer lykkes?"

Først nu lod hun, som om hun hørte Feltons skridt, og idet hun hurtigt sprang op, rødmede hun, som om hun skammede sig over at være blevet overrasket i en knælende stilling.

"Jeg vil nødig forstyrre den, der beder, frue," sagde Felton højtideligt, "lad Dem derfor ikke genere af mig."

"Hvorfra ved De, at jeg bad?" spurgte Mylady med tårekvalt stemme, "De tager fejl, jeg bad ikke."

"Tror De da, frue," svarede Felton med samme højtidelige stemme, der dog var blevet noget blidere, "at jeg anser mig berettiget til at forhindre en skabning fra at ydmyge sig for sin skaber! Det forbyde Gud! For resten er anger god for de brødefulde. Hvilken forbrydelse et menneske end har begået, er han mig hellig, når han ligger for Guds fødder."

"Jeg brødefuld!" udbrød Mylady med et smil, der ville have afvæbnet dommens engel på den yderste dag. "Brødefuld! Gode

Gud, du ved, om jeg er det! Fordøm mig kun, men som De ved, lader Gud, der elsker martyrerne, undertiden de uskyldige fordømmes."

"Bliver De fordømt, og er De uskyldig, er De en martyr, er det en grund mere for Dem til at bede," svarede Felton, "og jeg vil selv stå Dem bi med mine bønner."

"De er en retfærdig!" udbrød Mylady og kastede sig på knæ for ham, "jeg kan ikke længere beherske mig, for jeg frygter for at mangle styrke i det øjeblik, da det gælder at kæmpe, at bekende min tro. – Hør derfor en fortvivlet kvindes ydmyge bøn. De bliver ført bag lyset, men det er ikke det, det drejer sig om. Jeg beder Dem kun om en nåde, og hvis De tilstår mig den, vil jeg velsigne Dem både i denne og den anden verden."

"Tal til min herre, frue," sagde Felton, "jeg har heldigvis ikke den opgave at tilgive eller straffe, Gud har pålagt en, der står højere end jeg, dette ansvar."

"Nej, Dem, Dem alene vil jeg betro mig til. Hør mig, førend De virker med til min undergang og vanære."

"Hvis De har fortjent denne skam og vanære, frue, må De finde Dem i den som en straf af Gud."

"Åh nej! De forstår mig ikke! Når jeg taler om vanære, tror De, at jeg sigter til en eller anden straf, til fængsel eller død! Hvad bryder jeg mig om død og fængsel!"

"Jeg forstår Dem ikke længere, frue," sagde Felton.

"Eller også vil De ikke forstå mig," sagde Mylady med et tvivlende smil.

"Nej, frue, på mit æresord som soldat, ved min tro som kristen."

"Hvad for noget! Kender De ikke lord Winters plan med mig?"

"Jeg kender den ikke."

"Det er umuligt, De er jo hans fortrolige?"

"Jeg lyver aldrig, frue."

"Og dog er hans hensigter så gennemsigtige, at man let kan gætte dem."

"Jeg søger aldrig at gætte mig til noget, frue, jeg venter, til man betror sig til mig, og med undtagelse af, hvad lord Winter har sagt mig i Deres nærværelse, har han intet betroet mig."

"Så er De jo ikke hans medskyldige?" udbrød Mylady med et utroligt udtryk af sanddruhed. "De ved altså ikke, at han har bestemt mig til en vanære, i sammenligning med hvilken alle Jordens straffe er for intet at regne."

"De tager fejl, frue," svarede Felton rødmende. "Lord Winter er ikke i stand til at begå en sådan forbrydelse."

"Det er godt!" sagde Mylady ved sig selv, "uden at vide, hvad talen er om, kalder han det en forbrydelse!"

Derpå tilføjede hun højt:

"Den nederdrægtiges ven er i stand til alt."

"Hvem kalder De den nederdrægtige?" spurgte Felton.

"Findes der i England to mænd, på hvem en sådan betegnelse kan passe?"

"De mener formodentlig Georges Villiers," sagde Felton med flammende blik.

"Som kætterne og de fornemme vantro kalder hertug af Buckingham," blev Mylady ved, "jeg havde ikke troet, at der i England kunne findes en englænder, der behøvede en så nøjagtig forklaring for at forstå, hvem jeg sigtede til!"

"Herrens hånd er hævet mod ham," sagde Felton, "og han vil ikke undgå sin velfortjente straf."

Felton udtalte kun de følelser, som alle englænderne nærede for den, som selv katolikkerne kaldte udsugeren, solderisten, og som puritanerne simpelthen kaldte satan.

"Min Gud! Min Gud!" udbrød Mylady, "når jeg beder dig sende dette menneske den straf, som han fortjener, så ved du, at det ikke er min private hævn, jeg har for øje, men et helt folks befrielse, jeg anråber dig om."

"De kender ham altså?" spurgte Felton.

"Endelig stiller han mig et spørgsmål!" tænkte Mylady ude af sig selv af glæde over så hurtigt at have opnået et så stort resultat.

"Om jeg kender ham! Jo, jeg kender ham, til min ulykke, til min evige ulykke."

Og Mylady vred sine hænder ligesom i et heftigt anfald af fortvivlelsens smerte.

Felton følte uden tvivl ved sig selv, at hans kraft svigtede ham. Han gjorde et par skridt hen imod døren, men fangen, der ikke et øjeblik tabte ham af syne, sprang efter ham og standsede ham.

"Vær god, vær medlidende," udbrød hun, "hør min bøn. Denne kniv, som baronens skæbnesvangre forsigtighed har berøvet mig, fordi han ved, hvilken brug jeg vil gøre af den ... hør mig! Denne kniv, giv mig den blot et minut, hav medlidenhed med mig! Jeg omfavner Deres knæ. De kan jo blot lukke døren, det er altså ikke mod Dem, jeg vil bruge den, Dem har jeg intet imod. Min Gud! Have noget imod Dem! Det eneste gode, retfærdige væsen, jeg nogen sinde har truffet på! Dem, der måske kan blive min frelser. Lad mig få den kniv blot et minut, kun et eneste minut, og jeg skal række Dem den

igennem dørlemmen. Blot et minut, hr. Felton, De vil derved frelse min ære!"

"De vil dræbe Dem!" råbte Felton forfærdet og glemte at tage sin hånd bort fra fangens, "De vil dræbe Dem selv!"

"Jeg har røbet min hemmelighed," sagde Mylady med sagte stemme og lod sig falde om på gulvet, "jeg har røbet min hemmelighed! Han ved alt. Min Gud, jeg er fortabt."

Felton blev stående ubevægelig og rådvild.

"Han tvivler endnu," tænkte Mylady, "jeg har ikke forstilt mig godt nok."

I gangen udenfor hørtes skridt, Mylady forstod, at det var lord Winters.

Felton bemærkede det også og gjorde et skridt hen imod døren.

Mylady sprang til.

"Ikke et ord," sagde hun i en indtrængende tone, "ikke et ord om, hvad jeg har sagt Dem angående denne mand, eller jeg er fortabt, og det er da Dem, Dem ..."

Da skridtene kom nærmere, tav hun af frygt for, at hendes stemme skulle blive hørt, og lagde med et ubeskriveligt udtryk af rædsel sin smukke hånd på Feltons mund.

Felton stødte hende sagte fra sig, hvorpå hun faldt om i en sofa.

Lord Winter gik imidlertid forbi uden at standse, og lyden af hans skridt tabte sig.

Bleg som et lig stod Felton nogle øjeblikke lyttende, og først da lyden helt havde tabt sig, åndede han lettere og skyndte sig ud af værelset.

"Godt!" udbrød Mylady, da hun hørte ham fjerne sig i den modsatte retning af den, lord Winter var gået, "endelig tilhører du mig."

Derpå rynkede hun panden.

"Hvis han taler til baronen," fortsatte hun, "er jeg fortabt, for baronen, der meget vel ved, at jeg ikke vil dræbe mig, vil i hans nærværelse give mig en kniv, og han vil da se, at hele min grænseløse fortvivlelse kun har været komediespil."

Hun stillede sig foran spejlet og betragtede sig selv. Aldrig havde hun været smukkere.

"Nej," smilede hun, "han vil ikke tale."

Om aftenen, da hendes mad blev bragt hende, fulgte lord Winter med.

"Må jeg spørge," sagde Mylady til ham, "er Deres nærværelse noget, der nødvendigvis hører med til mit fangenskab? Eller kunne De ikke forskåne mig for den tortur, som Deres besøg forårsager mig?"

"Men kære svigerinde dog!" svarede lorden, "har De ikke selv med denne smukke mund, der i dag er så grusom mod mig, sagt, at De var kommet til England ene og alene for at se til mig, en nydelse, hvis savn De, som De selv sagde, havde følt så levende, at De af den grund havde udsat Dem for alt, søsyge, uvejr og fangenskab! Nu vel, her er jeg, vær så glad. For resten har mit besøg denne gang en bestemt hensigt."

Mylady skælvede, for hun troede, at Felton havde fortalt det hele. Aldrig i hele sit liv havde denne kvinde, der dog havde været et bytte for så modstridende og oprørende følelser, måske følt sit hjerte banke så stærkt.

Hun sad ned. Lord Winter tog en stol, trak den hen ved siden af hende og satte sig ned hos hende, derpå tog han et papir op af lommen og udfoldede det langsomt.

"Se her," sagde han, "jeg har her et pas, som jeg selv har forfattet, og som for fremtiden skal være en rettesnor for det liv, jeg har bestemt Dem til."

Idet han derpå flyttede øjnene fra Mylady til papiret, læste han:

"*? ordre til at føre til ...* " – stedet står *in blanco*," afbrød lorden sig selv. "Hvis De skulle nære noget ønske i denne retning, kan De blot sige mig det, og forudsat at det blot er tusind mil fra London, skal der blive taget hensyn til Deres begæring. Jeg begynder forfra: "*Ordre til at føre til ... kvinden kaldet Charlotte Backson, der er brændemærket af den franske justits, men løsladt efter straffen. Hun skal bo på dette sted, fra hvilket hun ikke må fjerne sig mere end tre mil. I tilfælde af, at hun forsøger på at undvige, skal hun lide døden. Hun skal have fem shillings om dagen til kost og logis og øvrige fornødenheder.*"

"Denne ordre angår ikke mig," svarede Mylady koldt, "eftersom den bærer et andet navn end mit."

"Et navn! Har De da måske noget navn?"

"Jeg bærer Deres broders."

"De tager fejl. Min broder var kun Deres anden mand, og Deres første mand lever endnu. Sig mig hans navn, og jeg skal sætte det i stedet for Charlotte Backson. Nej? ... De vil ikke? ... De tier? Godt, så vil De blive indskrevet som Charlotte Backson."

Mylady forholdt sig tavs. Denne gang var det imidlertid ikke af affektation, men af skræk. Hun troede, at ordren med det

samme skulle udføres, at lord Winter havde fremskyndet hendes afrejse, at hun var dømt til at rejse endnu samme aften. Et øjeblik mistede hun hele sin åndsnærværelse, da hun på en gang opdagede, at ordren ikke var underskrevet.

Den glæde, hun følte ved denne opdagelse, var så stor, at hun ikke kunne skjule den.

"Ja," sagde lord Winter, som mærkede, hvad der foregik i hende, "De ser efter underskriften og tænker som så: Alt er ikke tabt endnu, siden dette dokument ikke er underskrevet; han viser mig det blot for at forskrække mig, det er det hele. Men De tager fejl. I morgen bliver denne ordre sendt til lord Buckingham, i overmorgen vil den være her tilbage, forsynet med hans underskrift og segl, og fireogtyve timer senere vil den blive eksekveret, det svarer jeg Dem for. Farvel, frue, det var blot det, jeg ville fortælle Dem."

"Og jeg, min herre, svarer Dem, at dette misbrug af magten, denne landsforvisning under falsk navn er en skændselsdåd."

"Vil De hellere hænges under Deres virkelige navn, Mylady? Som De ved, er de engelske love ubønhørlige med hensyn til forbrydelser, der vedrører ægteskabet. Tal kun rent ud. Skønt mit eller rettere sagt min broders navn er indflettet i denne sag, vil jeg dog udsætte mig for den med en offentlig proces forbundne skandale for at være sikker på, at jeg bliver Dem kvit."

Mylady svarede ikke,

"Jeg ser, at De foretrækker en rejse til udlandet. Som De vil, min frue. Der er et gammelt ord, der siger, at rejser uddanner ungdommen. Når alt kommer til alt, har De på ære ret. Livet er ikke så galt! Derfor skøtter jeg heller ikke om, at De skal berøve

mig det. Der står nu blot tilbage at ordne sagen med de fem shillings. Jeg er lidt karrig, ikke sandt? Men det kommer af, at jeg vil være sikker på, at De ikke skal bestikke Deres vogtere. Desuden vil De altid have Deres yndigheder tilbage til at forføre dem med. Brug dem, hvis Deres mislykkede forsøg med Felton ikke har betaget Dem lysten til at gøre nye forsøg."

"Felton har intet sagt," tænkte Mylady, "endnu er intet tabt."

"Og nu, frue, farvel så længe. I morgen skal jeg melde Dem, når mit bud er taget af sted."

Lord Winter rejste sig, bukkede ironisk for Mylady og forlod hende.

Mylady åndede atter lettere. Hun havde endnu fire dage for sig, og denne tid var fuldkommen tilstrækkelig for hende til helt at forføre Felton.

Imidlertid opsteg en frygtelig tanke hos hende, nemlig at lord Winter måske ville sende Felton personlig til Buckingham for at få ordren undertegnet. På denne måde ville Felton undslippe hende, thi for at fangens plan kunne lykkes, måtte han være udsat for en stadig påvirkning af hendes fortryllende yndigheder.

En ting beroligede hende imidlertid, som allerede bemærket: Felton havde ikke sagt noget.

Da hun ikke ville have, at det skulle se ud, som om lord Winters trusler havde gjort noget indtryk på hende, satte hun sig til bords og gav sig til at spise.

Derpå knælede hun ligesom den foregående aften og læste sine bønner højt. Ligesom aftenen før hørte skildvagten op med at gå frem og tilbage og standsede for at lytte.

Snart efter hørte hun lettere skridt end soldatens komme fra gangen og standse udenfor hendes dør.

"Det er ham," tænkte hun.

Og hun begyndte på den samme gudelige sang, der dagen før havde grebet Felton så stærkt.

Men skønt hende blide, klangfulde stemme lød endnu mere melodisk end nogen sinde, forblev døren dog lukket. Rigtig nok forekom det Mylady, at hun engang ved at kaste et flygtigt blik på den lille lem i døren bemærkede den unge mands brændende øjne, men hvad enten det var en drøm eller ej, så havde han i alt fald denne gang så meget herredømme over sig selv, at han ikke kom inden for.

Umiddelbart efter at Mylady havde endt sin sang, troede hun at høre et dybt suk. De samme skridt, som hun havde hørt komme, fjernede sig langsomt og ligesom nølende.

55. Fjerde dag af fangenskabet

Da Felton den næste dag trådte ind til Mylady, fandt han hende stående i en lænestol og med en strikke i hånden, der var lavet af iturevne batistlommetørklæder. Ved den støj, som Felton gjorde, idet han åbnede døren, sprang Mylady hurtigt ned af stolen og søgte at skjule den.

Den unge mand var endnu mere bleg end sædvanlig, og hans røde øjne viste, at han havde haft en urolig, søvnløs nat. Over hans pande hvilede der imidlertid en endnu større strenghed end ellers.

Han gik langsomt hen til Mylady, der havde sat sig ned, og idet han tog fat i den ene ende af selvmordsredskabet, der ved uagtsomhed eller måske med forsæt stak lidt frem, sagde han koldt:

"Hvad er dette, frue?"

"Det? Ingenting," svarede Mylady med et smerteligt smil. "Kedsomhed er fangens dødsfjende, jeg kedede mig og har derfor moret mig med at lave denne strikke."

Feltons blik søgte det sted af væggen, hvor han havde truffet Mylady stående på stolen, på hvilken hun nu sad, og oven over hendes hoved så han en forgyldt krog, der var bestemt til at hænge klæder eller våben på.

Han skælvede, og fangen så det, for skønt hun sad med nedslagne øjne, undgik dog intet hendes opmærksomhed.

"Hvad havde De at gøre oppe på stolen?" spurgte han.

"Hvad angår det Dem?" svarede Mylady.

"Jeg ønsker at vide det," fortsatte Felton.

"Spørg mig ikke," sagde fangen, "for De ved nok, at det er forbudt os sande kristne at lyve."

"Nu vel," blev Felton ved, "så skal jeg sige Dem, hvad De bestilte, eller rettere sagt, hvad De ville fortage Dem. De ville udføre den frygtelige plan, hvormed De går svanger. Husk på, frue, at Gud nok forbyder løgnen, men han forbyder endnu langt strengere selvmord."

"Når Gud ser en af sine skabninger uretfærdigt forfulgt og stillet mellem selvmord og vanære, så tro mig," sagde Mylady med overbevisningens kraft, "da tilgiver han selvmorderen, for selvmord bliver i så fald en martyrdød."

"De siger enten for meget eller for lidt. Tal, frue, forklar Dem!"

"Skulle jeg fortælle Dem mine ulykker, for at De skulle tro, at det var noget, jeg fandt på? Skulle jeg meddele Dem mine hensigter, for at De kunne røbe dem for min forfølger? Nej, hvad bryder De Dem desuden om, enten en ulykkelig dømt lever eller dør? De skal kun svare til mit legeme, ikke sandt? Og når De blot kan fremvise et lig, der er identisk med mit, så vil ingen forlange videre forklaring af Dem, men måske endog fordoble Deres belønning."

"Frue!" udbrød Felton, "tror De, at jeg nogen sinde ville lade mig betale for Deres liv? Nej, De mener ikke, hvad De siger!"

"Lad mig få min vilje, Felton, forstyr mig ikke," sagde Mylady eksalteret, "enhver soldat er ærgerrig, ikke sandt? De er løjtnant, men De vil kunne følge mig til jorden med kaptajns rang."

"Men hvad har jeg da gjort," udbrød Felton sønderknust, "siden De påbyder mig et sådant ansvar for Gud og menneskene? Om nogle dage vil De være borte herfra, Deres liv vil ikke længere stå under min bevogtning, og," tilføjede han med et suk, "så kan De handle med det, som De lyster."

"Altså," udbrød Mylady, som om hun blev revet med af en hellig vrede, "altså forlanger De, der er en from mand, og som kaldes en retfærdig, kun at blive fritaget for noget ansvar med hensyn til min død?"

"Jeg skal våge over Deres liv, frue, og den pligt vil jeg opfylde."

"Men forstår De også Deres opgave? Det hverv, der er pålagt Dem, ville allerede være frygteligt nok, hvis jeg var skyldig, men hvilket navn vil De, hvilket navn vil Herren give det, hvis jeg er uskyldig?"

"Jeg er soldat, frue, og udfører kun de ordrer, der gives mig."

"Tror De, at Gud på dommens dag vil gøre forskel på de blinde bødler og de uretfærdige dommere? De vil ikke have, at jeg må dræbe mit legeme, og dog gør De Dem til håndlanger for den, der vil dræbe min sjæl."

"Men jeg gentager," udbrød Felton sønderknust, "De trues ikke af nogen fare, jeg indestår for lord Winter som for mig selv."

"Tåbe!" udbrød Mylady, "stakkels forblindede tåbe, der vover at svare for et andet menneske, når de viseste og bedste over for Gud betænker sig på at svare for sig selv, og som tager parti med den stærke og lykkelige for at knuse den svage og ulykkelige!"

"Umuligt, frue, umuligt!" mumlede Felton, der i sit hjertes inderste følte det rigtige i dette argument, "mens De er fange,

kan jeg lige så lidt skaffe Dem friheden, som jeg, mens De lever, vil hjælpe Dem til at berøve Dem livet."

"Men," udbrød Mylady, "jeg vil miste, hvad der er dyrebarere end livet, jeg vil miste min ære, Felton. Og det er Dem, Dem, som jeg gør ansvarlig overfor Gud og mennesker for den skam og skændsel, der vil overgå mig."

Hvor flegmatisk Felton end var eller gav sig udseende af at være, kunne han dog denne gang ikke modstå den hemmelige indflydelse, der allerede havde fået greb i ham. At se denne smukke kvinde, der lyste som en vision, snart svømmende i tårer, snart truende, at være udsat på en gang for påvirkningen af hendes smerte og af hendes skønhed, var alt for meget for en overspændt sværmer og religiøs drømmer, i hvis hjerte der brændte kærlighed til Gud og foragt for menneskene.

Mylady så hans forvirring og mærkede formelig blodet syde i hans årer. Som en dygtig general, der, når han føler, at fjenden er parat til at retirere, går rask på med sejrsskrig, rejste hun sig op, smuk som en oldtidens præstinde, og skred med hævet arm, blottet hals og udslået hår frem imod ham. Med den ene hånd holdt hun kysk sin kjole sammen foran brystet, og øjnene funklede af den ild, der havde forstyrret den unge puritaners sanser. Hun sang med sin ellers fortryllende stemme, som hun ved denne lejlighed gav et skrækkeligt udtryk, følgende vers:

Giv offer til Baal,
martyrer til løver!
Tøm angerens skål,
Gud hævn på dig øver.

Felton blev som forstenet ved dette sælsomme udbrud.

"Hvem er De? Hvem er De?" råbte han og vred sine hænder. "Er De en udsending fra Gud? Er De en af Helvedes tjenere? Er De en engel eller en djævel? Kalder De Dem Eloah eller Astarte? Note 3)"

"Har du ikke kendt mig, Felton? Jeg er hverken en engel eller en djævel, jeg er af kød og blod, men jeg er din søster i ånden."

"Ja, ja," svarede Felton, "jeg tvivlede om det, men nu tror jeg det."

"Du tror det, og dog er du en medskyldig af denne søn af Belial i lord Winters skikkelse! Du tror det, og dog lader du mig blive i mine fjenders, i Englands og i Guds fjendes vold! Du tror det, og dog overgiver du mig til ham, der besmitter verden med sit kætteri og sine udskejelser, den skændige Sardanapal, som de vantro kalder hertugen af Buckingham, men som de vakte kalder Antikristen!"

"Jeg skulle udlevere Dem til Buckingham, jeg! Hvad er det, De siger?"

"De har øjne," udbrød Mylady, "og De ser ikke. De har øren, og De hører ikke."

"Ja, ja," sagde Felton, idet han med hånden for over sin af sved fugtige pande, ligesom for at forjage den sidste rest af tvivl, "ja, jeg genkender den stemme, der taler til mig i mine drømme. Ja, jeg genkender den engels træk, der åbenbarer sig for mig hver nat, og som råber til min sjæl, der ikke kan sove: "Slå til, frels England, frels dig selv, eller du vil dø uden at have afvæbnet Guds vrede!" Tal," råbte Felton, "nu kan jeg forstå dig."

Et frygteligt glædeslyn glimtede hurtigt som tanken i Myladys øjne.

Men hvor flygtigt det end var, så Felton det dog og gøs, som om det havde oplyst afgrunden i denne kvindes hjerte.

Han mindedes pludselig lord Winters advarsel. Myladys forførelseskunster og hendes første forsøg straks ved hendes ankomst. Han trådte et skridt tilbage og bøjede hovedet, men vedblev at betragte hende. Han var som hypnotiseret af denne besynderlige skabning og kunne ikke rive sine øjne løs fra hendes.

Mylady var ikke den kvinde, der kunne tage fejl af betydningen af denne bevægelse. Trods hendes tilsyneladende ophidsede tilstand forlod hendes koldblodighed hende ikke et eneste øjeblik. Førend Felton kunne svare og hun altså blev nødt til at fortsætte denne samtale, der var så vanskelig at føre i den samme overspændte tone, lod hun hænderne synke ned og udbrød, ligesom om kvindens svaghed overvældede hendes begejstring:

"Nej, det tilkommer ikke mig at være den Judith, der skal befri Bethulien for denne Holofernes. Det eviges sværd er alt for tungt for min arm. Lad mig derfor ved døden unddrage mig vanæren. Jeg beder Dem, jeg bønfalder Dem på mine knæ: Lad mig dø, og mit sidste suk skal være en velsignelse over den, der har udfriet mig."

Da Felton hørte denne bedende, blide stemme og så dette frygtsomme, nedslagne blik, nærmede han sig atter. Tryllerinden havde lidt efter lidt omspændt ham med sine garn ved sin skønhed, sin blidhed, sine tårer og navnlig ved det uimodståeligt tiltrækkende i hendes mystiske vellyst.

"Ak!" svarede Felton, "jeg kan kun gøre en ting, nemlig beklage Dem, hvis De beviser mig, at De er et offer. Men lord

Winter retter beskyldninger mod Dem. De er en kristen, De er min trosfælle, jeg føler mig tiltrukket af Dem, jeg, der aldrig har elsket andre end min velgører, der hidtil kun har truffet forrædere og ugudelige. Men for at lord Winter kan forfølge Dem således, frue, De, der er så smuk og tilsyneladende så ren, må De have begået mange forbrydelser."

"De har øjne," gentog Mylady med en ubeskrivelig smerte, "og De ser ikke, De har øren, og De hører ikke!"

"Men så tal da, tal!" råbte den unge officer.

"Jeg skulle betro Dem min skændsel!" udbrød Mylady, mens skamrødmen farvede hendes kinder, "den enes brøde er tit den andens vanære! Jeg, en kvinde, betro Dem, en mand, min skændsel! Nej," fortsatte hun, idet hun blufærdigt skjulte sine smukke øjne med hånden, "aldrig, det vil jeg aldrig kunne gøre!"

"Mig, en broder i Herren!" råbte Felton.

Mylady betragtede ham længe med et udtryk, som den unge officer antog for tvivl, men det var kun for at iagttage ham og navnlig for at dåre ham endnu mere.

Felton foldede bedende hænderne.

"Nu vel," sagde Mylady, "jeg vil vove at betro mig til min broder."

I det samme hørtes lord Winter gå udenfor, men denne gang nøjedes Myladys frygtelige svoger ikke som dagen før med at gå forbi døren. Han standsede, vekslede nogle ord med skildvagten, hvorpå døren blev åbnet, og han trådte ind.

Mens lorden talte med soldaten, fo'r Felton hurtigt tilbage, og da lord Winter viste sig, stod han nogle skridt fra Mylady.

Baronen trådte langsomt nærmere, og idet han lod sit forskende blik vandre fra fangen til den unge officer, sagde han:

"De har været her meget længe, John. Har dette fruentimmer fortalt Dem sine forbrydelser? I så fald kan jeg forstå, at denne samtale har varet så længe."

Felton fo'r sammen, og Mylady følte, at hun var fortabt, hvis hun ikke kom den forbløffede puritaner til hjælp.

"Nå, De frygter nok for, at Deres fange skal undslippe Dem?" udbrød hun, "nu, spørg Deres værdige fangevogter, hvilken gunst jeg i dette øjeblik bad ham om."

"De bad om en gunst!" spurgte baronen mistroisk.

"Ja, mylord," svarede den unge mand forvirret.

"Og hvori bestod den?" fortsatte lorden.

"I at overlade hende en kniv, som hun vil give mig tilbage gennem dørklappen et minut efter, at hun har fået den," svarede Felton.

"Så må der være en eller anden skjult her, som denne fortryllende dame vil ombringe?" bemærkede lord Winter i en spottende og foragtelig tone.

"Ja, mig selv," svarede Mylady.

"Jeg har givet Dem valget mellem Amerika og Tyburn," blev lord Winter ved, "vælg Tyburn, frue, tro mig, strikken er langt sikrere end kniven."

Felton blegnede og gjorde et skridt fremad, idet det faldt ham ind, at Mylady ved hans indtræden havde haft en strikke i hånden.

"De har ret," svarede denne, "og jeg havde allerede selv tænkt derpå." Derpå tilføjede hun med dump stemme: "Og jeg skal fremdeles tænke på det."

Felton følte en gysen gennem marv og ben. Formodentlig bemærkede lord Winter denne bevægelse.

"Vær på din post, John," sagde han. "Jeg stoler på dig, John, min ven, tag dig i agt! Jeg har advaret dig. Vær for resten ved godt mod, min dreng: Om tre dage vil vi blive denne skabning kvit, og der, hvor jeg sender hende hen, vil hun ikke kunne bringe nogen i ulykke."

"Hører du!" udbrød Mylady på en sådan måde, at baronen troede, hun talte til Gud, mens Felton forstod, at det var ham, hun henvendte sig til.

Felton bøjede hovedet og faldt i tanker. Baronen tog officeren under armen og gik bort med ham, idet han drejede hovedet for ikke at tabe Mylady af sigte.

"Nå frisk mod," sagde fangen, da døren atter var blevet lukket, "jeg har endnu ikke gjort så store fremskridt, som jeg troede. Lord Winters sædvanlige dumhed er blevet forvandlet til en aldeles ukendt klogskab. der kan man se, hvordan ønsket om at hævne sig kan forandre et menneske! En mands lyst er manden selv. Felton vakler endnu. Han er ikke en mand som den fordømte d'Artagnan. En puritaner tilbeder kun madonnaer og elsker med foldede hænder. En musketer elsker fruentimmer og elsker dem, mens han favner dem."

Imidlertid ventede Mylady tålmodigt, for hun tvivlede ikke om, at hun i løbet af dagen atter ville få Felton at se. Endelig hørte hun en time efter den nylig skildrede scene, at der blev talt sagte uden for døren. Kort efter åbnedes denne, og hun blev Felton var.

Den unge mand trådte hurtigt ind i værelset og lod døren stå åben. Ved et tegn pålagde han Mylady tavshed. Han så meget

forstyrret ud.

"Hvad vil De mig?" spurgte.

"Hør," svarede Felton sagte, "jeg har fået skildvagten bort for at kunne opholde mig her, uden at nogen får det at vide, for at kunne tale med Dem, uden at nogen hører os. Baronen har nylig fortalt mig en frygtelig historie."

Mylady smilede resigneret og rystede på hovedet.

"Enten er De en djævel," fortsatte Felton, "eller baronen, min velgører, min fader, er et uhyre. Dem har jeg kun kendt i fire dage, ham har jeg elsket i to år. Jeg kan derfor nok vakle mellem jer to. Bliv ikke bange for, hvad jeg nu siger, jeg må nødvendigvis være klar over denne sag. I nat efter klokken tolv kommer jeg til Dem, og De må da overbevise mig om sandheden af Deres ord."

"Nej, Felton, nej, broder," sagde hun, "det er et alt for stort offer, og jeg føler, hvad det må koste Dem. Nej, jeg er fortabt, styrt Dem ikke i fordærvelse sammen med mig. Min død vil blive langt mere veltalende end mit liv, og ligets tavshed vil kunne overbevise Dem bedre end fangens ord."

"Ti, frue," udbrød Felton, "tal ikke sådan. Jeg er kommet, for at De ved Deres ære skal love mig, for at De ved alt, hvad der er Dem helligt, skal sværge mig til ikke at gøre et forsøg mod Deres liv."

"Jeg vil intet love," svarede Mylady, "for ingen har større respekt for eden end jeg, og hvis jeg gav et løfte, måtte jeg holde det."

"Nu vel da," fortsatte Felton, "så lov mig det kun, indtil De atter har set mig. Hvis De da endnu står fast ved Deres forsæt,

så har De Deres frihed, og jeg skal selv levere Dem det våben, som De har bedt mig om."

"Nu vel, for Deres skyld vil jeg vente så længe," svarede Mylady.

"Sværg det."

"Jeg sværger ved vor Gud, er De så tilfreds?"

"Godt," svarede Felton, "altså i nat."

Han skyndte sig ud af værelset, lukkede døren og ventede uden for med soldatens hellebard i hånden, som om han havde afløst ham.

Da soldaten kom tilbage, gav Felton ham hans våben.

Gennem klappen, som Mylady havde nærmet sig til, så hun den unge mand ivrigt korse sig og derpå forsvinde i gangen med et udtryk af glæde.

Hun vendte tilbage til sin plads med et foragteligt smil om læberne og gentog bespottende den Guds frygtelige navn, ved hvem hun havde svoret uden at vide, hvem han var.

"Åh Gud, tåbelige sværmer!" sagde hun, "Gud! Nej, det er mig selv, mig, der skal hævne mig, og ham, der skal hjælpe mig med det."

Note 3: **Eloah** er en engel, **Astarte** er fønikernes gudinde for den sanselige kærlighed, og følgelig en djævel set fra et gammeltestamenteligt synspunkt. *Overs.anm.*

56. Femte dag af fangenskabet

Imidlertid havde Mylady opnået en halv triumf, og heldet fordoblede hendes kræfter.

Det var ingen vanskelig sag, således som hun hidtil havde gjort, at få bugt med mænd, der var villige til at lade sig forføre, og som den galante opdragelse ved hoffet så hurtigt lokkede i snaren. Mylady var smuk nok til ikke at finde modstand fra kødets side, og snild nok til at overvinde alle åndelige hindringer.

Men denne gang havde hun at kæmpe med en vild, indesluttet og utilgængelig natur. Religionen havde gjort Felton til en over for almindelige forførelsesmidler hærdet mand. Dette eksalterede hoved nærede så omfattende planer, at der ikke var plads i det til nogen kærlighed, hverken indbildt eller virkelig. Mylady havde altså med sin falske dyd skudt en breche i denne mod hende så skrækkeligt forudindtagne mands meninger, og ved sin skønhed i hans rene, kyske hjerte. Hun havde ved dette eksperiment opdaget, at hun sad inde med egenskaber, som hun end ikke selv tidligere havde vidst sig i besiddelse af.

Ikke desto mindre fortvivlede hun mange gange i løbet af aftenen over sin skæbne og sig selv og var ved at opgive modet. Som vi ved, påkaldte hun ikke Gud, men hun troede på det ondes ånd som en magt, der behersker hele det menneskelige liv i alle dets enkeltheder, og som lader verden vokse frem af en granatæblekerne, som der står i den arabiske mytologi.

Mylady, der var vel forberedt på at tage imod Felton, måtte have sit skyts færdigt til næste dag. Hun vidste, at hun kun havde to dage tilbage, at når ordren engang var underskrevet af Buckingham – og han ville så meget lettere undertegne den, som den lød på et falsk navn, og han ikke kunne kende det fruentimmer, der var tale om – ville baronen øjeblikkelig lade hende bringe om bord. Og hun vidste ligeledes, at de til deportation dømte fruentimmer har langt mindre mægtige våben i deres yndigheder end de såkaldte dydige kvinder, hvis skønhed og ånd modens stemme lovpriser, og som får lov at udfolde sig i selskabslivets sol. At være en til vanærende straf dømt kvinde er ikke nogen hindring for at være smuk, men det er en hindring for at udøve nogen indflydelse. Mylady var kun dronning over dronninger. At herske over svagere væsener var snarere en ydmygelse end en tilfredsstillelse for hende.

Vist nok ville hun komme tilbage fra sin landflygtighed, det tvivlede hun ikke et eneste øjeblik om, men hvor længe kunne det vare? For en så virksom og ærgerrig natur som Myladys var de dage spildt, da man ikke var i opadgående, og hvad skulle man da kalde de dage, da man var i nedadgående! At tabe et år, to år, tre år, det vil sige en evighed, at vende tilbage efter kardinalens død, eller efter at han måske var faldet i unåde, at komme tilbage, når d'Artagnan, lykkelig og triumferende, for sig og sine venner havde modtaget den belønning af dronningen, som de så ærligt havde fortjent for de tjenester, de havde vist hende – det var noget, en kvinde som Mylady umuligt kunne udholde at tænke på. For resten forøgede det uvejr, der trak op i hendes sjæl, kun yderligere hendes styrke, og

hun ville have sprængt sit fængsels mure, hvis hendes legeme blot et eneste øjeblik havde kunnet låne hendes sjæls kræfter.

Midt under alt dette var der endnu en ting, der ansporede hende, nemlig tanken om kardinalen. Hvad måtte den mistroiske og urolige mand tænke og tro om hendes tavshed. Han var ikke blot hendes eneste støtte og beskytter for nærværende øjeblik, men også hovedredskabet for hendes fremtids lykke og hævn. Hun kendte ham nok til at vide, at hun efter en unyttig rejse ved sin tilbagekomst længe nok ville kunne tale om fængsel og udståede lidelser, kardinalen ville svare med den spottende ro, der var ejendommelig for denne geniale skeptiker: "De skulle ikke have ladet Dem fange!"

Mylady samlede hele sin kraft, mumlede navnet Felton, den eneste lysstråle, der trængte ind til hende i det mørke helvede, hvori hun var faldet.

Imidlertid gik tiden, den ene time efter den anden, og hvert af urets slag gav genlyd i fangens hjerte. Klokken ni aflagde lord Winter sit sædvanlige besøg, efterså vinduet og jernstængerne, undersøgte gulvet og væggene, kaminen og døren, uden at der under denne undersøgelse veksledes et eneste ord mellem dem.

Uden tvivl indså de begge, at situationen var blevet alt for alvorlig til at spilde tiden med unyttige ord og ørkesløse vredesudbrud.

"Nå," sagde baronen, da han forlod hende, "i nat vil De i det mindste ikke kunne løbe Deres vej."

Klokken ti stillede Felton en skildvagt udenfor døren. Mylady kendte hans gang. Hun følte hans nærværelse, ligesom en elskerinde aner sin elskers komme, og dog afskyede og foragtede Mylady den svage sværmer.

Da det ikke var den aftalte tid, kom Felton ikke inden for.

Mylady begyndte at blive urolig.

To timer senere, netop som klokken slog tolv, blev skildvagten afløst.

Nu var timen kommet, og Mylady ventede derfor også fra nu af med utålmodighed på hans komme.

Den nye skildvagt begyndte at gå frem og tilbage i gangen.

Efter ti minutters forløb kom Felton.

Mylady lyttede.

"Hør," sagde den unge mand til skildvagten, "under intet som helst påskud må du fjerne dig fra denne dør, for du ved, at en soldat sidste nat er blevet straffet af mylord, fordi han et øjeblik havde forladt sin post, og dog passede jeg på i hans sted, mens han var borte."

"Ja, det ved jeg," svarede soldaten.

"Jeg råder dig derfor til den største agtpågivenhed. Jeg," tilføjede han, "vil træde indenfor for endnu engang at undersøge dette fruentimmers værelse, for jeg er bange for, at hun vil gøre en ulykke på sig selv, og jeg har fået ordre til at passe på hende."

"Godt," mumlede Mylady, "den strenge puritaner begynder at lyve!"

Soldaten svarede blot med et smil.

"Død og pine, hr. løjtnant," sagde han, "det er just ingen ulykke at få et sådant hverv, især hvis Mylady også har givet Dem lov til at se efter i hendes seng."

Felton rødmede. Under andre omstændigheder ville han have givet soldaten, der tillod sig en sådan spas, en irettesættelse,

men hans samvittighed talte alt for højt til, at han vovede at åbne munden.

"Når jeg kalder," sagde han, "skal du komme ind. Ligeledes skal du kalde på mig, hvis der kommer nogen."

"Ja, hr. løjtnant," svarede soldaten.

Felton trådte ind til Mylady, der rejste sig op.

"Er De der?" udbrød hun.

"Jeg havde lovet Dem at komme," svarede Felton, "her er jeg."

"De lovede mig en ting til."

"Hvilken?" spurgte den unge mand, der trods sit forsøg på at bevare herredømmet over sig selv, følte sine knæ vakle og sin pande bades i sved.

"De havde lovet at medbringe en kniv til mig og at lade mig beholde den, når vor samtale var endt."

"Tal ikke om det, frue," sagde Felton, "ingen tilstand, hvor frygtelig den end kan være, berettiger skabningen til at berøve sig det liv, Gud har givet ham. Ved nøjere eftertanke er jeg blevet enig med mig selv om aldrig at gøre mig til medskyldig i en sådan synd."

"Åh, ved nøjere eftertanke!" udbrød fangen og satte sig med et foragteligt smil i sin stol. "De har betænkt Dem, det har jeg også."

"Hvad mener De?"

"At jeg ikke har noget at sige en mand, der ikke holder sit ord."

"Min Gud!" mumlede Felton.

"De kan godt gå Deres vej," fortsatte Mylady, "jeg siger intet."

"Her er kniven!" udbrød Felton, idet han trak våbnet frem, som han havde lovet at medbringe, men som han betænkte sig

på at give fangen.

"Lad mig se den," sagde Mylady.

"Hvorfor?"

"Jeg giver Dem mit æresord på straks at give Dem den tilbage. De kan lægge den her på bordet og stille Dem mellem den og mig."

Felton rakte Mylady kniven. Hun undersøgte opmærksomt æggen og prøvede spidsen mod enden af sin finger.

"Godt," sagde hun, idet hun gav den unge officer kniven tilbage, "den er af godt, forsvarligt stål. De er en trofast ven, Felton."

Felton tog atter våbnet og lagde det på bordet, som det var blevet aftalt mellem ham og hans fange. Mylady fulgte ham med øjnene og nikkede bifaldende.

"Hør nu, hvad jeg vil sige Dem," sagde hun.

Denne opfordring var overflødig. Den unge officer stod foran hende, begærligt ventende på, at hun skulle tale.

"Felton," tog hun nu ordet med en melankolsk højtidelighed, "Felton, hvis Deres søster, Deres faders datter, sagde til Dem: "Da jeg er ung og desværre smuk, har man lagt en snare for mig, men jeg har modstået fristelsen. Man er gået videre og har endog brugt vold, men jeg har modstået. Man har forhånet religionen og den Gud, jeg dyrker, fordi jeg påkaldte ham til min beskyttelse, men jeg modstod endnu. Man har så overvældet mig med fornærmelser, og da man ikke kunne bringe min sjæl i fordærvelse, har man for evigt villet besudle mit legeme. Endelig har man ..."

Mylady standsede, mens et bittert smil svævede om hendes læber.

"Endelig," sagde Felton, "endelig, hvad gjorde man videre?"

"Endelig en aften besluttede man at lamme denne modstand, som man ikke kunne overvinde. En aften blandede man i mit drikkevand et kraftigt sovemiddel. Næppe var jeg færdig med at spise, førend jeg mærkede, at jeg lidt efter lidt hensank i en forunderlig sløvhed. Skønt jeg ingen mistanke nærede, grebes jeg dog af en ubestemt frygt og forsøgte at kæmpe mod søvnen. Jeg sprang op, jeg ilede hen til vinduet og råbte om hjælp, men mine ben svigtede mig. Det var, ligesom loftet sank ned over mit hoved og ville knuse mig under sin vægt. Jeg løftede armene i vejret og forsøgte at tale, men kunne kun frembringe uartikulerede lyde. En uimodståelig døsighed bemægtigede sig mig, jeg holdt mig fast ved en stol, da jeg følte, at jeg skulle til at falde, men snart var denne støtte utilstrækkelig for mine svage arme, jeg faldt først på det ene knæ, så på dem begge. Jeg ville bede, men min tunge var lammet, Gud så og hørte mig uden tvivl ikke, og jeg styrtede om på gulvet og faldt i en søvn, der lignede døden."

"Om alt, hvad der tildrog sig under denne søvn, har jeg ingen erindring. Det eneste, jeg mindes, var, at da jeg vågnede, lå jeg i et rundt værelse, der var prægtigt møbleret, og som kun fik sit lys gennem loftet. For resten syntes der ikke at føre nogen dør ind til det, og man kunne have antaget det for et prægtigt fængsel."

"Det varede længe, inden jeg kunne gøre mig rede for, hvor jeg befandt mig, og for de omstændigheder, som jeg nu har fortalt. Jeg anstrengte mig forgæves for at gennemtrænge det mørke, der hvilede over min sjæl efter søvnen. Jeg havde en ubestemt fornemmelse af at have tilbagelagt et længere stykke

vej, af at have rumlet i en vogn, af en frygtelig drøm, i hvilken mine kræfter var blevet udtømt, men alt dette var så utydeligt og dunkelt, at disse begivenheder syntes at tilhøre et andet liv end mit og dog at blande sig ind i det på en mystisk måde."

"I nogen tid forekom den tilstand, hvori jeg befandt mig, så besynderlig, at jeg troede at drømme. Jeg stod vaklende ud af sengen, mine klæder lå ved siden af mig på en stol. Jeg mindedes hverken at have klædt mig af eller at være gået til sengs. Men lidt efter lidt fremstillede virkeligheden sig for mig i al sin rædsel. Jeg befandt mig ikke længere i mit eget hus. Så vidt jeg kunne dømme af solens stilling, var det allerede langt ud på eftermiddagen. Det var den foregående aften, jeg var slumret ind, og min søvn havde altså varet omtrent fireogtyve timer. Hvad var der foregået i den lange tid?"

"Jeg klædte mig på så hurtigt, som det var mig muligt. Den mathed og langsomhed, jeg bevægede mig med, viste, at virkningen af sovedrikken endnu ikke ganske var forsvundet. Værelset var for resten udstyret til at tage imod en dame. Selv den mest fordringsfulde kokette ville ikke kunne have noget ønske, som hun ikke ville have set opfyldt ved at lade sit blik løbe rundt i dette værelse."

"Jeg var sikkert ikke den første kvindelige fange, der var blevet indespærret i dette luksuriøse fængsel, men De indser nok, Felton, at jo prægtigere fængslet var, desto mere forfærdedes jeg."

"Ja, det var et fængsel, for jeg prøvede forgæves på at slippe ud af det. Jeg undersøgte alle væggene for at finde en dør, men overalt, hvor jeg bankede, hørte jeg kun en mat genlyd."

"Jeg gik måske tyve gange rundt i værelset for at finde en eller anden udgang, men der var ingen. Så sank jeg, overvældet af træthed og skræk, om på en stol."

"Imidlertid nærmede natten sig hurtigt, og med den forøgedes min angst. Jeg vidste ikke, om jeg skulle blive, hvor jeg sad. Det forekom mig, at jeg var omringet af ukendte farer, der truede mig ved hvert skridt, jeg gjorde. Skønt jeg intet havde spist siden den foregående dag, forhindrede min angst mig dog i at føle sult."

"Ingen lyd udefra satte mig i stand til at beregne tiden. Kun antog jeg, at klokken omtrent måtte være mellem syv og otte om aftenen, for vi var i oktober måned, og det var nu bælgmørkt."

"På en gang fo'r jeg sammen ved lyden af en dør, der drejede sig på sine hængsler; en ildkugle kom til syne oven over det glasdækkede hul i loftet, og jeg så til min skræk en mand stå nogle skridt fra mig."

"Et dækket bord med to kuverter, med et splendidt aftensmåltid, havde ligesom ved et trylleri hævet sig midt i stuen."

"Denne mand var den samme, der i et helt år havde forfulgt mig, og som havde svoret min vanære. Af det første ord, der udgik fra hans mund, fornam jeg, at han den foregående nat havde holdt sin ed."

"Den usling!" sagde Felton mellem tænderne.

"Ja, den usling!" råbte Mylady, der så, med hvilken interesse den unge officer fulgte hendes mystiske fortælling, mens hans sjæl så at sige hang ved hendes læber, "ja, den usling! Han havde troet, at det var tilstrækkeligt at have triumferet over mig i

søvne for at overvinde mine betænkeligheder. Han kom i håb om, at jeg skulle finde mig i min vanære, eftersom det skete ikke længere stod til at ændre. Han kom for at tilbyde mig sin formue til gengæld for min kærlighed."

"Alt, hvad en kvindes hjerte kan rumme af hån og stolt foragt, udgød jeg over dette menneske. Uden tvivl var han vant til sådanne bebrejdelser, for han hørte på mig rolig og smilende og med armene foldede over brystet. Da han troede, at jeg var færdig, nærmede han sig til mig, men jeg sprang hen til bordet, greb en kniv og satte den for mit bryst."

"Hvis De gør blot et skridt endnu," sagde jeg, "vil De foruden min vanære også have min død på Deres samvittighed."

"Uden tvivl lå der i mit blik, min stemme, i hele min holdning noget, der tydede på, at jeg var i stand til at udføre, hvad jeg sagde, for han standsede."

"Deres død!" sagde han, "nej, De er en alt for fortryllende elskerinde, til at jeg skulle ville miste Dem sådan efter at have haft den lykke at besidde Dem blot en eneste gang. Farvel, min skønne! Jeg vil vente med at besøge Dem, til De er blevet i bedre humør."

Med disse ord stødte han i en fløjte, hvorpå ildkuglen, der oplyste mit værelse, steg til vejrs og forsvandt, og jeg befandt mig atter i mørke. Den samme støj af en dør, der åbnes og lukkes, hørtes atter, den lysende kugle sænkede sig på ny, og jeg var atter alene.

"Dette øjeblik var skrækkeligt. Hvis jeg endnu havde næret nogen tvivl, var den nu forsvundet for den nøgne virkelighed. Jeg var i en mands vold, der var i stand til alt, og som allerede havde givet mig et forfærdeligt bevis på, hvad han kunne gøre."

"Men hvem var da dette menneske?" spurgte Felton.

"Jeg tilbragte natten på en stol. Jeg fo'r sammen ved den mindste lyd. Omtrent ved midnat slukkedes lampen, og jeg befandt mig atter i mørke. Da natten brød frem, var bordet forsvundet, men kniven holdt jeg endnu i hånden. Men natten forløb uden noget nyt forsøg af min forfølger."

"Til denne kniv satte jeg alt mit håb."

"Jeg var overvældet af træthed og søvnløshed, for jeg havde ikke vovet at lukke et øje. Med dagens ankomst blev jeg roligere, og jeg kastede mig på sengen uden at slippe den frelsende kniv, som jeg skjulte under hovedpuden."

"Da jeg vågnede, stod der atter et dækket bord for mig."

"Denne gang følte jeg trods min skræk og angst en glubende sult; det var otteogfyrretyve timer siden, at jeg havde taget nogen næring til mig. Jeg spiste lidt brød og nogle frugter, men da jeg mindedes, at sovedrikken var blandet i det vand, jeg havde drukket, rørte jeg ikke det, der fandtes på bordet, men fyldte mit glas ved en marmorkumme, der var anbragt i væggen ovenover mit toiletbord."

"Trods denne min forsigtighed svævede jeg ikke desto mindre i en frygtelig angst, men denne gang var min frygt ugrundet; dagen forløb, uden at jeg mærkede til noget af det, jeg havde været bange for."

"Jeg havde været så forsigtig halvt at tømme karaflen, for at de ikke skulle mærke uråd."

"Aftenen kom, og mørket faldt på; hvor tæt dette end var, begyndte mine øjne dog at vænne sig til det. Jeg så bordet synke ned gennem gulvet og et kvarter efter atter hæve sig med min

aftensmad. Et øjeblik efter blev mit værelse atter oplyst af den samme lampe som tidligere."

"Jeg havde besluttet kun at nyde ting, i hvilket det var umuligt at blande noget bedøvelsesmiddel. To æg og nogle frugter udgjorde hele mit måltid, derpå fyldte jeg et glas med vand fra kummen og drak det."

"Straks ved den første mundfuld forekom det mig, at vandet ikke havde den samme smag som om morgenen, en mistanke slog mig, og jeg holdt op at drikke, men jeg havde allerede sunket et halvt glas."

"Jeg kastede med afsky resten fra mig og ventede med den kolde sved på panden."

"Formodentlig havde et eller andet usynligt vidne set mig tage vandet fra kummen og benyttet sig heraf til at gennemføre sin koldt beregnede plan."

"Der var næppe gået en halv time, førend de samme symptomer som sidst indfandt sig. Da jeg imidlertid denne gang kun havde drukket et halvt glas, kæmpede jeg længere med søvnen, og i stedet for at sove helt ind hensank jeg i en slags døs, i hvilken jeg mærkede alt, hvad der foregik omkring mig, uden at være i stand til at forsvare mig eller flygte."

"Jeg slæbte mig hen til sengen for der at søge min kniv, det eneste forsvarsmiddel, jeg havde tilbage, men jeg kunne ikke nå hovedgærdet, jeg sank i knæ med hænderne krampagtigt knugede om sengestolpen, og nu indså jeg, at det var ude med mig."

Felton blev frygtelig bleg, og en krampagtig gysen fo'r gennem ham.

"Og hvad der var det frygteligste," fortsatte Mylady med en stemme, som om hun endnu følte den samme rædsel som dengang, "det var, at jeg nu havde bevidsthed om den fare, der truede mig. Det var, at min sjæl så at sige vågede i mit indslumrede legeme, at jeg så og hørte. Rigtig nok forekom det mig alt sammen som en drøm, men det gjorde det kun så meget frygteligere."

"Jeg så atter lampen stige til vejrs og hørte på ny døren gå. Jeg kendte kun alt for godt lyden, skønt jeg kun havde hørt den en gang før."

"Jeg følte instinktmæssigt, at en nærmede sig mig."

"Jeg ville overvinde min sløvhed, jeg prøvede på at skrige, og ved en utrolig kraftanstrengelse lykkedes det mig at rejse mig op, men kun for straks at falde tilbage ... i min forfølgers arme."

"Men så sig mig dog, hvem dette menneske var!" udbrød den unge officer.

Mylady så med et blik, hvor store lidelser hun tilføjede den unge mand ved sin omstændelige beskrivelse, men hun havde ikke i sinde at skåne ham. Jo dybere sår hun tilføjede hans hjerte, desto sikrere var hun på, at han ville hævne hende. Hun fortsatte derfor sin fortælling, som om hun ikke havde hørt hans udbrud, eller som om hun mente, at øjeblikket til at svare ham endnu ikke var kommet.

"Denne gang var der imidlertid den forskel, at det ikke var et afsjælet legeme uden følelse og liv, som niddingen favnede. Som jeg alt har sagt, havde jeg en følelse af min fare uden at have mine kræfters brug. Jeg gjorde derfor modstand, og uden tvivl har jeg trods min svaghed længe modstået ham, for jeg hørte ham råbe:"

"De fordømte puritanere! Jeg vidste nok, at de gør deres bødler livet surt, men jeg troede ikke, at de var hårdnakkede mod deres elskere."

"Ak! Denne fortvivlede modstand kunne ikke vare længe, jeg følte mine kræfter udtømmes, og denne gang benyttede niddingen sig ikke af min søvn, men af min besvimelse."

Felton lyttede til hendes ord med en dyb stønnen. Sveden haglede ned af hans marmorblege ansigt, og med den hånd, han havde stukket ind under vamsen, sønderrev han sit bryst.

"Min første indskydelse, da jeg atter kom til mig selv, var at lede under min hovedpude efter kniven, som jeg ikke havde kunnet nå. Havde den end ikke kunnet tjene til at forsvare mig, kunne den dog i det mindste bruges til at udfri mig."

"Men idet jeg greb kniven, Felton, slog en frygtelig tanke mig. Jeg har svoret at sige Dem alt, og jeg vil også gøre det. Jeg har lovet at sige Dem sandheden, og De skal få den at høre, selv om det skulle blive til min fordærvelse."

"De fik formodentlig den tanke at hævne Dem på det umenneske, ikke sandt?" udbrød Felton.

"Nu vel, ja," svarede Mylady, "det var ingen kristelig tanke, det ved jeg. Formodentlig har vor sjæls evige fjende, der går om som en brølende løve, indgivet mig den. Kort sagt, Felton," fortsatte Mylady i en angergiven tone, "denne tanke bemægtigede sig mig og forlod mig ikke mere. Det er for denne mordtanke, jeg nu straffes."

"Videre, videre," sagde Felton, "jeg længes efter, at De skal komme til hævnen."

"Jeg besluttede, at den skulle bringes til udførelse snarest muligt, og jeg tvivlede ikke om, at han ville komme igen næste

nat. Om dagen havde jeg intet at frygte."

"Da frokosttiden kom, spiste og drak jeg derfor uden betænkning. Jeg havde bestemt at lade, som om jeg spiste til aften, men intet at nyde, og måtte altså om morgenen forsyne mig for hele dagen."

"Kun satte jeg et glas vand til side fra min frokost, da jeg havde lidt af en ulidelig tørst i de otteogfyrretyve timer, jeg hverken nød mad eller drikke."

"Dagen forløb uden at have anden indflydelse på mig end at bestyrke mig i min tagne beslutning. Jeg sørgede imidlertid for, at mit ansigt ikke skulle røbe mine tanker, for jeg tvivlede ikke om, at jeg blev observeret. Flere gange lod jeg endda et smil spille på mine læber. Felton, jeg vover ikke at sige Dem, hvilken tanke det var, der fik mig til at smile, De ville gyse for mig ..."

"Videre, videre," sagde Felton, "De ser, at jeg brænder efter at komme til slutningen."

"Aftenen kom. Som sædvanlig blev min aftensmad serveret, mens det endnu var mørkt hos mig, derpå tændtes lampen, og jeg satte mig til bords."

"Jeg spiste kun nogle frugter. Jeg lod, som om jeg skænkede vand af karaflen, men drak kun det, jeg havde stillet til side, for resten bar jeg mig så behændigt ad, at mine spioner, hvis jeg havde nogen, ikke let kunne fatte mistanke."

"Efter måltidet røbede jeg de samme tegn til sløvhed som dagen før, men denne gang slæbte jeg mig hen til sengen, rev klæderne af mig og lagde mig."

"Min kniv lå under hovedpuden, og mens jeg lod, som jeg sov, omfattede min hånd krampagtigt dens skaft."

"To timer forløb, uden at der tildrog sig noget. Jeg begyndte – min Gud! hvem skulle have sagt mig det aftenen i forvejen! – Jeg begyndte virkelig at frygte for, at han ikke skulle komme!"

"Endelig så jeg lampen langsomt hæve sig og forsvinde. Mit værelse blev bælgmørkt, men jeg gjorde mig umage for at gennemtrænge mørket."

"Der gik omtrent ti minutter. Jeg hørte ingen anden lyd end mit hjertes slag."

"Jeg bad til Himlen om, at han måtte komme."

"Endelig hørte jeg den velbekendte lyd af døren, der åbnedes og atter lukkedes, trods det tykke tæppe hørte jeg skridt på gulvet, og jeg så gennem mørket en skikkelse nærme sig min seng."

"Skynd Dem! Skynd Dem!" udbrød Felton, "ser De ikke, at ethvert af Deres ord brænder mig som smeltet bly!"

"Da," fortsatte Mylady, "da samlede jeg alle mine kræfter, jeg følte, at hævnens eller rettere sagt retfærdighedens time var kommet. Jeg betragtede mig som en anden Judith. Idet jeg så ham tæt ved mig strække armene ud for at famle efter sit offer, stødte jeg ham med et fortvivlet skrig kniven lige i brystet."

"Den usling! Han havde forudset, at noget sådant kunne ske og derfor beskyttet sit bryst med et harnisk. Kniven gled af."

"Ha! Ha! udbrød han, greb mig om armen, fravristende mig våbnet, der havde gjort mig så dårlig tjeneste, De vil mig til livs, min smukke puritanerinde! Men det er jo mere end had, det er utaknemlighed. Nå, nå, berolig Dem, mit smukke barn! Jeg havde troet, at De var blevet blidere stemt. Jeg er ikke af den slags tyranner, der holder fruentimmer fanget med magt. De

elsker mig ikke, med min sædvanlige forfængelighed tvivlede jeg om det, men nu er jeg overbevist. I morgen skal De blive fri."

"Jeg ønskede intet hellere, end at han ville dræbe mig."

"Tag Dem i agt, sagde jeg, for min frihed er Deres vanære."

"Forklar Dem nøjere, min smukke sibylle."

"Jo, for så snart jeg er sluppet bort herfra, fortæller jeg alle, hvordan De har øvet vold mod mig og holdt mig fangen. Jeg vil angive dette skændselspalæ. Vel står De højt, mylord, men skælv alligevel! Over Dem er kongen og over kongen Gud."

"Hvor meget herredømme min forfølger end havde over sig selv, undslap der ham dog et vredesudbrud. Jeg kunne ikke se hans ansigt, men jeg følte, at hans hånd, der knugede om min arm, skælvede."

"I så fald slipper De ikke herfra!" svarede han.

"Godt, godt!" udbrød jeg, "så bliver dette sted, hvor jeg har lidt, også min grav. Jeg vil dø her, og De vil få at se, om et genfærd, der anklager, ikke er frygteligere end en levende, der truer."

"De skal ikke få lov at beholde noget våben."

"Der gives et, som fortvivlelsen rækker enhver skabning, der har mod til at bruge det. Jeg sulter mig ihjel."

"Hør," sagde uslingen, "er fred ikke bedre end at føre krig på den måde? Jeg giver Dem øjeblikkelig friheden og proklamerer Dem oven i købet som Englands Lucretia, som den personificerede dyd."

"Jeg ser, at De er dets Sextus Tarquinius. Jeg vil anklage Dem for menneskene, som jeg allerede har anklaget Dem for Gud, og hvis det er nødvendigt, at jeg ligesom Lucretia besegler min anklage med blod, vil jeg gøre det."

"Nå ja!" udbrød min fjende spottende, "det er jo en anden sag. Når alt kommer til alt, har De det meget godt her, De mangler intet, og hvis De dør af sult, er det Deres egen skyld."

"Med disse ord forlod han mig, jeg hørte døren åbnes og lukkes og blev alene tilbage, mindre overvældet af smerte, det må jeg tilstå, end forbitret over ikke at have fået min hævn udført."

"Han holdt ord. Hele dagen og den følgende nat gik, uden at jeg så noget til ham. Men også jeg holdt ord, jeg hverken spiste eller drak, jeg havde, som jeg havde sagt ham, fast besluttet at sulte ihjel."

"Jeg tilbragte dagen og natten i bøn, for jeg håbede, at Gud ville tilgive mig mit selvmord."

"Den følgende nat åbnedes døren atter. Jeg lå på gulvet, kræfterne begyndte at svigte mig."

"Ved lyden af dørens knirken rejste jeg mig op på albuen."

"Nå!" tiltalte en stemme mig, som jeg desværre kendte alt for godt, "nå! er vi blevet noget roligere, og vil vi købe vor frihed med et løfte om tavshed? Hør, jeg er ikke vanskelig at komme ud af det med, og skønt jeg ikke ynder puritanere, yder jeg dem dog retfærdighed så vel som puritanerinderne, når de er smukke. Nå, sværg mig en lille ed på korset, det er det hele, jeg forlanger af Dem."

"På korset!" udbrød jeg og sprang op, for ved at høre den forhadte stemme fik jeg al min kraft igen, "på korset! Jeg sværger, at intet løfte, ingen trussel, ingen pinsel skal lukke min mund. På korset! Jeg sværger at anklage Dem over alt som en morder, en æreskænder, en usling. På korset! Jeg sværger, hvis

jeg nogen sinde slipper ud herfra, at anråbe hele menneskeheden om at hævne sig på Dem."

"Tag Dem i agt!" sagde stemmen med et truende udtryk, som jeg endnu ikke havde hørt, "jeg har en sidste udvej, som jeg kun vil bruge i yderste nødsfald, men som nok skal lukke munden på Dem eller i det mindste forhindre, at nogen tror et eneste ord af, hvad De måtte falde på at sige."

"Jeg svarede kun med en hånlig latter."

"Han så, at det for fremtiden var en krig på liv og død imellem os."

"Hør," sagde han, "jeg giver Dem endnu resten af denne nat og dagen i morgen at betænke Dem i. Lover De mig at tie, skal De blive rig, anset og hædret. I modsat fald fordømmer jeg Dem til evig skændsel."

"De!" råbte jeg, "De!"

"Til evig, uudslettelig skændsel!"

"De!" gentog jeg. "Åh! Felton, jeg antog ham for afsindig."

"Ja, jeg," svarede han.

"Åh!" udbrød jeg, "forlad mig, gå Deres vej, hvis jeg ikke for Deres øjne skal knuse mit hoved mod muren."

"Godt, som De vil," svarede han, "i morgen aften ses vi igen."

"I morgen aften!" svarede jeg, idet jeg sank om på gulvet og af raseri bed i tæppet ..."

Felton lænede sig til et skab, der stod i værelset, og Mylady så med en djævelsk glæde, at hans kræfter måske ville svigte ham, endnu før hendes historie var ude.

57. Et teaterkneb

Efter et øjebliks tavshed, under hvilken Mylady iagttog den unge mand, fortsatte hun:

"Jeg havde nu i tre dage hverken spist eller drukket og led frygtelige kvaler. Undertiden lagde der sig ligesom en sky for mine øjne."

"Da aftenen kom, var jeg så afkræftet, at jeg hvert øjeblik faldt i afmagt, og hver gang dette skete, takkede jeg Gud, for jeg troede, at jeg skulle dø."

"Under et af disse anfald hørte jeg døren gå. Skrækken bragte mig atter til bevidsthed."

"Han indfandt sig hos mig, ledsaget af en mand med maske for ansigtet. Selv var han ligeledes maskeret, men jeg kunne kende ham på gangen, stemmen, den imponerende holdning, som selve Helvede har givet ham til menneskehedens ulykke."

"Nå," sagde han, "har De så bestemt Dem til at aflægge den ed, der fordres?"

"Jeg har jo sagt Dem, at jeg vil indstævne Dem på Jorden for menneskenes domstol og i Himlen for Guds, og en puritaner tager ikke sine ord tilbage."

"De er altså endnu lige stivnakket?"

"For Gud, som hører mig, sværger jeg at tage hele Verden til vidne på Deres forbrydelse, og det indtil jeg har fundet en hævner."

"De er en skøge," råbte han med tordnende stemme, "og De skal lide den straf, der passer sig for den slags kvinder! Når De

først er brændemærket i den verdens øjne, som De vil anråbe om hjælp, så kan De længe nok søge at bevise den, at de hverken er skyldig eller afsindig."

"Derpå vendte han sig til den mand, der var med, og sagde:"

"Gør din pligt, bøddel!"

"Åh, hans navn, hans navn!" råbte Felton, "hans navn, sig mig det!"

"Trods mine skrig og min modstand, for jeg begyndte at fatte, at talen var om noget værre end døden, greb bøddelen fat i mig, kastede mig om på gulvet og trykkede mig ned med sine stærke arme. Hulkende og næsten uden bevidsthed påkaldte jeg Gud, der ikke hørte mig, og udstødte på en gang et frygteligt skrig af smerte og skam – et gloende jern var blevet trykket mod min skulder."

Felton udstødte et dumpt brøl.

"Se," sagde Mylady, idet hun rejste sig op med en dronnings værdighed, "se, Felton, hvordan man har opfundet en ny slags martyrdom for den unge, rene pige, ofret for en uslings brutalitet. Lad det være Dem en lære om, hvordan menneskene er, og lad det bevirke, at De for fremtiden mindre beredvilligt gør Dem til redskab for deres uretfærdige hævn."

Med en hurtig bevægelse knappede Mylady sin kjole op, rev det fine batist, der dækkede hendes barm, til side, og, rødmende af påtagen vrede og skamfuldhed, viste hun den unge mand det uudslettelige mærke, der skamskændede hendes runde, smukke skulder.

"Men," udbrød Felton, "det er jo en lilje, det franske brændemærke!"

"Netop deri består det skændige," svarede Mylady. "Havde det været det engelske brændemærke, måtte man have bevist hvilken domstol, der havde idømt mig denne straf, og jeg ville da offentligt have henvendt mig til alle kongerigets domstole, men det franske brændemærke ...! Det var det mig umuligt at få afvasket."

Dette var for meget for Felton.

Bleg, ubevægelig, tilintetgjort ved denne frygtelige fortælling, blændet af denne kvindes overmenneskelige skønhed, der blottede sig for ham med en skamløshed, som han fandt ophøjet, sank han på knæ for hende. Brændemærket forsvandt, skønheden alene blev tilbage.

"Tilgiv mig, tilgiv mig!" udbrød han, "åh, tilgiv mig."

Mylady læste i hans øjne: Jeg elsker dig! Jeg elsker dig!

"Tilgive Dem, hvorfor?" spurgte hun.

"Fordi jeg har været med blandt Deres forfølgere."

Mylady rakte ham hånden.

"Så ung, så smuk!" udbrød Felton og dækkede hendes hånd med kys.

Mylady sendte ham et af disse blikke, der gør en slave til konge.

Felton var puritaner, han slap dette fruentimmers hånd for at kysse hendes fødder.

Han elskede hende ikke længere, han tilbad hende.

Da denne krise var forbi, da Mylady atter syntes at have genvundet sin ro, der i virkeligheden intet øjeblik havde forladt hende, da Felton atter havde set hendes yndigheder hyllet i kyskhedens dække, som kun skjultes for ham, for at han så meget desto ivrigere skulle attrå dem, sagde han:

"Og nu har jeg kun en ting at spørge Dem om: Hvad er navnet på Deres virkelige bøddel; thi for mig er der kun en, den anden var kun redskabet."

"Hvordan, broder!" Udbrød Mylady, "behøver jeg virkelig at nævne ham for dig, har du ikke allerede gættet det!"

"Hvad! Ham! ... atter ham! ... bestandig ham! Den sande skyldige er ..."

"Den sande skyldige er Englands plageånd, de sande troendes forfølger, den skændige raner af så mange kvinders ære, han, der for et lune, en kærlighedsintriges skyld lader så meget dyrebart engelsk blod flyde, der i dag beskytter protestanterne og i morgen vil forråde dem."

"Buckingham! Det er altså Buckingham?" udbrød Felton ude af sig selv.

Mylady skjulte ansigtet i hænderne, som om hun ikke kunne udholde den skam, dette navn mindede hende om.

"Buckingham, denne Englands bøddel!" råbte Felton. "Og du har ikke knust ham med dit lyn, min Gud, du har ladet ham beholde ære og værdighed, til fordærvelse for os alle!"

"Gud forlader den, der opgiver sig selv," sagde Mylady.

"Men han vil også, at menneskenes hævn skal komme den himmelske retfærdighed i forkøbet," fortsatte Felton med stigende forbitrelse.

"Menneskene frygter og skåner ham! ..."

"Da frygter jeg ham ikke," svarede Felton, "og vil heller ikke skåne ham! ..."

Mylady svælgede i en djævelsk glæde.

"Men hvordan er lord Winter, min beskytter, min fader, blevet indblandet i denne sag?" spurgte Felton.

"Hør, Felton," svarede Mylady, "ved siden af foragtelige og nederdrægtige mennesker træffer man også storslåede og ædle karakterer. Jeg havde en forlovet, en mand, som jeg elskede, og som elskede mig. Et hjerte som Deres, Felton, en mand som De. Jeg gik til ham og fortalte ham alt. Han kendte mig og tvivlede ikke et øjeblik om sandheden af mine ord. Han var en fornem mand, i enhver henseende Buckinghams jævnbyrdige. Han sagde intet, men spændte sit sværd om sig, indhyllede sig i sin kappe og gik til Buckinghams palæ."

"Ja, ja," sagde Felton, "jeg forstår det, skønt mod den slags mennesker skal man ikke bruge kården, men dolken."

"Buckingham var dagen i forvejen rejst bort som gesandt til Spanien, hvor han skulle anholde om infantindens hånd for kong Charles den Første, der den gang endnu kun var prins af Wales. Min fæstemand kom tilbage.

Hør mig, sagde han, dette menneske er rejst bort og har altså i øjeblikket unddraget sig min hævn. Imidlertid vil vi holde bryllup, lord Winter skal nok vide at forsvare sin og sin kones ære."

"Lord Winter!" udbrød Felton.

"Ja, lord Winter," gentog Mylady, "nu forstår De det hele, ikke sandt? Buckingham var borte i omtrent et år. Otte dage før hans hjemkomst døde lord Winter pludselig og efterlod mig som sin eneste arving. Hvorfra kom slaget? Gud, der ved alt, ved sikkert også dette. Jeg anklager ingen."

"Oh! Hvilken afgrund af forbrydelser!" udbrød Felton.

"Lord Winter var død uden at sige noget til sin broder. Den frygtelige hemmelighed skulle være skjult for alle, indtil den som et lyn ramte den skyldiges hoved. Deres beskytter havde

været uvilligt stemt mod sin ældste broders giftermål med en ung, uformuende pige. Jeg indså, at jeg ikke kunne vente nogen beskyttelse af en mand, hvis forventning om at arve sin broder var blevet skuffet, og jeg drog derfor til Frankrig, hvor det var min agt at blive resten af mit liv. Hele min formue står imidlertid her i England. Da al forbindelse ved krigen afbrødes, manglede jeg det nødvendigste og blev derfor tvunget til at vende tilbage. For en uge siden landede jeg i Portsmouth."

"Og så?" spurgte Felton.

"Ja, så har Buckingham formodentlig erfaret min tilbagekomst, talt om mig til lord Winter, der allerede var forudindtaget imod mig, og sagt ham, at hans svigerinde var en skøge, et brændemærket fruentimmer. Min ædle mand var ikke til stede for at forsvare mig. Lord Winter havde så meget lettere ved at tro alt, hvad der blev fortalt ham, som det var i hans interesse at tro det. Han lod mig arrestere, førte mig herhen og stillede mig under Deres bevogtning.

Resten kender De. I overmorgen landsforviser han mig og lader mig deportere. Jeg er vanæret i verdens øjne. Det er et snildt anlagt komplot, som min skamfølelse ikke vil overleve. De ser selv, Felton, at jeg må dø. Giv mig nu min dolk, Felton."

Med disse ord sank Mylady, som om hendes kræfter var udtømt, om i den unge mands arme. Beruset af kærlighed og en hidtil ukendt vellyst greb han hende med henrykkelse og trykkede hende til sig, mens hendes ånde næsten fik ham til at tabe besindelsen, idet hendes hjerte slog mod hans.

"Nej, nej," udbrød han, "du skal leve hædret og agtet, du skal leve for at triumfere over dine fjender."

Mylady skød ham lempelig fra sig med hånden, mens hun trak ham til sig med øjnene, men Felton omfavnede hende atter.

"Oh!" udbrød hun og sænkede stemmen og slog øjnene ned, "før død end skændsel! Felton, min broder, min ven, jeg bønfalder dig, lad mig dø!"

"Nej," råbte Felton, "du skal leve, og du skal blive hævnet."

"Felton, jeg bringer ulykke over alle, med hvem jeg kommer i berøring. Forlad mig, Felton, lad mig dø!"

"Nu vel, så vil vi dø sammen!" råbte han og trykkede sine læber mod fangens.

Der blev banket flere gange på døren. Denne gang stødte Mylady ham for alvor fra sig.

"De har hørt os," sagde hun, "der kommer nogen. Vi er redningsløst fortabte."

"Nej," svarede Felton, "det er blot skildvagten, der melder, at runden kommer."

"Så løb til døren og luk selv op."

Felton adlød. Denne kvinde opfyldte allerede enhver af hans tanker.

Han befandt sig ansigt til ansigt med en sergent, der kommanderede en patrulje.

"Nå, hvad er der på færde?" spurgte han.

"De sagde til mig, at jeg skulle åbne døren, når jeg hørte Dem råbe om hjælp," svarede skildvagten, "men De glemte at give mig nøglen. Jeg hørte Dem råbe uden at forstå, hvad De sagde, men da jeg ville åbne døren, var den lukket indvendig, og derfor har jeg tilkaldt sergenten."

"Og her er jeg," sagde denne.

Felton stod aldeles forstyrret og målløs.

Mylady indså nu, at det var hendes pligt at træde til. Hun skyndte sig hen til bordet, greb kniven, som Felton havde lagt på dette, og udbrød:

"Med hvilken magt vil De forhindre mig i at dø?"

"Store Gud!" råbte Felton, da han så kniven funkle i hendes hånd.

I dette øjeblik hørtes en ironisk skoggerlatter i gangen.

Det var baronen, som var blevet skræmmet op af larmen, og som stod i slåbrok på dørtærsklen med kården under armen.

"Ha, ha!" udbrød han, "vi er nok i sidste akt af tragedien. Der ser De, Felton, dramaet har gennemgået alle de faser, som jeg sagde Dem, men vær De ganske rolig, der vil ikke komme til at flyde blod."

Mylady indså, at alt var ude med hende, hvis hun ikke gav Felton et slående bevis på sit mod.

"De tager fejl, mylord, der vil flyde blod, og gid det må komme over deres hoveder, der er skyldige i, at det bliver udgydt!"

Der undslap Felton et skrig. Han styrtede hen imod hende, men det var for sent – Mylady havde stødt til.

Men kniven var heldigvis – vi burde vel snarere sige efter beregning – stødt på den jernblanchet, der i de tider ligesom et kyras beskyttede kvindernes bryst. Den var gledet af, idet den sønderflængede kjolen og trængte skråt ind mellem kødet og ribbenene.

Myladys kjole blev imidlertid alligevel på et øjeblik plettet med blod.

Hun faldt baglæns om, tilsyneladende bevidstløs.

Felton vristede kniven fra hende.

"Der ser De, mylord," sagde han mørkt, "den kvinde, der stod under min bevogtning, har dræbt sig selv!"

"Vær De ganske rolig, Felton," svarede lord Winter, "hun er ikke død, djævle dør ikke så let. Vær kun rolig og vent på mig på mit værelse."

"Men, mylord ..."

"Gå, jeg befaler det!"

Felton adlød sin foresattes befaling, men idet han gik bort, gemte han kniven på brystet.

Lord Winter lod sig nøje med at tilkalde den kone, der opvartede Mylady, og da hun havde indfundet sig, pålagde han hende at tage sig af fangen, der stadig lå besvimet, og lod dem være alene.

Da såret imidlertid dog, når alt kom til alt, kunne være farligt, sendte han straks et ridende bud efter en læge.

58. Flugten

Som lord Winter havde tænkt sig, var Myladys sår ikke farligt. Så snart hun var alene med konen, som baronen havde ladet kalde, og denne skyndte sig med at klæde hende af, slog hun derfor øjnene op.

Imidlertid måtte hun spille den svage og lidende, hvilket ikke var så vanskeligt for en så øvet skuespillerinde som Mylady, og den stakkels kone blev derfor så fuldstændigt ført bag lyset af fangen, at hun trods alle indsigelser hårdnakket krævede at ville våge over hende hele natten.

Konens nærværelse forhindrede imidlertid ikke Mylady i at tænke.

Der kunne ikke længere være nogen tvivl om, at Felton var overbevist, at han tilhørte hende. Selv om en engel havde åbenbaret sig for den unge mand og anklaget Mylady, ville han ganske sikkert, i den sindsstemning, hvori han befandt sig, have antaget den for en udsending fra Djævelen.

Mylady smilede ved tanken, for Felton var hendes eneste håb, hendes eneste middel til frelse.

Men lord Winter kunne have fattet mistanke til Felton, han var måske selv under opsigt.

Klokken fire om morgenen kom lægen, men såret havde allerede lukket sig, og han kunne derfor ikke bedømme, hvad retning det havde, eller hvor dybt det var, kun mærkede han på Myladys puls, at der ikke var noget alvorligt på færde.

Straks efter sendte Mylady konen bort under påskud af, at hun ikke havde sovet om natten, og at hun trængte til ro.

Hun håbede, at Felton ville indfinde sig, når frokosten blev bragt, men han kom ikke.

Var hendes frygt grundet? Ville Felton svigte hende i det afgørende øjeblik, efter at baronen havde vakt hans mistanke? Hun havde ikke mere end en dag tilbage, lord Winter havde ladet hende vide, at hendes afrejse var bestemt til den 24., og det var allerede den 22.

Ikke desto mindre ventede hun temmelig tålmodigt indtil middag.

Skønt hun ikke havde nydt noget om morgenen, blev middagsmaden dog bragt hende til sædvanlig tid. Mylady opdagede til sin skræk, at de soldater, der nu bevogtede hende, bar en anden uniform.

Hun tog mod til sig og spurgte om, hvor Felton var blevet af.

Svaret lød, at han for en time siden var steget til hest og redet bort.

Hun forhørte sig, om baronen endnu var på slottet. Soldaten svarede ja og tilføjede, at han havde ordre til at underrette ham, hvis fangen ønskede at tale med ham.

Mylady svarede, at hun for øjeblikket var alt for svag, og at det eneste, hun ønskede, var at være alene.

Soldaten gik og lod middagsmaden blive stående.

Felton var blevet fjernet og marinesoldaterne afløst. Der blev altså næret mistillid til Felton.

Det var det værste slag, der kunne tilføjes fangen.

Da hun var blevet alene, stod hun op. Hun lå som på gløder i sengen, i hvilken hun havde holdt sig af klogskab, for at man

skulle antage hende for hårdt såret. Hendes øjne faldt på døren. Baronen havde ladet slå et bræt for kighullet. Formodentlig var han bange for, at det ved et eller andet djævelsk middel skulle lykkes hende gennem denne åbning at forlokke skildvagterne.

Mylady smilede. Nu kunne hun trygt overgive sig til sine lidenskabelige udbrud uden at blive iagttaget. Hun fo'r omkring i værelset som en rasende eller snarere som en tigerinde i bur. Hvis hun nu havde haft sin kniv, ville hun sikkert have tænkt på at dræbe, ikke sig selv, men baronen.

Klokken seks indfandt lord Winter sig, bevæbnet til tænderne. Denne mand, i hvem Mylady hidtil kun havde set en enfoldig adelsmand, var blevet en fortræffelig fangevogter. Han syntes at forudse alt og indrette sig på alt.

Ved et eneste blik på Mylady så han, hvad der foregik i hende.

"I dag vil De ikke komme til at dræbe mig," sagde han, "for De har ingen våben, og desuden er jeg på min post. De havde begyndt at fordreje hovedet på min stakkels Felton, han gav allerede efter for Deres infernalske indflydelse, men jeg vil frelse ham, han skal ikke mere få Dem at se. Alt er nu i orden. Pak Deres sager sammen, i morgen skal De af sted. Jeg havde først fastsat afrejsen til den 24., men har senere ombestemt mig. Jo før sagen bliver bragt til ende, desto bedre. I morgen middag vil jeg have den af Buckingham undertegnede landsforvisningsordre. Hvis De siger et eneste ord til nogen som helst, førend De er kommet om bord, har min sergent ordre til at skyde Dem en kugle for panden. Hvis De på skibet tiltaler nogen, førend kaptajnen har givet Dem tilladelse dertil, lader han Dem kaste over bord, det er en aftale mellem os.

Farvel, mere har jeg ikke at sige Dem i dag. I morgen skal jeg atter besøge Dem for at tage afsked med Dem."

Med disse ord gik baronen.

Mylady havde hørt på ham med et foragteligt smil om læberne, men med hjertet fuldt af raseri.

Aftensmaden blev serveret. Mylady indså, at hun behøvede alle sine kræfter, hun vidste ikke, hvad der kunne ske i løbet af natten, der så truende ud; sorte skyer jog over himlen og fjerne lyn bebudede et uvejr.

Uvejret brød løs omtrent klokken ti om aftenen. Mylady følte lige som en trøst ved at se naturen dele hendes hjertes oprør. Lynene hvislede som vreden i hendes sjæl, og stormen hylede om kap med hende selv.

På en gang hørte hun, at der blev banket på vinduet. Et lyn glimtede, og hun så ansigtet af en mand uden for jernstængerne.

Hun ilede hen til vinduet og åbnede det.

"Felton!" udbrød hun. "Så er jeg frelst!"

"Ja," svarede Felton, "men stille, stille! Jeg må først file jernstængerne over. Pas blot på, at ingen ser Dem gennem klappen."

"Herren er med os, Felton," svarede Mylady, "de har lukket kighullet med et bræt."

"Det er godt, Gud har slået dem med sløvhed," sagde Felton.

"Men hvad skal jeg gøre?" spurgte Mylady.

"Intet, intet, luk blot vinduet. Gå til sengs, eller læg Dem fuldt påklædt på Deres seng. Når jeg er færdig, skal jeg banke på ruden. Men kan De følge mig?"

"Ja, ja."

"Deres sår?"

"Det smerter nok, men forhindrer mig ikke i at gå."

"Så hold Dem parat ved det første signal."

Mylady lukkede atter vinduet, slukkede lyset og kastede sig på sengen, som Felton havde rådet hende til. Midt under stormens tuden hørte hun den uafbrudte gniden af filen mod jernstængerne, og ved hvert lyn så hun Felton udenfor vinduet.

Hun tilbragte en time i åndeløs spænding med panden badet i sved. Hun fo'r sammen, hver gang hun hørte noget røre sig i gangen uden for.

Der er timer, der kan være lange som år.

Efter en times forløb bankede Felton atter på ruden.

Mylady var i et spring ude af sengen og henne ved vinduet, som hun åbnede. To jernstænger var overfilede, og der var plads nok til, at et menneske kunne slippe igennem.

"Er De klar?" spurgte Felton.

"Ja. Skal jeg tage noget med?"

"Penge, hvis De har nogle."

"Ja, heldigvis har jeg fået lov til at beholde dem, jeg havde."

"Så meget desto bedre, for jeg har brugt alle mine til at leje en båd."

"Se her," sagde Mylady og rakte Felton en pose med louisdorer.

Felton tog imod den og lod den falde ned på jorden.

"Kom så," sagde han.

"Her er jeg."

Mylady stod op på en stol, rakte sig helt ud af vinduet og så den unge officer svæve over afgrunden hængende på en tovstige.

For første gang rystede hun af skræk og mindedes, at hun var en kvinde.

Det gabende svælg forfærdede hende.

"Jeg tænkte det nok," sagde Felton.

"Det betyder intet, det betyder intet," svarede Mylady, "jeg kan stige ned med lukkede øjne."

"Har De tillid til mig?" spurgte Felton.

"Og det kan De spørge om?"

"Læg Deres hænder i hinanden, ræk mig dem – det er godt."

Felton bandt et lommetørklæde om hendes hænder og udenom dette en snor.

"Hvad er det, De gør?" spurgte Mylady overrasket.

"Læg armene om halsen på mig og frygt intet."

"De taber ligevægten, og vi bliver begge knust."

"Vær rolig, jeg er sømand."

Der var ikke et sekund at spilde. Mylady lagde armene om halsen på Felton og lod sig glide ud af vinduet.

Felton begyndte nu langsomt at stige ned ad stigen, et trin ad gangen. Trods vægten af de to legemer bevægede blæsten den frem og tilbage.

Pludselig standsede Felton.

"Hvad er der?" spurgte Mylady.

"Stille," svarede Felton, "jeg hører skridt."

"Vi er opdagede!"

Der indtrådte et øjebliks dødsstilhed.

"Nej," sagde Felton, "det var intet."

"Men hvorfra kom da denne støj?"

"Det er patruljen, der gør sin runde."

"Hvilken vej går den?"

"Lige neden under os."

"Så vil den opdage os."

"Nej, hvis det blot ikke lyner i det samme."

"De må jo støde mod stigen."

"Den er heldigvis seks fod for kort."

"Gud! Der er de."

"Stille!"

Uden at røre sig eller trække vejret hang de to flygtninge tyve fod fra jorden. Soldaterne passerede imidlertid forbi leende og passiarende.

Det var et frygteligt øjeblik.

Patruljen fjernede sig, og lyden af stemmerne tabte sig lidt efter lidt.

"Nu er vi frelste!"

Mylady udstødte et suk og besvimede.

Felton vedblev at stige ned. Da han havde nået det nederste trin på stigen og ikke længere følte støtte for sine fødder, klamrede han sig fast med hænderne, indtil han fik fat i det sidste trin, så lod han sig falde til jorden. Derpå bukkede han sig efter pengeposen, som han tog mellem tænderne.

Han tog nu Mylady på armen og fjernede sig hurtigt i den modsatte retning af den, patruljen havde taget. Snart forlod han den banede vej, klatrede ned ad og nåede strandbredden, hvor han stødte i en fløjte.

Et lignende signal svarede, og fem minutter efter fik han øje på en båd, der roedes af fire mand.

Den nærmede sig bredden så tæt som muligt, men der var ikke dybt nok til, at den kunne lægge helt ind. Felton vadede

derfor ud i vandet indtil bæltestedet, da han ikke ville betro sin kostbare byrde til nogen anden.

Heldigvis begyndte vejret at klare op, men havet var endnu i temmelig stærk bevægelse, og den lille båd hoppede på bølgerne som en nøddeskal.

"Til fartøjet," sagde Felton, "hal godt ud."

De fire matroser trak på årerne, men havet var alt for oprørt til, at de rigtig kunne skyde fart.

Imidlertid fjernede båden sig dog fra slottet, hvad der var hovedsagen. Natten var overordentlig mørk, det var allerede næsten umuligt fra båden at se strandbredden og altså endnu vanskeligere fra denne at se båden.

Et sort punkt gyngede ude på havet.

Det var skibet.

Mens båden skar igennem bølgerne, løste Felton båndet og lommetørklædet, der holdt Myladys hænder.

Da dette var gjort, stænkede han hende med vand i ansigtet.

Mylady sukkede dybt og slog øjnene op.

"Hvor er jeg?" sagde hun.

"Frelst!" svarede den unge officer.

"Frelst, frelst!" udbrød hun. "Ja, jeg ser himlen og havet! Den luft, jeg indånder, er frihedens luft. Oh! tak, Felton, tak!"

Den unge mand trykkede hende til sit bryst.

"Men hvad fejler dog mine hænder?" spurgte Mylady. "Det er, ligesom de havde været klemt i en skruestik."

Mylady rakte hænderne i vejret. De var virkelig ganske blodige.

"Ak!" udbrød Felton og kastede et blik på hendes smukke hænder og rystede på hovedet.

"Å, det har intet at betyde, det er intet," udbrød Mylady. "Nu husker jeg det."

Hun så sig søgende om.

"Den er her," sagde Felton og stødte med foden til pengeposen.

De var imidlertid kommet nærmere til fartøjet, hvis bådsmand prajede jollen.

Folkene i båden svarede.

"Hvad er det for et skib?" spurgte Mylady.

"Det er et, jeg har hyret til Dem."

"Og hvorhen skal det føre mig?"

"Hvorhen De ønsker, når blot De vil sætte mig i land i Portsmouth."

"Hvad vil De i Portsmouth?" spurgte Mylady.

"Udføre lord Winters ordrer," svarede Felton med et mørkt smil.

"Hvilke ordrer?" spurgte Mylady.

"De forstår det altså ikke?" sagde Felton.

"Nej, De må forklare Dem tydeligere."

"Da han ikke længere havde tillid til mig, ville han selv bevogte Dem og sendte mig i sit sted til Buckingham for at få ordren til Deres deportation underskrevet."

"Men når han nærer mistillid til Dem, hvordan forklarer De da, at han har betroet Dem denne ordre?"

"Han troede ikke, at jeg vidste, hvad jeg var overbringer af."

"Nå sådan, og De begiver Dem til Portsmouth?"

"Jeg har ingen tid at spilde, det er i morgen den 23., og Buckingham sejler i morgen sammen med flåden."

"Han sejler i morgen! Men hvorhen?"

"Til La Rochelle."

"Han må ikke komme af sted!" udbrød Mylady, idet hun mod sædvane glemte sig selv.

"De kan være ganske rolig," svarede Felton, "han skal ikke komme af sted."

Mylady skælvede af glæde. Hun havde læst i den unge mands hjerte, hvor Buckinghams død stod skrevet med store bogstaver.

"Felton," sagde hun, "De er stor som Judas Maccabæus! Hvis De dør, dør jeg med Dem, det er alt, hvad jeg kan sige Dem."

"Stille!" hviskede Felton, "nu er vi ved skibet."

I det samme lagde båden til på siden af fartøjet. Felton krøb først op ad falderebet og gav Mylady hånden, mens folkene i båden hjalp hende, for søen gik højt. Et øjeblik efter befandt de sig på dækket.

"Kaptajn," sagde Felton, "her er den dame, om hvem jeg har talt til Dem. Hun må føres sikkert til Frankrig."

"Mod en betaling af tusinde guldstykker," tilføjede kaptajnen.

"De har allerede fået de fem hundrede."

"Det er rigtigt," svarede kaptajnen.

"Og her er de andre fem hundrede," sagde Mylady og lagde hånden på pengeposen.

"Nej," sagde kaptajnen, "et ord er et ord. Jeg skal først have de andre fem hundrede ved ankomsten til Boulogne."

"Kan vi nå derhen?"

"Ja," svarede kaptajnen, "så sandt som jeg hedder Jack Buttler."

"Nu vel!" udbrød Mylady. "Hvis De holder Deres ord, giver jeg Dem ikke fem hundrede, men tusind guldstykker."

"Hurra for Dem, min smukke dame!" råbte kaptajnen. "Gud give, at jeg ofte måtte få sådanne passagerer som Deres Nåde!"

"Styr imidlertid først ind i den lille bugt. De husker nok, at det var en aftale."

Kaptajnen svarede ved at give ordre til den ønskede manøvre, og ved syvtiden om morgenen kastede det lille skib anker i den omtalte bugt.

På vejen derhen havde Felton fortalt Mylady alt. Hvordan han i stedet for at rejse til London havde hyret det lille skib, hvordan han var kommet tilbage, var krøbet op ad muren ved at anbringe store søm mellem stenene og endelig efter at have nået jernstængerne fastgjort stigen i dem. Resten kendte Mylady.

Mylady søgte på sin side at bestyrke Felton i hans forsæt, men ved det første ord så hun, at den unge fanatiker snarere trængte til at beroliges end til at ophidses.

Det blev aftalt, at Mylady skulle vente på Felton til klokken ti, og hvis han da ikke var kommet tilbage, sejle videre.

Forudsat at han var på fri fod, ville han da træffe sammen med hende i karmeliterklostret i Béthune.

59. Hvad der foregik i Portsmouth den 23. august 1628

Felton tog afsked med Mylady, som en broder, der går en tur, siger farvel til sin søster.

Over hele hans person hvilede den samme ro som altid, kun brændte der en usædvanlig ild i hans øjne, og hans pande var endnu blegere end ellers, hans læber var sammenpressede, og han talte på en kort, afbrudt måde, der røbede, at noget overordentligt foregik i ham.

Så længe han opholdt sig i båden, der bragte ham i land, sad han med ansigtet vendt mod Mylady, der stod på dækket og fulgte ham med øjnene. Ingen af dem frygtede for at blive forfulgt, for der kom aldrig nogen ind i Myladys værelse før klokken ni, og det varede tre timer at rejse fra slottet til London.

Felton sprang i land, hilste endnu engang Mylady og gik ad byen til.

Da terrænet skrånede, kunne han, efter at være gået hundrede skridt, kun se toppen af sluppens mast.

Han gik lige til Portsmouth, som han så ligge neden for sig en halv mil borte.

På den anden side af Portsmouth var havet dækket af skibe, hvis master ligesom en bladløs, vinterbar poppelskov vuggedes

frem og tilbage af vinden.

Mens Felton gik hurtigt til, gennemgik han alle de anklagepunkter mod James den Sjettes og Charles den Førstes favorit, som han havde indsamlet under et langt ophold mellem puritanerne.

Idet Felton sammenholdt ministerens offentlige, så at sige europæiske, forbrydelser med de private og ukendte, som Mylady havde betroet ham, kom han til det resultat, at den side af Buckinghams karakter, som offentligheden ikke kendte, var endnu mere brødefuld end den, alle vidste besked om. Grunden til dette var, at han som følge af sin brændende kærlighed så lady Winters opdigtede beskyldninger ligesom gennem et forstørrelsesglas.

Hans hurtige gang ophidsede ham endnu mere, og tanken om, at han havde forladt den kvinde, han elskede eller rettere sagt tilbad som en helgeninde, udsat for en hævn, hans legemlige træthed og hans sjælsophidselse, alt dette forjog enhver menneskelig følelse af hans sjæl.

Han nåede Portsmouth omtrent klokken otte om morgenen. Hele befolkningen var på benene, i gaderne og i havnen sloges generalmarchen, og de tropper, der skulle indskibes, var på vej ned til havnen.

Dækket af støv og drivende af sved kom Felton til admiralitetspaladset. Hans ellers så blege ansigt blussede af varme og ophidselse. Skildvagten ville vise ham bort, men Felton kaldte på den vagthavende officer og sagde, idet han tog det brev, hvoraf han var overbringer, op af lommen:

"Jeg bringer et ilbud fra lord Winter."

Da han hørte lord Winters navn, der var almindeligt kendt som en af Hans Nådes fortroligste venner, gav officeren ordre til at lade Felton, der for resten var iført søofficersuniform, passere.

Felton ilede ind i palæet.

Samtidig med ham trådte en anden mand ind i forhallen. Han var støvet og snappede efter vejret. Den hest, han havde redet, styrtede, lige som han nåede porten.

Felton og han henvendte sig på samme tid til Patrick, hertugens livkammertjener. Felton nævnede lord Winters navn, hvor imod den fremmede ikke ville nævne noget. Han ville kun personligt sige hertugen, hvem han var. Begge forlangte at komme først ind.

Patrick, der vidste, at lord Winter både stod i tjenesteforhold til hertugen og var hans ven, gav den fortrinnet, der kom i hans navn. Den anden blev altså nødt til at vente, og det var let at se, hvor meget han ærgrede sig over denne forsinkelse.

Kammertjeneren førte Felton gennem en stor sal, hvor udsendingene fra La Rochelle med prinsen af Toubise i spidsen ventede, ind i et kabinet, hvor Buckingham, der nylig var kommet op af badet, fuldendte sit toilette, på hvilket han i dag som sædvanlig anvendte en overordentlig omhu.

"Løjtnant Felton," meldte Patrick, "sendt af lord Winter."

"Fra lord Winter!" gentog Buckingham, "lad ham komme ind."

Felton trådte ind. I samme øjeblik kastede Buckingham en prægtig guldbroderet slåbrok på en kanape for at iføre sig en med perler besat blå fløjlsvams.

"Hvorfor kommer baronen ikke selv?" spurgte Buckingham. "Jeg ventede ham til morgen."

"Han har pålagt mig at sige Deres Nåde," svarede Felton, "at han meget beklagede ikke at kunne have den ære, men at han er forhindret ved sin tjeneste på slottet."

"Ja, ja," sagde Buckingham, "jeg ved det, han har en kvindelig fange at passe på."

"Det er netop angående denne fange, jeg ønskede at tale med Deres Nåde," fortsatte Felton.

"Godt, tal."

"Det, jeg har at sige Dem, må kun høres af Dem, mylord."

"Gå udenfor, Patrick," sagde Buckingham, "men hold Dem i nærheden, for at De kan høre, når jeg ringer. Jeg skal straks kalde på Dem."

Patrick gik.

"Nu er vi alene," sagde Buckingham, "må jeg så høre?"

"Mylord," tog Felton ordet, "baron Winter skrev forleden dag til Dem for at bede Dem undertegne en deportationsordre angående en ung kvinde, der hedder Charlotte Backson."

"Ja, det er rigtigt, og jeg har svaret ham, at når han bragte eller sendte mig denne ordre, skulle jeg underskrive den."

"Her er den, mylord."

"Så ræk mig den," sagde hertugen.

Med disse ord tog han papiret fra Felton og kastede et flygtigt blik på den. Efter at have forvisset sig om, at det var det rigtige, lagde han det på bordet, tog en pen og ville til at underskrive det.

"Undskyld, mylord," sagde Felton og standsede hertugen, "men ved Deres Nåde også, at Charlotte Backson ikke er den

kvindes virkelige navn?"

"Ja, det ved jeg," svarede hertugen og dyppede pennen i blækhuset.

"Så kender Deres Nåde altså hendes virkelige navn?" fortsatte Felton.

"Ja, det gør jeg."

Hertugen satte atter pennen til papiret. Felton blev ligbleg.

"Og Deres Nåde vil alligevel underskrive, skønt De kender hendes navn?" spurgte Felton videre.

"Ja, naturligvis," svarede Buckingham, "hellere to gange end en."

"Jeg kan ikke tro," fortsatte Felton, hvis stemme blev mere og mere kort og tør, "at Deres Nåde ved, at det drejer sig om lady Winter."

"Jo, det ved jeg meget godt, det undrer mig kun, at De ved det."

"Og Deres Nåde vil uden at føle samvittighedsnag underskrive denne ordre?"

Buckingham så stolt på den unge mand.

"Hør, det er virkelig nogle højst besynderlige spørgsmål, De stiller mig. Jeg har ikke i sinde at besvare dem."

"Gør det alligevel, Deres Nåde," sagde Felton. "Øjeblikket er alvorligere, end De måske tror."

Buckingham tænkte, at den unge mand, der var sendt af lord Winter, formodentlig talte i hans navn, og tilbageholdt sin vrede.

"Uden ringeste samvittighedsnag," svarede han, "og baronen ved lige så godt som jeg, at lady Winter er en stor forbryderske,

og at det næsten er for stor en nåde at vise hende at lade hende slippe med deportation."

Hertugen satte på ny pennen til papiret.

"De underskriver ikke denne ordre, mylord," sagde Felton og gjorde et skridt hen imod hertugen.

"Jeg underskriver ikke denne ordre!" gentog Buckingham, "og hvorfor ikke, det gad jeg nok vide!"

"Fordi De vil gå i Dem selv og vise Mylady retfærdighed."

"Der ville blive vist hende retfærdighed, hvis hun blev sendt til Tyburn," svarede Buckingham, "Mylady er en nederdrægtig kvinde."

"Mylady er en engel, Deres Højhed, og det ved De godt. Jeg forlanger hendes frihed."

"Er De gal! Hvor vover De at tale således til mig?" bruste Buckingham op.

"Undskyld, mylord, jeg taler, som jeg kan, jeg betvinger mig. Betænk imidlertid, hvad De gør, og tag Dem i agt for at gå for vidt!"

"Hvad behager? ... Jeg tror, Gud forlade mig, at han truer mig!" råbte Buckingham.

"Nej, mylord, endnu beder jeg, men jeg siger Dem, en dråbe er nok til at få bægeret til at flyde over, selv en ubetydelig forseelse kan nedkalde straffen over det hoved, der trods sine mange forbrydelser hidtil er blevet skånet."

"Hr. Felton," sagde Buckingham, "De forlader mig øjeblikkelig og begiver Dem i arrest."

"De må høre mig til ende, mylord. De har skændet denne unge pige, fornærmet og krænket hende. Gør Deres uret mod

hende god igen, lad hende drage uhindret bort. Mere forlanger jeg ikke af Dem."

"Mere forlanger De ikke!" udbrød Buckingham med et forbavset blik på Felton, idet han lagde eftertryk på hvert ord.

"Mylord," blev Felton ved, der blev mere og mere ophidset, mens han talte, "mylord, tag Dem i agt, hele England er ked af Deres uretfærdigheder. De har misbrugt den kongelige magt, mylord, som De næsten har tilranet Dem. De er en vederstyggelighed for Gud og mennesker, mylord. Gud vil senere straffe Dem, men jeg vil straffe Dem først."

"Nej, det er for galt!" udbrød Buckingham og gjorde et skridt hen imod døren.

Felton trådte i vejen for ham.

"Jeg beder Dem ydmygt," sagde han, "om at underskrive ordren til at sætte Mylady Winter i frihed. Husk på, at det er en kvinde, De har vanæret!"

"Gå!" svarede Buckingham, "eller jeg kalder folk til og lader Dem kaste i fængsel."

"De kalder ikke på nogen," sagde Felton, og stillede sig mellem hertugen og klokken, der stod på et lille, sølvindlagt bord. "Tag Dem i agt, mylord, Deres liv er i Guds hånd."

"I Djævelens, mener du vel!" råbte Buckingham og hævede stemmen for at tiltrække sig de udenforværendes opmærksomhed, men dog uden ligefrem at råbe om hjælp.

"Underskriv, mylord, underskriv," sagde Felton og holdt papiret hen imod hertugen.

"De bruger vold? Hallo, Patrick."

"Underskriv, mylord!"

"Aldrig!"

"Aldrig?!"

"Kom an!" råbte hertugen og sprang med det samme hen efter sin kårde.

Men Felton gav ham ikke tid til at drage den. Han havde kniven, hvormed Mylady havde såret sig, liggende inde på brystet. I et spring var han inde på livet af hertugen.

I det samme trådte Patrick ind i værelset og råbte:

"Mylord, brev fra Frankrig!"

"Fra Frankrig!" udbrød Buckingham og glemte alt for den, fra hvem dette brev kom.

Felton benyttede dette øjeblik og borede sin kniv lige til skaftet i siden på hertugen.

"Åh, din forræder," råbte Buckingham, "du har dræbt mig!"

"Stop morderen!" skreg Patrick.

Felton så sig omkring for at flygte, og da han opdagede, at døren stod åben, fo'r han ind i værelset ved siden af, hvor de deputerede fra La Rochelle, som allerede fortalt, ventede. Han ilede gennem stuen hen til trappen, men på det øverste trin løb han lige i armene på lord Winter, der, da han så ham så bleg og forstyrret og plettet af blod, greb fat i ham og udbrød:

"Jeg tænkte det nok, jeg er kommet et minut for silde! Åh, jeg ulyksalige, jeg ulyksalige!"

Felton gjorde ingen modstand. Lord Winter overleverede ham til vagten, der foreløbig førte ham ud på en lille terrasse, som vendte ud mod havet. Lorden skyndte sig derefter til Buckinghams værelse.

Ved hertugens skrig og Patricks råben var den mand, som Felton havde mødt i forværelset, ilet ind i kabinettet.

Han fandt hertugen liggende på en sofa med hånden trykket mod sit sår.

"Laporte," sagde Buckingham med døende stemme ... "Laporte, kommer du fra hende?"

"Ja, Deres Højhed," svarede Anna af Østrigs tro bud, "men måske for silde."

"Tal sagte, Laporte! Der kunne være nogen, der hørte os. Lad ingen komme ind, Patrick! Åh, jeg vil ikke få at vide, hvad hun skriver. Min Gud, jeg dør!"

Hertugen besvimede.

Imidlertid var lord Winter, de deputerede, befalingsmændene og Buckinghams adjudanter trængt ind i værelset. Over alt lød fortvivlelsens udbrud, der fra palæet hurtigt bredte sig over hele byen.

Et kanonskud forkyndte, at der var hændet noget nyt og uventet. Lord Winter rev sig af fortvivlelse i håret.

"Et minut for silde!" blev han ved at gentage, "et minut for silde! Åh, min Gud, min Gud, hvilken ulykke!"

Klokken syv om morgenen havde man meldt ham, at et reb hang og dinglede udenfor slottets vinduer. Han var straks ilet til Myladys værelse, havde fundet dette tomt, vinduet åbnet og jernstængerne overfilede. Så var han kommet i tanker om det mundtlige bud, d'Artagnan havde ladet ham overbringe, og var i sin angst for hertugen ilet til stalden. Uden at give sig tid til at lade sin hest sadle, sprang han op på den første den bedste og galopperede af sted som en rasende. Han sprang af hesten i gården, styrtede op ad trappen, og her på det øverste trin mødte han Felton.

Imidlertid var hertugen ikke død, han kom atter til sig selv, åbnede øjnene, og håbet vågnede atter i alles hjerter.

"Mine herrer," sagde Buckingham, "lad mig være alene med Patrick og Laporte ... nå, er De der, lord Winter! Det var en forrykt fyr, De sendte mig på halsen, her ser De, hvordan han har tilredt mig."

"Mylord," udbrød baronen, "jeg forvinder det aldrig."

"Det vil være meget ufornuftigt af dig, min kære Winter," svarede Buckingham og rakte ham hånden, "jeg kender intet menneske, der fortjener, at et andet menneske sørger over ham hele sit liv, men lad os nu være ene."

Baronen gik hulkende ud.

Der var nu ingen andre tilbage i kabinettet end den sårede hertug, Laporte og Patrick.

Der gik bud efter en læge, men man kunne ikke finde nogen.

"De skal leve, mylord, De skal leve!" gentog Anna af Østrigs tjener, der knælede foran hertugens sofa.

"Hvad skriver hun til mig?" sagde Buckingham med svag stemme, idet han forsøgte at standse blodet, der strømmede ud af hans sår, og betvang sine frygtelige smerter blot for at tale om sin elskede. "Hvad skriver hun? Læs brevet for mig."

"Åh, mylord," sagde Laporte.

"Gør, som jeg siger, Laporte, ser du ikke, at jeg ikke har et øjeblik at give bort?"

Laporte brød seglet og holdt papiret hen for hertugens øjne, men Buckingham anstrengte sig forgæves for at skelne de enkelte ord.

"Læs," sagde han, "læs, jeg kan ikke længere se. Læs! For om lidt vil jeg heller ikke kunne høre og vil dø uden at få at vide,

hvad hun har skrevet til mig."

Laporte gjorde ikke længere nogen indvending og læste:

> Mylord!
>
> Ved alt, hvad jeg har lidt ved og for Dem, siden jeg lærte Dem at kende, besværger jeg Dem, hvis min hjertefred ligger Dem på sinde, at holde inde med Deres store rustninger mod Frankrig og indstille en krig, som man højt tilskriver religionen, men hemmeligt Deres kærlighed til mig. Denne krig kan ikke alene fremkalde store katastrofer for Frankrig og England, men også bringe ulykke over Dem, mylord, som jeg aldrig ville glemme.
>
> Våg over Deres liv, som trues, og som vil være mig dyrebart fra det øjeblik, da jeg ikke længere er nødt til i Dem at se en fjende.
>
> Deres bevågne
>
> *Anna.*

Buckingham samlede alt det liv, der endnu var tilbage i ham, for at lytte til oplæsningen af dette brev. Da den var til ende, sagde han, som om han var blevet bittert skuffet:

"Har De ikke noget at sige mig mundtligt, Laporte?"

"Jo, Deres Højhed. Dronningen pålagde mig at bede Dem om at våge over Deres liv, for hun havde fået underretning om, at man ville snigmyrde Dem."

"Er det det hele, er det det hele?" spurgte Buckingham utålmodigt.

"Hun pålagde mig også at sige Dem, at hun endnu stedse elskede Dem."

"Åh!" udbrød Buckingham, "Gud være lovet! Min død vil altså være mere end en fremmeds død for hende! ..."

Laporte brast i gråd.

"Patrick," sagde hertugen, "bring mig skrinet, som diamanttørklædet lå i."

Patrick bragte skrinet, som Laporte straks så havde tilhørt dronningen.

"Og så den hvide atlaskes pose, på hvilken hendes navnetræk er broderet med perler."

Patrick gjorde, som han sagde.

"Se her, Laporte," sagde Buckingham, "det er de eneste erindringer, jeg har om hende, foruden disse to breve. Giv dem til Hendes Majestæt, og som en sidste erindring om mig ..." Han så sig omkring for at finde en eller anden værdifuld genstand, – "kan De tage ..." han ledte endnu med øjnene, men hans af døden formørkede blik kunne ikke finde andet end kniven, der var faldet ud af Feltons hænder, og som endnu røg af blod.

"Kan De tage denne kniv," tilføjede hertugen og trykkede Laportes hånd.

Han havde endnu så mange kræfter, at han kunne lægge posen ned i skrinet, i hvilket han ligeledes lod kniven falde, og gav derpå ved et tegn Laporte at forstå, at han ikke formåede at tale længere. I et sidste krampeanfald, som han ikke havde kraft til at modstå, gled han fra sofaen ned på gulvet.

Patrick udstødte et højt skrig.

Buckingham ville smile endnu en gang, men døden standsede hans tanke, der mørkt lejrede sig på hans pande som et sidste kærlighedskys.

I dette øjeblik kom hertugens læge. Han var allerede gået om bord i admiralskibet, hvor man havde måttet hente ham.

Han trådte hen til hertugen og tog hans hånd, som han et øjeblik beholdt i sin, så lod han den atter falde.

"Alt er forbi," sagde han, "han er død."

"Død, død!" råbte Patrick.

Ved dette skrig styrtede alle de, der stod uden for, atter ind i værelset. Alle vegne herskede bestyrtelse og forvirring.

Så snart lord Winter så, at Buckingham havde udåndet, ilede han hen til Felton, der endnu bevogtedes af soldaterne på den lille terrasse.

"Din usling!" sagde han til den unge mand, der straks efter Buckinghams død atter havde genvundet sin ro og bevarede den, "din usling, hvad har du gjort?"

"Hævnet mig," svarede Felton.

"Dig!" fortsatte baronen, "sig før, at du har ladet dig bruge som et redskab for denne forbandede kvinde. Men jeg sværger dig til, at denne forbrydelse skal blive hendes sidste."

"Jeg ved ikke, hvad De mener," svarede Felton roligt, "jeg forstår Dem slet ikke, mylord. Jeg har dræbt Buckingham, fordi han to gange har afslået at udnævne mig til kaptajn. Jeg har straffet ham for hans uretfærdighed, det er det hele."

Lord Winter betragtede forbavset de folk, der bevogtede Felton, og vidste ikke, hvad han skulle tænke om en sådan ufølsomhed.

Kun en ting formørkede Feltons rene pande. I enhver lyd, der nåede ham, troede den naive puritaner at genkende Myladys skridt og stemme, og han skælvede for, at hun ville komme og kaste sig i hans arme for at anklage sig og dø med ham.

Pludselig fo'r han sammen, idet han stirrede ufravendt på et punkt på havet, over hvilket man fra terrassen, hvorpå han stod, havde en fuldstændig fri udsigt. Hans skarpe sømandsøje havde der, hvor enhver anden kun ville have troet at se en strandmåge, der gyngede på bølgerne, opdaget sejlene af sluppen, der styrede ad Frankrig til.

Han blegnede, førte hånden til hjertet og forstod hele det forræderi, som han havde været et offer for.

"Jeg har endnu kun en nåde at bede Dem om, mylord," sagde han til baronen.

"Og den er?"

"At De vil sige mig, hvad klokken er."

Baronen tog sit ur op af lommen.

"Den mangler ti minutter i ni," svarede han.

Mylady havde altså fremskyndet afrejsen og var brudt op halvanden time før den aftalte tid. Så snart hun havde hørt kanonskuddet, der forkyndte den ulykkelige begivenhed, havde hun givet ordre til at lette anker.

Skibet var allerede langt borte fra kysten ude i åben sø.

"Det har været Guds vilje," sagde Felton med fanatikerens resignation, men dog uden at kunne vende øjnene bort fra det lille fartøj, på hvilket han formodentlig troede at kunne genkende den træske kvindes skikkelse, som han skulle bringe sit liv som offer for.

Lord Winter fulgte retningen af hans blik og gættede alt.

"Først skal du lide din straf, din usling," sagde lord Winter til Felton, der lod sig slæbe bort med blikket vendt mod havet, "men jeg sværger dig til ved min elskede broders minde, at din medskyldige heller ikke skal slippe."

Felton bøjede hovedet uden at svare.
Lord Winter forlod hurtigt palæet og gik ned til havnen.

60. I Frankrig

Det, kong Charles af England blev mest bange for, da han erfarede hertugens død, var, at en så frygtelig efterretning skulle nedslå La Rochelle-folkenes mod. Han søgte, fortæller Richelieu i sine memoirer, at skjule den for dem så længe som muligt ved at lukke alle havnene i hele sit rige og omhyggeligt sørge for, at intet skib slap ud, førend armeen, som Buckingham havde trukket sammen, var kommet af sted, og han sørgede personligt for det i Buckinghams sted.

Sin ordre lod han udføre med en sådan strenghed, at han endog holdt de danske gesandter, der havde haft afskedsaudiens hos ham, tilbage i England, hvilket ligeledes var tilfældet med Hollands udsending, der skulle føre de indienfarere, som Charles den Første havde ladet udlevere til generalstaterne, tilbage til Vliessingen.

Men da det først fem timer efter begivenheden, det vil sige klokken to om eftermiddagen, faldt ham ind at give denne befaling, var allerede to skibe sluppet ud. På det ene befandt Mylady sig, som vi allerede ved. Hendes anelse om, hvad der var hændt, bestyrkedes, da hun så det sorte flag vaje fra admiralskibets stormast.

Hvad det andet skib angår, da skal vi senere fortælle, hvem der var om bord på det, og hvorfor det løb ud.

Imidlertid var der intet nyt passeret i lejren foran La Rochelle. Kongen, der som sædvanlig kedede sig meget, og måske endnu mere i lejren end andre steder, havde besluttet

inkognito at overvære den hellige Ludvigs fest i Saint Germain og bedt kardinalen give sig en eskorte af tyve musketerer. Kardinalen, som kongens kedsomhed undertiden smittede, indvilligede med største fornøjelse i sin kongelige underordnedes begæring. Han sagde for resten, at han ville komme tilbage den 15. september.

Efter at have fået den fornødne underretning af Hans Eminence, pakkede hr. de Tréville sin kuffert, og da han, uden at kende grunden, vidste, at hans venner nærede det mest levende ønske om at vende tilbage til Paris, valgte han dem selvfølgelig til at udgøre en del af eskorten.

De fire unge mænd vidste nyheden et kvarter efter hr. de Tréville, for de var de første, hvem han meddelte den. Først i dette øjeblik forstod d'Artagnan til fulde at vurdere den tjeneste, kardinalen havde vist ham ved endelig at lade ham blive optaget blandt musketererne. Hvis det ikke havde været tilfældet, havde han været nødt til at blive tilbage i lejren, mens hans kammerater rejste bort.

Vi behøver vel næppe at sige, at denne utålmodighed efter at komme tilbage til Paris havde sin grund i den fare, madame Bonacieux ville være udsat for ved at træffe sammen med sin dødsfjende, Mylady, i klostret i Béthune.

Derfor havde Aramis da også, som allerede meddelt, straks skrevet til lærredshandlersken i Tours, Marie Michon, der havde så fornemme bekendtskaber. Hun skulle hos dronningen udvirke en tilladelse for madame Bonacieux til at forlade klosteret og søge tilflugt enten i Lothringen eller Belgien. Svaret lod ikke vente på sig, og en halv snes dage senere modtog Aramis følgende brev:

Min kære fætter!

Hermed følger min søsters tilladelse til at tage vor lille kammerpige ud af klostret i Béthune, hvis luft De jo ikke tror er sund for hende. Min søster sender Dem med stor fornøjelse denne tilladelse, for hun holder meget af den unge pige, som hun senere håber at kunne hjælpe. Jeg omfavner Dem.

Marie Michon.

Med dette brev fulgte følgende ordre:

Priorinden for klostret i Béthune har at udlevere til overbringeren af nærværende skrivelse den novice, der er trådt ind i hendes kloster på min anbefaling og under min beskyttelse.

Givet i Louvre, den 10. august 1628.

Anna.

Man forstår nok, hvor megen anledning til munterhed, dette slægtskabsforhold mellem Aramis og en lærredshandlerske, der kaldte dronningen sin søster, havde givet de unge mænd, men efter at have rødmet et par gange til stor moro for Porthos havde Aramis bedt sine venner om ikke mere at berøre denne sag med den erklæring, at han, hvis der en eneste gang til faldt et ord om det, ikke oftere ville benytte sin kusine som mellemmand i den slags affærer.

Marie Michon blev derfor ikke oftere omtalt mellem de fire musketerer, der for resten havde opnået, hvad de ønskede,

nemlig bemyndigelse til at tage madame Bonacieux ud af Karmeliterklostret i Béthune. Tilladelsen nyttede dem vel ikke stort, så længe de var i lejren ved La Rochelle, med andre ord i den anden ende af Frankrig, og d'Artagnan ville derfor netop til at bede hr. de Tréville om permission, idet han havde i sinde rent ud at betro ham sagens sammenhæng, da den nyhed meddeltes ham og hans tre kammerater, at kongen stod i begreb med at tage til Paris med en eskorte af tyve musketerer, blandt hvilke han var.

Glæden var stor, de sendte tjenerne i forvejen med bagagen, og den 16. om morgenen tog de af sted.

Kardinalen fulgte Hans Majestæt på vejen til Mauze, hvor kongen og hans minister tog afsked med hinanden i største venskabelighed.

Kongen rejste, så hurtigt det var ham muligt, for han ønskede at være i Paris den 23. Han søgte dog adspredelse over alt, standsede fra tid til anden for at jage efter skader med falke, et tidsfordriv, som hr. de Luynes i sin tid havde givet ham smag for, og som han altid havde næret stor forkærlighed for. Når dette skete, var seksten af de tyve musketerer meget glade, hvorimod fire brummede i skægget. Navnlig ringede det bestandig for ørene af d'Artagnan, hvilket Porthos udtydede således:

"En meget fornem dame har fortalt mig, at det betyder, at en eller anden taler om en."

Endelig nåede de Paris den 23. om natten. Kongen takkede hr. de Tréville og tillod ham at give sine folk orlov i fire dage, men på den betingelse, at ingen af de begunstigede måtte vise

sig på noget offentligt sted under straf af at blive kastet i Bastillen.

De fire første, der tog orlov, var, som man kan begribe, vore venner. Athos fik oven i købet seks dages permission i stedet for fire af hr. de Tréville og foruden disse seks dage to nætter til, for de rejste bort den 24. om aftenen klokken fem, og hr. de Tréville var så forekommende at datere permissionsbeviset fra den 25. om morgenen.

"Du gode Gud," sagde d'Artagnan, der, som man ved, aldrig gjorde sig betænkeligheder, "det forekommer mig, at vi gør alt for mange ophævelser af en sådan bagatel. På to dage kan jeg være i Béthune, når jeg sprænger et par heste, og det bryder jeg mig ikke om, når jeg har penge på lommen. Jeg afleverer dronningens brev og fører min dyrebare skat, ikke til Lothringen og heller ikke til Belgien, men til Paris, hvor hun vil være bedre skjult, især så længe hr. kardinalen forbliver ved La Rochelle. Når vi først er kommet tilbage fra felttoget, vil vi dels ved hjælp af Aramis' kusine og dels på grund af, hvad vi personligt har gjort for dronningen, med lethed få hende til at efterkomme vore ønsker. Bliv derfor her og anstreng jer ikke til ingen nytte. Jeg og Planchet kan nok klare en så simpel ekspedition alene."

Athos svarede roligt:

"Vi har også penge. Jeg har endnu ikke drukket min part af diamanterne op, lige så lidt som Porthos og Aramis har spist deres op. Vi har altså også råd til at sprænge et par heste. Men glem ikke, d'Artagnan," tilføjede han med en stemme, der fik den unge mand til at skælve, "glem ikke, at det er i Béthune, kardinalen har sat et fruentimmer stævne, der bringer ulykke

med sig over alt, hvor hun viser sig. Hvis De kun havde med fire mænd at bestille, d'Artagnan, så ville jeg intet have imod at lade Dem rejse alene, men da De vil få at gøre med dette fruentimmer, tager vi alle fire af sted, og Gud give, at vi og vore fire tjenere endda må være mandstærke nok!"

"Du gør mig helt bange, Athos!" udbrød d'Artagnan, "du gode Gud! Hvad frygter du da?"

"Alt!" svarede Athos.

D'Artagnan så på sine kammerater, hvis ansigter ligesom Athos' bar præget af den mest levende uro. De drog derfor af sted alle fire med deres tjenere og red så hurtigt, hestene kunne strække ud.

Den 25. om aftenen red de ind i Arras. D'Artagnan var lige steget af hesten udenfor gæstgiverstedet "Den forgyldte Harve" for at drikke et glas vin. I det samme red en rytter ud af posthusets gård, hvor han havde skiftet hest, og slog i galop ind på vejen til Paris. Idet han kom ud af porten til gaden, tog vinden fat i hans kappe, som han havde hyllet tæt om sig, skønt det var i august måned, og løftede hans hat i vejret, så at han akkurat fik fat i den i det sidste øjeblik, den var i begreb med at blæse af hovedet på ham. Så trykkede han den hurtigt ned over øjnene.

D'Artagnan betragtede manden stift. Han blev meget bleg og tabte glasset ud af hånden.

"Hvad fejler De, herre?" spurgte Planchet ... "åh, skynd Dem, min herre er syg."

De tre venner ilede til, men i stedet for at finde d'Artagnan syg, så de ham springe efter sin hest. De standsede ham imidlertid på dørtærsklen.

"Hvorfor fanden har du sådan et hastværk?" råbte Athos til ham.

"Det er ham!" skreg d'Artagnan, bleg af vrede og med panden badet i sved, "det er ham! Lad mig få fat i ham!"

"Hvad for en ham?" spurgte Athos.

"Ham, manden!"

"Hvilken mand?"

"Det fordømte menneske, min onde ånd, som jeg altid har mødt, når noget ondt ventede mig. Ham, der ledsagede det skrækkelige fruentimmer den første gang, jeg så hende, ham, som jeg løb efter, da jeg kom i klammeri med vor ven Athos, ham, som jeg så den samme dag, da madame Bonacieux blev bortført! Jeg har kendt ham, det er ham. Jeg så det tydeligt, da blæsten tog fat i hans hat."

"Det var fandens!" mumlede Athos tankefuldt.

"Til hest, mine venner, til hest, lad os sætte efter ham og indhente ham."

"Min kære ven," sagde Aramis roligt, "betænk dog, at han rider i den modsatte retning af den, vi skal, at han har en frisk hest, mens vore er udmattede, og at vi vil ride vore sønder uden udsigt til endda at nå ham. Lad manden fare, d'Artagnan, og lad os frelse fru Bonacieux."

"Halløj, herre," råbte en staldkarl og løb efter den ukendte, "halløj, her er et papir, der faldt ud af Deres hat! Halløj, halløj!"

"Hør, min ven," sagde d'Artagnan, "jeg vil give dig et halvt guldstykke for det stykke papir."

"Så skal De såmænd også have det."

Fornøjet over den gode handel, han havde gjort, løb staldkarlen tilbage til gården. D'Artagnan lukkede papiret op.

"Nå?" spurgte hans venner og stimlede sammen om ham.

"Der står kun et ord i det," svarede d'Artagnan.

"Ja," sagde Aramis, "men dette ord er navnet på en by eller en landsby."

"Armentières", læste Porthos. "Armentières, den kender jeg ikke."

"Ordet er skrevet med hendes hånd!" udbrød Athos.

"Lad os omhyggeligt gemme dette stykke papir," sagde d'Artagnan, "måske har jeg ikke givet mine penge ud til ingen nytte. Til hest, mine venner, til hest!"

De fire venner satte i fuld galop henad vejen til Béthune.

61. Karmeliterklostret i Béthune

Store forbrydere har ofte det mærkværdigste held til at overvinde alle hindringer og undgå alle farer indtil det øjeblik, Forsynet har bestemt som kulminationen af deres forbryderiske vandel.

Således gik det med Mylady. Hun slap igennem mellem to nationers krydsere og nåede uden videre hændelser Boulogne.

Da hun steg i land i Portsmouth, var hun en englænderinde, som de franskes forfølgelser havde fordrevet fra La Rochelle. Da hun efter to dages sejlads landede i Boulogne, udgav hun sig for en fransk dame, som havde forladt Portsmouth, da hun ikke længere kunne udholde englændernes forfølgelser.

Mylady havde for resten det bedste pas, man kunne tænke sig, nemlig sin skønhed, sit fornemme væsen og den flothed, med hvilken hun udstrøede sine guldstykker. Ved en gammel havnekommandants galanteri slap hun for de sædvanlige formaliteter og blev ikke længere i Boulogne, end til hun havde fået følgende brev afleveret på posthuset:

Boulogne, den 25. om aftenen.

Til Hans Eminence,
Hans Højhed kardinal de Richelieu.
Lejren ved La Rochelle.

Deres Eminence kan berolige sig. Hans Nåde hertugen af Buckingham kommer ikke til Frankrig.

*Mylady de ****

P.S. efter Deres Eminences ønske begiver jeg mig til karmeliterklostret i Béthune for at afvente Deres nærmere ordre.

Samme aften begav Mylady sig ganske rigtigt af sted. Natten overraskede hende imidlertid, hvorfor hun gjorde holdt og overnattede i en kro. Den næste morgen klokken fem tog hun atter videre og ankom tre timer senere til Béthune.

Hun spurgte sig for, hvor karmeliterklostret lå, og begav sig straks derhen.

Priorinden kom ind og tog imod hende. Mylady fremviste kardinalens ordre, hvorpå abbedissen lod hende anvise et værelse og bringe frokost op.

Fortiden var allerede slettet ud af denne kvindes hjerte, og med blikket fæstet på fremtiden så hun kun den høje stilling, hun ventede at opnå ved kardinalen, som hun med så meget held havde tjent, uden at hans navn i mindste måde var blevet indblandet i denne blodige affære. De stadigt nye lidenskaber, der beherskede hende, gav hendes liv megen lighed med de skyer, der farer over himlen, snart blå, snart glødende, snart sorte som uvejr, og som ikke efterlader andre spor på jorden end død og ødelæggelse.

Efter frokosten kom abbedissen for at aflægge hende et besøg. Der findes ikke mange adspredelser i et kloster, og den gode priorinde længtes derfor efter snarest muligt at gøre bekendtskab med sin nye pensionær.

Mylady ønskede at gøre et fordelagtigt indtryk på abbedissen, og det var ikke vanskeligt for denne begavede kvinde. Hun gjorde sig umage for at være elskværdig, og hun var så fortryllende, at hun aldeles henrev den gode priorinde ved sin interessante underholdning og den over hele hendes person udbredte ynde og gratie.

Abbedissen, der var en adelig dame, holdt især meget af at høre hofnyt, der så sjældent når til de fjernereliggende dele af kongeriget og navnlig har så ondt ved at trænge indenfor et klosters mure.

Mylady, der var fuldkommen inde i de aristokratiske intriger, hvori hun de sidste fem-seks år bestandigt havde deltaget, gav sig straks til at underholde den gode abbedisse med en beretning om det franske hofs verdslighed og kongens overdrevne bigotteri. Hun fortalte historier om hoffets fornemme herrer og damer, som abbedissen godt kendte af navn, berørte i forbigående dronningens og Buckinghams kærlighedsforståelse og talte i det hele taget meget for at få den anden til blot at tale lidt.

Men abbedissen nøjedes blot med smilende at høre på hende uden at give noget svar. Da Mylady imidlertid så, at denne underholdning morede hende meget, blev hun ved at fortælle, men nu drejede hun samtalen hen på kardinalen.

Imidlertid var hun her i stor forlegenhed, da hun nemlig ikke vidste, om abbedissen var royalist eller kardinalist, og holdt derfor klogeligt middelvejen. Abbedissen på sin side iagttog imidlertid en endnu større forsigtighed og tilbageholdenhed, idet hun indskrænkede sig til at bøje hovedet ærbødigt, hver gang den fremmede dame nævnede Hans Eminences navn.

Mylady begyndte at få indtrykket af, at hun ville komme til at kede sig slemt i dette kloster, og besluttede derfor at vove noget for straks at komme på det rene med, hvordan sagerne stod. Da hun ønskede at se, hvor vidt den gode abbedisse ville gå i sin diskretion, gav hun sig, i begyndelsen temmelig forblommet, men derpå ganske ligefremt, til at bagtale kardinalen, idet hun fortalte alle ministerens kærlighedshistorier med fru d'Aiguillon, Marion de l'Orme og andre galante damer.

Abbedissen hørte endnu opmærksommere til, blev mere og mere interesseret og smilede.

"Godt," tænkte Mylady, "hun synes om min underholdning. Hvis hun er kardinalist, er hun i det mindste ikke fanatisk."

Hun gik over til at omtale kardinalens forfølgelser mod hans fjender. Abbedissen korsede sig blot uden at give hverken bifald eller mishag til kende.

Herved bestyrkedes Mylady i den tro, at nonnen snarere var royalistisk end kardinalistisk sindet. Mylady fortsatte i endnu stærkere udtryk.

"Jeg er meget uvidende i alle den slags sager," sagde abbedissen endelig, "men hvor langt vi end befinder os fra hoffet, og hvor meget vi end er udelukkede fra verdslige interesser, har vi dog her meget sørgelige eksempler på, hvad De fortæller os, og en af vore pensionærer har lidt meget under hr. kardinalens hævn og forfølgelser."

"En af Deres pensionærer," sagde Mylady, "nej, virkelig! Stakkels lille, jeg beklager hende."

"Det kan De også, for hun er meget at beklage. Fængsel, trusler, slet behandling, alt har hun udstået. Men," blev abbedissen ved, "når det kommer til stykket, havde hr.

kardinalen måske sine gyldige grunde til at handle således, og skønt hun ser ud som en engel, skal man jo ikke altid bedømme menneskene efter det ydre skin."

"Godt!" tænkte Mylady, "hvem ved! Måske jeg kan komme efter et eller andet her; jeg har lykken med mig."

Hun lagde sit ansigt i de uskyldigste folder.

"Ak ja," svarede hun, "jeg ved nok, at man siger, at man ikke skal tro på folks ansigt, men hvad skal man da forlade sig på, når man ikke tør tro Herrens smukkeste værk. Hvad mig angår, så vil jeg måske blive bedraget hele mit liv igennem, men jeg vil alligevel altid føle tillid til et menneske, hvis ansigt er mig sympatisk."

"De er altså tilbøjelig til at tro, at den unge dame er uskyldig?" spurgte abbedissen.

"Hr. kardinalen forfølger kun forbrydere," svarede Mylady, "men der gives visse dyder, som han straffer endnu strengere end enkelte misgerninger."

"Tillad mig, frue, at udtrykke min overraskelse," sagde abbedissen.

"Over hvad?" spurgte Mylady naivt.

"Over det sprog, De fører."

"Hvad forunderligt finder De i det?" spurgte Mylady smilende.

"De er kardinalens veninde, siden han har sendt Dem hertil, og dog ..."

"Og dog bagtaler jeg ham," fortsatte Mylady og fuldendte priorindens tanke.

"I det mindste taler De ikke godt om ham."

"Jeg er heller ikke hans veninde," sagde hun sukkende, "men hans offer."

"Men det brev, i hvilket han anbefaler Dem til mig?"

"Er en ordre til mig om at holde mig i et slags fængsel, hvorfra han vil lade mig hente af et af sine kreaturer ..."

"Men hvorfor er De ikke flygtet?"

"Hvor skulle jeg tage hen? Tror De, at der gives et sted på Jorden, som kardinalen ikke kan nå, hvis han vil gøre sig den ulejlighed at udstrække hånden? Selv om jeg var en mand, ville det være umuligt, og hvad vil De da, at en kvinde skal gøre? Har den unge pensionær, der opholder sig her, forsøgt på at flygte?"

"Nej, det er sandt, men med hende er det en anden sag. Jeg tror, at hun holdes tilbage på grund af en kærlighedsaffære."

"Hvis hun elsker," sagde Mylady sukkende, "er hun ikke aldeles ulykkelig."

Abbedissen betragtede Mylady med stigende interesse og sagde:

"Så er det altså atter en stakkels forfulgt, jeg har for mig?"

"Ja, desværre!" svarede Mylady.

Abbedissen så et øjeblik ængsteligt på Mylady, som om der pludselig var faldet hende noget ind, og sagde derpå prøvende:

"De er da ikke en fjende af vor hellige tro?"

"Jeg!" udbrød Mylady, "jeg skulle være protestant! Åh nej, jeg kalder Gud, som hører os, til vidne på, at jeg tvært imod er en meget ivrig katolik."

"Så kan De berolige Dem, frue," svarede abbedissen smilende. "Det hus, hvori De befinder Dem, vil ikke være noget strengt fængsel for Dem, og vi vil gøre alt, hvad der står i vor magt, for at formilde Deres fangenskab. De vil desuden her

træffe den unge kone, der formodentlig forfølges på grund af en eller anden hofintrige. Hun er sød og smuk."

"Hvad hedder hun?"

"Hun er blevet mig anbefalet af en meget højtstående person under navnet Ketty. Hendes efternavn har jeg ikke søgt at få at vide."

"Ketty!" udbrød Mylady, "er De også virkelig vis på det?"

"At hun hedder sådan? Ja, frue. Kender De hende måske?"

Mylady smilede ved sig selv ved tanken om, at den unge kvinde kunne være hendes gamle kammerjomfru. Til mindet om den unge pige knyttede sig en bitter erindring, og ønsket om hævn fordrejede Myladys ansigtstræk, der imidlertid øjeblikkelig atter antog det rolige, velvillige udtryk, som de et øjeblik havde tabt.

"Hvornår kan jeg få den unge dame at se, som jeg allerede nærer en så stor sympati for?" spurgte Mylady.

"I aften," svarede abbedissen, "endnu i dag. Men De har jo, som De har fortalt mig, rejst i fire dage og været oppe siden klokken fem i morges, De må derfor trænge til at hvile Dem lidt. Læg Dem og sov, så skal vi kalde på Dem til middag."

Skønt Mylady meget godt kunne have undværet søvn på grund af den spænding, hvori udsigten til et nyt eventyr satte hendes intrigante sjæl, modtog hun dog priorindens tilbud. Hun havde i de sidste tolv til fjorten dage været et bytte for så mange forskellige sindsbevægelser, at selv om hendes jernlegeme kunne tåle flere anstrengelser, trængte hendes sjæl dog til hvile.

Hun sagde derfor farvel til abbedissen og lagde sig til sengs, blideligt vugget i søvn af de hævntanker, hvormed Kettys navn

ganske naturligt havde fyldt hendes sind. Hun mindedes det næsten ubetingede løfte, kardinalen havde givet hende, hvis hendes forehavende lykkedes. Det var lykkedes hende, og d'Artagnan var altså i hendes magt.

Kun en ting forfærdede hende, nemlig erindringen om hendes mand, grev de la Fere, som hun troede var død eller i hvert fald udvandret. Og nu traf hun ham atter under navnet Athos som d'Artagnans bedste ven.

Men når han var d'Artagnans ven, måtte han også have stået denne bi ved alle de anslag, hvorved dronningen havde fået kardinalens planer til at strande. Var han d'Artagnans ven, måtte han være Hans Eminences fjende, og uden tvivl ville det nok lykkes hende at ramme ham samtidigt med den unge musketer.

Alle disse forhåbninger var lutter behagelige tanker for Mylady, og derfor fik de snart lullet hende i søvn.

Hun blev vækket af en blid stemme, der lød ved fodenden af hendes seng. Da hun slog øjnene op, så hun abbedissen sammen med en ung dame med lyst hår og fin teint. Blondinen betragtede hende med velvillig nysgerrighed.

Hun kendte slet ikke den unge kvinde. Mens de udvekslede de sædvanlige høflighedsbeviser, betragtede de hinanden med den største opmærksomhed. Begge var meget smukke, men deres skønhed var af højst forskellig art. Mylady smilede imidlertid, da hun så, at hun langt overgik den unge kone i fornemt væsen og i aristokratiske manerer. Den novicedragt, som den unge kone bar, var nu heller ikke synderlig flatterende.

Abbedissen forestillede dem for hinanden. Da denne formalitet var iagttaget, forlod hun dem, eftersom hendes pligt

kaldte hende til kirken.

Da novicen så, at Mylady lå til sengs, ville hun følge efter priorinden, men Mylady bad hende blive.

"Nej, lille frue," sagde hun, "jeg har næppe set Dem, og De vil allerede igen berøve mig Deres selskab, som jeg dog, det indrømmer jeg, havde gjort lidt regning på for at slå tiden ihjel."

"Nej, frue," svarede novicen, "men jeg frygtede blot for at have valgt et uheldigt øjeblik. De sov, og De er træt."

"Nå," svarede Mylady, "hvad kan folk, der sover, forlange bedre end en god opvågnen? Den har De skaffet mig, og lad mig derfor få lov til at nyde den."

Idet hun rakte hende hånden, trak hun hende ned på en stol, der stod ved siden af sengen.

Novicen satte sig.

"Jeg er rigtig uheldig!" udbrød hun. "Jeg har nu været her i seks måneder uden at have haft den mindste adspredelse. Så kommer De hertil, Deres nærværelse lader til at ville blive et behageligt selskab for mig, og nu kan jeg efter al rimelighed vente hvert øjeblik at skulle forlade klostret."

"Så!" sagde Mylady, "De forlader det altså snart?"

"Det håber jeg i hvert fald," fortsatte novicen med en glæde, som hun slet ikke gjorde sig umage for at lægge skjul på.

"Så vidt jeg har forstået, har De nok lidt meget under kardinalens forfølgelser," bemærkede Mylady, "det ville have været et tilknytningspunkt mere imellem os."

"Det er altså sandt, hvad vor gode moder har fortalt mig, at også De er et offer for denne onde prælat."

"Stille!" sagde Mylady, "lad os ikke engang her tale sådan om ham. Alle mine ulykker stammer fra, at jeg har sagt omtrent det

samme, som De nu sagde, til en kvinde, som jeg antog for min veninde, men som forrådte mig. Er De også et offer for et forræderi?"

"Nej," svarede novicen, "det, der har styrtet mig i ulykke, er min hengivenhed for en kvinde, som jeg elskede, for hvem jeg ville have givet mit liv, og for hvem jeg endnu er beredt til at ofre det."

"Og hun har svigtet Dem?"

"Jeg har engang været uretfærdig nok til at tro det, men i de sidste dage har jeg fået beviser for det modsatte, og derfor takker jeg Gud. Det ville være faldet mig svært at tro, at hun havde glemt mig. Men De, frue," tilføjede novicen, "De synes at være fri, og det forekommer mig, at De måtte kunne flygte, og det, når De selv ville."

"Hvor skal jeg rejse hen uden penge, uden venner, i en egn af Frankrig, som jeg ikke kender, og hvor jeg aldrig har været?"

"Åh," udbrød novicen, "hvad venner angår, da vil De kunne få Dem over alt. De ser ud til at være så god og er så smuk!"

"Og dog," svarede Mylady med et engleligt smil, "er jeg alene og forfulgt."

"Hør," fortsatte novicen. "De må sætte Deres lid til Himlen. Der kommer altid en tid, da det gode, man har gjort her på Jorden, taler ens sag hos Gud, og måske er det en lykke for Dem, at De har truffet mig, hvor beskeden en stilling jeg end indtager, for hvis jeg slipper bort herfra, har jeg mægtige venner, der efter at have taget sig af min sag også vil kunne gøre noget for at redde Dem."

"Når jeg sagde, at jeg stod alene," svarede Mylady, der ved at tale om sig selv håbede at få novicen på gled, "så er det ikke

sådan at forstå, at ikke også jeg har nogle højtstående bekendte, men de er selv bange for kardinalen. Selv dronningen tør ikke træde op imod den frygtelige minister, og jeg har beviser på, at Hendes Majestæt trods sit fortræffelige hjerte mere end en gang har været nødt til at ofre de personer, der har vist hende tjenester, for Hans Eminences vrede."

"Tro mig, frue, det kan se ud, som om dronningen har slået hånden af disse mennesker, men man skal ikke lade sig narre af skinnet. Jo mere de forfølges, desto mere tænker hun på dem, og når de mindst aner det, får de ofte beviser på hendes gode hukommelse."

"Ak!" sagde Mylady, "jeg tror det gerne. Dronningen er så god!"

"De kender hende altså, den smukke, ædle dronning, siden De taler således om hende!" udbrød novicen begejstret.

"Det vil sige," fortsatte Mylady, "jeg har ikke den ære at kende hende personligt, men jeg kender mange af hendes fortroligste venner. Jeg kender hr. de Putanges, i England har jeg gjort bekendtskab med hr. Dujart, og jeg kender også hr. de Tréville."

"Hr. de Tréville!" udbrød novicen, "kender De hr. de Tréville?"

"Ja, meget godt endda."

"Kaptajn for kongens musketerer?"

"Ja, kaptajn for kongens musketerer."

"Åh, men De skal få at se," udbrød novicen, "at vi snart skal blive gode bekendte, ja, veninder. Når De kender hr. de Tréville, må De også have været hos ham."

"Ja, ofte," svarede Mylady, der, da hun mærkede, at hendes løgn lykkedes, ville drive den til det yderste.

"Hos ham har De formodentlig set nogle af hans musketerer?"

"Alle dem, der plejer at komme til ham," svarede Mylady, for hvem samtalen begyndte at få reel interesse.

"Nævn mig nogle af dem, som De kender, og De skal få at se, at de også er mine venner."

"Jeg kender hr. de Souvigny," sagde Mylady forlegen, "hr. de Courtivron, hr. de Férussac."

Novicen lod hende tale ud, men da hun så, at hun standsede, sagde hun:

"Kender De ikke en, der hedder Athos?"

Mylady blev så bleg som de lagener, hvori hun lå, og hvor stort et herredømme hun end havde over sig selv, undslap der hende dog et skrig, idet hun greb novicens arm og slugte hende med øjnene.

"Hvad fejler De?" spurgte novicen. "Min Gud! Har jeg måske sagt noget, der har såret Dem?"

"Nej, men dette navn slog mig, fordi jeg også har kendt denne adelsmand, og det forekom mig besynderligt at træffe en, der lader til at kende ham så godt."

"Ja, jeg kender ham meget godt, ikke blot ham, men også hans venner, de herrer Porthos og Aramis."

"Ja, dem kender jeg også!" udbrød Mylady, idet blodet stivnede i hendes årer.

"Nuvel, når De kender dem, må De også vide, at de er brave, ærlige folk. Hvorfor henvender De Dem ikke til dem, når De trænger til hjælp?"

"Jeg har ikke noget nøjere bekendtskab til dem," stammede Mylady, "jeg kender dem blot af omtale fra en af deres venner,

hr. d'Artagnan."

"Kender De hr. d'Artagnan!" udbrød novicen og greb Myladys hånd, mens hun slugte hende med øjnene.

Så bemærkede hun det besynderlige udtryk i Myladys øjne og tilføjede:

"Om forladelse, frue, hvad forhold står De i til ham?"

"Ja," svarede Mylady forlegent, "naturligvis i venskabsforhold."

"De bedrager mig, frue, De har været hans elskerinde!"

"Nej, det er Dem, der har været det!" råbte Mylady.

"Jeg!" udbrød novicen.

"Ja, De! Nu kender jeg Dem, De er fru Bonacieux!"

Den unge kone fo'r overrasket og forskrækket et skridt tilbage.

"Åh, nægt det ikke! Tilstå det kun!" blev Mylady ved.

"Nu vel, ja, frue," svarede novicen, "er vi måske rivalinder?"

Myladys øjne lyste af et sådant raseri, at fru Bonacieux under andre forhold ville være flygtet bort i forfærdelse, men nu glemte hun alt for sin skinsyge.

"Nå, tal!" fortsatte fru Bonacieux med en energi, som man ikke skulle have tiltroet hende, "har De været, eller er De endnu, hans elskerinde?"

"Åh nej!" udbrød Mylady med en stemme, der ingen tvivl lod tilbage om sandheden af hendes ord. "Aldrig, aldrig!"

"Jeg tror Dem," sagde fru Bonacieux, "men hvorfor tog De da sådan på veje?"

"Hvorledes, kan De ikke begribe det?" sagde Mylady, der allerede havde fattet sig igen og fået hele sin åndsnærværelse tilbage.

"Hvordan skal jeg kunne begribe det? Jeg ved intet."

"Forstår De da ikke, at hr. d'Artagnan, der er min ven, har gjort mig til sin fortrolige?"

"Har han virkelig?"

"Jeg ved alt, Deres bortførelse fra det lille hus i Saint Germain, hans og hans venners fortvivlelse og deres resultatløse efterforskninger. Og kan De undre Dem over, at jeg bliver forbavset ved uden at ane det mindste på en gang at befinde mig ansigt til ansigt med Dem, som vi så ofte har talt om, som han elsker af hele sin sjæl, og som han har fået mig til at holde af, førend jeg endnu har set Dem? Ak, kære Constance, endelig ser jeg Dem da!"

Mylady rakte armene ud mod fru Bonacieux, der i denne kvinde, som hun et øjeblik i forvejen havde anset for en rivalinde, nu kun så en fortrolig og hengiven veninde.

"Åh, tilgiv mig, tilgiv mig!" råbte hun, idet hun sank til hendes bryst, "jeg elsker ham så højt!"

De to kvinder holdt hinanden tæt omslyngede et øjeblik. Hvis Myladys kræfter havde stået i forhold til hendes had, ville fru Bonacieux sikkert være gået død ud af denne omfavnelse.

Men da hun ikke kunne kvæle hende, smilede hun til hende.

"Åh, min kære, søde lille," sagde Mylady, "hvor er jeg glad ved at se Dem! Lad mig betragte Dem rigtigt. Jo, det er Dem! Efter hvad han har fortalt mig om Dem, kender jeg Dem nu fuldkomment."

Den stakkels unge kone kunne umuligt ane de frygtelige tanker, der rørte sig bag denne rene pande og disse strålende øjne, hvori kun deltagelse og velvilje stod at læse.

"Så ved De altså også, hvad jeg har lidt," fortsatte fru Bonacieux, "siden han har fortalt Dem, hvad han selv har lidt, men at lide for ham er en lykke."

Mylady gentog uvilkårligt:

"Ja, det er en lykke."

Hendes tanker var langt borte.

"Og desuden," blev fru Bonacieux ved, "nærmer min straffetid sig nu sin ende. I morgen, måske allerede i aften, får jeg ham at se igen, og så vil hele fortiden være glemt."

"I aften? I morgen?" udbrød Mylady, der ved disse ord blev revet ud af sine drømme. "Hvad mener De med det? Venter De at høre fra ham?"

"Nej, jeg venter ham selv personlig."

"Ham selv, d'Artagnan, her!"

"Ja, netop."

"Men det er jo umuligt! Han er ved La Rochelles belejring tillige med kardinalen og kan først komme, når byen er taget."

"Ja, det tror De, men intet er umuligt for min d'Artagnan, den ædle, tapre d'Artagnan."

"Det kan jeg ikke tro!"

"Godt, så læs da," sagde den lykkelige unge kone i sit overmål af stolthed og glæde og viste Mylady et brev.

"Fru de Chevreuses skrift," sagde denne ved sig selv. "Ah! Jeg tænkte nok, at De havde forbindelser på den kant."

Og hun læste begærligt følgende linjer:

> Hold Dem parat, mit kære barn. Vor ven vil snart besøge Dem for at befri Dem fra det fængsel, der var nødvendigt for Deres sikkerheds skyld. Gør Dem derfor rede til afrejsen og tab aldrig tilliden til os. Vor fortræffelige

> gascogner har atter givet et bevis på sin troskab og ædle karakter. Sig ham, at man er ham meget taknemlig for de oplysninger, han har givet os.

"Ja, rigtig," sagde Mylady, "det står tydeligt nok i brevet. Ved De, hvad det er for oplysninger?"

"Nej, men jeg tænker, at han har givet dronningen nys om en eller anden intrige fra kardinalen."

"Ja, sådan forholder det sig formodentlig!" sagde Mylady, idet hun rakte madame Bonacieux brevet tilbage og tankefuldt lod hovedet synke ned på sit bryst.

I det samme hørtes hestegalop.

"Åh!" råbte madame Bonacieux og ilede hen til vinduet, "mon det allerede skulle være ham?"

Mylady var blevet liggende i sengen, forstenet af overraskelse. Der var så meget, der pludselig styrtede ind på hende, at det for første gang overvældede hende.

"Ham, ham!" mumlede hun, "skulle det være ham?" Og hun blev liggende i sengen med lukkede øjne.

"Nej, desværre," sagde madame Bonacieux, "det er en mand, som jeg ikke kender, men som lader til at ville herind. Ja, nu holder han stille udenfor porten og ringer."

Mylady sprang ud af sengen.

"Er De også sikker på, at det ikke er ham?" spurgte hun.

"Ja, fuldkommen!"

"De har måske set fejl?"

"Nej, jeg skulle kende ham igen, om jeg så blot så fjeren i hans hat eller en flig af hans kappe!"

Mylady klædte sig hurtigt på.

"Lige meget, manden kommer herhen, siger De?"

"Ja, han er allerede lukket ind."

"Han skal enten til Dem eller til mig."

"Min Gud! Hvor De ser urolig ud!"

"Ja, jeg tilstår det, jeg har ikke Deres tillidsfuldhed, jeg frygter alt af kardinalen."

"Stille!" sagde madame Bonacieux, "der kommer nogen."

Døren gik ganske rigtig op, og priorinden trådte ind.

"Er De kommet fra Boulogne?" spurgte hun Mylady.

"Ja, jeg er," svarede denne, idet hun søgte at genvinde sin koldblodighed, "er der nogen, der spørger efter mig?"

"En mand, der ikke vil sige sit navn, men som kommer fra kardinalen."

"Og som vil tale med mig?" spurgte Mylady.

"Som vil tale med en dame, der er kommet fra Boulogne."

"Bed ham så være så god at komme ind."

"Åh, min Gud! Åh, Gud!" udbrød madame Bonacieux, "der skulle da ikke forestå noget slemt?"

"Jeg er bange for det."

"Jeg lader Dem alene med den fremmede, men så snart han er borte, kommer jeg igen, hvis De ikke har noget imod det."

"Om jeg har! Jeg beder Dem endda om det."

Priorinden og fru Bonacieux forlod værelset.

Mylady, der blev alene tilbage, betragtede ufravendt døren. Et øjeblik efter hørtes klirren af sporer på trapperne, derpå skridt, der kom nærmere, endelig gik døren op, og en mand trådte ind.

Mylady udstødte et glædesskrig, det var grev de Rochefort, Hans Eminences højre hånd.

62. To slags djævle

"Nej!" råbte Rochefort og Mylady på en gang, "er det Dem!"
"Ja, det er mig."
"Og De kommer ...?" spurgte Mylady.
"Fra La Rochelle, og De?"
"Fra England."
"Buckingham?"
"Død eller farligt såret. Da jeg rejste bort uden at være kommet nogen vej med ham, havde en fanatiker netop snigmyrdet ham."
"Nå!" udbrød Rochefort smilende, "det er en meget lykkelig tilfældighed, der vil glæde Hans Eminence højligt. Har De underrettet ham om det?"
"Jeg har skrevet til ham fra Boulogne. Men hvordan går det til, at De er her?"
"Hans Eminence har i sin uro sendt mig ud for at lede efter Dem."
"Jeg er først kommet hertil i går."
"Og hvad har De foretaget Dem så længe?"
"Jeg har ikke spildt tiden."
"Nej, det tvivler jeg ikke om."
"Ved De, hvem jeg har truffet her?"
"Nej."
"Gæt en gang."
"Hvordan skal jeg kunne gætte det?"
"Den unge kone, som dronningen har hjulpet ud af fængslet."

"Den små d'Artagnans elskerinde?"
"Ja, fru Bonacieux, hvis skjulested kardinalen ikke kendte."
"Nå," sagde Rochefort, "det er atter et heldigt tilfælde. Kardinalen er virkelig en lykkens pamfilius."
"De kan begribe, hvor forbavset jeg blev, da jeg befandt mig ansigt til ansigt med dette kvindemenneske."
"Kender hun Dem?"
"Nej."
"Så betragter hun Dem altså som en fremmed?" Mylady smilede.
"Jeg er hendes bedste veninde."
"Der er på ære ingen anden end Dem, min kære grevinde, der kan gøre sådanne mirakler."
"Ved De, hvad der går for sig her?" spurgte Mylady.
"Nej."
"I morgen eller i overmorgen vil hun blive hentet efter en ordre fra dronningen."
"Virkelig! Og hvem er det, der vil hente hende?"
"d'Artagnan og hans venner."
"De gør os det til sidst så broget, at vi bliver nødt til at sende dem til Bastillen."
"Hvorfor er det ikke allerede sket?"
"Hvad skal man sige? Kardinalen nærer en aldeles ubegribelig svaghed for disse mennesker."
"Virkelig?"
"Ja."
"Godt, så fortæl ham, Rochefort, at vor samtale i "Det røde Dueslag" er blevet hørt af disse fire mennesker. Sig ham, at efter at han var taget bort, kom en af dem op til mig og berøvede mig

med magt det dokument, han havde givet mig. Sig ham, at de har givet lord Winter nys om min rejse til England, at de også denne gang har været nær ved at få mit foretagende forpurret ligesom de gjorde i affæren med diamanttørklædet. Sig ham, at af disse fire mænd er kun de to farlige, Athos og d'Artagnan. Sig ham, at den tredje, Aramis, er fru de Chevreuses elsker, han må få lov at leve, da hans hemmelighed er kendt, og han kan blive til nytte. Den fjerde, Porthos, er en nar, en tosse, en dumrian, som ingen behøver at tage ringeste notits af."

"Men disse fire mænd må for øjeblikket være ved La Rochelle."

"Det troede jeg også, men et brev, som madame Bonacieux har fået fra konnetabelinden, og som hun har været så uforsigtig at vise mig, har bragt mig på den tro, at de fire mænd tvært imod er på vej hertil for at hente hende."

"For fanden! Hvad er der at gøre ved det?"

"Hvad har kardinalen sagt Dem med hensyn til mig?"

"At jeg skulle modtage Deres depecher, skrevne eller mundtlige, og vende tilbage med posten. Når han har fået at vide, hvad De har udrettet, vil han da nærmere underrette Dem om, hvad De fremdeles har at gøre."

"Jeg skal altså blive her?"

"Her eller i omegnen."

"De kan ikke tage mig med Dem?"

"Nej, min ordre er aldeles bestemt. Ved at opholde Dem i nærheden af lejren kunne De blive kendt, og Deres nærværelse der, indser De nok, kunne let kompromittere kardinalen."

"Nå, jeg må altså vente her eller i omegnen."

"Sig mig imidlertid, hvor De vil afvente kardinalens ordre, for at jeg altid kan vide, hvor jeg kan træffe Dem."

"Jeg kan umuligt blive her."

"Hvorfor?"

"De glemmer, at mine fjender kan komme, hvad øjeblik det skal være."

"Det er sandt, og så vil denne lille kone jo slippe Hans Eminence ud af hænderne."

"Nå!" svarede Mylady med et smil, der var særlig ejendommeligt for hende, "De glemmer, at jeg er hendes bedste veninde."

"Ja, det er sandt, jeg kan altså sige til kardinalen ..."

"At han kan være ganske rolig."

"Er det det hele?"

"Han ved nok, hvad det skal sige."

"Han gætter det nok, men hvad har jeg nu at gøre?"

"De må øjeblikkelig rejse tilbage. Det forekommer mig, at de nyheder, som De er overbringer af, nok fortjener, at De skynder Dem."

"Min vogn gik i stykker ved indkørslen til Lilliers."

"Det er brillant."

"Hvad skal det sige?"

"Jo, jeg har netop brug for Deres vogn."

"Men hvordan skal jeg så komme af sted?"

"Med postheste, alt hvad remmer og tøj kan holde."

"Det vil jeg nok sige, hundrede og fireogtyve mil."

"Er det noget at tale om?"

"Lad gå da, og så?"

"Når De kommer igennem Lilliers, skal De sende mig vognen og give Deres tjener ordre til at stille den til min disposition."

"Godt."

"De har formodentlig en eller anden ordre fra kardinalen hos Dem."

"Jeg har min fuldmagt."

"Den skal De vise abbedissen og sige hende, at der vil komme bud efter mig enten i dag eller i morgen, og jeg skal følge med den, der indfinder sig i Deres navn."

"Meget vel!"

"Skån mig ikke, når De taler om mig til abbedissen."

"Hvad skal det sige?"

"Jeg er et af kardinalens ofre. Jeg må vinde den stakkels lille fru Bonacieux' tillid."

"Rigtigt. Vil De nu ikke give mig en beretning om alt, hvad der er passeret?"

"Jeg har jo fortalt Dem begivenhederne, De har en god hukommelse, gentag, hvad De har hørt, et brev kan så let gå tabt."

"De har ret. Imidlertid må jeg vide, hvor jeg kan træffe Dem igen, for at jeg ikke forgæves skal strejfe hele omegnen igennem."

"Rigtigt, vent lidt."

"Vil De have et kort?"

"Nej tak, jeg kender denne egn ud og ind."

"De? Hvornår har De været her?"

"Jeg er opdraget her."

"Så?"

"Som De ser, er det godt for noget at være opdraget et eller andet sted."

"De vil altså vente mig i ...?"

"Lad mig tænke mig om et øjeblik. Nu har jeg det, i Armentières."

"Hvad er Armentières?"

"En lille by ved floden Lys. Jeg behøver kun at sætte over floden og er så straks i et fremmed land."

"Godt, men det er vel en aftale, at De ikke sætter over floden uden i tilfælde af fare?"

"Ja, det er en aftale."

"Men hvordan skal jeg i så fald få at vide, hvor De er?"

"Har De brug for Deres tjener?"

"Nej."

"Er det et menneske, man kan stole på?"

"Ja."

"Lad mig beholde ham. Ingen kender ham, jeg lader ham blive tilbage, når jeg selv tager bort, og han kan føre Dem til mig."

"Og aftalen er, at De vil vente mig i Armentières?"

"Ja, i Armentières."

"Skriv navnet op på et stykke papir, for at jeg ikke skal glemme det. Navnet på en by kan da ikke kompromittere nogen, vel?"

"Hvem ved? Men lige meget, jeg udsætter mig for det," sagde Mylady og skrev navnet på et halvt ark papir.

"Godt," sagde Rochefort og tog papiret, som han lagde sammen og gemte indenfor foret i sin hat, "for resten kan De være rolig, jeg vil bære mig ad lige som børnene, og for det tilfælde, at jeg skulle tabe papiret, gentage det hele vejen. Nå, er det det hele?"

"Jeg tror det."

"Det er altså i korthed følgende. Buckingham død eller hårdt såret. Deres samtale med kardinalen hørt af de fire musketerer. Lord Winter underrettet om Deres rejse til England. D'Artagnan og Athos i Bastillen. Aramis fru de Chevreuses elsker. Porthos en nar. Fru Bonacieux fundet. Sende Dem vognen snarest muligt. Stille min tjener til Deres rådighed. Udgive Dem for et af kardinalens ofre, for at abbedissen ikke skal fatte mistanke. Armentières ved bredden af Lys. Er det rigtigt?"

"De er virkelig et vidunder, hvad hukommelsen angår, kære greve. Apropos, føj en ting til endnu ..."

"Og det er?"

"Jeg har lagt mærke til en smuk lille skov, der må støde op til klosterets have. Gad vide, om det er mig tilladt at spadsere i den? Hvem ved? Jeg vil måske blive nødt til at absentere mig gennem en bagport."

"De tænker på alting."

"Og De glemmer en ting ..."

"Og det er?"

"At spørge, om jeg ikke trænger til penge."

"Det er rigtigt. Hvor mange ønsker De?"

"Alt det guld, De har hos Dem."

"Jeg har omtrent fem hundrede guldstykker."

"Og jeg lige så meget. Med tusinde guldstykker kan man trodse alt. Tøm Deres lommer."

"Her er alt, hvad jeg har."

"Godt! Hvornår rejser De?"

"Om en time. Jeg giver mig blot tid til at nyde en bid brød, mens der bliver sendt bud efter en posthest."

"Fortræffeligt! Farvel, hr. greve!"

"Farvel, fru grevinde!"

"Hils kardinalen fra mig."

"Og hils Satan fra mig."

Mylady og Rochefort vekslede et smil og skiltes.

En time efter red Rochefort bort i galop. Fem timer senere nåede han Arras.

Vore læsere ved allerede, hvordan han blev genkendt af d'Artagnan, og at denne omstændighed gjorde de fire musketerer urolige og drev dem til yderligere at fremskynde deres rejse.

63. Dråben

Rochefort var næppe borte, førend fru Bonacieux atter indfandt sig. Hun traf Mylady smilende over hele ansigtet.

"Nå," sagde den unge kone, "det, De frygtede for, er altså sket? I aften eller i morgen lader kardinalen Dem jo hente."

"Hvem har fortalt Dem det, mit barn?" spurgte Mylady.

"Jeg har hørt det af buddets egen mund."

"Sæt Dem her ved siden af mig," sagde Mylady.

"Tak."

"Lad mig se efter, at ingen kan høre os."

"Hvorfor alle disse forsigtighedsregler?"

"Det skal De snart få at vide."

Mylady rejste sig og gik hen til døren, åbnede den, så ud på gangen og tog atter plads hos fru Bonacieux.

"Nå," sagde hun, "han har altså spillet sin rolle godt."

"Hvem?"

"Han, der overfor abbedissen gav sig ud for en udsending fra kardinalen."

"Han spillede altså komedie?"

"Ja, mit barn."

"Det var altså ikke ..."

"Det var," sagde Mylady og sænkede stemmen, "min broder. Ja, der er ingen anden end Dem, mit barn, der kender denne hemmelighed. Hvis De betror den til nogen, hvem det end måtte være, er jeg fortabt, og De måske med."

"Å, min Gud!"

"Hør, hvad der er passeret. Min broder og hans ledsagere, der var på vejen hertil for at bortføre mig med magt, hvis det skulle gøres nødvendigt, har mødt kardinalens udsending, der kom for at hente mig, og fulgte efter ham. Da de nåede et ensomt og afsides liggende sted af vejen, opfordrede de med kården i hånd buddet til at udlevere de papirer, han var overbringer af. Da han ville sætte sig til modværge, dræbte min broder ham."

"Å Gud!" udbrød fru Bonacieux gysende.

"Det var den eneste udvej, husk vel på det. Min broder besluttede nu at bruge list i stedet for magt. Han tog papirerne, præsenterede sig her som en udsending fra kardinalen, og om en time eller to vil en vogn komme og hente mig i eminencens navn."

"Nu forstår jeg det, den vogn sender Deres broder Dem."

"Ja, men det er ikke alt. Det brev, De har modtaget, og som De tror er fra fru de Chevreuse ..."

"Nå?"

"Det er falsk."

"Hvad siger De?"

"Ja, falsk. Det er en snare, for at De ikke skal gøre modstand, når de kommer for at hente Dem."

"Men det er jo d'Artagnan, der kommer."

"De tager fejl, d'Artagnan og hans venner er ved La Rochelle."

"Hvoraf ved De det?"

"Min broder har mødt kardinalens udsendinge forklædte som musketerer. De skulle have været kaldt ud i den tro, at De ville træffe venner, og så ville de have bortført Dem og slæbt Dem til Paris."

"Ak, min Gud! Jeg er nær ved at miste forstanden over et sådant væv af ondskab. Hvis det bliver sådan ved," tilføjede fru Bonacieux og trykkede hænderne mod panden, "tror jeg, at jeg bliver gal!"

"Hør!"

"Hvad er det?"

"Jeg hører hovslag, det er min broder, der tager bort. Jeg vil endnu engang sige ham farvel. Kom."

Mylady åbnede vinduet og opfordrede fru Bonacieux til at komme hen til hende.

Den unge kone fulgte opfordringen. Rochefort red forbi i galop.

"Farvel, kære broder!" råbte Mylady.

Rytteren så op, fik øje på de to unge koner og vinkede venskabeligt med hånden til Mylady.

"Den kære Georges!" sagde hun, idet hun atter lukkede vinduet med et kærligt, melankolsk udtryk i sit ansigt.

Hun gik tilbage til sin plads, ligesom fordybet i sine egne betragtninger.

"Kære frue," sagde madame Bonacieux, "undskyld, at jeg forstyrrer Dem! Men hvad vil De råde mig til at gøre? De har mere erfaring end jeg, sig mig, hvad jeg skal gøre."

"For det første," sagde Mylady, "er det jo muligt, at jeg tager fejl, og at d'Artagnan og hans venner virkelig kommer Dem til hjælp."

"Ak! Det ville være alt for dejligt!" udbrød madame Bonacieux, "så megen lykke falder ikke i min lod."

"De forstår nok, at spørgsmålet i så fald ganske simpelt drejer sig om, hvem der kommer først. Er Deres venner de

hurtigste, er De frelst. Får kardinalens drabanter derimod forspringet, er De fortabt."

"Ja, ja, redningsløst fortabt! Hvad skal jeg dog gøre?"

"Der er en meget simpel, meget naturlig udvej."

"Hvad er det?"

"Det vil være at vente, skjult i nabolaget, og sådan få lejlighed til at overbevise Dem om, hvem det er, der kommer for at hente Dem."

"Men hvor skal jeg holde mig skjult?"

"Å! I så henseende vil det ingen vanskelighed have. Jeg skjuler mig selv et par mil her fra for at vente, til min broder kommer tilbage. Jeg kan tage Dem med mig, vi vil skjule os på samme sted og vente sammen."

"Men vi får ikke lov at slippe bort, jeg holdes som en fange her."

"Da de tror, at jeg tager bort efter kardinalens ordre, vil de ikke mistænke Dem for at have lyst til at følge med mig."

"Nå?"

"Når vognen holder for døren, siger De farvel til mig, De stiger op på trinnet for at omfavne mig endnu en gang. Min broders tjener, der skal få den fornødne underretning, giver kusken et tegn, og så kører vi bort i galop."

"Men d'Artagnan, sæt nu, d'Artagnan kommer."

"Så får vi det at vide."

"Hvordan?"

"Intet er lettere. Vi sender min broders tjener, på hvem vi, som jeg har sagt Dem, kan stole, til Béthune, han forklæder sig og indlogerer sig lige over for klostret. Hvis det er kardinalens

udsendinge, der kommer, rører han sig ikke af pletten. Er det derimod hr. d'Artagnan og hans venner, bringer han dem til os."

"Han kender dem altså?"

"Naturligvis, han har jo set hr. d'Artagnan hos mig."

"Åh, ja, ja, De har ret, på den måde er det bedst, men vi fjerner os da ikke for langt herfra?"

"En syv-otte mil i det højeste, vi holder os tæt ved grænsen, og så snart vi mærker uråd, forlader vi Frankrig."

"Og hvad skal vi nu gøre?"

"Vente."

"Men hvis de nu imidlertid kommer?"

"Min broders vogn kommer før dem."

"Men hvis jeg nu, når der kommer bud efter Dem, ikke er til stede, men er nede for at spise til middag eller aften?"

"Jeg skal give Dem et godt råd."

"Hvad er det?"

"Bed Deres gode priorinde om tilladelse til at spise sammen med mig."

"Tror De, hun tillader mig det?"

"Hvad skulle der være i vejen for det?"

"Godt, på den måde behøver vi ikke at skilles et eneste øjeblik."

"Gå nu straks ned til hende og bed hende om det. Jeg er ganske fortumlet i hovedet og vil gå en tur i haven."

"Hvor kan jeg træffe Dem?"

"Her, om en time."

"Hvor er De god! Tak!"

"Hvordan er det muligt andet, end at jeg må interessere mig for Dem? Selv om De ikke var så smuk og fortryllende, er De jo

en af mine bedste venners veninde."

"Den kære d'Artagnan! Hvor han vil være Dem taknemmelig!"

"Det håber jeg også. Nå, den sag er altså i orden, lad os nu gå ned."

"De ville jo ned i haven?"

"Ja."

"Så kan De gå gennem denne gang, der er en lille dør, der fører ud til haven."

"Tak!"

De to kvinder skiltes med et smil.

Mylady havde talt sandt, hun var virkelig helt fortumlet i hovedet, for den ene plan krydsede den anden i et kaos. Hun trængte til at være alene for at ordne sine tanker, hun måtte have nogen ro for at give sine endnu forvirrede ideer en bestemt form og lægge en fast plan.

Det, som det først gjaldt om, var at bortføre madame Bonacieux, bringe hende til et sikkert sted og i nødsfald bruge hende som gidsel. Mylady begyndte at tvivle om udfaldet af denne frygtelige kamp, hvori hendes fjender udviklede lige så megen hårdnakkethed som hun selv.

I øvrigt havde hun en fornemmelse af, at et uvejr var i anmarch, at en afgørelse var nær, og at den måtte blive frygtelig.

Det vigtigste for hende var derfor, som allerede bemærket, at holde fast på madame Bonacieux. Denne kvinde var d'Artagnans et og alt. I uheldigste tilfælde kunne hun bruges til at indlede underhandlinger på fordelagtige betingelser.

Den sag var altså afgjort. Fru Bonacieux ville uden betænkning følge med hende, og når hun først var godt forvaret

i Armentières, ville det være en let sag at bilde hende ind, at d'Artagnan ikke var kommet til Béthune. Senest om fjorten dage kunne Rochefort ventes tilbage, og til den tid ville hun være klar over, hvordan hun skulle hævne sig på de fire venner. Hun ville, Gud være lovet, ikke komme til at kede sig, for hun havde den behageligste tidsfordriv, som et fruentimmer med hendes karakter kan have, nemlig at udtænke en rigtig raffineret hævn.

Mens hun var beskæftiget med disse tanker, så hun sig omkring for at orientere sig i haven. Mylady bar sig ad som en klog general, der tænker både på sejren og nederlaget, og som alt efter slagets gang er beredt til at rykke frem eller retirere.

Efter en times forløb hørte hun en blid stemme kalde. Det var fru Bonacieux'. Den gode abbedisse havde naturligvis øjeblikkelig givet sit samtykke, og til en begyndelse skulle de spise til aften sammen.

I gården hørtes lyden af en vogn, der standsede uden for porten. Mylady lyttede.

"Hører De?" sagde hun.

"Ja, en vogns rumlen."

"Det er min broders."

"Åh Gud!"

"Nå, frisk mod!"

Det ringede på klostrets port. Mylady havde ikke taget fejl.

"Gå op på Deres værelse," sagde hun til fru Bonacieux, "De har formodentlig nogle kostbarheder, som De ønsker at tage med."

"Jeg har hans breve," svarede hun.

"Nå, så hent Dem og mød mig på mit værelse. Vi må skynde os at spise til aften. Måske kommer vi til at rejse en del af natten, og vi må derfor have noget at stå imod med."

"Store Gud!" udbrød fru Bonacieux og lagde hånden på brystet, "mit hjerte banker, så at jeg er nær ved at kvæles, jeg kan ikke gå."

"Fat mod! Betænk, at De om et kvarter er frelst, og at hvad De gør, gør De for hans skyld."

"Ja, ja. Alt for ham! De har med et eneste ord gengivet mig hele mit mod. Gå kun, jeg skal straks komme."

Mylady gik hurtigt op på sit værelse, hvor hun traf Rocheforts tjener, som hun gav de fornødne ordrer.

Han skulle vente uden for porten. Hvis musketererne tilfældigvis skulle vise sig, skulle vognen køre bort i galop, dreje omkring hjørnet af klostret og vente på Mylady i en lille landsby, der lå på den anden side af skoven. I værste tilfælde ville Mylady begive sig gennem haven til fods til landsbyen. Som allerede bemærket, kendte Mylady til fuldkommenhed denne egn af Frankrig.

Viste musketererne sig derimod ikke, blev det ved aftalen. Fru Bonacieux skulle stige op i vognen under påskud af at tage afsked med hende, og hun ville på den måde bortføre hende.

Da fru Bonacieux trådte ind, gentog Mylady, for at betage hende enhver mulig mistanke, den sidste del af sine ordrer til lakajen.

Derpå stillede hun nogle spørgsmål om vognen. Det var en postvogn med tre heste for, der kørtes af en postillon. Rocheforts tjener skulle ride i forvejen som kurér.

Mylady havde ikke behøvet at være bange for, at fru Bonacieux nærede nogen mistanke. Den stakkels unge kone var alt for uskyldig til at tiltro en kvinde en sådan troløshed. Desuden var navnet grevinde Winter, som hun havde hørt af abbedissen, hende aldeles ukendt, og hun anede intet som helst om, at det var et fruentimmer, der havde væsentlig andel i hendes livs ulykker.

"Som De ser," sagde Mylady, da tjeneren var gået, "er alle forberedelser truffet. Abbedissen er fuldkommen tryg og tror, at det er kardinalens folk, der er kommet for at hente mig. Tjeneren vil nu give de sidste ordrer. Spis lidt, drik et glas vin og lad os komme af sted."

"Ja," sagde fru Bonacieux mekanisk, "ja, lad os så komme af sted."

Mylady lod hende tage plads lige overfor sig, skænkede et glas spansk vin og lagde et stykke kylling på hendes tallerken.

"Vi har lykken med os i alt," sagde hun. "Det begynder nu at blive mørkt. Ved daggry er vi i vort skjulested, og ingen vil da kunne snuse os op. Fat mod! Nyd lidt!"

Fru Bonacieux spiste mekanisk nogle mundfulde og vædede læberne.

"Nå," sagde Mylady og førte sit glas til munden, "gør som jeg."

Men idet hun nærmede det til læberne, standsede hendes hånd. Hun hørte på vejen ligesom den fjerne dundren af hestegalop, der kom nærmere. På samme tid forekom det hende, at hun hørte hestevrinsken.

Denne lyd berøvede hende al hendes glæde. Hun blegnede og ilede hen til vinduet, mens fru Bonacieux rejste sig, skælvende

over hele kroppen. Hun måtte støtte sig til stolen for ikke at falde.

Endnu var der intet at se, derimod kom lyden af de galopperende heste bestandig nærmere.

"Min Gud!" udbrød fru Bonacieux, "hvad kan dog den larm betyde?"

"Det er enten vore venner eller vore fjender, der kommer," svarede Mylady med sin frygtelige koldblodighed, "bliv, hvor De er, jeg skal nok sige Dem det."

Fru Bonacieux blev stående stum, ubevægelig og bleg som en statue.

Lyden kom nærmere, hestene kunne ikke være mere end et nogle få hundrede skridt borte; når man ikke endnu så dem, var det, fordi vejen gjorde en bøjning. Imidlertid var larmen nu blevet så tydelig, at man omtrent kunne tælle hestene på lyden af hovslagene.

Mylady anspændte sine øjne af yderste evne, det var endnu lyst nok til at kende de ankommende.

På en gang fik hun ved omdrejningen af vejen øje på galonerede hatte og bølgende fjer. Hun talte to, derpå fem, til sidst otte ryttere. En af dem var to hestelængder foran alle de øvrige.

Mylady udstødte et kvalt suk. I den, der var i spidsen, havde hun genkendt d'Artagnan.

"Min Gud, min Gud!" udbrød fru Bonacieux. "Hvad er der dog på færde?"

"De bærer kardinalens garderuniform, der er ikke et øjeblik at spilde!" råbte Mylady. "Lad os flygte!"

"Ja, lad os flygte!" gentog fru Bonacieux uden dog at røre sig af stedet.

Rytterne passerede nu under vinduerne.

"Men så kom dog!" råbte Mylady og forsøgte at slæbe den unge kone med sig. "Gennem haven kan vi endnu flygte, jeg har nøglen, men lad os skynde os, om fem minutter er det for sent."

Fru Bonacieux prøvede på at gå, men sank straks i knæ efter at have gjort et par skridt.

Mylady søgte at rejse hende op og trække hende med sig, men det ville ikke lykkes hende.

I samme øjeblik hørte de vognen køre bort i galop. Kusken havde fået øje på musketererne. Tre-fire skud blev affyret.

"Vil De komme eller ikke?" råbte Mylady.

"Min Gud, min Gud! De ser jo, at kræfterne svigter mig, jeg kan ikke flytte benene, flygt alene!"

"Flygte alene, lade Dem blive tilbage her! Nej, nej, aldrig!" udbrød Mylady.

På en gang blev hun stående, lige som om der var faldet hende noget ind. Hendes øjne lynede, hun ilede hen til bordet og hældte i fru Bonacieux' glas indholdet af en kapsel i en ring, hvis plade hun åbnede med en påfaldende hurtighed.

Det var et rødligt pulver, der straks opløstes.

Derpå tog hun glasset med fast hånd og sagde:

"Drik, vinen vil give Dem kræfter, drik!"

Og hun satte glasset til den unge kones læber. Hun tømte det mekanisk.

"Det var rigtig nok ikke den måde, jeg havde tænkt at hævne mig på," sagde Mylady, idet hun med et infernalsk smil atter

satte glasset på bordet, "men hvad skal man sige, man gør, hvad man kan."

Med disse ord styrtede hun ud af værelset.

Fru Bonacieux så hende flygte uden at være i stand til at følge med hende, det gik hende lige som folk, der i drømme forfølges, men forgæves anstrenger sig for at komme løs fra stedet.

Der forløb et par minutter, hvorpå der hørtes en frygtelig dundren på porten. Fru Bonacieux ventede hvert øjeblik at se Mylady komme tilbage, men hun kom ikke.

Den kolde sved haglede ned ad hendes pande, formodentlig af skræk.

Endelig hørte hun døre blive åbnede, og trapperne genlyde af støvler, sporer og af mange stemmer, der kom nærmere, og det forekom hende, at hendes navn ofte blev nævnt.

Pludselig udstødte hun et glædesskrig og ilede hen imod døren. Hun havde genkendt d'Artagnans stemme.

"d'Artagnan, d'Artagnan!" råbte hun, "er det Dem? Her er jeg! Her er jeg!"

"Constance, Constance!" svarede den unge mand, "min Gud, hvor er De?"

I det samme blev døren mere slået ind end åbnet, og flere mænd styrtede ind i værelset. Fru Bonacieux var faldet om i en stol uden at kunne røre sig.

D'Artagnan kastede en endnu rygende pistol fra sig og knælede foran sin elskerinde. Athos gemte atter sin pistol i bæltet, og Porthos og Aramis, der havde deres dragne kårder i hånden, stak dem i skeden.

"Åh, d'Artagnan! Endelig kommer du da! Du havde ikke bedraget mig, det er dig!"

"Ja, ja, Constance! Endelig mødes vi!"

"Åh, hun kunne længe nok sige, at du ikke ville komme, jeg håbede det alligevel. Hvor har jeg gjort rigtigt i ikke at flygte, hvor er jeg lykkelig!"

Ved ordet *hun* rejste Athos, der ganske roligt havde sat sig ned, sig pludselig op.

"Hun! Hvilken hun?" spurgte d'Artagnan.

"Ih, min ledsagerinde, der af venskab for mig ville redde mig fra mine forfølgere. Hun antog jer for kardinalens folk og flygtede derfor selv."

"Deres ledsagerinde!" råbte d'Artagnan mere bleg end hans elskerindes hvide slør, "hvilken ledsagerinde?"

"Hun, hvis vogn holdt ved porten, en kvinde, der kalder sig Deres veninde, d'Artagnan, og som De har fortalt alt."

"Hendes navn! Hendes navn!" udbrød d'Artagnan, "min Gud, kender De da ikke hendes navn?"

"Jo, vist har jeg hørt det. Vent lidt ... men det er besynderligt ... min Gud! Min forstand formørkes, jeg kan ikke længere se."

"Hjælp, mine venner, hjælp! Hendes hænder er så kolde som is," råbte d'Artagnan, "hun er syg. Store Gud, hun taber bevidstheden!"

Mens Porthos af sine lungers fulde kraft råbte på hjælp, ilede Aramis hen til bordet for at hente et glas vand. Han standsede ved at se det frygtelige udtryk i Athos' ansigt. Med øjne, der var stive af rædsel, stod musketeren ved bordet og betragtede et af glassene. Han syntes at være et bytte for den frygteligste uro.

"Nej, nej," udbrød Athos, "det er ikke muligt! Gud ville ikke tillade en sådan forbrydelse."

"Vand, vand," råbte d'Artagnan, "vand!"

"Stakkels kvinde, stakkels kvinde!" lød det fra Athos med brudt stemme.

Fru Bonacieux slog atter øjnene op.

"Hun kommer til sig selv!" udbrød d'Artagnan, "åh, Gud, åh, Gud! Jeg takker dig!"

"For Guds skyld, frue, hvem har drukket af dette glas?" spurgte Athos.

"Det har jeg ..." svarede den unge kone med døende stemme.

"Men hvem har skænket vinen, der har været i glasset?"

"*Hun*."

"Hvilken *hun*?"

"Nu husker jeg det," sagde fru Bonacieux, "grevinde de Winter ..."

De fire venner udstødte samtidig et skrig, men Athos' overdøvede de andres.

Fru Bonacieux' ansigt blev blåt. Hun led frygtelige smerter og faldt stønnende om i armene på Porthos og Aramis.

D'Artagnan greb Athos' hånd med en ubeskrivelig angst.

"Du tror altså ...?" sagde han.

Men han kunne ikke sige mere for gråd.

"Jeg tror alt," svarede Athos.

"d'Artagnan, d'Artagnan!" råbte fru Bonacieux, "hører du? Forlad mig ikke, du ser nok, at jeg dør."

D'Artagnan slap Athos' hånd og ilede hen til hende.

Hendes smukke ansigt var aldeles fordrejet, hendes øjne så ikke mere, en krampagtig skælven rystede hendes legeme, og

sveden randt ned ad hendes pande.

"For Himlens skyld, hent hjælp! Porthos, Aramis, kald nogen til!"

"Det er forgæves," sagde Athos, "forgæves! Mod den gift, hun skænker, gives der intet middel."

"Ja, ja, hjælp, hjælp!" mumlede fru Bonacieux, "hjælp!"

Idet hun derpå samlede alle sine kræfter, tog hun den unge mands hoved mellem sine hænder, betragtede ham et øjeblik, som om hun ville lægge hele sin sjæl i dette blik, og trykkede med et kvalt skrig sine læber mod hans.

"Constance! Constance!" råbte d'Artagnan.

Et suk lød fra fru Bonacieux' mund, idet den berørte d'Artagnans, og med dette suk steg hendes rene, uskyldige sjæl til Himlen.

D'Artagnan trykkede kun et lig i sine arme.

Den unge mand udstødte et skrig og sank om ved siden af sin elskede, lige så bleg og stiv som hun.

Porthos græd, Aramis løftede hænderne mod himlen, og Athos gjorde korsets tegn.

I dette øjeblik viste en mand sig i døren. Han var næsten lige så bleg som de, der opholdt sig i værelset. Idet han så sig omkring, fik han øje på den døde fru Bonacieux og den besvimede d'Artagnan.

"Jeg har ikke taget fejl," sagde han, "det er hr. d'Artagnan, der ligger der, og De er hans venner, De herrer Athos, Porthos og Aramis."

De tre musketerer så forundrede på den fremmede, som det forekom dem, at de skulle kende.

"Mine herrer," sagde den sidstankomne, "De er lige som jeg på sporet af et fruentimmer, der," tilføjede han med et uhyggeligt smil, "har måttet være her, for jeg ser et lig!"

De tre venner svarede intet, men både stemmen og ansigtet mindede dem om en mand, som de havde set før. Imidlertid kunne de ikke huske under hvilke omstændigheder.

"Mine herrer," tog den fremmede atter ordet, "siden De ikke vil kendes ved en mand, der sandsynligvis skylder Dem livet to gange, så må jeg vel sige Dem, hvem jeg er. Jeg er lord Winter, dette fruentimmers svoger."

Et udråb af forundring undslap de tre venner. Athos rejste sig og rakte ham hånden.

"Vær velkommen, mylord," sagde han, "De er en af vore."

"Jeg har forladt Portsmouth fem timer efter hende," sagde lord Winter, "jeg nåede Boulogne tre timer efter, at hun var kommet der til, og kom kun tyve minutter efter hende til Saint Omer, men i Lilliers tabte jeg hendes spor. Jeg rejste nu videre på lykke og fromme og spurgte mig for hos alle og enhver. Så så jeg Dem, mine herrer, galoppere forbi. Jeg genkendte hr. d'Artagnan. Jeg kaldte på Dem, men fik intet svar, jeg ville følge efter Dem, men min hest var alt for udmattet til at holde skridt med Deres. Imidlertid lader det til, at De trods Deres hastværk alligevel er kommet for sent."

"Ja, som De ser," sagde Athos og pegede på den døde fru Bonacieux og på d'Artagnan, som Porthos og Aramis prøvede på atter at få liv i.

"Er de da døde begge to?" spurgte lord Winter.

"Nej, heldigvis er hr. d'Artagnan kun besvimet," svarede Athos.

"Så meget des bedre!" sagde lorden.

I det samme åbnede d'Artagnan atter øjnene. Han rev sig løs fra Porthos og Aramis og kastede sig som en vanvittig over sin elskedes lig.

Athos rejste sig, gik langsomt og højtideligt hen til sin ven og trykkede ham inderligt til sig. Så sagde han med sin noble, overbevisende stemme til den hulkende d'Artagnan:

"Min ven, vær en mand. Kvinderne begræder de døde, men mændene hævner dem!"

"Ja, ja!" råbte d'Artagnan, "for at hævne hende er jeg beredt til at følge dig over alt."

Athos benyttede sig af den øjeblikkelige styrke, som håbet om hævn skænkede hans ulykkelige ven, til at give Porthos og Aramis et vink om at hente priorinden.

De to venner mødte hende i gangen. Hun var endnu ganske forstyrret og ude af sig selv over alt, hvad der var passeret. Hun kaldte på nogle nonner, der mod skik og brug i klostret gik ind til de fem mænd.

"Frue," sagde Athos og stak d'Artagnans arm ind under sin, "vi overgiver liget af denne ulykkelige kone til Deres kærlige omsorg. Hun var en engel på jorden, førend hun blev det i Himlen. Behandl hende som en af Deres søstre, vi kommer tilbage og beder ved hendes grav."

D'Artagnan skjulte sit ansigt ved Athos' bryst og hulkede højt.

"Græd kun," sagde Athos, "græd kun ud, stakkels ven, hvis hjerte var så fuldt af kærlighed! Ak, gid jeg kunne græde som du!"

Og han drog sin ven med sig, kærlig som en fader, trøstende som en præst og stor som en mand, der har lidt meget.

Fulgt af tjenerne, der holdt hestene, begav de sig alle fem på vejen til Béthune og gjorde holdt uden for det første gæstgiversted, som de traf på.

"Men," sagde d'Artagnan, "skal vi ikke sætte efter dette fruentimmer?"

"Senere," svarede Athos, "jeg har endnu nogle forholdsregler at træffe."

"Så slipper hun fra os," fortsatte den unge mand, "hun slipper fra os, Athos, og så er det din skyld."

"Jeg svarer for hende," sagde Athos.

D'Artagnan havde en sådan tillid til sin vens ord, at han bøjede hovedet og uden at gøre flere indvendinger gik ind i kroen.

Porthos og Aramis så på hinanden, de forstod ikke Athos' sikkerhed.

Lord Winter troede, at han talte sådan for at mildne d'Artagnans sorg.

"Mine herrer," sagde Athos, da han havde forvisset sig om, at der var fem værelser ledige i gæstgiveriet, "nu går vi hver til sit. D'Artagnan trænger til at være alene for at græde og sove. Jeg påtager mig det hele, vær kun rolige."

"Det forekommer mig imidlertid," bemærkede lord Winter, "at hvis der skal træffes foranstaltninger, tilkommer det mig. Hun er min svigerinde."

"Og hun er min kone," svarede Athos.

D'Artagnan smilede, for han indså, at Athos måtte være sikker på sin hævn, når han røbede en sådan hemmelighed. Porthos og Aramis så blegnende på hinanden. Lord Winter troede, at Athos var blevet gal.

"Gå nu altså hver til sit," sagde Athos, "og lad mig handle. I min egenskab af ægtemand indser De nok, at sagen mest angår mig. Hvis du ikke har tabt det papir, d'Artagnan, der faldt ud af rytterens hat, og hvor på der stod navnet på en landsby, så giv mig det ..."

"Nå sådan!" udbrød d'Artagnan, "nu forstår jeg det, det navn var skrevet med hendes hånd ..."

"Du ser selv," sagde Athos, "at der er en Gud i Himlen!"

64. Manden i den røde kappe

Athos' fortvivlelse havde veget pladsen for en dyb smerte, der gjorde denne karakters glimrende åndsevner endnu mere iøjnefaldende.

Opfyldt af en eneste tanke: Tanken om det løfte, han havde givet, og det ansvar, han havde påtaget sig, trak han sig tilbage til sit værelse. Han bad værten om et kort over egnen, som han ivrigt gav sig til at studere. Da han havde opdaget, at fire forskellige veje førte fra Béthune til Armentières, lod han tjenerne kalde.

Planchet, Grimaud, Mousqueton og Bazin indfandt sig for at modtage Athos' tydelige og bestemte ordrer.

De skulle tage af sted næste morgen ved daggry og begive sig til Armentières, hver ad sin vej. Planchet, der var den kløgtigste af de fire tjenere, skulle følge den vej, ad hvilken den vogn var forsvundet, som de fire venner havde skudt på, og som var ledsaget af Rocheforts tjener.

Når Athos sendte tjenerne af sted, var det for det første, fordi han havde opdaget forskellige værdifulde egenskaber hos hver enkelt, mens de havde stået i hans og hans venners tjeneste.

Dernæst vækker tjenere, der spørger sig for, mindre opmærksomhed hos de vejfarende end deres herrer og møder mere forekommenhed hos dem, de henvender sig til.

Og endelig kendte Mylady herrerne, mens hun ikke kendte tjenerne. Derimod kendte disse meget godt Mylady.

Alle fire skulle mødes klokken elleve næste formiddag. Hvis de havde opdaget Myladys skjulested, skulle tre af dem blive tilbage og passe på hende, mens den fjerde vendte tilbage til Béthune for at give melding til Athos og tjene de fire venner som vejviser.

Efter at disse forholdsregler var truffet, trak tjenerne sig ligeledes tilbage.

Athos rejste sig nu op fra sin stol, spændte sin kårde om sig, indhyllede sig i sin kappe og forlod gæstgiverstedet. Klokken var omtrent ti. På den tid træffer man som bekendt ikke mange mennesker på gaderne i en landsby. Athos ledte imidlertid øjensynlig efter en, som han kunne udspørge.

Endelig mødte han en vandringsmand, der havde forsinket sig, han gik hen til ham og sagde nogle ord. Den tiltalte fo'r forfærdet tilbage, men besvarede imidlertid musketerens spørgsmål ved at pege med fingeren. Athos bød manden et halvt guldstykke for at gå med, men han afslog det.

Athos gik ned ad den gade, der var blevet ham vist, men da han kom til et sted, hvor flere gader krydsede hinanden, standsede han på ny, tydeligt forlegen. Da han imidlertid her havde mere udsigt end ethvert andet sted til at møde nogen, blev han stående. Efter et øjebliks forløb kom da også en natteravn forbi. Athos stillede ham det samme spørgsmål, som han havde gjort den forrige, og nattesværmeren viste de samme tegn på forfærdelse. Han nægtede ligeledes at gå med, men oplyste ham den vej, han skulle gå.

Athos fulgte den angivne retning og kom ud i forstaden, der lå modsat den ende af byen, han og hans venner var kommet

ind ad. Her syntes han atter at komme i forlegenhed og stod for tredje gang stille.

Heldigvis kom der en tigger for at bede om en almisse. Athos lovede ham en daler, hvis han ville følge ham til hans bestemmelsessted. Tiggeren betænkte sig et øjeblik, men synet af sølvet, der glimrede i mørket, bestemte ham, og han gik foran Athos.

Da de var kommet hen til gadehjørnet, pegede han med fingeren på et lille ensomt liggende hus, der så skummelt ud. Athos gik hurtigt hen imod det, mens tiggeren, efter at have fået sin daler, rendte bort, så stærkt hans ben kunne bære ham.

Athos gik helt rundt om huset, førend han kunne opdage døren på grund af den stærke røde farve, huset var malet med. Intet lys skinnede ud igennem sprækkerne i skodderne, og ingen lyd indvendig fra kunne lade formode, at huset var beboet. Det var mørkt og tavst som en grav.

Athos bankede på uden at få noget svar. Ved det tredje slag hørtes imidlertid skridt inde i huset. Endelig blev døren åbnet på klem, og en høj mand med et blegt ansigt, sort hår og sort skæg viste sig.

Athos vekslede sagte nogle ord med ham, hvorpå manden gav musketeren et tegn til, at han kunne træde indenfor. Athos skyndte sig at benytte tilladelsen, hvorpå døren atter lukkede sig efter ham.

Manden, som Athos var gået så langt for at besøge, og som han havde haft så ondt ved at finde, lod ham træde ind i sit laboratorium, hvor han var beskæftiget med ved hjælp af ståltråd at sætte et skelet sammen. Der manglede kun hovedet, som lå på et bord.

Alt tydede for resten på, at beboeren af huset beskæftigede sig med naturvidenskaberne. Rundt i krogene stod glas med slanger, tørrede firben og store bundter vilde, stærkt lugtende planter, der formodentlig havde egenskaber, som var skjult for den almindelige iagttager.

For øvrigt sås ingen familie eller tjenestetyende. Manden med den høje skikkelse beboede ganske alene huset.

Athos kastede et ligegyldigt blik på de nys beskrevne genstande og tog efter opfordring af sin vært plads ved siden af ham.

Athos forklarede ham grunden til sit besøg og den tjeneste, han ville bede ham om, men næppe havde han fremsat sin begæring, førend den ukendte, der for resten blev stående foran musketeren, fo'r forfærdet tilbage og rent ud afslog at opfylde den.

Athos tog et lille stykke papir op af sin lomme. Der var kun skrevet to linjer, der var forsynet med underskrift og et segl. Han viste det til manden. Næppe havde denne læst de to linjer, set underskriften og genkendt seglet, førend han bøjede hovedet til tegn på, at han ikke længere havde noget at indvende, og at han var beredt til at adlyde.

Det var alt, hvad Athos forlangte. Han rejste sig, tog afsked med manden, forlod huset, vendte den samme vej tilbage til gæstgivergården og lukkede sig inde på sit værelse.

Ved daggry trådte d'Artagnan ind til ham og spurgte ham, hvad der skulle gøres.

"Ventes," svarede Athos.

Nogle øjeblikke efter lod priorinden musketererne underrette om, at begravelsen ville finde sted ved middagstid.

Hvad giftblandersken angik, da havde man ikke hørt noget til hende. Hun måtte imidlertid være flygtet gennem haven, i hvis sand man havde fundet hendes skridt, og hvis dør var fundet lukket. Nøglen til den var derimod forsvundet.

Til fastsat tid begav lord Winter og de fire venner sig til klostret. Klokken ringede, og døren til kapellet stod åben, kun kordøren var lukket. Midt i koret var den myrdedes lig hensat, iført den hvide novicedragt. På begge sider af koret og bag den gitterdør, der satte kapellet i forbindelse med klostret, havde alle nonnerne taget plads. Herfra overværede de gudstjenesten og sang i kor med præsterne, uden at se de profane eller blive set af dem.

Ved døren til kapellet følte d'Artagnan på ny sit mod svigte. Han vendte sig om for at se efter Athos, men Athos var forsvundet.

Athos, der udelukkende var optaget af sine hævnplaner, havde ladet sig føre ned i haven. I sandet fulgte han de lette spor af dette fruentimmer. Han nærmede sig døren, der førte ud til skoven, brækkede den op og gik ind mellem træerne.

Her fik han i et og alt sin mistanke bestyrket. Vejen, ad hvilken vognen var forsvundet, løb rundt om skoven, og Athos fulgte den i nogen tid med øjnene hæftet på jorden; små blodpletter, der skrev sig fra et sår, som måtte være tilføjet enten den mand, der havde ledsaget vognen som kurer, eller en af hestene, kunne spores hele vejen. Omtrent tre fjerdingvej borte, et halvt hundrede skridt fra Festubert, sås en større blodpøl, og jorden var her nedtrampet af hestene. Mellem skoven og dette sted, lidt bagved blodpytten, sås atter de

samme spor af små fødder som i haven. Vognen havde altså gjort holdt her.

På dette sted var Mylady åbenbart gået ud af skoven og havde taget plads i vognen.

Tilfreds med denne opdagelse, der bestyrkede hans mistanke, vendte Athos tilbage til gæstgivergården og traf Planchet, der med utålmodighed ventede på ham.

Alt forholdt sig, som Athos havde forudsagt.

Planchet var taget den samme vej, havde ligesom Athos lagt mærke til blodpletterne og det sted, hvor hestene var standset, men han havde fulgt sporet længere end Athos. I en kro i landsbyen Festubert drak han et glas vin. Her havde han, uden at have behøvet at spørge om det, fået at vide, at en såret mand, der ledsagede en dame, som rejste med postbefordring, aftenen før klokken halv ni havde været nødt til at blive tilbage der, da han ikke kunne rejse videre. Det var blevet fortalt, at det var røvere, som havde standset vognen i skoven. Manden var blevet i byen, hvorimod damen blot havde holdt rast og derpå havde fortsat rejsen.

Planchet spurgte efter postillonen, der havde kørt vognen, og var så heldig at finde ham. Han havde kørt damen til Formelles, hvor fra hun var taget til Armentières, Planchet skød genvej og nåede klokken syv om morgenen Armentières.

Der fandtes kun et gæstgiversted, nemlig postgården. Planchet udgav sig for en tjener, der søgte plads. Han havde ikke talt ti minutter med folkene, førend han vidste, at en enlig dame var ankommet klokken elleve om aftenen, og havde ladet sig anvise et værelse. Hun havde sagt til værten, at hun ville opholde sig nogen tid på egnen.

Planchet behøvede ikke at vide mere. Han skyndte sig til mødestedet, traf sine kammerater, anbragte dem som skildvagter ved alle hotellets udgange og skyndte sig tilbage til Athos, der netop var færdig med at modtage Planchets melding, da hans venner kom tilbage fra klostret. Alles ansigter, selv den blide Aramis', var mørke og forstemte.

"Hvad skal vi gøre?" spurgte d'Artagnan.

"Vente," svarede Athos. De gik hver til sit.

Klokken otte om aftenen gav Athos ordre til at sadle hestene og lod lord Winter og sine venner underrette om, at de måtte holde sig klar til ekspeditionen.

På et øjeblik var alle fem færdige. De undersøgte deres våben og så, om alt var i stand. Athos selv kom sidst ned. D'Artagnan var allerede til hest og ventede med utålmodighed.

"Rolig," sagde Athos, "der mangler endnu en."

De fire venner så sig forbavset omkring, for de kunne ikke tænke sig, hvem det var, der endnu manglede.

I det samme bragte Planchet Athos' hest, og musketeren svang sig let i sadlen.

"Vent på mig," sagde han, "jeg er her straks igen."

Så red han bort i galop.

Et kvarter senere kom han ganske rigtigt tilbage, ledsaget af en maskeret mand, der var indhyllet i en stor rød kappe.

Lord Winter og de tre musketerer så spørgende på hinanden. Ingen af dem kunne give nogen oplysning, for ingen af dem vidste, hvem manden var. Imidlertid tænkte de, at det måtte så være, eftersom det skete efter Athos' bestemmelse.

Klokken ni satte den lille trop sig i bevægelse med Planchet i spidsen som vejviser. De fulgte samme vej, som vognen havde

taget.

Disse seks mænd frembød ikke noget synderligt opmuntrende skue, idet de tavse red henad vejen, fordybede i deres egne tanker.

65. Dommen

Det var en mørk og stormfuld nat, tunge skyer drev over himlen og skjulte stjernerne. Månen ville først komme frem ved midnat.

Undertiden oplyste et lyn den hvide, ensomme vej, men når det var slukket, blev alt mørkt igen.

Hvert øjeblik måtte Athos kalde d'Artagnan, der stadig var i spidsen for troppen, tilbage og tvinge ham til at indtage sin plads, som han straks efter igen forlod. Han tænkte kun på at komme videre.

De passerede i tavshed landsbyen Festubert, hvor den sårede tjener var blevet tilbage, og red langs med Richebourgskoven. Da de nåede Herlières, drejede Planchet, der stadigt førte an, af til venstre.

Flere gange havde snart lord Winter, snart Porthos, snart Aramis søgt at indlede en samtale med manden i den røde kappe, men hvad de end spurgte ham om, nikkede han blot uden at svare. De indså, at den ukendte måtte have sine grunde til at tie, og hørte til sidst op at tale til ham.

Uvejret tog til, lynene fulgte hurtigt på hinanden, og tordenen begyndte at rulle.

Kavalkaden satte i skarpt trav.

Lidt på den anden side af Fromelles brød uvejret løs for alvor. De måtte ty til kapperne. Der var endnu tre mil igen, som de tilbagelagde i øsende regn.

D'Artagnan havde taget sin hat af og red uden kappe. Han fandt en fornøjelse i at lade regnen strømme ned over sin brændende pande, mens hans legeme rystede af febergysninger.

Ligesom den lille trup havde passeret Goskal, trådte en mand, der havde søgt skjul under træerne, frem og stillede sig midt på vejen med fingeren på munden.

Athos så, at det var Grimaud.

"Er der noget i vejen?" udbrød Athos. "Har hun forladt Armentières?"

Grimaud nikkede. D'Artagnan skar tænder.

"Stille, d'Artagnan," sagde Athos, "jeg har påtaget mig at lede det hele, og det tilkommer derfor mig at udspørge Grimaud."

"Hvor er hun?" spurgte Athos. Grimaud pegede i retning af floden Lys.

"Langt herfra?" fortsatte Athos. Grimaud bøjede sin pegefinger.

"Alene?" spurgte Athos videre.

Grimaud nikkede.

"Mine herrer," sagde Athos, "hun er kun en halv mil herfra, i retning af floden."

"Det er godt," svarede d'Artagnan, "vis os vej, Grimaud."

Grimaud gik i spidsen, idet han skød genvej over markerne. Efter at have redet fem hundrede skridt kom de til en bæk.

Den vadede de over. Ved et lynglimt fik man øje på landsbyen Enguinhem.

"Er det her?" spurgte d'Artagnan.

Grimaud rystede benægtende på hovedet.

"Stille!" sagde Athos.

De blev ved at rykke fremad.

Et nyt lyn fo'r over himlen. Grimaud strakte armen ud, og ved det blålige skin opdagede de et lille, afsides liggende hus ved flodbredden, hundrede skridt fra en færge.

Et vindue var oplyst.

"Nu er vi der," sagde Athos.

I det samme rejste en mand, der havde ligget skjult i en grøft, sig op. Det var Mousqueton. Han pegede på det oplyste vindue.

"Der er hun," sagde han.

"Og Bazin?" spurgte Athos.

"Mens jeg holdt øje med vinduet, passede han på døren."

"Godt," sagde Athos, "I er alle tro tjenere."

Athos sprang af hesten, kastede tømmerne til Grimaud og nærmede sig vinduet efter at have givet de andre et vink, at de skulle gå om til døren.

Det lille hus var omgivet af en to-tre fod høj hæk. Athos sprang over denne og gik tæt hen til vinduet, der ikke var forsynet med skodder, men hvis halvgardiner var trukket meget omhyggeligt for.

For at kunne se over gardinerne steg han op på murens sokkel.

Ved skæret af en lampe opdagede han en kvinde, der indhyllet i en mørk kappe sad på en skammel ved siden af en hendøende ild. Hendes albuer var støttet på et tarveligt bord, og hendes hoved hvilede i hendes hænder, der var så hvide som elfenben.

Hendes ansigt var skjult, men et uhyggeligt smil spillede om Athos' læber. Der var ingen fejltagelse mulig, det var hende, han søgte.

I det samme vrinskede en af hestene, Mylady løftede hovedet i vejret, så Athos' blege ansigt trykket tæt op mod ruden og udstødte et skrig.

Da Athos mærkede, at han var blevet genkendt, satte han knæet og hånden mod vinduet, der gav efter og klirrende styrtede ind i stuen.

Som en hævnens Gud kom Athos til syne i værelset.

Mylady ilede hen til døren og åbnede den. Men endnu blegere og mere truende end Athos stod d'Artagnan på dørtærsklen.

Mylady fo'r tilbage med et skrig. D'Artagnan, der troede, at hun ville flygte, og var bange for, at hun skulle undslippe dem, rev en pistol op af bæltet, men Athos løftede hånden i vejret.

"Gem din pistol, d'Artagnan," sagde han, "dette fruentimmer skal dømmes, men ikke snigmyrdes. Vent blot et øjeblik endnu, d'Artagnan, og du skal blive tilfredsstillet. Træd nærmere, mine herrer."

D'Artagnan adlød, for der var noget højtideligt i Athos' stemme, og musketeren forekom ham i dette øjeblik som en dommer, sendt af herren selv. Bagefter d'Artagnan kom Porthos, Aramis, lord Winter og manden med den røde kappe ind i stuen.

De fire tjenere passede på døren og vinduet.

Mylady var sunket ned i en stol. Hun strakte armene frem for sig, ligesom for at besværge dette skrækkelige syn. Da hun fik øje på sin svoger, udstødte hun et frygteligt skrig.

"Hvem søger De?" råbte hun.

"Vi søger," svarede Athos, "Charlotte Backson, der først har kaldt sig grevinde de la Fere og senere lady Winter, baronesse af Sheffield."

"Det er mig, det er mig," mumlede hun ude af sig selv af rædsel. "Hvad vil I mig?"

"Vi vil holde dom over Dem for Deres forbrydelser," svarede Athos. "Det står Dem frit for at forsvare Dem, at retfærdiggøre Dem, hvis De kan. Hr. d'Artagnan, Dem tilkommer det først at optræde som anklager."

D'Artagnan trådte frem.

"For Gud og mennesker," sagde han, "anklager jeg denne kvinde for at have forgivet Constance Bonacieux, som døde i går aftes."

Og han vendte sig om mod Porthos og Aramis.

"Vi er vidner," svarede de to musketerer på en gang.
D'Artagnan fortsatte:

"For Gud og mennesker anklager jeg denne kvinde for at have villet forgive mig i vin, som hun sendte mig fra Villeroi med et falsk brev, som om denne vin kom fra mine venner. Gud frelste mig, men et menneske, der hed Brisemont, døde i mit sted."

"Vi er vidner," gentog Porthos og Aramis.

"For Gud og mennesker anklager jeg denne kvinde for at have villet forlede mig til at myrde grev de Wardes, og da der ikke er nogen, der kan bevidne sandheden af denne anklage, er jeg selv vidne. Jeg har talt ud."

D'Artagnan gik over til den anden side af værelset sammen med Porthos og Aramis.

"Nu er det Deres tur, mylord," sagde Athos.

Baronen trådte frem.

"For Gud og mennesker," sagde han, "anklager jeg denne kvinde for at have ladet hertugen af Buckingham snigmyrde."

"Er hertugen af Buckingham snigmyrdet!" udbrød alle som en.

"Ja," fortsatte baronen, "snigmyrdet! Ifølge det brev, I skrev til mig, og hvori I advarede mig, lod jeg denne kvinde arrestere og overlod hendes bevogtning til en pålidelig tjener. Denne mand har hun forført, hun har givet ham morderdolken i hånden, ladet ham dræbe hertugen, og i dette øjeblik bøder Felton måske med sit hoved for denne furies forbrydelse."

En gysen gik gennem dommerne ved afsløringen af denne hidtil ukendte forbrydelse.

"Men det er ikke alt," fortsatte lord Winter. "Min broder, der havde indsat Dem til sin arving, er død efter kun at have været syg i tre timer. Han døde af en underlig sygdom, der efterlod blå pletter over hele legemet."

"Afskyeligt!" udbrød Porthos og Aramis.

"Buckinghams, Feltons, min broders morder, jeg forlanger retfærdighed over Dem, og jeg erklærer, at jeg selv vil tage den, hvis jeg ikke får den."

Med disse ord stillede lord Winter sig ved siden af d'Artagnan og gav plads for en ny anklager.

Mylady skjulte hovedet i sine hænder, idet hun søgte at samle sine forvirrede tanker.

"Nu er turen til mig," sagde Athos, der skælvede som en løve ved synet af en slange, "nu er turen til mig. Jeg ægtede dette fruentimmer, da hun endnu var en ung pige, jeg ægtede hende mod hele min families ønske. Jeg gav hende min formue, jeg gav hende mit navn. Så en dag opdagede jeg, at hun var brændemærket. Dette fruentimmer var mærket med en lilje på den venstre skulder."

"Find mig den domstol, der har fældet denne vanærende dom over mig," sagde Mylady og sprang op fra stolen, "find den, der har eksekveret dommen."

"Stille!" sagde manden i den røde kappe, "herpå tilkommer det mig at svare."

"Hvem er det, hvem er det menneske?" råbte Mylady forstenet af skræk, idet hårene rejste sig på hendes gustne hoved.

Alles øjne vendte sig mod manden. Kun Athos kendte ham. Men selv Athos betragtede ham med lige så megen forbavselse som de andre, for han kunne ikke begribe, hvordan han kunne have nogen del i dette skrækkelige drama, som nu stundede mod enden.

Efter med langsomme og højtidelige skridt at være gået så nær hen til Mylady, at kun bordet skilte dem ad, tog den ukendte masken af.

Mylady betragtede nogen tid med voksende angst dette blege, af sort hår og skæg omgivne ansigt, hvis øjne ufravendt hvilede på hende med isnende kulde.

"Åh, nej, nej!" udbrød hun og rejste sig op. Hun trykkede sig op mod væggen. "Nej, nej, det er umuligt, det er ikke ham! Hjælp! Hjælp!" råbte hun med hæs stemme og vendte sig om mod væggen, som om hun med sine hænder kunne have åbnet sig en vej gennem den.

"Men hvem er De da?" udbrød de tilstedeværende.

"Spørg dette fruentimmer," svarede manden med den røde kappe, "for De kan jo se, at hun kender mig."

"Bøddelen fra Lille, bøddelen fra Lille!" råbte Mylady, næsten afsindig af skræk, idet hun for ikke at falde klamrede sig fast til

muren med hænderne.

Alle gik til side, og manden med den røde kappe blev stående alene midt i stuen.

"Nåde, nåde! Tilgiv mig!" udbrød hun og faldt på knæ. Den ukendte ventede, til der atter var blevet stille.

"Jeg sagde Dem jo, at hun kendte mig," fortsatte han. "Ja, jeg er bøddelen fra Lille, og nu skal jeg fortælle Dem min historie."

Alles øjne fæstede sig på manden, og alle lyttede spændt til, hvad der nu ville komme.

"Denne kvinde var engang en ung pige, lige så smuk som hun er det nu. Hun var nonne i benediktinerindernes kloster i Templemar. En ung præst med et uskyldigt og troende hjerte forrettede tjenesten i klosterkirken. Hun foresatte sig at forføre ham, og det lykkedes hende. Hun ville have kunnet forføre en helgen.

Begge havde aflagt et helligt, uigenkaldeligt løfte. Deres forhold kunne ikke vare længe uden at bringe dem begge i ulykke. Hun fik ham til at indvillige i at flygte, men for at kunne nå sammen til en anden del af Frankrig, hvor de kunne leve uforstyrret, og hvor ingen ville genkende dem, måtte de have penge, og det havde ingen af dem. Præsten stjal da de hellige kar og solgte dem, men netop som de stod i begreb med at rejse bort sammen, blev de begge arresteret."

Otte dage senere havde hun forført fangevogterens søn og var flygtet. Den unge præst blev dømt til ti års forbedringshus og til at brændemærkes. Jeg var, som dette fruentimmer har sagt, bøddel i byen Lille, og jeg blev nødt til at brændemærke den skyldige, og den skyldige var min egen broder!"

"Jeg svor da, at dette fruentimmer, der havde styrtet ham i fordærvelse, og som var mere end hans medskyldige, eftersom det var hende, der havde forledt ham til forbrydelsen, i det mindste skulle dele hans straf. Jeg fik opsporet, hvor hun holdt sig skjult, jeg eftersøgte hende, greb hende, bandt hende og påtrykkede hende det samme brændemærke, som jeg havde måttet påtrykke min broder."

"Dagen efter min tilbagekomst til Lille lykkedes det min broder at flygte. Jeg blev anklaget for at have været ham behjælpelig og dømt til at blive i fængsel i hans sted, indtil han selv måtte indfinde sig igen. Min stakkels broder kendte ikke denne dom. Han havde truffet sammen med denne kvinde, og de var i forening flygtet til Berry, hvor han fik et lille præstekald. Hun gik for hans søster."

"Herremanden, til hvis gods kirken hørte, så den foregivne søster og blev så forelsket i hende, at han foreslog hende ægteskab. Så forlod hun den, hun havde bragt i ulykke, for den, hun skulle bringe ulykke over, og blev grevinde de la Fere."

Alles øjne vendte sig mod Athos, der i virkeligheden bar dette navn. Ved et nik bekræftede han sandheden af bøddelens ord.

"Vanvittig, fortvivlet, bestemt på at befri sig for en tilværelse, som hun havde berøvet alt, lykke og ære, vendte nu min ulykkelige broder tilbage til Lille. Da han erfarede den dom, der var overgået mig, meldte han sig i fængslet og hængte sig samme aften."

"For resten skylder jeg at sige, at de, der havde dømt mig, holdt deres ord. Så snart ligets identitet var godtgjort, fik jeg min frihed."

"Det er denne forbrydelse, hvorfor jeg anklager hende, og dette er grunden til, at hun er brændemærket."

"d'Artagnan," tog nu Athos ordet, "hvilken straf forlanger De over denne kvinde?"

"Døden," svarede d'Artagnan.

"Lord Winter," fortsatte Athos, "hvilken straf forlanger De over denne kvinde?"

"Døden," svarede lord Winter.

"Porthos og Aramis," blev Athos ved, "I er dommere, hvilken straf idømmer I denne for så mange forbrydelser anklagede kvinde?"

"Døden," svarede de to musketerer med dump stemme.

Mylady udstødte et frygteligt hyl og slæbte sig på sine knæ hen imod sine dommere. Athos strakte hånden ud imod hende og sagde:

"Charlotte Backson, grevinde de la Fere, lady Winter! Jeres forbrydelser har trættet menneskene på Jorden og Gud i Himlen. Hvis I kan nogen bøn, så bed den, for I er dømt og skal dø!"

Ved disse ord, der berøvede Mylady alt håb, rejste hun sig i sin fulde højde og ville tale, men hendes kræfter svigtede hende. Hun følte, at en stærk, ubønhørlig hånd greb hende ved håret og trak hende med sig, som skæbnen drager mennesker. Hun gjorde ikke engang noget forsøg på modstand, men fulgte godvilligt med ud.

Lord Winter, d'Artagnan, Athos, Porthos og Aramis gik bagefter. Tjenerne sluttede sig til deres herrer, og værelset stod nu tomt med ituslåede ruder, åben dør og osende lampe på bordet.

66. Eksekutionen

Det var nær ved midnat. Månen, der var i aftagende, stod blodrød op bag den lille by Armentières, hvis mørke huse og høje gennembrudte klokketårn beskinnedes af dens blege stråler. Lige for flød Lys-floden, hvis bølger lignede smeltet tin. På den anden flodbred lå en mørk, truende skov, hvis træer aftegnede sig på den stormfulde himmel, som var dækket af tunge, kobberrøde skyer, der lysnede i en art skumring. Til venstre lå en gammel forladt mølle, hvis vinger var gået i stå, og hvorfra en natugle af og til udsendte sine gennemtrængende, regelmæssigt tilbagevendende skrig. Hist og her, på begge sider af vejen, ad hvilken det uhyggelige tog bevægede sig, sås enkelte lave træer, der lignede vanskabte dværge, som sad og lurede på menneskenes færd i denne skæbnesvangre time.

Fra tid til anden fo'r et stærkt lynglimt over himlen. Ikke en vind rørte sig. En dødsstilhed hvilede over hele naturen. Jorden var fugtig og slibrig af den nyligt faldne regn, og græsset udsendte en usædvanlig stærk duft.

To af tjenerne førte Mylady imellem sig. Bøddelen gik bag efter, og efter ham kom igen lord Winter, d'Artagnan, Athos, Porthos og Aramis.

Planchet og Bazin sluttede toget.

De to tjenere førte Mylady ned til floden. Hendes mund var stum, men hendes øjne talte med deres ubeskrivelige veltalenhed, idet de skiftevis bønfaldt den af dem, på hvem de hvilede.

Da hun var kommet nogle få skridt foran, sagde hun til tjenerne:

"Tusinde guldstykker til hver af jer, hvis I hjælper mig til flugt. Hvis I derimod overgiver mig til jeres herrer, så har jeg hævnere, til hvem I dyrt vil komme til at betale min død."

Grimaud betænkte sig, mens Mousqueton skælvede over hele kroppen.

Athos, der havde hørt Myladys stemme, nærmede sig hurtigt, lord Winter gjorde ligeså.

"Væk med tjenerne," sagde han, "hun har talt til dem, så er de ikke længere til at stole på."

Planchet og Bazin indtog Grimauds og Mousquetons pladser.

Da de havde nået flodbredden, trådte bøddelen hen til Mylady og bandt hendes hænder og fødder.

Først nu brød hun tavsheden.

"I er feje, usle snigmordere," råbte hun, "I er ti mand om at myrde en kvinde. Tag jer i agt! Selv om ingen kommer mig til hjælp nu, så vil jeg blive hævnet."

"De er ingen kvinde," svarede Athos koldt, "De hører ikke til menneskeslægten, De er en djævel, der er undflyet fra Helvede, og som vi nu sender tilbage dertil."

"Åh, mine herrer dydsdragoner!" udbrød Mylady, "mærk jer vel, at den, der krummer et hår på mit hoved, er en morder."

"Bøddelen kan dræbe uden derved at blive en morder, frue," svarede manden med den røde kappe og slog i det samme på sit brede sværd. "Han er den sidste dommer."

Mens han sagde dette, bandt han hende. Mylady udstødte et par vilde hyl, der gjorde en uhyggelig virkning i den stille nat.

"Men hvis jeg er skyldig, hvis jeg har begået de forbrydelser, hvorfor I anklager mig," hylede Mylady, "så bring mig for en dommer. I er ikke dommere, I har ikke ret til at dømme mig."

"Jeg foreslog Dem Tyburn," sagde lord Winter, "hvorfor tog De ikke imod mit tilbud?"

"Fordi jeg ikke vil dø," råbte Mylady og sled i sine bånd, "fordi jeg er alt for ung til at dø!"

"Den unge kvinde, De forgav i Béthune, var endnu yngre end De, frue, og dog er hun død," sagde d'Artagnan.

"Jeg vil gå i kloster, jeg vil blive nonne," sagde Mylady.

"De var i kloster," svarede bøddelen, "men De forlod det for at styrte min broder i undergang."

Mylady udstødte et rædselsskrig og faldt på knæ. Bøddelen greb hende i sine arme og ville bære hende ned i båden.

"Min Gud!" råbte hun, "min Gud! Vil I virkelig drukne mig?"

Disse skrig var så sønderrivende, at d'Artagnan, der i begyndelsen havde været den ivrigste til at forfølge Mylady, sank ned på en træstub og holdt hænderne for ørene, men det hjalp ikke, han hørte hende dog stadig true og skrige.

D'Artagnan var den yngste af alle disse mænd, og modet svigtede ham.

"Jeg kan ikke tåle at være vidne til dette frygtelige skuespil. Jeg kan ikke tillade, at denne kvinde dør sådan!"

Mylady havde opsnappet disse ord. De gav hende et glimt af håb.

"d'Artagnan, d'Artagnan!" råbte hun, "husk, at jeg har elsket dig!"

D'Artagnan rejste sig og gjorde et skridt hen imod hende. Men Athos rejste sig ligeledes, trak sin kårde og stillede sig i

vejen for ham.

"Hvis du gør et skridt til, d'Artagnan," sagde han, "må vi krydse vore klinger."

D'Artagnan faldt på knæ og bad.

"Bøddel," fortsatte Athos, "gør din pligt!"

"Gerne, Deres Nåde," svarede bøddelen, "for så sandt som jeg er en god katolik, tror jeg fuldt og fast, at denne kvindes straf er retfærdig."

"Det er godt."

Athos trådte et skridt nærmere til Mylady.

"Jeg tilgiver Dem det onde, De har tilføjet mig," sagde han. "Jeg tilgiver Dem min forspildte fremtid, tabet af min ære og besudlingen af min kærlighed. Dø i fred!"

Nu nærmede lord Winter sig.

"Jeg tilgiver Dem min broders forgiftning," sagde han. "Jeg tilgiver Dem mordet på Hans Nåde lord Buckingham, Feltons død og Deres forsøg mod mit eget liv. Dø i fred!"

"Og jeg," sagde d'Artagnan, "tilgiv mig, at jeg ved et for en adelsmand uværdigt bedrageri selv har fremkaldt Deres vrede. Til gengæld tilgiver jeg Dem mordet på min stakkels veninde og den frygtelige hævn, De har taget over mig. Jeg tilgiver Dem og beklager Dem. Dø i fred!"

"Jeg er fortabt!" mumlede Mylady på engelsk. "Jeg må dø."

Hun rejste sig op og så sig om med et af disse strålende blikke, der syntes at spy ild. Men hun så intet. Hun lyttede, men hun hørte intet. Hun havde kun fjender om sig.

"Hvor skal jeg dø?" spurgte hun.

"Ovre på den anden flodbred," svarede bøddelen. Han førte hende ned i båden.

Idet han trådte ud i den, gav Athos ham nogle penge.

"Det er betalingen for eksekutionen. Det skal vides, at vi handler her som dommere."

"Det er godt," svarede bøddelen, "men dette fruentimmer skal også vide, at det ikke er min håndtering, jeg udøver, men min pligt, jeg opfylder."

Med disse ord kastede han pengene i floden.

Båden gled langsomt over mod den anden bred med den skyldige og bøddelen. De fire musketerer samt lord Winter blev på den højre bred, hvor de havde kastet sig på knæ.

Båden fulgte lydløst langs med færgetovet, mens personerne tegnede deres silhuet skarpt mod den kobberrøde himmel.

De så den lægge til ved den modsatte bred.

Under overfarten var det lykkedes Mylady at løsne båndet om sine ben. Da hun nåede land, sprang hun let ud af båden og tog flugten.

Men jorden var fugtig, og da hun nåede lidt op ad skrænten, gled hun ud og sank i knæ.

En overtroisk tanke greb hende. Hun havde en fornemmelse af, at Himlen nægtede hende sin hjælp, og hun blev liggende med sænket hoved og foldede hænder.

På den anden bred så de nu bøddelen langsomt hæve armene, en månestråle faldt på klingen af hans brede sværd, og hans arme sænkede sig atter. De hørte samtidigt sværdets sus og ofrets skrig.

Bøddelen afførte sig nu sin røde kappe, bredte den ud på jorden, lagde liget og hovedet på den, bandt de fire hjørner af den sammen og steg atter i båden med sin byrde på nakken.

Da han var nået midtvejs ud i floden, standsede han, og idet han holdt sin byrde ud over båden, råbte han med høj stemme:

"Modtag den af Gud dømte!"

Med disse ord lod han liget falde ned i vandet. Bølgerne lukkede sig over det.

Tre dage senere var de fire venner atter i Paris. De havde ikke overskredet deres orlov, og samme aften aflagde de deres sædvanlige besøg hos hr. de Tréville.

"Nå, mine herrer," sagde den raske kaptajn, "har De moret Dem godt på Deres udflugt?"

"Udmærket!" svarede Athos på egne og kammeraters vegne.

67. Kardinalens brevskaber

Den sjette i den følgende måned forlod kongen hovedstaden tro imod sit løfte til kardinalen om at vende tilbage til La Rochelle. Han var endnu ganske bedøvet af den nyhed, der netop havde begyndt at udbrede sig: Buckingham var blevet myrdet.

Skønt dronningen var forberedt på, at den mand, hun elskede så højt, var udsat for en stor fare, ville hun dog ikke tro det, da det blev meldt hende, at han var død. Der undslap hende endog det uforsigtige udråb:

"Det er ikke sandt, han har nylig skrevet til mig."

Men næste dag blev hun nødt til at tro den sørgelige nyhed. Laporte, der som alle de andre var blevet holdt tilbage i England på kong Charles den Førstes befaling, ankom nemlig med Buckinghams sidste uhyggelige gave til dronningen.

Kongens glæde var stor. Han gjorde sig ikke den ulejlighed at skjule den, men gav den endog luft i dronningens nærværelse. Som alle svage folk kendte Louis den Trettende ikke til ædelmodighed.

Men snart blev kongen atter forstemt. Hans pande var sjældent lang tid ad gangen fri for skyer. Han vidste, at han ved at vende tilbage til lejren på ny kom under åget, og dog vendte han tilbage.

Kardinalen var for ham den hypnotiserende slange, og han var fuglen, der springer fra gren til gren uden at kunne frigøre sig for den.

Derfor var tilbagerejsen til La Rochelle meget trist. Vore fire venner vakte især deres kammeraters forbavselse. De red ved siden af hinanden med sænket hoved og mørkt blik. Kun Athos løftede engang imellem sin brede pande i vejret. Et lyn funklede i hans øjne, et bittert smil svævede over hans læber, og så faldt han atter ligesom sine kammerater i dybe tanker.

Så snart eskorten ankom til en by, og de fire venner havde ledsaget kongen til hans bolig, trak de sig tilbage til deres eget kvarter eller til et eller andet afsidesliggende værtshus, hvor de hverken spillede eller drak. Derimod talte de sagte sammen, idet de hyppigt så sig om af frygt for, at nogen belurede dem.

En dag, da kongen som sædvanlig havde gjort holdt på vejen for at skyde skader, og de fire venner i stedet for at deltage i jagten havde begivet sig til en kro på landevejen, kom en mand galopperende fra La Rochelle. Han standsede uden for døren for at drikke et glas vin. Mens han ventede på, at dette blev bragt ham, kastede han blikket ind i den stue, hvor de fire musketerer sad.

"Halløj, hr. d'Artagnan," råbte han, "er det ikke Dem, der er derinde?"

D'Artagnan så op og udstødte et glædesskrig. Den mand, der kaldte på ham, var hans ukendte fra Meung, fra Rue des Fossoyeurs og fra Arras.

D'Artagnan trak sin kårde og fo'r ud af døren.

Men i stedet for at flygte sprang den ukendte denne gang af hesten og gik d'Artagnan i møde.

"Så træffer jeg Dem dog endelig," udbrød den unge mand, "denne gang skal De ikke undslippe mig."

"Det er heller ikke min hensigt, min herre, for denne gang søgte jeg netop Dem. Jeg arresterer Dem i kongens navn."

"Hvad er det, De siger?" råbte d'Artagnan.

"Jeg siger, at De har at overgive mig Deres kårde, og det uden modstand. Det gælder Deres hoved, kan jeg lade Dem vide."

"Hvem er De da?" spurgte d'Artagnan og lod kården synke, uden endnu at give den fra sig.

"Jeg er ridder de Rochefort," svarede den ukendte, "staldmester hos kardinal de Richelieu, og jeg har ordre til at bringe Dem til Hans Eminence."

"Vi er netop på vej til Hans Eminence, hr. ridder," sagde Athos, der i det samme kom til, "og De stoler vel på hr. d'Artagnans ord, når han siger, at han vil begive sig lige til La Rochelle."

"Jeg skal overlevere ham til gardisterne, der skal føre ham videre til lejren."

"Vi giver Dem vort ord som adelsmænd på, at vi skal føre ham der hen, men," tilføjede Athos med rynket pande, "vi giver Dem også vort ord som adelsmænd på, at hr. d'Artagnan ikke skal forlade os."

Ridder de Rochefort så sig hurtigt omkring og opdagede Porthos og Aramis mellem sig og døren. Han indså, at han var helt i de fire mænds magt.

"Mine herrer," sagde han, "hvis hr. d'Artagnan vil give mig sin kårde og sit æresord, vil jeg lade mig nøje med Deres løfte om at bringe ham til Hans Eminence kardinalens kvarter."

"De har mit ord, min herre," svarede d'Artagnan, "og her er min kårde."

"Det passer for øvrigt så meget bedre," tilføjede Rochefort, "som jeg må fortsætte min rejse."

"Hvis det er for at træffe Mylady," bemærkede Athos koldt, "så kan De spare Dem ulejligheden. De vil ikke træffe hende."

"Hvor er hun da blevet af?" spurgte Rochefort ivrigt.

"Følg med tilbage til lejren, så skal De få det at vide."

Rochefort betænkte sig et øjeblik, men da der ikke var mere end en dagsrejse fra Surgères, hvor kardinalen ville komme kongen i møde, besluttede han at følge Athos' råd og vende tilbage med dem.

Så havde han desuden den fordel, at han selv kunne passe på sin fange.

De red altså videre.

Den næste dag klokken tre om eftermiddagen nåede de Surgères, hvor kardinalen ventede på Louis den Trettende. Ministeren og kongen hilste med den største venlighed på hinanden og ønskede hinanden til lykke i anledning af de glædelige begivenheder, der havde befriet Frankrig for en uforsonlig fjende, som ville have hidset hele Europa op mod det. Kardinalen, der af Rochefort var blevet underrettet om d'Artagnans arrestation og længtes efter at se ham, tog derpå afsked med kongen, idet han opfordrede ham til den næste dag at bese diget, der netop var blevet færdigt.

Da kardinalen om aftenen kom tilbage til sit kvarter ved Pont de Pierre, stod d'Artagnan uden for. Han var selv uden kårde, mens de tre musketerer var fuldt bevæbnede.

Denne gang lånte han dem et strengt blik i bevidstheden om sit overtag og gav d'Artagnan et vink om at følge sig.

D'Artagnan adlød.

"Vi venter på dig, d'Artagnan," sagde Athos så højt, at kardinalen kunne høre det.

Hans Eminence rynkede panden, standsede et øjeblik, men fortsatte så sin vej uden at sige et ord.

D'Artagnan trådte ind efter kardinalen, og efter d'Artagnan blev døren besat med vagt.

Hans Eminence gik ind i sit arbejdsværelse og gav Rochefort et tegn til at føre den unge musketer ind.

Rochefort adlød og trak sig derpå tilbage.

D'Artagnan var alene med kardinalen. Det var hans andet møde med Richelieu, og han tilstod senere, at han havde været fuldkommen overbevist om, at det ville blive det sidste.

Richelieu blev stående op, lænet til kaminen. Mellem ham og d'Artagnan stod et bord.

"De er blevet arresteret ifølge min befaling," sagde kardinalen.

"Det er allerede blevet sagt mig, Deres Højhed."

"Ved De hvorfor?"

"Nej, Deres Højhed, for den eneste ting, jeg kunne blive arresteret for, kender Deres Eminence endnu ikke."

Richelieu så skarpt på den unge mand.

"Hvad skal det sige?" spurgte han.

"Hvis Deres Nåde først vil have den godhed at sige mig, hvad jeg beskyldes for, skal jeg sige Dem, hvad jeg har gjort."

"De beskyldes for forbrydelser, der har bragt hoveder, som ragede højere end Deres, på skafottet!"

"Og de er, Deres Højhed?" spurgte d'Artagnan med en ro, der endog forbavsede kardinalen.

"De beskyldes for at have korresponderet med rigets fjender, opsnappet statshemmeligheder og gjort forsøg på at få Deres generals planer til at mislykkes."

"Og hvem fremsatte disse beskyldninger imod mig, Deres Nåde?" spurgte d'Artagnan, der ikke tvivlede om, at de skrev sig fra Mylady. "En brændemærket kvinde, et fruentimmer, der har ægtet en mand i Frankrig og en anden i England, et fruentimmer, der har forgivet sin mand og gjort forsøg på at forgive mig!"

"Hvad er det, De siger?" udbrød kardinalen forbavset, "hvilket fruentimmer taler De om?"

"Om lady Winter," svarede d'Artagnan, "ja, om lady Winter, hvis mange forbrydelser Deres Eminence formodentlig har været uvidende om, da De beærede hende med Deres tillid."

"Min herre," sagde kardinalen, "hvis lady Winter har begået de forbrydelser, De der siger, skal hun få sin straf."

"Hun har fået den, Deres Højhed."

"Og hvem har straffet hende?"

"Vi."

"Er hun i fængsel?"

"Hun er død."

"Død!" gentog kardinalen, der ikke kunne tro sine egne øren, "død! Sagde De ikke, at hun var død?"

"Tre gange havde hun søgt at berøve mig livet, og jeg tilgav hende, men da hun myrdede den kvinde, jeg elskede, greb mine venner og jeg hende, dømte hende til døden og lod dommen fuldbyrde."

D'Artagnan fortalte nu om fru Bonacieux' forgivelse i karmeliterklostret i Béthune, domfældelsen i det enligt

beliggende hus og eksekutionen ved bredden af floden Lys.

En gysen gik gennem kardinalen, skønt der dog hørte meget til at få ham til at gyse.

Men lige som der pludselig faldt ham noget ind, opklaredes hans hidtil mørke åsyn, og hans pande blev helt skyfri.

"Ja så," sagde kardinalen med en stemme, hvis blidhed kontrasterede stærkt mod hans ord, "I har altså gjort jer selv til dommere og glemt, at de, hvis hverv det ikke er at straffe, men som alligevel straffer, er mordere!"

"Jeg forsikrer Deres Højhed, at jeg ikke et eneste øjeblik har haft i sinde at forsvare mit hoved mod Dem. Jeg underkaster mig den straf, som det måtte behage Deres Eminence at pålægge mig. Jeg sætter ikke så megen pris på livet, at jeg skulle være bange for døden."

"Ja, jeg ved det nok, De er en mand med hjertet på det rette sted," sagde kardinalen med en næsten øm stemme, "jeg kan derfor på forhånd sige Dem, at De vil blive dømt, og det til døden."

"En anden ville måske svare Deres Eminence, at han har sin benådning i lommen, jeg siger derimod blot: Befal, Deres Højhed, jeg er beredt."

"Deres benådning?" spurgte Richelieu overrasket.

"Ja, Deres Højhed," svarede d'Artagnan.

"Og hvem har underskrevet den? Kongen?"

Kardinalen udtalte disse ord i en underlig hånlig tone.

"Nej – Deres Eminence."

"Jeg! Er De gal!"

"Deres Højhed kender uden tvivl Deres egen underskrift?"

Med disse ord rakte d'Artagnan kardinalen det kostelige papir, som Athos havde aftvunget Mylady og givet d'Artagnan som et slags sikkerhedsbrev.

Hans Eminence tog papiret og læste langsomt, idet han lagde eftertryk på hver stavelse:

I lejren ved La Rochelle
den 3. august 1628.

> Det er efter min befaling og for statens velfærds skyld, at ihændehaveren af nærværende har gjort, hvad han har gjort.

Richelieu.

Efter at have læst disse to linjer faldt kardinalen i dybe tanker, men gav ikke d'Artagnan papiret tilbage.

"Han spekulerer på, hvilken dødsstraf han skal lade mig lide," sagde d'Artagnan ved sig selv, "nå, han skal min tro få at se, hvordan en adelsmand dør!"

Den unge musketer var fortræffeligt oplagt til at dø som en helt.

Richelieu grublede stadig og rullede samtidig papiret mellem fingrene. Endelig så han op, fæstede sit ørneblik på dette ærlige, åbne, kloge og af tårer furede ansigt. Han læste der alle de lidelser, den unge mand i en måned havde gennemgået, og tænkte for tredje eller fjerde gang, hvilken fremtid dette enogtyve års barn havde for sig, og hvilken værdi hans iver, mod og kløgt ville have for en herre, der forstod at bruge ham.

På den anden side havde Myladys forbrydelser, hendes magt og hendes djævelske opfindsomhed mere end en gang forfærdet

ham. Han følte ligesom en hemmelig glæde over at være blevet sin farlige medskyldige kvit for bestandig.

Han rev langsomt papiret itu, som d'Artagnan så ædelmodigt havde givet ham.

"Jeg er fortabt," sagde d'Artagnan ved sig selv.

Og han gjorde et dybt buk for kardinalen, lige som han ville sige:

"Herre, din vilje ske!"

Kardinalen trådte hen til bordet og skrev uden at sætte sig ned nogle linjer på et stykke pergament, hvoraf de to tredjedele allerede var udfyldt, og satte sit segl under.

"Det er min dødsdom," tænkte d'Artagnan, "han skåner mig for det kedelige ophold i Bastillen og de med en langvarig rettergang forbundne ubehageligheder. Det er endda meget pænt af ham."

"Se her," sagde kardinalen til den unge mand, "jeg har berøvet Dem et dokument, men jeg giver Dem et andet i stedet. Der mangler ikke andet end navnet på dette udnævnelsespatent, men det kan De selv tilføje."

D'Artagnan tog nølende imod pergamentet og kastede blikket på det.

Det var et patent som løjtnant i musketererne. D'Artagnan faldt på knæ for kardinalen.

"Deres Højhed," udbrød han, "mit liv tilhører Dem. For fremtiden kan De ganske råde over det, men den nåde, De her viser mig, fortjener jeg ikke. Jeg har tre venner, der er langt mere værdige ..."

"De er en brav mand, d'Artagnan," afbrød kardinalen ham og slog ham fortroligt på skulderen, henrykt over endelig at have

fået bugt med denne stridige natur. "Gør med patentet, hvad De lyster, men husk vel på, at selv om navnet er *in blanco*, er det til Dem, jeg giver det."

"Jeg skal aldrig glemme det!" svarede d'Artagnan, "det kan Deres Eminence stole på."

Kardinalen vendte sig om og sagde højt:

"Rochefort!"

Ridderen, der formodentlig stod udenfor døren, trådte straks ind.

"Rochefort," sagde kardinalen, "De ser her hr. d'Artagnan, som jeg har optaget blandt mine venner. Omfavn altså hinanden og opfør jer fornuftigt, hvis I sætter pris på jeres hoveder."

Rochefort og d'Artagnan kyssede hinanden med spidsen af læberne. Kardinalen var jo til stede og iagttog dem med sit skarpe blik. De forlod værelset samtidig.

"Vi træffes senere, ikke sandt?"

"Når som helst det passer Dem," svarede d'Artagnan.

"Der vil nok komme en lejlighed," svarede Rochefort.

"Hvadbehager?" sagde Richelieu og åbnede døren.

De to mænd trykkede smilende hinanden i hånden og bukkede for Hans Eminence.

"Vi begyndte allerede at blive utålmodige," sagde Athos.

"Her er jeg, mine venner!" råbte d'Artagnan, "ikke alene fri, men overvældet med gunstbevisninger."

"Fortæl os, hvad der er sket."

"Ja, i aften."

Samme aften begav d'Artagnan sig til Athos, som han traf i færd med at tømme en flaske spansk vin, noget, han

samvittighedsfuldt gjorde hver aften.

Han fortalte ham, hvad der var foregået mellem kardinalen og ham, og idet han derpå trak patentet op af lommen, sagde han:

"Se her, kære Athos, det tilkommer med rette dig."

Athos smilede på sin sædvanlige blide, indtagende måde.

"Min ven," svarede han, "for Athos er det for meget, for grev de la Fere for lidt. Behold patentet, det er dit. Ak, du har sandelig betalt det dyrt nok."

D'Artagnan forlod Athos og gik hen til Porthos. Han traf ham, iført en prægtig broderet vams og i færd med at spejle sig.

"Er det dig, min kære ven?" udbrød Porthos, "hvordan synes du, at den vams klæder mig?"

"Udmærket," svarede d'Artagnan, "men jeg kommer for at tilbyde dig en dragt, der vil klæde dig endnu bedre."

"Og det er?" spurgte Porthos.

"En musketerløjtnants uniform."

D'Artagnan fortalte nu Porthos sin samtale med kardinalen, og idet han tog patentet frem, sagde han:

"Se her, kære ven, skriv dit navn der, og vær mig en god overordnet."

Porthos så flygtigt på patentet og rakte d'Artagnan det tilbage til dennes store forbavselse.

"Ja," sagde han, "det ville smigre min forfængelighed meget at blive løjtnant, men jeg vil ikke få tid til at nyde min lykke. Under vor ekspedition til Béthune er min hertugindes mand død, og jeg ægter nu enken. Jeg prøvede netop nu min bryllupsdragt. Behold derfor løjtnantspatentet, min bedste, behold det."

Og han gav d'Artagnan dokumentet.

Den unge mand gik nu hen til Aramis.

Han fandt han knælende foran en bedepult med ansigtet bøjet over en bønnebog.

Han fortalte om sin sammenkomst med kardinalen, trak for tredje gang patentet op af lommen og sagde:

"Du, vor ven, vor usynlige beskytter, modtag denne bestalling. Du har fortjent den mere end nogen på grund af din kløgt og gode råd, der har vist sig så fortræffelige."

"Ak, min kære ven," svarede Aramis, "vore sidste eventyr har givet mig afsmag for livet og sværdet. Denne gang er min beslutning uigenkaldelig, efter belejringens ophør træder jeg ind i Lazaristordenen. Behold patentet, d'Artagnan, du passer til at være soldat, du vil blive tapper og berømt."

Med øjnene våde af taknemlighed og strålende af glæde kom d'Artagnan tilbage til Athos, som han endnu traf ved bordet, holdende det sidste glas malagavin op mod lampen.

"Nå," sagde han, "de har også afslået at tage imod det! Det er, fordi ingen er værdigere dertil end du selv, min kære ven."

Han tog en pen og skrev d'Artagnans navn på patentet. Så rakte han ham det tilbage.

"Så har jeg altså ingen venner mere!" sagde den unge mand, "ikke andet end smertelige erindringer."

Og han lod hovedet synke ned mellem sine hænder, mens to tårer stjal sig ned ad hans kinder.

"Du er ung," sagde Athos som en fader, "og dine smertelige erindringer vil med tiden forvandles til glade minder."

Epilog

Da den engelske flådes hjælp og den af Buckingham lovede understøttelse udeblev, overgav La Rochelle sig efter et års belejring den 28. oktober 1628.

Kongen holdt sit indtog i Paris den 23. december samme år. Han modtoges, som om han kom tilbage som sejrherre over fjender og ikke over franskmænd. Han drog ind gennem forstaden Saint-Jacques, hvor der var oprejst æresporte.

D'Artagnan tiltrådte sin stilling som løjtnant. Porthos tog sin afsked og giftede sig i løbet af det følgende år med fru Coquenard. Pengekassen indeholdt 800.000 pund [Note 4)].

Mousqueton fik et prægtigt liberi og opnåede den lykke, som hele livet havde været hans ønskers mål, at stå bag på en forgyldt karet.

Efter en rejse til Lothringen forsvandt Aramis pludselig og hørte op med at skrive til sine venner. Senere erfarede man gennem fru de Chevreuse, der havde fortalt det til et par af sine elskere, at han var gået i kloster i Nancy.

Bazin blev lægbroder.

Athos vedblev at være musketer under d'Artagnans kommando indtil 1631, da han efter en rejse til Touraine ligeledes tog sin afsked under påskud af, at han havde arvet en lille ejendom i Roussillon.

Grimaud fulgte med Athos.

D'Artagnan sloges tre gange med Rochefort og sårede ham hver gang.

"Den fjerde gang dræber jeg Dem rimeligvis," sagde han, idet han rakte ham hånden for at hjælpe ham op.

"Det er bedst for os begge, at vi lader det blive ved, hvad jeg har fået," svarede den sårede. "Jeg er jo Deres ven meget mere, end De tror. Allerede efter vort første møde havde jeg blot behøvet at sige et ord til kardinalen for at få Dem gjort et hoved kortere."

Denne gang omfavnede de hinanden af et oprigtigt hjerte.

Planchet erholdt ved Rocheforts anbefaling en sergentpost i garden.

Hr. Bonacieux levede meget roligt, aldeles uvidende om sin kones skæbne og uden at bryde sig videre om, hvad der var blevet af hende. En dag var han så uforsigtig at minde kardinalen om sin eksistens. Hans Eminence lod ham svare, at han skulle sørge således for ham, at han ikke mere kom til at lide nød.

Hr. Bonacieux gik hjemmefra næste dag klokken syv om aftenen for at begive sig til Louvre. Han sås ikke mere i Rue des Fossoyeurs. De, der ville vide bedst besked, antog, at han havde fået fri kost og logi i et eller andet slot på den ædelmodige kardinals bekostning.

*

[Note 4:](#) **Pund:** Det gamle franske pund var oprindelig et pund sølv. På den tid, fortællingen foregår, svarede det omtrent til den nuværende franc. *Overs.anm.*

Om "De tre musketerer"

Forfatter: Alexandre Dumas (1802-1870).
Org.udgave: *Les Trois Mousquetaires.* Feuilleton i dagbladet *Le Siècle* 14. marts til 14. juli 1844, bogudgave Alph. Lebègue, Bruxelles 1844 *(den belgiske udgave er teknisk set en piratudgave, som forlaget tog direkte fra føljetonen, men udkom adskillige måneder før den første legitime udgave fra forlaget Baudry i Paris)*.
Denne udgave baseret på: Alexandre Dumas: *De tre Musketerer.* Martins Forlag u.å. (1919).
Oversætter: Carl Muusmann (1863-1936).
Redigeret af: Vivi N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Maurice Leloir fra udgaven Alexandre Dumas: *Les trois mousquetaires, ... avec compositions de Maurice Leloir ...*. Calmann Levy, Paris 1894.

ISBN 978-87-7979-953-0

2. ebogsudgave, tidl. udgave ISBN 978-87-7979-194-7 (Ølstykke 2010).

www.ebib1800.dk

